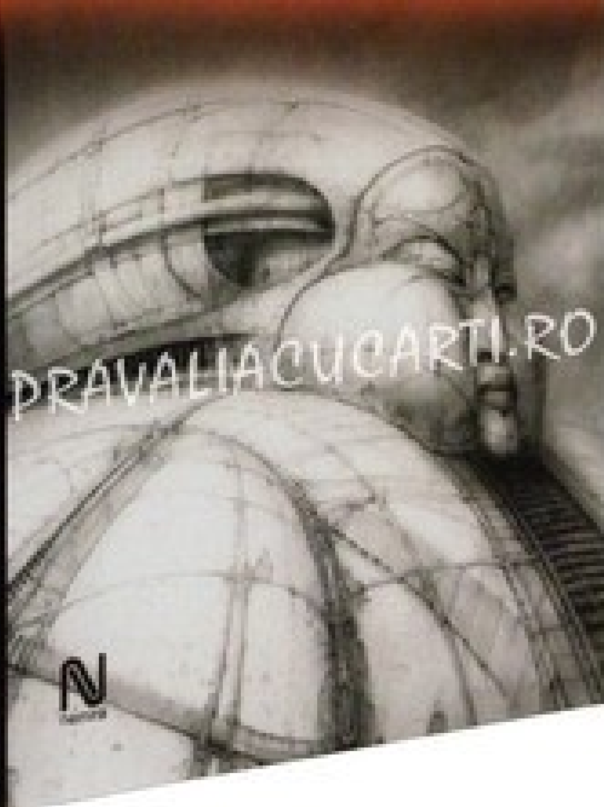
frank herbert

ereticii dunei

PRAVALIACUCARTI.RO

frank herbert
ereticii dunei

N

FRANK HERBERT
Ereticii Dunei

Titlul original: HERETICS OF DUNE

Aproape întotdeauna disciplina este ascunsă, menită să limiteze, nu să elibereze. Nu întrebaţi de ce. *Feriţi-vă de* cum. De ce *conduce în mod inexorabil la paradox.* Cum *vă închide în capcana unui univers de cauză şi efect. Ambele neagă infinitul.*

Apocrifele Arrakisului

— TARAZA ŢI-A SPUS, nu-i aşa, că am uzat unsprezece dintre aceşti ghola Duncan Idaho? Asta-i al doisprezecelea.

Bătrâna Cucernică Maică Schwangyu vorbise cu intenţionată înverşunare în timp ce privea, de pe terasa de la etajul al treilea, copilul care se juca de unul singur pe peluza înconjurată de ziduri. Aflat la zenit, soarele strălucitor al planetei Gammu scălda curtea de dedesubt într-o lumină vie, ca şi când un reflector ar fi fost aţintit asupra tânărului ghola.

Uzat! gândi Cucernica Maică Lucilla, îngăduindu-şi o scurtă clătinare a capului. Alegerea cuvintelor şi atitudinea lui Schwangyu erau atât de reci şi impersonale! *Ne-am epuizat stocul; mai trimiteţi!*

Copilul părea să aibă vreo doisprezece ani standard, dar aparenţele puteau fi înşelătoare la un ghola a cărui memorie originală nu fusese încă redeşteptată. Exact în clipa aceea, înălţă capul spre cele două femei de pe terasă. Avea un trup voinic şi ochii lui iscoditori priveau cu intensitate de sub cuşma neagră a părului cârlionţat, ca de caracul. Soarele galben al începutului de primăvară proiecta la picioarele sale o umbră scurtă.

Băiatul avea tenul bronzat, dar o uşoară mişcare a umărului stâng făcu să-i alunece combinezonul albastru, descoperind

câţiva milimetri de piele mai deschisă la culoare.

— Ghola-ii ăştia nu-s doar costisitori, ci şi extrem de periculoşi pentru noi, spuse Schwangyu.

Vocea ei era seacă şi lipsită de orice emoţie, ceea ce o făcea şi mai impresionantă. Era vocea unei Cucernice Maici Instructoare adresându-se unei simple acolite şi asta îi confirma lui Lucilla faptul că Schwangyu făcea parte dintre Surorile care se opuneau făţiş proiectului ghola.

Taraza o prevenise: "Va încerca să te convertească".

— Unsprezece eşecuri mi se par suficiente, adăugă Schwangyu.

Lucilla îi privi trăsăturile străbătute de riduri şi avu un gând subit: *Poate că într-o zi voi fi la fel de bătrână şi zbârcită. Şi poate că voi deţine o putere la fel de mare în Bene Gesserit.*

Schwangyu era o femeie scundă, marcată de stigmatele numeroşilor ani petrecuţi în serviciul Comunităţii Surorilor. Lucilla ştia, din propria-i documentare în vederea acestei misiuni, că, sub roba neagră tradiţională, Schwangyu ascundea un trup costeliv pe care puţine persoane, în afara acolitelor-cameriste şi a bărbaţilor ce-i fuseseră impuşi de programul genetic, avuseseră prilejul să-l vadă. Gura lui Schwangyu era largă, cu buza inferioară încreţită de riduri ce se răsfirau în evantai pe o bărbie proeminentă. Manierele ei tindeau spre o bruscheţe tăioasă, pe care neiniţiaţii o interpretau deseori drept mânie. Comandanta Citadelei Gammu era şi mai închisă în sine decât majoritatea Cucernicelor Maici.

Din nou, Lucilla simţi dorinţa de a cunoaşte mai multe despre anvergura proiectului ghola. Taraza trasase însă destul de limpede linia de demarcaţie: "Schwangyu nu prezintă încredere în ceea ce priveşte securitatea ghola-ului".

— Părerea noastră e că tleilaxu înşişi i-au ucis pe aproape toţi ceilalţi unsprezece, reluă Schwangyu. Chiar şi numai asta ar trebui să ne spună ceva.

Potrivindu-şi conduita după cea a bătrânei Cucernice Maici, Lucilla adoptă un aer de aşteptare calmă, aproape indiferentă. Atitudinea ei voia să însemne: "Voi fi fiind mult mai tânără decât dumneata, Schwangyu, dar şi eu sunt o Cucernică Maică desăvârşită". Simţi privirea bătrânei aţintită asupra ei.

Schwangyu văzuse deja înregistrări holo ale acestei Lucilla, însă femeia în carne şi oase era şi mai tulburătoare. O

Impregnatoare perfect calificată, fără doar şi poate. Ochii albastru-în-albastru pe care nu-i atenua nici o lentilă de contact îi confereau o expresie pătrunzătoare ce se potrivea cu ovalul feţei. Gluga dată pe spate a abei negre lăsa la vedere părul castaniu, prins cu o baretă înainte de a se revărsa în cascadă pe umeri. Nici cel mai ţeapăn veşmânt n-ar fi putut disimula pe de-a-ntregul pieptul ei amplu. Lucilla provenea dintr-o linie genetică renumită pentru predispoziţiile materne şi dăduse deja Comunităţii trei copii, dintre care doi cu acelaşi tată. Da — o seducătoare şatenă cu sânii mari, făcută parcă pentru maternitate.

— Nu prea vorbeşti, observă Schwangyu. Deduc că Taraza te-a pus în gardă împotriva mea.

— Ai motive să crezi că se va încerca asasinarea acestui al doisprezecelea ghola? întrebă Lucilla.

— S-a şi încercat deja.

Ciudat cum îţi venea în minte cuvântul *erezie* când o vedeai şi o auzeai pe Schwangyu, cugetă Lucilla. Putea exista erezie în rândul Cucernicelor Maici? Conotaţiile religioase ale termenului păreau nelalocul lor în contextul Bene Gesserit. Cum ar fi putut să apară mişcări eretice printre persoane a căror preocupare de căpetenie era manipularea în profunzime a tot ce avea tangenţă cu religiile?

Lucilla îşi strămută atenţia la ghola, care alese acest moment pentru a executa o serie de roţi acrobatice rapide ce-l făcură să descrie un cerc complet înainte de a ateriza în picioare, cu privirea aţintită spre terasa de unde era observat.

— Frumos se mai produce! comentă Schwangyu pe un ton de batjocură, care nu reuşea să mascheze cu totul un substrat agresiv.

Lucilla îi aruncă o privire scurtă. *Erezie,* da. Disidenţă nu era termenul potrivit. Opoziţie nu acoperea ceea ce se putea percepe la Schwangyu. Era ceva care ar fi putut nimici Bene Gesseritul. O rebeliune împotriva lui Taraza, împotriva Cucernicei Maici Superioare? De neînchipuit! Maicile Superioare aparţineau tagmei monarhilor. O dată ce Taraza consultase Consiliul şi *apoi* luase o hotărâre, toate Surorile îi datorau supunere absolută.

— Nu e momentul să se creeze noi probleme! zise Schwangyu.

Aluzia ei era limpede. Printre cei ce începuseră să se întoarcă din Dispersie se aflau Rătăcite ale căror intenţii reprezentau o ameninţare pentru Comunitatea Surorilor. *Onoratele Matres!* Un titlu ce nu făcea decât să-l maimuţărească pe cel de "Cucernice Maici"!

Lucilla se hotărî să sondeze terenul:

— Cu alte cuvinte, consideri că ar trebui să ne concentrăm asupra problemei acelor Onorate Matres din Dispersie?

— Să ne concentrăm e mult spus. Nu au nici pe departe puterile noastre. Sunt lipsite de bunul-simţ. Şi nu ştiu să folosească melanjul. De fapt, asta vor de la noi. Cunoaşterea noastră despre mirodenie.

— Poate, admise Lucilla fără prea multă convingere.

— Maica Superioară Taraza trebuie că nu mai e în toate minţile dacă-şi pierde în continuare vremea cu ghola-ul într-un moment ca ăsta, declară Schwangyu.

Lucilla rămase tăcută. Nu încăpea îndoială că proiectul ghola atinsese un vechi punct sensibil al Comunităţii. Posibilitatea, chiar şi îndepărtată, de a suscita un nou Kwisatz Haderach le făcea pe Surori să se cutremure de oroare şi de revoltă. Să-ţi faci de lucru cu rămăşiţele Tiranului, ai căror depozitari erau acum viermii cei mari! Era ceva extrem de periculos.

— Ghola-ul ăsta n-are ce să caute pe Rakis, mârâi Schwangyu. Viermii trebuie lăsaţi să doarmă în pace.

Lucilla îşi îndreptă din nou atenţia spre copilul-ghola. Se întorsese cu spatele la terasa din înaltul căreia îl urmăreau cele două Cucernice Maici, dar ceva din atitudinea lui arăta că ştia că discutau despre el şi că aştepta reacţiile lor.

— Îţi dai seama, desigur, că ai fost trimisă prea devreme, spuse Schwangyu. E încă mult prea tânăr.

— Ce-i drept, n-am auzit de impregnare profundă la o vârstă atât de fragedă, se învoi Lucilla.

Îngăduise să-i răzbată în glas o uşoară notă de autopersiflare, ştiind că Schwangyu avea s-o sesizeze şi s-o răstălmăcească. Gestiunea procreării şi a tuturor necesităţilor anexe era cea mai mare specialitate a Bene Gesseritului. Să ştii să foloseşti dragostea, dar să te fereşti de ea, trebuie că-şi spunea în clipa aceasta Schwangyu. Analistele Comunităţii cunoşteau la perfecţie fundamentele dragostei. Problema fusese examinată încă de la începuturile Bene Gesseritului, dar Surorile

nu cutezaseră niciodată să extirpe aceste tendinţe din liniile genetice pe care le controlau. Să tolerezi dragostea, dar s-o eviţi — asta era regula. Să înţelegi că ea zace în adâncul structurii genetice umane, ca o plasă de siguranţă menită să asigure perpetuarea speciei. Te serveai de ea ori de câte ori era necesar pentru a impregna indivizii selecţionaţi (sau pentru a-i determina să se impregneze între ei) în interesul Comunităţii, ştiind că în acest fel aveau să rămână uniţi prin legături puternice, însă greu accesibile conştiinţei obişnuite. Alţii puteau să distingă aceste legături şi să pună la cale fructificarea lor, dar cei astfel legaţi aveau să danseze după o muzică pe care n-o auzeau.

— N-am vrut să spun că impregnarea lui ar fi o eroare, zise Schwangyu, interpretând greşit tăcerea lui Lucilla.

— Facem ceea ce ni se ordonă să facem, rosti Lucilla.

Schwangyu n-avea decât să ia asta cum va crede de cuviinţă.

— Înseamnă că n-ai nimic de obiectat în privinţa trimiterii ghola-ului pe Rakis, spuse bătrâna Cucernică Maică. Mă întreb dacă obedienţa dumitale ar fi la fel de necondiţionată şi în cazul în care ai şti despre ce-i vorba.

Lucilla trase adânc aer în piept. Avea să i se dezvăluie ce se urmărea, de fapt, cu ghola-ii Duncan Idaho?

— Pe Rakis există o fetiţă cu numele Sheeana Brugh, continuă Schwangyu. Poate să controleze viermii uriaşi.

Lucilla reuşi să-şi disimuleze emoţia. *Viermii uriaşi.* Schwangyu nu spusese Shai-Hulud, nici Shaitan. *Viermii uriaşi...* Călăreţul nisipurilor, prorocit de Tiran, îşi făcuse în sfârşit apariţia!

— Nu spun vorbe de clacă, adăugă Schwangyu, văzând că Lucilla continua să păstreze tăcerea.

De bună seamă că nu, îşi spuse Lucilla. *Şi nu te sfieşti să foloseşti denumirea comună, în locul numelor impuse de tradiţia mistică. Viermii uriaşi... De fapt, te gândeşti la Tiran, la Leto II, al cărui vis nesfârşit dăinuie, sub forma unei perle de conştiinţă, în fiecare dintre acei viermi. Sau, cel puţin, aşa suntem îndemnate să credem.*

Schwangyu arătă cu capul spre băiatul din curte.

— Crezi că ghola-ul lor va fi în stare s-o influenţeze pe fata care poate controla viermii?

În fine, se ridică vălul, îşi zise Lucilla. Apoi, cu voce tare:
— N-am nevoie să cunosc răspunsul la această întrebare.
— Eşti excesiv de prudentă, observă Schwangyu.
Lucilla îşi îndreptă spatele. *Prudentă? Bineînţeles!* Taraza o prevenise: "În ceea ce o priveşte pe Schwangyu, trebuie să acţionezi cu cea mai mare prudenţă. Dar şi cu repeziciune. Avem o marjă de timp foarte restrânsă în care putem să reuşim".
Să reuşim ce? se întrebă Lucilla. O privi pieziş pe Schwangyu.
— Nu văd cum ar fi izbutit tleilaxu să asasineze unsprezece ghola, zise. Mai întâi ar fi trebuit să treacă de apărările noastre.
— Acum îl avem pe Bashar, spuse Schwangyu. Poate că el va şti să împiedice dezastrul.
Dar tonul ei arăta clar că nu credea acest lucru.
Maica Superioară Taraza spusese: "Tu eşti Impregnatoare, Lucilla. Când vei ajunge pe Gammu, vei recunoaşte o parte din schemă. Pentru misiunea ta, însă, n-ai nevoie de o vedere de ansamblu".
— Şi când te gândeşti cât costă! rosti Schwangyu, aruncând o privire cruntă spre ghola-ul care, acum, stătea ghemuit şi se distra smulgând smocuri de iarbă.
Costul n-avea nimic de-a face cu asta. Lucilla ştia că singurul lucru care conta cu adevărat era recunoaşterea deschisă a unui eşec. Comunitatea Surorilor nu-şi putea permite să recunoască faptul că nu era infailibilă. În schimb, convocarea atât de timpurie a unei Impregnatoare... Asta era o informaţie vitală. Taraza ştiuse că Impregnatoarea va şti s-o interpreteze şi să recunoască o parte din schemă.
Schwangyu gesticulă cu o mână scheletică în direcţia băiatului care-şi reluase joaca de unul singur, alergând şi făcând tumbe pe iarbă.
— Politica! rosti ea.
Lucilla nu se îndoia nici o clipă că politica Bene Gesseritului se afla la originea *ereziei* lui Schwangyu. Natura delicată a disensiunilor interne putea fi dedusă din faptul că Schwangyu fusese numită la comanda Citadelei de pe Gammu. Cele care i se opuneau lui Taraza refuzau să rămână pe margine.
Schwangyu se întoarse şi o privi ţintă pe Lucilla. Vorbiseră destul, amândouă. Era mai mult decât suficient pentru nişte

spirite versate în disciplinele mentale Bene Gesserit. Casa Canonicatului îşi alesese cu deosebită grijă trimisa, desigur.

Lucilla simţi examenul minuţios la care era supusă, dar refuză să-şi lase străpunsă bariera de voinţă neclintită în spatele căreia orice Cucernică Maică se putea adăposti în momentele de tensiune. *Foarte bine. Să mă privească.* Se întoarse din profil şi arboră un surâs vag, îndreptându-şi privirea spre terasa de pe acoperişul clădirii învecinate.

Un bărbat în uniformă, înarmat cu un laser greu, îşi făcu apariţia în locul acela, aruncă o privire scurtă spre cele două Cucernice Maici, apoi se aplecă să observe băiatul de pe peluză.

— Cine e? întrebă Lucilla.

— Patrin, omul de încredere al Basharului. Pretinde că nu-i e decât ordonanţă, dar cineva ar trebui să fie orb şi prost ca să creadă una ca asta.

Lucilla îl examină cu atenţie pe bărbatul de pe terasa cealaltă. Vasăzică acesta era Patrin. Născut pe Gammu, precizase Taraza. Ales pentru această misiune chiar de către Bashar. Blond, slab, prea bătrân pentru militărie; dar, în fond, Basharul însuşi se afla în retragere când fusese rechemat şi insistase să-l însoţească Patrin.

Schwangyu remarcă aerul preocupat cu care Lucilla îşi strămută atenţia de la Patrin la ghola. Da, dacă Basharul fusese rechemat pentru a lua în primire paza acestei Citadele, însemna că ghola-ul se afla într-adevăr în mare pericol.

Lucilla tresări deodată, surprinsă.

— Bine, dar… ce face el acolo… este…

— Din ordinul lui Miles Teg, spuse Schwangyu, menţionând numele Basharului. Toate jocurile ghola-ului fac parte din antrenamentul lui. Muşchii trebuie să-i fie pregătiţi pentru ziua în care-şi va regăsi eul original.

— Dar ceea ce face acum nu-s simple exerciţii de gimnastică!

Lucilla îşi simţea propriii muşchi reacţionând empatic la mişcările familiare ale ghola-ului.

— Numai arcanele Bene Gesserit îi sunt interzise acestui ghola, spuse Schwangyu. În rest, are acces la aproape toate cunoştinţele noastre.

Tonul pe care vorbise nu lăsa nici o îndoială că Schwangyu considera acest lucru cu totul inacceptabil.

— Doar nu-şi închipuie nimeni că ghola-ul ăsta ar putea deveni un nou Kwisatz Haderach, obiectă Lucilla.

Schwangyu se mulţumi să ridice din umeri.

Lucilla căzu pe gânduri. Ar fi fost cu putinţă ca, într-o zi, ghola-ul să se transforme într-o variantă masculină a unei Cucernice Maici? Ar fi putut învăţa acest Duncan Idaho să-şi îndrepte vederea lăuntrică spre locul în care nici o Cucernică Maică nu îndrăznea să privească?

Schwangyu vorbi brusc, cu voce înfundată, ca un mârâit:

— Ceea ce urmăresc ele cu proiectul ăsta... Planul lor este extrem de periculos. Riscă să comită aceeaşi greşeală ca...

Lăsă fraza neterminată.

"*Ele*", gândi Lucilla. *Planul "lor"...ghola-ul "lor"...*

— Aş da orice să cunosc cu certitudine poziţia ixienilor şi a Păstrăvăreselor în afacerea asta, spuse ea.

— Păstrăvăresele! făcu Schwangyu, scuturând din cap doar la gândul vestigiilor armatei de femei care se aflase cândva în serviciul exclusiv al Tiranului. Ele cred în adevăr şi dreptate!

Lucilla simţi o strângere de inimă. Schwangyu aproape că-şi declarase în mod ostentativ opoziţia. Şi totuşi, ea era cea care comanda aici. Principiul politic era simplu: cei ce se opuneau unui proiect trebuiau să-l supervizeze pentru a-i pune capăt la primul semn de împotmolire. Dar acolo jos, pe peluză, se afla un ghola Duncan Idaho autentic. Examenele celulare şi Dreptvorbitoarele confirmaseră faptul.

Taraza spusese: "Trebuie să-l înveţi dragostea sub toate formele ei".

— E atât de tânăr, murmură Lucilla, cu ochii la ghola.

— Tânăr, da, încuviinţă Schwangyu. De aceea presupun că, deocamdată, te vei mulţumi să-i trezeşti reacţiile la unele forme de afecţiune maternă. Mai târziu...

Schwangyu dădu din umeri.

Lucilla nu lăsă să transpară nici o emoţie. O Bene Gesserit era datoare să se supună. *Sunt o Impregnatoare. În consecinţă...* Cursul evenimentelor trebuia să rezulte din ordinele pe care i le dăduse Taraza şi din pregătirea ei de specialitate. Întorcându-se spre Schwangyu, spuse:

— Există o persoană care seamănă cu mine la înfăţişare şi la glas. Pentru ea sunt însărcinată să impregnez. Pot să ştiu cine e?

— Nu.

Lucilla se cufundă în tăcere. Nu se aşteptase la vreo destăinuire. Dar i se spusese, şi nu o dată, că între ea şi Cucernica Maică Darwi Odrade din Serviciile de Securitate exista o asemănare izbitoare. *"O Odrade mai tânără".* Lucilla auzise această remarcă de multe ori. Fireşte, amândouă îşi aveau obârşia în neamul Atreides, întărit de ramura descendenţilor Sionei. Păstrăvăresele nu deţineau şi monopolul *acelor* gene! Pe de altă parte, *Celelalte Memorii* de Cucernică Maică, în pofida selectivităţii lor liniare şi exclusiv feminine, îi furnizau indicii importante în privinţa liniilor generale ale proiectului ghola. Lucilla, care se obişnuise să ţină seamă de *persona* Jessica, implantată cu vreo cinci mii de ani în urmă în manipulările genetice ale Comunităţii, percepea acum, dinspre această sursă, un profund simţământ de teroare. Semnalul era familiar, însă senzaţia de primejdie cumplită pe care o transmitea era atât de intensă, încât Lucilla se pomeni recitând automat Litania împotriva Fricii, pe care o învăţase încă de la primele ei contacte cu ritualurile Bene Gesserit:

"*Să nu mă tem. Frica ucide mintea. Frica este moartea măruntă, purtătoarea desfiinţării totale. Voi înfrunta frica. O voi lăsa să treacă peste mine, prin mine. Şi, după ce* va *fi trecut, îmi voi întoarce ochiul interior şi voi privi în urma ei. Pe unde a trecut frica, nu va mai fi nimic. Voi rămâne doar eu.*"

Lucilla îşi redobândi calmul.

Schwangyu, intuind ceva, îşi îngădui să coboare puţin garda.

Lucilla nu era o nătângă. Nu era una dintre acele Cucernice Maici "speciale", cu titlu van şi doar atâta pregătire cât să nu discrediteze Comunitatea Surorilor. Lucilla era o specialistă de înaltă clasă şi existau reacţii care nu-i puteau fi ascunse, nici măcar de către o altă Cucernică Maică. Foarte bine: să afle, atunci, întreaga amploare a opoziţiei faţă de acest proiect stupid şi *periculos!*

— Nu cred că ghola-ul lor va trăi destul ca să vadă Rakisul, spuse.

Lucilla preferă să-i ignore observaţia.

— Spune-mi câte ceva despre prietenii lui, zise ea.

— Nu are prieteni. N-are decât profesori şi instructori.

— Când am să fac cunoştinţă cu ei?

În timp ce formula întrebarea, Lucilla îşi aţinti privirea spre

terasa clădirii din faţă, unde Patrin stătea rezemat de balustradă, cu laserul la îndemână. Oarecum şocată, îşi dădu seama că bărbatul o privea. Patrin reprezenta un mesaj din partea Basharului! Un mesaj pe care, fără îndoială, îl înţelegea şi Schwangyu. *Îl păzim!*

— Presupun că Miles Teg e cel pe care eşti atât de nerăbdătoare să-l cunoşti, zise Schwangyu.

— Printre alţii.

— Nu vrei să stabileşti mai întâi contactul cu ghola-ul?

— Am şi făcut-o, răspunse Lucilla. Apoi, arătând cu o mişcare a capului spre curtea în mijlocul căreia, din nou, băiatul se oprise, cu ochii ridicaţi spre terasa lor, adăugă: E chibzuit. Pe ceilalţi nu i-am cunoscut decât din dosare, dar am impresia că ăsta-i cel mai chibzuit din toată seria.

Lucilla îşi înăbuşi un frison involuntar la ostilitatea violentă din atitudinea şi cuvintele lui Schwangyu. Nici măcar o singură dată nu arătase că ar avea vreo fărâmă de umanitate în comun cu copilul din curte.

Pe când Lucilla gândea asta, norii ascunseră soarele, cum se întâmpla deseori la acea oră. Un vânt rece se abătu peste zidurile Citadelei, măturând peluza. Băiatul se răsuci brusc şi îşi reluă exerciţiile cu şi mai multă vioiciune, vrând parcă să se încălzească.

— Unde se duce când vrea să fie singur? întrebă Lucilla.

— De obicei, în camera lui. A încercat şi câteva escapade periculoase, dar am avut grijă să-l descurajăm.

— Probabil că ne urăşte.

— N-am nici cea mai mică îndoială.

— Asta o să-mi dea de furcă.

— Sunt sigură că o Impregnatoare ca dumneata va şti să-i neutralizeze ura.

— Mă gândeam la Geasa, rosti Lucilla, şi-i adresă lui Schwangyu o privire cu înţeles. Mă miră faptul că ai lăsat-o pe Geasa să comită o asemenea greşeală.

— Nu-i treaba mea să intervin în procesul normal de educaţie al ghola-ului. Dacă una dintre instructoarele lui ajunge să resimtă o afecţiune reală pentru el, problema nu mă priveşte.

— E un copil atractiv, spuse Lucilla.

Continuând să-l privească în tăcere pe ghola-ul care-şi vedea de joaca-antrenament, amândouă Cucernicele Maici se gândiră

pentru o clipă la Geasa, una dintre primele profesoare trimise pe Gammu în cadrul proiectului ghola. Atitudinea lui Schwangyu era evidentă: *Eşecul lui Geasa a fost providenţial.* Lucilla nu-şi spunea decât: *Schwangyu şi Geasa mi-au complicat sarcina.* Nici una însă nu reflecta, nici măcar în treacăt, la modul în care aceste gânduri erau o reafirmare a loialităţii fiecăreia dintre ele.

În timp ce-l urmărea cu privirea pe copilul din curte, Lucilla începea să-şi facă o idee diferită despre ceea ce realizase, de fapt, Tiranul Leto II. Împăratul-Zeu folosise fără încetare acest ghola-tip, un individ după altul, pe o perioadă de aproape trei mii cinci sute de ani. Iar Împăratul-Zeu Leto II fusese o forţă a naturii ieşită din comun. Fusese cel mai cumplit tăvălug din istoria omenirii, strivind totul în calea sa: sisteme sociale, revolte îndreptăţite şi neîndreptăţite, forme de guvernare, rituri (oficiale sau oculte), religii (profunde sau banale). Nimic nu scăpase de urma trecerii sale zdrobitoare. Nici măcar Bene Gesseritul.

Leto II denumise asta "Poteca de Aur", iar ghola-ul tip Duncan Idaho pe care-l privea acum Lucilla jucase, în întregul curs al acelei perioade îngrozitoare, un rol proeminent. Lucilla studiase relatările aflate în arhivele Bene Gesserit, probabil cele mai bine documentate din univers. Până şi astăzi, pe mai toate vechile planete Imperiale, cuplurile de tineri căsătoriţi aruncau picături de apă spre răsărit şi spre apus, murmurând varianta locală a rugii: "Fie ca, prin această ofrandă, binecuvântarea Ta să se reverse asupră-ne, o, Doamne Atotputernic şi Preamilostiv".

Cândva, fusese sarcina Păstrăvăreselor şi a preoţimii subordonate lor să vegheze la păstrarea acestei credinţe oarbe. Dar, în virtutea inerţiei, fenomenul ajunsese să devină o constrângere universală. Până şi credincioşii care aveau îndoieli serioase îşi spuneau: "La urma urmei, rău nu poate face". Era o realizare pe care cele mai bune specialiste în ingineria religiilor din Missionaria Protectiva Bene Gesserit o admirau, nu fără un dram de frustrare. Tiranul întrecuse Comunitatea Surorilor în propriul ei domeniu. Şi, după o mie cinci sute de ani de la moartea Împăratului-Zeu, Bene Gesseritul rămânea incapabil să dezamorseze acest colosal dispozitiv.

— Cine se ocupă de educaţia religioasă a copilului? întrebă Lucilla.

— Nimeni, răspunse Schwangyu. La ce-ar folosi? Dacă îi va fi dat să i se restituie memoria originală, va avea propriile sale idei. Ne vom ocupa de ele când şi dacă va fi necesar.

Băiatul îşi încheiase perioada de timp alocată antrenamentului. Fără a mai ridica ochii spre observatoarele lui de pe terasă, părăsi curtea, dispărând în spatele unei uşi mari din stânga. Patrin îşi abandonă şi el postul de pază, fără a arunca vreo privire celor două Cucernice Maici.

— Să nu te laşi înşelată de oamenii lui Teg, spuse Schwangyu. Au ochi în ceafă. Mama naturală a lui Teg, poate ştii, a fost Bene Gesserit. Basharul îl învaţă pe ghola-ul ăsta lucruri de care n-ar fi trebuit să ştie nici el!

Exploziile sunt şi comprimări ale timpului. Schimbările observabile în universul natural sunt, toate, într-un anumit grad şi dintr-un anumit punct de vedere, explozive; altminteri, ele nu v-ar fi perceptibile. Schimbările line şi progresive, dacă sunt suficient etalate în timp, rămân nesesizate de observatori a căror perspectivă este prea scurtă. De aceea, vă spun că eu am văzut schimbări pe care voi nu le-aţi fi remarcat niciodată.

Leto II

AŞEZATĂ în caniscaunul din spatele biroului ei de pe Planeta Canonicatului, Cucernica Maică Superioară Alma Mavis Taraza contempla, în lumina dimineţii, silueta înaltă şi mlădioasă a femeii din faţa sa. Lunga robă aba, de un negru cu ape lucitoare, care o drapa de la umeri până la podea, nu ascundea întru totul graţia cu care corpul ei exprima orice mişcare.

Taraza se aplecă înainte pentru a parcurge caracterele hieroglifice, specifice înregistrărilor grafice Bene Gesserit, pe care Releul de Arhive le proiecta, doar pentru ochii ei, pe ecranul de pe birou.

"Darwi Odrade", titra fişa, enumerând apoi punctele esenţiale ale unei biografii pe care Taraza o cunoştea deja în amănunţime. Proiecţia însă servea unor scopuri multiple; îi oferea Maicii Superioare un memento pe care putea să se bizuie, îi îngăduia să-şi prelungească eventual timpul de reflecţie, prefăcându-se că studiază dosarul, şi, în sfârşit, constituia un argument hotărâtor în cazul în care această întrevedere s-ar fi soldat cu un rezultat negativ.

Odrade zămislise pentru Bene Gesserit nouăsprezece copii, observă Taraza în timp ce informaţiile continuau să se deruleze în faţa ochilor săi. Fiecare copil avusese un tată diferit. Nu era nimic neobişnuit în asta, dar până şi cea mai scormonitoare privire putea să remarce că aceste servicii esenţiale aduse Comunităţii Surorilor nu alteraseră cu nimic silueta lui Odrade. Trăsăturile feţei sale, ce dădeau un aer semeţ nasului subţire şi pomeţilor ascuţiţi, convergeau spre o bărbie îngustă. Gura însă avea buze cărnoase şi pline de promisiunile unei senzualităţi pe care, desigur, Odrade ştia s-o ţină în frâu.

Poţi avea totdeauna încredere în genele Atreides, gândi Taraza.

Perdeaua unei ferestre se învolbură uşor în spatele lui Odrade, făcând-o pe aceasta să arunce o privire scurtă peste umăr. Mica încăpere în care Taraza lucra dimineaţa era de o eleganţă sobră, cu dominante verzi. Doar caniscaunul pe care şedea Maica Superioară contrasta cu decorul, prin albul său strălucitor. Ferestrele arcuite ale odăii dădeau înspre est, dezvăluind un peisaj cu grădini şi pajişti având drept fundal munţii înzăpeziţi ai Planetei Canonicatului.

Fără a-şi ridica ochii, Taraza spuse:

— Mă bucur că tu şi Lucilla aţi acceptat misiunea. Lucrurile devin astfel mult mai uşoare pentru mine.

Privirea lui Odrade fixă creştetul capului lui Taraza.

— Mi-ar fi plăcut să fac cunoştinţă cu această Lucilla, rosti Odrade.

Avea o voce catifelată, de contralto.

Taraza îşi drese glasul.

— Nu era nevoie. Lucilla este una dintre Impregnatoarele noastre cele mai bune. Şi, fireşte, amândouă aţi făcut obiectul aceleiaşi condiţionări liberale în vederea acestei misiuni.

Era ceva aproape insultător în tonul dezinvolt al Maicii

Superioare şi doar obişnuinţa unei asocieri de lungă durată îi îngădui lui Odrade să facă abstracţie de resentimentul pe care i-l provocă. Îşi dădu seama că acesta provenea, în parte, din folosirea de către Taraza a cuvântului "liberal". Noţiunea le revolta pe străbunele ei Atreides. Era ca şi cum totalitatea memoriilor ei feminine ar fi protestat împotriva prejudecăţilor inconştiente şi aserţiunilor necugetate ce se ascundeau îndărătul acestei noţiuni.

"Numai liberalii ştiu să gândească. Numai liberalii sunt adevăraţi intelectuali. Numai liberalii înţeleg nevoile semenilor lor."

Câtă rea-voinţă putea să mascheze acest cuvânt, îşi spunea Odrade. Cât amor-propriu cu pretenţii de superioritate!

Înţelegea, totuşi, că Taraza, în ciuda dezinvolturii ei jignitoare, folosise termenul doar într-un sens general. Voia să spună că educaţia globală a lui Lucilla era în perfectă concordanţă cu a lui Odrade.

Taraza, fără a-şi lua privirea de la ecran, se lăsă pe spate, într-o poziţie mai comodă. Razele soarelui pătrunzând prin ferestre îi luminau direct chipul, aşternându-i umbre dedesubtul nasului şi al bărbiei. Doar cu puţin mai vârstnică decât Odrade, dar mult mai mică de statură, Taraza păstra încă o bună parte din frumuseţea care făcuse din ea o reproducătoare de nădejde, chiar şi cu masculi dificili. Faţa ei era un oval prelung, cu linia obrajilor domol rotunjită. Părul negru, strâns la spate, dezvelea o frunte înaltă şi bombată. Când Taraza vorbea, abia dacă deschidea gura: un control superb al mişcărilor. Atenţia interlocutorilor ei era în mod irezistibil atrasă de ochii albastru-în-albastru. Efectul total era cel al unei măşti delicate, care nu lăsa să străbată decât un minimum de emoţii autentice.

Odrade recunoscu poza adoptată de Maica Superioară. Acum, Taraza avea să mormăie printre dinţi.

Şi într-adevăr, o clipă mai târziu, Taraza emise un murmur nedesluşit. În timp ce urmărea cu toată atenţia datele biografice de pe ecran, Maica Superioară reflecta la o mulţime de lucruri.

Pentru Odrade, gândul acesta era mai degrabă liniştitor. Taraza nu credea în existenţa unei forţe benefice veghind la soarta omenirii. În universul ei, singurele lucruri care contau erau Missionaria Protectiva şi intenţiile Bene Gesseritului. Orice servea acestor intenţii, inclusiv maşinaţiile Tiranului de mult

dispărut, putea fi considerat bun. Orice altceva era rău. Intruziunile străine provenind din Dispersie, şi în special femeile acelea care-şi spuneau "Onorate Matres", nu puteau fi decât suspecte. Partizanele lui Taraza, ba chiar şi Cucernicele Maici care i se opuneau în Consiliu, reprezentau suprema resursă a Bene Gesseritului, singurul lucru demn de încredere.

Tot fără a ridica ochii, Taraza spuse:

— Ştii că, dacă faci comparaţie între mileniile care l-au precedat pe Tiran şi cele care-au urmat morţii sale, diminuarea conflictelor majore este de-a dreptul fenomenală? După epoca Tiranului, conflictele de acest fel au scăzut la mai puţin de doi la sută din numărul lor anterior.

— Din câte ştim noi, zise Odrade.

Privirea lui Taraza se înălţă preţ de-o secundă înainte de a fixa din nou suprafaţa biroului.

— Poftim?

— N-avem de unde să ştim câte războaie s-au purtat în afara sferei cunoaşterii noastre. Dispui de statistici referitoare la cei din Dispersie?

— Bineînţeles că nu!

— Leto ne-a îmblânzit. Asta ai vrut să spui.

— Dacă aceasta-i formularea pe care o preferi.

Taraza punctă cu un semn de reper ceva aflat pe afişajul din faţa ei.

— Nu s-ar putea ca o parte din merit să-i revină preţiosului nostru Bashar, Miles Teg, sau talentaţilor săi predecesori?

— Noi suntem cele care i-am ales.

— Nu văd oportunitatea acestei discuţii pe teme marţiale. Ce are asta de-a face cu problemele noastre actuale?

— Unele Surori sunt de părere că am putea regresa dintr-o dată, şi cu o detonaţie foarte urâtă, în situaţia existentă înaintea Tiranului.

— Oh? făcu Odrade, ţuguindu-şi buzele.

— Mai multe grupuri de Rătăcite sunt pe cale să vândă armament oricui doreşte sau *poate* să cumpere.

— Concret?

— Gammu este invadat de tot felul de arme sofisticate şi nu încape îndoială că Tleilaxul se aprovizionează masiv cu unele dintre cele mai periculoase.

Taraza se lăsă pe spate şi îşi masă tâmplele. Apoi continuă

cu voce scăzută, ca şi când ar fi meditat pentru ea însăşi:

— Ne închipuim că luăm decizii de cea mai mare importanţă, în virtutea celor mai înalte principii.

Odrade, căreia nici această poză nu-i era necunoscută, întrebă:

— Se îndoieşte Maica Superioară de justeţea cauzei Bene Gesseritului?

— Să mă îndoiesc? Nici pomeneală! Dar mă încearcă un sentiment de zădărnicie. Trudim toată viaţa pentru atingerea unor ţeluri măreţe şi ce constatăm în cele din urmă? Că multe dintre lucrurile cărora le-am consacrat existenţa noastră au rezultat din decizii meschine, luate pentru a asigura confortul sau satisfacţia personală şi fără a avea nimic de-a face cu idealurile noastre înalte. Ceea ce s-a urmărit de fiecare dată a fost obţinerea unui soi de compromis material, menit să împace pretenţiile celor care aveau realmente *puterea* să ia decizii.

— Te-am auzit în repetate rânduri numind asta necesitate politică, observă Odrade.

Reîndreptându-şi atenţia spre ecranul din faţa ei, Taraza rosti cu glas perfect controlat:

— Dacă lăsăm judecăţile noastre să se instituţionalizeze, distrugerea Bene Gesseritului este asigurată.

— Nu vei găsi decizii meschine în biografia mea, spuse Odrade.

— Ceea ce caut eu sunt fisurile. Sursele de slăbiciune.

— Nu le vei găsi nici pe acestea.

Taraza îşi reţinu un zâmbet. Recunoştea această remarcă egocentrică. Era o modalitate de a o îmboldi pe Maica Superioară. Odrade se pricepea de minune să se prefacă nerăbdătoare când, de fapt, se retrăgea într-un cocon de infinită răbdare.

Văzând că Taraza nu muşcă momeală, Odrade îşi reluă atitudinea de aşteptare calmă. Respiraţia uşoară, mintea limpede... Răbdarea venea pe nesimţite. Încă de mult, Bene Gesseritul o învăţase să canalizeze trecutul şi prezentul în fluxuri simultane. În timp ce continua să observe ceea ce se petrecea în imediata ei apropiere, putea să capteze frânturi din propriu-i trecut, pentru a le retrăi ca şi când ar fi fost suprapuse pe ecranul prezentului.

Simplă gimnastică a memoriei, îşi spunea Odrade. Existau

lucruri utile care puteau fi scoase la suprafaţă. Existau bariere de îndepărtat. Şi, când orice altceva îşi pierdea interesul, rămânea, oricum, copilăria ei înceţoşată.

Cândva, Odrade trăise ca majoritatea copiilor: în aceeaşi casă cu un bărbat şi-o femeie care, dacă nu erau adevăraţii ei părinţi, cu siguranţă ţineau loc de părinţi. Toţi copiii pe care-i cunoştea pe atunci trăiau în condiţii asemănătoare. Cu toţii aveau un "tata" şi o "mama". Uneori, numai tata lucra undeva, departe de casă. Alteori, mama. În cazul lui Odrade, femeia rămăsese acasă şi nu fusese nevoie de o îngrijitoare care să stea cu copilul în timpul orelor de lucru. Mult mai târziu, Odrade aflase că mama ei adevărată plătise o mare sumă de bani pentru a-şi putea ascunde astfel fetiţa într-o familie, în văzul lumii.

"Te-a ascuns la noi pentru că te iubea", îi explicase femeia când Odrade ajunsese la vârsta la care putea înţelege. "Din cauza asta nu trebuie să dezvălui nimănui că noi nu suntem adevăraţii tăi părinţi."

Dragostea n-avea nimic de-a face cu asta, după cum aflase ulterior Odrade. Cucernicele Maici nu acţionau pe baza unor motive atât de simple. Iar mama naturală a lui Odrade fusese o Soră Bene Gesserit.

Toate acestea îi fuseseră destăinuite lui Odrade conform unui plan iniţial. Numele ei rămăsese Odrade. Darwi îi spuseseră întotdeauna doar cei care nu voiau să fie nici familiari, nici distanţi cu ea. Iar prietenele de-o vârstă cu ea o botezaseră, pe scurt, Dar.

Totuşi, planul nu se desfăşurase tot timpul conform prevederilor. Odrade îşi amintea de un pat îngust, aflat într-o odăiţă ai cărei pereţi sinilii erau înveseliţi de desene reprezentând animale şi peisaje imaginare. Ferestrele aveau perdele albe care se umflau la adierea vântului, primăvara şi vara. Odrade ţinea minte că îi plăcea să sară în picioare pe patul acela îngust — sus, jos, sus, jos — într-un joc minunat care o făcea să râdă în hohote. Câteodată, două braţe o prindeau în plin salt şi o strângeau cu putere. Braţele unui bărbat. O faţă rotundă, cu o mustăcioară care-o gâdila pe Odrade şi-i stârnea cascade de chicoteli. Patul se lovea de perete în timpul săriturilor ei şi, din cauza asta, peretele era plin de semne.

Odrade zăbovea acum asupra acestei amintiri, Codindu-se s-

o înece în puţul raţionalităţii. Semne pe un perete. Semne ale râsului şi-ale bucuriei. Ce puţin lucru, ca să reprezinte atât de mult! Ciudat, cum se gândea tot mai des la tata, în ultima vreme... Desigur, nu toate amintirile despre el erau plăcute. Existaseră şi momente când tata era posomorât sau mânios, când o certa pe mama că se "implică prea mult". În momentele acelea, faţa lui oglindea multe supărări. Iar când se înfuria cu adevărat, vorbea de parcă lătra. Mama se făcea atunci mică de tot şi ochii ei erau plini de îngrijorare. Odrade îi simţea neliniştile şi teama, şi nu-i mai plăcea de tata. Dar mama ştia întotdeauna cum să-l împace. Îl săruta pe gât, îi mângâia obrazul şi-i şuşotea la ureche.

Aceste vechi emoţii "naturale" îi dăduseră mult de furcă analistei Bene Gesserit însărcinată să le exorcizeze. Dar, chiar şi acum, existau încă reziduuri care ar fi trebuit îndepărtate. Chiar şi acum, Odrade ştia că nu fusese extirpat totul.

Văzând-o pe Taraza cu câtă atenţie îi studia dosarul, Odrade se întrebă dacă aceasta era fisura pe care o căuta Maica Superioară.

Nu se *poate ca ele să nu-şi fi dat seama până acum că sunt capabilă să fac faţă acelor emoţii de odinioară.*

Trecuse atâta vreme de atunci! Şi totuşi, trebuia să admită că amintirea acelui bărbat şi a acelei femei era atât de adânc întipărită în cugetul ei, încât poate că n-avea să se şteargă niciodată cu totul. Mai ales amintirea mamei.

Cucernica Maică *in extremis* care-o născuse pe Odrade o ascunsese la acea familie de pe Gammu din motive pe care Odrade le înţelegea astăzi foarte bine. De aceea, nu-i păstra pică. Fusese ceva necesar pentru supravieţuirea amândurora. Problemele decurgeau însă din faptul că mama adoptivă îi dăduse lui Odrade lucrul pe care cele mai multe mame îl dau copiilor lor, lucrul faţă de care Comunitatea Surorilor nutrea atâta suspiciune: dragostea.

La apariţia Cucernicelor Maici, mama adoptivă nu încercase să se împotrivească preluării copilului "ei". Veniseră două Cucernice Maici, cu o adevărată armată de delegaţi de ambele sexe. Abia la mult timp după aceea înţelesese Odrade semnificaţia acelui moment sfâşietor. În sufletul ei, femeia ştiuse dintotdeauna că, odată şi odată, ziua despărţirii avea să vină. Era doar o chestiune de timp. Dar, pe măsură ce zilele

deveniseră luni, apoi ani — aproape şase ani standard —, îndrăznise să spere.

Atunci se înfiinţaseră Cucernicele Maici şi cerberii lor. Aşteptaseră doar întrunirea condiţiilor favorabile, certitudinea că nici un duşman nu ştia că era vorba de un vlăstar Atreides, a cărui naştere fusese programată de Bene Gesserit.

Odrade văzuse când mamei adoptive i se întinsese un pachet gros de bancnote. Femeia aruncase banii jos. Nimeni însă nu ridicase glasul pentru a protesta. Adulţii aflaţi de faţă ştiau cine deţine puterea.

Rememorând acele emoţii comprimate, Odrade o vedea şi acum pe femeie ducându-se să se aşeze încet pe un scaun în faţa ferestrei care dădea spre stradă, prinzându-se de umeri cu braţele încrucişate şi începând să se legene înainte şi înapoi, înainte şi înapoi, fără a scoate vreun sunet.

Cucernicele Maici făcuseră uz de Glas, de fumul ierburilor narcotice, de vicleşuguri ademenitoare şi de impresionanta lor prezenţă pentru a o convinge pe Odrade să urce în vehiculul care le aştepta. "Nu va fi pentru multă vreme. Mama ta adevărată e cea care ne-a trimis."

Odrade simţise minciuna, dar curiozitatea fusese mai puternică. *Mama mea adevărată!*

Ultima imagine a femeii ce rămăsese singurul părinte de sex feminin pe care îl cunoscuse era cea a unei făpturi legănându-se înainte şi înapoi în faţa ferestrei, cu chipul desfigurat de durere, cu braţele încrucişate şi mâinile încleştate de umeri.

Mai târziu, când Odrade îşi exprimase dorinţa de a se întoarce la ea, acea amintire-imagine fusese încorporată într-o lecţie Bene Gesserit esenţială:

"Dragostea duce la suferinţă. Dragostea este o forţă străveche, care a fost utilă la vremea ei, dar care nu mai e importantă pentru supravieţuirea speciei. Nu uita greşeala acelei femei, durerea ei."

Până spre mijlocul adolescenţei, Odrade se consolase visând cu ochii deschişi. Avea să se întoarcă, *negreşit,* după ce va deveni Cucernică Maică. Avea să se întoarcă şi s-o găsească pe acea femeie iubitoare, chiar dacă n-o cunoştea sub alte nume decât "mama" şi "Sibia". Odrade îşi amintea încă râsetele adulţilor care-i spuneau femeii "Sibia".

Mama Sibia.

Surorile însă detectaseră reveriile lui Odrade şi, după ce le descoperiseră sursa, încorporaseră şi asta într-o lecţie:

"Reveria sau visarea cu ochii deschişi este prima manifestare a ceea ce numim flux simultan — unul dintre instrumentele esenţiale ale gândirii raţionale. Cu ajutorul lui îţi limpezeşti mintea şi poţi să judeci mai bine."

Fluxul simultan.

Odrade o privi pe Taraza, care se aplecase iar deasupra biroului. Traumele din copilărie trebuiau depozitate cu grijă într-un spaţiu al memoriei reconstituit în acest scop. Toate astea se petrecuseră foarte departe, pe Gammu, planeta pe care cei de pe Dan — Caladan, cum se numea pe vremea aceea — o reconstruiseră după Epoca Foametei şi cea a Dispersiei. Pentru a se ancora ferm în judecata raţională, Odrade recurse la postura Celorlalte Memorii ce i se revărsaseră în spiritul conştient în timpul cumplitei agonii a mirodeniei, când devenise Cucernică Maică desăvârşită.

Fluxul simultan... filtrul conştiinţei... Celelalte Memorii...

Cât de puternice erau instrumentele cu care o înzestrase Comunitatea Surorilor! Şi cât de periculoase! Căci toate acele existenţe aflate înlăuntrul ei, chiar în spatele vălului conştiinţei... erau instrumente de supravieţuire, nu mijloace de satisfacere a unei curiozităţi frivole.

Taraza i se adresă în clipa aceea, preluând o informaţie din materialul care se perinda în faţa ochilor ei:

— Faci prea mult apel la Celelalte Memorii. Secătuieşti, astfel, energii pe care ai face mai bine să le păstrezi în rezervă.

Ochii albastru-în-albastru ai Maicii Superioare o săgetară scurt pe Odrade.

— Uneori mergi până la limita toleranţei fizice. Asta te-ar putea duce la o moarte prematură.

— Nu abuzez de mirodenie.

— Bine faci! Organismul nu suportă decât o anumită doză de melanj şi nu admite să i se scotocească trecutul decât până la o anumită limită!

— Mi-ai găsit punctul slab?

— Gammu!

Un singur cuvânt, care făcea cât un întreg discurs. Odrade ştia. Inevitabilul traumatism din acei ani petrecuţi cândva pe Gammu constituia un factor de distragere care trebuia extirpat

o dată pentru totdeauna şi făcut acceptabil din punct de vedere raţional.

— Dar eu sunt trimisă pe Rakis, spuse.

— Şi, mai ales, nu uita aforismele despre moderaţie. Nu uita cine eşti!

Din nou, Taraza coborî ochii la ecranul de pe birou.

Sunt Odrade, gândi Odrade.

În şcolile Bene Gesserit, unde apelul se făcea numai după numele de familie, prenumele aveau tendinţa să fie date uitării. Toată lumea căpăta repede obişnuinţa de a folosi numele de catalog. Elevele învăţau din vreme că utilizarea numelui mic sau a numelor de alint era o veche capcană pentru a atrage afecţiunea unei persoane.

Taraza, care era cu trei clase mai avansată decât Odrade, primise sarcina de a o "ajuta" pe colega ei mai tânără. Asocierea, deloc fortuită, fusese minuţios calculată de învăţătoare vigilente. Acest "ajutor", deşi nu excludea o oarecare dominaţie din partea elevei mai vârstnice, urmărea transmiterea unor învăţături esenţiale, de la nivelul cuiva mai apropiat de o relaţie de egalitate. Taraza, care avusese acces la dosarul personal al protejatei sale, începuse să-i spună "Dar". Odrade reacţionase cu promptitudine, botezând-o pe Taraza "Tar". Cele două nume deveniseră de nedespărţit: Dar şi Tar. Chiar şi după ce fuseseră aspru mustrate de mai multe Cucernice Maici care le auziseră, fetele nu se sfiiseră să recadă din când în când în greşeală, doar fiindcă faptul le amuza.

Brusc, coborând privirea către Taraza, Odrade rosti:

— Dar şi Tar.

O urmă de zâmbet făcu să tresară colţurile gurii Maicii Superioare.

— Mă întreb ce-ai mai putea găsi nou în dosarul meu, pe care trebuie că-l cunoşti pe de rost, zise Odrade.

Taraza se lăsă pe spate, aşteptă până ce caniscaunul se adaptă la noua poziţie, apoi îşi împreună mâinile pe tăblia biroului şi ridică ochii spre mai tânăra Cucernică Maică.

La drept vorbind, nu mult mai tânără, gândi ea. Dar, încă din şcoală, considerase că între ea şi Odrade exista un decalaj considerabil de vârstă şi crease, astfel, o prăpastie pe care nici trecerea anilor nu mai putea s-o astupe.

— Atenţie mare la faza de început, Dar, rosti ea.

— După câte ştiu, proiectul ăsta a depăşit de mult faza de început, replică Odrade.

— Dar rolul tău începe abia acum. Şi suntem pe cale să ne lansăm în ceva care n-a mai fost încercat niciodată.

— Voi afla, în sfârşit, ce se urmăreşte de fapt cu acest ghola?

— Nu.

Scurt şi răspicat. Toate controversele la nivel înalt, precum şi problema "nevoii de a cunoaşte", erau scoase din discuţie cu un singur cuvânt. Dar Odrade înţelegea foarte bine. Exista o regulă organizatorică, stabilită de primul Canonicat Bene Gesserit şi care dăinuise, aproape fără nici o schimbare, timp de milenii. Diferitele subdiviziuni ale Bene Gesseritului erau separate prin bariere etanşe, verticale şi orizontale, constituind grupuri izolate, reunite numai la vârf de un comandament unic. Îndatoririle (adică rolurile atribuite individual) erau coordonate în interiorul diferitelor celule distincte. Membrii activi ai unei celule nu-i cunoşteau pe cei ai celulelor paralele.

Dar eu ştiu că acea Cucernică Maică Lucilla se află într-o celulă paralelă, gândi Odrade. *E singura explicaţie logică.*

Recunoştea necesitatea unei asemenea organizări, copiate după cea a străvechilor societăţi secrete revoluţionare. Surorile Bene Gesserit se consideraseră dintotdeauna revoluţionare permanente. Revoluţia lor nu fusese domolită decât în epoca Tiranului Leto II.

Domolită, dar nu deviată sau curmată, îşi aminti sieşi Odrade.

— În ceea ce priveşte misiunea ta, reluă Taraza, aş vrea să ştiu dacă ai sentimentul că un pericol iminent ar ameninţa Comunitatea.

Era una dintre acele întrebări *speciale* pe care i le adresa câteodată Taraza şi la care Odrade se învăţase să răspundă fără a sta pe gânduri, formulând în cuvinte o reacţie pur instinctivă.

— Dacă nu acţionăm, spuse ea repede, va fi şi mai rău.

— Am calculat şi noi că ar exista un pericol.

Maica Superioară vorbise pe un ton sec şi distant. Nu-i plăcea să facă apel la acest talent al lui Odrade. Odrade poseda un instinct preştient care îi îngăduia să detecteze ameninţările la adresa Comunităţii Surorilor. Faptul se datora, de bună seamă, influenţei eratice din linia ei genetică — Atreizii, cu puterile lor primejdioase. Dosarul genetic al lui Odrade

comporta o menţiune specială: "Toate progeniturile vor fi supuse unui examen amănunţit". Deja, doi dintre pruncii ei fuseseră eliminaţi în mod discret.

N-ar fi trebuit să trezesc acum acest talent al lui Odrade, nici măcar pentru o clipă, gândi Taraza. Dar, uneori, tentaţia era prea mare.

Taraza stinse ecranul şi-l reintegră în tăblia biroului, pe care continuă s-o privească în timp ce vorbea.

— Chiar dacă vei da de un genitor perfect, să nu te reproduci fără permisiunea noastră cât timp te vei afla departe de noi.

— A fost greşeala pe care a comis-o mama mea naturală.

— Greşeala pe care a comis-o mama ta naturală a fost că s-a lăsat recunoscută în momentul reproducerii!

Odrade cunoştea refrenul. Era vorba de acea particularitate a neamului Atreides care impunea o supraveghere severă din partea Maestrelor Geneticiene. Talentul eratic, desigur. Auzise despre talentul eratic, acea forţă genetică extraordinară care îi produsese pe Kwisatz Haderach şi pe Tiran. Dar ce urmăreau geneticienele în momentul de faţă? Abordau problema dintr-o perspectivă exclusiv negativă? Interzicerea oricăror naşteri periculoase? Odrade nu-şi mai văzuse nici unul dintre copii după ce se născuseră, dar asta nu era ceva neobişnuit pentru Comunitatea Surorilor. De altfel, nici dosarul genetic nu şi-l văzuse vreodată. Bene Gesseritul aplica, şi aici, regula strictă a separării puterilor.

Plus acele baraje care mi-au fost implantate de timpuriu în Celelalte Memorii.

Descoperise spaţiile goale din amintirile ei şi încercase în zadar să le umple. Pesemne că numai Taraza şi, poate, una sau două consiliere (probabil Bellonda şi vreuna dintre Cucernicele Maici veterane) aveau acces deplin la informaţiile genetice ultrasecrete.

Să fi jurat, într-adevăr, Taraza şi celelalte, să moară, mai degrabă decât să dezvăluie aceste informaţii unei persoane neautorizate? Oricum, exista un ritual precis de succesiune pentru cazul în care s-ar fi întâmplat ca o Cucernică Maică importantă să moară departe de Surorile ei, fără nici o posibilitate de a transmite şirul de vieţi interioare pe care îl deţinea. Ritualul funcţionase de multe ori pe vremea domniei Tiranului, în acea perioadă cumplită, când se ştia că nici o celulă

revoluţionară a Comunităţii nu putea avea secrete pe care monstrul să nu le cunoască! Surorile nu-şi făcuseră niciodată iluzii în privinţa faptului că Leto II se abţinuse să distrugă Bene Gesseritul doar dintr-un soi de loialitate profund înrădăcinată faţă de bunica sa, Doamna Jessica.

Eşti acolo, Jessica?

Odrade simţi o vagă şi îndepărtată tresărire lăuntrică. Toate astea, din cauza eşecului unei singure Cucernice Maici... "Şi-a îngăduit să se îndrăgostească!" Un lucru atât de mărunt, dar cu ce consecinţe uriaşe... Trei mii cinci sute de ani de tiranie!

Poteca de Aur. Era, într-adevăr, infinită? Ce se întâmplase cu megamiliardele de fiinţe umane pierdute în Dispersie? Ce ameninţare făceau să planeze Rătăcitele care se întorceau acum?

Ca şi când ar fi citit gândurile lui Odrade, ceea ce chiar părea a face câteodată, Taraza spuse:

— Hoardele din Dispersie sunt la hotarele noastre... aşteptând doar momentul prielnic pentru a acţiona.

Odrade auzise argumentele. Pericolul, pe de-o parte, şi, pe de alta, ceva care exercita o atracţie magnetică. Necunoscutele. Atâtea fascinante necunoscute! Graţie puterilor sale, ascuţite de folosirea melanjului timp de milenii... ce n-ar fi putut face Bene Gesseritul cu toate acele resurse umane neexploatate? Puzderia aceea de gene noi... Talentele potenţiale plutind liber în universuri unde ar fi putut să se piardă pentru totdeauna...

— Necunoaşterea este cea care generează cele mai mari spaime, murmură Odrade.

— Şi cele mai mari ambiţii.

— Voi merge, aşadar, pe Rakis?

— La timpul cuvenit. Consider că poţi face faţă misiunii.

— Altminteri nu m-ai fi desemnat.

Pentru ele, era un vechi schimb de replici, datând încă din anii de şcoală. Taraza îşi dădea seama, totuşi, că nu-l angajase în mod conştient. Prea multe amintiri comune le legau pe amândouă. Dar şi Tar... Trebuia să ia seama la asta!

— Să nu uiţi cui datorezi loialitate, rosti ea.

Existenţa non-navelor măreşte posibilitatea distrugerii unor planete întregi, fără teamă de represalii. Asupra unei planete poate fi lansat un obiect gigantic, cum ar fi un asteroid ori alt corp ceresc similar. Sau pot fi asmuţiţi oamenii unii împotriva altora, prin mijloace de subversiune sexuală, şi apoi înarmaţi pentru a se autodistruge. Aceasta din urmă este tehnica pe care par s-o prefere Onoratele Matres.

Analiză Bene Gesserit

DIN CURTEA IN CARE SE AFLA, şi chiar atunci când nu părea să facă acest lucru, Duncan Idaho urmărea cu atenţie persoanele care îl observau de sus. Patrin era acolo, fireşte, dar Patrin nu conta. Cucernicele Maici de pe terasa învecinată erau cele care-i stârneau interesul. Văzând-o pe Lucilla, îşi spusese numaidecât: *Asta-i cea nouă.* Gândul îi provocase un val de emoţie, de care încercase să se elibereze reluându-şi cu şi mai multă ardoare exerciţiile.

Isprăvi primele trei serii de mişcări recreative pe care le ordonase Miles Teg, vag conştient de faptul că Patrin avea să raporteze executarea lor la perfecţie. Lui Duncan îi plăcea de Teg şi de bătrânul Patrin, şi simţea că sentimentul era reciproc. Dar această nouă Cucernică Maică… Prezenţa ei lăsa de presupus schimbări interesante. În primul rând, era mai tânără decât celelalte. Apoi, nu încerca să-şi ascundă culoarea ochilor, care indica limpede apartenenţa ei la Bene Gesserit. Când o văzuse pentru prima oară pe Schwangyu, Duncan remarcase imediat lentilele de contact ce imitau pupila unei persoane nedependente de melanj, cu albul ochilor vag injectat. O auzise pe una dintre acolitele din Citadelă spunând că lentilele lui Schwangyu corectau şi "un astigmatism tolerat în linia ei genetică întrucât era din plin compensat de calităţile transmise progeniturilor".

La vremea respectivă, cea mai mare parte a acestei remarci îi rămăsese ininteligibilă lui Duncan. Se străduise să găsească informaţii în biblioteca din Citadelă, dar ele erau puţine la număr

şi extrem de limitate în conţinut. Schwangyu însăşi eludase toate întrebările lui asupra subiectului iar comportarea ulterioară a profesorilor săi îi dăduse de înţeles că bătrâna Cucernică Maică fusese foarte nemulţumită. Ca de obicei, Schwangyu îşi revărsase mânia asupra altora.

Ceea ce o deranjase în realitate, bănuia el, fusese faptul că o întrebase dacă ea era mama lui.

Astăzi, Duncan ştia deja de o bună bucată de vreme că avea un statut aparte. Existau locuri, în complexul fortificat care era această Citadelă Bene Gesserit, unde nu i se permitea accesul. Găsise însă mijloace pentru a se sustrage unora dintre interdicţii şi, de mai multe ori, avusese ocazia să vadă, printr-o fereastră rămasă deschisă sau dincolo de un geam gros de plaz, santinele şi gărzi patrulând pe porţiuni vaste de teren degajat, ce puteau fi prinse în anfiladă din cazemate strategic dispuse. Miles Teg însuşi îi explicase importanţa poziţiilor pentru tragerea de anfiladă.

I se spunea acestei planete Gammu, dar, cândva, ea fusese cunoscută sub numele Giedi Prim. Un oarecare Gurney Halleck impusese schimbarea. Asta însă era istorie antică. Nimic interesant. Tot ce mai rămăsese din acea epocă pre-daniană era un miros de ulei ars în solul planetei. Milenii de plantaţii speciale erau însă pe cale să schimbe şi asta, îi explicaseră lui Duncan profesorii săi. În parte, lucrul se vedea şi din Citadelă. De jur-împrejur se întindeau păduri de conifere amestecate cu alte esenţe.

Fără a înceta să le spioneze pe cele două Cucernice Maici, Duncan execută o serie de roţi perfecte, având grijă să-şi încordeze muşchii în clipa în care membrele îi atingeau solul, aşa cum îl învăţase Teg.

Tot Teg îi preda lecţii de apărare planetară. Gammu era încercuită de monitoare orbitale ale căror echipaje nu aveau dreptul să-şi ia la bord familiile. Familiile rămâneau jos, garante pentru vigilenţa paznicilor aflaţi pe orbită. Iar printre navele ce supravegheau spaţiul se numărau şi câteva non-nave indetectabile, ale căror echipaje erau alcătuite exclusiv din oameni devotaţi Basharului şi Surori Bene Gesserit.

"Nu aş fi acceptat această sarcină, dacă apărarea planetară n-ar fi fost plasată în întregime sub comanda mea", îi explicase Teg.

Duncan înţelesese că *el* era "această sarcină". Citadela exista pentru a-l proteja pe el. Iar monitoarele orbitale ale lui Teg, inclusiv non-navele, protejau Citadela.

Totul făcea parte dintr-o educaţie militară ale cărei elemente îi erau, cumva, familiare lui Duncan. Învăţând, de pildă, despre măsurile de apărare ale unei planete aparent vulnerabile la atacuri din spaţiu, *ştia* când sistemele defensive erau corect amplasate. În întregul ei, problema era extrem de complexă, dar elementele i se păreau uşor de definit şi de înţeles. Spre exemplu, supravegherea permanentă a atmosferei şi a serului sanguin al locuitorilor planetei. Doctori Suk, aflaţi în solda Bene Gesseritului, erau prezenţi pretutindeni.

"Bolile sunt arme", spunea Teg. "Apărarea noastră împotriva bolilor trebuie să fie perfect pusă la punct."

Adesea, Teg critica măsurile de apărare pasivă. Susţinea că acestea erau "produsul unei mentalităţi de asediat, despre care se ştie de mult că generează slăbiciuni mortale".

Ori de câte ori Teg aborda un subiect de instrucţie militară, Duncan era numai ochi şi urechi. Documentaţia din bibliotecă, pe care o întăreau declaraţiile lui Patrin, îl prezenta pe Basharul Mentat Miles Teg drept unul dintre cei mai mari comandanţi militari ai Bene Gesseritului. Când Patrin povestea despre campaniile la care participase alături de Bashar, îl înfăţişa întotdeauna pe Teg ca pe un erou.

"Cheia oricărui succes militar e mobilitatea", spunea Teg. "Cei care se baricadează în fortăreţe, fie ele şi la scara unei întregi planete, sunt, în ultimă instanţă, total vulnerabili."

Teg nu punea mare preţ pe Gammu.

"Ştii deja, mi se pare, că numele acestei lumi a fost odinioară Giedi Prim. Harkonnenii, care au stăpânit-o, ne-au învăţat câteva lucruri. Mulţumită lor, înţelegem mai bine la ce culmi de oroare şi violenţă poate ajunge fiinţa umana."

Pe când îşi amintea toate astea, Duncan îşi dădu seama că cele două Cucernice Maici care-l observau de pe terasă discutau despre el.

Să fi venit într-adevăr pentru mine cea nouă?

Nu-i făcea deloc plăcere să se ştie ţinut sub observaţie şi spera ca noua Cucernică Maică să-i lase puţin timp şi pentru el însuşi. Nu părea o femeie severă. Nu ca Schwangyu.

Continuându-şi exerciţiile, Duncan începu să le ritmeze după

o litanie lăuntrică: *Afurisită Schwangyu! Afurisită Schwangyu!*

O ura încă de la vârsta de nouă ani — adică de patru ani încheiaţi. Şi era sigur că ea habar n-avea de asta. Probabil că uitase cu totul incidentul care se aflase la originea urii sale.

Când abia dacă împlinise nouă ani, reuşise să înşele vigilenţa gărzilor din Citadelă şi să se strecoare într-unul din pasajele subterane, care ducea la o cazemată. Pereţii tunelului erau umezi şi miroseau a muced. Locul era cufundat în semiobscuritate. Avusese timp să arunce doar o privire prin ambrazurile fortificaţiei, înainte de a fi descoperit şi readus pe sus în interiorul Citadelei.

Această escapadă prilejuise o predică aspră din partea lui Schwangyu, pe atunci o figură îndepărtată şi ameninţătoare ale cărei ordine trebuiau respectate întocmai. De fapt, tot aşa o mai considera şi acum, cu toate că între timp învăţase să recunoască Glasul-Poruncă Bene Gesserit, acea subtilă tehnică a intonaţiei care putea să frângă voinţa unei persoane ce nu cunoştea mijloacele de apărare.

Ordinele ei trebuie respectate întocmai.

— Din cauza ta, se vor lua măsuri disciplinare împotriva unei întregi unităţi de gardă, îi spusese Schwangyu. Toţi paznicii vor fi aspru pedepsiţi.

Fusese partea cea mai usturătoare a predicii ei. Duncan se înţelegea bine cu mulţi dintre paznici, pe care, nu o dată, reuşea să-i ademenească să se joace sau să râdă cu el. Iar acum, din cauza unei pozne a lui, prietenii săi aveau să sufere.

Duncan ştia ce însemna a fi pedepsit.

Afurisită Schwangyu! Afurisită Schwangyu!

După predica lui Schwangyu, Duncan alergase la instructoarea sa principală de pe atunci, Cucernica Maică Tamalane, o altă bătrână stafidită, cu purtări reci şi distante şi păr coliliu deasupra unei feţe înguste şi tăbăcite. O întrebase care va fi pedeapsa gărzilor. Spre surprinderea lui, Tamalane căpătase un aer îngândurat, apoi vocea ei scrâşnise ca nisipul pe o duşumea de lemn:

— Pedeapsa? Hm, hm!

Se aflau în mica sală de clasă de lângă cea mare, unde Tamalane se retrăgea în fiecare seară pentru a pregăti cursurile de a doua zi. Locul era plin de lectoare de bule şi de bobine, precum şi de alte aparate sofisticate destinate stocării şi redării

informaţiilor. Duncan îl prefera de departe bibliotecii, însă nu avea acces acolo de unul singur. Odaia era puternic luminată de licurigloburi cu suspensie. La intrarea lui, Tamalane întorsese capul, din locul în care pregătea temele la care el urma să lucreze.

— Există întotdeauna, în cazul pedepselor noastre grele, ceva care duce cu gândul la un ospăţ cu jertfire, rosti ea. Gărzile vor avea parte, bineînţeles, de o pedeapsă grea.

— Un ospăţ? repetă Duncan, mirat.

Tamalane se răsuci în scaunul ei pivotant şi-l privi drept în ochi. Dinţii ei avură o lucire de oţel în lumina licurigloburilor.

— Istoria s-a arătat rareori îndurătoare cu cei care trebuiau pedepsiţi, spuse ea.

Duncan tresări la auzul cuvântului "istoria". Era un semnal pe care învăţase să-l recunoască la Tamalane. Iarăşi avea să-i ţină o lecţie plictisitoare.

— Pedepsele Bene Gesseritului sunt dintre cele care nu se uită niciodată, urmă Cucernica Maică.

Duncan, cu ochii aţintiţi la buzele ei ca pergamentul, simţi dintr-o dată că Tamalane vorbea dintr-o dureroasă experienţă personală. Poate că avea să afle, totuşi, ceva interesant!

— Pedepsele noastre conţin o lecţie inevitabilă, continuă Tamalane, o lecţie care depăşeşte cu mult simpla durere.

Duncan se aşeză pe podea, la picioarele ei. Privită din acest unghi, Tamalane era o siluetă ameninţătoare, înveşmântată parcă într-un linţoliu negru.

— Noi nu pedepsim cu suferinţa supremă, zise ea. Acesta este apanajul Cucernicelor Maici, în momentul în care trec prin încercarea mirodeniei.

Duncan dădu din cap. Unele documente din bibliotecă menţionau "agonia mirodeniei", o ordalie misterioasă fără de care o Soră Bene Gesserit nu putea deveni Cucernică Maică.

— Pedepsele grele sunt, totuşi, dureroase, reluă Tamalane. Şi sunt dureroase mai ales din punct de vedere moral. Ele vizează întotdeauna cea mai mare slăbiciune a celui pedepsit. Făcându-l să simtă această slăbiciune, apăsând asupra ei, întărim greutatea pedepsei.

Cuvintele ei îl umplură pe Duncan de o spaimă nelămurită. Ce aveau de gând să le facă gărzilor lui? Nu putea rosti nici o vorba, dar nici nu era nevoie. Tamalane nu terminase.

— Iar pedeapsa sfârşeşte de fiecare dată cu un desert, spuse ea, lovindu-şi palmele de genunchi.

Duncan se încruntă. Desert? Desertul ţinea într-adevăr de ospăţ. Cum putea fi pedeapsă un ospăţ?

— Nu e vorba de un adevărat ospăţ, ci doar de ideea de ospăţ, zise Tamalane parcă citindu-i gândurile. Cu degete încovoiate ca nişte gheare, descrise un cerc în aer şi adăugă: Desertul soseşte ca o surpriză. Cel pedepsit îşi spune: *Ah, până la urmă am fost iertat!* Înţelegi?

Duncan clătină încet capul dintr-o parte în alta. Nu, nu înţelegea.

— E vorba de clipa cea dulce, explică Tamalane. Închipuie-ţi că a trebuit că consumi toate felurile de mâncare ale unui ospăţ chinuitor, iar la sfârşit ţi se serveşte unul pe care-l apreciezi cu adevărat. Dar! *Tocmai* în clipa în care te pregăteşti să îl savurezi, survine partea cea mai dureroasă: recunoaşterea, *înţelegerea* faptului că nu-i deloc vorba să ţi se fi lăsat ce-i mai bun la urmă. Dimpotrivă. Este momentul cel mai chinuitor al pedepsei grele. Este apoteoza lecţiei Bene Gesserit.

— Dar ce-o să le facă ea gărzilor? nu se putu împiedica să întrebe Duncan.

— N-aş putea să-ţi spun în ce va consta pedeapsa fiecăruia. De altfel, nici nu mă interesează. Pot doar să te asigur că ea va fi diferită pentru fiecare dintre ei.

Tamalane refuzase să-i spună mai mult. Se reîntorsese la munca ei, anunţându-l:

— Mâine vom continua cu studiul modului de identificare a originii diferitelor accente din limba galach vorbită.

Nimeni altcineva, nici măcar Teg sau Patrin, nu voise să răspundă la întrebările lui asupra naturii pedepselor la care fuseseră supuşi soldaţii din gardă. Iar aceştia, mai târziu, când îi revăzuse, refuzaseră la rândul lor să vorbească. Unii avuseseră reacţii de-a dreptul tăioase şi nimeni nu se mai arătase dispus să glumească sau să se joace cu el. Cei care fuseseră pedepsiţi nu-l iertaseră. Asta era cât se poate de clar.

Afurisită Schwangyu! Afurisită Schwangyu!

Aşa se trezise în el acea ură neîmpăcată. Iar apoi sentimentul se extinsese asupra tuturor celorlalte vrăjitoare bătrâne. Oare şi tânăra nou-venită avea să fie ca zgripţuroaicele?

Afurisită Schwangyu!

Când o întrebase pentru ce fusese neapărat nevoie să pedepsească gărzile, Schwangyu făcuse o pauză lungă înainte de a răspunde:

— Te pândesc tot felul de pericole, aici, pe Gammu. Există persoane care îţi vor răul.

Duncan nu întrebase de ce. Era un alt domeniu în care întrebările sale nu căpătau niciodată răspuns. Până şi Teg, a cărui prezenţă era direct legată de existenţa acestor misterioase pericole, se încăpăţâna să păstreze tăcerea.

Iar Miles Teg era un mentat care cunoştea, fără doar şi poate, numeroase răspunsuri. Duncan avusese adesea prilejul să observe scânteierea din ochii lui, când bătrânul era cufundat în gânduri. Dar mentatul rămânea mut în faţa unor întrebări ca: "Pentru ce ne aflăm pe Gammu? De cine trebuie să ne aperi? Cine îmi vrea răul? Cine sunt părinţii mei?"

În cel mai bun caz, tot ce putea scoate uneori de la Teg era un mormăit; "Nu pot să-ţi răspund."

Biblioteca nu-i putea fi, nici ea, de vreun ajutor. Descoperise asta încă de la vârsta de opt ani, când instructoarea lui principală era o Cucernică Maică ratată, pe nume Luran Geasa, poate nu la fel de bătrână ca Schwangyu, dar, oricum, trecută de-o sută.

La cererea lui, biblioteca îi furnizase informaţii despre Gammu/Giedi Prim, despre Harkonneni şi căderea lor, despre diferitele campanii purtate sub comanda lui Teg. Nici una dintre marile bătălii pe care le câştigase Basharul nu fusese prea sângeroasă; mulţi comentatori elogiau "admirabila sa diplomaţie". Din investigaţie în investigaţie, Duncan aflase de epoca Împăratului-Zeu şi despre pacificarea supuşilor săi. Perioada îi reţinuse atenţia săptămâni în şir. La un moment dat descoperise o hartă veche pe care o proiectase pe peretele de focalizare. Comentariile suprapuse îl informaseră că această Citadelă, în care se afla, fusese un vechi Centru de Comandă al Păstrăvăreselor, abandonat în cursul Dispersiei.

Păstrăvăresele!

Duncan se gândi atunci cât de mult i-ar fi plăcut să trăiască pe vremea lor, ca unul dintre rarii consilieri de sex masculin din cadrul acelei armate de femei devotate în exclusivitate cultului şi protecţiei marelui Împărat-Zeu.

Oh, să fi trăit pe Rakis în timpurile acelea!

Teg se arătase surprinzător de comunicativ în privinţa Împăratului-Zeu, pe care-l numea întotdeauna "Tiranul". Unul dintre codurile rezervate ale bibliotecii îi fusese deschis lui Duncan şi informaţiile despre Rakis afluiseră.

— Voi vedea vreodată Rakisul? o întrebase el pe Geasa.

— Învăţăturile pe care le primeşti sunt menite să te pregătească pentru a trăi acolo.

Răspunsul îl uluise. Tot ce îl învăţaseră despre acea planetă îndepărtată apărea într-o nouă lumină.

— De ce va trebui să trăiesc acolo?

— La asta nu pot să răspund.

Mânat de un interes nou, îşi reluase cu şi mai multă râvnă investigaţiile personale asupra misterioasei planete şi a jalnicului ei Cult al lui Shai-Hulud, Zeul Fracţionat. *Viermii...* Împăratul-Zeu se transformase în acei viermi! Ideea îi inspira lui Duncan un straniu sentiment de respect şi teamă. Poate că era într-adevăr ceva de natură să alimenteze un cult. Oricum, gândul acesta făcea să vibreze în el o coardă sensibilă. Ce anume putuse determina o fiinţă umană să accepte acea cumplită metamorfoză?

Duncan cunoştea părerea gărzilor şi a celorlalte persoane din Citadelă despre Rakis şi preoţii săi. Comentariile batjocoritoare şi râsetele erau elocvente. Teg declarase: "Probabil că nu vom afla niciodată tot adevărul în privinţa asta, dar, ascultă ce-ţi spun eu, băiete, nu este o religie demnă de un soldat".

Schwangyu nu făcuse decât să-i întărească spusele: "Ai să înveţi multe lucruri despre Tiran, dar să nu crezi în religia lui. Ar fi nedemn de tine, înjositor".

Ori de câte ori avea un pic de timp liber, Duncan se cufunda cu aviditate în documentele pe care i le oferea biblioteca: cartea Sfântă a Zeului Fracţionat, Biblia Gărzii, Biblia Catolică Portocalie şi chiar Apocrifele. Află, astfel, despre rolul istoric al Comitetului Credinţei şi despre "Perla care este Soarele Înţelegerii".

Existenţa însăşi a viermilor îl fascina. Mărimea la care puteau să ajungă! Unul dintre cei mari s-ar fi întins de la un capăt la celălalt al Citadelei. Cândva, înaintea epocii Tiranului, existaseră oameni care călăreau pe spinarea viermilor, dar în

ziua de azi preoţii rakieni interziceau cu desăvârşire această practică.
Duncan fusese captivat şi de relatările echipei de arheologi care descoperise, pe Rakis, nonspaţiul primitiv ce aparţinuse Tiranului. Locul se numea Dar-es-Balat. Rapoartele originale ale cercetătoarei Hadi Benotto purtau menţiunea: "Retras din ordinul Clerului rakian". În schimb, fişierul Arhivelor Bene Gesserit cuprindea o mulţime de documente asupra chestiunii, iar dezvăluirile lui Benotto erau pur şi simplu senzaţionale.
— O fărâmă din conştiinţa Împăratului-Zeu în fiecare vierme? o întrebase Duncan pe Geasa.
— Aşa zic textele. Dar, chiar de-ar fi adevărat, viermii nu cunosc asta, n-au conştiinţă. De altfel, Tiranul însuşi spunea că se va cufunda într-un vis fără de sfârşit.
Fiecare şedinţă de studiu conţinea câte o prelegere specială în care i se explicau concepţiile Bene Gesserit asupra religiei şi, astfel, într-o bună zi luă cunoştinţă de textele intitulate "Cele nouă fiice ale Sionei" şi "Cei o mie de fii ai lui Duncan Idaho".
De îndată ce se află faţă în faţă cu Geasa, întrebă:
— Şi numele meu este Duncan Idaho. Ce înseamnă asta?
Geasa umbla întotdeauna ca şi când ar fi fost apăsată de umbra eşecului ei, cu capul plecat şi ochii apoşi pironiţi în pământ. Duncan o interceptase la sfârşitul unei după-amieze, pe lungul coridor ce ducea spre sala de antrenament. Geasa pălise la întrebarea lui. Cum răspunsul ei se lăsa aşteptat, el insistă:
— Sunt un descendent al lui Duncan Idaho?
— Trebuie s-o întrebi pe Schwangyu, îngăimă Geasa de parcă fiecare cuvânt i-ar fi provocat o durere.
Era un răspuns pe care Duncan îl auzise de multe ori şi care-l scotea din sărite. Însemna că avea să i se spună orice, doar pentru a i se închide gura, şi n-avea să afle nimic. Dar Schwangyu se arătase mai locvace decât se aşteptase el.
— Porţi în tine sângele veritabil al lui Duncan Idaho.
— Cine sunt părinţii mei?
— Au murit de mult.
— Cum au murit?
— Nu ştiu. Noi te-am luat ca orfan.
— Atunci, de ce-mi vor unii răul?
— Se tem de ceea ce ai putea face.
— Şi ce anume aş putea face?

— Învaţă-ţi bine lecţiile. Totul ţi se va lămuri la timpul cuvenit.

Taci şi învaţă! Alt răspuns pe care avusese nenumărate prilejuri să îl audă.

Se supunea, fiindcă ajunsese să-şi dea imediat seama când o uşă avea să rămână închisă. Între timp, mintea sa iscoditoare descoperi noi informaţii despre Epoca Foametei şi Dispersiei, despre non-spaţiile şi non-navele pe care nici cele mai puternice spirite preştiente din acest univers nu le puteau detecta. Astfel, află şi că descendenţii lui Duncan Idaho şi ai Sionei, acele figuri istorice care-l slujiseră pe tiranul împărat-Zeu, erau, de asemenea, excluşi din viziunile profeţilor şi-ale preştienţilor. Nici măcar un Navigator al Ghildei aflat în plină transă a melanjului nu putea să-i vadă. Conform relatărilor, Siona era o Atreides pur-sânge iar Duncan Idaho era un ghola.

Un ghola?

Căută informaţii suplimentare asupra acestui cuvânt curios, dar biblioteca nu-i furniză decât o definiţie sumară: "Ghola: Fiinţă umană creată în cuvele axlotl tleilaxu pe baza celulelor prelevate dintr-un cadavru".

Cuvele axlotl?

"Instalaţie tleilaxu pentru reproducerea unei fiinţe umane pe baza celulelor prelevate dintr-un cadavru".

— Descrierea unui ghola, ceruse el.

"Reproducere a unei fiinţe umane, lipsită de memoria originalului. Vezi *Cuvă axlotl."*

Duncan învăţase să citească printre rânduri şi să interpreteze spaţiile goale din informaţiile pe care i le furniza Citadela. Avu o revelaţie subită. Ştia! N-avea decât zece ani şi, deja, ştia!

Sunt un ghola.

Era seară, în bibliotecă, cu toate aparatele ezoterice dimprejur confundându-se într-un acelaşi substrat senzorial, şi un puşti de zece ani şedea tăcut în faţa unui ecran, singur-singurel cu adevărul pe care-l descoperise.

Sunt un ghola!

Nu avea nici o amintire despre cuvele axlotl în care celulele sale crescuseră, transformându-se într-un prunc. Primele lucruri de care-şi putea aduce aminte erau chipul lui Geasa, când îl scosese din leagăn, şi faptul că ochii ei de adult manifestaseră

un interes viu, degrabă îndepărtat printr-o bătaie prudentă a pleoapelor.

Era ca şi cum informaţiile ce-i fuseseră furnizate cu atâta zgârcenie până atunci de documentele şi persoanele aflate în Citadelă conturaseră, în cele din urmă, o figură centrală: el însuşi.

— Vreau informaţii despre Bene Tleilax, îi ceru el ecranului.

"Societatea lor este împărţită în Maeştri şi Dansatori-Feţe. Dansatorii-Feţe sunt hibrizi, sterili şi supuşi voinţei Maeştrilor."

Pentru ce mi-au făcut asta?

Maşinile de informare ale bibliotecii i se părură dintr-o dată străine şi periculoase. Se temea, nu atât că întrebările sale se vor lovi de un zid al tăcerii, cât de faptul că ar fi putut să primească răspunsuri.

De ce sunt atât de important pentru Schwangyu şi anturajul ei?

Avea sentimentul că toată lumea îl înşelase, inclusiv Miles Teg şi Patrin. Era corect să se utilizeze celulele unei fiinţe umane pentru a se crea un ghola?

Următoarea întrebare o puse doar după o lungă şovăială.

— Poate un ghola să-şi amintească cine a fost?

"Este posibil."

— Cum?

"Identitatea psihică dintre un ghola şi originalul său prestabileşte anumite procese care pot fi declanşate printr-un şoc traumatic."

Nu era un răspuns!

— Dar în ce fel?

În clipa aceea, Schwangyu intră pe neaşteptate în bibliotecă. Duncan înţelese că una din întrebările lui acţionase un dispozitiv de alarmă.

— Vei afla totul la timpul cuvenit, spuse ea.

Din nou voia să-i închidă gura! Lipsa asta de sinceritate, nedreptatea asta, îl indignau. Ceva — ceva dinlăuntrul lui — îi spunea că deţinea mai multă înţelepciune umană, în psihismul său incomplet, decât cei ce-şi arogau atâtea pretenţii de superioritate. Ura lui faţă de Schwangyu atinse o nouă dimensiune. Schwangyu era personificarea a tot ceea ce-l tortura, a tot ceea ce-i dejuca aflarea răspunsurilor la întrebările care-l chinuiau.

Deocamdată însă imaginaţia lui era exaltată. Avea să-şi redobândească memoria originală! Era sigur de asta. Avea să-şi amintească de părinţii lui, de membrii familiei lui, de prietenii lui... de duşmanii lui!

— M-aţi produs din cauza duşmanilor mei? o întrebă pe Schwangyu.

— Ai învăţat deja tăcerea, băiete, răspunse ea. Bizuie-te pe această învăţătură.

Foarte bine. Atunci prin tăcere voi lupta împotriva ta, afurisită Schwangyu! Voi învăţa ce trebuie iar tu nu vei şti niciodată ce gândesc cu adevărat.

— Am impresia, adăugă Schwangyu, că suntem pe cale să creştem un stoic.

Îl trata cu condescendenţă! N-avea să se lase tratat cu condescendenţă. Avea să lupte împotriva lor, a tuturor, prin tăcere şi vigilenţă. Ieşi în fugă din bibliotecă şi se duse să se închidă în camera lui.

În cursul lunilor următoare, multe lucruri îi confirmară faptul că era un ghola. Chiar şi un copil poate să-şi dea seama când ceea ce-l înconjoară este ieşit din comun. Câteodată, Duncan vedea alţi copii pe drumul periferic de dincolo de ziduri, copii care se plimbau sau se zbenguiau şi râdeau nepăsători. Căută, şi găsi, informaţii despre copii, în bibliotecă. Nici unii nu trăiau, asemenea lui, numai printre adulţi care le impuneau o instrucţie severă şi dificilă. Alţi copii nu era asupriţi de vreo Cucernică Maică Schwangyu care să le orânduiască fiecare aspect, oricât de neînsemnat, al traiului de zi cu zi.

Descoperirea pe care-o făcuse precipită şi o altă schimbare în viaţa lui Duncan. Luran Geasa fu îndepărtată de el şi nu mai reapăru niciodată.

Nu trebuia să mă lase să aflu de existenţa ghola-ilor.

Adevărul însă era ceva mai complex, după cum îi explică Schwangyu lui Lucilla, pe terasă, în ziua sosirii tinerei Cucernice Maici.

— Ştiam că momentul acesta era inevitabil, că avea să afle de existenţa ghola-ilor şi să pună întrebările evidente.

— Oricum, era timpul ca o Cucernică Maică să se ocupe de educaţia lui zilnică. Poate că Geasa n-a fost persoana cea mai indicată.

— Te îndoieşti de justeţea judecăţii mele? întrebă cu voce

tăioasă Schwangyu.

— Judecata dumitale este atât de sigură, încât nu poate fi pusă nici o clipă la îndoială?

Rostită de glasul suav de contralto al lui Lucilla, replica avu impactul unei palme. Schwangyu rămase mută preţ de aproape un minut înainte de a relua:

— Geasa vedea în ghola un copil drăgăstos. A vărsat lacrimi, spunând că o să-i lipsească.

— Nu fusese avertizată?

— Geasa nu avea pregătirea noastră.

— Şi, după aceea, ai înlocuit-o cu Tamalane. N-o cunosc, dar presupun că-i destul de bătrână.

— Este.

— Cum a reacţionat el la îndepărtarea lui Geasa?

— A întrebat unde s-a dus. Nu i s-a răspuns.

— Cum i-a mers lui Tamalane?

— În cea de-a treia zi, ghola-ul i-a declarat foarte calm: "Te urăsc. Presupun că asta trebuie să fac, nu?"

— Aşa de repede!

— Exact în momentul acesta te priveşte şi-şi spune: "O urăsc pe Schwangyu. Va trebui s-o urăsc şi pe asta nouă?" Dar, în acelaşi timp, îşi spune şi că nu eşti asemenea celorlalte zgripţuroaice pe care le cunoaşte. Eşti tânără. Îşi dă seama că asta trebuie să fie ceva important.

Oamenii o duc cel mai bine când fiecare îşi are locul său, când fiecare ştie ce reprezintă el în rânduiala lucrurilor şi ce poate înfăptui. Distruge acest loc şi vei distruge individul.

Învăţătură Bene Gesserit

MILES TEG nu-şi dorise deloc misiunea aceasta, pe Gammu. Maestru de arme pentru un copil-ghola? Chiar fiind vorba de un copil-ghola ca acesta, al cărui nume avea rezonanţa istoriei, considera faptul drept o intruziune supărătoare în traiul său tihnit de Bashar în retragere.

Dar, cum îşi petrecuse întreaga viaţă activă ca mentat în slujba Bene Gesseritului, nu putea concepe să calculeze un act de nesupunere.

Quis custodiet ipsos custodes?

Cine îi va păzi pe paznici? Cine va avea grijă ca paznicii să nu comită infracţiuni?

Era o întrebare la care reflectase îndelung cu destule prilejuri. Şi constituia unul dintre temeiurile loialităţii sale faţă de Bene Gesserit. Orice s-ar fi putut spune despre ele, Surorile făceau dovada unei perseverenţe admirabile în urmărirea ţelului lor.

Un ţel moral, cum îl definea Teg.

Iar acest ţel moral era în perfectă concordanţă cu propriile sale principii. Faptul că aceste principii îi fuseseră inoculate chiar de Bene Gesserit nu schimba cu nimic lucrurile. Raţiunea, şi îndeosebi modul de a raţiona al unui mentat, nu putea emite o altă judecată.

Pentru Teg, totul se rezuma la un adevăr esenţial: era suficient ca o singură persoană să urmeze aceste principii călăuzitoare pentru ca universul să fie mai bun. Nu era o chestiune de dreptate. Dreptatea implica recurgerea la lege, iar aceasta putea fi o metresă nestatornică, veşnic supusă capriciilor şi prejudecăţilor celor ce administrau legile. Nu, era o chestiune de echitate, adică ceva mult mai profund. Oamenii supuşi unei judecăţi trebuiau să simtă echitatea acesteia, obiectivitatea ei.

Teg considera că formulările de genul "trebuie respectată litera legii" erau periculoase pentru principiile după care se călăuzea el. Echitatea cerea consens, statornicie şi, mai presus de orice, loialitate de la prima până la ultima treaptă a ierarhiei. Conducerea exercitată după asemenea principii călăuzitoare nu avea nevoie de nici un control din afară. Îţi făceai datoria deoarece cauza era dreaptă. Şi nu te supuneai doar fiindcă era *de prevăzut* că va fi dreaptă. O făceai pentru că aşa era ea în clipa aceea. Predicţia şi preştiinţa n-aveau nimic de-a face cu asta.

Teg cunoştea faima Atreizilor în materie de preştiinţă, dar exprimările gnomice nu-şi găseau loc în universul său. Trebuia să iei lumea aşa cum era şi să-ţi pui în aplicare principiile atunci când era cu putinţă. Ordinele absolute pe scara ierarhiei

trebuiau executate întotdeauna. Nu că Taraza ar fi prezentat problema ca pe un ordin absolut, dar implicaţiile existau.

— Eşti persoana ideală pentru această misiune.

Avea în urma lui o carieră încununată de multe succese şi se retrăsese cu toate onorurile cuvenite. Ştia că acum era bătrân, lent, pândit de toate deficienţele vârstei, dar chemarea datoriei încă îl mai însufleţea, chiar dacă se simţea constrâns să-şi înăbuşe dorinţa de a răspunde "nu".

Misiunea îi fusese încredinţată, personal, de Taraza. Cea care conducea întregul Bene Gesserit (inclusiv Missionaria Protectiva) îl alesese pe el. Nu o Cucernică Maică oarecare, ci însăşi Cucernica Maică *Superioară.*

Taraza venise în persoană pe domeniul său privat de pe Lernaeus. O făcuse pentru a-l onora şi el ştia asta. Se înfiinţase, fără nici un anunţ prealabil, la uşa sa, însoţită doar de două acolite şi un mic detaşament de gărzi printre care Teg recunoscuse câţiva oameni pe care-i formase el însuşi. Ora la care sosire Taraza nu fusese, nici ea, aleasă la întâmplare. Dis-de-dimineaţă, cu puţin după ce Teg îşi luase micul dejun. Maica Superioară îi cunoştea obişnuinţele şi ştia, fără îndoială, care era perioada sa de maximă eficienţă. Voise, aşadar, să-l găsească în formă şi în deplinătatea capacităţilor sale.

Patrin, bătrânul lui aghiotant, o condusese pe Taraza în salonul din aripa de est, o încăpere mică şi elegantă, mobilată numai cu piese din materiale rigide. Aversiunea lui Teg pentru caniscaune şi alte mobile vii era bine cunoscută. Patrin avea o mină posomorâtă când o introduse în cameră pe Maica Superioară înveşmântată în negru. Teg recunoscu imediat această mină. Faţa prelungă şi palidă a lui Patrin, brăzdată de ridurile vârstei înaintate, oferea poate altora aspectul unei măşti imuabile, dar Teg ştia să desluşească adâncitura mai pronunţată a cutelor din colţurile gurii şi privirea fixă a ochilor îmbătrâniţi. Vasăzică, pe drum, Taraza îi spusese lui Patrin ceva care-l tulburase.

O dublă uşă culisantă, din geam gros de plaz, dădea, la est, spre lunga peluză în pantă ce cobora până la copacii de pe malul râului. De cum intră în odaie, Taraza se opri pentru a admira priveliştea.

Fără a aştepta vreun îndemn, Teg apăsă pe un buton şi două draperii grele alunecară, astupând vederea, în timp ce în

cameră se aprinseră licurigloburi. Taraza înţelese că Teg calculase o necesitate de izolare. Avu imediat confirmarea, auzindu-l adresându-i-se lui Patrin:

— Ai grijă, te rog, să nu fim deranjaţi!

— Ce ordonaţi în privinţa fermei de Sud, Bashare? întrebă şovăitor Patrin.

— Te rog să te ocupi de asta, împreună cu Firus. Ştiţi amândoi ce vreau.

Retrăgându-se, Patrin închise un pic prea zgomotos uşa. Era un semnal aproape imperceptibil, dar care îi spunea multe lui Teg.

Taraza făcu un pas spre mijlocul încăperii şi o examină.

— Verde citron, rosti ea. Una dintre culorile mele preferate. Mama dumitale avea gusturi alese.

Remarca încălzi inima lui Teg. Era profund ataşat de această casă şi de acest ţinut. Familia lui se stabilise aici doar de trei generaţii, dar îşi lăsase amprenta asupra locurilor. Cât despre amenajările efectuate de mama sa, ele rămăseseră aproape neschimbate într-o mulţime de camere.

— E bine să ai un loc care să-ţi fie drag şi în care să-ţi găseşti tihna, spuse el.

— Mi-au plăcut îndeosebi carpetele în ocru şi brun, din hol, şi imposta cu vitraliu în evantai de deasupra uşii de la intrare, zise Taraza. Vitraliul e o antichitate veritabilă, sunt sigură.

— N-aţi venit aici ca să vorbiţi de arta decorativă.

Taraza pufni în râs.

Avea o voce ascuţită, pe care, graţie învăţăturilor Bene Gesserit, ştia s-o întrebuinţeze cu o eficacitate devastatoare. Nu era o voce uşor de ignorat, nici măcar când Taraza avea grijă să pară cât mai destinsă, ca în momentul acesta. Teg o văzuse la lucru în Consiliul Comunităţii. Intervenţiile Tarazei erau impresionante şi convingătoare. Fiecare cuvânt pe care-l rostea evoca mintea ageră care-i călăuzea deciziile. Iar Teg simţea, în atitudinea de acum a Maicii Superioare, existenţa unei decizii importante.

Îi indică un fotoliu verde, în stânga. Ea aruncă o privire, apoi făcu din nou ochii roată prin încăpere şi-şi reţinu un zâmbet. Ar fi putut să parieze că nu exista nici un caniscaun în toată casa. Teg era o antichitate care se înconjura de antichităţi. Se aşeză şi-şi netezi roba în timp ce Teg lua loc într-un fotoliu geamăn, în

faţa ei.

— Regret necesitatea care impune reactivarea dumitale, Bashare, spuse ea. Din păcate, circumstanţele nu-mi dau de ales.

Teg îşi sprijini uşor coatele pe cele două braţe ale fotoliului. Era atitudinea unui mentat în repaus, aşteptând informaţii. Părea să spună: "Înregistrez".

Pentru o clipă, Taraza se simţi stânjenită. Situaţia era delicată. Teg avea încă distincţia unui aristocrat, cu statura lui impunătoare şi fruntea înaltă încoronată de păr cărunt. Taraza ştia că doar patru a.s. îl mai despărţeau de împlinirea tricentenarului. Chiar dacă anul standard număra cu vreo douăzeci de ore mai puţin decât aşa-zisul an primitiv, era o vârstă impresionantă, cu o experienţă dobândită în serviciul Bene Gesseritului care impunea respect. Observă că Teg purta o uniformă gri deschis, fără însemne. Bluzonul şi pantalonii aveau o croială desăvârşită iar cămaşa albă, cu gulerul descheiat, lăsa la vedere un gât străbătut de riduri adânci. Ceva strălucea discret la nivelul taliei şi Taraza recunoscu Soarele cu Raze pe care Basharul îl primise la sfârşitul glorioasei sale cariere. Tipic pentru spiritul utilitar al lui Teg! Transformase medalia de aur în cataramă de centură. Constatarea avu un efect liniştitor asupra lui Taraza. Teg avea să-i înţeleagă problema.

— Aş putea să beau un pahar de apă? întrebă ea. Călătoria a fost lungă şi obositoare. Ultima etapă am parcurs-o într-unul dintre transportoarele noastre care ar fi trebuit să fie casat acum cinci sute de ani.

Teg se ridică din fotoliu, se duse să deschidă un panou din perete şi scoase din barul aflat în spatele lui o sticlă cu apă de la gheaţă şi un pahar, pe care le depuse pe o măsuţă joasă aflată în dreapta fotoliului lui Taraza.

— Pot să vă ofer şi melanj, spuse el.

— Mulţumesc, Miles, dar am rezervele mele.

Teg îşi reluă locul şi ea remarcă unele semne de înţepeneală în mişcările lui. Dar, oricum, vădea încă o supleţe surprinzătoare pentru vârsta lui.

Taraza turnă apă până la jumătatea paharului şi-o bău dintr-o înghiţitură. Repuse paharul pe măsuţă cu o grijă exagerată. Cum să abordeze problema? Atitudinea lui Teg nu-i lăsa nici o îndoială. Basharul nu avea nici un chef să-şi părăsească

hogeagul. De altfel, analistele ei o avertizaseră în privinţa asta. De când ieşise la pensie, Teg făcuse o adevărată pasiune pentru agricultură. Domeniul său de pe Lernaeus era destinat aproape în întregime culturilor experimentale.

Ridică ochii şi-l studie făţiş pe Bashar. Umerii laţi îi accentuau îngustimea taliei. Aşadar, avea grijă să se menţină într-o bună formă fizică. Şi faţa aceea prelungă, osoasă, cu trăsături parcă dăltuite: tipică Atreides. Teg îi întoarse privirea, cum făcuse întotdeauna, cerându-i atenţie, dar rămânând deschis la orice ar fi avut de spus Maica Superioară. Buzele sale fine schiţară un surâs, dând la iveală dinţi strălucitori şi regulaţi.

Ştie că sunt într-o situaţie neplăcută, gândi Taraza. *Fire-ar să fie! E şi el un slujitor al Comunităţii, exact ca mine!*

Teg nu se grăbea s-o îndemne la vorbă. Continua să aştepte grav, oarecum distant. Taraza se strădui să-şi amintească, totuşi, că aceasta era o atitudine proprie mentaţilor şi că nu trebuia să-i acorde vreo semnificaţie deosebită.

Brusc, Teg se ridică şi se duse până la un bufet din stânga lui Taraza. Se sprijini cu spatele de el, îşi încrucişă braţele pe piept şi rămase cu ochii aţintiţi la Maica Superioară.

Taraza se văzu nevoită să-şi deplaseze fotoliul pentru a-l privi pe Teg în faţă. *Fire-ar el afurisit!* N-avea de gând să-i uşureze în nici un fel sarcina. Toate Examinatoarele Bene Gesserit remarcaseră dificultatea de a-l face pe Teg să rămână aşezat pentru o convorbire. Prefera să stea în picioare, cu umerii înţepeniţi milităreşte, privind de la înălţime. Puţine Cucernice Maici atingeau talia sa — peste doi metri. Această particularitate, după părerea unanimă a analistelor, era un mod (probabil inconştient) prin care Teg protesta contra autorităţii pe care Surorile o exercitau asupra lui. Lucru deloc vizibil, altminteri, în restul comportării sale. Miles Teg fusese întotdeauna cel mai demn de încredere comandant militar pe care îl folosise Comunitatea Surorilor.

Într-un univers multisocial, unde principalele forţe de coeziune interacţionau cu o complexitate ce dezminţea simplitatea etichetărilor, comandanţii militari pe care să te poţi bizui valorau de mai multe ori greutatea lor în melanj. Religiile şi amintirea comună a tiraniilor imperiale continuau să rămână prezente în orice negocieri, dar forţele economice erau cele care făceau să se încline în cele din urmă balanţa iar ponderea

armelor constituia o tară deloc neglijabilă. Ea figura în orice tranzacţie şi avea să figureze atâta timp cât schimburile comerciale rămâneau determinate de necesitate — necesitatea obţinerii anumitor produse, ca mirodenia sau maşinile ixiene, a anumitor specialişti, ca mentaţii sau medicii Suk, precum şi a tot felul de talente pentru care exista o piaţă: muncitori calificaţi, constructori, proiectanţi, planificatori, artişti, furnizori de plăceri exotice...

Nici o legislaţie comună nu putea îmbrăţişa un ansamblu atât de complex, de unde o altă necesitate logică: aceea de a dispune în permanenţă de arbitri cu suficientă autoritate. Acest rol în cadrul giganticei reţele economice revenise în mod natural Cucernicelor Maici. Miles Teg ştia asta. După cum ştia şi că, o dată în plus, se apela la el pentru a face să se încline balanţa. Dacă rolul îi convenea sau nu, asta nu făcea parte din negocieri.

— Altfel ar fi stat lucrurile dacă ai fi avut legături familiale care să te reţină aici, spuse Taraza.

Teg acceptă argumentul în tăcere. Soţia lui murise cu treizeci şi opt de ani în urmă. Copiii săi erau, cu toţii, adulţi şi, cu excepţia uneia dintre fiice, stabiliţi pe alte lumi. Avea aici, desigur, numeroase interese personale, dar nu obligaţii familiale. Corect.

Maica Superioară îi reaminti de lunga şi credincioasa lui carieră în slujba Comunităţii, menţionând câteva dintre victoriile sale memorabile. Ştia că elogiile aveau prea puţin efect asupra lui, însă erau o introducere de care avea nevoie pentru a putea continua.

— Ţi s-a mai vorbit, cred, despre asemănarea cu strămoşii dumitale, rosti ea.

El înclină capul, nu mai mult de un milimetru.

— Asemănarea dumitale cu primul Leto Atreides, bunicul Tiranului, este într-adevăr remarcabilă, adăugă Taraza.

Teg nu dădu nici un semn că ar fi auzit sau încuviinţat. Asta era doar o informaţie, stocată de mult în vasta sa memorie. Ştia că poseda genele atreizilor. Când văzuse pentru prima oară portretul lui Leto I, la Casa Canonicatului, avusese impresia stranie că priveşte într-o oglindă.

— Eşti doar un pic mai înalt, zise Taraza.

Teg continuă s-o fixeze fără să spună nimic.

— La naiba, Bashare! Ai putea măcar încerca să m-ajuţi!

— E un ordin, Maică Superioară?

— Nu-i nici un ordin!

Teg schiţă un zâmbet. Faptul că Taraza îşi permitea o asemenea izbucnire în faţa lui era destul de grăitor. N-ar fi făcut niciodată asta în prezenţa cuiva în care nu avea desăvârşită încredere. Şi, în mod sigur, nu şi-ar fi îngăduit acest gen de manifestare afectivă cu cineva pe care l-ar fi considerat doar subaltern.

Taraza se lăsă pe spătarul fotoliului şi-i întoarse un zâmbet într-o dungă.

— Bun! făcu ea. Cred că te-ai distrat destul. Patrin mi-a spus că te vei supăra foc pe mine dacă-ţi voi cere să-ţi reiei serviciul. Te asigur că eşti absolut indispensabil pentru planurile noastre.

— Ce planuri, Maică Superioară?

— Suntem pe cale să desăvârşim educaţia unui ghola Duncan Idaho, pe Gammu. În curând va împlini şase ani şi e copt pentru pregătirea militară.

Teg îşi îngădui să ridice uşor din sprâncene.

— Nu va fi o sarcină tocmai uşoară, reluă Taraza, dar vreau să preiei, cât mai curând, instrucţia şi protecţia lui.

— Asemănarea mea cu Ducele Atreides, rosti Teg. Vreţi să mă folosiţi pentru a-i restabili memoria originală.

— Peste vreo opt sau zece ani, într-adevăr.

— Atât de târziu! făcu Teg şi clătină din cap. De ce Gammu?

— Moştenirea lui prana-bindu a fost modificată de Bene Tleilax la cererea noastră. Reflexele sale le vor egala în viteză pe cele ale oricăruia născut în epoca noastră. De ce Gammu? Pentru că primul Duncan Idaho, originalul, s-a născut şi a crescut acolo. Date fiind schimbările introduse în moştenirea sa celulară, va trebui să veghem ca totul să fie cât mai aproape cu putinţă de condiţiile originale.

— În ce scop faceţi asta? întrebă Teg pe tonul unui mentat care solicită informaţii.

— O fetiţă capabilă să-şi impună voinţa asupra viermilor de nisip a fost descoperită pe Rakis. Ghola-ul nostru va avea de jucat un anumit rol acolo.

— Vreţi să-i împerecheaţi?

— Nu te angajez ca mentat. Ceea ce ne interesează sunt aptitudinile dumitale militare şi asemănarea cu Ducele Leto. Vei şti cum să-i restabileşti memoria originală când va fi vremea.

— Vasăzică vreţi să mă duc acolo în calitate de maestru de arme?

— Crezi că e o însărcinare nedemnă de cel care a fost Bashar Suprem al tuturor forţelor noastre armate?

— Maică Superioară, dumneavoastră ordonaţi iar eu mă supun. Dar nu voi accepta această însărcinare dacă nu mi se va încredinţa şi comanda supremă a apărării Gammu-ului.

— Am şi dispus asta, Miles.

— Întotdeauna ai ştiut în ce fel judec.

— Şi întotdeauna m-am bizuit pe lealitatea dumitale.

Teg se depărtă de bufetul pe care se sprijinise şi reflectă câteva clipe înainte de a întreba:

— Cine mă va pune în temă pentru această misiune?

— Bellonda, de la Arhive, ca şi înainte. Îţi va furniza şi un cod cifrat pentru a putea comunica în deplină siguranţă cu noi.

— Am să vă pregătesc o listă de oameni. Vechi tovarăşi de arme şi copiii unora dintre ei. Vreau să-i găsesc, pe toţi, pe Gammu când voi sosi acolo.

— Eşti sigur că nici unul din ei nu va refuza?

Privirea lui Teg spunea limpede: *"Să lăsăm prostiile!"*

Taraza avu un râs sec în timp ce gândea: *Dacă primii Atreizi ne-au învăţat ceva, ne-au învăţat cum să producem oameni capabili să inspire un devotament şi o loialitate indistructibile.*

— Patrin se va ocupa de recrutare, reluă Teg. Nu va accepta nici un grad, sunt sigur, dar va trebui să i se acorde solda şi consideraţia cuvenite unui colonel-aghiotant.

— Dumneata vei reprimi, bineînţeles, gradul dumitale de Bashar Suprem, zise Taraza. Vom avea grijă să...

— Nu. Îl aveţi pe Burzmali. N-are nici un rost să-i afectăm eficienţa impunându-i subordonarea faţă de fostul său comandant,

Taraza îl studie un moment, apoi zise:

— Încă nu l-am numit pe Burzmali în...

— Ştiu. Vechii mei camarazi mă ţin la curent cu viaţa politică a Comunităţii. Dar, ca şi mine, dumneavoastră ştiţi, Maică Superioară, că asta nu-i decât o chestiune de timp. Burzmali este cel mai bun.

Taraza nu putu decât să accepte. Era mai mult decât concluzia unui mentat militar. Era părerea lui Miles Teg. Dar un alt gând o surprinse în clipa aceea.

— Vasăzică ştiai deja de disensiunile din Consiliul nostru! îl acuză ea. Şi m-ai lăsat să...

— Maică Superioară, dacă aş fi crezut că aveţi de gând să creaţi un alt monstru pe Rakis, v-aş fi spus-o. Dumneavoastră aveţi încredere în deciziile mele. Eu am încredere în ale dumneavoastră.

— Aşa-i, Miles, rosti Taraza ridicându-se din fotoliu. La naiba, cred că am pierdut de prea mult timp contactul unul cu celălalt! Mă simt mult mai liniştită, oricum, ştiind că eşti gata să te înhami din nou la treabă.

— Să mă înham, bine zis. E-n regulă. Reîncadraţi-mă ca Bashar cu însărcinări speciale. În felul acesta, când va afla Burzmali, nu vor exista întrebări penibile.

Taraza scoase din interiorul robei un pachet de hârtii riduliene pe care i-l întinse lui Teg.

— Toate au deja semnătura mea. Completează-ţi cererea de reîncadrare. Ai aici toate autorizaţiile, documentele de transport şi aşa mai departe. Ordinele ai să le primeşti de la mine personal. Nu-mi eşti subordonat decât mie. Eşti Basharul *meu,* înţelegi?

— Nu asta am fost dintotdeauna?

— Acum e mai important ca oricând. Ai grijă de securitatea ghola-ului şi instruieşte-l cum trebuie. El va rămâne în responsabilitatea dumitale. Iar în această privinţă te voi susţine împotriva oricui.

— Mi se pare că Schwangyu este cea care comandă pe Gammu.

— Am zis împotriva oricui, Miles. Să nu-i acorzi încredere lui Schwangyu.

— Înţeleg. Vreţi să luaţi masa cu noi? Fiica mea a...

— Iartă-mă, Miles, dar trebuie să mă întorc imediat. Am s-o trimit pe Bellonda de cum ajung.

Teg o conduse până la uşă, schimbă câteva glume cu vechii săi elevi din escorta ei şi-i privi în timp ce se îmbarcau în maşina blindată care-i aştepta pe alee. Era un model nou, pe care, fără îndoială, îl aduseseră cu ei pe Lernaeus. Vederea vehiculului avu darul să-l tulbure.

Situaţie presantă!

Maica Superioară considerase necesar să îndeplinească personal această misiune de mesageră, ştiind ce concluzii avea

el să tragă din asta.

Cunoscând mecanismele intime ale Bene Gesseritului, nu putea să nu calculeze implicaţiile acestui eveniment. Disensiunile din Consiliul Comunităţii Surorilor erau mai profunde decât îi dăduseră de înţeles informatorii săi.

"Eşti Basharul meu"

Frunzări teancul de documente şi autorizaţii speciale pe care i-l lăsase Taraza. Toate hârtiile purtau deja sigiliul şi semnătura ei. Încrederea pe care-o implica acest lucru nu făcea decât să se adauge la celelalte lucruri pe care le intuia şi să-i sporească neliniştea.

"Să nu-i acorzi încredere lui Schwangyu".

Vârî actele într-un buzunar şi porni în căutarea lui Patrin. Trebuia să-l pună în temă şi să-l calmeze. Apoi să discute cu el pentru a stabili la cine să facă apel pentru această misiune. Deja, o listă de nume începea să se încropească în mintea lui. Era o misiune periculoasă, la care nu trebuiau să participe decât oameni unul şi unul. La dracu'! Era nevoit să lase toată administrarea domeniului în seama lui Firus şi a Dimelei. Atâtea detalii se cereau puse la punct! În timp ce traversa cu paşi mari casa, simţi cum i se accelerează pulsul.

Trecând pe lângă un vechi soldat de-al său, din gărzile casei, se opri:

— Martin, anulează toate întâlnirile mele prevăzute pentru astăzi. Caut-o pe fiica mea şi spune-i c-o aştept în biroul meu.

Vestea făcu repede înconjurul casei, apoi a întregului domeniu. Servitorii şi apropiaţii, ştiind că însăşi Cucernica Maică Superioară avusese o discuţie între patru ochi cu Basharul, stabiliră din proprie iniţiativă un baraj menit să-l protejeze de orice fleacuri care ar fi putut să-i distragă atenţia. Fiica sa, Dimela, îl întrerupse când vru să-i dea amănunte necesare desfăşurării lucrărilor la fermele experimentale.

— Tată, sunt destul de mare ca să ştiu ce am de făcut!

Se aflau în mica seră de lângă biroul lui. Resturile unui dejun luat în pripă rămăseseră pe o tavă aşezată pe colţul unei mese pline de ghivece. Notesul lui Patrin era sprijinit de perete, în spatele tăvii.

Teg îi aruncă fiicei sale o privire sfredelitoare. Îi semăna la chip, dar nu şi la înălţime. Cu trăsături puţin prea colţuroase pentru a fi o frumuseţe, făcuse totuşi o căsătorie bună. Dimela

şi Firus aveau trei copii reuşiţi.

— Unde e Firus? întrebă Teg.

— Supraveghează replantările la Ferma de Sud.

— A, da... Mi-a spus Patrin.

Teg zâmbi. În sinea lui, fusese mereu bucuros că Dimela refuzase ofertele Bene Gesseritului, preferând să se mărite cu Firus, un localnic, şi să rămână în preajma tatălui ei.

— Tot ce ştiu este că ai fost rechemat la datorie, zise Dimela. E vorba de o misiune periculoasă?

— Ştii că vorbeşti exact ca maică-ta?

— Vasăzică este o misiune periculoasă! Afurisitele! N-ai făcut deja destul pentru ele?

— Se pare că nu.

Dimela se depărtă brusc în clipa în care Patrin intră în seră pe uşa de la capătul ei. Teg o auzi murmurându-i în trecere bătrânului aghiotant:

— Cu cât îmbătrâneşte, cu atât începe să semene tot mai mult cu o Cucernică Maică!

La ce altceva s-ar fi putut aştepta Dimela? se întrebă Teg. Fiu al unei Cucernice Maici şi al unui funcţionar mărunt din Combine Honnete Ober Advancer Mercantiles, crescuse într-o casă unde totul funcţiona după metronomul Comunităţii Surorilor. Încă de la o vârstă destul de fragedă îşi dăduse seama că obligaţiile tatălui său faţă de reţeaua comercială interstelară a CHOAM-ului dispăreau ori de câte ori mama sa ridica vreo obiecţie.

Casa aceasta fusese casa mamei sale până când încetase din viaţă, la mai puţin de un an după tatăl său. Amprenta personalităţii ei se vedea pretutindeni în jurul lui Teg.

Patrin se opri în faţa sa.

— M-am întors după carnet, spuse el. Aţi mai adăugat alte nume?

— Câteva. Pune-te pe treabă numaidecât.

— Am înţeles, Bashare!

Patrin execută un stânga-împrejur impecabil şi făcu repede cale întoarsă, lovindu-şi notesul de coapsă.

Începe să simtă şi el, îşi spuse Teg:

Privi încă o dată în jur. Da, casa aceasta mai era şi acum sălaşul mamei sale. După toţi anii pe care el îi petrecuse aici, cu familia pe care şi-o întemeiase! Era casa mamei sale. Sigur, sera

o construise el, dar biroul de alături fusese cabinetul de lucru al mamei sale.

Janet Roxbrough, din ilustrul neam Roxbrough de pe Lernaeus. Mobilierul, decoraţiunile... Întreaga locuinţă era ea. Taraza observase imediat. El şi soţia lui aduseseră doar câteva modificări superficiale, pecetea însă rămăsese cea a lui Janet Roxbrough. O linie genetică fără urmă de Păstrăvărese. Ce noroc pentru Bene Gesserit! Singurul lucru ciudat era că Janet Roxbrough se căsătorise cu Loschy Teg şi-şi petrecuse întreaga viaţă aici. Un fapt de neînţeles, până ce îţi dădeai seama că programul genetic al Comunităţii Surorilor acoperea generaţii de fiinţe umane.

Au obţinut din nou ceea ce au vrut, gândi Teg. *M-au ţinut la păstrare în toţi aceşti ani doar pentru momentul ăsta.*

Nu a depus religia, de milenii, un brevet asupra creaţiei?

Întrebarea tleilaxu

Cuvintele lui Muad'Dib

AERUL TLEILAXULUI ERA CRISTALIN, încremenit într-o linişte datorată, pe de o parte, frigului dimineţii şi, pe de alta, unei senzaţii de prezenţă ameninţătoare la pândă, ca şi cum viaţa, viaţa vorace şi nerăbdătoare a oraşului Bandalong, nu aştepta, pentru a se trezi, decât semnalul lui personal. Mahaiul Tylwyth Waff, Maestru al Maeştrilor, se bucura de această oră mai mult decât de oricare alta a zilei. Acum, când îl privea de la fereastra deschisă, oraşul îi aparţine în întregime doar lui şi n-ar fi putut să reînvie decât la ordinul lui. Aşa îşi spunea Waff. Prezenţa ameninţătoare pe care-o simţea împresurând Bandalongul era stăpânirea lui asupra oricăror regalităţi ce ar fi putut lua naştere din acest rezervor de incubaţie a vieţii — civilizaţia tleilaxu, care îşi avusese obârşia aici înainte de a-şi răspândi puterea spre stele.

Aşteptase acest moment timp de milenii, poporul lui. Acum, Waff putea savura momentul. Răbdând în tot cursul epocii sumbre a Profetului Leto II (nicidecum Împărat-Zeu, ci Mesager

al lui Dumnezeu), răbdând în vremurile tulburi ale Foametei şi ale Dispersiei, răbdând fiecare înfrângere umilitoare din partea unor creaturi inferioare, răbdând toate aceste încercări cumplite, tleilaxu îşi adunaseră forţele în aşteptarea acestui moment.

A venit şi clipa noastră, o, Profetule!

Vedea, în oraşul care se întindea sub fereastra lui, un simbol, un reper trainic pe pagina ambiţiilor tleilaxu. Alte planete tleilaxu, alte mari oraşe, legale unele de altele, interdependente, supuse Dumnezeului său şi metropolei sale, aşteptau semnalul pe care toată lumea îl ştia iminent. Forţele îngemănate ale Dansatorilor-Feţe şi ale Maşeicilor îşi comprimaseră puterile în vederea marelui salt cosmic. Mileniile de aşteptare erau pe punctul de a lua sfârşit.

Waff numea asta "începutul cel lung".

Da... Dădu din cap pentru el însuşi în timp ce contempla oraşul parcă încordat. Încă de la prima concepţie a planului, de la crâmpeiul de idee care-l izvodise, conducătorii Bene Tleilaxului înţeleseseră perfect pericolele unei acţiuni atât de diluate în timp, atât de extinse, atât de întortocheate şi de subtile. Ştiuseră că vor avea de înfruntat nenumărate cvasi-dezastre, că vor trebui să accepte înfrângeri amare, înjosiri şi umilinţe. Toate acestea şi multe altele contribuiseră însă la edificarea unei anumite imagini a Bene Tleilaxului. Graţie mileniilor de prefăcătorie, creaseră un mit.

"Abjecţii, detestabilii, mârşavii tleilaxu! Stupizii tleilaxu! Previzibilii tleilaxu! Nesocotiţii tleilaxu!"

Până şi slugile Profetului căzuseră pradă acestui mit. Chiar în această încăpere, o Păstrăvăreasă captivă îi strigase unui Maestru tleilaxu: "O impostură prea lungă ajunge să se transforme în realitate! Aţi devenit cu adevărat abjecţi!" O uciseseră, iar Profetul nu le făcuse nimic.

Cât de puţin înţelegeau toate aceste lumi şi popoare străine sensul reţinerii tleilaxu. Nesocotiţi? Ei bine, aveau să-şi schimbe părerea după ce Bene Tleilaxul avea să le demonstreze câte milenii fusese în stare să aştepte pentru a-şi stabili supremaţia.

"Spannungsbogen!"

Waff rostogoli pe limbă străvechiul cuvânt. Deschiderea arcului! Forţa cu care tragi înapoi coarda înainte de a da drumul săgeţii. Această săgeată avea să se înfigă adânc!

"Maşeicii au aşteptat mai mult decât oricare alţii", murmură Waff. Îndrăznea să pronunţe cuvântul cu voce tare, pentru el însuşi, aici, în turnul său fortificat: "Maşeicii!"

Acoperişurile de dedesubt scânteiară sub razele soarelui ce se înălţa. Apoi se făcură auzite primele zgomote ale activităţii citadine. Mirosurile tleilaxu dulci-amărui urcară până la geamul său, purtate de curenţii de aer. Waff inspiră adânc, apoi închise fereastra.

Simţi că acele câteva clipe de meditaţie solitară îl învioraseră. Părăsind fereastra, îmbrăcă roba de onoare, din khilat alb, în faţa căreia toţi Domelii erau condiţionaţi să se închine. Veşmântul îi acoperea pe de-a-ntregul trupul scund, dându-i senzaţia distinctă că era protejat de-o armură.

Armura lui Dumnezeu!

— Suntem poporul Yaghistului, le reamintise consilierilor lui, chiar în ajun. Orice altceva e graniţă. Am întreţinut mitul slăbiciunii şi al practicilor noastre ticăloase, timp de milenii, doar cu un singur scop. Până şi Bene Gesseritul a ajuns să creadă!

Instalaţi în căuşul adânc al sagrei fără ferestre, la adăpostul scutului impenetrabil al nonspaţiului, cei nouă consilieri zâmbiseră, aprobându-i cuvintele. În virtutea judecăţii ghufranului, ei ştiau. Scena pe care tleilaxu îşi determinau propriul destin fusese întotdeauna kehlul, cu dreptul său la ghufran.

Era în ordinea cuvenită a lucrurilor ca până şi Waff, cel mai puternic dintre toţi tleilaxu, să nu-şi poată părăsi lumea de baştină fără a fi obligat, spre a putea fi reprimit, să se umilească în ghufran, cerând iertare pentru contactul cu păcatele inimaginabile ale străinilor. Relaţiile cu powindahii puteau să-i murdărească până şi pe atotputernici. Khasadarii care făceau de strajă la toate hotarele tleilaxu şi care păzeau selamlikurile femeilor erau îndreptăţiţi să-l suspecteze chiar şi pe Waff. Era un fiu al poporului şi al kehlului, desigur, dar trebuia să dovedească asta de fiecare dată când revenea în patria-mamă după o călătorie şi, cu atât mai mult, ori de câte ori intra în selamlik pentru a-şi distribui sperma.

Waff trecu în faţa oglinzii mari pentru a-şi inspecta ţinuta. Pentru powindahi, ştia, apărea ca un pitic care abia dacă atingea un metru şi jumătate. Ochii, părul şi pielea lui erau un laviu de griuri servind drept cadru pentru o faţă ovală, cu o gură

minusculă în care luceau dinţi ascuţiţi. Un Dansator-Faţă ar fi putut să-i copieze înfăţişarea, transformându-se la porunca unui Maşeic, dar nici un Maşeic sau khasdar nu s-ar fi lăsat înşelat. Numai powindahii puteau fi amăgiţi.

Cu excepţia celor din Bene Gesserit!

Gândul acesta îl făcu să se încrunte. Ah, dar vrăjitoarele nu avuseseră încă de-a face cu noii Dansatori-Feţe!

Nici un popor nu a izbutit să stăpânească limbajul genetic la fel de bine ca Bene Tleilaxul, se autolinişti el. *Pe bună dreptate l-am denumit "graiul lui Dumnezeu ", căci Dumnezeu Însuşi ne-a dăruit această mare putere.*

Waff se apropie de uşă şi rămase în aşteptarea clopotului de dimineaţă. Nu era chip, cugetă el, să descrie bogăţia emoţiilor pe care le resimţea în această clipă. Timpul se despăturea înaintea lui. Waff nu întreba de ce adevăratul mesaj al Profetului fusese auzit doar de Bene Tleilax. Aşa fusese vrerea lui Dumnezeu şi, pentru asta, Profetul fusese Braţul lui Dumnezeu. Trebuia venerat, ca Mesager al Voinţei Divine.

I-ai pregătit, pe toţi, pentru noi, o, Profetule!

Iar ghola-ul de pe Gammu, ivit într-un moment ca acesta, făcea să merite, el singur, toată aşteptarea de până acum.

Clopotul de dimineaţă răsună şi Waff ieşi pe culoar, de unde, înconjurat de alte siluete înveşmântate în robe albe, se îndreptă spre balconul de la răsărit pentru a saluta soarele. Ca Mahai şi Abdl al poporului său, putea acum să se identifice cu toate suflarea Tleilaxului.

Noi suntem păstrătorii legii Shariatului, ultimii care mai există în univers.

N-ar fi putut să dezvăluie un gând atât de tainic nicăieri altundeva, decât în chiliile izolate ale fraţilor săi de malik, dar ştia că el era împărtăşit de toţi cei ce-l înconjurau acum. Consecinţele acestei convingeri erau vizibile, deopotrivă, la Maşeici, la Domeli şi la Dansatorii-Feţe. Paradoxul legăturilor de rudenie şi al sentimentului de identitate socială ce impregna întregul kehl, de la cel mai semeţ Maşeic până la cel mai umil Domel, nu era un paradox pentru Waff.

Trudim cu toţii pentru acelaşi Dumnezeu.

Un Dansator-Faţă sub înfăţişarea unui Domel se închină până în podea înainte de a deschide larg uşile balconului. Waff, ieşind în lumina soarelui în mijlocul numeroşilor săi însoţitori, surâse

recunoscându-i. *Ia te uită, un Domel!* Era o glumă ca între rubedenii, dar Dansatorii-Feţe nu erau rude. Erau plăsmuiri, unelte — după cum şi acel ghola de pe Gammu era o unealtă —, concepuţi, cu toţii, graţie acelui grai al lui Dumnezeu pe care-l vorbeau doar Maşeicii.

Dimpreună cu cei ce se înghesuiseră în jurul lui, Waff făcu o plecăciune adâncă în faţa soarelui. Apoi lansă strigătul Abdlului, al cărui ecou fu răsfrânt, de nenumărate voci, până la marginile cele mai îndepărtate ale oraşului:

— Soarele nu este Dumnezeu!

Nu, soarele nu era Dumnezeu. Soarele era doar un simbol al puterii şi al milosteniei nemărginite ale lui Dumnezeu. Era o altă plăsmuire, o altă unealtă. Cu sentimentul purificării în urma trecerii din ajun prin ghufran, însufleţit de ritualul de dimineaţă, Waff se putea gândi acum cu seninătate la ultima sa călătorie în teritoriile powindah şi la recenta întoarcere care făcuse necesar ghufranul. Ceilalţi credincioşi se dădură în lături, lăsându-l să treacă spre coridor şi toboganul ce ducea în grădina centrală, unde le ceruse consilierilor săi să-l aştepte.

Această incursiune la powindahi a fost rodnică, gândi el.

Ori de câte ori părăsea lumile interioare ale Bene Tleilaxului, Wass se considera ca pornind într-un lashkar, o expediţie de război în căutarea acelei răzbunări supreme pe care poporul său o numea în secret Bodal (întotdeauna cu majusculă, întotdeauna cel dintâi lucru reafirmat înaintea kehlului sau cu prilejul ghufranului). Iar recentul lashkar fusese o izbândă desăvârşită.

Când coborî de pe tobogan, grădina centrală îl întâmpină scăldată în soarele oglindit de reflectoarele prismatice instalate pe acoperişurile înconjurătoare. O mică fântână arteziană interpreta o fugă vizuală în centrul unui cerc de prundiş. Lateral, delimitată de un gărduleţ de şipci albe, se afla o mică peluză, destul de aproape de fântână pentru ca aerul să fie mereu împrospătat, dar nu atât de aproape încât zgomotul jetului de apă să stânjenească o conversaţie purtată cu voce joasă. De jur-împrejurul peluzei erau dispuse zece banchete dintr-un material plastic vechi, nouă dintre ele formând un semicerc în faţa celei de-a zecea, uşor depărtată.

Oprindu-se la marginea peluzei, Waff făcu ochii roată, întrebându-se de ce resimţea o plăcere mai intensă decât oricând la vederea acestui loc. Albastrul închis al banchetelor

era în masa materialului. Secole de folosinţă rotunjiseră colţurile rezemătoarelor pentru coate şi locurile pe care se odihniseră nenumărate şezuturi, dar culoarea era exact aceeaşi peste tot.

Se aşeză în faţa celor nouă consilieri, orânduindu-şi în minte cuvintele pe care ştia că trebuia să le folosească. Documentul pe care-l adusese din ultimul său lashkar — şi care constituise, de fapt, motivul de căpetenie al acelei călătorii — n-ar fi putut să vină într-un moment mai prielnic. Prin titlul şi conţinutul său, avea valoarea unui mesaj fără seamăn adresat Bene Tleilaxului.

Waff extrase dintr-un buzunar interior fascicula imprimată pe hârtie cristal riduliană. Remarcă imediat interesul subit de pe feţele consilierilor săi: nouă feţe aidoma cu a sa, aparţinând, toate, unor Maşeici din inima kehlului. Nouă feţe în aşteptare. Cu toţii citiseră acest document, în kehl: "Manifestul Atreides". Avuseseră timp să reflecteze o noapte întreagă la mesajul din text. Acum sosise momentul confruntării cuvintelor. Waff depuse fascicula pe genunchi.

— Propun să asigurăm acestei scrieri cea mai largă difuzare cu putinţă, rosti el.

— Fără nici o schimbare?

Întrebarea o pusese Mirlat, consilierul aflat cel mai aproape de punctul schimbării trupului de ghola. Nu încăpea îndoială că Mirlat aspira să devină Abdl şi Mahai. Waff fixă cu privirea maxilarele late ale consilierului, în locul unde cartilajul întărit devenise, de-a lungul secolelor, semnul evident al vârstei înaintate pe care o atinsese actualul său corp.

— Exact aşa cum a ajuns în mâinile noastre, răspunse Waff.

— E periculos, zise Mirlat.

Waff întoarse capul spre dreapta, lăsându-şi consilierii să-i observe în voie profilul de copil, pe fundalul perdelei de apă a fântânii arteziene. *Mâna lui Dumnezeu e la dreapta mea!* Cerul, deasupra capului său, părea de cornalină şlefuită, ca şi când Bandalongul, cel mai vechi oraş de pe Tleilax, s-ar fi aflat sub unul dintre acele gigantice domuri construite pentru protecţia pionierilor de pe planetele ostile. Când se întoarse din nou către consilieri, chipul lui era lipsit de expresie.

— Nu-i periculos pentru noi, spuse el.

— E un punct de vedere, replică Mirlat.

— În cazul ăsta, să luăm în considerare şi altele, zise Waff. Avem de ce să ne temem din partea ixienilor sau a

Păstrăvăreselor? Cred că nu. Sunt la cheremul nostru, chiar dacă habar n-au de asta.

Lăsă vorbele să-şi facă efectul. Toţi consilierii ştiau că noii Dansatori-Feţe se infiltraseră în cele mai înalte foruri ale ixienilor şi ale Păstrăvăreselor, fără ca substituirea să fi fost detectată.

— Ghilda nu va face nici o mişcare împotriva noastră, deoarece suntem singura ei sursă sigură de melanj, reluă Waff.

— Dar acele Onorate Matres care s-au întors din Dispersie? întrebă Mirlat.

— Ne vom ocupa de ele când situaţia ne-o va impune, răspunse Waff. Şi vom fi ajutaţi de acei descendenţi ai poporului nostru care au luat de bună voie calea Dispersiei.

— Momentul pare propice, murmură un alt consilier.

Torg cel Tânăr, observă Waff. Bun. Un vot era asigurat.

— Bene Gesseritul! rosti tăios Mirlat.

— Sunt convins că Onoratele Matres le vor înlătura pe vrăjitoare din calea noastră, replică Waff. Deja îşi arată unele altora colţii, ca fiarele care se pregătesc să se sfâşie.

— Dar dacă va fi identificat autorul manifestului? întrebă Mirlat. Ce se va întâmpla în cazul ăsta?

Mai mulţi consilieri dădură din cap. Waff îi reperă: oameni care trebuiau convinşi.

— E periculos să porţi numele Atreides în zilele noastre, rosti el.

— Mai puţin pe Gammu, poate, opină Mirlat. Cât despre numele Atreides, el apare din capul locului în acest document!

Ciudat, gândi Waff. Reprezentantul CHOAM-ului la conferinţa powindah de la care se întorsese atrăsese atenţia asupra aceluiaşi lucru. Totuşi, cei mai mulţi dintre oamenii CHOAM-ului erau atei pentru care orice religie era suspectă, şi nu încăpea nici o îndoială că Atreizii reprezentaseră o forţă religioasă importantă. Neliniştile CHOAM-ului fuseseră aproape palpabile.

Le relată consilierilor faptul.

— Degeneratul ăla necredincios avea dreptate, insistă Mirlat. Documentul are ceva insidios.

Va trebui să mă ocup de Mirlat, îşi spuse Waff. Ridică manifestul de pe genunchi, îl deschise şi citi primul rând cu voce tare:

— "La început a fost cuvântul iar cuvântul era Dumnezeu."

— Asta-i direct din Biblia Catolică Portocalie, zise Mirlat.

Din nou, câteva capete încuviinţară îngrijorate. Waff îşi arătă vârfurile caninilor într-un zâmbet de-o clipă.

— Vrei să spui că ar putea exista, printre powindahi, vreunii care bănuiesc existenţa Shariatului şi a Maşeicilor?

Era bine că putea pronunţa deschis aceste cuvinte, reamintindu-le astfel ascultătorilor săi că numai aici, în cercul cel mai tainic al Bene Tleilaxului, vechile cuvinte şi vechiul grai se păstrau neschimbate. Se temea Mirlat sau altcineva că nişte cuvinte Atreides ar fi putut submina Shariatul?

Dădu glas acestei întrebări şi văzu frunţile încreţindu-se.

— Crede vreunul din voi, adăugă el, că există măcar un singur powindah capabil să folosească graiul lui Dumnezeu?

Aşa! Să mediteze la asta! Toţi cei care se aflau aici fuseseră reîntrupaţi fără încetare sub formă de ghola. Exista în acest Consiliu o continuitate fizică la care nici un alt popor nu putea să aspire. Mirlat însuşi îl văzuse cu ochii lui pe Profet. Scytale vorbise cu Muad'Dib! Învăţând să readucă la viaţă carnea şi să restaureze memoria, condensaseră aceste puteri în mâinile unui guvern unic, ale cărui intervenţii erau însă strict limitate, pentru a nu ajunge să fie solicitate de pretutindeni. Doar vrăjitoarele dispuneau de un rezervor de experienţă asemănător, din care puteau să se alimenteze, însă şi ele n-o făceau decât cu cea mai mare prudenţă, terorizate de gândul că ar putea produce un alt Kwisatz Haderach!

Waff le repetă toate acestea consilierilor săi şi conchise:

— A venit momentul să trecem la acţiune.

Văzând că nimeni nu-şi exprima dezacordul, adăugă:

— Acest manifest este opera unui singur autor. Toate analizele o confirmă. Mirlat?

— Nu încape nici o îndoială că a fost scris de o singură persoană şi că acea persoană posedă cu siguranţă sângele Atreizilor, încuviinţă Mirlat.

— Toţi cei prezenţi la conferinţa powindah au afirmat acelaşi lucru, zise Waff. Până şi un Navigator de rangul trei al Ghildei a acceptat această concluzie.

— Dar acest autor unic a produs ceva de natură să dezlănţuie reacţii violente în sfere foarte diferite, obiectă Mirlat.

— Am pus noi vreodată la îndoială talentul Atreizilor de a provoca sciziuni? întrebă Waff. Când powindahii mi-au arătat

acest document, am înţeles numaidecât că Dumnezeu ne-a trimis un semn.

— Vrăjitoarele neagă hotărât că s-ar afla la originea manifestului? întrebă Torg cel Tânăr.

E isteţ! gândi Waff înainte de a răspunde:

— Toate religiile powindah sunt readuse în discuţie de acest manifest. Toate credinţele, în afară de a noastră, sunt puse la îndoială.

— Tocmai asta-i problema! contră Mirlat.

— Dar o ştim numai noi, replică Waff. Cine altcineva bănuieşte măcar existenţa Shariatului?

— Ghilda, zise Mirlat.

— Ghilda n-a dezvăluit niciodată nimic şi nici n-o va face vreodată. Ştie prea bine care ar fi reacţia noastră.

Deschise în alt loc manifestul şi citi iarăşi cu voce tare:

— "Forţe pe care nu putem să le înţelegem impregnează universul nostru. Noi zărim umbrele acestor forţe, atunci când sunt proiectate pe un ecran accesibil simţurilor noastre, dar nu le înţelegem esenţa."

— Persoana care a scris asta ştie de Shariat, mârâi Mirlat.

Waff continuă lectura ca şi când nu l-ar fi auzit:

— "Înţelegerea pretinde cuvinte. Dar anumite lucruri nu pot fi reduse doar la cuvinte. Există lucruri ce nu pot fi cunoscute decât trăindu-le, în absenţa cuvintelor."

Waff repuse fascicula pe genunchi cu grija cu care ar fi mânuit o relicvă sacră. Cu voce atât de scăzută, încât, pentru a-l auzi, ascultătorii săi trebuiră să se aplece în faţă sau să-şi ducă mâna pâlnie la ureche, adăugă:

— Altfel spus, universul nostru e magic. Altfel spus, toate formele arbitrare sunt trecătoare şi supuse unor transformări magice. Ştiinţa ne-a condus la această interpretare ca şi când ne-ar fi plasat pe o linie de la care nu ne puteam abate.

Lăsă aceste cuvinte să fiarbă mocnit câteva clipe, apoi spuse:

— Nici un preot rakian al Zeului Fracţionat, nici vreun alt şarlatan powindah n-ar putea să accepte asta. O ştim numai noi, pentru că Dumnezeul nostru este un Dumnezeu magic, al cărui grai îl vorbim numai noi.

— Vom fi acuzaţi că noi suntem autorii, se repezi Mirlat, dar nici nu-şi termină vorba şi scutură cu putere din cap. Adică nu!

Acum înţeleg. Înţeleg ce vrei să spui.

Waff rămase tăcut. Îşi dădea seama că toţi reflectau în clipa aceasta la originile lor sufice, amintindu-şi de Marea Credinţă şi de ecumenismul Zensunni care zămisliseră Bene Tleilaxul. Membrii acestui kehl cunoşteau adevărurile, revelate de Dumnezeu, despre originile lor, dar, generaţii în şir, păstraseră cu sfinţenie secretul, astfel încât nici un powindah nu împărtăşea cunoaşterea lor.

Cuvinte se prelinseră lin în mintea lui Waff: *"Prezumţiile întemeiate pe înţelegere implică credinţa într-un sol absolut din care toate lucrurile răsar asemenea plantelor care cresc din seminţe".*

Ştiind că şi consilierii săi aveau în memorie această dogmă a Marii Credinţe, Waff le reaminti povaţa zensunnită:

— Asemenea prezumţii decurg dintr-o credinţă în cuvinte de care nici un powindah nu se îndoieşte. Doar Shariatul se îndoieşte, şi o face în tăcere.

Toţi cei nouă consilieri încuviinţară cu o singură mişcare a capului. Waff se aplecă uşor şi urmă:

— Faptul de a afirma că există lucruri pe care cuvintele nu pot să le descrie zguduie un univers în care cuvintele constituie credinţa supremă.

— Otrava powindah! strigară într-un glas consilierii.

Îi avea pe toţi în mână, acum. Îşi pecetlui victoria, întrebând:

— Care este crezul Sufi-Zensunni?

Nu-l puteau exprima, dar cu toţii cugetară la el: *Pentru a ajunge la s'tori nu este nevoie de înţelegere. S'tori există independent de cuvinte. Există chiar şi dacă nu are nume.*

O clipă mai târziu, ridicară cu toţii capetele şi schimbară priviri pline de înţeles. Mirlat îşi asumă sarcina de a recita profesiunea de credinţă tleilaxu:

— Pot să rostesc numele lui Dumnezeu, dar acesta nu este Dumnezeul meu. E doar un zgomot, cu nimic mai presus decât orice alt zgomot.

— Sunt convins, acum, spuse Waff, că simţiţi cu toţii puterea pe care ne-o conferă acest document. Milioane şi milioane de exemplare au fost deja puse în circulaţie la powindahi.

— De către cine? întrebă Mirlat.

— Ce importanţă are? replică Waff. N-au decât să-şi bată capul powindahii. Să le vâneze, să le caute originea, să încerce

să le suprime, să predice împotriva lor. Cu fiecare asemenea acţiune, vor insufleţi mai multă forţă cuvintelor din acest manifest.

— N-ar trebui să predicăm şi noi împotriva lui? întrebă Mirlat.

— Numai dacă împrejurările o vor cere, răspunse Waff. Luaţi aminte! (Lovi fascicula de genunchi.) Powindahii şi-au restrâns percepţiile la obiectivele lor cele mai înguste şi asta e principala lor slăbiciune. Trebuie să facem în aşa fel, încât acest manifest să beneficieze de cea mai largă răspândire posibilă.

— Magia Dumnezeului nostru este singura noastră putere, intonară consilierii.

Waff observă că-şi redobândiseră, cu toţii, siguranţa esenţială a credinţei lor. Lucrul nu fusese greu de realizat. Nici un Maşeic nu împărtăşea stupiditatea powindahilor care se jeluiau: "Întru îndurarea Ta nemărginită, Doamne, de ce eu?" În aceeaşi frază, powindahii erau în stare să invoce şi să nege infinitul, fără să-şi dea seama de propria lor neghiobie.

— Scytale! rosti Waff.

Cel mai tânăr dintre consilieri, care şedea la extrema stângă, aşa cum se cuvenea, îşi ridică îndatoritor faţa de prunc.

— Să-i înarmezi pe credincioşi, spuse Waff.

— Mă miră că tocmai cineva dintre Atreizi ne-a oferit această armă, zise Mirlat. Cum fac Atreizii de găsesc mereu un ideal în stare să reunească miliarde de adepţi?

— Nu-s Atreizii, ci Dumnezeu, rosti Waff. Apoi ridică ambele braţe şi pronunţă încheierea rituală: Maşeicii, în kehl întruniţi, au simţit prezenţa Dumnezeului lor.

Waff închise ochii şi aşteptă în timp ce consilierii părăseau grădina. *Maşeicii!* Ce minunat era să poţi pronunţa acest cuvânt în kehl, să vorbeşti în graiul Islamiyatului, pe care nici un tleilaxu nu-l folosea în afara propriilor sale conclave de taină. Nici măcar Dansatorii-Feţe nu aveau voie să audă limbajul acesta. Nicăieri, din Wekhtul Jandoliei până la hotarele cele mai îndepărtate ale Yaghistului tleilaxu, nu exista nici un singur powindah în viaţă care să cunoască acest secret.

Yaghist, gândi Waff, ridicându-se de pe banchetă. *Yaghist, tărâmul celor de nimeni stăpâniţi.*

I se păru că simte documentul vibrându-i în mâini. Acest Manifest Atreides era exact genul de lucru pe care powindahii aveau să-l urmeze în masă, mergând la pierzanie.

Sunt zile când e melanj; şi sunt zile când e pământ amar.

Aforism rakian

ÎN ACEA DIMINEAŢĂ a celui de-al treilea an de când se afla la preoţii de pe Rakis, mica Sheeana stătea întinsă pe burtă în vârful unei înalte dune curbe, scrutând depărtarea, de unde îi ajungea la urechi un vuiet surd, caracteristic. Zarea era tivită de un abur diafan, încremenit în lumina argintie, parcă ireală. Frigul nopţii zăcea încă deasupra nisipurilor.

Sheeana ştia că preoţii o observau din turnul lor înconjurat de apă, aflat la vreo doi kilometri în spatele ei, dar acum îi păsa prea puţin de asta. Tremurul solului de sub trupul ei îi reţinea toată atenţia.

E un uriaş, gândi ea. *Cel puţin şaptezeci de metri. O frumuseţe de uriaş.*

Distraiul gri era suplu şi neted pe pielea ei. N-avea nici un fel de porţiuni rugoase şi stânjenitoare ca vechitura peticită pe care o purtase înainte de-a fi luată sub tutela preoţilor. Era mulţumită de acest distrai de bună calitate, ca şi de mantia groasă, în alb şi purpuriu, care-l acoperea, dar şi mai mult o bucura faptul că se afla aici. În asemenea momente, simţea că o năpădeşte ceva exaltant şi periculos.

Preoţii nu înţelegeau nimic din ceea ce se petrecea aici. Ştia asta. Erau nişte laşi. Aruncă o privire peste umăr, în direcţia turnului, şi văzu scânteierea obiectivelor în primele raze ale soarelui.

Era o copilă precoce, de unsprezece ani standard, cu pielea închisă la culoare şi păr castaniu cu şuviţe decolorate de soare. Nu-i erau greu să-şi imagineze ce vedeau preoţii cu instrumentele lor de observaţie.

Mă văd pe mine, făcând ceea ce ei nu îndrăznesc să facă. Mă văd stând în calea lui Shaitan. Eu sunt un puncticel pe nisip iar Shaitan este foarte mare. Ei pot deja să-l vadă.

După scrâşnetul pe care îl auzea, ştia că nu peste mult timp

avea să vadă şi ea viermele uriaş. Pentru Sheeana, monstrul ce se apropia nu era Shai-Hulud, Zeul Nisipurilor, cum îl numeau preoţii care înălţau în fiecare dimineaţă litania lor întru slava perlei de conştiinţă a lui Leto II, aflată în fiecare dintre stăpânii inelaţi ai deşertului. Pentru ea, viermii erau doar "cei care m-au cruţat" sau "Shaitan".

Acum, îi aparţineau ei.

Relaţia începuse cu ceva mai mult de trei ani în urmă, în luna igat după calendarul vechi, luna în care împlinise opt ani. Satul ei era o aşezare săracă, unul dintre acele avanposturi construite cu mult în afara barierelor de siguranţă pe care le reprezentau qanaturile şi canalele circulare ale Keenului. Doar un şanţ cu nisip mai mult sau mai puţin umed proteja asemenea aşezări. Shaitan se ferea de apă, dar vectorul păstrăvilor de nisip absorbea repede orice urmă de umiditate. O anumită cantitate din apa preţioasă capturată cu ajutorul capcanelor de vânt trebuia alocată zilnic întreţinerii barierei. Satul ei era o îngrămădire jalnică de colibe şi barăci, cu două capcane de vânt mici, suficiente pentru obţinerea apei de băut, dar oferind numai sporadic surplusul necesar barierei împotriva viermilor.

În dimineaţa aceea — o dimineaţă asemănătoare acesteia, cu frigul nopţii înţepând încă nările şi plămânii, cu orizontul învăluit într-o negură spectrală — aproape toţi copiii din sat se răspândiseră pe întinsul deşertului ca să caute, cum o făceau adesea, resturi de melanj pe care Shaitan le lăsa uneori după trecerea sa. Doi viermi mari fuseseră auziţi prin apropiere, în timpul nopţii. Melanjul, chiar la preţurile scăzute de pe piaţa modernă, permitea cumpărarea cărămizilor smălţuite necesare pentru construirea unei a treia capcane de vânt.

În timp ce explora terenul în căutarea fărâmiturilor de mirodenie, copiii se uitau şi după orice semn care ar fi putut să dezvăluie prezenţa vreunui străvechi sietch fortificat de pe vremea fremenilor. Astăzi nu mai erau decât ruine, însă pereţii lor tăiaţi în stâncă ofereau un adăpost sigur împotriva lui Shaitan. În plus, unele dintre aceste ruine aveau faima că ar ascunde rezerve uitate de melanj. Toţi locuitorii satelor din deşert visau să descopere într-o zi o astfel de comoară.

Sheeana, îmbrăcată în distraiul ei peticit şi o mantie roasă, apucă de una singură către nord-est, direcţia în care o perdea îndepărtată de aer înceţoşat semnala locul unde marele oraş

Keen îşi risipea belşugul de umiditate în curenţii ascendenţi provocaţi de căldura primelor raze de soare.

Căutarea resturilor de melanj pe întinsul nisipurilor consta, îndeosebi, în folosirea cât mai eficientă a simţului mirosului. Era o formă de concentrare care lăsa doar o frântură a percepţiei acordată la acel scrâşnet caracteristic al nisipului ce vestea apropierea lui Shaitan. Muşchii picioarelor imprimau automat mersul aritmic care se contopea cu zgomotele naturale ale deşertului.

La început, Sheeana nu auzi ţipetele. Erau amestecate, aproape confundându-se cu zgomotul de saltaţie al nisipului pe care vântul îl sufla peste barracane, dunele înalte şi curbe în spatele cărora rămăsese satul. Treptat, însă, sunetele îşi făcură loc în conştiinţa ei şi-i atraseră atenţia.

O mulţime de glasuri urlând!

Sheeana renunţă brusc la precauţia mersului neregulat al deşertului. Mişcându-se cât de iute îi îngăduiau muşchii ei de copil, urcă versantul abrupt al unui barracan şi privi în direcţia din care veneau îngrozitoarele sunete. Ajunse la timp pentru a vedea ceea ce puse capăt ultimelor ţipete.

Vîntul şi păstrăvii de nisip asanaseră un arc larg al şanţului care proteja satul, la extremitatea opusă. Din locul în care se afla ea, distingea breşa după diferenţa de culoare. Un vierme turbat de furie pătrunsese în interior. Se învârtea în cerc la limita porţiunii încă umede. Gigantica sa gură înghiţea oameni şi colibe, într-o spirală ce se micşora cu repeziciune.

Sheeana îi văzu pe ultimii supravieţuitori masaţi în centrul acestui prăpăd, într-un spaţiu presărat cu sfărâmăturile locuinţelor şi ale capcanelor eoliene. Sub ochii ei, câţiva încercară să fugă spre deşert. Printre fugari, îl recunoscu pe tatăl ei. Nici unul nu scăpă. Gura enormă îi înghiţi pe toţi înainte de a se întoarce pentru a face una cu pământul ceea ce mai rămăsese din sat.

Doar un petic de nisip fumegând indica locul în care se înălţase cătunul ce cutezase să uzurpeze o părticică din teritoriul lui Shaitan. Locul acela era acum la fel de lipsit de urmele prezenţei umane ca în vremurile când nimeni nu călcase încă pe acolo.

Sheeana inspiră întretăiat, pe nas, pentru a-şi păstra umiditatea corpului, cum învăţaseră să facă toţi copiii

deşertului. Scrută orizontul, în căutarea celorlalţi copii, dar urmele lăsate de Shaitan la venire descriau meandre şi bucle mari dincolo de locul în care se aflase satul şi nicăieri nu se zărea vreo fiinţă umană. Dădu glas strigătului de chemare, ţipătul ascuţit care putea să străbată până departe în aerul uscat al deşertului. Nici un răspuns nu se întoarse la ea.

Singură.

Înaintă, ca în transă, de-a lungul crestei de nisip, spre locul unde fusese satul ei. Pe măsură ce se apropia, un miros puternic de scorţişoară îi umplu nările, adus de vântul ce continua să măture coamele dunelor. Înţelese, atunci, ce se întâmplase. Satul fusese construit, spre nenorocul lui, deasupra unei pungi de premirodenie. Când formidabila masă din adâncurile nisipului ajunsese la maturaţie, explodând pentru a forma melanjul, Shaitan se şi înfiinţase. Toţi copiii deşertului ştiau că Shaitan nu era în stare să reziste ispitei unei erupţii de mirodenie.

Furia şi disperarea puseră brusc stăpânire pe Sheeana. Neştiind ce face, coborî în goană versantul lung al dunei, către Shaitan, şi ajunse în spatele viermelui în momentul în care acesta ieşea prin breşa ce-i îngăduise să pătrundă în sat. Fără a sta pe gânduri, îşi continuă goana de-a lungul cozii, se căţără pe ea şi alergă înainte pe imensa spinare inelată. Ajunsă pe cocoaşa de deasupra gurii, se aruncă în genunchi şi începu să bată cu pumnii în suprafaţa rigidă.

Viermele se opri.

Cu furia preschimbată deodată în groază, Sheeana îşi curmă loviturile. Abia atunci deveni conştientă că urla şi că urlase tot timpul. Un sentiment atroce de singurătate şi de totală vulnerabilitate puse stăpânire pe ea. Nu înţelegea cum ajunsese aici, dar ştia unde se afla şi era moartă de frică.

Viermele continua să stea nemişcat pe nisip.

Sheeana nu ştia ce să facă. Dintr-un moment în altul, Shaitan ar fi putut să se rostogolească lateral şi s-o strivească. Sau ar fi putut să se îngroape iar ea ar fi rămas la suprafaţă, de unde ar fi înghiţit-o într-o clipită.

Brusc, un tremur prelung parcurse tot corpul monstrului, de la capătul cozii până la locul în care se afla Sheeana, deasupra gurii. Viermele începu să avanseze. Descrise un arc mare de cerc şi luă viteză spre nord-est.

Sheeana se aplecă înainte şi se prinse cu amândouă mâinile

de marginea primului inel. Se gândi cu groază că viermele ar fi putut să se cufunde brusc în nisip. Ce i-ar mai fi rămas ei de făcut în cazul acesta? Dar Shaitan nu se îngropă. Pe măsură ce minutele treceau şi goana viermelui prin deşert rămânea perfect rectilinie, Sheeana îşi regăsi capacitatea de a judeca. Ceea ce făcea ea acum nu era ceva nou. Preoţii Zeului Fracţionat interziceau cu desăvârşire lucrul acesta, dar istoriile — atât cea scrisă cât şi cea orală — povesteau că vechii fremeni obişnuiau să călătorească astfel. Fremenii stăteau în picioare pe spinarea lui Shaitan, ajutându-se de tije flexibile terminate cu cârlige. Preoţii decretaseră că asta fusese pe vremea când Leto II încă nu-şi împărtăşea conştiinţa cu Zeul deşertului, dar că astăzi nu mai era îngăduit nici un act care ar fi putut aduce o profanare rămăşiţelor dispersate ale lui Leto II.

Cu o viteză năucitoare, viermele o purta pe Sheeana spre orizontul înceţoşat unde oraşul Keen se întrezărea ca un miraj vălurit. Mantia ei jerpelită biciuia, în bătaia vântului, suprafaţa subţire a distraiului peticit. Degetele încleştate de creasta imensului inel o dureau. Mirosurile de scorţişoară, piatră arsă şi ozon provenit din schimburile termice ale viermelui îi asaltau nările, după cum bătea vântul.

În faţă, Keenul începea să capele contururi tot mai desluşite.

Preoţii mă vor vedea şi se vor mânia, gândi ea.

Putea să distingă deja zidurile joase care marcau primul şir de qanaturi şi, ceva mai departe, curba unui apeduct la nivelul solului. Dincolo de aceste construcţii se înălţau meterezele grădinilor în terase şi structurile înalte ale unor capcane eoliene uriaşe, apoi clădirile templului, înconjurate de propriile lor canale.

O zi de mers prin deşert în ceva mai puţin de o oră!

Părinţii ei şi alţi oameni din sat efectuaseră de mai multe ori această călătorie pentru a face târguieli sau pentru a participa la dansuri, dar Sheeana nu-i însoţise decât în două rânduri. Îşi amintea mai ales de dansuri şi de violenţele care le urmau. Dimensiunile Keenului o impresionaseră de fiecare dată. Atâtea case mari! Atâţia oameni! Shaitan n-ar fi putut nimici niciodată un asemenea loc.

Dar viermele gonea înainte, ca şi când ar fi avut de gând să treacă peste qanat şi peste apeduct. Oraşul creştea văzând cu ochii. Fascinaţia înlocui spaima Sheeanei. Shaitan n-avea să se

oprească!
Viermele încetini brusc şi se opri.
Tuburile de aerisire ale primului qanat se aflau la nici cincizeci de metri de gura sa căscată. Sheeana simţi exalaţiile fierbinţi, cu miros greu de scorţişoară, şi auzi vuietul surd ce urca din furnalul lăuntric al lui Shaitan.
În cele din urmă înţelese că ajunsese la capătul călătoriei. Cu băgare de seamă, îşi desprinse mâinile de marginea inelului. Se ridică în picioare, aşteptându-se să cadă dintr-o clipă în alta dacă viermele avea să se urnească. Dar Shaitan stătea neclintit. Cu mişcări precaute, Sheeana se lăsă să alunece pe nisip şi rămase pe loc. Ce avea să facă el acum? Avea să plece? Îi dădu vag în gând s-o rupă la fugă spre qanat, dar viermele o fascina. Derapând şi poticnindu-se prin nisipul răscolit de monstru, dădu ocol şi se opri în faţa înspăimântătoarei guri. Îndărătul dinţilor de cristal, flăcări se vălureau înainte şi înapoi. O exalaţie arzătoare de scorţişoară o învălui din cap până-n picioare.
Furia oarbă care-o făcuse prima oară să se năpustească spre poalele dunei şi să se caţere în spinarea viermelui o năpădi iar.
— Fii blestemat, Shaitan! strigă, ea, ridicând un pumn mic spre înfricoşătoarea gură. Ce ţi-am făcut noi ţie?
Erau cuvinte pe care le auzise pronunţate de mama ei după distrugerea unei grădini de tuberculi. Nici o părticică din cugetul Sheeanei nu pusese vreodată sub semnul întrebării numele acesta, Shaitan, nici furia mamei sale. Se afla pe ultima treaptă a mizeriei rakiene şi ştia asta. Oameni ca ea credeau mai întâi în Shaitan şi apoi în Shai-Hulud. Viermii erau viermi şi, deseori, ceva mult mai rău. Nu exista dreptate în inima nisipurilor. Nu exista decât pericol. Chiar dacă sărăcia şi teama de preoţi îi sileau pe ai săi să înfrunte primejdiile deşertului, o făceau cu aceeaşi îndârjire care-i mânase cândva pe fremeni.
De astă dată, însă, Shaitan fusese cel care câştigase.
Sheeana îşi dădu brusc seama că stătea în calea monstrului. Gândurile ei învălmăşite îi spuneau doar că săvârşise un act nebunesc. Mult mai târziu, când învăţăturile Surorilor aveau să-i permită să analizeze aceste momente, avea să înţeleagă că fusese copleşită de groaza de singurătate şi că-şi dorise în mod inconştient ca Shaitan s-o ducă alături de morţii ei.
Nisipul scrâşni sub trupul viermelui.
Sheeana îşi înăbuşi un ţipăt.

Încet mai întâi, pe urmă ceva mai repede, viermele se retrase câţiva metri. Apoi se întoarse şi porni din nou spre deşert de-a lungul făgaşului pe care-l brăzdase la venire. Scrâşnetul deplasării lui descrescu încetul cu încetul, pierzându-se în depărtare, şi Sheeana deveni conştientă de un alt zgomot. Ridică ochii spre cer. Bătând *tfoc-tfoc* din aripi, un ornitopter sacerdotal trecu pe deasupra, atingând-o cu umbra sa. Aparatul scânteie în soarele dimineţii în timp ce se depărta, pe urma viermelui.

O altă frică, mai familiară, puse atunci stăpânire pe Sheeana.

Preoţii!

Urmări cu privirea topterul. Îl văzu virând în depărtare, apoi făcând cale întoarsă şi venind să aterizeze pe o fâşie de nisip netezită de vierme, la câţiva metri de ea. Simţi mirosul de ulei, amestecat cu izul acru şi greţos al carburantului. Topterul părea o insectă uriaşă, ghemuită pe nisip, gata să sară asupra ei.

O portieră se deschise cu un pocnet sec.

Sheeana îşi îndreptă umerii şi rămase nemişcată. Foarte bine; o prinseseră. Ştia ce-o aştepta acum. N-avea nici un rost să încerce să fugă. Numai preoţii foloseau toptere. Ei vedeau totul şi puteau ajunge peste tot.

Doi preoţi înveşmântaţi în somptuoase robe albe cu motive aurii şi purpurii săriră din topter şi se apropiară în fugă. Îngenunchează de cum ajunseră în faţa ei, atât de aproape, încât Sheeana le simţi mirosul transpiraţiei şi parfumul tămâiei de mirodenie care le impregna veşmintele. Erau tineri, dar semănau cu toţi ceilalţi preoţi de care-şi amintea: trăsături moi, mâini fără bătături, nepăsători la pierderile de umiditate corporală. Nici unul dintre ei nu purta distrai sub robă.

Cel care îngenunchease în stânga, cu ochii aproape la nivelul ochilor Sheeanei, îi vorbi:

— Copilă a lui Shai-Hulud, l-am văzut pe Tatăl tău aducându-te din ţinuturile Lui.

Cuvintele acestea n-aveau nici o noimă pentru Sheeana. Preoţii erau oameni de care trebuia să-ţi fie frică. Părinţii ei şi toţi adulţii pe care-i cunoscuse o făcuseră să înţeleagă acest lucru, prin vorbe şi exemple. Preoţii aveau ornitoptere. Preoţii te dădeau pradă lui Shaitan pentru cea mai măruntă vină sau chiar fără nici o vină, din simplu capriciu preoţesc. Ai ei cunoşteau nenumărate cazuri.

Sheeana făcu un pas înapoi. Îi privi pe cei doi bărbaţi îngenuncheaţi în faţa ei, apoi îşi răsuci capul în toate părţile. Unde ar fi putut să fugă?

Cel ce vorbise mai înainte ridică o mână rugătoare.

— Rămâi cu noi.

— Sunteţi oameni răi! rosti Sheeana cu un glas pe care emoţia îl făcu să sune răstit.

Cei doi preoţi se prosternară pe nisip.

Departe, în înaltul turlelor din oraş, razele soarelui se răsfrânseră în obiective. Sheeana observă scânteierile. Ştia ce însemnau. Preoţii erau mereu cu ochii pe oameni în oraşe. Când vedeai scânteieri ca acestea trebuia să faci tot ce puteai pentru a nu fi remarcat, trebuia "să te porţi frumos".

Îşi încleştă mâinile în faţă ca să le împiedice tremurul. Privi în stânga şi în dreapta, apoi coborî ochii spre preoţii prosternaţi. Ceva nu era în regulă.

Cu frunţile în nisip, cei doi tremurau de frică şi aşteptau fără a scoate o vorbă.

Sheeana nu ştia cum să reacţioneze. Mintea ei de copil de opt ani era incapabilă să asimileze impactul ultimelor evenimente. Ştia că părinţii ei şi toţi consătenii fuseseră luaţi de Shaitan. O văzuse cu ochii ei. Iar Shaitan o adusese aici, refuzând s-o înghită în cumplitul lui cazan de flăcări. Fusese cruţată.

Era un cuvânt pe care-l înţelegea. *Cruţată.* Îi fusese explicat când învăţase cântecul dansului:

"Shai-Hulud, cruţă-ne!
Pe Shaitan alungă-l..."

Încet, căci nu voia să-i tulbure pe preoţii prosternaţi, Sheeana se apucă să schiţeze primii paşi şovăitori şi aritmici ai dansului. Pe măsură ce muzica îi revenea tot mai pregnant în memorie, îşi descleştă mâinile şi deschise larg braţele. Picioarele începură să-i salte cu mişcări lente, maiestuoase. Trupul ei prinse să se rotească, mai întâi încet, apoi din ce în ce mai repede, furat de extazul dansului. Pletele lungi, castanii, îi biciuiau faţa.

Cei doi preoţi se încumetară să-şi înalţe capetele. Strania copilă executa Dansul! Recunoşteau mişcările. Era Dansul

Împăciuirii. Copila îl implora pe Shai-Hulud să ierte păcatele săvârşite de supuşii Săi. Îl ruga pe Zeu să-i ierte pe ei!

Întoarseră capetele, se priviră unul pe celălalt şi, împreună, se ridicară din nou în genunchi. Apoi, conform tradiţiei, începură să bata ritmic din palme pentru a încerca să distragă atenţia dansatoarei, în timp ce intonau străvechiul refren:

"Părinţii noştri au mâncat mană în deşert,
În ţinutul fierbinte unde se-ncrâncenă vântu-n vârtejuri!"

Preoţii nu mai aveau ochi decât pentru copilă. Era o făptură plăpândă — observară ei — cu muşchi filiformi şi membre subţiri. Mantia şi distraiul ei erau uzate şi peticite ca ale celor mai nevoiaşi. Pometţii înalţi proiectau umbre pe tenul măsliniu al feţei. Ochii erau căprui iar părul castaniu, vârstat de şuviţe roşcate, decolorate de soare. Trăsăturile feţei — nasul şi bărbia ascuţite, fruntea lată, gura mare cu buze subţiri, gâtul lung — îi dădeau acel aer ascetic, specific lipsei de apă. Avea ceva din portretele fremenilor aflate în sălaşul sfânt de la Dar-es-Balat. Fireşte! Cum altfel ar fi putut arăta fiica lui Shai-Hulud?

În plus, şi dansa minunat. Nici o singură mişcare ritmică imediat repetată nu făcea parte din dansul ei. Exista un ritm, dar măsura sa era admirabil de lungă, la intervale de cel puţin o sută de paşi. Şi ea îl menţinea fără greş, în vreme ce soarele urca tot mai sus pe cer.

Când copila se prăbuşi pe nisip, epuizată, era aproape ora amiezii.

Preoţii se ridicată în picioare şi priviră deşertul, în direcţia în care dispăruse Shai-Hulud. Vibraţiile dansului nu-L făcuseră să revină. Îi iertase.

Aşa începu noua viaţă a Sheeanei.

Timp de mai multe zile, la reşedinţele lor, înalţii preoţi dezbătură vehement cazul ei. În cele din urmă, veniră să supună diversele lor interpretări şi concluzii judecăţii Marelui Preot Hedley Tuek. Tuek şi cei şase consilieri ai săi se întruniră, seara, în Sala Mică a Sinodului, unde, din frescele care-l înfăţişau, Leto II — faţă umană la extremitatea uriaşului trup vermiform — veghea asupra lor cu priviri binevoitoare.

Tuek luă loc pe o bancă din piatră ce provenea din ruinele străvechiului sietch de la Pasul Vântului. Muad'Dib însuşi, se

spunea, şezuse cândva pe această bancă, al cărei picior din dreapta era încă ornamentat cu un basorelief reprezentând şoimul Atreizilor.

Consilierii ocupară bănci mai modeste şi mai moderne, în faţa lui.

Marele preot era o figură impunătoare. Avea plete cărunte şi mătăsoase, îngrijit pieptănate, care-i ajungeau până la umeri şi încadrau perfect o faţă pătrată cu o gură mare, cărnoasă, şi o bărbie masivă. Ochii lui, umbriţi de sprâncene sure, stufoase, îşi păstraseră albul originar, evidenţiind albastrul închis al pupilelor.

Consilierii alcătuiau o adunătură pestriţă. Erau vlăstare ale unor vechi familii sacerdotale şi fiecare din ei avea convingerea intimă că toate ar fi mers mult mai bine dacă *el* ar fi stat pe banca lui Tuek.

Sfrijitul Stiros, cu faţa ciupită de vărsat, se făcu purtătorul de cuvânt al opoziţiei:

— Nu-i decât o pârlită de haimana a deşertului care a cutezat să-l călărească pe Shai-Hulud. Fărădelegea asta trebuie pedepsită exemplar.

Mai multe voci se împotriviră numaidecât:

— Nu-i adevărat, Stiros! N-ai înţeles bine! Nu stătea în picioare pe spinarea lui Shai-Hulud, ca vechii fremeni. N-avea nici cârlige pentru făuritori, nici...

Stiros încercă în zadar să acopere vociferările.

Era un impas, constată degrabă Tuek. Trei contra trei, cu Umphrud, hedonistul gras, pledând pentru o "acceptare prudentă".

— E adevărat că n-avea nici un mijloc pentru a-l conduce pe Shai-Hulud, argumentă Umphrud. Şi am văzut cu toţii cum a coborât pe nisip, fără frică, şi i-a vorbit.

Văzuseră cu toţii acea scenă, într-adevăr, fie în momentul în care se petrecuse, fie în imaginile holo pe care unul dintre observatori avusese prezenţa de spirit să le înregistreze. Haimana a deşertului sau nu, copila stătuse în faţa lui Shai-Hulud şi-i vorbise. Iar Shai-Hulud n-o înghiţise. Mai mult, chiar: Viermele Zeului se retrăsese la porunca fetiţei şi făcuse cale întoarsă în deşert.

— O vom pune la încercare, hotărî Tuek.

A doua zi, dis-de-dimineaţă, un ornitopter pilotat de unul

dintre preoţii care o aduseseră din deşert pe Sheeana o transportă departe de ochii gloatei din Keen. Preoţii o depuseră pe creasta unei dune şi înfipseră în nisip reproducerea fidelă a unui toboşar fremen. De cum declanşară mecanismul toboşarului, o bătaie surdă şi regulată făcu să răsune deşertul — chemarea străveche, menită să-l aducă pe Shai-Hulud. Preoţii se refugiară imediat în topterul lor şi decolară, în timp ce Sheeana, cu cele mai cumplite spaime ale ei devenind realitate, rămase încremenită, la vreo douăzeci de metri de toboşar.

Veniră doi viermi. Nu erau cei mai mari pe care-i văzuseră preoţii. N-aveau mai mult de treizeci de metri lungime. Unul dintre ei înghiţi toboşarul, făcându-l să amuţească. Împreună, dădură un ocol larg şi se opriră, unul lângă altul, la nici şase metri în faţa Sheeanei.

Ea aşteptă resemnată, cu pumnii lipiţi de coapse. Asta era ceea ce făceau preoţii. Te dădeau pradă lui Shaitan.

La bordul topterului ce se rotea în văzduh, cei doi preoţi urmăreau fascinaţi scena pe care obiectivele lor o transmiteau unor observatori nu mai puţin fascinaţi, aflaţi la reşedinţa Marelui Preot, din Keen. Cu toţii asistaseră deja la spectacole similare. Era o pedeapsă clasică, o modalitate comodă de eliminare a contestatarilor din rândul norodului sau al clerului, ori de netezire a căii în vederea înlocuirii unei concubine. Dar niciodată, până atunci, victima nu fusese un copil! şi ce copil!

Viermii Zeului ieşiră deodată din nemişcare şi se târâră încet înainte. Apoi încremeniră din nou, la trei metri de fetiţă.

Împăcată cu soarta ei, Sheeana nu încercă să fugă. Curând, îşi spunea ea, va fi alături de părinţii şi de prietenii ei. Dar, cum viermii rămâneau neclintiţi, mânia luă locul fricii. Preoţii cei haini o lăsaseră aici! Le auzea topterul, deasupra capului ei. Dogoarea şi mirosul puternic de mirodenie pe care le răspândeau viermii umpleau aerul dimprejur. Brusc, ridică mâna dreaptă, cu arătătorul aţintit către cer.

— Daţi-i drumul şi mâncaţi-mă! Asta aşteaptă ei!

Sus, preoţii nu puteau să-i audă cuvintele, dar îi văzură gestul şi îşi dădură seama că le vorbea celor doi Viermi ai Zeului. Iar degetul aţintit spre ei nu prevestea nimic bun.

Viermii nu se mişcară. Sheeana coborî braţul.

— Mi-aţi ucis mama şi tatăl, i-aţi ucis pe toţi prietenii mei! acuză ea, făcând un pas înainte şi ameninţând cu pumnul.

Viermii se traseră îndărăt, păstrând aceeaşi distanţă.

— Dacă nu mă vreţi, întoarce-ţi-vă de unde-aţi venit! strigă Sheeana şi arătă spre deşert.

Ascultători, viermii se retraseră din nou, apoi se întoarseră simultan şi plecară.

Preoţii din topter îi urmăriră până ce îi văzură îngropându-se în nisip, la peste un kilometru distanţă. Abia atunci reveniră, agitaţi şi speriaţi, o culeseră pe copila lui Shai-Hulud şi o conduseră înapoi, la Keen.

Înainte de căderea nopţii, Ambasada Bene Gesserit de la Keen primise deja un raport amănunţit. A doua zi dimineaţă, un mesaj luă drumul Casei Canonicatului.

În sfârşit, se întâmplase!

Problema, în cazul anumitor genuri de războaie (şi fiţi siguri că Tiranul ştia acest lucru, deoarece este implicit în lecţia pe care ne-a dat-o), este că distrug orice urmă de simţ moral la indivizii vulnerabili. Războaiele de acest fel au drept consecinţă aruncarea supravieţuitorilor lor, moralmente distruşi, în mijlocul unor populaţii nevinovate, incapabile măcar să-şi imagineze de ce sunt în stare asemenea foşti combatanţi.

Învăţăturile Potecii de Aur

Arhivele Bene Gesserit

UNA DINTRE CELE MAI VECHI AMINTIRI ale lui Miles Teg era cea a unei cine împreună cu părinţii şi cu fratele său mai mic, Sabin.

Teg nu avea decât şapte ani pe atunci, dar amintirea acelei seri rămăsese de neşters în memoria lui. Sufrageria de pe Lernaeus era împodobită cu flori multicolore, proaspăt culese. Lumina galbenă a asfinţitului se cernea printre jaluzelele antice iar vesela fină din porţelan azuriu şi tacâmurile de argint dădeau

strălucire mesei. Câteva acolite-servitoare aşteptau ca de obicei în apropiere, căci chiar dacă mama lui Miles era detaşată pe timp nelimitat în misiune specială, talentele ei de Instructoare Bene Gesserit nu trebuiau să se irosească.

Janet Roxbrough-Teg, o femeie osoasă şi impozantă, născută parcă pentru rolul de mare doamnă, şedea întotdeauna la un capăt al mesei şi urmărea, cumva de sus, calitatea impecabilă a serviciului. Loschy Teg, tatăl lui Miles, observa mereu acest lucru cu un aer oarecum amuzat. Era un bărbat slab, cu fruntea înaltă şi o faţă atât de îngustă, încât ochii săi negri păreau bulbucaţi lateral. Părul lui ca abanosul contrasta perfect cu buclele blonde ale soţiei sale.

În clinchetul discret al tacâmurilor şi aroma de condimente a supei de edu, mama îi explica tatălui său cum să trateze cu un Negustor Liber inoportun. Când o auzi pronunţând cuvântul "tleilaxu", Miles ciuli brusc urechea. Programul său de învăţământ tocmai ajunsese la subiectul Bene Tleilaxului.

Până şi Sabin — care avea să moară, mulţi ani mai târziu, otrăvit de un asasin, pe Romo — se strădui să asculte cu toată atenţia de care era în stare la cei patru ani ai săi. Sabin îşi admira fratele ca pe un erou. Tot ce era demn de interes pentru Miles era şi pentru Sabin. Cei doi băieţi urmăriră în tăcere conversaţia.

— Omul ăsta lucrează pentru tleilaxu, spuse Doamna Janet. I-o aud în glas.

— Nu mă îndoiesc de iscusinţa ta în a detecta asemenea lucruri, draga mea, răspunse Loschy Teg. Dar ce să fac? Are toate acreditările necesare şi doreşte să cumpere...

— Comanda lui de orez este lipsită de importanţă în clipa de faţă. Să nu-ţi închipui niciodată că ceea ce pare să urmărească un Dansator-Faţă este ceea ce urmăreşte în realitate.

— Sunt sigur că nu-i Dansator-Faţă. Nu are...

— Loschy! Eu însămi te-am învăţat cum să-i recunoşti şi ştiu foarte bine că eşti în stare s-o faci. Bineînţeles că Negustorul Liber nu-i Dansator-Faţă. Polimorfii au rămas în nava lui. Ei ştiu că mă aflu aici.

— Şi că n-ar putea să te înşele, de acord, dar...

— Strategia tleilaxu este întotdeauna întreţesută într-un păienjeniş de strategii contradictorii, dintre care una singură e valabilă. Au învăţat asta de la noi.

— Draga mea, dacă avem de-a face cu tleilaxu, şi nu pun la îndoială concluzia ta, înseamnă că nu poate fi vorba decât de melanj.

Doamna Janet încuviinţă cu o uşoară mişcare a capului. Într-adevăr, până şi Miles ştia de relaţia strânsă dintre Tleilax şi mirodenie. Era unul din lucrurile care îl fascinau în legătură cu tleilaxu. Pentru fiecare miligram de melanj descoperit pe Rakis, cuvele Bene Tleilaxului produceau tone întregi. Piaţa melanjului se lărgise în urma apariţiei acestei noi surse, silind până şi Ghilda Spaţială să-i recunoască puterea.

— Dar orezul... Începu Loschy Teg.

— Soţul meu drag, Bene Tleilaxul n-are deloc nevoie de asemenea cantităţi de orez pongi în sectorul nostru. Vrea să-l obţină ca să-l schimbe. Trebuie să descoperim cui îi e destinat în realitate.

— Cu alte cuvinte, vrei să tergiversez tranzacţia.

— Exact. Şi sunt sigură că vei şti să te descurci de minune. Nu-i da acestui Negustor Liber şansa de-a spune da sau nu. Cineva format la şcoala Dansatorilor-Feţe va aprecia subtilitatea.

— Îi vom determina pe Dansatorii-Feţe să iasă din navă, în timp ce tu îţi vei desfăşura investigaţiile pe alte căi:

Doamna Janet zâmbi:

— Te ador când mi-o iei înainte.

Schimbară amândoi o privire complice.

— Omul nu se poate adresa nici unui alt furnizor în sectorul ăsta, observă Loschy Teg.

— Va fi nevoit să facă tot ce-i stă în putinţă pentru a evita o situaţie de genul ori-ori, rosti Doamna Janet, ciocănind cu un deget în masă. Trebuie să câştigăm timp, cât mai mult timp. Trebuie să-i obligăm pe Dansatorii-Feţe să scoată nasul din navă.

— Îşi vor da seama, fireşte.

— Da, şi asta-i destul de periculos. De aceea, vei avea grijă să nu dai ochii cu ei decât pe teren propriu şi însoţit de gărzile noastre.

Miles îşi amintea că tatăl său reuşise în cele din urmă să-i scoată pe Dansatorii-Feţe din navă. Mama sa îl luase să privească, pe un ecran de observaţie, mica încăpere cu pereţii de cupru în care tatăl său încheiase tranzacţia ce-i adusese

felicitările CHOAM-ului, însoţite de o primă substanţială.

Erau primii Dansatori-Feţe pe care Miles Teg avusese ocazia să-i vadă: doi oameni mici de statură, semănând între ei ca doi gemeni. Feţe rotunde, aproape lipsite de bărbie, nasuri cârne, guri mici, ochi negri, ca nişte nasturi, şi păr alb, tuns perie. Purtau, amândoi, aceeaşi îmbrăcăminte ca şi Negustorul Liber: tunică neagră şi pantaloni negri.

— Iluzia, Miles, rosti mama sa. Iluzia este domeniul lor. Tleilaxu nu procedează decât într-un singur fel: confecţionează iluzii pentru a atinge scopuri reale.

— Ca magicianul de la Circul de Iarnă? întrebă Miles, fără a-şi lua ochii deja imaginea de pe ecran.

— Întocmai, răspunse mama sa.

Nici ea nu-şi desprinse ochii de pe ecran în timp ce vorbea, dar cuprinse cu braţul, într-un gest protector, umerii fiului ei.

— Priveşte-i cu toată atenţia, Miles, reluă ea. Sunt fiinţe malefice. Feţele lor se pot preschimba într-o clipită. Trupurile lor pot să-şi modifice dimensiunile. L-ar putea imita pe tatăl tău atât de perfect, încât numai eu aş fi în stare să descopăr substituirea.

Gura lui Miles se rotunji într-un "O" nerostit. Continuă să privească ţintă ecranul, ascultându-l pe tatăl său care le explica interlocutorilor că preţul impus de CHOAM pentru orezul pongi crescuse din nou în mod alarmant.

— Ce-i mai cumplit însă, continuă mama sa, este că unii dintre Dansatorii-Feţe de dată recentă sunt capabili, prin simpla atingere a victimei lor, să absoarbă o parte din amintirile ei.

— Îi citesc gândurile? întrebă Miles, ridicând ochii spre ea.

— Nu tocmai. Părerea noastră este că efectuează un fel de fotografiere a memoriei, printr-un proces oarecum asemănător cu cel al înregistrărilor holo. Dar ei încă nu ştiu că noi am descoperit asta.

Miles înţelese. Nu trebuia să dezvăluie nimănui acest lucru, nici măcar tatălui său. Îl învăţase deja noţiunea de secret Bene Gesserit.

Îşi îndreptă din nou toată atenţia la ecranul din faţa lui. Dansatorii-Feţe nu manifestau nici o reacţie la cuvintele tatălui său. Doar ochii lor păreau a străluci cu ceva mai multă intensitate.

— Cum de-au ajuns atât de inumani? întrebă.

— Sunt fiinţe comunitare, concepute pentru a nu se identifica niciodată cu o anumită formă sau cu un anumit chip. Aspectul sub care se prezintă acum l-au luat special pentru mine. Ei ştiu că-i privesc. Ceea ce vezi este înfăţişarea lor comunitară de bază. Observă-i bine.

Miles înclină capul pe o parte şi-i examină pe Dansatorii-Feţe. Păreau atât de şterşi, atât de inofensivi.

— Nu au nici un fel de individualitate, reluă mama sa. Nu au decât instinctul de conservare a propriei lor vieţi, dacă nu au primit ordinul să moară pentru stăpânii lor.

— Sunt în stare s-o facă?

— Au făcut-o cu numeroase prilejuri.

— Cine sunt stăpânii lor?

— Oameni care părăsesc rareori planetele Bene Tleilaxului.

— Au copii?

— Dansatorii-Feţe, nu. Ei sunt hibrizi, sterili. Dar stăpânii lor, aşa-zişii Maeştri, se pot reproduce. Progeniturile lor sunt stranii. Am avut ocazia să capturăm câteva. Se nasc foarte puţine făpturi de sex feminin şi, oricum, n-am reuşit să-i sondăm nici uneia Celelalte Memorii.

Miles se încruntă. Ştia că mama sa era o Bene Gesserit. Ştia şi că toate Cucernicele Maici purtau în ele un extraordinar rezervor de amintiri profunde, datând de milenii, de la începuturile Comunităţii Surorilor. Ştia chiar şi câte ceva despre programul genetic al Bene Gesseritului. Cucernicele Maici selecţionau anumiţi bărbaţi, cu care făceau copii.

— Cum sunt femeile tleilaxu? întreba el.

Întrebarea dovedea o perspicacitate care o făcu pe Doamna Janet să simtă o undă de mândrie pentru fiul ei. Da, era aproape sigură că avea de-a face cu un mentat în germene. Maestrele Geneticiene evaluaseră corect potenţialul genetic al lui Loschy Teg.

— Nimeni din afara planetelor lor n-a văzut vreodată o femelă tleilaxu, răspunse ea.

— Dar există, sau există doar cuvele?

— Există.

— Sunt femei şi printre Dansatorii-Feţe?

— Ei pot fi masculi sau femele, după voie. Observă-i cu atenţie. Îşi dau seama ce face acum tatăl tău şi asta-i irită.

— Vor încerca să-i facă vreun rău?

— N-au să îndrăznească. Sunt conştienţi că ne-am luat măsuri de precauţie. Priveşte felul în care cel din stânga strânge din fălci. La ei, e un semn de furie.

— Ziceai că sunt fiinţe com... comunitare.

— Ca insectele dintr-un roi, Miles. Nu au imagine proprie. Lipsiţi de o identitate personală, se situează dincolo de amoralitate. Nimic din ceea ce spun sau fac nu prezintă încredere.

Miles se cutremură.

— Nu am putut detecta niciodată la ei existenţa vreunui cod moral, continuă Doamna Janet. Sunt automate făcute din carne. Fără personalitate, nu pot avea nici idealuri, nici îndoieli. Nu au altă menire decât aceea de a executa orbeşte ordinele stăpânilor.

— Şi acum li s-a ordonat să vină aici pentru a cumpăra orezul nostru.

— Exact. Au primit ordin să cumpere orez şi nu există nici un alt loc, în acest sector, de unde ar putea să-l obţină.

— Trebuie să-l cumpere de la tata?

— Este singura lor sursă. Priveşte. Fac plata în melanj.

Miles văzu plachetele cafenii de mirodenie trecând dintr-o mână în alta. Era o stivă destul de înaltă, pe care unul dintre Dansatorii-Feţe o scosese dintr-o valijoară aşezată pe podea.

— Preţul e mult mai mare decât s-au aşteptat ei, spuse Doamna Janet. Pista va fi uşor de urmărit.

— De ce?

— Cineva va fi ruinat în urma acestei operaţii. Bănuim cine este cumpărătorul. Oricum, vom afla curând. Şi atunci vom şti care a fost miza reală a acestei tranzacţii.

Doamna Janet începu apoi să-i indice diferitele incongruenţe care permiteau ochilor şi urechilor exersate să recunoască un Dansator-Faţă. Erau semne foarte subtile, dar Miles învăţa repede. Mama sa îi dezvălui, atunci, că s-ar fi putut ca într-o zi să devină mentat... şi poate chiar mai mult.

Cu puţin înainte de-a împlini vârsta de treisprezece ani, Miles Teg fu trimis la o şcoală superioară din citadela Bene Gesserit de pe Lampadas şi, acolo, părerea mamei sale fu confirmată. Doamna Janet primi curând un mesaj care spunea: "Ne-ai dat războinicul mentat pe care-l aşteptam".

Teg nu află de existenţa acestei note decât după moartea

mamei sale, când făcu ordine printre lucrurile ei. Cuvintele imprimate pe o minusculă foaie de cristal ridulian, cu sigiliul Casei Canonicatului, îi dăduseră o stranie senzaţie de deplasare temporală. Memoria îl reproiectase dintr-o dată pe Lampadas, unde dragostea-veneraţie pe care o purta mamei sale fusese cu abilitate redirecţionată spre Bene Gesserit în întregul său, după cum se plănuise de la bun început. Nu înţelesese acest lucru decât spre finalul pregătirii sale de mentat, însă asta nu schimbase nimic. Dimpotrivă, se simţise şi mai strâns legat de Bene Gesserit. Avea confirmarea faptului că Ordinul era pentru el o sursă de putere. Comunitatea Surorilor Bene Gesserit constituia una dintre cele mai puternice forţe din universul său — cel puţin egală cu Ghilda Spaţială, superioară Federaţiei Păstrăvăreselor care moştenise nucleul Vechiului Imperiu Atreides, cu mult superioară CHOAM-ului, întrucâtva pe picior de egalitate cu Fabricanţii de pe Ix şi cu Bene Tleilaxul. O mică măsură a influenţei universale exercitate de Comunitatea Surorilor putea fi dedusă din faptul că Ordinul îşi păstrase această autoritate în pofida apariţiei melanjului de provenienţă tleilaxu, care spărsese monopolul rakian al mirodeniei întocmai cum maşinile de navigaţie ixiene spărseseră monopolul Ghildei în domeniul transporturilor spaţiale.

Miles Teg cunoştea deja bine istoria la vremea aceea. Navigatorii Ghildei nu mai erau singurii care ştiau să strecoare o navă printre cutele spaţiului — aici, la un moment dat, într-o galaxie îndepărtată, la următoarea bătaie de inimă.

Surorile Instructoare nu-i ascundeau aproape nimic. Pe Lampadas îi dezvăluiseră pentru prima dată că se trăgea din neamul Atreides. Dezvăluirea fusese necesară din cauza naturii testelor la care îl supuseseră. Era limpede că voiau să afle dacă poseda facultăţi preştiente. Avea, ca Navigatorii Ghildei, puterea de a detecta obstacolele fatale? Rezultat negativ. Urmase încercarea la non-spaţii şi la non-nave. Era la fel de neputincios în faţa lor ca şi restul omenirii. Pentru această încercare însă i se serviseră doze tot mai mari de mirodenie şi asta îi adusese revelaţia Eului său Veritabil. "Spiritul Primei Deşteptări", cum îl numise Sora Instructoare căreia îi ceruse explicaţia acelei stranii senzaţii.

O bucată de vreme după aceea, pentru el universul fusese magic. Noua lui percepţie fu mai întâi un cerc, apoi un glob.

Formele arbitrare deveneau tranzitorii. Cădea pe neaşteptate în transă, până ce Surorile îl învăţară să controleze acest fenomen. Îi prezentară mărturiile unor sfinţi şi mistici, şi-l puseră să traseze câte un cerc cu fiecare mână ridicată, concentrându-şi atenţia asupra degetului care trasa linia curbă. La sfârşitul acestui ciclu de studii, percepţiile sale restabiliseră contactul cu etichetele convenţionale, dar amintirea acelor prime clipe magice nu-l părăsise niciodată şi constatase că putea să-i servească, în momentele cele mai dificile, drept sursa unei forţe considerabile.

După ce acceptase însărcinarea de maestru de arme al ghola-ului, Teg recursese din ce în ce mai des la această forţă magică. Ea îi fusese deosebit de utilă cu ocazia primei întrevederi cu Schwangyu, la sosirea lui în Citadela de pe Gammu. Întâlnirea avusese loc în biroul Cucernicei Maici, o cameră cu pereţi metalici strălucitori şi înţesată de instrumente, majoritatea purtând marca Ix. Până şi fotoliul în care şedea Schwangyu, cu spatele la lumina zilei ce pătrundea pe fereastră şi-i estompa trăsăturile feţei, până şi acel fotoliu era un autoajustabil ixian. Cât despre Teg, el fusese obligat să se aşeze într-un caniscaun, deşi îşi dădea seama că nu se putea ca Schwangyu să nu ştie cât detesta el utilizarea oricăror forme de viaţă în scopuri atât de degradante.

— Ai fost ales, îi spuse Schwangyu, datorită imaginii dumitale de patriarh. Înţelepciunea dumitale va câştiga dragostea şi respectul copilului.

Strălucirea soarelui în fereastra din spate îi aureola capul acoperit de glugă. *Intenţionat!*

— Nu văd cum aş putea reprezenta o figură părintească, replică el.

— După părerea lui Taraza, posezi exact caracteristicile pe care ea le consideră necesare. Cunosc prestigioasa dumitale carieră şi valoarea pe care o reprezintă ea pentru noi.

Declaraţia ei nu făcu decât să confirme primul său calcul mentatic: *Au plănuit asta de mult. Totul a fost prevăzut în programul lor de selecţie. Eu sunt un rezultat al acestui program. Fac parte din planul lor de perspectivă.* Cu voce tare însă spuse doar:

— Taraza speră ca acest copil să devină un războinic de temut când îşi va redobândi adevărata sa personalitate.

Schwangyu se mulţumi să-l privească lung, după care zise:
— Să nu răspunzi la nici una din întrebările lui referitoare la subiectul ghola, dacă se va întâmpla să vină vorba de asta. Nici măcar să nu pronunţi acest termen în prezenţa lui, atât timp cât nu-ţi voi fi acordat eu permisiunea. Îţi vom furniza noi toate datele privind ghola-ii, de care ai putea avea nevoie în exercitarea funcţiilor dumitale.
Parcelându-şi cu răceală cuvintele pentru a le da mai multă greutate, Teg spuse:
— Cucernica Maică poate n-a fost informată despre faptul că am oarece experienţă în privinţa ghola-ilor tleilaxu. I-am înfruntat pe tleilaxu pe câmpul de luptă.
— Crezi că ştii îndeajuns despre seria Idaho?
— Duncanii şi-au câştigat faima de mari strategi militari.
— Atunci poate că Marele Bashar n-a fost informat despre celelalte caracteristici ale ghola-ului nostru.
Ironia din glasul ei era evidentă. Dar mai era ceva. Invidie, şi o furie prost disimulată. Mama sa îl învăţase pe Teg să distingă ce se afla în spatele propriilor ei măşti — una dintre învăţăturile strict interzise, pe care el avusese grijă să n-o dea de gol niciodată. Se prefăcu, aşadar, ofuscat şi ridică din umeri.
Un lucru era totuşi limpede. Schwangyu înţelesese că el era Basharul lui Taraza. Limita fusese trasată.
— La cererea Bene Gesseritului, explică Schwangyu, tleilaxu au adus câteva modificări importante prezentei serii Idaho. Sistemul neuromuscular al ghola-ului a fost modernizat.
— Fără a-i afecta personalitatea originală?
Teg pusese întrebarea cu un aer indiferent, vrând să vadă până unde va merge Schwangyu eu dezvăluirile.
— Nu este o clonă, ci un ghola!
— Înţeleg.
— Eşti sigur? Oricum, fapt este că acest ghola necesită cea mai riguroasă pregătire prana-bindu în toate stadiile.
— Exact asta a ordonat şi Taraza, zise, Teg. Şi noi toţi ne supunem ordinelor ei.
Schwangyu se aplecă înainte, fără a mai încerca să-şi ascundă mânia.
— Ai primit sarcina să instruieşti un ghola al cărui rol, în multe privinţe, reprezintă o ameninţare serioasă pentru noi toţi. Nu cred că ai nici cea mai mică idee despre ceea ce va trebui să

instruieşti!

"Ceea ce", îşi spuse Teg. *Vorbeşte despre el ca de un obiect.* Pentru ea, ca şi pentru toate celelalte Cucernice Maici care i se opuneau lui Taraza, acest copil-ghola n-avea să fie niciodată o fiinţă umană. Şi poate că n-avea să fie pentru nimeni, până ce nu-şi va fi redobândit adevărata personalitate, profund înrădăcinată în identitatea originalului Duncan Idaho.

Teg înţelegea clar acum că Schwangyu nutrea mai mult decât rezerve ascunse în privinţa proiectului ghola. Se situa într-o opoziţie *activă,* aşa cum îl prevenise Taraza. Schwangyu era inamicul, iar ordinele Maicii Superioare fuseseră explicite: "Vei apăra copilul de orice ameninţare, indiferent din partea cui ar veni ea".

Zece mii de ani au trecut de când Leto II şi-a început metamorfoza în viermele de nisip al Rakisului şi istoricii încă mai discută asupra motivaţiilor sale. Dorea doar să se bucure de o longevitate ieşită din comun? A trăit, ce-i drept, de peste zece ori o durată normală a vieţii de trei sute a.s., dar gândiţi-vă ce preţ a avut de plătit pentru asta. Să-l fi ispitit puterea? Istoria l-a numit, pe bună dreptate, Tiranul, dar ce fiinţă umană şi-ar fi dorit tot ce i-a adus lui puterea? Voia să salveze omenirea de ea însăşi? Pentru a răspunde la asta nu avem decât propriile sale cuvinte despre aşa-zisa Potecă de Aur, dar eu consider inacceptabile documentele tendenţioase descoperite la Dar-es-Balat. Să fi existat vreun alt gen de compensaţie, a cărei natură n-ar putea fi înţeleasă decât în lumina propriei lui experienţe ? În lipsa oricăror informaţii concludente, problema rămâne discutabilă. Nu putem spune decât: "A făcut acest lucru!" Gestul în sine

este singurul fapt de netăgăduit.
Peroraţia lui Gaus Andaud
la aniversarea a zece milenii de la
Metamorfoza lui Leto II

ÎNCĂ O DATĂ, Waff se considera în lashkar. Numai că, de această dată, miza era mai importantă decât oricând. O Onorată Matre din Dispersie cerea să-l vadă personal. O powindah a powindahilor! Descendenţi tleilaxu întorşi din Dispersie îi relataseră tot ce ştiau despre aceste cumplite femei.

"De o mie de ori mai periculoase decât Cucernicele Maici Bene Gesserit!" spuneau ei.

Şi de o mie de ori mai numeroase, gândi Waff.

Pe de altă parte, descendenţii tleilaxu reîntorşi nu-i inspirau, nici ei, prea multă încredere. Aveau un accent ciudat, o comportare şi mai ciudată, iar faptul că respectau ritualurile era îndoielnic. Cum să fie reprimiţi în Marele Kehl? Exista vreun ghufran care să-i poată purifica după atâtea secole? Era cu neputinţă să crezi că păstraseră secretul tleilaxu de-a lungul generaţiilor.

Ei nu mai erau fraţi de malik, dar constituiau singura sursă de informaţie de care dispunea Tleilaxul cu privire la aceste Rătăcite. Şi ce dezvăluiri făcuseră! Dezvăluiri atât de preţioase, încât fuseseră încorporate în seria ghola-ilor Duncan Idaho. Faptul în sine merita toate riscurile de contaminare powindah.

Locul convenit pentru întâlnirea cu Onoratele Matres era presupusa neutralitate a unei non-nave ixiene parcate pe o orbită apropiată în jurul unei gigante gazoase dintr-un sector dezafectat al Vechiului Imperiu. Profetul însuşi fusese cel ce secătuise ultimele resurse naturale ale acestui sistem solar. Şi, deşi Dansatorii-Feţe de tip nou erau amestecaţi, sub o înfăţişare ixiană, în echipajul non-navei, Waff privea cu anxietate această primă întrevedere. Dacă Onoratele Matres erau într-adevăr mai de temut decât vrăjitoarele Bene Gesserit, n-aveau să detecteze substituirile?

Alegerea locului şi pregătirile pentru întâlnire mobilizaseră toată energia şi ingeniozitatea Bene Tleilaxului. Măsurile de siguranţă erau suficiente? Waff încerca să se liniştească gândindu-se la cele două arme nedetectabile pe care le purta

asupra lui şi care încă nu fuseseră niciodată utilizate în afara planetelor centrale tleilaxu. Armele erau rodul unei trude îndelungate din partea armurierilor săi şi constau în două minuscule lansatoare de săgeţi, disimulate în mâneci. Se antrenase ani de zile pentru a ajunge să poată lansa cu precizie săgeţile otrăvite, printr-o simplă zvâcnire a antebraţelor, care devenise aproape un reflex necondiţionat.

Pereţii încăperii stabilite pentru întâlnire aveau culoarea arămie, ceea ce însemna că erau protejaţi contra aparatelor de detecţie ixiene. Dar cine putea şti ce invenţii noi vor fi avut posibilitatea să pună la punct cei din Dispersie în afara sferei de cunoaştere ixiene?

Waff intră în cameră cu paşi şovăitori. Onorata Matre se afla deja înăuntru, instalată într-un scaun cu benzi din piele.

— Mi te vei adresa, ca toată lumea, cu Onorată Matre, rosti ea în chip de salut.

El se înclină, după cum i se spusese să facă.

— Onorată Matre...

Nu detectase în glasul ei nici un indiciu al vreunor puteri ascunse. Uşoarele ei intonaţii de contralto exprimau doar dispreţul pentru persoana lui. Arăta ca o sportivă sau ca o acrobată în vârstă, cu dinamismul oarecum diminuat, dar menţinându-şi încă tonusul şi o bună parte din iscusinţe. Faţa ei era un pergament întins pe un craniu cu pometţii proeminenţi. Când vorbea, gura cu buze subţiri lăsa o impresie de aroganţă, ca şi când fiecare cuvânt ar fi fost lansat de sus spre creaturi inferioare.

— Poftim şi ia loc! porunci ea, arătând un alt scaun din curele aflat în faţa ei.

Waff auzi şuierul uşii etanşe care se închise în spatele lui. Era singur cu ea! Observă numaidecât firul care ieşea din urechea ei şi-şi dădu seama că avea un detector. Lansatoarele lui de săgeţi fuseseră închise ermetic şi "spălate" contra detectoarelor, apoi menţinute la 340° Kelvin într-o baie de radiaţii, timp de cinci ani standard, pentru a deveni imune la orice tip de detecţie. Dar era suficient?

Cu mişcări domoale, se aşeză în scaunul indicat.

Lentile de contact portocalii acopereau ochii Onoratei Matre, dându-le un aspect feroce. De altfel, întreaga ei înfăţişare era înfricoşătoare. Şi veşmintele! Un colant roşu sub o capă albastru

închis, ornată cu un fel de paiete sidefii ce alcătuiau arabescuri stranii întruchipând dragoni. Şedea în scaunul suplu ca şi când s-ar fi aflat pe un tron, cu mâinile ca nişte gheare odihnindu-se pe rezemătoarele pentru braţe.

Waff făcu ochii roată. Încăperea fusese inspectată de oamenii lui împreună cu tehnicienii ixieni din serviciul de întreţinere şi reprezentanţii Onoratei Matre.

Am făcut tot ce ne-a stat în putinţă, îşi spuse el şi încercă să se destindă.

Onorata Matre râse.

Waff o privi lung, cu tot calmul de care era în stare.

— Mă cântăreşti, acuză el. Îţi zici că dispui contra mea de resurse imense, de instrumente subtile sau grosolane gata să-ţi execute comenzile.

— Te sfătuiesc să nu foloseşti tonul ăsta cu mine.

Vorbise cu o voce neutră şi joasă, dar cuvintele fuseseră atât de încărcate cu venin, încât Waff avu o mişcare de recul aproape perceptibilă. Fixă cu privirea picioarele musculoase ale femeii, colantul roşu ce se mula perfect pe piele, de parcă ar fi făcut organic parte din ea.

Momentul fusese calculat pentru ca întrevederea să se situeze la mijlocul dimineţii pentru fiecare din ei, orele lor de veghe fiind sincronizate în cursul călătoriei. Dar Waff se simţea perturbat şi dezavantajat. Dacă istorisirile informatorilor săi erau adevărate? Cu siguranţă că era şi ea înarmată.

Onorata Matre îi adresă un zâmbet glacial.

— Încerci să mă intimidezi, rosti el.

— Şi reuşesc.

— Am venit aici la invitaţia dumitale, zise el, având grijă să nu-i răzbată în glas furia care îl năpădise deodată.

— Sper că n-ai venit ca să te lansezi într-o înfruntare pe care n-ai avea nici o şansă s-o câştigi, replică ea.

— Am venit pentru a făuri o legătură între noi, spuse el.

Şi se întrebă: *Ce-or fi vrând de la noi? Cu siguranţă că au nevoie de ceva.*

— Ce legătură ar putea exista între noi? făcu ea. Cine ar ridica un edificiu pe o plută ce stă să se sfărâme? Ha! Acordurile pot fi încălcate, cum se şi întâmplă adesea.

— Pe ce baze negociem?

— Negociem? N-ara venit să negociez. Mă interesează ghola-

ul pe care l-aţi fabricat pentru vrăjitoare.

Vocea ei nu dezvăluia nimic, dar la auzul subiectului abordat, Waff îşi simţi pulsul accelerându-se. În cursul uneia dintre vieţile sale de ghola, Waff fusese instruit sub conducerea unui mentat renegat. Capacităţile unui mentat erau mai presus de el. În plus, procesul raţionamentului se întemeia pe cuvinte. Mentatul powindah trebuise să fie ucis, dar experienţa se soldase cu câteva învăţături preţioase. Waff îşi îngădui o uşoară strâmbătură de dezgust la această amintire, dar îşi rememoră învăţăturile.

Atacă, apoi înregistrează informaţiile produse de atacul tău!

— Nu-mi oferi nimic în schimb! rosti el cu voce puternică.

— Voi judeca asupra oportunităţii unei recompense.

Waff afişă un surâs dispreţuitor.

— Te joci cu mine? întrebă.

— Dacă m-aş apuca să mă joc cu dumneata, răspunse Onorata Matre dezvelindu-şi dinţii albi într-un rânjet de fiară, n-ai supravieţui şi nici nu ţi-ai dori să supravieţuieşti.

— Vasăzică depind de bunăvoinţa dumitale!

— Depinzi! rosti ea, scuipând cuvântul de parcă i-ar fi produs o senzaţie de greaţă. De ce le vindeţi vrăjitoarelor aceşti ghola pentru ca apoi să-i ucideţi?

Waff strânse din buze şi rămase tăcut.

— Aţi reuşit să modificaţi ceva la prezentul ghola fără a-i afecta posibilitatea de redobândire a memoriei originale, zise ea.

— Văd că ştii multe! făcu Waff.

Nu era tocmai o ironie şi, speră el, nu lăsa să răzbată nimic. *Spioni!* Onoratele Matres aveau spioni infiltraţi printre vrăjitoare! Recrutaseră vreun trădător şi pe planetele centrale ale Bene Tleilaxului?

— Pe Rakis există o fetiţă care ocupă un loc important în planurile vrăjitoarelor, spuse Onorata Matre.

— De unde ştii toate astea?

— Vrăjitoarele nu pot face nici o mişcare fără ca noi să nu prindem de veste! Dumneata îţi închipui că avem spioni care ne informează, dar nici nu-ţi poţi închipui amploarea mijloacelor noastre!

Waff rămase năuc. Îi citea gândurile? Era vorba de vreun talent nou, născut în Dispersie şi cultivat fără ştirea restului

omenirii?

— Ce modificări aţi adus ultimului ghola? întrebă ea.

Glasul!'

În ciuda armelor pe care i le furnizase instructorul său mentat împotriva procedeelor de acest fel, Waff fu cât pe ce să scape răspunsul. Onorata Matre din faţa lui poseda unele dintre puterile vrăjitoarelor! Nu se aşteptase deloc la aşa ceva din partea acestei femei. Dacă ar fi fost vorba de o Cucernică Maică, da, ar fi fost pregătit. Avu nevoie de câteva clipe pentru a-şi redobândi echilibrul. Apoi îşi împreună vârfurile degetelor în faţa bărbiei.

— Dispui de resurse interesante, observă Onorata Matre.

O expresie ştrengărească se întipări pe chipul lui Waff. Ştia ce efect dezarmant avea acest aer de spiriduş.

E momentul să atac!

— Ştim cât de multe aţi învăţat de la Bene Gesserit, rosti el.

Un fulger mânios aprinse pentru o clipă chipul Onoratei Matre şi dispăru.

— Vrăjitoarele n-au ce să ne-nveţe pe noi!

Waff îşi strecură în voce un ton de glumă linguşitoare:

— Oricum, e clar că asta nu se poate numi negociere.

— Nu? făcu ea, părând sincer surprinsă.

— Să fim serioşi, Onorată Matre, rosti Waff şi-şi coborî mâinile pe braţele scaunului. Te interesează ghola-ul. Vorbeşti despre ceea ce se petrece pe Rakis. Drept cine ne iei?

— Drept nu mare lucru. Şi a cărui valoare scade văzând cu ochii.

Waff simţi în răspunsul ei logica rece a unei maşini. Nimic asemănător însă cu ceea ce ar fi putut rosti un mentat. Era ceva mult mai glacial şi impersonal.

E capabilă să mă ucidă pe loc!

Unde erau armele ei? Dar... avea măcar nevoie de arme? Lui Waff nu-i plăceau nici aspectul suplu al muşchilor ei, nici bătăturile de pe mâini, nici sticlirea ca de fiară la pândă a ochilor portocalii. Bănuia (sau poate chiar cunoştea) adevărul despre lansatoarele de săgeţi ascunse în mânecile lui?

— Suntem confruntaţi cu o problemă care nu poate fi rezolvată prin mijloace logice, declară ea.

Waff o privi buimac. Un Maestru Zensunni ar fi putut pronunţa exact aceleaşi cuvinte. El însuşi se exprimase în

termeni similari, şi nu doar o dată.

— Probabil că nici nu ţi-a trecut prin cap una ca asta, adăugă ea.

Era ca şi când aceste vorbe i-ar fi smuls de pe faţă o mască. Waff văzu brusc natura calculelor ce se ascundeau îndărătul pozelor afişate de Onorata Matre. Îl lua drept un amărât de seeli bun doar să cureţe rahatul dintr-o cocină de limorci?

Strecurându-şi în glas toată şovăiala perplexă de care era în stare, întrebă:

— Şi cum poate fi rezolvată o asemenea problemă?

— Lăsând evenimentele să-şi urmeze cursul lor natural.

Waff continuă s-o privească lung, cu prefăcută nedumerire. Răspunsul ei nu conţinea nici o revelaţie, dar câte lucruri lăsa de înţeles!

— Mărturisesc că nu prea pricep, rosti el.

— Omenirea a devenit infinită. Iată adevărata binefacere a Dispersiei.

Waff făcu un efort pentru a ascunde tumultul lăuntric pe care i-l provocară aceste cuvinte.

— Universuri infinite... timp infinit... murmură el. S-ar putea întâmpla absolut orice.

— Ahhh, eşti un omuleţ ager la minte! făcu ea. Cum ar putea lua cineva în considerare orice? Nu-i nici urmă de logică.

Vorbea, cugetă Waff, ca unul dintre vechii militanţi ai Jihadului Butlerian, care încercase să descotorosească omenirea de creierele mecanice. Această Onorată Matre era ciudat de demodată.

— Strămoşii noştri au căutat un răspuns prin intermediul calculatoarelor, observă el.

Să vedem ce are de zis la asta!

— Ştii foarte bine că ceea ce le lipseşte calculatoarelor este o capacitate de stocare infinită.

Din nou, replica ei îl descumpăni. Citea într-adevăr gândurile? Era vorba de o formă de impregnare mentală? În definitiv, ceea ce făceau tleilaxu cu ghola-ii şi cu Dansatorii-Feţe puteau face şi alţii. Îşi recentră atenţia şi se gândi la ixieni şi la invenţiile lor infernale. Maşini powindah!

Onorata Matre făcu ochii roată prin cameră.

— Greşim oare acordându-le încredere ixienilor? întrebă ea.

Waff îşi ţinu respiraţia.

— Nu cred că dumneata ai deplină încredere în ei, adăugă ea. Vino-ţi în fire, omuleţule! Am toată bunăvoinţa în ceea ce te priveşte.

Cu oarecare întârziere, Waff începu să-şi spună că femeia încerca să fie prietenoasă şi sinceră cu el. În orice caz, renunţase la atitudinea superioară şi arţăgoasă de la început. Informatorii lui proveniţi din Dispersie îi relataseră că Onoratele Matres luau decizii în materie de sex cam în aceeaşi manieră ca Bene Gesseritul. Încerca această Onorată Matre să-l seducă? Pe de altă parte, nu încăpea îndoială că *înţelegea,* şi scosese în evidenţă, slăbiciunile logicii. Totul era foarte derutant!

— Discuţia noastră se învârte în cerc, zise el.

— Te înşeli. Cercul e o figură care îngrădeşte, care limitează. Omenirea nu mai e limitată de spaţiul în care trebuie să se dezvolte.

Iar începea! Cu gura uscată, Waff spuse:

— Se zice că trebuie să accepţi ceea ce nu eşti în măsură să controlezi.

Ea se aplecă înainte, cu ochii portocalii aţintiţi la chipul lui.

— Accepţi eventualitatea unui dezastru total pentru Bene Tleilax?

— Dacă acesta ar fi cazul, n-aş fi aici.

— Când logica nu-i de folos, trebuie întrebuinţat alt instrument.

— Mi se pare logic, rânji Waff.

— Termină cu ironiile! Cum îndrăzneşti?!

Waff ridică mâinile într-un gest de apărare şi rosti pe un ton împăciuitor:

— Ce instrument propune Onorata Matre?

— Energia.

— Energia? repetă Waff, o dată în plus surprins de răspunsul ei. Câtă şi sub ce formă?

— Ceri răspunsuri logice.

Cu oarecare tristeţe, Waff îşi dădu seama că interlocutoarea lui n-avea, de fapt, nimic dintr-un zensunnit. Onorata Matre nu făcea altceva decât să se joace cu vorbele la hotarul nonlogicii, învârtindu-se în jurul ei, dar instrumentul ei rămânea logica.

— Putregaiul din centru se propagă către periferie, rosti el.

Dar ea parcă nici nu-i auzi observaţia iscoditoare.

— Există resurse de energie neexploatate în străfundurile

fiecărei fiinţe pe care binevoim s-o atingem, replică, întinzând un deget scheletic până la un centimetru de nasul lui.

Waff îşi retrase faţa până ce ea lăsă braţul jos. Apoi întrebă:

— Nu asta spuneau şi Surorile Bene Gesserit înainte de a-şi produce Kwisatz Haderachul?

— N-au ştiut să se controleze şi au pierdut şi controlul asupra lui, răspunse ea dispreţuitoare.

Din nou, constată Waff, folosea logica pentru a se referi la nonlogic. Dar cât de multe îi dezvăluise în doar câteva schimburi de replici! Putea să reconstituie istoria probabilă a acestor Onorate Matres. Una dintre Cucernicele Maici *naturale* ale fremenilor de pe Rakis luase calea Dispersiei. Tot felul de oameni fugiseră la bordul non-navelor în Epoca Foametei şi în cursul perioadei imediat următoare. O non-navă depusese cine ştie pe unde acea sământă de vrăjitoare şi concepţiile ei. Iar sământa germinase sub forma acestei furii cu ochii portocalii.

Pentru a doua oară, Onorata Matre se sluji de Glas, întrebând:

— Ce anume aţi realizat cu acest ghola?

Acum însă Waff era pregătit şi nu-i fu greu să reziste. Această Onorată Matre trebuia înlăturată sau, dacă era cu putinţă, eliminată. Aflase multe de la ea, dar nu putea şti ce aflase ea de la el, cu talentele ei necunoscute.

Sunt monştri sexuali, îi spuseseră informatorii lui. *Înrobesc bărbaţii cu puterile sexului.*

— Nici nu-ţi închipui plăcerile pe care ţi le-aş putea procura, rosti ea.

Vocea ei se încolăci în jurul lui ca şfichiul unui bici. Cât de ispititoare, cât de seducătoare era!

Waff trecu în defensivă:

— Spune-mi de ce...

— N-am a-ţi spune nimic!

— Înseamnă că n-ai venit ca să negociezi, rosti el posomorât.

Non-navele răspândiseră într-adevăr putregaiul în toate acele alte universuri. Waff se simţea apăsat de povara lucrului pe care trebuia să-l ducă la îndeplinire. Şi dacă nu reuşea s-o omoare?

— Cum ai îndrăzneala de a te încăpăţâna să vorbeşti despre negocieri cu o Onorată Matre? întrebă ea. Dacă nu ştiai, află că noi suntem cele care fixăm preţul. Întotdeauna!

— Nu vă cunosc uzanţele, Onorată Matre. Dar înţeleg din vorbele dumitale că te-am ofensat.

— Îţi accept scuzele.

Pe care nu ţi le-am cerut! O privi cu un aer blajin. Multe lucruri puteau fi deduse din teatrul pe care-l juca în faţa lui. În lumina experienţei sale milenare, Waff trecu rapid în revistă ceea ce aflase. Această femeie din Dispersie venise aici, să discute cu el, deoarece căuta o informaţie vitală. Prin urmare, nu avea altă sursă. Îi percepea desperarea. Bine mascată, desigur, dar detectabilă. Onorata Matre voia confirmarea sau dezminţirea unui lucru de care se temea.

Cât de asemănătoare unei păsări de pradă era, cu mâinile ei, ca nişte gheare, strângând braţele scaunului! *Putregaiul din centru se propagă către periferie.* O spusese cu voce tare şi ea nu auzise. Era clar că omenirea atomică exploda încă în Dispersiile Dispersiilor sale. Cei pe care-i reprezenta această Onorată Matre nu găsiseră nici o cale pentru a lua urma non-navelor. Asta era, fireşte. Vânau non-navele, exact ca şi vrăji-toarele Bene Gesseritului.

— Căutaţi mijlocul prin care s-ar putea anula invizibilitatea non-navelor, rosti el.

Cuvintele îi provocară Onoratei Matre un şoc evident. Nu se aşteptase la asta din partea *omuleţului* aflat în faţa ei. Waff văzu panica, apoi furia, apoi hotărârea care i se perindară pe chip înainte ca ea să-şi repună masca de prădătoare. Dar ştia. Ştia că el văzuse.

— Aşadar asta urmăriţi cu ghola-ul vostru, zise ea.

— Asta urmăresc vrăjitoarele Bene Gesserit cu el, minţi Waff.

— Te-am subestimat. Ai comis cumva aceeaşi greşeală în ceea ce mă priveşte?

— Nu cred, Onorată Matre. Programul genetic al cărui produs eşti pare, în mod evident, extraordinar. Sunt convins că, dintr-o singură lovitură cu vârful piciorului, m-ai putea ucide fără a-mi da măcar timp să clipesc. Nici o vrăjitoare nu s-ar putea măsura cu voi.

Un surâs încântat îmblânzi trăsăturile Onoratei Matre.

— Atunci... vor fi tleilaxu slujitorii noştri de bună voie sau de nevoie?

— Ne propuneţi sclavia? întrebă Waff fără a încerca să-şi ascundă indignarea.

— Este una dintre opţiunile posibile.

Acum îi găsise ac de cojoc, gândi Waff. Aroganţa era slăbiciunea ei! Cu un aer docil, întrebă:

— Ce mi-ai ordona să fac?

— Te vei întoarce luând cu dumneata, ca invitate, două tinere Onorate Matres din suita mea. Se vor împreuna cu dumneata şi... te vor învăţa concepţiile noastre despre extaz.

Waff inspiră şi expiră uşor de două ori.

— Eşti asexuat? întrebă ea.

— Numai Dansatorii-Feţe sunt asexuaţi, răspunse el.

Nu se îndoia că ea ştia deja asta. O ştia toată lumea.

— Porţi titlul de Maestru sau Stăpân, zise ea, dar văd că nu te stăpâneşti nici măcar pe dumneata însuţi.

Mai bine, în orice caz, decât tine, Onorată Căţea! Iar titlul meu este Maşeic, ceea ce te va duce la pierzanie.

— Cele două Onorate Matres care te vor însoţi vor inspecta toate instalaţiile tleilaxu, apoi se vor întoarce să-mi dea raportul.

Waff oftă cu un aer resemnat.

— Măcar sunt atrăgătoare tinerele acelea? întrebă.

— Onoratele Matres! îl corectă ea.

— E singurul nume pe care îl folosiţi?

— Se vor prezenta cu nume dacă vor crede ele de cuviinţă. Asta e treaba lor, nu a dumitale.

Onorata Matre se aplecă uşor lateral şi ciocăni în podea cu articulaţia descărnată a unui deget. Waff apucă să observe o sclipire metalică. Femeia dispunea de un mijloc pentru a străpunge ecranajul acestei încăperi!

Uşa se deschise şi două femei îmbrăcate aproape la fel ca ea îşi făcură apariţia. Erau mai tinere iar capele lor mai puţin ornamentate. Waff le privi lung. Oare erau, amândouă... Încercă să-şi disimuleze euforia, dar îşi dădu seama că nu reuşeşte. Nu conta. Cea vârstnică avea să creadă că era extaziat de frumuseţea celor două.

După semne cunoscute doar de Maeştri, observase că una dintre cele două tinere era un Dansator-Faţă din cei noi. O substituire fusese perfect realizată, iar aceste creaturi din Dispersie nu erau în stare s-o detecteze! Tleilaxu făcuseră încă un pas înainte! Aveau să fie şi vrăjitoarele Bene Gesserit la fel de oarbe în faţa noilor ghola?

— Văd că ai adoptat o atitudine rezonabilă, îi spuse bătrâna

Onorată Matre. Răsplata nu va întârzia.

— Trebuie să recunosc puterile voastre, Onorată Matre, răspunse el.

Şi era adevărat. Înclină capul pentru a ascunde hotărârea pe care ştia că ochii ei ar fi desluşit-o.

— Te vor însoţi pretutindeni, reluă ea arătându-le pe cele două nou-venite. Vei da ascultare oricărui capriciu al lor şi le vei acorda toată onoarea şi tot respectul.

— Desigur, Onorată Matre.

Rămânând cu capul plecat, ridică ambele braţe ca în semn de supunere. O săgeată ţâşni din fiecare mânecă. În clipa în care declanşă lansatoarele, Waff se trase într-o parte a scaunului, dar mişcarea nu fu destul de rapidă. Vârful piciorului drept al bătrânei Onorate Matre îl izbi violent în coapsa stângă, răsturnându-l cu scaun cu tot.

Fu însă ultimul gest din viaţa ei. Săgeata din mâneca lui stângă îi străpunse fundul gâtlejului, pătrunzând prin gura pe care surpriza o lăsase deschisă. Otrava paralizantă curmă strigătul pe care dăduse să-l scoată. Cea de-a doua săgeată se înfipse în ochiul drept al adevăratei Onorate Matre mai tânără. Dansatorul-Faţă de lângă ea îi reteză orice strigăt de alarmă lovind-o fulgerător cu muchia mâinii în beregată.

Cele două corpuri neînsufleţite se prăbuşiră.

Waff se extrase anevoie din scaun şi îl îndreptă în timp ce se ridica în picioare. Coapsa îi zvâcnea de durere. Câţiva centimetri în plus şi căţeaua i-ar fi fracturat femurul! Era sigur că reacţia ei nu fusese comandată de sistemul nervos central. Ca la anumite insecte, atacul putea fi declanşat direct de sistemul muscular corespunzător. Această noutate trebuia neapărat investigată!

Dansatorul-Faţă se dusese să tragă cu urechea la uşa rămasă deschisă. Se dădu brusc la o parte, lăsând să intre un alt Dansator-Faţă, având înfăţişarea unui gardian ixian.

Waff îşi masă coapsa amorţită în timp ce Dansatorii-Feţe dezbrăcau cele două cadavre. Falsul ixian îşi lipi capul de capul bătrânei Onorate Matre. Pe urmă, totul decurse cu mare repeziciune. Brusc, din cameră dispăru gardianul ixian, rămânând doar o copie perfectă a bătrânei Onorate Matre. Un alt pseudoixian se ivi şi o copie pe cea de-a doua tânără Onorată Matre. După câteva clipe, ambele cadavre, precum şi hainele gardienilor, erau cenuşă. Una dintre falsele Onorate

Matre o adună într-o pungă pe care-o făcu să dispară sub capă.

Waff examină cu băgare de seamă încăperea. Importanţa lucrurilor pe care le descoperise îl făcu să se înfioare. Trufia cu care fusese tratat nu putea proveni decât din partea unor puteri înfricoşătoare. Trebuia să afle cât mai multe despre aceste puteri. Deocamdată îl avea pe Dansatorul-Faţă care o copiase pe bătrâna Onorată Matre.

— Ai înregistrat-o?

— Da, Stăpâne. Memoria ei era încă vie când am copiat-o.

— Transfer-o.

Waff arătă către cel ce se înfăţişase sub forma primului gardian ixian. Cei doi Dansatori-Feţe îşi atinseră frunţile timp de câteva clipe, apoi se despărţiră.

— Executat, raportă bătrâna.

— Câte alte copii ale acestor Onorate Matre avem?

— Patru, Stăpâne.

— Nici una n-a fost detectată?

— Nici una, Stăpâne.

— Cele patru să se întoarcă pe planetele centrale ale Onoratelor Matres şi să afle tot ce se poate afla despre ele. Apoi una să se întoarcă pentru a raporta ce-a aflat.

— Imposibil, Stăpâne.

— Imposibil?

— Au rupt orice legătură cu baza. Se pare că aşa procedează întotdeauna. Stăpâne. Astea fac parte dintr-o celulă nouă, cu sediul pe Gammu.

— Dar nu se poate să nu găsim o cale ca să...

— Iertare, Stăpâne. Coordonatele bazei lor din Dispersie figurau doar în băncile unei non-nave şi au fost şterse.

— N-au lăsat nici o urmă? făcu Waff, şi în glasul său răzbătu disperarea.

— Nici una, Stăpâne.

Dezastru! îşi spuse Waff, silindu-se să-şi înfrâneze vârtejul subit al gândurilor.

— Nu trebuie să afle cu nici un chip despre cele petrecute aici, rosti el cu voce înfundată.

— De la noi nu vor afla, Stăpâne.

— Care sunt talentele lor? Ce puteri au? Repede!

— Cam aceleaşi cu ale unei Cucernice Maici Bene Gesserit, dar fără memoria conferită de melanj.

— Eşti sigur?
— Nu se simte nimic de acest fel. După cum ştiţi, Stăpâne, avem...
— Ştiu, ştiu, spuse repede Waff, făcându-i semn să tacă. Dar cea bătrână părea atât de trufaşă, atât de...
— Să-mi fie cu iertare, Stăpâne, dar nu cred că avem timp de pierdut. Aceste Onorate Matres au perfecţionat plăcerile sexuale până la un nivel încă neegalat.
— Deci e adevărat ce ne-au relatat informatorii.
— Onoratele Matres s-au întors la originile Tantrismului antic, din care şi-au dezvoltat apoi propriile lor metode de stimulare sexuală, Stăpâne. Acesta e mijlocul prin care obţin obedienţa idolatră a adepţilor lor.
— Idolatră! murmură Waff. Sunt superioare Maestrelor Geneticiene ale Bene Gesseritului?
— Onoratele Matres sunt încredinţate că da, Stăpâne. Doreşti să facem o demons...
— Nu!
Waff îşi abandonă masca ştrengărească, la auzul acestor dezvăluiri, şi adoptă expresia de dominare a unui Maestru. Dansatorii-Feţe înclinară capetele în semn de supunere. Un licăr de triumf ilumină chipul lui Waff. Descendenţii tleilaxu reveniţi din Dispersie spuseseră adevărul. O simplă transcriere mentală confirmase eficacitatea acestei noi arme pe care o dobândise poporul său!
— Ce porunceşti, Stăpâne? întrebă Dansatorul-Faţă care o copiase pe bătrâna Onorată Matre.
Waff îşi reluă masca de spiriduş.
— Vom cerceta cu de-amănuntul toate astea când vom reveni în vatra Tleilaxului, la Bandalong. Până atunci însă... nici măcar un Maestru nu-i poate porunci unei Onorate Matre. Voi veţi fi stăpânii mei până ce vom fi la adăpost de orice priviri indiscrete.
— Am înţeles, Stăpâne. Să transmit vreun ordin celor de-afară?
— Da. Ordinul este următorul: această non-navă nu se va mai întoarce pe Gammu. Va trebui să dispară fără urmă. Şi fără nici un supravieţuitor.
— Aşa va fi, Stăpâne.

Tehnologia, la fel ca multe alte activităţi, tinde spre evitarea riscurilor de către investitori. Incertitudinea este eliminată în măsura posibilului. Se supun acestei reguli mai ales investiţiile de capital, deoarece oamenii preferă, în general, situaţiile previzibile. Rari sunt cei ce recunosc caracterul distructiv al procesului prin limitele pe care le impune diversităţii şi prin felul în care vulnerabilizează populaţii întregi la modul brutal în care universul nostru poate arunca uneori zarurile.

Reflecţii asupra ixienilor

Arhivele Bene Gesserit

ÎN DIMINEAŢA URMĂTOARE încercării ei din deşert, Sheeana se trezi în complexul sacerdotal şi-şi văzu patul înconjurat de siluete înveşmântate în robe albe.

Preoţi şi preotese!

— S-a trezit, anunţă o preoteasă.

Spaima o năpădi iar pe Sheeana. Trase pătura până la bărbie în timp ce privea cu ochii măriţi feţele care o examinau. Aveau de gând s-o abandoneze din nou în deşert? Dormise, epuizată, în patul cel mai moale şi în aşternuturile cele mai curate de care avusese parte în opt ani de viaţă, dar ştia că tot ce făceau preoţii putea avea două feţe. Nu trebuia să te încrezi în ei!

— Ai dormit bine?

Era preoteasa care vorbise mai înainte. Mai înaintată în vârstă decât toţi ceilalţi, avea părul cărunt şi faţa încadrată de o glugă albă cu tiv purpuriu. Ochii, de un albastru spălăcit, erau apoşi, dar vioi. Nasul mic şi cârn domina o gură îngustă şi o bărbie proeminentă.

— Nu vrei să vorbeşti cu noi? insistă femeia. Sunt Cania, slujitoarea ta de noapte. Mai ţii minte? Te-am ajutat aseară, la culcare.

Tonul vocii sale, cel puţin, era liniştitor. Sheeana se ridică în

capul oaselor şi-i privi mai bine pe cei din jur. Le era frică! Nasul ei de copil al deşertului putea desluşi fără nici o dificultate mesajul feromonilor. Pentru ea, era o simplă constatare: *Mirosul ăsta înseamnă frică.*

— Aţi vrut să mă omorâţi, spuse ea. De ce?

Adulţii din jurul ei schimbară priviri consternate.

Spaima Sheeanei se risipi dintr-o dată. Simţise deja noua rânduială a lucrurilor, iar încercarea din ajun, în deşert, însemna o nouă schimbare. Îşi aminti atitudinea servilă a bătrânei... Cania? Mai că nu se târâse la picioarele ei, în seara precedentă. Mai târziu, Sheeana avea să înveţe că orice persoană care a supravieţuit acceptării morţii dobândeşte un nou echilibru emoţional. Frica era trecătoare. Această nouă situaţie părea interesantă.

Vocea Caniei tremură când îi răspunse:

— Crede-mă, Copilă a Zeului, că n-am avut nici un fel de intenţii rele.

— Numele meu e Sheeana. Cine sunt ceilalţi?

Netezi cu mâna cutele păturii. Îşi spusese numele pentru că aşa cerea politeţea deşertului. Cania se prezentase.

— Se vor retrage cu toţii dacă nu le doreşti prezenţa... Sheeana, răspunse Cania. Apoi, arătând o femeie roşie la faţă, aflată în stânga sa şi purtând o robă exact ca a ei, adăugă: În afară de Alhosa, fireşte. Ea este slujitoarea ta de zi.

Alhosa făcu o plecăciune când îşi auzi numele. Sheeana întoarse capul spre chipul umflat de apă, ale cărui trăsături rubiconde erau înconjurate de o aureolă de păr blond, scămos. Apoi îşi strămută brusc atenţia asupra bărbaţilor dimprejur. O priveau pe sub pleoapele pe jumătate coborâte, unii dintre ei cu un fel de suspiciune tremurătoare. Mirosul fricii era puternic.

Preoţi!

— Dă-i afară, spuse ea agitând mâna în direcţia lor. Sunt, cu toţii, haram!

Era un cuvânt din popor, termenul cel mai dur pentru a desemna tot ce putea fi mai abject.

Şocaţi, preoţii avură o mişcare de recul.

— Plecaţi! porunci Cania.

Expresia de bucurie răutăcioasă care i se întipărise pe chip era de neconfundat. Ea nu fusese inclusă în aceeaşi categorie cu aceşti preoţi ticăloşi, calificaţi drept haram! De bună seamă că

săvârşiseră lucruri odioase de vreme ce Zeul trimisese o copilă-preoteasă pentru a-i pedepsi. Cania îi credea în stare de orice. Rareori o trataseră cum s-ar fi cuvenit.

Ca nişte câini bătuţi, preoţii se retraseră de-a-ndăratelea, făcând plecăciuni, şi părăsiră odaia Sheeanei. Printre cei alungaţi se afla şi istoricul-locutor Dromind, un bărbat cu faţa întunecată şi o minte iscoditoare care trăgea de idei ca pliscul unui vultur de o bucată de hoit. În clipa în care se aflară cu toţii pe coridor şi uşa camerei se închise, Dromind îşi informă tovarăşii care tremurau că numele Sheeana era o formă modernă a străvechiului nume Siona.

— Cunoaşteţi cu toţii locul ocupat de Siona în istorii, le spuse el. L-a servit pe Shai-Hulud în transformarea Sa din fiinţă umană în Zeul Fracţionat.

Stiros, preotul bătrân şi sfrijit, cu buzele ca pergamentul şi ochi spălăciţi, îl privi cu mirare.

— Foarte ciudat, într-adevăr, zise el. Istoria Orală pretinde că Siona a jucat un rol primordial în trecerea Lui de la Unicitate la Multiplicitate. Sheeana... Crezi că...

— Să nu uităm propriile cuvinte sfinte ale Zeului, tălmăcite de Hadi Benotto, interveni un alt preot. Shai-Hulud pomeneşte deseori de Siona.

— Şi nu întotdeauna în termeni favorabili, le atrase atenţia Stiros. Amintiţi-vă numele ei întreg: Siona Ibn Fuad al-Seyefa Atreides.

— Atreides, murmură altcineva.

— Va trebui s-o studiem cu cea mai mare băgare de seamă, zise Dromind.

Un tânăr acolit-curier se apropie în goană dinspre capătul culoarului şi se strecură în grup, căutându-l pe Stiros.

— Trebuie să plecaţi de-aici imediat, îi spuse el bătrânului preot.

— De ce? se făcu auzit un glas indignat.

— Copila se mută la reşedinţa Marelui Preot, spuse curierul.

— Din ordinul cui? întrebă Stiros.

— Al Marelui Preot Tuek însuşi, răspunse curierul. Au ascultat, adăugă el, arătând cu un gest vag în direcţia din care venise.

Toţi cei din grupul de pe culoar înţeleseră. Camerele puteau fi amenajate în aşa fel încât vocile să se propage dintr-un loc

într-altul. Cineva asculta întotdeauna.

— Şi ce-au auzit? întrebă Stiros cu glas uşor tremurat.

— Copila a vrut să ştie dacă odaia ei era cea mai bună de aici. Or s-o mute şi nu trebuie ca ea să vă vadă când va ieşi.

— Şi nouă ce ne rămâne de făcut? se interesă Stiros.

— S-o studiem, răspunse Dromind.

Părăsiră coridorul fără zăbavă şi, din clipa aceea, se apucară cu toţii s-o studieze pe Sheeana. Impulsul acesta le marcă întreaga existenţă în anii care urmară. Obişnuinţele create în jurul Sheeanei cauzară schimbări ce se făcură simţite până în cotloanele cele mai îndepărtate ale sferei de influenţă a Zeului Fracţionat. Schimbări declanşate de două cuvinte: "S-o studiem".

Cât de naivă era, îşi spuneau preoţii. Curios de naivă. Dar ştia să citească şi manifesta un viu interes pentru Cărţile sfinte pe care le găsise la reşedinţa lui Tuek, devenită propria ei reşedinţă.

Spiritul concilierii funcţionase de la cel mai puternic până la cel mai umil. Tuek se mutase în locuinţa asistentului său principal şi procesul se repercutase până la ultima treaptă. Mai mulţi Fabricanţi veniseră să ia măsurile Sheeanei şi-i confecţionaseră un distrai de cea mai bună calitate, precum şi o serie de robe în albul şi auriul cu ornamente de purpură ale veşmintelor preoţeşti.

Oamenii începură să-l evite pe istoricul-locutor Dromind care, de cum agăţa pe cineva, se apuca să expună povestea din vechime a Sionei, ca şi când asta ar fi spus mare lucru despre cea care purta acum vechiul nume modificat.

— Siona a fost tovarăşa de viaţă a Sfântului Duncan Idaho, reamintea el oricui se oprea să-l asculte. Urmaşii lor sunt pretutindeni.

— Zău? Scuză-mă, e foarte interesant, dar acum sunt grăbit, am o treabă care nu suferă amânare.

La început, Tuek se arătase mai răbdător cu Dromind. Istoria îi reţinuse interesul iar implicaţiile ei i se păruseră evidente.

— Zeul ne-a trimis o nouă Siona, conchisese el. Totul e cât se poate de limpede.

Dromind se dusese să scotocească din nou în arhive şi revenise la atac.

— Documentele de la Dar-es-Balat apar acum într-o lumină

cu totul nouă, îi spuse el Marelui Preot. N-ar trebui s-o cercetăm mai îndeaproape şi s-o supunem la noi încercări pe această copilă?

Dromind se înfiinţase la Marele Preot imediat după micul dejun. Resturile gustării de dimineaţă a lui Tuek se aflau încă pe mica masă din verandă. De la etajul superior, printr-o fereastră deschisă, răzbăteau zgomotele din apartamentul Sheeanei. Tuek duse un deget în dreptul buzelor şi vorbi cu voce scăzută:

— Copila Sfântă se duce adesea din proprie iniţiativă în deşert. (Se apropie de o hartă murală şi arătă cu degetul un sector situat la sud-vest de Keen.) S-ar părea că asta-i o zonă care-o interesează sau, aş zice... o atrage.

— Am auzit că foloseşte deseori dicţionarele, spuse Dromind. Sunt sigur că, dacă...

— O face pentru a ne pune *pe noi* la încercare, îl întrerupse Tuek. Nu te lăsa înşelat.

— Dar, Mare Preot Tuek, le pune Caniei şi Alhosei întrebări absolut puerile.

— Te îndoieşti de judecata mea, Dromind?

Prea târziu, Dromind îşi dădu seama ca depăşise limitele prudenţei. Îşi puse lacăt la gură, dar expresia lui arăta că ar mai fi avut încă multe de spus.

— Zeul a trimis-o — ca să stârpească un rău ce se va fi strecurat printre slujitorii Lui, spuse Tuek. Pleacă! Roagă-te şi întreabă-te dacă nu cumva răul acesta şi-a găsit sălaş şi în tine.

După plecarea lui Dromind, Tuek îl chemă pe unul dintre oamenii săi de încredere.

— Unde se află Copila Sfântă?

— A plecat iar în deşert, Sfinţia-Ta, pentru a se împărtăşi Părintelui ei.

— La sud-vest?

— Da, Sfinţia-Ta.

— Dromind să fie dus departe spre est şi abandonat în mijlocul nisipurilor. Împlântaţi în jurul lui câţiva toboşari şi aveţi grijă să nu se mai întoarcă niciodată.

— Dromind, Sfinţia-Ta?

— Dromind!

Dar chiar şi după ce Dromind sfârşi în Gura Zeului, preoţii continuară să-i urmeze îndemnul dintâi. O studiau pe Sheeana.

Sheeana îi studia şi ea.

Încetul cu încetul, atât de încet încât n-ar fi putut spune când se petrecuse tranziţia, deveni conştientă de puterea pe care o avea asupra celor din jurul ei. La început, fusese un joc, cel al copilului-suveran, căruia adulţii se reped să-i satisfacă orice capriciu. Curând însă deveni limpede că nici un capriciu nu era exagerat.

Dorea să aibă la masă un fruct foarte rar?

Fructul îi era servit pe o tavă de aur.

Zărea jos, în aglomeraţia străzii, un copil pe care şi-l dorea ca tovarăş de joacă?

Copilul era numaidecât adus în apartamentele ei din templu. După ce spaima şi uluiala se risipeau, copilul era câteodată în stare să se lase antrenat în jocurile Sheeanei, pe care preoţii şi preotesele le observau cu cea mai mare atenţie. Nevinovate zburdălnicii prin grădinile suspendate, ghionturi, şoapte şi chicoteli — toate erau supuse unor analize serioase. Sheeana însă găsea împovărătoare respectul şi teama pe care i le arătau toţi aceşti copii şi-i rechema rareori pe cei cu care avusese de-a face o dată, preferând să înveţe lucruri noi de la noi tovarăşi de joacă.

Preoţii nu reuşeau să se pună de acord asupra nevinovăţiei acestor întâlniri. Copiii fură supuşi la interogatorii chinuitoare, până ce Sheeana prinse de veste şi făcu un acces de furie împotriva celor răspunzători.

În mod inevitabil, zvonurile despre Sheeana se răspândiră pe tot cuprinsul Rakisului, dar şi în afara planetei. Rapoartele pe care le primea Comunitatea Surorilor se acumulau. Anii treceau, într-un fel de rutină sublim autocratică, alimentând curiozitatea Sheeanei. Era o curiozitate care părea să nu aibă limite. Nici unul dintre cei ce-o înconjurau pe Sheeana nu-şi dădea seama că, de fapt, era vorba de o formă de educaţie. Sheeana învăţa de la preoţii Rakisului iar aceştia învăţau de la ea. Bene Gesseritul însă observase imediat acest aspect din viaţa Sheeanei şi-i urmăreau evoluţia cu cea mai mare atenţie.

— E în mâini bune, decretase Taraza. O vom lăsa în pace până ce va fi pregătită. Dar aveţi grijă să menţineţi o forţă de intervenţie în permanentă alertă şi să mă informaţi cu regularitate.

Sheeana nu dezvălui niciodată nimic despre adevăratele ei origini, nici despre ceea ce le făcuse Shaitan familiei şi

consătenilor ei. Asta era o chestiune personală, între Shaitan şi ea. Considera că tăcerea ei era plata cuvenită pentru faptul că fusese cruţată.

Treptat, unele lucruri se estompară în viaţa Sheeanei. Incursiunile ei în deşert se împuţinară. Curiozitatea îi rămase vie, dar îşi dădu seama că nu în mijlocul nisipurilor avea să găsească explicaţia comportării lui Shaitan faţă de ea. Şi, deşi ştia că pe Rakis existau ambasade ale altor puteri, spionii Bene Gesseritului infiltraţi în anturajul ei avură grijă ca ea să nu manifeste prea mult interes pentru Comunitatea Surorilor. Răspunsurile lor erau calculate pentru a deturna atenţia Sheeanei pe măsură ce se făcea simţită.

Mesajul pe care-l transmisese Taraza observatoarelor ei de pe Rakis era clar şi precis: "Secolele de pregătire au devenit ani de finisare. Nu vom acţiona decât la momentul oportun. Nu mai încape nici o îndoială că acesta este copilul pe care l-am aşteptat".

După părerea mea, reformatorii au pricinuit mai mult rău decât oricare altă forţă din întreaga istorie umană. Arătaţi-mi pe cineva care declară: "Trebuie făcut ceva pentru a schimba lucrurile!" şi vă voi demonstra că are un cap plin de intenţii vătămătoare, care nu au altă supapă de evacuare. Ceea ce, dimpotrivă, trebuie să ne străduim să facem întotdeauna este să descoperim cursul natural al lucrurilor şi să-l urmăm, contopindu-ne cu el.

Cucernica Maică Taraza
Fragment dintr-o conversaţie
Dosarul B.G. GSXXMAT9

CERUL SE DEGAJA TREPTAT, pe măsură ce soarele Gammu-ului urca şi aerul se umplea de mirosurile ierbii şi ale pădurii înconjurătoare, deşteptate de roua dimineţii.

Duncan Idaho stătea în faţa uneia dintre Ferestrele Interzise, respirând miresmele ce ajungeau până la el. În dimineaţa aceea, Patrin îi spusese:

— Ai cincisprezece ani. De acum înainte nu mai trebuie să te consideri copil, ci adolescent.

— E ziua mea de naştere?

Se aflau în dormitorul lui Duncan, unde Patrin venise să-l trezească, aducându-i un suc de citrice.

— Nu ştiu când e ziua ta de naştere.

— Ghola-ii au zi de naştere?

Patrin nu răspunse. Era interzis să abordeze acest subiect cu tânărul ghola.

— Schwangyu nu-ţi dă voie să răspunzi la această întrebare, îl provocă Duncan.

Patrin vorbi cu vădită stânjeneală.

— Basharul m-a trimis să-ţi spun că lecţia din dimineaţa aceasta nu va avea loc ca de obicei. A zis să te ocupi de exerciţiile pentru genunchi şi gambe până când te va chema el.

— Exerciţiile astea le-am făcut ieri!

— Nu fac altceva decât să-ţi transmit ordinele Basharului.

Patrin luă paharul gol şi se retrase.

Duncan se îmbrăcă repede. Trebuia să se ducă la cantină pentru micul dejun. *La dracu'!* N-avea nevoie de nici un mic dejun. Ce făcea Basharul? Pentru ce nu putea începe lecţia la timp? *Exerciţii pentru genunchi şi gambe!* Asta numai ca să nu stea degeaba, pentru că pe Teg îl reţinea cine ştie ce treabă neprevăzută. Furios, Duncan apucă pe o Cale Interzisă care ducea la o Fereastră Interzisă. *N-au decât să-i pedepsească iar pe afurisiţii de gardieni!*

Mirosurile care pătrundeau prin fereastra deschisă i se păreau evocatoare, dar era incapabil să identifice amintirile ce hălăduiau la hotarele spiritului său conştient. Ştia însă că erau amintiri. Găsea acest lucru, deopotrivă, înfricoşător şi atrăgător — ca mersul pe marginea unei prăpăstii sau sfidarea făţişă a lui Schwangyu. Nu mersese niciodată pe marginea unei prăpăstii şi nici n-o sfidase vreodată făţiş pe Schwangyu, dar putea să-şi închipuie ambele lucruri. Doar vederea imaginii holo a unei poteci pe o creastă de munte făcea să i se strângă stomacul. Cât despre Schwangyu, îşi imagina deseori că se revolta împotriva ei şi simţea aceeaşi reacţie viscerală.

Există altcineva în mintea mea, îşi spunea el.

Nu doar în mintea lui, ci şi în *trupul* lui. Îl încercau şi alte senzaţii bizare, ca şi când s-ar fi trezit dintr-un vis pe care era incapabil să şi-l amintească. Materia visului necesita anumite cunoştinţe despre care ştia că n-avea de unde să le posede.

Şi totuşi, le poseda.

Putea să numească unii dintre arborii al căror miros pătrundea pe fereastră, deşi nici una dintre aceste denumiri nu figura în documentaţia existentă în bibliotecă.

Această fereastră era "interzisă" deoarece străpungea unul dintre zidurile exterioare ale Citadelei şi putea fi deschisă. De altfel, era adesea deschisă, ca acum, pentru aerisire. Duncan putea să ajungă la ea, din dormitorul lui, căţărându-se pe balustrada balconului şi strecurându-se în puţul de ventilaţie al unei cămări situate la etaj. Învăţase s-o facă fără a lăsa nici o urmă. Foarte devreme, fusese făcut să înţeleagă că toţi cei formaţi de Bene Gesserit erau capabili să desluşească şi să interpreteze cele mai infime semne. Graţie învăţăturilor date de Teg şi Lucilla, el însuşi progresase considerabil în această artă.

Din umbra culoarului unde se afla fereastra, Duncan observa pantele împădurite ce urcau către culmile străjuite de stânci. Pădurea îl fascina. Piscurile de dincolo de ea aveau ceva magic. Era uşor de imaginat că nici un om nu călcase prin ţinutul acela. Ce minunat ar fi fost dacă ar fi putut să se piardă acolo, să fie singur cu el însuşi, fără grija acelei alte persoane care sălăşluia în el, ca o prezenţă străină.

Oftând, Duncan părăsi fereastra şi se întoarse pe calea ştiută numai de el. Abia când se regăsi în siguranţa camerei lui îşi îngădui să-şi spună că escapada îi reuşise încă o dată. Nimeni n-avea să fie pedepsit din cauza lui.

Pedepsele şi suferinţa, care înconjurau ca o aură locurile ce-i erau interzise, nu făceau altceva decât să-i impună şi mai multă precauţie ori de câte ori încălca regulile.

Nu-i plăcea să se gândească la suferinţa pe care ar fi putut să i-o pricinuiască Schwangyu dacă l-ar fi surprins în dreptul unei Ferestre Interzise. Dar nici cea mai aspră pedeapsă, îşi spunea el, nu l-ar fi făcut să se lamenteze. Nu se plânsese niciodată, la nici una dintre mizeriile pe care i le făcuse. Se mulţumea s-o privească în ochi, plin de ură, dar absorbindu-i lecţia. Pentru el, lecţia lui Schwangyu era fără echivoc: trebuia

să-şi perfecţioneze abilitatea de a se deplasa pe furiş, nevăzut şi neauzit, fără a lăsa vreo urmă a trecerii sale.

În dormitor, Duncan se aşeză pe marginea patului şi privi fix peretele alb din faţa lui. Odată, când îl privise astfel vreme îndelungată, o imagine se formase acolo. Cea a unei femei tinere, cu părul de culoarea chihlimbarului şi o faţă încântătoare, plină de blândeţe. Îl privea surâzând. Buzele ei se mişcaseră fără a lăsa să iasă vreun sunet, dar Duncan învăţase deja să citească pe buze şi desluşise cuvintele: "Duncan, scumpul meu Duncan..."

Era mama? Mama sa adevărată?

Chiar şi ghola-ii aveau o mamă adevărată, undeva, în trecut. Pierdută în negura timpului, dincolo de cuvele axlotl, existase o femeie care îl purtase în pântecul ei şi... şi-l iubise. Da, îl iubise, pentru că era copilul ei. Dacă imaginea de pe perete era cea a mamei lui, cum de ajunsese până aici? Nu putea să identifice chipul, dar ar fi vrut din tot sufletul să fie al mamei sale.

Acea experienţă îl teroriza, însă frica nu-l împiedica să-şi dorească repetarea ei. Oricare ar fi fost identitatea acelei femei, prezenţa ei efemeră îl marcase. Străinul care sălăşluia în el o cunoştea. Era sigur de asta. Uneori îşi dorea să fie acel străin, doar pentru o clipă, cât să poată culege toate acele amintiri ascunse. Dar acest gând îl înspăimânta. Îşi spunea că şi-ar fi putut pierde propria identitate dacă străinul ar fi pătruns în conştiinţa lui.

Se întreba dacă asta n-ar fi fost ceva asemănător cu moartea.

Duncan se aflase în prezenţa morţii când nu împlinise încă nici şase ani. Apărătorii Citadelei respinseseră un grup de atentatori şi unul dintre gardieni fusese ucis. Patru agresori îşi găsiseră de asemenea moartea. Duncan văzuse cadavrele aduse în Citadelă — trupuri cu muşchii moi, cu braţele atârnând inerte. Ceva esenţial dispăruse din trupurile acelea. Nu mai rămăsese nimic care să le evoce amintiri — amintiri proprii sau amintiri ale vreunui străin.

Cele cinci corpuri fuseseră duse, undeva, în adâncurile Citadelei. Duncan îl auzise mai târziu pe unul dintre gardieni spunând că cei patru atentatori fuseseră îndopaţi cu *shere.* Atunci aflase Duncan pentru prima oară despre sondele ixiene.

— O sondă ixiană poate să scotocească până şi în mintea

unei persoane recent decedate, îi explicase Geasa. Shere-ul este un drog care protejează împotriva sondei. Celulele nervoase au timp să moară în totalitate înainte ca efectele drogului să dispară.

Trăgând cu urechea la diferite conversaţii, Duncan află că, totuşi, cei patru agresori erau sondaţi şi pe alte căi. Aceste alte căi nu-i fură explicate, dar el bănuia că trebuia să fi fost vorba de tehnici secrete pe care le cunoştea doar Bene Gesseritul. Cine ştie ce alt truc infernal de-al Cucernicelor Maici. Probabil că-i înviau pe morţi pentru a stoarce informaţii de pe buzele lor recalcitrante. Şi Duncan îşi imagina feţe depersonalizate, bolborosind la porunca unei inchizitoare diabolice.

Inchizitoarea era, întotdeauna, Schwangyu.

Asemenea imagini bântuiau prin mintea lui Duncan în pofida tuturor eforturilor depuse de profesorii săi pentru a risipi "inepţiile generate de ignoranţă". Profesorii îi explicau că aceste poveşti aberante nu erau bune decât pentru a întreţine teama de Bene Gesserit printre neiniţiaţi. Dar Duncan refuza să se considere iniţiat. Ori de câte ori vedea o Cucernică Maică, îşi spunea: *Nu am nimic în comun cu zgripţuroaicele astea!*

Lucilla insistase mult asupra acestor lucruri în ultima vreme.

— Religia este o sursă de energie, spunea ea. Trebuie să ştii să identifici această energie şi s-o utilizezi pentru atingerea propriilor tale scopuri.

Scopurile lor, nu ale mele, gândea Duncan.

Cât despre propriile lui scopuri, putea să şi le imagineze, şi să se vadă pe el însuşi triumfând asupra Comunităţii Surorilor şi, mai cu seamă, asupra lui Schwangyu. Convingerea lui era că asemenea proiecţii mentale proveneau dintr-o realitate subterană, care se confunda cu aceea în care sălăşluia străinul din el. Dar învăţase să dea din cap cu docilitate şi să lase impresia că şi el se amuza pe seama acestei credulităţi religioase.

Lucilla descoperise dihotomia din cugetul lui. Îi explicase lui Schwangyu:

— Crede că forţele mistice sunt ceva de temut şi, pe cât se poate, de evitat. Atâta timp cât va persista în această credinţă, nu va putea învăţa să se servească de cunoştinţele noastre cele mai însemnate.

Se aflau între patru ochi, în biroul bătrânei Cucernice Maici,

pentru ceea ce Schwangyu numea o "şedinţă periodică de evaluare". Era la puţin timp după cina lor frugală şi zgomotele Citadelei erau cele obişnuite în orele serii. Patrulele de noapte îşi începeau rondul, cei ce ieşiseră din gardă se bucurau de unul din rarele lor răgazuri de destindere. Biroul lui Schwangyu nu fusese complet izolat acustic — o amenajare introdusă. În mod intenţionat de renovatoarele Comunităţii. Auzul exersat al unei Cucernice Maici putea extrage numeroase informaţii din sunetele pe care le percepea în jur.

Schwangyu se simţea din ce în ce mai descumpănită în cursul acestor "şedinţe de evaluare". Începea să devină evident că Lucilla nu putea fi câştigată de partea celor ce i se opuneau lui Taraza. Lucilla era, fireşte, imună la subterfugiile manipulatoare ale unei Cucernice Maici. Cel mai afurisit lucru însă era că Lucilla şi Teg îi inoculau împreună ghola-ului aptitudini cu un pronunţat caracter exploziv. Era ceva extrem de periculos. Şi, ca şi când n-ar fi avut destule probleme, Schwangyu începea să nutrească tot mai mult respect pentru Lucilla.

— Crede că facem apel la puteri oculte pentru a practica artele noastre, urmă Lucilla. Cum a putut să ajungă la asemenea concluzii?

Schwangyu simţi dezavantajul impus de această întrebare. Lucilla ştia deja că, prin toate astea, se urmărise slăbirea ghola-ului. Ceea ce spunea ea, de fapt, era: *"Nesupunerea* e *o crimă împotriva Comunităţii Surorilor."*

— Dacă doreşte să dobândească într-adevăr cunoştinţele noastre, sunt sigură că le va căpăta de la dumneata, spuse ea.

Oricât de periculos ar fi fost, din punctul de vedere al lui Schwangyu, acesta era cu siguranţă un adevăr.

— Setea sa de cunoaştere este cea mai bună pârghie de care dispun, zise Lucilla, dar ştii la fel de bine ca mine că asta nu e destul.

Nu existase nici un reproş în tonul ei, dar, pentru Schwangyu, el era implicit. *Fire-ar ea afurisită! Încearcă să mă ralieze la cauza ei!* Mai multe replici îi veniră în minte. *"Nu am nesocotit nici un ordin". Puah!* O scuză infectă! *"Ghola-ul a fost tratat conform metodelor de instrucţie standard practicate de Bene Gesserit".* Inadecvat şi inexact. Ghola-ul nu era un elev ca oricare altul. Existau în el profunzimi ce nu puteau fi comparate

decât cu cele ale unei potenţiale Cucernice Maici. Tocmai asta era problema!

— Am comis unele greşeli, rosti ea cu voce tare.

Poftim! Era genul de răspuns cu două tăişuri pe care doar o altă Cucernică Maică putea să-l aprecieze.

— N-ai comis o greşeală deteriorându-l, replică Lucilla.

— Dar n-am reuşit să prevăd că o altă Cucernică Maică ar putea să-i dea la iveală deteriorările.

— Nu vrea să dobândească puterile noastre decât ca să evadeze. În sinea lui, îşi spune: *"Într-o zi voi şti la fel de mult ca şi ele şi atunci o să-mi iau tălpăşiţa".*

Văzând că Scwahngyu nu spune nimic, Lucilla continuă:

— O manevră dibace. Dacă fuge, vom fi nevoite să-l urmărim şi să-l distrugem noi însene.

Schwangyu zâmbi:

— N-am să repet greşeala dumitale, zise Lucilla. Îţi spun deschis ceea ce ştiu că, oricum, vei observa. Acum înţeleg de ce a trimis Taraza o Impregnatoare la cineva atât de tânăr.

Zâmbetul lui Schwangyu pieri.

— Ce te-ai apucat să faci?

— Să-l leg de mine exact în acelaşi mod în care le legăm pe acolitele noastre de învăţătoarele lor. Îl tratez cu loialitate şi cu sinceritate, ca şi când ar face parte dintre noi.

— Dar e un mascul!

— Da, nu va cunoaşte agonia mirodeniei, dar asta va fi singura deosebire. Şi cred că începe să reacţioneze favorabil.

— Ce se va întâmpla când va veni momentul impregnării finale?

— Nu va fi uşor, ştiu. Eşti convinsă că asta îl va distruge. De altfel, acesta a şi fost planul dumitale, fireşte.

— Lucilla, Comunitatea nu este în unanimitate de acord cu intenţiile lui Taraza în legătură cu acest ghola. Sunt sigură că ştii asta.

Era argumentul cel mai puternic al lui Schwangyu şi faptul că îl păstrase pentru acest moment spunea multe. Teama de un nou Kwisatz Haderach era profund ancorată în cugete iar disensiunile din interiorul Bene Gesseritului îi traduceau importanţa.

— Este vorba de un material genetic de gradul întâi, spuse Lucilla. N-a fost selecţionat pentru a deveni un Kwisatz

Haderach.

— Dar tleilaxu au intervenit în patrimoniul său genetic!

— Da; la cererea noastră. I-au accelerat reacţiile nervoase şi musculare.

— Atâta tot?

— Ai văzut şi dumneata analizele celulare.

— Dacă am fi la fel de avansate în domeniul acesta pe cât sunt tleilaxu, n-am mai avea nevoie de ei. Am poseda propriile noastre cuve axlotl.

— Cu alte cuvinte, eşti convinsă ca ne-au ascuns ceva.

— L-au ţinut complet în afara posibilităţilor noastre de observaţie timp de nouă luni!

— Am mai auzit argumentele astea.

Schwangyu ridică mâinile într-un gest de capitulare.

— În cazul acesta, fă ce vrei cu el, *Cucernică Maică.* Dumneata vei răspunde de consecinţe. Dar nu vei reuşi să mă îndepărtezi din acest post, oricare ar fi raportul pe care-l vei adresa Casei Canonicatului.

— Să te îndepărtez? În nici un caz. Nu vreau ca fracţiunea dumitale să ne trimită pe cineva necunoscut.

— Există o limită până la care sunt dispusă să accept insultele dumitale.

— Şi există o limită până la care Taraza va fi dispusă să accepte trădarea.

— Dacă ne vom pricopsi cu un alt Paul Atreides sau, ferească-ne zeii, cu un alt Tiran, răspunderea îi va reveni în întregime lui Taraza, spuse Schwangyu. Poţi să-i repeţi cuvintele mele.

— Poate că te interesează să afli, zise Lucilla ridicându-se, că Taraza mi-a dat mână liberă în privinţa cantităţii de melanj pe care pot să i-o administrez ghola-ului. Am început deja să-i măresc doza de mirodenie.

Schwangyu lovi cu amândoi pumnii în tăblia biroului.

— Fire-aţi afurisite amândouă! Ne veţi duce la pierzanie pe toate!

Secretul tleilaxu trebuie că rezidă în sperma lor. Testele noastre au dovedit că ea nu se transmite în mod firesc din punct de vedere genetic. Există goluri. Toţi tleilaxu pe care i-am examinat până acum ne-au ascuns personalitatea lor profundă. Tleilaxu au o imunitate naturală la sondele ixiene! Secretul la toate nivelurile, aceasta este arma lor suprema şi suprema lor apărare.

Analiză Bene Gesserit

Cod Arhive BTXX441WOR

ÎNTR-O DIMINEAŢĂ a celui de-al patrulea an de când Sheeana se afla în custodia preoţilor, raportul unei agente din templu trezi interesul deosebit al observatoarei Bene Gesserit de pe Rakis.

— Zici că era pe terasa de pe acoperiş? întrebă Cucernica Maică Tamalane, Comandanta Citadelei rakiene.

Tamalane servise mai înainte pe Gammu şi cunoştea mai bine decât oricine importanţa partidei pe care Comunitatea Surorilor o juca pe cele două planete. Raportul o obligase să-şi întrerupă micul dejun, care consta dintr-un fruct citric în sirop cu adaos de melanj. Mesagera rămase pe loc repaus în faţa mesei, în timp ce Tamalane reîncepu să mănânce, citind încă o dată raportul.

— Pe terasă, da, Cucernică Maică.

Tamalane ridică ochii spre informatoarea ei. Kipuna, născută pe Rakis, era o acolită pe cale de a fi formată anume pentru misiunile locale mai delicate. Luând încă o înghiţitură din fructul însiropat, Tamalane rosti:

— "*Aduceţi-i înapoi!*" Exact astea au fost cuvintele ei?

Kipuna înclină afirmativ capul. Înţelegea sensul întrebării. Sheeana se exprimase pe un ton imperios, de comandă?

Tamalane reluă examinarea raportului, în căutarea punctelor sensibile. Era bucuroasă că venise cu el chiar Kipuna. Cucernica Maică nutrea un respect deosebit pentru calităţile tinerei rakiene. Kipuna avea trăsăturile durdulii şi părul scămos caracteristice multora dintre cei ce aparţineau castei preoţilor

de pe Rakis, dar creierul aflat sub podoaba ei capilară nu era câtuşi de puţin scămos.

— Sheeana era supărată, zise Kipuna. Topterul a trecut chiar pe deasupra terasei şi ea i-a văzut clar pe cei doi prizonieri încătuşaţi care se aflau la bord. Ştia că erau duşi la moarte, în deşert.

Tamalane lăsă jos raportul şi surâse.

— Vasăzică a ordonat ca prizonierii să fie aduşi înapoi. Găsesc fascinantă alegerea cuvintelor ei.

— "Aduceţi-i înapoi"? se miră Kipuna. Pare un ordin cât se poate de banal. Ce este fascinant?

Tamalane aprecie sinceritatea cu care acolita îşi exprima interesul. Kipuna nu voia să scape o şansă de a înţelege modul în care funcţiona mintea unei Cucernice Maici.

— Nu la aceste cuvinte m-am referit, spuse ea. Se aplecă deasupra raportului şi citi cu voce tare: "Sunteţi slujitorii lui Shaitan, nu slujitorii slujitorilor lui". Ai văzut şi ai auzit personal toate astea?

— Da, Cucernică Maică. Am considerat important să vă aduc eu însămi raportul, pentru cazul că aţi avea de pus întrebări.

— Continuă să-l numească Shaitan. Îmi închipui cât îi irită asta pe preoţi. Deşi Tiranul a spus-o el însuşi: "Mă vor numi Shaitan".

— Am citit extrase din documentele găsite la Dar-es-Balat, spuse Kipuna.

— Şi ordinul ei a fost executat fără nici o zăbavă? întrebă Tamalane.

— Doar cât a fost necesar pentru a se transmite un mesaj către topter, Cucernică Maică. Nu mai mult de câteva minute.

— Aşadar o supraveghează în permanenţă. Bun. Ţi-a lăsat cumva Sheeana impresia că-i cunoştea pe cei doi prizonieri? Au comunicat în vreun fel?

— Sunt sigură că-i erau total străini, Cucernică Maică. Doi amărâţi din clasa de jos, prost îmbrăcaţi şi destul de murdari. Puţeau ca toţi nespălaţii din cocioabele de la periferie.

— Sheeana a ordonat să li se scoată cătuşele şi apoi le-a vorbit acestor doi nespălaţi. Mă interesează exact cuvintele ei. Ce le-a spus?

— "Voi sunteţi poporul meu."

— Excelent, rosti Tamalane. Pe urmă Sheeana a poruncit să

li se pregătească o baie şi să li se dea haine noi, apoi să fie eliberaţi. Spune-mi cu propriile tale cuvinte ce s-a întâmplat după asta.

— Sheeana l-a chemat pe Tuek, care a venit însoţit de trei dintre consilierii săi cei mai apropiaţi. Discuţia a fost... animată.

— Transă memorială, te rog, spuse Tamalane. Redă-mi exact conversaţia lor.

Kipuna închise ochii, inspiră adânc şi intră în transă memorială.

— Sheeana: "Nu-mi place să-i daţi pe cei din poporul meu pradă lui Shaitan". Consilierul Stiros: "Sunt oferiţi drept jertfă lui Shai-Hulud". Sheeana: "Lui Shaitan!" Loveşte cu piciorul, furioasă. Tuek: "Destul, Stiros. Nu vreau să mai aud de disputa asta". Sheeana: "Când aveţi de gând să-nvăţaţi?" Stiros dă să spună ceva, dar Tuek îl fulgeră cu privirea, apoi spune: "Am învăţat, Copilă Sfântă". Sheeana: "Vreau să..."

— Suficient, spuse Tamalane.

Acolita deschise ochii şi aşteptă în tăcere. După o clipă, Tamalane zise:

— Poţi să te întorci la postul tău, Kipuna. Ai făcut o treabă excelentă.

— Mulţumesc, Cucernică Maică.

— Preoţii vor fi descumpăniţi. Dorinţele Sheeanei sunt pentru ei porunci fiindcă Tuek crede în ea. Vor înceta să mai folosească viermii drept instrumente de pedeapsă.

— Cei doi prizonieri...

— Eşti într-adevăr dezgheţată. Da, cei doi prizonieri vor povesti tuturor ceea ce li s-a întâmplat. Povestea lor va fi deformată. Poporul va spune că Sheeana îi apără de preoţi.

— Şi nu asta face, Cucernică Maică?

— Ba da, dar gândeşte-te la opţiunile care le rămân preoţilor. Vor fi nevoiţi să înteţească celelalte forme de pedepsire — biciuirile, privaţiunile de tot felul şi aşa mai departe. În timp ce teama de Shaitan va scădea, datorită Sheeanei, teama de preoţi va creşte.

Două luni mai târziu, raportul adresat de Tamalane Casei Canonicatului confirma aceste cuvinte.

"Diminuarea raţiilor, în special a raţiilor de apă, a devenit principala formă de pedeapsă", transmitea Tamalane. "Zvonuri de tot felul s-au răspândit până în regiunile cele mai îndepărtate

ale Rakisului şi, în mod cert, îşi vor croi drum spre numeroase alte planete."

Tamalane Chibzuise îndelung la implicaţiile raportului ei. Multe Surori aveau să ia cunoştinţă de el, inclusiv dintre cele care nu erau de acord cu Taraza. Orice Cucernică Maică putea să-şi facă o imagine exactă despre ceea ce se petrecea pe Rakis. O mulţime de localnici fuseseră martori la ivirea Sheeanei pe spinarea unui vierme uriaş din deşert. Strădaniile preoţilor pentru păstrarea secretului fuseseră sortite eşecului de la bun început. Curiozităţile nesatisfăcute aveau tendinţa de a-şi crea propriile răspunsuri. Miturile erau adesea mai periculoase decât realitatea.

Câteva rapoarte precedente relataseră despre copiii duşi să se joace cu Sheeana. Istorisirile dezlânate ale acelor copii fuseseră şi mai mult distorsionate de transmiterea lor din gură în gură iar versiunile deformate fuseseră comunicate cu cea mai mare conştiinciozitate Casei Canonicatului. Cei doi prizonieri care se întorseseră dichisiţi pe străzile Keenului nu făcuseră altceva decât să consolideze mitologia din ce în ce mai bogată. Surorile Bene Gesserit, experte în materie de mituri, posedau acum, pe Rakis, o sursă de energie care nu cerea decât să fie cu subtilitate amplificată şi canalizată.

"Am alimentat, în sânul populaţiei, credinţa în împlinirea unei speranţe", scria Tamalane în raportul ei. Şi, recitind cele scrise, se gândea la sloganurile introduse de Bene Gesserit.

"Sheeana este cea pe care-o aşteptam de mult timp".

Fraza era suficient de simplă pentru a i se putea amplifica semnificaţia fără distorsiuni inacceptabile.

"Fiica lui Shai-Hulud a venit să-i pedepsească pe preoţi!"'

Asta, în schimb, crease unele probleme. Câţiva preoţi îşi găsiseră moartea pe străduţe întunecate, drept urmare a fervorii populare. Faptul determinase Gărzile Preoţeşti să accentueze presiunea asupra populaţiei, cu toate abuzurile pe care acest lucru le atrăgea după sine.

Tamalane considera delegaţia care se prezentase înaintea Sheeanei ca pe o consecinţă a agitaţiei ce domnea printre consilierii lui Tuek. Şapte dintre aceştia, în frunte cu Stiros, întrerupseseră dejunul pe care Sheeana îl lua împreună cu un copil al străzii. Ştiind că un asemenea lucru trebuia să se întâmple, Tamalane dăduse din timp dispoziţii şi scena fusese

înregistrată în secret, pentru ea. Era o înregistrare audio-vizuală perfectă, din care nu lipsea nici o vorbă, nici o expresie a feţei. Până şi gândurile protagoniştilor erau desluşite pentru ochii exersaţi ai unei Cucernice Maici.

— Voiam să aducem o jertfă lui Shai-Hulud! protestase Stiros.

— Tuek ţi-a spus să nu te mai cerţi cu mine pe tema asta, replică Sheeana.

Ce zâmbete încântate arborau preotesele la fâstâceala lui Stiros şi a celorlalţi preoţi!

— Dar Shai-Hulud... reîncepu Stiros.

— Shaitan! îl corectă Sheeana, şi expresia ei spunea clar:

Proştii ăştia de preoţi chiar nu-s în stare să înveţe nimic?

— Dar noi am considerat întotdeauna...

— V-aţi înşelat! îl întrerupse Sheeana, bătând din picior.

Stiros se prefăcu doritor să înveţe.

— Trebuie să credem că Shai-Hulud, Zeul Fracţionat, este în acelaşi timp şi Shaitan?

Ce dobitoc! îşi spunea Tamalane. Până şi un copil putea să-i răspundă, aşa cum Sheeana nu întârzie să o facă:

— Orice puşti de pe stradă ştie asta aproape înainte de a învăţa să meargă!

— De unde ştii tu ce-i în mintea unui puşti de pe stradă! o întrebă viclean Stiros.

— De păcătos ce eşti îmi pui la îndoială cuvintele! îl acuză Sheeana.

Era o replică de care învăţase să se servească adesea, ştiind că avea să ajungă la urechile lui Tuek şi să provoace necazuri.

Stiros o ştia şi el. Rămase cu ochii în pământ, în timp ce Sheeana, cu glas răbdător şi apăsat, ca şi când ar fi povestit unui copil o fabulă veche, îi explica faptul că în viermele uriaş al deşertului putea sălăşlui la fel de bine un zeu sau un demon, sau şi unul şi altul, şi că oamenii n-aveau de ales decât să accepte asta. Nu lor le era dat să hotărască asemenea lucruri.

Stiros trimisese deja destui oameni la moarte, în deşert, pentru că proferaseră astfel de erezii. Expresia feţei sale (înregistrată în prim-plan pentru analistele Bene Gesserit) spunea că era obişnuit să vadă ivindu-se asemenea concepte smintite din glodul în care se scălda drojdia societăţii rakiene. Acum însă, culmea! Trebuia să ţină cont de încăpăţânarea lui

Tuek de a pretinde că tot ce spunea Sheeana era literă de evanghelie!

După ce văzuse înregistrarea, Tamalane îşi spusese că totul mergea de minune. Menţionase faptul şi într-un raport către Canonicat. Stiros era măcinat de îndoieli. Toată lumea avea îndoieli, cu excepţia poporului în dragostea sa pentru Sheeana. Spionii însărcinaţi să-l supravegheze pe Tuek raportau ca până şi el începea să se îndoiască de înţelepciunea hotărârii sale de a-l face să dispară pe istoricul-locutor Dromind.

— Va fi avut oare dreptate Dromind să se îndoiască de ea? îi întreba Marele Preot pe cei din anturajul lui.

— În nici un caz! răspundeau sicofanţii.

Ce altceva ar fi putut spune? Marele Preot nu putea să se înşele când lua asemenea decizii. Zeul n-ar fi îngăduit una ca asta. Totuşi, Sheeana îl descumpănea pe Tuek. Punea sub un cumplit semn al întrebării deciziile multor Mari Preoţi dinaintea lui. O mulţime de lucruri se cereau reevaluate.

Stiros nu înceta să-l hărţuiască pe Tuek:

— În fond, ce ştim noi despre ea?

Tamalane dispunea de o înregistrare completă a celei mai recente dintre confruntările lor. Discuţia avusese loc târziu în noapte, în apartamentul Marelui Preot, unde cei doi, instalaţi confortabil în caniscaune albastre dintre cele mai scumpe şi având la îndemână dulciuri cu glazură de mirodenie, se credeau la adăpost de orice urechi indiscrete. Înregistrarea holo pe care o poseda Tamalane era făcută la lumina unui singur licuriglob galben ce plutea pe suspensii deasupra celor doi preoţi, cu intensitatea redusă pentru a menaja ochii lor obosiţi.

— Poate că acea primă încercare, când am abandonat-o în deşert, lângă un toboşar, n-a fost cea care trebuia, spunea Stiros.

Era o formulare dibace. Tuek nu avea faima că ar fi posedat o minte foarte complicată.

— N-a fost cea care trebuie? Ce vrei să spui?

— Poate că Zeul doreşte s-o supunem la alte încercări.

— Dar ai văzut-o cu proprii tăi ochi vorbindu-i Zeului, în deşert, de nenumărate ori!

— Tocmai! se repezi Stiros, demonstrând clar că era exact răspunsul pe care îl aşteptase. Dacă ea e în stare să rămână nevătămată în prezenţa Zeului, n-ar putea să-i înveţe şi pe alţii

cum să facă acelaşi lucru?

— Ştii bine că s-a înfuriat de fiecare dată când i-am propus asta.

— Poate că n-am abordat problema în mod corespunzător.

— Stiros! Dar dacă are dreptate copila? Noi suntem slujitorii Zeului *Fracţionat.* Am cugetat îndelung şi cu toată seriozitatea la asta. Pentru ce s-ar fracţiona Zeul? Nu asta e încercarea de pe urmă a Zeului?

Expresia lui Stiros arăta că acesta era exact genul de gimnastică mentală de care facţiunea sa se temea. Încercă să devieze conversaţia, dar Marele Preot nu era dispus să renunţe la plonjonul său în metafizică.

— Încercarea cea de pe urmă, insistă Tuek. Recunoaşterea binelui din rău şi a răului din bine.

Consternarea se întipări pe chipul lui Stiros. Tuek era Unsul Suprem al Zeului. Nici un preot n-avea voie să se îndoiască de *asta!* Dacă Tuek s-ar fi apucat să facă publice asemenea concepţii, întreaga autoritate a preoţilor ar fi fost zdruncinată din temelii! Era limpede că Stiros se întreba dacă nu cumva sosise clipa să fie dus în deşert, cu un toboşar, însuşi Marele Preot.

— Nu m-aş încumeta să dezbat idei atât de profunde cu Marele meu Preot, spuse el în cele din urmă, dar aş avansa o propunere care-ar putea risipi multe îndoieli.

— S-auzim, făcu Tuek.

— Anumite instrumente ar putea fi strecurate discret în veşmintele ei. Am avea astfel posibilitatea s-o ascultăm când vorbeşte cu...

— Crezi că zeul n-ar şti ce-am făcut?

— Nici nu mi-a trecut prin minte una ca asta!

— Nu voi ordona să fie dusă iar în deşert, rosti hotărât Tuek.

— Dar dacă s-ar duce din proprie iniţiativă? întrebă Stiros cu un surâs onctuos. A făcut-o de multe ori.

— Nu şi în ultima vreme. S-ar părea că nu mai simte nevoia să-l consulte pe Zeu.

— Nu i-am putea sugera noi s-o facă?

— În cel fel?

— Sheeana, n-ai mai vorbit de mult cu Părintele tău. Nu ţi-e dor de prezenţa Lui?

— Asta sună mai degrabă a îndemn, decât a sugestie.

— Am dat doar un exemplu de cum am putea să...
— Copila Sfântă nu-i o nătângă, Stiros! Sheeana vorbeşte cu Zeul. Şi Zeul ar putea să ne pedepsească aspru pentru trufia noastră.
— Oare Zeul n-a adus-o aici pentru ca noi s-o studiem?
Întrebarea era prea aproape de erezia lui Dromind pentru a-i fi pe plac lui Tuek. Îi aruncă lui Stiros o privire întunecată.
— Voiam să spun, se grăbi Stiros să bată în retragere, că Zeul vrea, fără doar şi poate, să învăţăm de la ea.
Tuek însuşi spusese acelaşi lucru de multe ori, fără a auzi în propriile sale cuvinte un curios ecou al spuselor lui Dromind.
— Să nu fie supusă la nici un fel de presiuni sau încercări de influenţare, declară el.
— Ferească-ne cerul! răspunse Stiros. Voi fi sufletul sfintei prudenţe. Şi tot ce voi afla de la Copila Sfântă îţi va fi adus îndată la cunoştinţă.
Tuek încuviinţă în tăcere. Avea propriile sale mijloace pentru a se asigura dacă Stiros spunea adevărul.
Presiunile şi încercările de influenţare discrete care urmară fură imediat raportate Casei Canonicatului de către Tamalane şi subordonatele ei.
"Sheeana are un aer tot mai îngândurat", scria Tamalane într-unul din rapoartele ei.
Pentru Cucernicele Maici de pe Rakis, ca şi pentru cele cărora le erau adresate rapoartele, acest "aer îngândurat" avea o semnificaţie evidentă. Antecedentele Sheeanei fuseseră deduse de mult. Intervenţiile lui Stiros o făceau pe copilă să sufere de dorul de casă. Sheeana păstra o tăcere înţeleaptă, dar era limpede că gândul i se întorcea deseori la satul de pionieri în care îşi petrecuse prima parte a copilăriei. În ciuda spaimelor şi a pericolelor vieţii din deşert, aceea fusese, fără doar şi poate, perioada ei cea mai fericită. De bună seamă că-şi amintea adesea de râsete, de jaloanele pentru prezicerea vremii pe care copiii le înfigeau în nisip, de vânarea scorpionilor prin ungherele colibelor din sat, de adulmecatul rămăşiţelor de mirodenie printre dune. După repetatele incursiuni ale Sheeanei în acelaşi sector, Surorile localizaseră cu aproximaţie satul dispărut şi reconstituiseră cauzele distrugerii sale.
Sheeana contempla deseori una dintre vechile hărţi ale lui Tuek, agăţată pe un perete din apartamentul ei. După cum se

aştepta Tamalane, într-o dimineaţă fetiţa arătă pe hartă un loc în care mai fusese de câteva ori.

— Duceţi-mă acolo, le ceru ea servitorilor.

Un topter fu adus imediat.

În timp ce preoţii ascultau cu nesaţ la bordul altui topter, care plana la mare altitudine, Sheeana îl înfruntă încă o dată pe răzbunătorul nisipurilor. Tamalane şi consilierele ei, branşate la circuitul preoţilor, urmăreau scena cu aceeaşi aviditate.

Nimic nu lăsa de presupus că un sat existase odată în mijlocul dunelor bătute de vânt unde Sheeana ceruse să fie depusă. De data aceasta, folosi un toboşar. Era o altă idee strecurată cu abilitate de Stiros, care o iniţiase cu grijă în mânuirea străvechiului mijloc de chemare a Zeului Fracţionat.

Un vierme nu întârzie să apără.

Tamalane vedea pe ecranul ei monstrul, a cărui lungime o estimă la vreo cincizeci de metri, ceea ce era o mărime medie. Sheeana stătea la doar trei metri de gura căscată. Vuietul furnalului interior al viermelui răzbătea clar în receptoarele observatorilor.

— Poţi să-mi spui pentru ce ai făcut lucrul acela? întrebă Sheeana.

Nici nu se clintea în faţa răsuflării dogorâtoare a viermelui. Nisipul scrâşnea sub greutatea monstrului, dar ea părea că nu aude.

— Răspunde-mi! porunci.

Nici o voce nu răsună dinspre vierme, dar Sheeana înclină capul, ca şi când ar fi ascultat.

— Atunci, întoarce-te de unde-ai venit, rosti ea după o clipă, însoţindu-şi cuvintele cu o mişcare imperioasă a mâinii.

Ascultător, viermele se trase îndărăt şi dispăru, cufundându-se în nisip.

Zile în şir, în vreme ce Surorile se delectau spionându-i, preoţii dezbătură această scurtă întâlnire. N-o puteau interoga pe Sheeana fără ca ea să înţeleagă că fusese spionată. Ca şi înainte, refuzase orice discuţie referitoare la incursiunea ei în deşert.

Stiros continuă să lucreze discret. Rezultatul fu exact cel la care se aştepta Comunitatea Surorilor. Pe neaşteptate, Sheeana spunea în unele zile de cum se trezea: "Astăzi voi merge în deşert".

Uneori, folosea un toboşar. Alteori, îşi lansa chemarea dansând. În inima nisipurilor, departe de Keen sau de orice alt loc populat, viermii veneau la chemarea ei. Stând de una singură în faţa câte unui vierme, Sheeana îi vorbea, în timp ce urechi lacome ascultau. Tamalane găsea fascinante înregistrările care-i treceau pe dinaintea ochilor înainte de a fi transmise la Casa Canonicatului.

"Ar trebui să te urăsc !" îi strigase Sheeana, la un moment dat, unui vierme.

Ce zarvă iscase asta printre preoţi! Tuek voia o dezbatere publică: "Ar trebui să-L urâm cu toţii pe Zeul Fracţionat şi, în acelaşi timp, să-L iubim?"

Stiros abia reuşise să-l abată de la această idee, argumentând că intenţiile Zeului nu erau încă foarte clare.

Pe unul dintre monştri, Sheeana îl întrebase: "Mă laşi să mai urc o dată pe spinarea ta?"

Dar, când ea dăduse să se apropie, viermele se retrăsese şi nu-i îngăduise să urce.

Cu un alt prilej, Sheeana întrebase: "Trebuie să rămân cu preoţii?"

Acelaşi vierme fusese supus apoi unei avalanşe de întrebări, printre care: "Unde ajung oamenii pe care-i înghiţi? De ce e atâta prefăcătorie în jurul meu? Trebuie să-i pedepsesc pe preoţii răi?"

Tamalane izbucnise în râs la auzul acestei ultime întrebări, gândindu-se la agitaţia pe care avea s-o stârnească în anturajul lui Tuek. Şi,

Într-adevăr, spionii ei nu întârziară să-i raporteze teroarea ce pusese stăpânire pe preoţi.

— Dar cum îi răspunde El? întrebă într-o zi Tuek. L-a auzit cineva pe Zeu răspunzând?

— Poate că vorbeşte direct în cugetul ei, opină unul dintre consilieri.

— Asta e! sări Tuek, prinzând din zbor ideea. Trebuie s-o întrebăm ce-i spune Zeul să facă.

Dar Sheeana refuza să se lase antrenată în acest gen de discuţie.

"Şi-a evaluat cu destulă precizie limitele puterii de care dispune", scria Tamalane într-un raport. "Acum nu mai merge prea des în deşert, în pofida presiunilor exercitate de Stiros.

După cum era de aşteptat, atracţia s-a risipit. Frica şi înflăcărarea o conduc doar până la un anumit punct înainte de a se estompa. A învăţat, totuşi, o poruncă eficientă: *Pleacă!"*

Pentru Bene Gesserit, era o bornă importantă în evoluţia lucrurilor. Dacă însuşi Zeul Fracţionat se supunea fără şovăială, nici un preot şi nici o preoteasă nu şi-ar fi putut îngădui să-i conteste copilei dreptul de a emite un asemenea ordin.

"Preoţii sunt pe cale să construiască, turnuri în deşert", scria Tamalane. "Vor să dispună de locuri mai sigure pentru a o observa pe Sheeana cînd se duce acolo."

Comunitatea Surorilor prevăzuse şi această evoluţie, exercitând chiar propriile sale presiuni discrete pentru accelerarea programului. Fiecare turn dispunea de o capcană de vânt, de o echipă de întreţinere, de o barieră de apă, de grădini şi alte elemente ale civilizaţiei. Fiecare reprezenta un avanpost ce împingea mai departe domeniul comunităţii umane de pe Rakis pe teritoriul viermilor.

Cătunele de pionieri deveniră inutile şi, în ochii populaţiei, meritul desfiinţării lor îi reveni tot Sheeanei.

"E preoteasa *noastră",* spuneau oamenii.

Tuek şi consilierii săi erau înfipţi într-o giruetă: *Shaitan şi Shai-Hulud în acelaşi trup?* Stiros trăia cu teama permanentă ca Tuek să nu ridice această idee la rangul de dogmă. Consilierii lui respinseră în cele din urmă sugestia de a-l elimina pe Marele Preot. O altă propunere, conform căreia Preoteasa Sheeana ar fi putut cădea victimă unui accident fatal, fu întâmpinată cu oroare de toată lumea, până şi Stiros considerând că riscul ar fi fost prea mare.

— Dacă îndepărtăm acest ghimpe, s-ar putea ca Zeul să abată asupra noastră ceva şi mai cumplit, se pronunţă el, apoi îi avertiză pe cei care-l ascultau: Cărţile din vechime au prezis că un copil ne va conduce.

Stiros nu era decât cel mai recent convins dintre cei ce vedeau în Sheeana mai mult decât o simplă muritoare. Era evident că persoanele din anturajul ei, inclusiv Cania, ajunseseră s-o adore pe Sheeana. Era atât de sinceră, atât de ageră şi de simţitoare.

Mulţi remarcară că această afecţiune tot mai puternică pentru Sheeana se manifesta până şi la Tuek.

Bene Gesseritul avea o denumire pentru acest fenomen, ale

cărui efecte îi erau de mult cunoscute: *veneraţie dilatantă.* Ultimele rapoarte ale lui Tamalane semnalau profundele schimbări ce erau pe cale să se producă pe Rakis. Pretutindeni, pe cuprinsul planetei, oamenii începeau să-şi adreseze rugăciunile lui Sheeana în loc de Shaitan sau chiar Shai-Hulud.

"Ei văd că Sheeana intervine în favoarea celor nevolnici", scria Tamalane. "Procesul e cunoscut. Totul se desfăşoară conform instrucţiunilor primite. Când veţi trimite ghola-ul?"

Suprafaţa exterioară a unui balon e întotdeauna mai mare decât afurisitul lui de centru! Asta spune totul despre Dispersie!

Răspunsul Bene Gesseritului
la o propunere ixiană de a se trimite
noi sonde în căutarea Rătăcitelor

O NAVETĂ rapidă a Bene Gesseritului îl ducea pe Miles Teg spre transportorul Ghildei aliat pe orbită în jurul Gammu-ului. Basharului nu-i plăcea că trebuie să părăsească Citadela într-un moment ca acesta, însă priorităţile erau evidente. În plus, avea şi un presentiment în legătură cu aventura asta. O experienţă de trei secole îl învăţase pe Teg să-şi asculte presentimentele. Lucrurile nu mergeau cum trebuie pe Gammu. Fiecare patrulă, fiecare mesaj transmis prin telesenzori, rapoartele agenţilor lui Patrin din marile oraşe — totul contribuia la alimentarea neliniştii sale.

Ca mentat, Teg simţea mişcarea mai multor forţe în interiorul şi în jurul Citadelei. Ghola-ul a cărui protecţie i se încredinţase era ameninţat. Ordinul de a se prezenta, pregătit pentru violenţă, la bordul unui transportor al Ghildei, venea, totuşi, de la Taraza însăşi şi comporta un cripto-identificator imposibil de falsificat.

În naveta care-l conducea spre punctul de întâlnire, Teg se pregătea mental pentru luptă. Toate măsurile de protecţie ce se puteau lua în Citadelă fuseseră luate. Lucilla era prevenită. Avea

încredere în ea. În ceea ce-o privea pe Schwangyu, însă, altfel stăteau lucrurile. Teg era ferm hotărât să discute cu Taraza câteva modificări esenţiale ce trebuiau neapărat introduse în Citadela Gammu. Mai întâi însă avea de câştigat o altă bătălie. Fiindcă nu se îndoia câtuşi de puţin că, din acest moment, se angaja într-un conflict.

În timp ce naveta manevra pentru acostare, Teg văzu prin hublou giganticul simbol ixian, încadrat de însemnele Ghildei, pe latura neluminată a transportorului. Era una dintre navele pe care Ghilda le reconvertise la utilizarea maşinilor ixiene în locul Navigatorului tradiţional. Neîndoios, la bord se afla o echipă de tehnicieni ixieni care se ocupa de maşini. Şi, la fel de neîndoios, exista şi un autentic Navigator al Ghildei. Ghilda nu învăţase niciodată cu adevărat să se încreadă într-o maşină, chiar dacă etala asemenea transportoare reconvertite, ca pe un mesaj adresat Tleilaxului şi Rakisului: *"Iată! Nu suntem absolut dependenţi de melanjul vostru!"*

Aceasta era adevărata semnificaţie a uriaşului simbol ixian de pe coca astronavei.

Teg simţi uşoara zdruncinătură datorată grapinelor de acostare şi inspiră adânc pentru a-şi destinde nervii încordaţi. Se simţea aşa cum se simţise întotdeauna înaintea unei bătălii: lipsit de orice iluzii deşarte. Acesta era un eşec. Discuţiile eşuaseră iar acum avea să se ajungă la vărsare de sânge... dacă nu găsea vreo altă cale de izbândă. Conflictele armate, în zilele acestea, luau rareori proporţii masive, dar asta nu însemna că moartea nu mai era prezentă. Iar acesta era un gen de eşec cu un caracter mai persistent. *Dacă nu suntem în stare să ne rezolvăm diferendele pe cale paşnică, înseamnă că suntem mai puţin decât oameni.*

Un subaltern cu inconfundabilul accent ixian veni să-l conducă la locul în care îl aştepta Taraza. De-a lungul tuturor culoarelor şi pneumotuburilor prin care trecu, Teg căută semne care să-i confirme avertismentul secret din mesajul Maicii Superioare. Dar totul părea calm şi normal — inclusiv atitudinea plină de respect a subalternului faţă de Bashar.

— Am fost comandant de tireg la Andioyu, îl informă el pe Teg, menţionând una dintre bătăliile pe care Basharul le câştigase aproape fără a fi nevoit să lupte.

Ajunseră în faţa unei uşi ovale obişnuite, în peretele unui

culoar obişnuit. Uşa se deschise şi Teg pătrunse într-o încăpere de dimensiuni confortabile, cu pereţi albi, fotolii pliante, măsuţe joase, licurigloburi reglate pe galben. Uşa etanşă se închise în spatele lui cu o bufnitură surdă, lăsându-l pe însoţitorul lui pe culoar.

O acolită Bene Gesserit apăru în despărţitura perdelei ca borangicul ce disimula un pasaj din dreapta lui Teg. Acolita înclină uşor capul. Fusese văzut. Taraza avea să fie încunoştiinţată.

Teg îşi reprimă un tremur în muşchii gambelor.

Pericol!

Nu se înşelase asupra avertismentului secret din mesajul lui Taraza. Erau precauţiile lui adecvate? La stânga sa se afla un fotoliu negru, în faţa unei măsuţe lungi, la al cărei capăt era un al doilea fotoliu. Se îndreptă spre acea latură a camerei şi aşteptă cu spatele la perete. Observă că puţin praf de pe Gammu îi acoperea încă vârful cizmelor.

În încăpere plutea un miros aparte. Adulmecă. *Shere!* Taraza şi suita ei se înarmaseră contra sondelor ixiene? Teg înghiţise obişnuita casetă de shere înainte de a se îmbarca pe navetă. În mintea sa existau prea multe informaţii de care ar fi putut profita un inamic. Dar faptul că Taraza lăsase să se simtă izul de shere în cvartirul ei avea o altă implicaţie. Era un mesaj adresat unui observator a cărui prezenţă nu putea s-o împiedice.

Taraza îşi făcu apariţia din pasajul aflat în spatele perdelei. Lui Teg i se păru că avea un aer obosit. Faptul era cu atât mai remarcabil cu cât Surorile puteau să-şi ascundă oboseala până în clipa în care aproape cădeau de pe picioare. Era într-adevăr vlăguită sau era vorba de o altă manevră destinată unor observatori ascunşi?

De cum intră, Taraza se opri şi-l examină pe Teg. Basharul părea mai bătrân decât la ultima lor întâlnire, observă ea. Responsabilităţile de pe Gammu îşi puseseră amprenta asupra lui, dar această constatare era de natură s-o liniştească. Însemna că Teg îşi făcuse datoria.

— Promptitudinea dumitale este apreciată, spuse ea.

Apreciată! Codul lor pentru a transmite: *"Suntem spionaţi de un inamic periculos".*

Teg dădu din cap în timp ce privirea îi alunecă spre perdeaua din spatele căreia apăruse Taraza.

Maica Superioară zâmbi şi înaintă spre mijlocul camerei. Nu observa la Teg nici un semn al efectelor melanjului. Vârsta respectabilă la care ajunsese ar fi putut da de bănuit că recurgea la mirodenie pentru a uşura povara anilor. Dar nimic nu indica existenţa unei dependenţe, cu care până şi cei mai puternici se resemnau când simţeau că li se apropie sfârşitul. Teg purta vechea sa uniformă de Bashar Suprem, dar fără stelele de aur pe umeri şi guler. Era un semn pe care ea îl recunoscu şi care spunea: "Amintiţi-vă cum le-am câştigat în serviciul dumneavoastră. Nici de data aceasta nu v-am înşelat aşteptările".

Ochii lui o fixau fără nici o expresie. Întreaga sa înfăţişare dădea impresia de calm interior, în totală contradicţie cu ceea ce ea ştia că se petrecea, în aceste clipe, în cugetul lui. Teg aştepta semnalul ei.

— Ghola-ul nostru trebuie redeşteptat cu prima ocazie, rosti ea şi ridică mâna, cerându-i să tacă, în clipa în care el dădu să vorbească. Am primit rapoartele lui Lucilla şi ştiu că e încă prea tânăr, dar suntem nevoiţi să acţionăm.

Vorbea pentru cei care spionau, înţelese Teg. Trebuia să dea crezare cuvintelor ei?

— Îţi ordon, aşadar, să procedezi neîntârziat la această redeşteptare, adăugă Maica Superioară şi-şi răsuci încheietura mâinii stângi în gestul de confirmare din limbajul lor secret.

Era deci adevărat! Teg îşi aruncă din nou ochii spre perdeaua ce ascundea pasajul prin care intrase Taraza. Cine asculta acolo?

Îşi concentră talentele de mentat asupra problemei. Îi lipseau unele elemente, dar asta nu-l împiedica. Un mentat putea face abstracţie de elementele lipsă, dacă dispunea de ceea ce-i trebuia pentru a înjgheba o configuraţie generală. În unele cazuri, câteva linii mari erau suficiente pentru a schiţa configuraţia căutată, care nu mai trebuia apoi decât completată prin inserarea elementelor potrivite. Mentaţii posedau rareori toate datele pe care ar fi putut să şi le dorească, dar Teg fusese format şi antrenat să distingă configuraţii, să recunoască sisteme şi ansambluri. Îşi reaminti că, în plus, fusese format, din punct de vedere militar, ca o armă ce trebuia aţintită în mod corect.

Taraza era pe cale să-l aţintească. Felul în care evaluase el

situaţia în care se aflau fusese confirmat.
— Se va încerca pe toate căile uciderea sau capturarea ghola-ului înainte de a ajunge să fie redeşteptat, spuse Taraza.
Teg identifică tonul. Maica Superioară furniza cu răceală date destinate unei analize mentatice. Aşadar observase că era acordat pe acest mod.
Procesul de căutare a configuraţiei începu să se deruleze rapid în mintea lui. În primul rând, intenţiile Comunităţii Surorilor în legătură cu ghola-ul. În privinţa asta nu ştia mai nimic în afara faptului că era ceva legat de prezenţa pe Rakis a unei fetiţe care (se zicea) avea puterea de a le comanda viermilor. Ghola-ii Idaho aveau o personalitate fermecătoare, plus încă ceva care îi determinase pe Tiran şi pe tleilaxu să-i reproducă de nenumărate ori. Duncani în serie! Ce servicii îndeplinea acest ghola pentru ca Tiranul să nu-l fi lăsat niciodată să odihnească în pace în lumea morţilor? Tleilaxu, pe de altă parte, continuaseră timp de milenii, chiar şi după moartea Tiranului, să decanteze Duncani Idaho în cuvele lor axlotl. Îl vânduseră de douăsprezece ori pe acest ghola Bene Gesseritului, care plătise de fiecare dată cu cea mai valoroasă monedă: melanj din preţioasele sale rezerve proprii. De ce acceptau tleilaxu drept plată ceva ce ei produceau din abundenţă? Răspunsul era evident: pentru a secătui rezervele Surorilor. O formă de cupiditate cu totul specială. Tleilaxu cumpărau supremaţie. Miza jocului era puterea!
Teg o privi pe Maica Superioară, care aştepta calmă.
— Tleilaxu ne ucid în mod sistematic ghola-ii pentru a ne controla reflexele, rosti el.
Taraza dădu din cap, fără să comenteze. Aşadar mai era ceva. Din nou, Teg trecu pe modul mentatic.
Bene Gesseritul constituia o piaţă preţioasă pentru melanjul tleilaxu. Nu era singura sursă a Comunităţii, deoarece mai exista şi producţia infimă a Rakisului, dar rămânea, totuşi, o sursă importantă; da, foarte importantă. Nu era raţional ca Tleilaxul să-şi înstrăineze o piaţă atât de preţioasă, dacă nu avea în perspectivă o altă piaţă, şi mai preţioasă.
Cine altcineva se mai interesa de activităţile Bene Gesseritului? Ixienii, fără doar şi poate. Dar ixienii nu reprezentau o piaţă bună pentru melanj. Simpla prezenţă a ixienilor la bordul acestei nave era grăitoare pentru

independenţa lor. Iar cum ixienii şi Păstrăvăresele făceau cauză comună, acestea din urmă puteau fi excluse din procesul de căutare a configuraţiei.

Ce mare putere sau coaliţie de puteri din acest univers poseda...

Teg făcu să încremenească acest gând, ea şi când ar fi acţionat retrofrânele unui topter, şi-şi lăsă mintea să plutească liberă în timp ce tria alte considerente.

Nu din acest univers.

Configuraţia începea să se contureze. *Bogăţia.* Gammu apăru într-o nouă lumină în calculul mentatic al lui Teg. Gammu fusese, cu mult timp în urmă, secătuită de toate resursele sale. Harkonnenii o abandonaseră ca pe un cadavru în descompunere, pe care, mai apoi, danienii reuşiseră să-l readucă la viaţă. Existase o epocă, totuşi, când orice speranţă părea pierdută pentru Gammu. Dispăruseră până şi visurile. Pentru a se ridica din mocirlă, populaţia recursese la cel mai josnic pragmatism. *Dacă merge, e bine.*

Bogăţia.

În cursul primului său tur de inspecţie pe Gammu, remarcase numărul mare de bănci. Unele dintre ele se anunţau chiar ca fiind sub oblăduirea Bene Gesseritului. Gammu servea drept placă turnantă pentru manipularea unor bogăţii imense. Banca pe care o vizitase într-o zi pentru a verifica posibilitatea de a o folosi drept punct de contact în caz de urgenţă reveni brusc în atenţia lui de mentat. Îşi dăduse imediat seama că acea bancă nu se limita la tranzacţii pur planetare. Era o bancă pentru bancheri.

Nu doar bogăţia, ci BOGĂŢIA NEMĂRGINITĂ!

Nu găsise încă o Configuraţie de Bază, dar avea suficiente elemente pentru o Proiecţie de Încercare. Bogăţii care nu erau din acest univers. Oamenii din Dispersie!

Toate aceste calcule mentatice nu-i luaseră decât câteva secunde. Ajungând la un punct de încercare, Teg se puse în stare de relaxare musculară şi nervoasă, îi aruncă o singură privire lui Taraza şi păşi hotărât spre perdeaua care masca pasajul. Observă că Taraza nu dădu nici un semn de alarmă. Îndepărtând cu o mişcare bruscă perdeaua, Teg se pomeni faţă în faţă cu un bărbat aproape la fel de înalt ca el. Costum în stil militar, cu lănci încrucişate pe petliţele de la guler. Trăsături

aspre, maxilare puternice, ochi verzi. Aerul surprins, dar vigilent. O mână în cumpănire în dreptul unui buzunar a cărui umflătură vădea prezenţa unei arme.

Teg îi adresă un surâs, lăsă să cadă perdeaua şi se întoarse către Taraza.

— Suntem ţinuţi sub observaţie de persoane din Dispersie, rosti el.

Taraza se destinse. Teg făcuse din plin dovada calităţilor sale.

Perdeaua zbură în lături. Necunoscutul intră în cameră şi se opri la doi paşi de Teg. Chipul îi era împietrit într-o expresie de mânie rece.

— V-am avertizat să nu-i spuneţi nimic! vorbi el cu o voce aspră, de bariton, şi un accent pe care Teg îl auzea pentru prima oară.

— Iar eu te-am avertizat cu privire la puterile acestui Bashar Mentat, replică Taraza cu un licăr de dispreţ în privire.

Bărbatul se îmblânzi brusc şi o vagă expresie de teamă i se întipări pe faţă.

— Onorată Matre, vă...

— Să nu mai îndrăzneşti să-mi spui aşa!

Corpul lui Taraza se încordă într-o postură de luptă pe care Teg n-o mai văzuse niciodată la ea.

— Stimată doamnă, reluă străinul înclinând uşor capul, nu dumneavoastră controlaţi situaţia aici. Trebuie să vă reamintesc că am ordin să...

Teg auzise destul.

— O controlează prin intermediul meu, rosti el. Înainte de a veni aici, am luat câteva măsuri de precauţie. Nu ne aflăm... (Privi în jurul lui înainte de a-l fixa din nou pe străin, a cărui expresie devenise circumspectă.)... la bordul unei non-nave. Două non-nave de-ale noastre vă ţin, în momentul de faţă, în linia lor de ochire.

— N-aţi putea să scăpaţi cu viaţă! lătră bărbatul.

— Nimeni de pe această navă n-ar putea să scape cu viaţă, spuse Teg surâzând amabil şi încleştând maxilarul pentru a declanşa semnalul nervos care activa releul de timp cu impulsuri grafice implantat în craniul său. Imediat impulsurile grafice se înscriseră în centrii lui vizuali. Şi n-aveţi prea mult timp la dispoziţie pentru a lua o decizie, adăugă el.

— Explică-i cum ai ştiut ce ai de făcut, zise Taraza.

— Maica Superioară şi cu mine avem propriile noastre mijloace de comunicaţie, spuse Teg. Dar, oricum, n-ar fi fost nevoie să mă prevină. Convocarea ei era de ajuns. Maica Superioară la bordul unui transportor al Ghildei într-un moment ca acesta? Imposibil!

— E un impas, mârâi străinul.

— Poate, făcu Teg. Dar nici Ghilda, nici ixienii nu vor risca să provoace un atac masiv al unor forţe Bene Gesserit aflate sub comanda unui ofiţer pe care l-am format eu. Mă refer la Basharul Burzmali. Sprijinul dumitale tactic e ca şi evaporat.

— Eu nu i-am spus absolut nimic, zise Taraza. Ai asistat, pur şi simplu, la o demonstraţie a puterilor unui Bashar Mentat, puteri despre care mă îndoiesc că şi-ar avea egal în universul vostru. Gândeşte-te la asta dacă ai de gând să-l înfrunţi pe Burzmali, un comandant pregătit de acest mentat.

Omul îşi plimbă privirea de la Taraza la Teg şi înapoi la Taraza.

— Singurul mod de a ieşi din ceea ce dumitale ţi se pare a fi un impas, spuse Teg, este ca Maica Superioară Taraza şi persoanele care-o însoţesc să părăsească această navă împreună cu mine. Dar trebuie să te hotărăşti imediat. Răgazul va expira.

— E o cacealma, făcu bărbatul, dar cuvintele lui n-aveau nici o forţă.

— A fost o mare onoare să va servesc, Cucernică Maică Superioară. Permiteţi-mi să-mi iau rămas bun.

— Poate că moartea nu ne va despărţi, răspunse Taraza.

Era formula tradiţională de adio de la o Cucernică Maică la alta.

— Plecaţi!

Bărbatul se repezi spre uşa etanşă dinspre coridor şi o deschise cu o smucitură, dezvăluind doi gardieni ixieni cu un aer surprins. Cu voce răguşită, le ordonă:

— Conduceţi-i la naveta lor!

— Chemaţi-vă însoţitoarele, Maică Superioară, spuse Teg fără a-şi abandona calmul. Apoi se adresă bărbatului care stătea lângă uşă: Îţi preţuieşti prea mult propria piele pentru a fi un bun soldat. Nici unul dintre oamenii mei n-ar fi făcut o asemenea greşeală.

— La bordul acestei nave se află Onorate Matres adevărate, rosti printre dinţi celălalt. Datoria mea este să le apăr viaţa.

Teg făcu o strâmbătură şi se întoarse spre locul în care Taraza îşi întâmpina suita venită din încăperea alăturată. Erau două Cucernice Maici şi patru acolite. Pe una dintre Cucernicele Maici o recunoscu: Darwi Odrade. N-o văzuse decât o singură dată, de la distanţă, dar ovalul feţei şi ochii ei fermecători nu-i lăsau nici un dubiu. Asemănarea cu Lucilla era izbitoare.

— Avem timp să facem prezentările? întrebă Taraza.

— Desigur, Maică Superioară, răspunse el.

Se înclină şi strânse mâna fiecărei femei în timp ce Taraza le prezenta. Pe când părăseau încăperea, îi spuse necunoscutului în uniformă:

— Trebuie să ştim să respectăm regulile de politeţe. Altminteri, suntem mai puţin decât oameni.

Abia când se aflară cu toţii în interiorul navetei, Teg, aşezat lângă Taraza, puse întrebarea prioritară:

— Cum v-au capturat?

Naveta cobora vertiginos spre suprafaţa planetei. Ecranul din faţa lui Teg îi arăta că nava Ghildei cu însemnele ixiene se supunea ordinului său de a nu se desprinde de pe orbită până ce aparatul lor nu avea să se afle în siguranţă, în interiorul zonei de apărare planetară.

Înainte ca Taraza să poată răspunde, Odrade se aplecă în intervalul care le separa scaunele şi spuse:

— Am anulat ordinul Basharului de a se distruge nava Ghildei, Maică Superioară.

Teg se răsuci brusc şi o fulgeră cu privirea.

— Dar v-au făcut prizoniere şi... (Se încruntă.) De unde-aţi ştiut ce ordin am...

— Miles!

Vocea Maicii Superioare conţinea o dojană apăsătoare. Teg schiţă un surâs plouat. Da, Taraza îl cunoştea la fel de bine pe cât se cunoştea el însuşi... ba chiar mai bine, în anumite privinţe.

— Nu ne-au capturat ei, Miles, reluă Taraza. Noi ne-am lăsat prinse. Oficial, o escortam pe Dar spre Rakis. Am debarcat din non-nava noastră la Joncţiune şi am cerut să ni se pună la dispoziţie cel mai rapid transportor al Ghildei. Întregul Consiliu, inclusiv Burzmali, a fost de acord asupra faptului că era de

prevăzut ca aceşti intruşi din Dispersie să deturneze transportorul pentru a ne duce la dumneata, cu scopul de a culege toate piesele proiectului ghola.

Teg rămase mut de uimire. *Ce risc!*

— Ştiam că ne vei salva, urmă Taraza. Iar Burzmali era pregătit pentru cazul în care n-ai fi putut s-o faci.

— Nava asta a Ghildei, pe care-aţi cruţat-o, va cere întăriri şi va lansa un atac asupra...

— Nu se vor atinge de Gammu, spuse Taraza. Pe Gammu se află prea multe forţe diverse aparţinând Dispersiei. Nu vor îndrăzni să-şi facă atâţia duşmani.

— Aş vrea să fiu şi eu la fel de sigur de asta pe cât păreţi dumneavoastră.

— Poţi să fii, Miles. Dar mai avem şi alte motive pentru a nu distruge transportorul ăsta. Ix şi Ghilda au fost surprinse în flagrant delict de încălcare a neutralităţii. Treaba asta este dăunătoare pentru afaceri şi, în momentul de faţă, au nevoie de toate afacerile pe care le-ar putea contracta.

— Dacă nu cumva au în perspectivă clienţi mai buni, care le oferă profituri mai mari!

— Ahhh, Miles! făcu Taraza, apoi continuă pe un ton meditativ: Ceea ce încercăm de fapt să facem noi, Bene Gesseritul din ultimul timp, este să lăsăm lucrurile să se liniştească, să se echilibreze. Ştii asta.

Teg cunoştea acest adevăr, dar fu frapat de expresia "din ultimul timp". Cuvintele i se păreau ca un fel de preludiu al morţii. Dar, fără a-i da timp să cugete mai profund, Taraza continuă:

— Dorim să rezolvăm conflictele cele mai pătimaşe în afara câmpului de bătălie. Trebuie să recunosc că datorită Tiranului am ajuns la această atitudine. Îmi închipui că nici nu ţi-a trecut prin cap să te consideri un produs al condiţionării Tiranului, Miles, dar te asigur că eşti.

Teg îi acceptă spusele fără nici un comentariu. Era un factor primordial în expansiunea societăţii umane. Nici un mentat nu putea ignora această dată.

— Tocmai această calitate ne-a atras către dumneata în primul rând, Miles, spuse Taraza. Poţi să fii afurisit de frustrant câteodată, dar n-am vrea să fii altfel.

După amănunte subtile din glasul şi din comportamentul ei,

Teg îşi dădu seama că Taraza nu vorbea doar pentru el, ci şi pentru urechile celor din anturajul ei.

— Ai idee, Miles, cât de înnebunitor este pentru cineva să te audă susţinând, cu aceeaşi forţă, două puncte de vedere opuse? Dar această putere de simpatie pe care o posezi este o armă redutabilă. Cât de îngroziţi au fost unii dintre duşmănii dumitale văzându-te înfruntându-i acolo unde n-ar fi bănuit niciodată că poţi să apari!

Teg îşi îngădui să schiţeze un zâmbet. Aruncă o privire piezişă către femeile aşezate de partea cealaltă a intervalului. Pentru ce voia Taraza ca ele să audă aceste cuvinte? Darwi Odrade părea să moţăie, cu capul lăsat pe spate, cu ochii închişi. Unele dintre celelalte discutau între ele cu voce scăzută. Dar asta nu însemna nimic. Chiar şi acolitele Bene Gesserit erau capabile să urmărească mai multe şiruri de idei în acelaşi timp. Îşi întoarse atenţia la Taraza.

— Ai realmente darul de a simţi unele lucruri aşa cum le simt inamicii dumitale, continuă Maica Superioară. Asta am vrut să spun. Şi, bineînţeles, când le afli într-o asemenea stare de spirit nu mai cunoşti inamic.

— Ba da!

— Nu-mi răstălmăci cuvintele, Miles. Nu ne-am îndoit niciodată de loialitatea dumitale. Dar este straniu cum ne faci să vedem lucruri pe care, altfel, n-am avea nici un mijloc să le vedem. Există momente când ne serveşti drept ochi.

Darwi Odrade, observă Teg, ridicase pleoapele şi se uita la el. Era o femeie superbă. Cu ceva tulburător în înfăţişare. Ca şi Lucilla, îi amintea de cineva din trecutul său. Înainte de a putea explora mai adânc acest gând, Taraza îl întrebă:

— Posedă şi ghola-ul această capacitate de a-şi păstra echilibrul între două forţe opuse?

— Ar putea deveni mentat, răspunse Teg.

— A fermentat într-una dintre încarnările lui, Miles.

— Chiar doriţi să fie redeşteptat la o vârstă atâ. de fragedă?

— Trebuie, Miles. E o chestiune de viată sau de moarte.

Punctul slab al CHOAM-ului? Foarte

simplu: ignoră faptul că puteri comerciale mai vaste aşteaptă pe marginea activităţilor sale, puteri care ar putea să-l înghită aşa cum un limorc înghite lăturile. Aceasta este adevărata ameninţare a Dispersiei. Pentru CHOAM, ca şi pentru noi toate.

Stenogramele Consiliului Bene Gesserit.

Cod Arhive SXX90CH

ODRADE nu urmărea decât cu o parte a atenţiei conversaţia dintre Teg şi Taraza. Naveta era mică şi cabina pentru pasageri, strâmtă. Era sigură că aveau să folosească perturbaţiile atmosferice pentru a-şi amortiza coborârea şi se pregătea de inevitabilele zdruncinături. La aparatele de acest tip, piloţii nu recurgeau la suspensii decât în caz de urgenţă. Făceau economie de energie.

Încercă să folosească aceste clipe, aşa cum o făcuse ori de câte ori avusese prilejul până acum, pentru a-şi aduna gândurile în vederea sarcinilor care o aşteptau. Timpul presa. Iar ea era supusă unui calendar aparte. Înainte de a părăsi Planeta Canonicatului, se uitase îndelung la un calendar, fascinată, cum i se întâmpla deseori, de persistenţa timpului şi a limbajului său: secunde, minute, ore, zile, săptămâni, ani... ani standard, mai exact. Persistenţă nu era tocmai cuvântul potrivit pentru acest fenomen. Mai degrabă... inviolabilitate. Tradiţie. Tradiţia care nu trebuia tulburată. Zăbovi asupra acestei idei. Străvechiul curs al timpului, impus unor planete care nu mai băteau minutele după orologiul uman primordial. O săptămână avea şapte zile. Şapte! Cât de puternic rămânea acest număr! Mistic. Era păstrat cu sfinţenie în Biblia Catolică Portocalie. Dumnezeu a creat o lume în şase zile "iar în ziua a şaptea s-a odihnit".

Bine a făcut! îşi spuse Odrade. *Cu toţii ar trebui să ne odihnim după o trudă grea.*

Întoarse uşor capul pentru a-l privi pe Teg, de cealaltă parte a intervalului. Cu siguranţă că nici nu-şi închipuia cât de multe amintiri avea ea despre el. Putea să desluşească felul în care anii transformaseră chipul lui dârz. Contactul cu ghola-ul îi

drenase energiile. Copilul acela din Citadela de pe Gammu trebuie că era un burete care absorbea totul în preajma lui.

Miles Teg, ştii oare în ce fel te folosim? gândi.

Era un gând care o slăbea, dar îl lăsă să poposească în conştiinţa ei, aproape ca pe-o sfidare. Ce uşor i-ar fi fost să-l iubească pe acest nobil bătrân! Nu ca pe-un partener, fireşte. Dar... să-l iubească, totuşi. Simţea legătura care o atrăgea spre el. O recunoştea graţie fineţei talentelor ei Bene Gesserit. Dragostea, damnabila dragoste, dragostea care însemna slăbiciune.

Odrade simţise această forţă de atracţie cu primul partener pe care fusese trimisă să-l seducă. O senzaţie curioasă. Anii de condiţionare Bene Gesserit o învăţaseră să se ferească de ea. Nici una dintre instructoarele ei nu-i permisese luxul unui asemenea abandon. Cu timpul, înţelesese motivele tuturor acelor precauţii. Apoi se pomenise, deodată, trimisă în misiune de Maestrele Geneticiene, cu ordinul de a se apropia tocmai în acel chip de un anumit individ, de a se lăsa penetrată. Toate datele clinice erau prezente în spiritul ei conştient şi putuse să citească excitaţia sexuală a partenerului în acelaşi timp în care şi-o îngăduia ei înseşi. În definitiv, fusese pregătită cu minuţiozitate pentru acest rol, de bărbaţi pe care Maestrele Geneticiene îi alegeau şi-i condiţionau la superlativ tocmai în acest scop.

Odrade oftă şi-şi luă privirea de la Teg, închizând ochii şi lăsându-se în voia amintirii. Bărbaţii folosiţi în şedinţele de antrenament nu-şi lăsau niciodată emoţiile să oglindească vreun abandon creator de legături. Era o lacună necesară în educaţia sexuală.

Acea primă misiune de seducţie care i se încredinţase... Nu fusese deloc pregătită pentru extazul năucitor al unui orgasm simultan, o reciprocitate şi o împărtăşire la fel de vechi ca şi specia umană — mai vechi! Şi cu puteri capabile să anihileze raţiunea. Acea expresie de pe chipul partenerului ei, dulceaţa sărutului său, totala abandonare a tuturor barierelor lui protectoare! Nici un Antrenor nu procedase vreodată astfel. Cu disperare, se agăţase de lecţiile Bene Gesserit. Prin mijlocirea lor, văzuse esenţa acelui bărbat pe faţa lui, simţise acea esenţă în propriile ei fibre intime. Pentru o clipă doar, îşi îngăduise şi ea o reacţie egală şi trăise experienţa unei culmi a extazului despre

care nici una dintre instructoarele ei nu-i dăduse vreodată de bănuit că ar putea fi atinsă. În clipa aceea înţelesese ce se întâmplase cu Doamna Jessica şi cu celelalte "eşecuri" ale Bene Gesseritului.

Simţământul acela se numea dragoste!

Puterea pe care o avea acel simţământ o înspăimântase (cum, de altfel, prevăzuseră Maestrele Geneticiene) şi o făcuse să se retragă degrabă în meticuloasa condiţionare Bene Gesserit, afişând o mască a plăcerii în locul scurtei expresii fireşti care-i luminase chipul, folosind mângâieri calculate acolo unde mângâieri spontane ar fi fost mai uşoare (dar mai puţin eficiente).

Bărbatul reacţionase, conform aşteptărilor, prosteşte. Iar ei îi fusese de ajutor să-l considere prost.

A doua seducţie se dovedise mai puţin dificilă. Pentru cel de-al doilea bărbat, ca şi pentru următorii cu care fusese trimisă să procreeze, reperele memoriale erau diferite. Trebuia să depună eforturi ca să-şi reamintească feţele lor. Nu însă şi pentru cel dintâi. Acestuia putea să-i evoce cu uşurinţă trăsăturile şi o făcea uneori, cu un fel de uimire bătătorită. Câteodată, chipul lui se ivea de la sine în cugetul ei, fără ca ea să-şi dea seama care era cauza.

Aceasta era puterea periculoasă a dragostei!

Şi câte necazuri pricinuise această putere ocultă Bene Gesseritului de-a lungul mileniilor. Doamna Jessica şi dragostea ei pentru Ducele Leto nu reprezentau decât un exemplu printre nenumărate altele. Dragostea întuneca raţiunea. Le deturna pe Surori de la îndatoririle lor. Dragostea nu putea fi tolerată, decât atunci când nu cauza nici o discontinuitate brutală şi evidentă sau când servea scopurilor mai vaste ale Comunităţii Surorilor. Altminteri, trebuia evitată.

Rămânea, totuşi, în permanenţă, obiectul unei vigilenţe anxioase.

Odrade redeschise ochii şi-i îndreptă din nou spre Teg şi Taraza. Maica Superioară abordase un subiect nou. Cât de agasantă putea să fie vocea ei câteodată! Odrade coborî pleoapele şi ascultă conversaţia, rămânând legată de cele două voci printr-un fir pe care percepţia ei nu putea să-l evite.

— Foarte puţini oameni înţeleg în ce măsură infrastructura unei civilizaţii este o infrastructură de dependenţă, spunea

Taraza. Noi am studiat în amănunţime problema.

Dragostea este o infrastructură de dependenţă, gândi Odrade.

Pentru ce evoca Taraza acest subiect în momentul ăsta? Maica Superioară nu acţiona aproape niciodată fără să aibă motive profunde.

— Infrastructura de dependenţă este un termen care înglobează tot ce e necesar unei populaţii umane pentru supravieţuirea sau expansiunea ei, reluă Taraza.

— Melanjul? întrebă Teg.

— De bună seamă; dar mai toţi oamenii se uită la mirodenie şi-şi spun: "Ce noroc c-o avem şi că ne permite să trăim vreme mult mai îndelungată decât, odinioară, strămoşii noştri!"

— Cu condiţia să şi-o poată permite, replică Teg, şi Odrade remarcă în vocea lui o notă uşor incisivă.

— Atâta timp cât întreaga piaţă nu este monopolul unei singure puteri, răspunse Taraza, majoritatea oamenilor şi-o poate permite.

— Am învăţat economie stând pe genunchii mamei mele, spuse Teg. Hrana, apa, aerul respirabil, un spaţiu vital necontaminat de substanţe toxice... Există numeroase feluri de *monede de schimb,* a căror valoare variază în funcţie de tipul de dependenţă.

Ascultându-i, Odrade aproape că dădu din cap în semn de încuviinţare. Împărtăşea pe deplin reacţia lui Teg. *Nu mai bate la porţi deschise, Taraza! Treci la fondul problemei.*

— Aş vrea să-ţi aminteşti clar învăţăturile mamei dumitale, zise Taraza. Cât de blândă devenise vocea ei dintr-o dată! Schimbă însă la fel de brusc tonul, rostind tăios: Despotismul hidraulic!

Excelează în asemenea schimbări de accent, gândi Odrade. Memoria ei proiectă datele ca un robinet deschis brusc la maximum. *Despotismul hidraulic.* Monopolul unei surse esenţiale de energie, ca apa, electricitatea, hidrocarburile, medicamentele, melanjul... Supune-te celor ce deţin sursa sau mori!

— Şi mai există un concept interesant, continuă Taraza, despre care sunt sigură că ţi-a vorbit mama dumitale. Cel al buşteanului hotărâtor.

Odrade deveni deodată foarte curioasă. Taraza urmărea

ceva important cu această discuţie. Noţiunea de *buştean hotărâtor* data din epoca îndepărtată dinaintea inventării suspensiilor, când tăietorii de lemne transportau buştenii doborâţi lăsându-i să plutească, pe un curs de apă, până la fabricile de cherestea. Uneori, buştenii se blocau la câte-o meandră şi trebuia să se facă apel la un specialist capabil să descopere unicul buştean — buşteanul hotărâtor — ce trebuia îndepărtat pentru a elibera blocajul. Odrade ştia că Teg avea doar o imagine abstractă a termenului, dar Taraza şi ea putea evoca mărturiile vizuale existente în Celelalte Memorii, pentru a asista, în imaginaţie, la explozia de trunchiuri rupte şi jerbe de apă din clipa în care blocajul era spart.

— Tiranul a fost un buştean hotărâtor, zise Taraza. A creat un blocaj, apoi l-a eliberat.

Naveta începu să trepideze puternic, la primul contact cu atmosfera Gammu-ului. Odrade simţi centura de siguranţă întinzându-se timp de câteva secunde, apoi aparatul se stabiliză. Taraza, care îşi întrerupsese şirul vorbelor în acest interval, reluă:

— Dincolo de aşa-zisele dependenţe naturale, există unele religii care au fost create prin mijloace psihologice. Chiar şi necesităţile fizice pot avea câteodată o asemenea componentă ocultă.

— O realitate pe care Missionaria Protectiva o cunoaşte la perfecţie, spuse Teg.

Din nou, Odrade percepu în vocea lui acea notă a unui resentiment profund. Cu siguranţă că o auzise şi Taraza. Ce avea de gând? Risca să-l submineze pe Teg!

— Ahhh, da! făcu Maica Superioară. Preţioasa noastră Missionaria Protectiva. Oamenii au atâta nevoie ca structura credinţei lor personale să reprezinte "adevărata credinţă". Dacă vreun lucru îşi face plăcere sau îţi dă sentimentul securităţii şi dacă, pe deasupra, mai este şi inclus în sistemul tău de credinţă, ce dependenţă puternică e astfel creată!

Taraza se întrerupse în timp ce naveta era din nou scuturată de o turbulenţă atmosferică.

— Aş prefera să folosească suspensiile! se plânse ea.

— Face economie de energie, zise Teg. Mai puţină dependenţă.

Taraza râse.

— Ai dreptate, Miles. Cunoşti bine lecţia. Recunosc în ea talentul mamei dumitale. Vina-i întotdeauna a mamei când copilul apucă într-o direcţie periculoasă.

— Mă consideraţi copil?

— Te consider drept cineva care tocmai a avut prima confruntare directă cu maşinaţiile aşa-ziselor Onorate Matres.

Vasăzică asta era! gândi Odrade. Şi, cu un şoc, îşi dădu seama că Taraza nu-l viza doar pe Teg cu vorbele ei.

Şi mie-mi vorbeşte!

— Aceste Onorate Matres, cum le place să se autointituleze, urmă Taraza, au aliat extazul sexual cu adoraţia religioasă. Mă îndoiesc că sunt conştiente de pericolele iniţiativei lor.

Odrade deschise ochii şi-i aţinti asupra Maicii Superioare. Expresia lui Taraza era impenetrabilă, dar privirea ei, care-l fixa cu intensitate pe Teg, ardea de necesitatea de a-l face pe Bashar să înţeleagă.

— Da, pericolele, repetă ea. Masa omenirii posedă o identitate unitară de netăgăduit. Ea poate constitui o entitate, poate să se comporte ca un organism unic.

— Asta pretindea Tiranul, obiectă Teg.

— Asta a demonstrat Tiranul! El a manipulat după bunul său plac sufletul colectiv. Există momente, Miles, când comuniunea cu sufletul este o chestiune de supravieţuire. Sufletele, poate ştii asta, caută întotdeauna supape de siguranţă.

— Comuniunea sufletească n-a devenit ceva demodat în epoca noastră?

Lui Odrade nu-i plăcu tonul de zeflemea din vocea lui Teg. Observă că faptul o irită şi pe Taraza.

— Crezi că vorbesc despre modă în materie de religie? întrebă Maica Superioară cu o asprime neobişnuită în glasul ei subţire. Ştim amândoi că religiile pot fi create! Vorbesc despre aceste Onorate Matres care maimuţăresc unele dintre manierele noastre, dar nu au nici o fărâmă din conştiinţa noastră profundă. Cutează să se plaseze pe ele însele în centrul unui cult!

— Ceea ce Bene Gesseritul are grijă să evite întotdeauna, rosti Teg. Mama spunea că adoratorul şi cel adorat sunt uniţi prin credinţă.

— Şi pot fi dezbinaţi!

Odrade observă că Basharul trece brusc pe modul mentatic. Ochii săi păreau să privească în gol, trăsăturile feţei i se

destinseseră. Iar ea începu să înţeleagă, în parte, unde voia să ajungă Taraza.

Mentatul călăreşte ca romanii, cu un picior pe fiecare bidiviu. Picioarele sale se sprijină pe realităţi diferite în timp ce căutarea configuraţiei îl poartă în galop. Trebuie să ajungă la un obiectiv unic, călărind realităţi diferite.

Cu voce de mentat, monotonă şi distantă, Teg spuse:

— Orice forţe dezbinate ajung să se bată pentru supremaţie.

Taraza scoase un suspin de mulţumire, aproape senzual în spontaneitatea sa eliberatoare.

— Infrastructura de dependenţă, rosti ea. Aceste femei din Dispersie controlează forţe dezbinate, care rivalizează pentru a obţine supremaţia. Ofiţerul acela de pe nava Ghildei, când vorbea despre Onoratele sale Matres, vorbea, deopotrivă, cu veneraţie şi ură. Sunt sigură că ai auzit asta în vocea lui, Miles. Ştiu cât de mult te-a învăţat mama dumitale.

— Am auzit,

Din nou, Teg era atent la fiecare cuvânt al Maicii Superioare, ca şi Odrade.

— Dependenţele, reluă Taraza. Cât de simple pot fi şi, în acelaşi timp, cât de complexe. De pildă, caria dentară.

— Caria dentară?

Teg fusese smuls brusc de pe făgaşul mentatic al reflecţiilor sale şi Odrade, observându-l, înţelese că era exact reacţia pe care voise s-o obţină Taraza. Maica Superioară cânta la Basharul ei Mentat cu măiestria unui virtuoz.

Şi vrea ca eu să observ asta şi să învăţ, îşi spuse ea.

— Caria dentară, repetă Taraza. Un simplu implant la naştere apără de această năpastă cea mai pare parte a omenirii. Cu toate astea, trebuie să ne spălăm pe dinţi şi să ne îngrijim dantura în fel şi chip. Considerăm acest lucru atât de normal, încât nici nu ne mai gândim la el. Şi considerăm că obiectele de care ne servim pentru asta fac parte integrantă din mediul în care trăim, Dar între aceste obiecte, produsele pe care le conţin, instructorii de higienă dentară şi medicii Suk există o sumedenie de relaţii strânse.

— Un mentat n-are nevoie să i se explice ce este interdependenţa, zise Teg.

Curiozitatea era încă prezentă în vocea lui, dar cu aceeaşi notă distinctă de resentiment.

— De acord, spuse Taraza. Este esenţa însăşi a procesului de gândire al unui mentat.

— Atunci de ce insistaţi atât?

— Eşti mentat. Examinează ceea ce ştii în clipa de faţă despre aceste Onorate Matres şi răspunde-mi. Care e slăbiciunea lor?

Teg răspunse fără şovăială.

— Nu pot supravieţui decât sporind încontinuu dependenţa celor ce le susţin. E fundătura în care ajunge orice drogat.

— Exact. Şi pericolul?

— Ar putea duce la pierzanie, după ele, o mare parte a omenirii.

— Asta a fost problema Tiranului, Miles. Sunt sigură că era conştient de ea. Iar acum ascultă-mă cu atenţie. Şi tu, Dar, adăugă Taraza schimbând o privire cu Odrade, pe deasupra intervalului dintre scaune. Ascultaţi amândoi. Bene Gesseritul este pe cale să dea drumul unor puternice.... *elemente* în curentul uman. S-ar putea ca ele să provoace un blocaj. În mod cert, vor cauza pagube. Iar noi...

Încă o dată, naveta pătrunse într-o zonă cu perturbaţii intense şi orice conversaţie fu imposibilă în timp ce se încleştau de scaune, ascultând scrâşnetele şi pârâiturile cabinei în jurul lor. Când zdruncinăturile încetară, Taraza ridică glasul:

— Dacă scăpăm cu viaţă din maşinăria asta afurisită şi ajungem pe Gammu, va trebui să discuţi între patru ochi cu Dar, Miles. Ai citit Manifestul Atreides. Îţi va spune ea despre ce-i vorba, ca să te pregătească. Asta-i tot.

Teg o privi pe Odrade. Din nou, chipul ei îi puse la încercare memoria. Da, semăna izbitor cu Lucilla, dar mai era şi altceva. Deocamdată, însă, lăsă acest gând deoparte. *Manifestul Atreides?* Îl citise fiindcă i-o ceruse Taraza atunci când i-l transmisese. *Să mă pregătească? Pentru ce?*

Odrade îi văzu privirea întrebătoare. Ea însă înţelegea acum ce voia Maica Superioară. Ordinele ei căpătau o semnificaţie nouă, întocmai ca şi anumite pasaje din Manifest.

"După cum universul se creează cu participarea conştiinţei, tot aşa *fiinţa umană preştientă poartă această facultate creatoare până la extrema ei limită. Aceasta a fost puterea profund neînţeleasă a bastardului Atreides, putere pe care a transmis-o fiului său, Tiranul."*

Odrade cunoştea aceste cuvinte atât de bine cât le putea cunoaşte un autor, dar ele îi reveneau acum în minte ca şi când le-ar fi întâlnit pentru prima oară.

Fire-ai afurisită, Tar! gândi ea. Şi *dacă te înşeli?*

La nivel cuantic, universul nostru poate fi considerat ca un loc nedeterminat, previzibil în mod statistic doar dacă se recurge la numere foarte mari. Între acest univers şi un altul, relativ previzibil, unde trecerea unei singure planete poate fi anticipată cu aproximaţie de o picosecundă, alte forţe intră în joc. Pentru universul intermediar în care se situează viaţa noastră de zi cu zi, "ceea ce credem" este o forţă predominantă. Credinţele noastre comandă desfăşurarea evenimentelor cotidiene. Dacă suntem destui care să credem în el, putem cauza existenţa unui lucru nou. Sistemele de credinţă creează filtre prin care haosul se preschimbăm ordine.

Analiza Tiranului

Dosarul Taraza, Arhivele B.G.

GÂNDURILE LUI TEG erau în efervescenţă la întoarcerea pe Gammu. Basharul coborî din navetă pe marginea înnegrită a platformei de aterizare a Citadelei şi privi în jurul lui ca şi când ar fi făcut-o pentru prima oară. Era aproape amiază. Trecuse atât de puţin timp, dar atât de multe se schimbaseră!

Până unde era în stare să meargă Bene Gesseritul pentru a inocula o lecţie esenţială? Taraza îi dislocase procesele mentatice familiare. Avea impresia că incidentul de pe nava Ghildei fusese pus la cale doar pentru el. Pentru a fi abătut de la un făgaş previzibil. Cât de straniu i se părea Gammu-ul în timp ce traversa platforma păzită, în direcţia galeriilor de intrare.

Teg avusese ocazia să vadă multe planete, să le înveţe cutumele şi modul în care-şi impregnau locuitorii. Unele se bucurau de un soare mare şi galben, aflat în apropiere şi radiind o căldură binefăcătoare pentru dezvoltarea şi evoluţia oricărei forme de viaţă. Altele nu aveau decât aştri plăpânzi, pâlpâind în depărtarea unui cer negru şi a căror lumină anemică nu atingea aproape nimic. Între aceste două extreme, şi chiar în afara lor, existau nenumărate variaţii. Gammu era o varietate galbenă-verde, cu o zi de 31,27 ore standard şi o orbită de 2,6 a.s. Era o planetă pe care Teg crezuse că o cunoaşte perfect.

Când Harkonnenii se văzuseră siliţi s-o abandoneze, colonişti din ramura daniană, care nu apucaseră să ia calea Dispersiei, veniseră să o ocupe, numind-o Gammu, aşa cum o botezase Halleck cu ocazia marii remanieri cartografice. Pe vremea aceea, coloniştii se numeau caladanieni, dar mileniile au câteodată tendinţa de a scurta denumirile.

Teg se opri la intrarea rampei ce ducea spre etajele inferioare ale Citadelei. Taraza şi însoţitoarele ei rămăseseră mult în urmă. Observă că Maica Superioară îi vorbea cu un aer preocupat lui Odrade.

Manifestul Atreides, gândi el.

Chiar şi pe Gammu, puţini oameni recunoşteau că se trăgeau din Harkonneni sau din Atreizi, deşi genotipurile erau vizibile pretutindeni, îndeosebi cel dominant, al Atreizilor: nasul lung şi ascuţit, fruntea înaltă şi gura senzuală. Deseori, caracteristicile erau răzleţite — gura la unul, ochii pătrunzători la altul... cu nenumărate amestecuri. Dar se întâmpla şi ca o singură persoană să reunească toate aceste trăsături. Îi desluşeai, atunci, mândria acelei cunoaşteri lăuntrice:

"Sunt unul din ei!"

Cei născuţi pe Gammu recunoşteau în ea o superioritate în faţa căreia se înclinau, deşi puţini dintre ei îi dădeau nume.

Pe treapta imediat următoare se situa moştenirea Harkonnen — linii genetice avându-şi obârşia în timpurile de mult apuse ale grecilor, ale afganilor şi ale mamelucilor, umbre ale unei istorii antice pe care doar specialiştii sau persoanele instruite de Bene Gesserit mai puteau încă să o evoce.

Taraza şi suita ei îl ajunseră din urmă. O auzi pe Maica Superioară spunându-i lui Odrade: "Să nu-i ascunzi nimic lui Miles".

Cu atât mai bine, să-mi spună tot, gândi el, trecând printre santinele şi luând-o înainte pe lungul culoar de sub cazemate, care ducea în interiorul Citadelei.

Afurisitul ăsta de Bene Gesserit! Ce pune, de fapt, la cale, aici, pe Gammu?

Semne ale Bene Gesseritului puteau fi observate pe tot cuprinsul planetei — produsele selecţiilor menite să fixeze anumite trăsături. De pildă, ici şi colo, un accent vădit pe ochii seducători ai femeilor...

Răspunse automat la salutul unei comandante din gardă, fără a întoarce capul. *Ochi seducători, da.* Remarcase asta încă de la sosirea lui în Citadela ghola-ului şi, mai ales, în cursul primului tur de inspecţie a planetei. Pe de altă parte, avusese de multe ori prilejul să-şi recunoască propriul chip în trăsăturile altora şi-şi amintise ce-i spusese adesea Patrin: "Aveţi ceva din înfăţişarea celor de pe Gammu, Bashare".

Ochi seducători! Ca ai comandantei care îl salutase mai înainte. Ca ochii lui Lucilla şi ai lui Odrade. Puţini oameni îşi dădeau seama de importanţa ochilor când era vorba de seducţie. Aveai nevoie de o educaţie Bene Gesserit pentru a înţelege acest lucru. Sânii mari la o femeie şi şoldurile înguste (reliefând muşchii puternici ai feselor) la un bărbat — acestea erau în mod natural importante în legăturile sexuale. Dar fără ochi, restul nu însemna nimic. Ochii erau esenţiali. Teg învăţase că în anumiţi ochi te puteai îneca. Te puteai scufunda pur şi simplu în ei, fără a-ţi da seama ce ţi se întâmplă, ce ţi se face, până ce penisul era prins în vagin.

Remarcase ochii lui Lucilla de cum sosise pe Gammu şi avusese grijă să se ferească. Nu încăpea nici o îndoială asupra modului în care Comunitatea Surorilor folosea talentele ei!

O şi văzu, în clipa aceea. Aştepta în dreptul blocului central de control şi decontaminare. Cu o mişcare infimă a mâinii, Lucilla îi semnaliză că totul era în regulă cu ghola-ul. Teg se destinse şi urmări cu interes felul în care ea şi Odrade se măsurau din priviri. Cele două femei aveau trăsături uimitor de asemănătoare, în pofida diferenţei de vârstă. Corpurile, în schimb, se deosebeau, Lucilla având forme mai pline decât mlădioasa Odrade.

Comandanta cu ochi seducători se apropie de Teg şi se apleacă la urechea lui.

— Schwangyu a aflat adineaori pe cine-aţi adus cu dumneavoastră, murmură ea, arătând cu capul către Taraza. Ah, a şi venit!

Schwangyu descinse dintr-un liftub şi, aruncându-i o singură privire mânioasă lui Teg, se îndreptă spre Taraza.

Taraza a vrut s-o ia prin surprindere, gândi el. *Şi ştim cu toţii de ce.*

— Nu pari prea încântată să mă vezi aici, spuse Taraza, adresându-se lui Schwangyu.

— Sunt doar surprinsă, Maică Superioară. N-am ştiut nimic.

Încă o dată, îl fulgeră pe Teg cu o privire veninoasă.

Odrade şi Lucilla îşi întrerupseră în sfârşit examinarea reciprocă.

— Auzisem de asemănarea asta, fireşte, spuse Odrade, dar e de-a dreptul stupefiant să-ţi vezi chipul astfel oglindit în cel al unei alte persoane.

— Te-am prevenit, zise Taraza.

— Ce porunceşti, Maică Superioară? întrebă Schwangyu.

Îi era imposibil să se intereseze mai direct de scopul vizitei lui Taraza.

— Aş vrea să discut puţin în particular cu Lucilla, răspunse Taraza.

— O să ordon să vi se pregătească un apartament.

— Nu-i nevoie. Nu rămân. Miles mi-a şi pregătit transportul. Datoria îmi cere să fiu prezentă la Casa Canonicatului. Lucilla şi cu mine o să discutăm în curte. Ah, da! (Taraza duse un deget în dreptul obrazului.) Şi aş vrea să pot observa câteva minute ghola-ul, fără să fiu văzută. Sunt sigură că Lucilla va putea aranja asta.

— Se descurcă de minune cu antrenamentele intensive, spuse Lucilla în timp ce se îndreptau amândouă către un liftub.

Teg îşi întoarse privirea spre Odrade, nu fără a observa în treacăt intensitatea furiei ce se citea pe chipul lui Schwangyu şi pe care bătrână Cucernică Maică nici nu încerca s-o ascundă.

Lucilla era sora sau fiica lui Odrade? se întrebă el. Apoi îi dădu brusc în gând că această asemănare servea cu siguranţă unor scopuri ale Bene Gesseritului. De bună seamă! Lucilla era o Impregnatoare!

Schwangyu reuşi să-şi domine mânia. Se întoarse, cu vădită curiozitate, către Odrade.

— Tocmai mă pregăteam să iau masa. Soră, spuse ea. Vrei să-mi ţii tovărăşie?

— Am ceva de vorbit între patru ochi cu Basharul, răspunse Odrade. Dacă n-ai nimic împotrivă, am putea rămâne să discutăm chiar aici? Ghola-ul nu trebuie să mă vadă.

Schwangyu se încruntă, fără a încerca să-şi ascundă animozitatea faţă de Odrade. În Canonicat se ştia de partea cui era fiecare! Dar nimeni — nimeni! — n-avea s-o îndepărteze din acest post de observaţie şi de comandă. Opoziţia avea drepturile ei!

Ce gândea Schwangyu era clar chiar şi pentru Teg. Remarcă poziţia ţeapănă a spatelui ei, când îi părăsi.

— E rău când o Soră ajunge să duşmănească altă Soră, spuse Odrade.

Printr-un semnal de mână, Teg îi ordonă comandantei din gardă să se retragă. Odrade spusese *între patru ochi* şi aşa avea să fie. Se întoarse spre ea.

— E unul dintre sectoarele aflate sub controlul meu. Putem vorbi fără teama de a fi interceptaţi.

— Asta mi-am zis şi eu, spuse Odrade.

— Există o cameră de serviciu, acolo, propuse Teg arătând spre stânga. Cu ceva mobilier, inclusiv caniscaune, dacă preferi.

— Am oroare să le simt dezmierdându-mă. N-am putea să vorbim aici? întrebă ea şi, prinzându-l de braţ pe Teg, adăugă: Să facem câţiva paşi. Am înţepenit în naveta aia.

— Ce anume trebuie să-mi explici? întrebă el în timp ce se plimbau agale.

— Amintirile mele nu mai sunt filtrate în mod selectiv, spuse ea. Le am pe absolut toate, dar numai cele dinspre partea femeiască, fireşte.

— Şi?

Teg îşi ţuguie buzele. Nu era începutul la care se aşteptase. Odrade i se păruse a fi mai degrabă genul care trece direct la subiect.

— Taraza spune că ai citit Manifestul Atreides. Bun. Ştii că va stârni vâlvă în anumite cercuri.

— Schwangyu a şi făcut din el obiectul unei diatribe: "Voi, Atreizii".

Odrade îl privi cu luare-aminte. Aşa cum relatau toate rapoartele, Teg rămânea o figură impozantă; dar ea o ştiuse

fără a avea nevoie să citească rapoartele.

— Dumneata şi cu mine suntem Atreides, rosti ea.

Teg deveni deodată extrem de atent.

— Mama dumitale ţi-a explicat totul în amănunţime, urmă Odrade, în prima vacanţă şcolară când te-ai întors pe Lernaeus.

Teg se opri şi coborî ochii spre ea. Cum de cunoştea acest detaliu? După câte ştia el, până acum n-o întâlnise niciodată pe această Darwi Odrade. Persoana lui făcea obiectul unor discuţii speciale pe Planeta Canonicatului? Rămase tăcut, obligând-o să continue conversaţia.

— Am să-ţi repet cuvânt cu cuvânt ce i-a spus, într-o zi, un bărbat, mamei mele naturale, zise Odrade. Iată. Sunt amândoi în pat şi bărbatul e cel ce vorbeşte: "Am zămislit câţiva copii când am crezut că scăpasem pentru prima oară de servitutea impusă de Bene Gesserit. Îmi închipuiam că eram stăpân pe propria-mi persoană, liber să mă înrolez şi să lupt de partea cui credeam eu de cuviinţă".

Teg nu încercă să-şi ascundă surprinderea. Aceste cuvinte le pronunţase chiar el! Memoria sa de mentat îi spunea că Odrade le reprodusese cu aceeaşi fidelitate ca un aparat de înregistrare. Până şi intonaţia!

— Mai vrei? întrebă ea, văzând că el continua s-o privească. Foarte bine. Bărbatul spune: "Asta a fost înainte de-a fi trimis să urmez o formaţie de mentat, evident. Abia pe urmă mi s-au deschis ochii! Surorile nu mă pierduseră din vedere nici o singură clipă! N-am fost niciodată stăpân pe propria-mi persoană".

— Nici măcar când am pronunţat acele cuvinte, murmură Teg.

— Aşa este.

Odrade îl trase de braţ, obligându-l să reia plimbarea prin sală.

— Toţi copiii pe care i-ai zămislit, reluă ea, aparţin Bene Gesseritului. Comunitatea nu-şi poate asuma riscul de a lăsa genotipul nostru să dispară în patrimoniul genetic comun.

— Corpul meu ducă-se la Shaitan, puţin le pasă Surorilor, atâta vreme cât preţiosul genotip rămâne în paza lor.

— În paza mea, spuse Odrade. Sunt una dintre fiicele dumitale.

Din nou, Teg o sili să se oprească.

— Cred că ştii cine a fost mama mea, zise Odrade şi ridică mâna când el dădu să vorbească. Nu-i nevoie de nume.

Teg îi studie trăsăturile. Da, acum recunoştea semnele. Fiica semăna într-adevăr cu mama. Dar ce era cu Lucilla?

Ca şi când i-ar fi auzit întrebarea, Odrade spuse:

— Lucilla provine dintr-o linie genetică paralelă. E remarcabil, nu-i aşa, ce se poate obţine prin selecţii migăloase?

Teg îşi drese glasul. Nu simţea nici o legătură afectivă cu această fiică proaspăt dezvăluită. Vorbele ei însă, precum şi alte indicii subtile din modul în care se comporta, îi mobilizau întreaga atenţie.

— Nu discutăm într-o doară, spuse el. Asta e tot ce trebuia să-mi dezvălui? Mi s-a părut că Maica Superioară a zis...

— N-am terminat încă, îl întrerupse Odrade. Manifestul acela... Eu sunt autoarea lui. L-am redactat la ordinul lui Taraza şi conform instrucţiunilor ei precise.

Teg privi de jur-împrejur ca şi când ar fi vrut să se asigure că nimeni nu trăgea cu urechea. Apoi vorbi cu voce joasă:

— Tleilaxu sunt pe cale să-l difuzeze în lung şi-n lat!

— După cum am nădăjduit.

— Pentru ce-mi spui toate astea? Taraza a zis că trebuie să mă pregăteşti de...

— Va veni un moment când va trebui să fii la curent cu planurile noastre. Taraza doreşte ca în acel moment să poţi lua propriile dumitale decizii, să devii cu adevărat stăpân pe propria dumitale persoană.

În timp ce vorbea, Odrade observă în ochii lui sticlirea specifică trecerii pe modul mentatic.

Teg inspiră adânc. *Dependenţe şi buşteni hotărâtori!* Simţul său de mentat intuia existenţa unei enorme configuraţii chiar la limita datelor acumulate. Nu considerase nici măcar pentru o singură clipă că revelaţiile lui Odrade erau motivate de vreo formă de devotament filial. Tot ce ţinea de educaţia Bene Gesserit vădea o esenţă fundamentalistă, dogmatică şi ritualistă, în pofida oricăror eforturi potrivnice ale Surorilor. Odrade, această fiică ivită din trecutul lui, era o Cucernică Maică desăvârşită, înzestrată cu puteri extraordinare de control al sistemelor nervos şi muscular... plus toate amintirile dinspre partea femeiască! Făcea parte din elita Comunităţii Surorilor! ştia să folosească tehnici ale violenţei pe care cei mai mulţi

oameni nici măcar nu şi le imaginau. Şi totuşi, acea similitudine, acea esenţă, rămânea, iar un mentat nu putea să n-o observe.

Ce vrea Odrade?

Confirmarea paternităţii mele? Deţine deja toate dovezile de care ar putea să aibă nevoie.

Observând-o cum aştepta răbdătoare ca gândurile lui să se limpezească, Teg reflectă la ceea ce se spunea adesea, şi pe bună dreptate, despre Cucernicele Maici: că nu mai aparţineau pe de-a-ntregul rasei umane. Existau, cumva, în afara curentului principal, poate mergând în paralel cu el, poate alăturându-i-se doar din când în când, pentru motive ştiute numai de ele, dar întotdeauna departe de oameni. Se ţineau la distanţă. Era una dintre caracteristicile definitorii ale Cucernicelor Maici, acea impresie că ar avea o dimensiune în plus, care le făcea să pară mai degrabă înrudite cu Tiranul de veacuri dispărut, decât cu stirpea umană din care proveneau.

Manipularea. Asta era marca lor distinctivă. Manipulau totul şi pe toată lumea.

— Trebuie să fiu ochii Bene Gesseritului, rosti el cu voce tare. Taraza vrea să iau o decizie *umană* în numele vostru.

Vizibil încântată, Odrade îi strânse braţul.

— Straşnic tată am!

— Eşti sigură că ai un tată? întrebă el, şi-i împărtăşi gândurile sale despre îndepărtarea Bene Gesseritului de omenire.

— În afara omenirii, rosti ea. Ciudată idee. Atunci, Navigatorii Ghildei se situează, şi ei, în afara umanităţii lor originare?

Teg cugetă la acest aspect. Navigatorii Ghildei se deosebeau radical de forma umană tradiţională. Născuţi în spaţiu şi ducându-şi toată viaţa în cuve cu gaz de melanj, îşi modificau înfăţişarea iniţială, membrele şi unele organe interne alungindu-se şi schimbându-şi poziţia. Dar un Navigator trecut de pubertate şi încă netransferat în cuvă putea să se împerecheze cu femei normale. Faptul fusese demonstrat. Navigatorii Ghildei deveneau nonumani, dar nu în acelaşi mod ca Surorile Bene Gesserit.

— Navigatorii se deosebesc de voi din punct de vedere mental, răspunse el. Ei gândesc omeneşte. Pilotarea unei nave prin spaţiu, chiar recurgând la preştiinţă pentru a afla calea cea bună, reprezintă un tip de comportament pe care un om poate

să-l accepte.

— Pe al nostru nu-l accepţi?

— Atât cât pot. Dar am impresia că, începând de la un anumit stadiu al evoluţiei voastre, deviaţi complet de la tipul normal. Cred că faceţi un efort conştient pentru a vă da doar o aparenţă umană. Felul în care mă ţii de braţ în acest moment, de exemplu, ca şi când ai fi într-adevăr fiica mea.

— Sunt fiica dumitale, dar mă surprinde că ai o părere atât de jalnică despre noi.

— Dimpotrivă. Mă tem de voi şi vă respect.

— Te temi de propria dumitale fiică?

— De orice Cucernică Maică.

— Crezi că exist doar pentru a manipula creaturi inferioare?

— Cred că nu mai ai sentimente umane. Există un gol în tine, lipseşte ceva, ceva ce ai îndepărtat tu însăţi. Nu mai faci parte dintre noi.

— Îţi mulţumesc, spuse Odrade. Taraza a avut grijă să mă prevină că nu vei şovăi să răspunzi cu sinceritate, dar ştiam asta şi singură.

— Pentru ce anume m-ai pregătit?

— Vei şti în momentul în care se va întâmpla. Asta e tot ce pot să spun... tot ce am voie să spun.

Altă manipulare! gândi el. *Afurisitele!*

Odrade tuşi uşor. Părea pe punctul de a mai spune ceva, dar rămase tăcută în timp ce continua să se plimbe de la un capăt la altul al sălii, la braţul lui Teg.

Deşi ştia că trebuise să-i spună toate acele lucruri, cuvintele lui o duruseră. Ar fi vrut să-i explice că era una dintre cele care mai aveau încă sentimente umane, care se simţeau încă fiinţe umane, dar judecata lui cu privire la Comunitatea Surorilor rămânea îndreptăţită.

Suntem învăţate să respingem dragostea. Ştim să o simulăm, însă fiecare dintre noi e capabilă s-o reteze într-o clipă.

În spatele lor se auzi un zgomot. Se opriră şi se întoarseră. Lucilla şi Taraza ieşeau dintr-un liftub, discutând despre ghola.

— Ai perfectă dreptate să-l tratezi ca pe unul de-ai noştri, spuse Taraza.

Teg auzi, dar nu făcu nici un comentariu în timp ce le aştepta pe cele două femei să se apropie.

Ştie, gândea Odrade. *Nu mă va întreba despre mama mea*

naturală. Nu a existat nici o legătură, nici o impregnare. Bineînţeles că ştie.

Închise ochii, şi memoria o luă prin surprindere proiectându-i cu de la sine putere imaginea unui tablou. Era o pictură care împodobea unul dintre pereţii camerei de zi a lui Taraza, de la Casa Canonicatului. Tehnologia ixiană conservase pânza într-un cadru închis ermetic, în spatele unei plăci de plaz invizibil. Odrade se oprea deseori în faţa acelui tablou. Şi, de fiecare dată, avea impresia că n-ar fi trebuit decât să întindă mâna pentru a atinge suprafaţa reală a străvechii pânze atât de iscusit conservate de ixieni.

Colibe la Cordeville.

Titlul operei şi numele artistului erau imortalizate pe o plăcuţă lucioasă, fixată sub tablou.

Vincent Van Gogh.

Obiectul data dintr-o epocă atât de îndepărtată, încât doar câteva rarisime vestigii, ca aceasta, mai rămăseseră pentru a o reprezenta fizic de-a lungul erelor. Odrade încercase să-şi imagineze periplurile prin care trecuse acest tablou, succesiunile de hazarduri care îl făcuseră să ajungă intact în salonul lui Taraza.

Ixienii se întrecuseră pe ei înşişi în materie de restaurare şi conservare. Atingând cu degetul o pastilă neagră aflată în colţul din stânga al cadrului, privitorul era imediat prins în mrejele geniului — nu numai cel al artistului, ci şi al ixianului care restaurase şi conservase pictura. Numele său figura, şi el, sub cadru: "Martin Buro. La atingerea degetului uman, pastila devenea un proiector senzorial, un derivat al tehnologiei ce produsese temuta sondă ixiană. Buro nu restaurase doar pictura, ci şi pictorul — impresiile cu care Van Gogh îşi însoţise fiecare trăsătură de penel. Mişcările mâinii maestrului fuseseră reconstituite după felul în care fusese aşternută culoarea şi înregistrate, pentru plăcerea desăvârşită a privitorului.

Odrade contemplase întregul act al creaţiei de atâtea ori, încât avea impresia că ar fi putut să re-creeze ea însăşi capodopera.

Amintindu-şi de această experienţă la atât de scurt timp după acuzaţiile lui Teg, Odrade înţelese deodată de ce memoria îi reprodusese acea imagine, de ce acel tablou nu încetase niciodată să o fascineze. În scurtul interval cât dura redarea

înregistrării, se simţea întotdeauna pe de-a-ntregul umană, în deplină armonie cu acele colibe în care locuiseră oameni adevăraţi, în deplină armonie cu acel lanţ al vieţii care, în persoana pictorului nebun Van Gogh, zăbovise acolo, doar cât să se înregistreze pentru veşnicie în memoria speciei umane.

Taraza şi Lucilla se opriră la doi paşi de Teg şi Odrade. Respiraţia Maicii Superioare avea un uşor iz de usturoi.

— Am profitat de ocazie ca să luăm o mică gustare, spuse Taraza. Vrei să mănânci şi tu ceva, Dar?

Nici că s-ar fi putut întrebare mai nepotrivită. Odrade eliberă brusc braţul lui Teg. Întoarse repede capul şi-şi şterse ochii cu mâneca robei. Când îl privi din nou pe Teg, văzu uimirea întipărită pe chipul lui.

Da, erau lacrimi adevărate! gândi ea.

— Cred că am făcut aici tot ce ne-a stat în putinţă, spuse Taraza. E timpul să porneşti spre Rakis, Dar.

— Mai mult decât timpul, rosti Odrade.

Viaţa nu poate găsi motive care să o susţină, nu poate fi o sursă de consideraţie decentă şi reciprocă, decât dacă fiecare dintre noi este decis să-i insufle aceste calităţi.

Chenoeh

Conversaţii cu Leto II

HEDLEY TUEK, Mare Preot al Zeului Fracţionat, era din ce în ce mai furios pe Stiros. Deşi prea bătrân pentru a aspira el însuşi la demnitatea de Mare Preot, Stiros avea fii şi nepoţi, o mulţime de nepoţi. Drept care îşi transferase ambiţiile personale asupra familiei. Stiros era un individ cinic. Reprezenta, în mediul preoţimii, o facţiune puternică, aşa-zisa "comunitate ştiinţifică", a cărei influenţă era insidioasă şi atotpătrunzătoare. Facţiunea lui Stiros se situa periculos de aproape de erezie.

Tuek nu uita niciodată că destui Mari Preoţi se "pierduseră" în deşert ca urmare a unor regretabile accidente. Stiros şi

partizanii lui erau în stare să pună la cale un asemenea accident.

Era după-amiază la Keen şi Stiros tocmai plecase, în mod vizibil nemulţumit. Voia ca Tuek să se deplaseze personal în deşert pentru a observa cu ochii lui ce avea să facă Sheeana la următoarea ei ieşire. Suspicios, Tuek declinase invitaţia.

Urmase o stranie discuţie, plină de insinuări şi de aluzii vagi la comportarea Sheeanei, plus lungi diatribe la adresa Bene Gesseritului.

Lui Stiros, veşnic bănuitor faţă de Comunitatea Surorilor, îi devenise imediat antipatică noua Comandantă a Citadelei Bene Gesserit de pe Rakis, această... cum o chema? Ah, da! Odrade. Un nume ciudat, dar Surorile îşi dădeau deseori nume ciudate. În definitiv, era dreptul lor. Zeul Însuşi nu pusese niciodată în discuţie virtuţile fundamentale ale Bene Gesseritului. Criticase anumite Surori, da, însă Comunitatea în ansamblul ei împărtăşise dintotdeauna Viziunea Sacră a Zeului.

Tuek nu agrea modul în care Stiros vorbea despre Sheeana. Era prea cinic. În cele din urmă, îl redusese la tăcere pe Stiros cu sentinţe percutante, pronunţate aici, în Sanctuarul dominat de altarul înalt şi de sfintele imagini ale Zeului Fracţionat. Relee de fascicule prismatice proiectau franjuri lungi de lumină prin ceaţa subţire a fumului tămâii de mirodenie, ce plutea printre cele două şiruri de coloane uriaşe care duceau spre altar. Tuek era încredinţat că, din acest decor, cuvintele sale ajungeau direct la urechile Zeului. —

— Zeul acţionează prin mijlocirea noii noastre Siona, îi spusese el lui Stiros, observând perplexitatea oglindită de chipul bătrânului consilier. Sheeana este memento-ul viu al Sionei, instrumentul uman de care El s-a folosit pentru a trece la prezenta Lui stare de Fracţionare.

Stiros îşi pierduse cumpătul. Spusese lucruri pe care n-ar fi îndrăznit niciodată să le repete în plenul Consiliului. Se bizuia prea mult pe îndelungata lui colaborare cu Tuek.

— Îţi spun că nu-i decât o copilă înconjurată de adulţi care nu urmăresc altceva decât să se justifice în faţa ei şi...

— În faţa Zeului!

Tuek nu putea lăsa să treacă asemenea vorbe. Dar Stiros se aplecă înspre el şi scrâşni:

— Se află în centrul unui sistem educativ angrenat de tot ce-i

trece ei prin închipuire. Nu-i refuzăm absolut nimic!

— Nici nu trebuie să-i refuzăm.

Ca şi când nu l-ar fi auzit, Stiros îi dădu înainte:

— Cania i-a furnizat înregistrări de la Dar-es-Balat!

— "Sunt Cartea Destinului..." intonă Tuek, citând propriile cuvinte ale Zeului păstrate în tezaurul de la Dar-es-Balat.

— Exact! Iar ea ascultă fiecare cuvânt!

— Şi ce te deranjează? întrebă Tuek cu cel mai calm ton posibil.

— Nu noi suntem cei care îi verificăm cunoştinţele. Ea le verifică pe ale noastre!

— Aşa va fi fiind vrerea Zeului.

Furia cumplită care răvăşi chipul lui Stiros nu lăsa nici o umbră de îndoială. Tuek o observă şi aşteptă în tăcere ca bătrânul consilier să revină la atac cu noi argumente. Resursele pentru asemenea argumente erau, fireşte, enorme. Tuek nu nega acest lucru. Dar ceea ce conta era interpretarea. Tocmai de aceea un Mare Preot trebuia să dea tălmăcirea finală. În pofida (sau, poate, datorită) modului lor de a vedea istoria, preoţii ştiau multe despre felul în care Zeul ajunsese să sălăşluiască pe Rakis. Posedau toate comorile de la Dar-es-Balat, cel mai vechi non-spaţiu cunoscut din întregul univers. Timp de milenii, în vreme ce Shai-Hulud transforma înverzitul Arrakis în pustiul Rakis, Dar-es-Balat aşteptase îngropat sub nisipuri. Sfântul Tezaur le oferise preoţilor propriul glas al Zeului, cuvintele Lui tipărite şi chiar holo-imagini. Acolo existau toate explicaţiile şi preoţii ştiau că suprafaţa acoperită de deşerturi a Rakisului reproducea aspectul originar al planetei, cel pe care îl avusese la început, pe vremea când era singura sursă cunoscută a Mirodeniei Sacre.

— Sheeana pune întrebări despre familia Zeului, spuse Stiros. Ce motive ar avea să întrebe de...

— Ca să ne pună la încercare. Le acordăm noi Lor locul care Li se cuvine? Cucernica Maică Jessica, fiul ei, Muad'Dib, şi fiul acestuia, Leto II... Sfânta Treime a Cerului.

— Leto III, murmură Stiros. Dar celălalt Leto? Cel pe care l-au ucis sardaukarii?

— Ai grijă, Stiros, rosti cu voce gravă Tuek. Ştii foarte bine că stră-străbunicul meu s-a pronunţat asupra acestei chestiuni chiar în acest Sanctuar. Când Zeul nostru Fracţionat s-a

reîncarnat, o parte a Lui a rămas în cer pentru a media Accesiunea. Acea parte a devenit fără nume, aşa cum trebuie să fie Adevărata Esenţă a Zeului!

— Ah?

Tuek pricepu cumplitul cinism din vocea bătrânului. Exclamaţia lui Stiros părea să tremure în aerul saturat de tămâie, chemând pedeapsa divină.

— Atunci, de ce întreabă ea în ce fel Leto al nostru a fost transformat în Zeul Fracţionat? ridică din nou glasul Stiros.

Punea Stiros la îndoială sfânta Metamorfoză? Tuek era înmărmurit. În cele din urmă reuşi să răspundă:

— Ne va lămuri ea însăşi, când va veni momentul.

— Probabil că explicaţiile noastre debile o lasă nedumerită, rosti batjocoritor Stiros.

— Întreci măsura, Stiros!

— Crezi? Nu ţi se pare grăitor faptul că pune întrebări şi despre felul în care păstrăvii de nisip închistează cea mai mare parte a apei de pe Rakis, recreând astfel deşertul?

Tuek încercă să-şi ascundă furia crescândă. Era adevărat că Stiros reprezenta o facţiune puternică în cadrul clerului, dar cuvintele lui şi tonul pe care le rostea ridicau întrebări la care Marii Preoţi răspunseseră de mult. Metamorfoza lui Leto II dăduse naştere unei puzderii de păstrăvi de nisip, fiecare purtând o Fracţiune din Fiinţa Lui. De la păstrăvul de nisip la Zeul Fracţionat, tranziţia era cunoscută şi venerată. Repunerea ei în discuţie echivala cu negarea existenţei Zeului.

— Stai aici şi nu faci nimic! îl acuză Stiros. Suntem simpli pioni în mâinile...

— Destul!

Tuek considera că suportase îndeajuns cinismul acestui boşorog. Drapându-se în demnitatea sa, Marele Preot pronunţă cuvintele Zeului:

— Domnul tău ştie foarte bine ce e în inima ta. Sufletul tău e îndestul ca să te acuze în clipa aceasta. Nu an nevoie de martori. Tu nu-ţi asculţi sufletul, ci doar înverşunarea şi mânia din tine.

Stiros se retrase, cu o expresie sumbră.

După ce chibzui îndelung, Tuek se găti cu cele mai frumoase veşminte în alb, aur şi purpură. Apoi se duse s-o viziteze pe Sheeana.

Sheeana se afla în grădina suspendată din vârful clădirii centrale a complexului sacerdotal, împreună cu Cania şi două alte persoane: un preot tânăr, pe nume Baldik, care se afla în serviciul personal al lui Tuek, şi o preoteasă acolită, Kipuna, a cărei comportare semăna un pic prea mult cu a unei Cucernice Maici pentru a-i fi pe plac lui Tuek. Bene Gesseritul avea spioni şi aici, fireşte, însă lui Tuek nu-i plăcea să se gândească la asta. Kipuna se ocupa de cea mai mare parte a antrenamentului fizic al Sheeanei şi între ele două se crease o legătură care stârnea gelozia Caniei. Dar nici măcar Cania nu se putea opune pretenţiilor Sheeanei.

Cei patru şedeau lângă o bancă de piatră, aproape de umbra unui horn de ventilaţie. Kipuna ţinea mâna dreaptă a Sheeanei, exersându-i degetele. Fetiţa crescuse, observă Tuek. Trecuseră şase ani de când o luase sub oblăduirea lui. Văzu mugurii sânilor care împungeau ţesătura subţire a robei. Pe acoperiş nu se simţea nici o adiere de vânt şi aerul era greu în plămânii lui Tuek.

Privi în jur pentru a se asigura că ordinele sale cu privire la securitate erau respectate. Nu se ştia niciodată de unde s-ar fi putut ivi un pericol. Patru soldaţi din garda sa personală, bine înarmaţi, dar în mod discret, supravegheau locul de la distanţă, postaţi la fiecare colţ al acoperişului. Parapetul care înconjura grădina era înalt şi nu lăsa să se vadă decât capul santinelelor. Singurul edificiu ce depăşea în înălţime acest turn sacerdotal era capcana de vânt principală a Keenului, la vreun kilometru spre vest.

În ciuda dovezilor vizibile că măsurile de siguranţă erau corespunzătoare, Tuek avea o impresie de pericol. Voia Zeul să îl avertizeze? Marele Preot era încă tulburat de cinismul lui Stiros. Greşea, oare, acordându-i atâta libertate de opinie?

Sheeana îl văzu pe Tuek apropiindu-se şi încetă bizarele exerciţii de flexiune a degetelor pe care le executa sub îndrumarea Kipunei. Manifestând toate semnele unei răbdări bine informate, rămase tăcută, cu privirea aţintită la Marele Preot, silindu-şi tovarăşii să se întoarcă şi să privească împreună cu ea.

Sheeana nu vedea în Tuek un personaj de temut. Dimpotrivă, bătrânul acesta îi era chiar simpatic, deşi unele din întrebările lui era atât de stângace. Cât despre răspunsurile pe

care le dădea...! Cu totul din întâmplare, descoperise întrebarea care-l tulbura cel mai mult pe Tuek: "De ce?"

Unii dintre preoţii-consilieri interpretaseră cu voce tare întrebarea ei drept: "De ce crezi asta?" Sheeana sesizase imediat nuanţa şi,ulterior, ori de câte ori voise să-i iscodească pe Tuek şi pe ceilalţi, folosise formula consacrată: "De ce crezi asta?"

Tuek se opri la doi paşi de Sheeana şi se înclină:

— Bună ziua, Sheeana.

Îşi răsuci nervos gâtul în gulerul robei. Simţea în ceafă dogoarea soarelui şi se întreba de ce îi plăcea fetiţei să iasă atât de des aici, pe acoperiş.

Sheeana continua să-l privească liniştită. Ştia că asta îl tulbura.

Tuek îşi drese glasul. De fiecare dată când Sheeana îl privea astfel, se întreba: *Oare Zeul mă priveşte prin ochii ei?*

Cania găsi de cuviinţă să raporteze:

— Sheeana a pus astăzi întrebări despre Păstrăvărese.

Cu vocea sa cea mai mieroasă, Tuek spuse:

— Sfânta Armată a Zeului.

— Alcătuită doar din femei? întrebă Sheeana.

Vorbea ca şi când nu i-ar fi venit să creadă. Pentru cei de la baza societăţii rakiene, cuvântul "Păstrăvărese" aparţinea istoriei străvechi şi se referea la fiinţe pierdute, demult, în Epoca Foametei.

Păstrăvăresele, gândi Tuek. *Vrea să mă pună la încercare.*

Purtătoarele contemporane ale acestui titlu aveau pe Rakis doar o mică legaţie de comerţ/spionaj, al cărei personal includea atât femei cât şi bărbaţi. Originile lor nu mai aveau nici o legătură cu activităţile cărora li se consacrau în prezent şi care erau strâns legat de Ix.

— Au existat întotdeauna şi bărbaţi în serviciul Păstrăvăreselor, în calitate de consilieri, spuse Tuek.

O privi cu atenţie pe Sheeana pentru a vedea cum avea să reacţioneze.

— Vasăzică au existat întotdeauna Duncani Idaho, interveni Cania.

— Da, da, sigur, Duncanii.

Tuek încercă să-şi ascundă iritarea. Femeia asta se vâra în vorbă tot timpul! Marelui Preot nu-i plăcea să i se amintească de

acest aspect al existenţei istorice a Zeului pe Rakis. Veşnica prezenţă a ghola-ului şi poziţia pe care-o ocupase în Sfânta Armată lăsau de presupus cel puţin o anumită toleranţă faţă de Bene Tleilax. Totuşi, nu se putea tăgădui faptul că Păstrăvăresele, acţionând fără doar şi poate din porunca Zeului, îi apăraseră pe Duncani de toate pericolele care-i ameninţau. Duncanii erau sacri, fără îndoială, dar aparţineau unei categorii speciale. Nu dezvăluise chiar Zeul că-i omorâse El Însuşi pe unii din ei, de bună seamă pentru a-i înălţa direct la ceruri?

— Kipuna mi-a vorbit despre Bene Gesserit, spuse Sheeana.

Îi umbla mintea de colo-colo!

Tuek îşi drese glasul. Recunoştea ambiguitatea propriei sale atitudini faţă de Cucernicele Maici. Sigur, trebuia acordat cel mai mare respect "Favoritelor Zeului", precum slăvita Chenoeh. Iar cel dintâi Mare Preot al Rakisului ştiuse să demonstreze logic că Sfânta Hwi Noree, Mireasa Zeului, fusese în secret o Cucernică Maică. Din respect pentru aceste circumstanţe deosebite, clerul simţea că avea obligaţii iritante faţă de Bene Gesserit, obligaţii pe care şi le onora, în principal, vânzând Comunităţii Surorilor melanj la un preţ ridicol de mic în comparaţie cu cel practicat de tleilaxu.

Cu tonul ei cel mai inocent, Sheeana spuse:

— Vorbeşte-mi despre Bene Gesserit, Hedley.

Tuek îi fulgeră cu privirea pe adulţii din jurul Sheeanei, încercând să surprindă vreun zâmbet pe feţele lor. Nu ştia ce atitudine să adopte când Sheeana i se adresa astfel, spunându-i pe numele mic. Într-un sens, era umilitor. Într-altul, îl onora tratându-l în mod atât de intim.

La grele încercări mă supune Zeul, îşi spuse.

— Sunt Cucernicele Maici bune la suflet? întrebă Sheeana.

Tuek oftă. Toate mărturiile confirmau faptul că Zeul avea rezerve cu privire la Comunitatea Surorilor. Cuvintele Lui fuseseră analizate cu meticulozitate şi, în cele din urmă, supuse interpretării unui Mare Preot. Zeul nu le lăsa pe Surori să-i ameninţe Poteca de Aur. Asta, cel puţin, era clar.

— Multe dintre ele sunt bune, răspunse el.

— Unde se află cea mai apropiată Cucernică Maică? întrebă Sheeana.

— La Ambasada Bene Gesseritului de aici, din Keen.

— O cunoşti?

— Sunt mai multe Cucernice Maici în Citadelă.
— Ce e o Citadelă?
— Aşa numesc ele reşedinţa lor de aici.
— Cu siguranţă că au o conducătoare. O cunoşti?
— O cunoşteam pe cea veche, Tamalane, dar a fost înlocuită. Noua comandantă abia a sosit. Numele ei e Odrade.
— Ciudat nume.
Tuek era de aceeaşi părere, dar spuse:
— Unul dintre istoricii noştri afirmă că e o deformaţie a numelui Atreides.
Sheeana căzu pe gânduri. *Atreides.* Era familia care se aflase la obârşia lui Shaitan. Înaintea Atreizilor, nu existaseră decât fremenii şi Shai-Hulud. Istoria Orală, pe care poporul ei o păstra în pofida interdicţiilor preoţimii, proslăvea filiaţiile personajelor ilustre ale Rakisului. În satul ei, Sheeana auzise adeseori numele lor, intonate în noapte:

"Muad'Dib l-a zămislit pe Tiran.
Tiranul l-a zămislit pe Shaitan".

Dar Sheeana nu voia, acum, să discute asemenea lucruri cu Tuek. Oricum, Marele Preot avea astăzi un aer obosit. Se mulţumi, aşadar, să-i spună:
— Adu-mi-o pe această Cucernică Maică Odrade.
Kipuna îşi ascunse un surâs maliţios în spatele mâinii.
Tuek, năucit, se trase un pas înapoi. Cum să îndeplinească o asemenea cerere? Nici măcar Marele Preot al Rakisului nu-şi putea îngădui să dea ordine unei Cucernice Maici! Şi dacă Bene Gesseritul îl trata cu refuz? Le-ar fi putut oferi Surorilor, în schimb, un dar de melanj? Asta risca să fie interpretat drept semn de slăbiciune. Cucernicele Maici s-ar fi apucat să se târguiască! Nu existau afacerişti mai aprigi decât aceste Surori Bene Gesserit cu ochi îngheţaţi. Iar cea nouă, această Odrade, părea să fie dintre cele mai aprige, judecând după aparenţe.
Toate aceste gânduri trecură prin mintea lui Tuek într-o clipă. Dar Cania îl scăpă din încurcătură.
— Poate că ar putea transmite Kipuna invitaţia Sheeanei, sugeră ea.
Tuek îi aruncă o privire piezişă tinerei preotese acolite. Da! Mulţi (printre care şi Cania, de bună seamă) o bănuiau pe

Kipuna că spiona în folosul Bene Gesseritului. Fireşte, pe Rakis toată lumea spiona în folosul cuiva. Arborând surâsul său cel mai binevoitor, Tuek se întoarse spre Kipuna.

— Cunoşti vreo Cucernică Maică, Kipuna?

— Le ştiu pe câteva dintre ele, Slăvite Mare Preot, răspunse acolita.

Cel puţin, nu uită să arate respectul cuvenit!

— Excelent. Fii amabilă şi încearcă să faci în aşa fel încât graţioasa invitaţie a Sheeanei să ajungă la cel mai înalt nivel al Ambasadei Comunităţii.

— Voi face tot ce stă în umilele mele puteri, Slăvite Mare Preot.

— Nu mă îndoiesc!

Kipuna se întoarse încet spre Sheeana, mândră de ea, de succesul pe care îl obţinuse. Cererea fetiţei fusese mai mult decât uşor de indus, graţie tehnicilor indicate de Surori. Kipuna zâmbi şi deschise gura să vorbească. În aceeaşi clipă, o mişcare la nivelul parapetului, aflat la vreo patruzeci de metri în spatele Sheeanei, îi atrase atenţia. Ceva scânteiase o clipă în soare. Ceva mic şi...

Cu un ţipăt gâtuit, Kipuna o înşfăcă pe Sheeana, o azvârli spre Tuek, care o privea surprins şi strigă: "Fugiţi!" în timp ce ea însăşi se năpustea în întâmpinarea micului obiect sclipitor ce înainta cu viteză — un vânător-căutător minuscul, târând după el o bucată lungă de filament shiga.

În tinereţe, Tuek jucase batbal. Din reflex, o prinse pe Sheeana, ezită o secundă, apoi înţelese pericolul. Răsucindu-se, cu fetiţa care se zbătea şi protesta în braţele sale, se repezi spre uşa deschisă a micului turn ce adăpostea casa scării. Auzi uşa trântindu-se în spatele său, apoi paşii grăbiţi ai Caniei, care cobora după el.

— Ce este? Ce-i? ţipa Sheeana lovind cu pumnii ei mici în pieptul lui Tuek.

— Taci, Sheeana! Taci!

Tuek se opri pe primul palier, de unde un puţ de coborâre şi un ascensor cu suspensie duceau spre etajele inferioare ale clădirii. Cania se oprise lângă el. Respiraţia ei întretăiată răsuna zgomotos în strâmta casă a scării.

— A ucis-o pe Kipuna şi pe doi dintre soldaţii de pază, spuse ea printre gâfâituri. I-a decapitat pur şi simplu! Am văzut cu

ochii mei. Zeul să ne apere!

Gândurile lui Tuek se învârtejiră. Atât puţul de coborâre cât şi ascensorul puteau fi uşor sabotate şi transformate în adevărate curse de şoareci. Era posibil ca atacul de pe acoperiş să fie doar un element al unui complot mult mai vast.

— Lasă-mă jos! se răţoi Sheeana. Ce se întâmplă?

Tuek îi dădu uşor drumul pe pardoseală, dar continuă s-o ţină strâns de una din mâini. Se aplecă spre ea şi spuse:

— Sheeana dragă, cineva vrea să ne facă rău.

Gura fetiţei schiţă un "O" mut, apoi:

— I-ai făcut rău Kipunei?

Tuek înălţă capul spre uşa terasei. I se părea sau chiar auzea zgomotul unui ornitopter? *Stiros!* Le-ar fi fost atât de uşor unor conspiratori să ducă în deşert trei persoane neajutorate!

— Aud un topter, spuse Cania, care îşi mai revenise din spaimă. N-ar fi mai bine să plecăm de aici?

— Vom coborî pe scări, hotărî Tuek.

— Dar...

— Fă ce-ţi spun!

Ţinând-o strâns de mână pe Sheeana, Tuek coborî până la etajul de dedesubt. În afara puţului şi a ascensorului, pe acest palier se afla o uşă către un larg coridor circular. Intrarea spre apartamentele Sheeanei, care fuseseră înainte ale lui Tuek, era la câţiva paşi în spatele uşii. Din nou, Tuek şovăi.

— Se întâmplă ceva pe acoperiş, şopti Cania.

Tuek coborî privirea spre fetiţa amuţită de spaimă. Îi simţea mâna umedă de transpiraţie.

Da, dinspre acoperiş răzbătea larma unei încăierări: urlete, tropăituri, mugetul unor aruncătoare de flăcări. Apoi uşa terasei, aflată acum în afara vederii lor, se auzi zburând în bucăţi. Asta îl decise pe Tuek. Deschise brusc uşa dinspre coridor şi... se pomeni în faţa unui triunghi compact de femei înveşmântate în robe negre. Cu o acută senzaţie de înfrângere, Tuek o recunoscu pe femeia din vârful formaţiei: *Odrade!*

Cineva o smulse de lângă el pe Sheeana şi o făcu să dispară printre siluetele drapate în negru. Înainte ca Tuek sau Cania să poată da glas vreunui protest, mâini le astupară gura. Alte mâini îi răsuciră şi-i pironiră de peretele coridorului. Mai multe siluete în negru ieşiră repede pe uşa care ducea în casa scării.

— Copila e nevătămată şi asta-i tot ce contează pentru

moment, şopti Odrade privindu-l pe Tuek drept în ochi. Să nu strigi! adăugă ea în timp ce mâna de pe gura Marelui Preot se retrăgea. Apoi, folosind Glasul: Spune-mi ce s-a întâmplat pe acoperiş!

Tuek se pomeni vorbind fără să-şi dea seama.

— Un căutător cu un fir lung de shiga. A apărut din spatele parapetului. Kipuna l-a văzut şi...

— Unde-i Kipuna?

— Sus, moartă. Cania a văzut totul.

Tuek descrise actul de eroism al Kipunei în faţa pericolului.

Kipuna e moartă! gândi Odrade. Îşi înăbuşi valul de furie sălbatică pe care i-l provocase vestea. Ce pierdere! O moarte vitejească, demnă de admiraţie, dar... ce pierdere! Comunitatea Surorilor avea nevoie de acest gen de curaj şi devotament, dar avea nevoie şi de capitalul genetic reprezentat de Kipuna. *Şi acum s-a pierdut, distrus de imbecilii ăştia!*

La un gest al lui Odrade, mâna care astupa gura Caniei se retrase.

— Spune-mi ce-ai văzut, ordonă Odrade.

— Căutătorul a lansat filamentul shiga spre gâtul Kipunei şi...

Cania se întrerupse, cutremurându-se.

Zgomotul surd al unei explozii răsună deasupra lor, apoi se făcu linişte. La un gest scurt al lui Odrade, femeile în negru se prelinseră parcă pe lângă peretele curb al culoarului şi dispărură. Doar Odrade şi alte două, tinere cu privirea rece şi hotărâtă, rămaseră lângă Tuek şi Cania. Sheeana dispăruse şi ea.

— Ixienii nu sunt străini de povestea sta, zise Odrade.

Tuek era de aceeaşi părere. *Lungimea acelui filament shiga...*

— Unde aţi dus copila? întrebă el.

— Îi asigurăm protecţia, răspunse Odrade. Taci un pic!

Înclină capul, ascultând. O femeie în negru apăru în fugă de după curba coridorului şi, oprindu-se lângă ea, îi şopti ceva la ureche. Odrade zâmbi.

— S-a terminat, anunţă ea. Putem merge la Sheeana.

Sheeana şedea într-un fotoliu albastru din camera mare a apartamentelor sale. Femei în negru formau un semicerc protector în spatele ei... Tuek observă că fetiţa părea să-şi fi revenit din şocul atacului şi al apariţiei Surorilor. Ochii îi

străluceau plini de interes şi de întrebări mute. Atenţia ei era îndreptată spre ceva aflat în dreapta lui Tuek. Marele Preot se opri şi, întorcând capul, tresări violent la vederea spectacolului ce i se înfăţişă.

Trupul gol al unui bătrân era rezemat de perete, prăvălit într-o poziţie stranie, cu capul răsucit într-o parte şi bărbia înfiptă în umărul stâng. Ochii deschişi priveau în hăul morţii.

Stiros!

Zdrenţele robei sale, care părea să fi fost smulsă cu violenţă, zăceau grămadă lângă picioarele lui.

Tuek se întoarse năuc spre Odrade.

— Făcea parte din complot, explică ea. Printre ixieni erau şi Dansatori-Feţe.

Tuek încercă să-şi înghită nodul din gât.

Cania se apropie tiptil de cadavru. Tuek nu-i vedea faţa, dar îşi aminti brusc că, în tinereţea lor, existase ceva între Stiros şi ea. Instinctiv, Marele Preot se deplasă în aşa fel, încât să se afle între Cania şi copila din fotoliu.

Cania se opri lângă trupul neînsufleţit şi-l înghionti cu vârful piciorului. Apoi se întoarse, cu un aer satisfăcut, spre Tuek.

— Am vrut să mă încredinţez că a murit de-a binelea, rosti ea.

Odrade îi aruncă o privire uneia dintre tovarăşele sale.

— Faceţi să dispară cadavrul, ordonă.

Apoi se întoarse către Sheeana şi o privi lung. Era prima ocazie pe care-o avea pentru a o studia mai atent, de când sosise la templu în fruntea forţelor sale de intervenţie. În spatele ei, Tuek se încumetă să vorbească.

— Cucernică Maică, vrei, te rog, să-mi explici ce...

— Mai târziu, îi tăie vorba Odrade, fără să se întoarcă.

Expresia Sheeanei se însufleţise de la primele cuvinte pe care le pronunţase Tuek.

— Am bănuit eu că eşti o Cucernică Maică! spuse ea.

Odrade se mulţumi să dea din cap. Copila i se părea fascinantă. Privind-o, o încercau aceleaşi senzaţii ca atunci când stătea în faţa străvechiului tablou din salonul lui Taraza. Ceva din ardoarea materializată în acea operă de artă o inspiră subit pe Odrade. O inspiraţie năvalnică! Acesta era mesajul pictorului nebun Van Gogh. Haosul preschimbat într-o mirifică ordine. Şi nu era asta o parte din *coda* oricărei opere Bene Gesserit?

Copila aceasta e pânza mea, gândi Odrade. Simţea furnicături în degetele care ţineau străvechiul penel. Nările îi fremătau la mirosul uleiurilor şi al pigmenţilor.

— Lăsaţi-mă singură cu Sheeana, ordonă ea. Să iasă toată lumea.

Tuek dădu să protesteze, dar renunţă în clipa în care una dintre femeile în negru îl prinse de braţ. Odrade îl săgetă cu privirea.

— Bene Gesseritul ţi-a mai făcut servicii şi alta dată, spuse ea. De data asta ţi-a salvat viaţa.

Femeia care-l ţinea de braţ îl trase pe Marele Preot spre uşă.

— Răspundeţi-i la întrebări, porunci Odrade. Dar altundeva.

Cania făcu un pas spre Odrade.

— Copila aceasta mi-a fost încre...

— Afară! făcu Odrade, folosind toată puterea Glasului.

Cania încremeni.

— Era cât pe ce s-o pierzi în faţa unei şlehte de conspiratori prăpădiţi! zise Odrade, ţintuind-o cu o privire aprigă. Vom hotărî noi dacă mai e cazul să te ocupi şi în continuare de ea.

Lacrimi se rostogoliră pe obrajii Caniei, însă reproşul Cucernicei Maici nu putea fi dezminţit. Cania se întoarse şi fugi după ceilalţi.

Odrade îşi reîndreptă atenţia către fetiţa care-o privea curioasă.

— Te aşteptăm de mult, rosti ea. Nu le vom mai lăsa neghiobilor ăstora un alt prilej să te pierdem.

Legea optează întotdeauna în funcţie de puterea executivă. Moralitatea şi detaliile juridice au prea puţin de-a face cu ea, când adevărata întrebare care se pune este: "Cine ţine biciul?"

Dezbatere în Consiliul Bene Gesserit
Cod Arhive XOX232

DE ÎNDATĂ ce Taraza şi suita ei părăsiră Gammu-ul, Teg se

înhămă la treabă. Organizarea internă a Citadelei trebuia restructurată, îndeosebi pentru a o ţine pe Schwangyu cât mai departe de ghola. Aşa ordonase Taraza.

"N-are decât să observe tot ce vrea. Dar să nu se atingă."

În pofida solicitărilor muncii sale, Teg se pomenea, din când în când, privind în direcţia spaţiului, pradă unei vagi nelinişti. Salvarea lui Taraza de pe nava Ghildei şi ciudatele dezvăluiri ale lui Odrade nu se încadrau în nici o clasificare a datelor pe care o elabora.

Dependenţe... buşteni hotărâtori...

Şedea în biroul său, având în faţă proiecţia unui program de lucru căruia trebuia să-i aprobe împărţirea pe schimburi a personalului şi, vreme de câteva clipe, se simţi dezorientat, incapabil să-şi amintească ora sau măcar data acestei zile. Îi trebuiră alte câteva clipe ca să revină cu picioarele pe pământ.

Mijlocul dimineţii. Taraza şi însoţitoarele ei plecaseră de două zile. Era singur. Da, Patrin îl suplinea astăzi la programul de pregătire al lui Duncan, pentru a-i îngădui să se ocupe de problemele de comandament.

Biroul în care lucra i se păru, dintr-o dată, străin. Cu toate acestea, fiecare element, luat separat, îi era familiar: consola sa personală de date, tunica de uniformă aşezată frumos pe spătarul scaunului de alături... Încercă să treacă pe modul mentatic şi se lovi de rezistenţa propriei lui minţi. Un fenomen cu care nu mai fusese confruntat din perioada formării sale.

Perioada formării.

Cumva, Taraza şi Odrade îl făcuseră să revină la un nou gen de formare.

Autoformare.

Din senin, memoria îi readuse în minte o conversaţie pe care o purtase cândva cu Taraza. Cât de familiar i se părea totul — rupt de realitatea prezentă! Se pomeni, deodată, prins în capcana propriilor lui amintiri.

Taraza şi el erau vlăguiţi după ce luaseră deciziile şi întreprinseseră acţiunile necesare pentru evitarea unei confruntări sângeroase — incidentul de pe Barandiko. Astăzi, un simplu sughiţ al istoriei, dar, la vremea respectivă, un eveniment care ceruse toate energiile lor conjugate.

După semnarea armistiţiului, Taraza îl invitase într-un mic salon din cvartirul ei de la bordul non-navei Bene Gesserit. Îi

vorbise cu detaşare, exprimându-şi admiraţia pentru perspicacitatea de care dăduse dovadă în desluşirea slăbiciunilor ce aveau să permită impunerea unui compromis.

Nu avuseseră parte de nici cel mai mic răgaz de odihnă timp de treizeci de ore şi Teg era bucuros să poată în sfârşit sta jos, în timp ce Taraza îşi programa restaubarul personal. Două pahare înalte, pline cu un lichid dens de culoare brună, apărură curând în distribuitor.

Teg recunoscu aroma în momentul în care Maica Superioară îi întinse unul dintre pahare. Era un energizant rapid, genul de întăritor pe care Surorile Bene Gesserit nu prea obişnuiau să-l împartă cu străinii. Dar Taraza nu-l mai considera străin.

Lăsând capul pe spate, Teg sorbi o înghiţitură lungă, cu privirea aţintită la tavanul bogat ornamentat al micului salon. Non-nava aceasta era un model arhaic, conceput într-o epocă în care se acorda mai multă atenţie decoraţiilor interioare. Peste tot se vedeau frize şi panouri cu incrustaţii baroce.

Gustul pronunţat de melanj al lichidului îl duse pe Teg cu gândul la anii copilăriei.

— Mama îmi pregătea ceva asemănător ori de câte ori considera că sunt extenuat, rosti el, contemplând paharul din mână. Simţea deja efectul înviorător al băuturii.

Taraza, luând celălalt pahar, se aşeză în faţa lui, într-un caniscaun — un fel de pernă mare şi pufoasă, animată, care se adaptă la formele corpului ei cu uşurinţa unei obişnuinţe îndelungate. Lui Teg, Maica Superioară îi oferise un fotoliu clasic, cu tapiserie verde, dar observă privirea piezişă pe care Basharul o aruncă înspre caniscaun şi zâmbi.

— Gusturile diferă, Miles, rosti ea, apoi sorbi din pahar şi oftă. Ei bine, n-a fost uşor, dar am făcut treabă bună, deşi în câteva rânduri am fost pe muchie de cuţit.

Teg se simţi mişcat de atitudinea ei degajată. Nu afişa nici o poză, nici o mască menită să-i separe şi să definească rolurile lor diferite în cadrul ierarhiei Bene Gesseritului. Taraza era, pur şi simplu, prietenoasă cu el, fără nici cea mai mică intenţie de seducţie. Aşadar, totul era ceea ce părea a fi — în măsura în care se putea spune asta despre orice întâlnire cu o Cucernică Maică.

Cu satisfacţia unei revelaţii subite, Teg îşi dădu seama că devenise expert în arta de a citi ce simţea Alma Mavis Taraza,

chiar şi când Maica Superioară recurgea la vreuna dintre măştile ei.

— Mama dumitale te-a învăţat mai mult decât i s-a cerut să te înveţe, spuse Taraza. A fost o femeie înţeleaptă, dar tot o eretică. S-ar părea că asta e tot ce-i în stare să producă, în ultima vreme, programul nostru genetic.

— Eretică? făcu Teg, oarecum contrariat.

— E o glumă care circulă doar în Comunitatea noastră. În principiu, suntem datoare să ne conformăm cu tot devotamentul ordinelor unei Maici Superioare. Ceea ce şi facem, desigur, cu excepţia cazurilor când nu suntem de acord.

Teg surâse şi sorbi încă o înghiţitură lungă din paharul său.

— E destul de ciudat, zise Taraza, dar în timpul micii confruntări mai dure de acum câteva ceasuri mi-am dat seama că reacţionam faţă de dumneata la fel ca faţă de una dintre Surorile mele.

Teg simţi cum lichidul îi încălzeşte stomacul. Ultima înghiţitură îi lăsase o senzaţie înţepătoare în nări. Depuse paharul gol pe o măsuţă aflată alături şi spuse, rămânând cu ochii la el:

— Fiica mea cea mare...

— Dimela, dacă nu mă înşel. Ar fi trebuit să ne-o laşi nouă, Miles.

— Nu eu am fost cel care a hotărât.

— Dar ar fi fost de ajuns un singur cuvânt... (Taraza ridică din umeri.) În sfârşit, asta a fost odată. Ce-i cu Dimela?

— E de părere că, deseori, semăn prea mult cu o Bene Gesserit.

— Prea mult?

— Mi-e devotată trup şi suflet, Maică Superioară. Nu e însă în stare să înţeleagă relaţia noastră şi...

— Şi care-i relaţia noastră, Miles?

— Dumneavoastră comandaţi şi eu mă supun.

Taraza îl privi pe deasupra paharului. Apoi, coborând paharul, spuse:

— Da, dumneata n-ai fost niciodată cu adevărat un eretic, Miles. Dar poate că... într-o zi...

Teg vorbi repede, vrând s-o abată pe Taraza de la asemenea gânduri:

— Dimela crede că o folosinţă îndelungată a melanjului îi

face pe mulţi oameni să devină ca dumneavoastră, Surorile.

— Zău? Nu-i ciudat, Miles ca o poţiune geriatrică să poată avea atâtea efecte secundare?

— Nu văd nimic ciudat în asta.

— Nu, sigur că nu vezi, spuse Taraza. Goli paharul şi-l puse deoparte. Mă refeream la modul în care o creştere simţitoare a longevităţii a conferit anumitor persoane, şi îndeosebi dumitale, Miles, o cunoaştere mai profundă a naturii umane.

— Trăind mai mult, avem prilejul să observăm mai mult.

— Nu cred că-i chiar atât de simplu. Unii oameni nu observă niciodată nimic. Se mulţumesc să existe, cu un fel de insistenţă pasivă, şi rezistă cu înverşunare la orice i-ar putea smulge din falsa lor seninătate.

— N-am fost niciodată capabil să stabilesc un bilanţ satisfăcător pentru mirodenie, spuse Teg, referindu-se la un cunoscut proces mentatic de sortare a datelor.

Taraza încuviinţă cu o mişcare a capului. Era limpede că întâmpina aceeaşi dificultate.

— Noi, cele din.Bene Gesserit, avem tendinţa de a fi şi mai polarizate decât mentaţii, spuse ea. Folosim tot felul de tehnici pentru a ieşi din această situaţie, dar răul recidivează.

— Strămoşii noştri au avut aceeaşi problemă vreme îndelungată.

— Înainte de mirodenie era altfel.

— Trăiau atât de puţin timp.

— Cincizeci, cel mult o sută de ani. Nouă ni se pare puţin, dar...

— Comprimau mai mult în timpul de care dispuneau?

— Oh! Câteodată, într-un mod de-a dreptul frenetic.

Teg înţelese că-i oferea observaţii preluate din Celelalte Memorii. Nu era pentru prima oară când i se împărtăşeau cunoştinţe din această străveche sursă. O făcuse şi mama sa în câteva rânduri, dar întotdeauna numai pentru a-l învăţa o lecţie. Oare asta făcea şi Taraza acum? Voia să-l înveţe ceva?

— Melanjul este un monstru cu multe braţe, rosti ea.

— Vi se întâmplă să regretaţi că a fost descoperit?

— Bene Gesseritul n-ar exista fără el.

— Nici Ghilda.

— Dar n-ar fi existat nici Tiranul, nici Muad'Dib. Mirodenia dă cu o mână şi ia cu zece.

— Care mână conţine ceea ce dorim noi? Nu asta e veşnica întrebare?

— Eşti o ciudăţenie, Miles, ştiai asta? Mentaţii acordă rareori atenţie filosofiei. Cred că e una dintre sursele dumitale de forţă. Posezi, în cel mai înalt grad, capacitatea de a te îndoi.

Teg ridică din umeri. Întorsătura pe care o luase conversaţia îl stânjenea.

— Văd că nu te amuză subiectul, zise Taraza. Oricum, cramponează-te de îndoielile dumitale. Îndoiala e necesară pentru un filosof.

— Aşa ne asigură zensunniţii.

— Toţi misticii sunt de acord în privinţa asta, Miles. Puterea îndoielii nu trebuie niciodată subestimată. E un punct de vedere foarte convingător. S'tori-ul ţine îndoiala şi certitudinea într-o singură mână.

Realmente surprins, Teg întrebă:

— Cucernicele Maici practică ritualurile zensunnite?

Nici măcar nu-şi închipuise vreodată că ar fi cu putinţă una ca asta.

— Cu un singur prilej, răspunse Taraza. Ajungem la o formă exaltată de s'tori, o iluminare totală, la care participă fiecare celulă din fiinţa noastră.

— Agonia mirodeniei!

— Eram sigură că mama dumitale ţi-a spus. Dar e limpede că nu ţi-a explicat legătura cu filosofia Zensunni.

Teg reuşi să-şi înghită nodul din gât. Fascinant! Taraza îi deschisese o nouă perspectivă asupra Bene Gesseritului. O perspectivă care schimba întreaga natură a concepţiilor sale, inclusiv imaginea pe care şi-o făcuse despre propria lui mamă. Surorile Bene Gesserit se aflau la o distanţă atât de uriaşă de el, încât n-ar fi putut niciodată să le urmeze. Chiar dacă-l considerau, ocazional, drept tovarăş, nu avea să pătrundă niciodată în intimitatea cercului lor. Puteau să se prefacă, atâta tot. N-avea să fie niciodată ca Muad'Dib sau ca Tiranul.

— Preştiinţa, zise Taraza.

Cuvântul devie atenţia lui Teg. Maica Superioară schimbase subiectul... fără a-l schimba.

— Chiar la Muad'Dib mă gândeam, spuse el.

— Crezi că a prezis viitorul?

— Aşa învaţă orice mentat.

— Aud îndoiala din vocea dumitale, Miles. A prezis sau a creat? Preştiinţa poate fi letală. Oamenii care solicită un oracol vor să cunoască, de fapt, care va fi preţul pieii de balenă la anul sau alte lucruri la fel de meschine. Nimeni nu vrea să i se prezică, clipă cu clipă, viaţa personală.

— Să nu mai aibă parte de nici o surpriză.

— Exact. Pentru cineva cu o asemenea cunoaştere anticipată, viaţa ar deveni insuportabil de searbădă.

— Credeţi că viaţa lui Muad'Dib a fost searbădă?

— Ca şi a Tiranului. Părerea noastră e că întreaga viaţă a fiecăruia dintre ei a fost consacrată încercării de a rupe lanţurile pe care ei înşişi le-au creat.

— Totuşi, credinţa lor...

— Nu-ţi uita îndoielile de filosof, Miles. Fii cu băgare de seamă! Mintea celui ce crede este o minte care stagnează. Nu se dezvoltă spre exterior, într-un univers infinit.

Teg se cufundă în tăcere. Simţea oboseala, pe care băutura energizantă o alungase doar din preocupările lui imediate. Simţea şi felul în care gândurile îi erau tulburate de intruziunea unor noi concepte. Erau lucruri despre care învăţase că riscau să submineze puterile unui mental şi, cu toate acestea, avea senzaţia că pe el îl fortificau.

Taraza e pe cale să mă înveţe ceva, îşi spuse. *Toate astea conţin o lecţie.*

Ca şi când ar fi fost proiectată cu litere de foc în centrul atenţiei lui de mentat, povaţa zensunnită pe care toţi mentaţii o primeau încă de la începutul formării lor îi reveni în memorie.

Prin credinţa voastră în singularităţi granulare, negaţi orice mişcare — evolutivă sau regresivă. Credinţa are darul de a încremeni un univers granular şi de a-i asigura persistenţa. Nu se *mai poate îngădui nici o schimbare, căci asta ar duce la dispariţia universului vostru încremenit. Dar, dacă voi nu vă mişcaţi, universul are propria sa mişcare. El evoluează dincolo de voi şi sfârşeşte prin a nu vă mai fi accesibil.*

— Ce-i mai curios, rosti Taraza integrându-se în această atmosferă pe care ea o crease, este că savanţii ixieni sunt incapabili să vadă în ce măsură universul lor este dominat de propriile lor credinţe.

Teg o privi, tăcut şi receptiv.

— Credinţele ixienilor, continuă Maica Superioară, sunt pe

de-a-ntregul supuse opţiunilor lor cu privire la modul de a-şi observa universul. Universul lor nu are comportament propriu. Se conformează genurilor de experienţe pe care le-au ales ei.

Cu o tresărire, Teg ieşi din reveria sa interioară. Nu se mai afla în faţa lui Taraza, ci în Citadela de pe Gammu, instalat în fotoliul familiar din biroul său. O privire rapidă în jur îl încredinţă că nimic nu se mişcase din loc. Nu trecuseră decât câteva minute, dar biroul nu i se mai părea străin. Efectuă o translaţie rapidă în şi din modul mentatic. *Restabilit.*

Mai simţea încă, pe limbă şi în nări, gustul şi aroma băuturii pe care i-o servise Taraza în acea zi de demult. Într-o clipită, mentatul din el ar fi putut reda încă o dată întreaga scenă. Lumina difuză a licurigloburilor, contactul fotoliului în care şezuse, sunetul vocilor lor... totul era acolo, într-un sertar al memoriei, la adăpost de efectele trecerii timpului.

Evocarea acelei vechi amintiri dăduse naştere unui univers magic, în care capacităţile lui erau amplificate dincolo de tot ce ar fi putut să-şi imagineze. Nici un atom nu exista în acest univers magic, alcătuit doar din unduiri şi mişcări neliniştitoare. Aici, era silit să lepede toate barierele născute din credinţă şi înţelegere. Acest univers era transparent. Putea să vadă prin el, fără ajutorul vreunui ecran pe care să-i proiecteze formele. Acest univers magic îl reducea la un nucleu de imaginaţie activă, unde propriile lui capacităţi creatoare de imagini constituiau unicul ecran pe care s-ar fi putut percepe orice proiecţie.

Sunt, deopotrivă, cel ce interpretează şi este interpretat!

Încăperea în care se afla oscila, undeva, la limita realităţii lui senzoriale. Îşi simţea spiritul conştient redus la un nucleu de expresie şi, totuşi, acest nucleu umplea universul său. Întreaga sa fiinţă era deschisă spre infinit.

Taraza mi-a făcut asta cu bună ştiinţă! gândi. *M-a amplificat!*

Un sentiment de uimire şi teamă puse stăpânire pe el. Îşi dădea seama că fiica sa, Odrade, se folosise de puteri asemănătoare pentru a crea Manifestul Atreides cerut de Taraza. Iar propriile sale puteri de mentat erau subsumate acelei trame mai vaste.

Taraza cerea de la el o contribuţie cumplită. Necesitatea unui astfel de lucru îl stimula şi, în acelaşi timp, îl înspăimânta. Asta putea foarte bine să însemne sfârşitul Bene Gesseritului.

Regula de bază este următoarea: Nu sprijini niciodată ceea ce este slab; sprijină întotdeauna ceea ce este puternic.
Coda Bene Gesserit

— CUM SE FACE CĂ POŢI să le dai ordine preoţilor? întrebă Sheeana. Aici sunt la ei acasă.

Odrade răspunse pe un ton cât mai firesc cu putinţă, dar alegându-şi cuvintele în funcţie de cunoştinţele pe care ştia că Sheeana le poseda deja:

— Preoţii au rădăcini fremene. Au existat totdeauna Cucernice Maici în preajma lor. Pe de altă parte, copilă, şi tu le dai ordine.

— Nu-i acelaşi lucru.

Odrade îşi reţinu un zâmbet.

Abia dacă trecuseră trei ore de când forţele ei zdrobiseră atacul asupra templului. Odrade folosise acest timp pentru a stabili un centru de comandă în apartamentul Sheeanei, de unde supraveghea necesarele operaţii de investigaţie şi de represalii preliminare, în vreme ce continua s-o iscodească şi s-o observe pe Sheeana.

Flux simultan.

Odrade îşi roti ochii prin camera pe care o alesese drept centru de comandă. O fâşie din veşmântul sfâşiat al lui Stiros zăcea încă lângă perete, ultimă mărturie a recentelor evenimente sângeroase. Încăperea avea o formă bizară. Nu existau doi pereţi paraleli. Odrade adulmecă aerul. Mai plutea încă un miros rezidual de ozon de la detectoarele pe care acolitele ei le utilizaseră pentru a se asigura că locul nu ascundea nici un sistem de spionaj.

Pentru ce această formă bizară? Clădirea era veche şi, probabil, fusese supusă multor renovări şi adăugiri, dar asta nu explica forma camerei. Pereţii şi tavanul erau acoperiţi cu un stuc rugos de culoare crem. Draperii bogate, din fibră de mirodenie, flancau cele două uşi. Era mijlocul după-amiezei şi

lumina soarelui, filtrată de jaluzele, proiecta o gravură în puncte pe peretele opus ferestrelor. Licurigloburi galben-argintii pluteau la înălţimea plafonului, acordate la lumina solară. Printre grilajele de ventilaţie de sub ferestre răzbăteau, înfundat, zgomotele străzii. Pe podea, combinaţia de pardoseală gri şi carpete portocalii dădea o impresie de confort şi securitate, dar, dintr-o dată, Odrade nu se mai simţea în siguranţă.

O Cucernică Maică înaltă apăru din odaia învecinată, care servea drept centru de comunicaţii.

— Soră Comandantă, rosti ea, mesajele către Ghildă, Ix şi Tleilax au fost transmise.

— Bine, răspunse absentă Odrade.

Mesagera se întoarse la activităţile ei.

— Ce faci? întrebă curioasă Sheeana.

— Examinez ceva.

Odrade îşi ţuguie buzele, chibzuind. Pentru a le conduce aici, călăuzele lor le purtaseră printr-un adevărat labirint de culoare, scări, arcade şi curţi interioare, apoi, prin intermediul unui superb sistem de ascensoare cu suspensie ixiene, într-un hol din care porneau alte culoare şi alte scări, până la un lung coridor circular şi... în sfârşit, la această cameră.

Din nou, Odrade făcu ochii roată prin încăpere.

— De ce examinezi camera? întrebă Sheeana.

— Linişte, fetiţo!

Sala avea forma unui poliedru neregulat, cu latura cea mai mică în stânga. In lungime, măsura vreo treizeci şi cinci de metri, şi cam jumătate pe atât în lăţime. Mobilierul era alcătuit din divane joase şi fotolii cu diferite grade de confort. Sheeana ocupa, ca o regină, un jilţ de un galben strălucitor, cu braţe groase şi moi. Nicăieri, nici un caniscaun. Majoritatea tapiseriei, în brun, albastru şi galben. Privirea lui Odrade poposi asupra grilajului alb al unei guri de ventilaţie situată deasupra unei picturi înfăţişând un peisaj muntos, la extremitatea peretelui celui mai lung. Un curent de aer abia perceptibil se scurgea dinspre ventilatoarele de sub ferestre către ventilatorul de deasupra tabloului.

— Asta a fost camera lui Hedley, spuse Sheeana.

— De ce-l necăjeşti spunându-i pe numele mic?

— Îl necăjeşte asta?

— Nu fă pe mironosiţa cu mine, copilă! Ştii foarte bine că-l

deranjează şi o faci înadins.

— Atunci de ce m-ai întrebi?

Odrade ignoră această nouă impertinenţă, continuând să studieze cu atenţie pereţii odăii. Cel situat în faţa tabloului forma un unghi ascuţit cu peretele exterior. Ingenios! Acum înţelegea totul. Încăperea fusese astfel construită, încât cea mai mică şoaptă din interior să poată fi auzită de cineva ascuns în spatele gurii de ventilaţie. Nu încăpea îndoială că şi tabloul disimula o altă aerisire menită să propage sunetele din cameră. Nici un instrument de detecţie n-ar fi putut semnala existenţa unui asemenea dispozitiv. Nici un aparat n-ar fi "piuit" pentru a denunţat prezenţa unui ochi sau a unei urechi stând la pândă. Numai intuiţia vicleană a unei persoane obişnuite cu înşelăciuni de tot felul reuşise să dibuie aranjamentul.

Cu un gest scurt al mâinii, Odrade o chemă pe acolita care aştepta într-un colţ al sălii şi-i dădu instrucţiuni prin semne rapide ale degetelor: *"Descoperiţi cine ascultă în spatele grilajului de colo".* Arătă cu bărbia spre ventilatorul de deasupra tabloului. *"Nu interveniţi. Trebuie să aflăm cui îi sunt destinate informaţiile."*

— De unde-ai ştiut să vii ca să mă salvezi? întrebă Sheeana.

Copila avea o voce interesantă, dar încă neşcolită, îşi spuse Odrade. Se exprima cu o siguranţă care, prin antrenament, ar fi putut să devină o unealtă puternică.

— Răspunde-mi! porunci Sheeana.

Tonul ei imperios o făcu să tresară pe Odrade, provocându-i un val de mânie pe care fu nevoită să şi-l înăbuşe. O corecţie însă trebuia aplicată numaidecât!

— Linişteşte-te, copilă, rosti ea, modulându-şi glasul într-un anumit fel, care-şi făcu imediat efectul.

Dar Sheeana o surprinse din nou, spunând:

— Ăsta-i un alt gen de Glas, pe care îl foloseşti pentru a mă potoli. Kipuna mi-a povestit despre Glas.

Odrade se întoarse brusc şi-o privi ţintă. Prima reacţie de şoc se risipise, dar în vocea fetiţei răzbătea încă durerea şi furia când pronunţa numele Kipunei.

— Încerc să pun la punct riposta noastră la atacul de mai înainte, spuse Odrade. De ce nu-mi dai pace? Cred că doreşti ca vinovaţii să fie pedepsiţi, nu?

— Ce-o să le faceţi? Spune-mi ce-o să le faceţi!

Copila avea un surprinzător spirit de răzbunare, constată Odrade. O tendinţă care trebuia neapărat reprimată. Ura era un sentiment la fel de periculos ca şi dragostea. Capacitatea de a urî însemna şi capacitatea de a iubi.

— Am transmis Ghildei, ixienilor şi Bene Tleilaxului mesajul pe care-l adresăm întotdeauna celor care ne supără. Doar două cuvinte: "Veţi plăti".

— Cum vor plăti?

— Li se pregăteşte o pedeapsă Bene Gesserit pe măsură. Vor suporta consecinţele comportării lor.

— Dar *în ce* va consta această pedeapsă?

— Vei afla, poate, la momentul potrivit. Poate că vei afla şi modul în care stabilim noi amploarea unei pedepse. Deocamdată însă nu ai nevoie să ştii.

O expresie ursuză se aşternu pe chipul Sheeanei.

— Nu eşti nici măcar furioasă. Eşti doar "supărată". Aşa ai zis.

— Stăpâneşte-ţi nerăbdarea, copilă! Sunt lucruri pe care nu le înţelegi.

Cucernica Maică din camera de comunicaţii reapăru, o privi scurt pe Sheeana, apoi i se adresă lui Odrade:

— Casa Canonicatului ei confirmat primirea raportului dumneavoastră şi şi-a dat aprobarea pentru acţiunile întreprinse.

Cum Cucernica Maică rămase pe loc, Odrade întrebă:

— Mai e şi altceva?

O privire piezişă în direcţia Sheeanei explică rezervele femeii. Odrade ridică palma mâinii drepte — semnalul pentru limbajul secret Bene Gesserit. Degetele Cucernicei Maici începură să se agite frenetic.

"Mesajul lui Taraza: Tleilaxu sunt elementul cardinal. Ghilda va trebui silită să-şi plătească scump melanjul. Închide-i sursele de aprovizionare rakiene. Forţează Ghilda şi ixienii să se alieze. Îşi vor epuiza forţele în faţa concurenţei zdrobitoare a Dispersiei. Pe Păstrăvărese ignoră-le deocamdată. Sunt în cârdăşie cu ixienii. Maestrul Maeştrilor de pe Tleilax reacţionează la acţiunile noastre. Va veni pe Rakis. Prinde-l într-o capcană".

Odrade surâse uşor pentru a arăta că înţelesese. O urmări cu privirea pe femeia care se retrăgea. Casa Canonicatului nu numai că aproba măsurile pe care ea le luase pe Rakis, dar

elaborase, cu o rapiditate fascinantă, o pedeapsă Bene Gesserit adecvată. Era limpede că Taraza şi consilierele ei anticipaseră acest moment.

Odrade îşi îngădui un suspin de uşurare. Raportul pe care-l adresase Canonicatului fusese lapidar. Un scurt rezumat al atacului, lista pierderilor Bene Gesserit, identificarea agresorilor şi o notă pentru a-i confirma lui Taraza că avertismentul necesar fusese transmis vinovaţilor: "Veţi plăti".

Da, neghiobii care declanşaseră acel atac ştiau acum că stârniseră cuibul de viespi. Asta avea să trezească frica, parte esenţială a pedepsei.

Sheeana se foi în jilţ. Atitudinea ei arăta că avea să încerce redeschiderea discuţiei dintr-un alt unghi.

— Una dintre voi a spus că erau şi Dansatori-Feţe, zise ea, arătând cu bărbia către acoperiş.

Ce imens rezervor de ignoranţă era această copilă, gândi Odrade. Golul acela se cerea umplut cât mai degrabă. Dansatori-Feţe! Odrade revăzu în gând cadavrele pe care le examinase. Tleilaxu sfârşiseră prin a-şi pune noii polimorfi în acţiune. Pentru a testa Bene Gesseritul, fără doar şi poate. Cei noi erau, într-adevăr, foarte greu de detectat. Totuşi, emanau încă mirosul caracteristic al feromonilor lor unici. Odrade semnalase amănuntul în raportul ei către Casa Canonicatului.

Acum însă, după mesajul transmis de Taraza, problema era de a păstra secretul acestei informaţii. Odrade chemă o altă acolită. Indicând cu o clipire a pleoapelor grila de ventilaţie, ordonă în tăcere, cu degetele:

"Omorâţi-i pe cei ce ascultă!"

— Te interesează prea mult Glasul, copila mea, zise ea, aplecându-se spre jilţul în care şedea Sheeana. Tăcerea este o unealtă de preţ pentru învăţătură.

— Dar pot învăţa şi Glasul? Vreau să-l învăţ.

— Eu îţi spun să păstrezi tăcerea şi să înveţi prin tăcerea ta.

— Iar eu îţi ordon să mă înveţi Glasul!

Odrade îşi aminti cele menţionate în rapoartele întocmite de Kipuna. Sheeana dobândise un control eficient al Glasului asupra celor mai multe persoane din preajma ei. Fetiţa îl descoperise de una singură. O formă intermediară de Glas, destinată unui public limitat. Era un talent înnăscut. Tuek, Cania şi ceilalţi se temeau de Sheeana. Religia şi superstiţia îşi aveau

contribuţia lor la această teamă, desigur, dar ceea ce impresiona în primul rând era admirabila selectivitate inconştientă cu care Sheeana utiliza tonalităţile şi modulaţiile specifice Glasului.

Odrade ştia că nu exista decât un singur mod de a reacţiona la atitudinea Sheeanei. Sinceritatea. Era o momeală dintre cele mai puternice şi care servea unor scopuri multiple.

— Mă aflu aici pentru a te învăţa multe lucruri, rosti ea, dar nu sunt la ordinele tale.

— Mie toată lumea îmi dă ascultare! replică Sheeana.

Abia dacă a atins vârsta pubertăţii şi deja se comportă ca o aristocrată, gândi Odrade. *Zei pe care noi v-am creat! Ce-ar putea să iasă din ea?*

Sheeana coborî din jilţ şi, apropiindu-se de ea, o privi cu o expresie iscoditoare. Ochii ei erau la înălţimea umerilor lui Odrade. Sheeana avea să fie o femeie înaltă, impunătoare. Dacă supravieţuia.

— Răspunzi la unele din întrebările mele, dar la altele nu vrei să răspunzi, zise Sheeana. Spui că m-aţi aşteptat, dar nu-mi dai nici o explicaţie. De ce nu mi te supui?

— Asta-i o întrebare stupidă, copilă.

— De ce-mi tot spui copilă?

— Nu eşti?

— Am menstruaţie.

— Dar încă tot copilă eşti.

— Preoţii mi se supun.

— Le e frică de tine.

— Ţie, nu?

— Mie, nu.

— Bine! Oricum, e plictisitor să ai de-a face cu oameni care nu fac altceva decât să se teamă de tine.

— Preoţii cred că ai fost trimisă de Zeu.

— Tu nu crezi?

— De ce-aş crede una ca asta? Noi...

Odrade se întrerupse la intrarea acolitei-mesagere, ale cărei degete executară repede un dans mut:

"Patru preoţi trăgeau cu urechea. Au fost ucişi. Toţi patru erau oamenii lui Tuek."

Odrade îi făcu semn acolitei că poate să se retragă.

— Vorbeşte cu degetele, zise Sheeana. Cum face asta?

— Nu pui deloc întrebările care trebuie, fata mea. Şi nu mi-ai răspuns. De ce-ar trebui să te consider ca pe un instrument al Zeului?

— Shaitan nu-mi face nici un rău. Când mă duc în deşert şi când vine Shaitan, stau de vorbă cu el.

— De ce-i spui Shaitan şi nu Shai-Hulud?

— Toată lumea îmi pune întrebarea asta stupidă!

— Ei bine, dă-mi răspunsul ăla stupid.

Expresia ursuză reveni pe faţa Sheeanei.

— Din cauza felului în care ne-am întâlnit.

— Şi anume?

Sheeana înclină capul pe-o parte şi o privi un moment pe Odrade înainte de a răspunde:

— Asta-i secret.

— Şi tu ştii să păstrezi un secret?

Sheeana se îndreptă şi dădu din cap, dar Odrade observă nesiguranţa din mişcarea ei. Copila ştia când era pusă într-o situaţie din care n-avea ieşire!

— Excelent! făcu Odrade. Păstrarea secretului este una dintre învăţăturile esenţiale ale oricărei Cucernice Maici. Mă bucur că nu va trebui să ne mai batem capul cu asta.

— Dar eu vreau să învăţ totul!

Era prea mult arţag în glasul ei. Sheeana nu ştia să-şi controleze emoţiile.

— Trebuie să mă înveţi tot! insistă ea.

E momentul să i se arate biciul, hotărî Odrade. Sheeana vorbise şi pozase destul pentru ca până şi o acolită de clasa a cincea să-şi poată da seama cum putea fi controlată. Folosind toată puterea Glasului, Odrade rosti:

— Nu-mi vorbi pe tonul ăsta, fetiţo! Mai ales dacă vrei să înveţi orice-ar fi!

Sheeana încremeni. Îi trebui mai mult de un minut pentru a înţelege ce i se întâmplase. Apoi, destinzându-se, îi adresă lui Odrade un zâmbet sincer şi cald.

— Oh, de-ai şti ce bucuroasă sunt că ai venit! Era atâta plictiseală în ultima vreme!

Nimic nu poate depăşi complexitatea minţii umane.

Leto II

Înregistrările de la Dar-es-Balat

MAI ERAU DOUĂ ORE până la căderea nopţii — noaptea care, la această latitudine a Gammu-ului, adesea părea cumva ameninţătoare. Norii se adunau deasupra Citadelei. Conformându-se programului stabilit de Lucilla, Duncan se reîntorsese în curte pentru o nouă şedinţă intensivă de exerciţii liber alese.

Lucilla îl observa de pe terasa de unde îl văzuse prima oară.

Duncan se mişca în ritmul sacadat specific gradului opt al tehnicilor de luptă Bene Gesserit, plonjând în iarbă, rostogolindu-se, aruncându-se când într-o parte, când în alta, ghemuindu-se şi sărind în picioare dintr-o singură mişcare spasmodică.

Era o frumoasă demonstraţie de eschivă improvizată, îşi spunea Lucilla. Nu desluşea în mişcările lui nici o secvenţă repetitivă iar viteza execuţiei era uimitoare. Ghola-ul avea acum aproape şaisprezece ani standard, dar se afla deja la palierul de bază al potenţialului său prana-bindu.

Mişcările perfect controlate ale exerciţiilor sale fizice revelau atât de multe lucruri! Duncan reacţionase numaidecât favorabil când ea lansase ideea acestor şedinţe de seară. Faza iniţială a programului cu care o însărcinase Taraza fusese îndeplinită. Ghola-ul o iubea. Nu încăpea îndoială. Făcea obiectul unei fixaţii materne din partea lui. Iar acest rezultat fusese obţinut fără a-l slăbi în mod exagerat, în pofida temerilor lui Teg.

Umbra mea planează asupra ghola-ului, dar el nu este nici subjugat, nici dependent, se linişti ea. *Teg îşi face griji fără nici un motiv.*

Chiar în acea dimineaţă îi spusese lui Teg: "Acolo unde îi comandă propriile lui forţe, continuă să se exprime liber".

Teg ar fi trebuit să-l vadă în clipa asta, îşi spuse ea. Această nouă serie de exerciţii era, în bună măsură, inventată de Duncan.

Lucilla îşi reţinu o exclamaţie admirativă la vederea unui salt deosebit de agil, care-l adusese pe Duncan aproape în centrul

curţii. Ghola-ul era pe cale să dobândească un echilibru neuromuscular care, cu timpul, s-ar fi putut întregi cu un echilibru psihologic cel puţin egal cu al lui Teg. Impactul cultural al unei asemenea performanţe ar fi fost impresionant. Era suficient să-i vezi pe toţi cei care îi erau în mod instinctiv devotaţi lui Teg şi, prin persoana lui Teg, Bene Gesseritului.

Tiranului trebuie să-i fim recunoscători pentru asta, gândi ea.

Înainte de Leto II, nici un sistem de reglare culturală nu dăinuise destul pentru a se apropia de echilibrul considerat ideal de Comunitatea Surorilor. Acest echilibru — "evoluând pe tăişul sabiei" — o fascina pe Lucilla. Era şi motivul pentru care se angajase pe de-a-ntregul într-un proiect căruia îi ignora amploarea exactă, dar care-i cerea să facă un lucru pe care toate instinctele ei îl calificau drept respingător.

Duncan este atât de tânăr!

Ceea ce-i pretindea în continuare Comunitatea fusese specificat în mod explicit de Taraza: *Impregnarea Sexuală.* Nu mai departe decât în dimineaţa aceasta Lucilla se postase, goală, în faţa oglinzii, pentru a repeta atitudinile şi mişcările corpului şi ale feţei la care ştia că trebuie să recurgă spre a duce la îndeplinire ordinele lui Taraza. În stare de relaxare artificială, Lucilla se văzuse pe ea însăşi ca pe o zeiţă preistorică a dragostei, cu un trup opulent şi rotunjimi promiţătoare pentru un mascul aţâţat

În cursul studiilor sale, Lucilla văzuse statuete datând din Primele Timpuri, figurine de piatră reprezentând femei cu şolduri late şi sâni grei, simboluri ale abundenţei pentru pruncii de alăptat. Lucilla era capabilă să simuleze oricând, şi cu toate atributele tinereşti, acea formă străveche.

Jos, în curte, Duncan se opri o clipă şi păru să cugete la mişcările următoare. Apoi dădu scurt din cap, execută un salt înalt, îşi răsuci trupul în aer şi ateriză cu agilitate pe un singur picior care-l propulsă imediat într-o serie de giraţii laterale ce duceau cu gândul mai degrabă la dans decât la luptă.

Lucilla strânse din buze, cu o expresie hotărâtă.

Impregnarea Sexuală.

Secretul sexualităţii nu era nici un secret, gândi ea. Îşi avea rădăcinile în faptul însuşi al vieţii. Era, în mod evident, motivul pentru care prima misiune de seducţie la ordinul Comunităţii avusese drept consecinţă implantarea unui chip de bărbat în

memoria ei. Maestra Geneticiană îi explicase că fenomenul era previzibil şi că nu trebuia să se alarmeze. Dar Lucilla înţelesese, cu acea ocazie, că Impregnarea Sexuală era o sabie cu două tăişuri. Puteai învăţa să evoluezi în echilibru pe tăişul sabiei, dar puteai să te şi tai. Uneori, când chipul acelui prim bărbat sedus la comandă îi apărea fără voia ei în cuget, Lucilla se simţea descumpănită. Amintirea se ivea prea frecvent în punctul culminant al momentelor de intimitate, silind-o la mari eforturi de disimulare.

"Asta te face şi mai puternică", o asiguraseră Maestrele Geneticiene.

Cu toate acestea, nu rareori avea sentimentul că banalizase ceva care ar fi fost mai bine să rămână învăluit în mister.

O senzaţie de proastă dispoziţie la gândul a ceea ce avea de făcut puse stăpânire pe Lucilla. Aceste seri în care putea să observe antrenamentul lui Duncan fuseseră, pentru ea, orele cele mai plăcute ale fiecărei zile. Băiatul realiza progrese fizice evidente, mai ales în domeniul delicat al coordonării neuromusculare şi al tehnicilor prana-bindu care făceau faima Bene Gesseritului. Venise însă momentul să treacă la stadiul următor şi ea nu se mai putea abandona contemplării admirative a celui de care trebuia să se ocupe.

Miles Teg avea să-şi facă apariţia dintr-o clipă în alta, pentru a continua antrenamentul cu Duncan în sala de exerciţii specializată, cu armele ei mai redutabile.

O dată în plus, Lucilla îşi lăsă gândurile să se îndrepte spre persoana Basharului. De multe ori se simţise atrasă de el, în acel mod cu totul aparte pe care-l recunoscuse numaidecât. Impregnatoarele se bucurau de o oarecare libertate în alegerea partenerilor lor genetici, cu condiţia, fireşte, ca acest lucru să nu contravină ordinelor primite. Teg avea o vârstă înaintată, dar dosarul lui sugera că era încă activ din punct de vedere sexual. N-ar fi putut să păstreze copilul alături de ea, bineînţeles; dar ştia cum putea fi rezolvată această problemă.

De ce nu? se întrebase Lucilla.

Planul pe care şi-l făcuse era extrem de simplu. Să se ocupe mai întâi de Impregnarea ghola-ului, apoi, după ce o va fi informat pe Taraza de intenţiile ei, să conceapă un copil cu viteazul Miles Teg. Iniţiase deja câteva manevre de seducţie pregătitoare, dar Teg rezistase. Cu cinismul său de mentat, o

oprise într-o seară, în vestiarul sălii de arme.

— Vârsta reproducerii a trecut pentru mine, Lucilla. Comunitatea Surorilor ar trebui să se declare mulţumită cu ceea ce i-am dat deja.

Teg, îmbrăcat doar într-un colant negru, terminase să-şi şteargă faţa transpirată după o şedinţă de antrenament şi aruncase prosopul într-un coş. Apoi, fără a se învrednici s-o privească, adăugase:

— Iar acum, fii amabilă şi lasă-mă singur.

Aşadar, detectase manevrele ei! Ar fi trebuit să prevadă asta, cu un om ca Teg. Dar Lucilla era sigură că mai avea încă şanse să îl seducă. Nici o Cucernică Maică dispunând de o pregătire ca a ei nu avea voie să înregistreze un eşec, nici măcar în faţa unui mentat de calibrul lui Teg.

Lucilla stătuse nehotărâtă preţ de câteva clipe, mintea ei căutând automat o modalitate de a trece peste acest prim refuz. Dar ceva o împiedica. Nu iritarea provocată de faptul că fusese respinsă, nici posibilitatea îndepărtată ca Teg să fi fost cu adevărat imun la manevrele ei. Orgoliul şi teama de un eşec (totuşi posibil) nu aveau nimic de-a face cu ceea ce simţea.

Demnitatea.

Exista, în persoana lui Teg, o demnitate calmă, pe care ea nu putea să n-o asocieze cu tot ceea ce curajul şi faptele sale de vitejie aduseseră deja Bene Gesseritului. Nu tocmai sigură în privinţa propriilor ei motivaţii, Lucilla părăsise în cele din urmă vestiarul. Poate că fusese din cauza recunoştinţei profunde pe care întreaga Comunitate i-o datora Basharului. A-l seduce acum pe Teg ar fi fost degradant, nu numai pentru el, ci şi pentru ea. Nu se decide la un asemenea act, cel puţin nu fără a fi primit un ordin direct în acest sens.

Pe când lăsa gândurile să-i rătăcească astfel, percepţiile lui Lucilla erau întrucâtva estompate. O mişcare în umbra uşii de la sala de arme îi atrase totuşi atenţia. Desluşi silueta lui Teg. Restabilindu-şi controlul reacţiilor, Lucilla se concentră asupra lui Duncan. Ghola-ul îşi încetase acrobaţiile pe peluză. Stătea nemişcat, respirând adânc, cu ochii ridicaţi spre terasa de unde-i privea ea. Lucilla văzu transpiraţia care-i scălda faţa şi, în pete întunecate, combinezonul albastru deschis. Aplecându-se peste balustradă, îi strigă:

— A fost foarte bine, Duncan. Mâine voi începe să te învăţ

alte combinaţii picior-pumn.

Cuvintele ieşiseră spontan, dar ea le recunoscu sursa. Se adresau, în realitate, lui Teg, care stătea în umbra clădirii, şi nu ghola-ului. Voise să-i spună lui Teg: "După cum vezi, nu eşti singurul care-l învaţă tehnici mortale".

Îşi dădu seama, în clipa aceea, că Teg se insinuase în psihismul ei mai adânc decât ar fi trebuit ea să îngăduie. Înciudată, întoarse privirea spre silueta înaltă care tocmai părăsea cadrul uşii. Duncan alerga deja în întâmpinarea Basharului.

În timp ce se concentra asupra lui Teg, Lucilla avu o reacţie fulgerătoare, declanşată de cele mai elementare reflexe Bene Gesserit. Etapele acestei reacţii aveau să i se definească mai târziu: *Ceva nu-i în regulă! Pericol! Teg nu e Teg!* În clipa declanşării, însă, nici una dintre aceste etape nu avu o existenţă distinctă. Lucilla reacţionă instantaneu, strigând cu toată puterea Glasului:

— *Duncan! Jos!*

Ghola-ul se aruncă la pământ, cu privirea aţintită la silueta ce ieşea din umbra clădirii care adăpostea sala de arme. Omul ţinea în mâini un laser de asalt.

E un Dansator-Faţă! gândi Lucilla. Doar hiperinstinctul îi îngăduise să-l recunoască. *Unul dintre cei noi!*

— Dansator-Faţă! urlă ea.

Duncan se azvârli într-o parte, apoi sări drept în sus, aplatizându-şi trupul la cel puţin un metru deasupra solului. Lucilla fu năucită de viteza reacţiei sale. Nu şi-ar fi închipuit că o fiinţă umană putea să se mişte atât de rapid! Prima fulgerare a laserului trecu pe sub Duncan, care părea să plutească în aer.

Lucilla sări peste balustrada terasei şi-şi dădu drumul pe pervazul ferestrei de la etajul de dedesubt. Înainte de a fi apucat să se oprească, întinse mâna şi înşfăcă burlanul de care îşi amintea că-l văzuse acolo. Arcuindu-şi corpul, ateriză pe pervazul ferestrei de la următorul etaj. O propulsa energia desperării, deşi ştia că avea să ajungă prea târziu.

Ceva pârâi în zidul de deasupra capului ei. Văzu o linie incandescentă coborând către ea în clipa în care se arunca lateral, restabilindu-şi poziţia în aer înainte de a simţi sub tălpi suprafaţa peluzei. Privirea ei înregistră întreaga scenă într-o fracţiune de secundă.

Duncan înainta în zig-zag spre agresor, executând salturi şi eschive ce păreau o cumplită reluare a şedinţei de antrenament. Iuţeala mişcărilor sale era uluitoare!

Lucilla citi nesiguranţa din privirea falsului Teg.

Se năpusti către Dansatorul-Faţă, *simţind* gândurile creaturii: *"Sunt doi contra mea!"*

Dar chiar în timp ce ţâşnea la atac, Lucilla ştia că şansele lor erau nule. Dansatorul-Faţă nu trebuia decât să-şi regleze arma pe fascicul continuu la mică distanţă şi să mături aerul din faţa lui. Nimic n-ar fi putut străpunge o asemenea apărare. Scotocea nebuneşte în minte, căutând un mijloc spre a-i veni de hac agresorului, când văzu un inel de fum roşu ieşind din pieptul falsului Teg. O linie roşie urcă oblic spre muşchii braţului care ţinea arma. Braţul căzu ca o bucată ce se desprinde dintr-o statuie. Apoi umărul se rupse de tors, într-o jerbă de sânge. Creatura se prăbuşi, învăluită într-un nor de fum roşu şi stropi de sânge. Bucăţi de carne maronii şi roşi-albastre împroşcară iarba din faţa uşii.

Lucilla, oprindu-se, simţi mirosul feromonilor caracteristici Dansatorilor-Feţe. Duncan veni lângă ea. Se încordă brusc în momentul în care observă mişcare în umbra de sub arcade de la intrarea sălii de arme.

Un alt Teg apăru în spatele celui mort. Lucilla îl identifică imediat. Era cel adevărat.

— E Basharul, rosti Duncan.

Lucilla avu o tresărire de satisfacţie constatând că încă una dintre lecţiile ei dăduse roade. Duncan ştia să deosebească, dintr-o privire, un prieten de un duşman. Arătă către Dansatorul-Faţă mort.

— Miroase-l.

Duncan adulmecă.

— E-n regulă, am priceput. Dar n-a fost o copie prea bună. Mi-am dat seama ce era la fel de repede ca şi tine.

Teg înaintă câţiva paşi. Era înarmat cu un laser greu, pe care-l ţinea sprijinit în îndoitura braţului stâng. Degetele mâinii lui drepte erau încleştate pe crosă şi pe trăgaci. Făcu ochii roată prin curte, apoi se uită la Duncan şi, în sfârşit, la Lucilla.

— Du-l pe băiat înăuntru, rosti el.

Era ordinul unui comandant de bătălie, obişnuit să se bizuie doar pe cunoaşterea superioară pe care o avea despre ce

trebuia făcut într-o împrejurare critică. Lucilla se supuse fără crâcnire.

Duncan nu spuse nimic când ea îl trase de mână, pe lângă grămada de carne însângerată care fusese Dansatorul-Faţă, conducându-l în holul din interiorul clădirii. Dar, de cum trecu pragul uşii, întoarse capul spre rămăşiţele creaturii şi întrebă:

— Cine l-a lăsat să intre?

Nu: "Cum a intrat?" luă notă Lucilla. Duncan eliminase deja aspectele irelevante pentru a ajunge la miezul problemei.

Teg li se alătură şi, luând-o înainte, îi conduse spre apartamentul său. Ajuns în faţa uşii, aruncă o privire în interior, apoi le făcu semn să-l urmeze.

În dormitorul lui Teg plutea un miros greu, de carne arsă, peste care se suprapunea izul acru de grătar carbonizat, pe care Lucilla îl detesta mai mult ca orice — carne umană prăjită! Un cadavru îmbrăcat într-o uniformă de-a lui Teg zăcea cu faţa în jos pe podea, în locul în care căzuse din pat.

Teg rostogoli cadavrul cu vârful cizmei, expunându-i faţa încremenită într-un rictus şi ochii holbaţi. Lucilla îl recunoscu pe unul dintre soldaţii aparţinând gărzilor exterioare, unul dintre cei ce sosiseră la Citadelă o dată cu Schwangyu, după cum menţionau dosarele personalului.

— Complicele lor, zise Teg. Patrin i-a făcut de petrecanie, apoi l-am costumat cu una din uniformele mele. Dansatorii-Feţe s-au lăsat înşelaţi fiindcă nu le-am dat timp să-i vadă faţa înainte de a-i ataca. N-au avut când să ia o amprentă memorială.

— Eşti la curent cu asta? făcu Lucilla, surprinsă.

— Bellonda mi-a oferit informaţii complete!

Brusc. Lucilla sesiză implicaţia mai profundă a celor spuse de Teg. Înăbuşindu-şi o izbucnire mânioasă, întrebă:

— Cum ai putut să-l laşi pe unul din ei să ajungă în curte?

— Lucrurile s-au cam precipitat, aici, înăuntru, răspunse Teg cu voce domoală. A trebuit să fac o alegere, care s-a dovedit a fi cea bună.

Lucilla nu mai încercă să-şi ascundă mânia.

— Alegerea dumitale a fost de a-l lăsa pe Duncan să-şi poarte singur de grijă?

— De a-l lăsa în grija dumitale sau de a lăsa alţi agresori să pună stăpânire pe toată clădirea şi să-şi creeze puncte

fortificate. Patrin şi cu mine am avut destul de furcă pentru a curăţa aripa asta. N-am stat cu mîinile-n sân. Cât despre Duncan, s-a descurcat foarte bine, mulţumită antrenamentelor noastre.

— Dar acel... acea *creatură* era cât pe ce să-l omoare!

— Lucilla! rosti Teg clătinând din cap. Calculasem totul la secundă. Voi doi puteaţi rezista cel puţin un minut. Ştiam că nu vei şovăi să te sacrifici, aruncându-te asupra acelei *creaturi,* pentru a-l salva pe Duncan. Încă douăzeci de secunde.

La auzul acestor cuvinte, Duncan se întoarse către Lucilla, cu o sclipire în ochi.

— Ai fi făcut asta?

Cum ea nu răspunse, Teg murmură:

— Ar fi făcut-o.

Lucilla nu negă. Îşi aminti însă, dintr-o dată, de viteza incredibilă a mişcărilor lui Duncan, de zig-zag-urile năucitoare ale atacului său.

— Decizii de luptă, spuse Teg privind-o fix pe Lucilla.

Ea încuviinţă. Ca de obicei, alegerea Basharului fusese corectă. Ea însă trebuia să se consulte neapărat cu Taraza. Acceleraţiile prana-bindu ale acestui ghola depăşeau orice aşteptări.

Se încordă brusc când îl văzu pe Teg îndreptându-şi deodată umerii şi aţintindu-şi privirea spre uşa aflată în spatele ei. Lucilla se răsuci pe călcâie.

Dădu cu ochii de Schwangyu, urmată de Patrin cu un alt laser greu proptit în îndoitura braţului. Ţeava armei, observă Lucilla, era îndreptată către Schwangyu.

— A insistat, spuse Patrin.

Chipul bătrânului aghiotant avea o expresie întunecată. Cutele adânci din colţurile gurii sale erau şi mai pronunţate.

— E un şir de cadavre care se întinde până la cazemata de sud, spuse Schwangyu. Oamenii dumitale nu-mi permit să ies pentru o inspecţie. Te somez să revoci imediat acest ordin.

— Nu înainte ca echipele mele de curăţenie să-şi fi terminat treaba, zise Teg.

— Încă mai ucideţi oameni acolo! Aud foarte bine!

O undă de venin se strecurase în vocea lui Schwangyu. Privirile ei o fulgerau pe Lucilla.

— Dar şi interogăm oameni acolo, spuse Teg.

Schwangyu îşi întoarse privirea furioasă spre el.

— Dacă e în pericol aici, o să ducem... băiatul în apartamentele mele. Chiar acum!

— N-o să-l ducem nicăieri, replică Teg cu voce scăzută, dar fermă.

Schwangyu înţepeni de revoltă. Degetele lui Patrin se albiră pe crosa laserului. Schwangyu îşi mişcă ochii de la ţeava armei la privirea atentă a lui Lucilla. Cele două femei se fixară, ochi în ochi.

Teg lăsă să treacă o clipă, apoi spuse:

— Lucilla, du-te cu Duncan în salonul meu.

Arată cu o mişcare a capului uşa aflată în spatele lui.

Lucilla îi dădu ascultare, plasându-se în mod ostentativ între Schwangyu şi Duncan până ce trecu pragul uşii. De cum se aflară în camera cealaltă, Duncan spuse:

— Chiar că-i întoarsă pe dos. Mai că nu mi-a zis "ghola-ul".

— Schwangyu s-a lăsat prinsă de mai multe ori pe picior greşit, zise Lucilla.

Privi în jur. Era pentru prima oară când vedea această încăpere din apartamentul lui Teg. Sanctuarul Basharului. Decorul nu se deosebea prea mult de propria ei locuinţă. Domnea acelaşi gen de dezordine ordonată. Pe o măsuţă, lângă un fotoliu de modă veche cu tapiseria gri, zăceau de-a valma mâi multe bobine. Aparatul de lectură era încă deschis, ca şi cum cel care-l folosea nu ieşise decât pentru o clipă. Pe un scaun din apropiere se afla tunica neagră a unei uniforme de Bashar, peste care era aşezată o cutiuţă deschisă conţinând material de cusut. Mâneca tunicii avea o gaură ţesută cu grijă.

Îşi cârpeşte singur hainele!

Era un aspect al faimosului Miles Teg la care nu s-ar fi aşteptat. Dacă ar fi fost să se gândească la asta, ar fi zis mai degrabă că Patrin era cel care se ocupa de asemenea treburi.

— Schwangyu i-a lăsat să intre pe agresori, nu-i aşa? întrebă Duncan.

— Oamenii ei, răspunse Lucilla, fără a încerca să-şi ascundă mânia. De data asta a mers prea departe! Un pact cu tleilaxu!

— Patrin o va ucide?

— Nu ştiu şi nici nu-mi pasă!

De partea cealaltă a uşii, Schwangyu vorbea foarte tare. Vocea ei furioasă răzbătu desluşit:

— O s-aşteptăm aici o veşnicie, Bashare?

— Puteţi să plecaţi când doriţi, se auzi răspunsul lui Teg.

— Dar n-am voie să intru în tunelul de sud!

Schwangyu vorbise cu o irascibilitate copilărească. Lucilla ştia că bătrâna o făcea în mod intenţionat. Ce urmărea? Teg trebuia să fie cu ochii în patru. Fusese foarte abil mai înainte, când pusese în evidenţă fisurile din autocontrolul lui Schwangyu, dar resursele acesteia nu erau nici pe departe secătuite. Lucilla se întrebă dacă nu era mai bine să-l lase pe Duncan aici şi să se întoarcă alături de Teg.

— Dacă plecaţi, se auzi glasul lui Teg, vă sfătuiesc să nu vă întoarceţi în apartamentele dumneavoastră.

— De ce?

Schwangyu părea sincer surprinsă şi, din nou, vocea o trăda fără ca ea să-şi dea seama.

— O clipă, rosti Teg.

Lucilla desluşi strigăte îndepărtate. Bubuitul înfundat al unei explozii puternice răsună, undeva, în apropiere, urmat de o altă explozie, mult mai departe. O perdea fină de praf se scutură de pe cornişa de deasupra uşii.

— Ce-a fost asta? răzbătu din nou vocea lui Schwangyu, puţin prea stridentă.

Lucilla se plasă între Duncan şi peretele dinspre coridor.

Duncan îşi aţinti privirea la uşă şi-şi încordă trupul în poziţie de apărare.

— Prima explozie, spuse Teg, a fost opera lor şi m-am aşteptat la ea. A doua a fost opera noastră şi nu cred că ei s-au aşteptat la ea.

O fluierătură ascuţită sfâşie aerul în clipa în care Schwangyu începuse să spună ceva.

— S-a terminat, Bashare! răsuna vocea lui Patrin.

— Ce se întâmplă? întrebă Schwangyu.

— Prima explozie, stimată Cucernică Maică, a fost cea a apartamentelor dumneavoastră, pe care le-au distrus atacatorii noştri. Cea de-a doua a fost cea a dispozitivului lor, pe care l-am distrus noi.

— Am primit confirmarea, Bashare! strigă din nou Patrin. I-am nimicit pe toţi. Au coborât din non-navă cu un flotor, exact cum v-aţi aşteptat.

— Şi nava?

Glasul lui Teg avea tonul unei interpelări mânioase.

— Distrusă în clipa în care a ieşit din pliul spaţial. Nici un supravieţuitor.

— Smintiţilor! izbucni Schwangyu. Vă daţi seama ce-aţi făcut?

— Am executat ordinul de a-l proteja pe băiat de orice atac, răspunse Teg. Apropo, n-ar fi trebuit să vă aflaţi în apartamentele dumneavoastră la ora asta?

— Ce?

— Dumneavoastră eraţi ţinta când v-au aruncat în aer apartamentele. Tleilaxu sunt foarte periculoşi, Cucernică Maică.

— Nu te cred!

— Puteţi să vă convingeţi cu ochii dumneavoastră. Patrin, las-o să treacă.

În timp ce asculta, Lucilla percepu argumentele implicite. În această afacere, Basharul Mentat fusese considerat mai demn de încredere decât o Cucernică Maică şi Schwangyu îşi dădea seama de asta. Probabil că era exasperată. Ideea de a-i sugera că apartamentele ei fuseseră distruse era o manevră abilă. Dar s-ar fi putut foarte bine şi ca ea să nu creadă. Cu siguranţă că ceea ce-o frământa cel mai mult în momentul de faţă era gândul că Teg şi Lucilla descoperiseră complicitatea ei în acest atac. Nu se putea şti câţi alţii mai erau la curent. Patrin, în orice caz.

Duncan, cu capul uşor aplecat pe dreapta, privea ţintă uşa închisă. Ochii săi aveau o expresie curioasă, ca şi când băiatul ar fi văzut prin uşă ce făceau cei din încăperea alăturată.

— Nu cred că apartamentele mele au fost distruse, rosti Schwangyu cu voce perfect controlată.

Ştia că Lucilla asculta.

— Nu există decât o cale pentru a vă convinge, răspunse Teg.

Iscusită treabă! gândi Lucilla. Schwangyu nu putea lua nici o decizie atâta timp cât nu ştia dacă tleilaxu trădaseră sau nu.

— În cazul acesta, mă vei aştepta aici! E un ordin!

Lucilla auzi foşnetul robei lui Schwangyu în momentul în care bătrâna Cucernică Maică părăsi dormitorul lui Teg.

Aproape că nu se mai controlează, gândi Lucilla. Dar ceea ce-o tulbura şi mai mult era jocul pe care-l jucase Basharul. *I-a făcut-o!* Teg reuşise să spulbere echilibrul emoţional al unei Cucernice Maici.

Uşa din faţa lui Duncan se deschise brusc. Teg rămase în prag, cu o mână pe clanţă.

— Iute! rosti el. Trebuie să ieşim din Citadelă până n-apucă să se întoarcă.

— Să părăsim Citadela? făcu Lucilla, fără a-şi ascunde stupefacţia.

— Iute, am spus! Patrin ne-a pregătit retragerea.

— Dar eu trebuie să...

— Nu trebuie nimic! Vii aşa cum eşti. Urmează-mă sau vom fi nevoiţi să te luăm pe sus.

— Chiar îţi închipui c-ai putea lua pe sus o...

Lucilla tăcu brusc. Îşi dădu seama că acesta nu mai era Teg cel dinainte şi că n-ar fi dat glas unei asemenea ameninţări dacă n-ar fi fost pregătit s-o pună în aplicare.

— Foarte bine, rosti ea.

Îl prinse de mână pe Duncan şi-l urmă pe Bashar. Patrin aştepta pe culoar. Privea în dreapta.

— A plecat, spuse el întorcându-şi ochii spre Teg. Ştiţi ce aveţi de făcut, Bashare?

— Pat!

Era pentru prima oară când Lucilla îl auzea pe Teg adresându-se ofiţerului său de ordonanţă cu acest diminutiv. Patrin îi răspunse cu un zâmbet larg care dădu la iveală o dantură perfectă şi lucitoare.

— Scuze, Bashare. Emoţia-i de vină. Atunci, mă bizui pe dumneavoastră. Eu o să fac ceea ce am de făcut.

Teg îi făcu semn lui Lucilla să apuce spre dreapta. Ea se execută şi auzi paşii Basharului care venea pe urmele lor. Mâna lui Duncan era umedă într-a ei. Băiatul şi-o retrase şi continuă să meargă alături de ea, fără a privi înapoi.

La capătul culoarului, liftubul era păzit de doi dintre oamenii lui Teg. Basharul le făcu un semn cu capul.

— Să nu ne urmărească nimeni.

Gărzile răspunseră într-un glas:

— Am înţeles, Bashare!

Lucilla îşi dădu seama, în clipa în care pătrundea în liftub împreună cu Duncan şi Teg, că tocmai îşi alesese tabăra, într-un conflict ale cărui implicaţii nu le înţelegea pe de-a-ntregul. Simţea vâltoarea politicii Bene Gesseritului ca pe un torent vijelios de jur-împrejurul ei. De obicei, nu era decât un curs

liniştit, care se prelingea molcom de-a lungul malurilor, dar, de această dată, Lucilla avea senzaţia că era târâtă de o gigantică viitură distrugătoare.

Când descinseră în holul de la intrarea tunelului ce duce spre cazemata de sud, Duncan spuse:

— Ar trebui să fim cu toţii înarmaţi.

— Vom fi, destul de curând, zise Teg. Şi sper că eşti pregătit să culci la pământ pe oricine ar încerca să ne aţină calea.

Faptul cel mai semnificativ este că nimeni n-a văzut *niciodată* o *femelă tleilaxu în afara planetelor lor centrale. (Dansatorii-Feţe care iau înfăţişare femeiască nu intră în discuţie în cadrul prezentei analize. Aceştia sunt hibrizi care nu au capacitatea de reproducere.) Bene Tleilaxul îşi ţine sechestrate femelele pentru ca noi să nu putem ajunge la ele. Este deducţia noastră primordială. Prin urmare, tot în ouă trebuie că-şi ascund Maeştrii Tleilaxului marile lor secrete.*

Analiză Bene Gesserit

Cod Arhive XOXMT99... 041

— AŞADAR, ne întâlnim, în sfârşit, spuse Taraza.

Îl privi, în scaunul amplasat la doi metri de-al ei, pe cel ce se numea Tylwyth Waff. Analistele Comunităţii o asiguraseră că omul acesta era Maestrul Maeştrilor de pe Tleilax. Ce înfăţişare de gnom, pentru o persoană care deţinea atâta putere! Dar, în nici un caz, nu trebuia să se ia după aparenţe.

— Unii n-ar fi crezut că e cu putinţă, zise Waff.

Avea un glăscior piţigăiat. Alt lucru care trebuia măsurat după etaloane diferite, îşi spuse Taraza.

Se aflau pe teritoriul neutru al unei non-nave a Ghildei, împănată cu monitoare Bene Gesserit şi tleilaxu, ce stăteau agăţate de coca ei ca nişte păsări de pradă încleştate de un

hoit. (Ghilda se străduise din răsputeri să fie pe placul Bene Gesseritului. "*Veţi plăti.*" Ghilda ştia. Mai plătise şi altă dată.) Mica încăpere ovală ce le fusese pusă la dispoziţie pentru întrevedere avea obişnuita căptuşeală de cupru, fiind, teoretic, impenetrabilă pentru orice sisteme de ascultare şi supraveghere. Dar Taraza nu credea nici o clipă acest lucra. Era convinsă că legăturile dintre Ghildă şi Tleilax, armate cu mirodenie, erau mai trainice ca oricând.

Waff nu-şi făcea nici un fel de iluzii cu privire la Taraza. Această femeie era mult mai periculoasă decât orice Onorată Matre. Dacă ar fi ucis-o, ar fi fost înlocuită imediat de o altă Maică Superioară, având exact aceleaşi cunoştinţe şi exact aceleaşi puteri.

— Noii voştri Dansatori-Feţe ni se par foarte interesanţi, spuse Taraza.

Waff avu o grimasă involuntară. Da, *mult* mai periculoasă decât Onoratele Matres, care încă nici măcar nu învinuiseră Tleilaxul de pierderea unei întregi non-nave.

Taraza aruncă o privire spre micul ceas cu dublu cadran numeric, plasat pe o măsuţă joasă din dreapta ei, într-o poziţie care le permitea amândurora să-l consulte cu uşurinţă. Cadranul dinspre Waff afişa o oră ce fusese potrivită conform ceasornicului său biologic intern. Observă că ambele afişaje în timp biologic erau sincronizate, cu o abatere de zece secunde, la o oră arbitrară de după-amiază. Era unul dintre aranjamentele meticuloase ale acestei întâlniri, în vederea căreia până şi distanţa care trebuia să separe cele două scaune făcuse obiectul unor negocieri prealabile.

Camera ovală în care se aflau numai ei doi avea vreo şase metri pe trei. Scaunele pliante pe care şedeau erau absolut identice: cadru din lemn, asamblat cu cepuri, şi pânză portocalie; nici un gram de metal sau vreun material străin. În afară de scaune, singura mobilă era măsuţa pe care se afla ceasul şi care consta dintr-o placă subţire de plaz negru susţinută de trei picioruşe din lemn, fusiforme. Fiecare dintre protagoniştii acestei întâlniri trecuse prin faţa unui detector ultrasensibil. Fiecare avea trei gărzi personale, care aşteptau dincolo de unica uşă a odăii. Taraza nu credea că tleilaxu s-ar fi încumetat să încerce o substituire cu Dansatori-Feţe în actualele circumstanţe.

"Veţi plăti:'

Tleilaxu erau perfect conştienţi de vulnerabilitatea lor, cu atât mai mult cu cât aflaseră, acum, că Surorile Bene Gesserit erau capabile să-i detecteze pe noii Dansatori-Feţe.

Waff îşi drese glasul.

— Nu mă aştept să ajungem la vreo înţelegere, rosti el.

— Atunci de ce ai venit?

— Caut o explicaţie pentru mesajul ciudat pe care l-am primit de la Citadela voastră de pe Rakis. Ce anume ar trebui să plătim?

— Te rog foarte mult, ser Waff, să renunţi la asemenea prefăcătorii ridicole în interiorul acestei camere. Există fapte pe care dumneata şi cu mine nu le putem ignora.

— Ca, de pildă?

— Bene Tleilaxul nu ne-a pus niciodată la dispoziţie o femelă pentru programul nostru genetic.

Să-l treacă puţin năduşelile! îşi spuse ea. Era afurisit de frustrant pentru Bene Gesserit să nu poată dispune, pentru cercetările sale, de nici o linie a Celorlalte Memorii tleilaxu şi Waff ştia cu siguranţă acest lucru.

— Doar nu vă închipuiţi, zise el încruntându-se, că aş fi în stare să negociez viaţa unei... (Se întrerupse, scuturând din cap.) Nu pot să cred că asta-i plata pe care o cereţi.

Văzând că Taraza nu-i răspunde, reluă:

— Atacul acela stupid împotriva templului de pe Rakis a fost iniţiativa unor elemente locale, care şi-au primit pedeapsa.

Gambitul prevăzut numărul trei, gândi Taraza.

Participase, în vederea acestei întâlniri, la mai multe şedinţe de analiză şi informare. Dacă li se putea spune astfel. Mai degrabă, şedinţe de speculaţii. Se ştia foarte puţin despre acest Maestru tleilaxu, acest Tylwyth Waff. Surorile ajunseseră totuşi, prin inferenţă, la câteva proiecţii opţionale de o maximă importanţă (dacă se adevereau). Necazul era că unele dintre datele lor cele mai interesante proveneau din surse pe care nu se puteau bizui. Un lucru însă reieşise cu precădere: gnomul care şedea în faţa ei era extrem de periculos.

Gambitul numărul trei iniţiat de Waff îi mobiliză întreaga atenţie. Era momentul să-i răspundă. Arborând un zâmbet cu subînţelesuri, Taraza spuse:

— Este exact genul de minciună la care ne aşteptam din

partea dumitale.

— Încep insultele? întrebă el fără să se înfierbânte.

— Dumneata ai dat tonul. Dă-mi voie să te previn că nu vei putea să procedezi cu noi aşa cum ai procedat cu târfele din Dispersie.

Privirea fixă a lui Waff o încurajă pe Taraza la o mutare îndrăzneaţă. Deducţiile Surorilor, bazate în parte pe dispariţia unei nave de conferinţă ixiene, erau corecte! Cu acelaşi surâs pe buze, Maica Superioară exploată mai departe linia conjecturală, ca şi când ar fi fost un fapt cunoscut:

— Cred că târfelor le-ar plăcea să afle că printre ele se află Dansatori-Feţe.

Waff îşi înăbuşi furia. *Vrăjitoare blestemate!* Ştiau! Cumva, reuşiseră să afle! Consilierii săi îşi exprimaseră rezervele în legătură cu această întrevedere. O minoritate nu tocmai neglijabilă chiar se împotrivise. Vrăjitoarele erau atât de... de diabolice. Şi represaliile lor!

E timpul să-i îndrept atenţia către Gammu, îşi spuse Taraza. *Să nu-l las să-şi regăsească echilibrul.*

— Nici măcar când o doborâţi pe una din noi, cum aţi făcut cu Schwangyu, pe Gammu, nu izbutiţi să aflaţi nimic important! zise ea.

Waff izbucni:

— Şi-a închipuit că poate să ne... să ne cumpere, ca pe o bandă de asasini! N-am făcut decât să-i dăm o lecţie!

Ahhh, un acces de mândrie! gândi Taraza. *Interesant. Rămâne de văzut dacă există şi o structură morală care să motiveze această mândrie.*

— N-aţi străpuns niciodată cu adevărat rândurile noastre, rosti ea.

— Nici voi pe cele ale Bene Tleilaxului!

Waff izbutise să replice cu un calm acceptabil. Avea nevoie de timp pentru a se gândi! Pentru a-şi face un plan!

— Poate că ai vrea să cunoşti preţul tăcerii noastre, sugeră Taraza. Considerând privirea glacială a lui Waff drept încuviinţare, continuă: Pentru început, ne veţi împărtăşi toate informaţiile pe care le veţi obţine despre acele târfe din Dispersie care-şi spun Onorate Matres.

Waff simţi un fior. O mulţime de lucruri fuseseră confirmate graţie operaţiilor întreprinse după uciderea Onoratelor Matres.

Complexitatea tehnicilor lor sexuale! Doar psihismele cele mai oţelite erau în stare să reziste acelor extazuri. Potenţialul acestei arme era enorm! Să împărtăşească un asemenea secret vrăjitoarelor?

— Toate informaţiile, insistă Taraza.

— Pentru ce le spui târfe?

— Încearcă să ne imite, dar se vând pentru putere şi nu sunt decât o parodie a tot ceea ce reprezentăm noi. Onorate Matres!

— Vă depăşesc numericeşte în proporţie de cel puţin zece mii la una! Am avut dovada.

— Una singură dintre noi ar putea să le înfrângă pe toate, replică Taraza.

Waff o studie în tăcere. Era doar o fanfaronadă? Cu vrăjitoarele Bene Gesserit, nimic nu putea fi sigur. Aveau, efectiv, puteri. Faţa întunecată a universului magic le aparţinea lor. Nu o dată, vrăjitoarele retezaseră colţii Shariatului. Să fi fost vrerea lui Dumnezeu ca adevăraţii credincioşi să treacă prin încă o încercare?

Taraza lăsă tăcerea să creeze în continuare propriile ei tensiuni. Simţea frământările lui Waff. Îşi aminti de şedinţa preliminară a Comunităţii în vederea acestei întâlniri cu Maestrul Maeştrilor Bene Tleilax. Bellonda formulase întrebarea crucială, de o simplitate înşelătoare:

"Ce ştim noi cu *adevărat* despre tleilaxu?"

Răspunsul... Taraza îl simţise ivindu-se în mintea fiecăreia dintre Cucernicele Maici aşezate în jurul mesei de conferinţă din Casa Canonicatului: *S-ar putea să nu ştim decât ceea ce vor ei să ştim.*

Nici una dintre analistele ei nu putea înlătura bănuiala că tleilaxu creaseră, în mod intenţionat, o falsă imagine despre ei înşişi. Inteligenţa lor trebuia măsurată după faptul că erau singurii care deţineau secretul cuvelor axlotl. Îl descoperiseră într-adevăr, aşa cum susţineau unii, doar printr-o întâmplare norocoasă? În cazul acesta, cum de nu fusese nimeni în stare să repete performanţa, în decursul atâtor milenii?

Şi ghola-ii...

Foloseau tleilaxu procesul de creare a ghola-ilor pentru a dobândi propriul lor gen de nemurire? Taraza desluşea în comportamentul lui Waff indicii care păreau să vină în sprijinul unei asemenea ipoteze. Nimic precis, dar... totuşi suspect.

În şedinţele de la Casa Canonicatului, Bellonda revenise în mod stăruitor asupra bănuielilor lor esenţiale:

"Totul... absolut totul, vă spun! Tot ce conţin arhivele noastre ar putea să nu fie altceva decât un morman de gunoi bun de dat la limorci!"

Aluzia le făcuse să se scuture chiar pe unele dintre Cucernicele Maici cele mai impasibile din jurul mesei.

Limorci!

Greoaiele creaturi târâtoare, rezultate din încrucişarea limacşilor uriaşi cu porcii, chiar dacă ofereau carnea pentru meniurile cele mai rafinate şi costisitoare din acest univers, rămâneau, în ochii Surorilor, întruchiparea a tot ce era mai respingător la tleilaxu. Limorcii erau unul dintre primele obiecte de troc pe care le utilizaseră tleilaxu, un produs al cuvelor lor, realizat din lanţul elicoidal ce stătea la baza oricărei forme de viaţă. Faptul că existenţa sa se datora Bene Tleilaxului nu făcea decât să sporească haloul de obscenitate ce înconjura o creatură ale cărei guri multiple ingurgitau, neîncetat, practic orice fel de gunoaie, repede transformate în excremente care nu numai că duhneau a cocină, dar erau şi băloase.

"Carnea cea mai delicioasă din această parte a paradisului", rostise Bellonda, citând un slogan publicitar al CHOAM-ului.

"Şi provenind dintr-o obscenitate", adăugase Taraza.

Obscenitate.

Taraza cugetă la acest lucru în timp ce-l privea în tăcere pe Waff. Ce motive puteau mâna un popor să se adăpostească îndărătul unei măşti de obscenitate? Accesul de mândrie al lui Waff nu se potrivea deloc cu această imagine.

Waff tuşi uşor în spatele mîinii. Simţi contactul tighelurilor în care ascunsese două dintre redutabilele sale lansatoare de săgeţi. Consilierii săi aflaţi în minoritate îi spuseseră:

"Ca şi în cazul Onoratelor Matres, învingătorul acestei întâlniri cu Bene Gesseritul va fi cel care va ieşi cu informaţiile cele mai secrete despre celălalt. Bineînţeles, moartea adversarului garantează succesul".

Aş putea s-o ucid. Dar după aceea?

De cealaltă parte a uşii aşteptau alte trei Cucernice Maici în deplinătatea puterilor lor. Nu încăpea îndoială că Taraza stabilise un semnal pentru momentul în care uşa avea să se deschidă. În lipsa acelui semnal, violenţa şi prăpădul aveau să

urmeze cu siguranţă. Iar Waff nu credea nici o clipă că noii săi Dansatori-Feţe ar fi putut să le vină de hac Cucernicelor Maici de acolo. Vrăjitoarele erau, fără doar şi poate, cu ochii în patru, după ce identificaseră natura gărzilor lui.

— Vom împărtăşi informaţiile, rosti el.

Mărturisirile implicite erau dureroase, dar îşi dădea seama că nu avea de ales. Felul în care estimate Taraza valoarea fiecăreia dintre cele două tabere era, de bună seamă, exagerat, dar asta nu-l împiedica să simtă partea de adevăr a spuselor ei. Pe de altă parte, nu-şi făcea nici o iluzie în legătură cu ceea ce ar fi urmat, dacă Onoratele Matres aflau ce se întâmplase în realitate cu trimisele lor. Pierderea non-navei nu putea fi, deocamdată, pusă în seama Tleilaxului. Se mai întâmpla să dispară nave. Dar un asasinat deliberat era cu totul altă poveste. Cu siguranţă că Onoratele Matres nu ar fi pregetat să încerce exterminarea unui adversar atât de cutezător, chiar şi numai pentru a da un exemplu. Cel puţin, asta era părerea descendenţilor tleilaxu întorşi din Dispersie. Iar Waff, după ce le văzuse pe Onoratele Matres, împărtăşea această părere.

— Al doilea punct din programul pe care mi l-am stabilit pentru această întrevedere, spuse Taraza, este ghola-ul nostru.

Waff se foi în scaun.

Taraza îi privi cu repulsie ochii minusculi. Aceeaşi repulsie i-o provoca faţa lui rotundă, cu nasul cârn şi dinţii prea ascuţiţi.

— Ne-aţi asasinat în mod sistematic ghola-ii pentru a controla evoluţia unui proiect în care rolul vostru se limitează la furnizarea unui singur element, acuză ea.

Waff se întrebă din nou dacă trebuia s-o ucidă. Nu li se putea ascunde nimic vrăjitoarelor ăstora blestemate? Posibilitatea ca Bene Gesseritul să fi recrutat un trădător care le informa de pe planetele centrale ale Tleilaxului nu putea fi ignorată. Cum altcumva ar fi putut să cunoască asemenea lucruri?

— Te asigur, Cucernică Maică Superioară, că ghola-ul…

— Nu mă asigura de nimic! îl întrerupse Taraza. Avem noi grijă să ne asigurăm singure. (Clătină din cap, ca şi când ar fi fost sincer mâhnită.) Şi vă închipuiţi că nu ştim că ne-aţi vândut marfă deteriorată.

Waff spuse repede:

— Ghola-ul corespunde întru totul specificaţiilor pe care le-aţi precizat în contractul încheiat cu noi!

Din nou, Taraza clătină încet capul dintr-o parte în alta. Acest mititel Maestru tleilaxu nici nu-şi dădea seama ce dezvăluise acum.

— Aţi implantat propriul vostru program în psihismul lui, zise ea. Dar te avertizez, ser Waff, că, dacă *modificările* pe care le-aţi introdus vor afecta în vreun fel bunul mers al proiectului nostru, veţi plăti pentru asta mai scump decât credeţi c-ar fi cu putinţă.

Waff îşi trecu o mână peste faţă. Fruntea îi era brobonită de sudoare. Vrăjitoare blestemate! Dar nu ştiau totul. Tleilaxu reveniţi din Dispersie şi Onoratele Matres despre care Taraza vorbea cu atâta dispreţ furnizaseră Tleilaxului o armă cu încărcătură sexuală, al cărei secret nu avea să fie împărtăşit niciodată, oricare ar fi fost promisiunile făcute aici!

Taraza chibzui în tăcere la reacţiile lui Waff şi optă pentru o cacealma:

— Când v-am capturat nava de conferinţe ixiană, noii voştri Dansatori-Feţe n-au reuşit să moară destul de iute. Am aflat o mulţime de lucruri.

Waff se încordă, la limita violenţei.

Drept în mijlocul ţintei! gândi Taraza.

Născocirea ei deschidea o perspectivă revelatoare asupra uneia dintre ipotezele cele mai extravagante avansate de consilierele sale. Acum însă nu mai părea deloc aberantă.

"Ambiţia Bene Tleilaxului este de a realiza o replică prana-bindu desăvârşită", sugerase una dintre consiliere.

"Desăvârşită?"

Toate Surorile prezente la consfătuire fuseseră stupefiate de această idee. Asta presupunea o formă de calchiere mentală ce mergea mult mai departe decât amprenta memorială despre care aveau deja cunoştinţă.

Consiliera Sora Hesterion, de la Arhive, venise înarmată cu o listă bine pusă la punct de argumente în sprijinul afirmaţiei sale.

"Un lucru e *sigur. Ceea ce o sondă ixiană realizează prin mijloace mecanice, tleilaxu realizează în carne şi nervi. Stadiul următor este uşor de imaginat."*

Văzând reacţia lui Waff la minciuna ei, Taraza continuă să-l observe cu cea mai mare atenţie. În momentul acesta prezenta maximum de pericol.

O expresie de furie turbată răvăşi chipul lui Waff. Vrăjitoarele

ştiau prea multe lucruri! Nu punea nici o clipă la îndoială afirmaţia lui Taraza.

Trebuie s-o omor, oricare ar fi consecinţele pentru mine. Trebuie să le omorâm pe toate. Monstruozităţi! Termenul ăsta, pe care l-au găsit chiar ele, le descrie perfect.

Taraza, interpretându-i corect expresia feţei, se grăbi să spună:

— Nu vă ameninţă absolut nici un pericol din partea noastră, atât timp cât nu ne lezaţi planurile. Religia voastră, modul vostru de viaţă, lucrurile acestea vă privesc numai pe voi.

Waff ezită, nu atât pentru ceea ce spusese Taraza, cât amintindu-şi de puterile ei. Ce altceva mai ştiau? Dar... să se resemneze la a le admite în continuare supremaţia, mai ales după ce respinsese o alianţă cu Onoratele Matres, şi când posibilitatea de a accede la poziţia dominantă era atât de aproape, după atâtea milenii... Se simţea complet dezorientat. Adevărul era că minoritatea consilierilor săi avusese dreptate:

"Nu poate exista nici o legătură între popoarele noastre. Orice acord încheiat cu forţele powindah înseamnă stabilirea unei alianţe contra naturii."

Taraza simţea încă violenţa ce clocotea în el. Îl împinsese prea departe? Rămase atentă, în defensivă. O tresărire involuntară a braţelor lui o puse în gardă.

Ascunde arme în mâneci!

Resursele tleilaxu nu trebuiau în nici un caz subestimate. Detectoarele Bene Gesserit nu semnalaseră nimic.

— Ştim de armele pe care le ai asupra dumitale, rosti ea, îndemnată subit să recurgă la un nou bluf. Dacă vei comite acum o greşeală, târfele vor fi informate şi despre modul în care foloseşti aceste arme.

Waff avu trei inspiraţii scurte. Când vorbi, îşi redobândise controlul.

— Nu vom accepta să fim sateliţi ai Bene Gesseritului!

Taraza răspunse cu voce egală, menită să-l linişească:

— N-am sugerat, nici prin vorbe, nici prin fapte, că vi s-ar rezerva acest rol.

Aşteptă. Nici o schimbare nu interveni în expresia lui Waff, în privirea duşmănoasă cu care continua s-o fixeze.

— Ne ameninţaţi, mârâi el. Pretindeţi să împărţim cu voi...

— Să împărţim! accentuă Taraza. Asta înseamnă că vă

tratăm de la egal la egal. Nimeni nu *împarte* cu un inferior!

— Şi voi ce puteţi să ne împărţiţi? întrebă Waff.

Taraza îi răspunse cu tonul pe care l-ar fi folosit pentru a dojeni un copil:

— Ser Waff, întreabă-te de ce dumneata, conducătorul oligarhiei tleilaxu, te-ai deplasat personal pentru această întrevedere.

Păstrându-şi controlul perfect al vocii, Waff replică:

— Dar dumneata, Maică Superioară a Bene Gesseritului, pentru ce te-ai deplasat personal până aici?

— Pentru a întări poziţiile noastre, răspunse cu blândeţe Taraza.

— Nu mi-ai spus ce anume aveţi de împărţit, acuză el. Tot mai speri într-un avantaj în ceea ce vă priveşte.

Taraza continua să-l observe cu cea mai mare atenţie. Rareori avusese prilejul să simtă, la o fiinţă umană, atâta furie înăbuşită.

— Spune-mi deschis ce doriţi, zise ea.

— Şi-o să ne satisfaceţi dorinţa din pură mărinimie!

— Vom sta de vorbă.

— Vom sta de vorbă? Care a fost statul de vorbă când mi-ai ordonat— ORDONAT! — să...

— Ai venit aici ferm hotărât să încalci orice înţelegere la care am fi putut ajunge, îl întrerupse Taraza. Nici măcar o singură dată n-ai încercat să porţi o discuţie! Stai în faţa cuiva doritor să negocieze cu dumneata şi tot ce găseşti de...

— Să negocieze? făcu Waff, amintindu-şi subit de mânia Onoratei Matres când el folosise acelaşi termen.

— Să negocieze, am spus, întări Taraza.

Ceva care aducea a zâmbet făcu să tresară colţurile gurii lui Waff.

— Crezi că dispun de autoritatea să *negociez* cu dumneata?

— Bagă de seamă, ser Waff. Dispui de autoritatea supremă. Ea constă în capacitatea finală de a elimina fizic un adversar. Nu eu ameninţ, ci dumneata.

Şi Taraza îşi sublinie spusele cu o privire rapidă aruncată spre mânecile lui.

Waff oftă. Ce dilemă îngrozitoare! Taraza era powindah! Cum să negocieze cu o powindah?

— Suntem confruntaţi cu o problemă care nu poate fi

rezolvată cu mijloace logice, declară Taraza.

Waff îşi ascunse surprinderea. Erau exact cuvintele pe care le folosise Onorata Matres! Se îngrozea la gândul a ceea ce ar fi putut să însemne asta. Să fi făcut Bene Gesseritul cauză comună cu Onoratele Matres? Felul în care vorbea despre ele Taraza excludea o asemenea posibilitatea, dar cine putea avea încredere în vrăjitoare?

Din nou, Waff se întrebă dacă trebuia să se sacrifice pentru a o elimina pe această vrăjitoare. La ce-ar fi folosit? Ceea ce ştia ea, ştiau de bună seamă şi altele. Asta n-ar fi făcut decât să grăbească dezastrul. Da, existau disensiuni printre vrăjitoare, dar poate că şi ăsta era doar un alt vicleşug.

— Îmi ceri să împărţim ceva, spuse Taraza. Şi dacă v-aş oferi câteva dintre liniile noastre de sânge cele mai preţioase?

Interesul subit al lui Waff nu lăsa loc de îndoială.

— De ce ne-am adresa vouă, dacă ne-ar interesa asta? rosti el. Avem cuvele noastre şi putem culege mostre genetice aproape pe toate drumurile.

— Mostre de *ce?*

Waff suspină. Nimic nu putea scăpa perspicacităţii incisive a vrăjitoarelor ăstora! Întrebarea lui Taraza fusese ca o împunsătură de sabie.. Probabil că-i dezvăluise fără să vrea lucruri care o puseseră pe calea cea bună. Dar acum faptul era împlinit. Vrăjitoarea dedusese fără greşeală (sau aflase de la spionii ei!) că patrimoniul genetic uman în stare liberă prezenta prea puţin interes pentru tleilaxu, deţinători ai unei cunoaşteri complexe a limbajului celui mai tainic al vieţii. Nici Bene Gesseritul, nici produsele programului său genetic nu trebuiau subestimate. Bunul Dumnezeu era martor că lor li se datorau Muad'Dib şi Profetul!

— Ce altceva aţi mai cere în schimb? întrebă el.

— Aşadar eşti dispus să negociezi, în sfârşit! spuse Taraza. Ţi-ai dat seama, desigur, că oferta mea se referă la reproducătoare din neamul Atreides, adăugă ea.

Şi gândi: *Să-şi pună nădejdea în asta! Vor arăta exact ca nişte Atreides, dar nu vor fi nicidecum Atreides!*

Waff îşi simţi pulsul accelerându-se. Nu-i venea să creadă. Avea Taraza măcar cât de cât idee despre ce-ar fi putut să afle tleilaxu doar dintr-o simplă examinare a unui asemenea material genetic?

— Vă vom cere o primă selecţie a progeniturii lor, spuse Taraza.

— Exclus!

— O primă selecţie în alternanţă cu voi, atunci?

— Poate.

— Ce-nseamnă asta, poate?

Taraza se aplecă în faţă. Încordarea lui Waff îi spunea că se afla pe o pistă bună.

— Ce altceva ne-aţi mai cere? se interesă el.

— Reproducătoarele noastre vor trebui să aibă acces liber la laboratoarele voastre genetice.

— Nu cumva crezi că mi-am pierdut minţile?

Waff scutură din cap, exasperat. Femeia asta îşi închipuia că Tleilaxul avea să-şi dezvăluie, pur şi simplu, arma sa cea mai puternică?

— În cazul acesta, ne vom mulţumi cu o cuvă axlotl în perfectă stare de funcţionare, spuse Taraza.

Waff o privi lung, fără să spună nimic.

— Trebuia să încerc, nu? făcu Taraza, ridicând din umeri.

— Probabil.

Taraza se lăsă pe spătarul scaunului şi trecu în revistă tot ce aflase aici. Reacţia lui Waff la sonda ei Zensunni fusese foarte interesantă. *"O problemă care nu poate fi rezolvată cu mijloace logice."* Cuvintele produseseră asupra lui un efect subtil. Păruse să se înalţe, de undeva din adâncurile fiinţei sale, cu o privire întrebătoare.

Ferească-ne Zeii pe toţi! Să fie Waff, în secret, zensunnit?

Oricare ar fi fost pericolul, trebuia să elucideze acest punct. Pe Rakis, Odrade avea nevoie de toate armele care să-i confere un avantaj.

— Poate că am făcut tot ce ne stă în puteri pentru moment, spuse ea. Avem tot timpul pentru a pune la punct amănuntele tranzacţiei noastre. Dumnezeu singur, în milostivirea lui infinită, ne-a dat universuri fără sfârşit, unde poate să se întâmple orice.

Waff îşi lovi palmele una de alta, pe negândite.

— Darul surprizei este cel mai mare dar dintre toate! rosti el.

Nu numai zensunnit, gândi Taraza, *ci şi sufi. Sufi!* Punctul ei de vedere asupra Bene Tleilaxului era pe cale să se modifice cu repeziciune. *De cât timp vor fi ascunzând asta la piept?*

— Timpul nu se măsoară pe el însuşi, spuse ea, lansând o

nouă sondă. E suficient să priveşti un cerc.

— Sorii sunt cercuri, zise Waff. Fiecare univers e un cerc.

Îşi ţinu răsuflarea, în aşteptarea răspunsului ei.

— Cercurile sunt ţarcuri, spuse Taraza, extrăgând replica adecvată din Celelalte Memorii. Tot ce îngrădeşte sau limitează trebuie să aibă o parte întoarsă spre infinit.

Waff ridică mâinile, cu palmele spre Taraza, apoi le lăsă pe genunchi. Umerii lui îşi pierdură puţin din rigiditatea lor defensivă.

— De ce nu ai spus lucrurile acestea de la bun început? întrebă el.

Trebuie să fiu foarte atentă, îşi zise Taraza. Fiecare mărturisire din atitudinea şi cuvintele lui Waff se cerea analizată cu grijă.

— Schimbul nostru de replici nu dovedeşte nimic, dacă nu ne hotărâm să vorbim mai deschis, rosti ea. Dar chiar şi atunci, am rămâne încă tributari cuvintelor.

Waff îi examină cu atenţie chipul, încercând să descopere, sub acea mască Bene Gesserit, vreo confirmare a celor sugerate de vorbele şi comportamentul ei. Era powindah, îşi reaminti el prudent, şi nu se putea avea încredere în powindahi, dar... dacă ea împărtăşea Marea Credinţă...

— Nu l-a trimis Dumnezeu pe Profetul Lui pe Rakis pentru a ne pune la încercare şi a ne lumina? întrebă el.

Taraza îşi exploră înfrigurată Celelalte Memorii. *Un Profet pe Rakis? Muad'Dib? Nu... asta nu cadra cu credinţele sufice sau zensunnite în...*

Tiranul!

Strânse din buze, încruntată.

— Trebuie să accepţi ceea ce nu poţi controla, rosti apoi.

— Căci este, de bună seamă, lucrarea lui Dumnezeu, adăugă Waff.

Taraza văzuse şi auzise îndeajuns. Missionaria Protectiva o îmbibase cu toate religiile cunoscute. Celelalte Memorii consolidau şi completau cunoştinţele ei. Simţi dintr-o dată necesitatea imperioasă de a ieşi vie şi nevătămată din această încăpere. Odrade trebuia avertizată!

— Pot să emit o sugestie?

Waff înclină curtenitor capul.

— Poate că am găsit aici substanţa unei legături reciproce

mai trainice decât am fi putut să ne închipuim, zise ea. Îţi ofer ospitalitatea Citadelei noastre de pe Rakis. Comandanta ei va fi la dispoziţia dumitale.

— O Atreides? întrebă el.

— Nu, minţi Taraza. Dar, fireşte, nu voi pregeta să le încunoştiinţez pe Maestrele noastre Geneticiene cu privire la necesităţile Bene Tleilaxului.

— Iar eu mă voi ocupa, la rândul meu, de tot ceea ce aţi cerut în schimb. Dar de ce trebuie încheiată tranzacţia pe Rakis?

— Nu este locul cel mai potrivit? Cine ar putea să fie făţarnic în patria Profetului?

Waff se lăsă pe spate, destinzându-se. Era limpede că Taraza cunoştea răspunsurile cuvenite — o revelaţie la care nu se aşteptase.

— Fiecare dintre noi îl ascultă pe Dumnezeu în sinea lui, glăsui ea, ridicându-se în picioare.

Şi împreună, în kehl, adăugă, în gând, Waff. Înălţând ochii spre ea, îşi repetă că Taraza era powindah şi că nici un powindah nu era demn de încredere *Atenţie!* Această femeie era totuşi o vrăjitoare Bene Gesserit. Iar Bene Gesseritul era vestit pentru modul în care crea religii menite să servească propriilor sale scopuri. *Powindah!*

Taraza se duse la uşă, o deschise şi făcu semnul ce arăta că totul era în ordine. Apoi se întoarse încă o dată spre Waff, care rămăsese pe scaun.

N-a reuşit să desluşească adevăratele noastre intenţii, gândi ea. *Surorile pe care i le vom trimite vor trebui alese cu cea mai mare grijă. Waff nu trebuie să bănuiască nici un moment că face parte din momeală.*

Din spatele măştii sale de gnom, Waff îi întoarse, imperturbabil, privirea.

Ce aer înşelător de blajin are, îşi spuse Taraza. Dar putea fi prins în capcană! O alianţă între Bene Gesserit şi Bene Tleilax oferea noi avantaje. *Dar în condiţii stabilite de noi!*

— La bună vedere pe Rakis, rosti ea înainte de a ieşi.

Ce moştenire socială a însoţit Dispersia?'

Cunoaştem îndeaproape acea epocă. Ştim care a fost contextul ei fizic şi psihic. Rătăciţii duceau cu ei o conştiinţă ce se limita, în mare, la tehnică de luptă şi efective. Mânaţi de mitul Libertăţii, resimţeau o nevoie irezistibilă de expansiune teritorială. Cei mai mulţi nu învăţaseră lecţia Tiranului, conform căreia violenţa îşi creează propriile limite. Dispersia a fost o mişcare oarbă şi dezordonată, interpretată ca o fază de creştere (expansiune). La obârşia ei s-a aflat o teamă profundă (adesea inconştientă) de stagnare şi moarte.

Analiza Dispersiei

Arhivele Bene Gesserit

ÎNTINSĂ ÎNTR-O RÂNĂ pe pervazul lat al bovindoului, Odrade atingea uşor cu un obraz plazul cald prin care observa Piaţa Mare a Keenului. Perna roşie de sub umărul ei mirosea a melanj, ca multe dintre obiectele de pe Rakis. Apartamentul acesta avea trei camere mici, dar funcţionale, şi era situat la suficientă depărtare atât de Templu cât şi de Citadela Bene Gesserit. Fusese una dintre clauzele înţelegerii încheiate cu preoţii.

— Sheeana trebuie protejată cu mai multă vigilenţă şi eficacitate, insistase Odrade.

— Dar nu poate fi pusă exclusiv sub tutela Comunităţii Surorilor! obiectase Tuek.

— Nici sub cea a preoţilor, replicase Odrade.

Cu şase etaje mai jos de bovindoul de unde privea Odrade, un enorm bazar era etalat pe aproape tot cuprinsul Pieţei Mari, într-o harababură mai mult sau mai puţin organizată. Lumina galben-argintie a soarelui de după-amiază făcea să strălucească pretutindeni culorile vii ale nenumăratelor umbrare din pânză şi proiecta umbre lungi pe solul neregulat. Aerul avea o reverberaţie prăfoasă în locurile unde grupuri răzleţe de oameni se preumblau printre şirurile de umbrele peticite şi tarabe pline cu mărfuri de tot felul.

Piaţa Mare forma un dreptunghi ce se întindea pe o distanţă

de cel puţin un kilometru în faţa ferestrei lui Odrade şi cam de două ori pe atât în stânga şi-n dreapta — un dreptunghi uriaş de pământ bătătorit şi pietre vechi, deasupra căruia plutea praful învolburat de paşii numeroşilor cumpărători ce se perindaseră în prima parte a zilei, înfruntând arşiţa în nădejdea de a da peste chilipiruri.

Pe măsură ce după-amiaza înainta, activităţile se schimbau sub ochii lui Odrade. Mulţimea devenea mai densă, mai vioaie. Mişcarea se accelera.

Odrade înclină capul pentru a privi la baza imobilului. Chiar sub fereastra ei, câţiva negustori îşi lăsaseră tarabele, retrăgându-se la locuinţele lor din apropiere. Aveau să se reîntoarcă degrabă, după ce vor fi luat masa şi-şi vor fi făcut o scurtă siestă, pregătiţi să folosească din plin orele mai profitabile când în piaţă se putea respira un aer care nu mai ardea gâtlejul.

Sheeana era în întârziere, remarcă Odrade. Preoţii n-aveau să îndrăznească s-o reţină mai mult. Probabil că asudau din greu în momentul acesta, bombardând-o cu întrebări şi recomandări, repetându-i că era trimisa Zeului pe lângă Biserica Lui, reamintindu-i o sumedenie de lealităţi născocite, pe care Odrade avea să fie nevoită să le descopere şi să le demistifice pentru a le pune la locul pe care îl meritau.

Odrade îşi arcui spatele şi, preţ de un minut, în desăvârşită linişte, efectuă o serie de miniexerciţii menite să-i elibereze tensiunile. Trebuia să admită că simţea o oarecare simpatie pentru Sheeana. Îşi închipuia ce haos domnea în cugetul fetiţei în clipa de faţă. Sheeana nu putea să-şi imagineze ce o aştepta după ce avea să treacă pe deplin sub tutela unei Cucernice Maici. Nu încăpea îndoială că mintea ei tânără era ticsită de poveşti fanteziste şi informaţii eronate.

Cum a fost şi a mea, gândi Odrade.

Nu putea evita amintirile, într-un moment ca acesta. Sarcina ei imediată era clară: exorcizarea. Nu numai a Sheeanei, ci şi a ei însăşi.

Gândi gândurile obsedante ale unei Cucernice Maici din memoriile ei:

Odrade... cinci ani... casa confortabilă de pe Gammu. Strada pe care se află casa e mărginită de locuinţe specifice clasei de mijloc din oraşele de pe litoralul planetei — vile cu un singur

etaj, de-o parte şi de cealaltă a unor bulevarde largi. Clădirile coboară spre ţărmul arcuit al mării, unde devin dintr-o dată mai mari decât pe bulevarde. Doar în apropierea plajelor par să se simtă în largul lor şi mai puţin geloase pe fiecare metru pătrat de teren.

Memoria lui Odrade, ascuţită de Bene Gesserit, continuă să exploreze de una singură acea casă de demult, locatarii ei, bulevardul, tovarăşii de joacă. Odrade simţea strângerea de inimă care-i spunea că amintirile pe care le evoca acum erau strâns legate de evenimente mai recente.

Internatul Bene Gesserit de pe lumea artificială Al Dhanab, unul dintre primele adăposturi sigure ale Comunităţii Surorilor. (Mai târziu, Odrade avea să afle că Bene Gesseritul intenţionase la un moment dat să transforme întregul planetoid într-un non-spaţiu, dar că trebuise să renunţe din cauza costurilor legate de energie.)

Internatul era o cascadă de noutăţi pentru o copilă obişnuită cu tihna şi prieteniile de pe Gammu. Programul de educaţie Bene Gesserit includea un antrenament fizic intensiv. I se atrăgea tot timpul atenţia că nu putea spera să devină într-o zi o Cucernică Maică fără a trece prin nenumărate momente de suferinţă şi frecvente perioade de exerciţii musculare aparent zadarnice.

Unele dintre colegele ei eşuau în acest stadiu. Părăseau internatul pentru a deveni infirmiere, servitoare, muncitoare sau reproducătoare ocazionale. Ocupau nişe de necesitate oriunde le erau de folos Comunităţii Surorilor. Existau momente când Odrade îşi spunea că acest gen de *ratare* nu era ceva chiar aşa de rău. Mai puţine ambiţii, mai puţine responsabilităţi. Asta însă fusese înainte de emergenţa din Formaţia Primară.

Fiindcă o consideram, într-adevăr, ca pe-o emergenţă, ca pe-o răzbatere victorioasă. Ieşisem la suprafaţă.

Doar pentru a mă pomeni cufundată în noi constrângeri, şi mai severe.

Odrade se ridică în capul oaselor şi, dând deoparte perna de pe pervazul bovindoului, se întoarse cu spatele la spectacolul bazarului din Piaţa Mare. Zgomotul care răzbătea de jos era tot mai puternic. Afurisiţii de preoţi! Trăgeau de timp până la ultima limită!

Trebuie să mă întorc cu gândul la propria-mi copilărie,

fiindcă asta mă va ajuta în privinţa Sheeanei, îşi spuse ea. Imediat, se acuză pentru acest semn de slăbiciune. *Altă scuză!*

Unora dintre postulante le trebuiau cel puţin cincizeci de ani pentru a deveni Cucernice Maici. Era o trudă laborioasă, care dura pe tot parcursul Formaţiei Secundare. O lecţie de răbdare. Odrade manifestase de la bun început un interes deosebit pentru studiul aprofundat. Din această cauză se avusese în vedere formarea ei ca mentat Bene Gesserit, eventual în domeniul Arhivelor, dar ideea fusese abandonată când se descoperise că poseda un talent şi mai profitabil. Ca atare, fusese orientată spre afacerile mai delicate ale Casei Canonicatului.

Securitatea.

Acel talent, specific Atreizilor, căpătase deseori această utilizare. Grija pentru detalii — asta era însuşirea caracteristică a lui Odrade. Ştia că Surorile puteau să prezică unele dintre acţiunile ei, bazându-se doar pe ceea ce cunoşteau despre ea. Taraza o făcea cu regularitate. Odată, Odrade auzise fără să vrea explicaţia, chiar din gura Maicii Superioare:

"Personalitatea lui Odrade este excelent oglindită de modul în care se achită de sarcinile încredinţate".

La Casa Canonicatului circula o glumă: "Unde se duce Odrade în timpul liber? Se duce la lucru".

Planeta Canonicatului nu impunea necesitatea recurgerii la măştile pe care o Cucernică Maică le folosea automat în afara ei. Odrade îşi putea îngădui să-şi afişeze din când în când emoţiile, să discute pe faţă greşelile ei şi ale altora, să se simtă tristă sau iritată sau chiar, uneori, fericită. Existau şi bărbaţi — nu pentru reproducere, ci pentru a oferi momente de alinare. Toţi acei bărbaţi din preajma Casei Canonicatului erau fermecători, iar câţiva erau chiar sinceri în farmecul lor. Fireşte, erau şi cei mai căutaţi.

Sentimentele.

Gândul acesta îi era în mod neplăcut familiar lui Odrade.

Mereu trebuie să ajung la asta.

Îşi simţi spatele încălzit de razele soarelui ce începea să coboare. Ştia unde se afla corpul ei, dar cugetul i se îndrepta spre apropiata întâlnire cu Sheeana.

Dragostea!

Ar fi fost atât de uşor, şi atât de periculos.

În clipa aceasta, le invidia pe Maicile Statornicite, cele care căpătau permisiunea de a-şi petrece întreaga viaţă cu acelaşi partener genetic. Miles Teg era vlăstarul unui asemenea cuplu. Iar Celelalte Memorii îi spuneau că la fel stătuseră lucrurile cu Doamna Jessica şi Ducele ei. Chiar şi Muad'Dib alesese această formă de mariaj.

Eu însă n-am voie.

Recunoştea, în sinea ei, că resimţea o gelozie amară la gândul că o asemenea existenţă îi era interzisă pentru totdeauna. Ce compensaţii îi oferea cea care îi fusese hărăzită?

"O existenţă fără dragoste poate fi consacrată cu mai multă ardoare Comunităţii. Avem grijă să le furnizăm iniţiatelor alte forme de consolare. Nu vă faceţi probleme în legătură cu desfătările sexului. Veţi avea parte de ele ori de câte ori le veţi simţi nevoia."

Cu bărbaţi fermecători!

Din epoca Doamnei Jessica, trecând prin vremurile Tiranului, şi până astăzi, se schimbaseră multe... inclusiv Bene Gesseritul. O ştia fiecare Cucernică Maică.

Un suspin adânc o străbătu pe Odrade. Întoarse capul şi aruncă o privire pe deasupra pieţei. Încă nici urmă de Sheeana.

Nu trebuie s-o îndrăgesc pe această copilă!

Gata. Executase jocul mnemonic conform cerinţelor Bene Gesserit. Îşi răsuci trupul şi rămase aşezată pe pervazul bovindoului, cu picioarele încrucişate sub ea şi cu faţa către fereastră. Înaintea ochilor ei, impresionanta privelişte a bazarului se prelungea, dincolo de marginile pieţei, peste acoperişurile oraşului, spre hotarele depresiunii în care era situat. Cele câteva coline pe care le zărea la sud erau vestigiile străvechiului Scut de Piatră al Dunei, înaltele metereze de stâncă pe care le străpunseseră Muad'Dib şi legiunile sale purtate de uriaşii viermi ai nisipurilor.

Căldura făcea să tremure aerul, dincolo de qanatele şi canalele ce protejau Keenul de incursiunile noilor viermi. Odrade zâmbi. Preoţii nu găseau straniu faptul că îşi împrejmuiau comunităţile cu bariere de apă pentru a le apăra de Zeul lor Fracţionat.

Te slăvim. Doamne, dar lasă-ne în pace. E religia noastră, oraşul nostru. Trebuie să-nţelegi că locul acesta nu se mai numeşte de mult Arrakeen. Acum, numele său este Keen. Iar

planeta nu mai e Dune sau Arrakis. Acum este Rakis. Păstrează distanţa, Doamne. Tu eşti trecutul, iar trecutul incomodează.

Odrade contemplă colinele îndepărtate care se unduiau în aerul fierbinte. Celelalte Memorii puteau să-i înfăţişeze în orice moment imaginea peisajului, aşa cum arătase el odinioară. Trecutul nu era un mister pentru Odrade.

Dacă preoţii mai întârzie s-o aducă pe Sheeana, voi avea grijă să fie pedepsiţi.

Căldura învăluia încă piaţa de dedesubt, reţinută de pământ şi de zidurile groase ale clădirilor dimprejur. Difuzarea ei era amplificată de fumul numeroaselor focuri aprinse în locuinţe şi printre corturile bivuacurilor răspândite pe întinsul bazarului. Ziua fusese toridă, cu temperaturi depăşind treizeci şi opt de grade. Edificiul în care se afla Odrade. Însă, adăpostise cândva un centru de comandă al Păstrăvăreselor şi avea o instalaţie ixiană de aer condiţionat, cu evaporatoare pe acoperiş.

Vom dispune de tot confortul, aici.

Şi, mai ales, aveau să fie în siguranţă, sub protecţia eficientă a Bene Gesseritului. La fiecare etaj se aflau Cucernice Maici. Preoţii îşi aveau reprezentanţii lor în interiorul imobilului, dar nici unul n-avea să se încumete să le deranjeze fără permisiunea ei. Era prevăzut ca Sheeana să-i întâlnească ocazional, însă nici aceste ocazii n-aveau să fie decât cele pentru care Odrade îşi va fi dat acordul.

E bine, îşi spuse ea. *Planul lui Taraza îşi urmează cursul.*

Ultimul mesaj primit de la Casa Canonicatului era încă proaspăt în mintea ei. Ceea ce dezvăluia el despre tleilaxu o umplea de o excitaţie pe care şi-o înfrâna cu grijă. Acest Waff, acest Maestru tleilaxu, se anunţa a fi un subiect de studiu de-a dreptul fascinant.

Un zensunnit! Şi un sufi!

"Moştenitorul unui ritual încremenit de milenii", după cum se exprimase Taraza.

Comunicarea Maicii Superioare mai conţinea însă un mesaj, neformulat în cuvinte.

Taraza îşi pune toată încrederea în mine.

La gândul acesta, Odrade simţea cum prinde puteri.

Sheeana este punctul de sprijin. Noi suntem pârghia. Forţa noastră va veni din mai multe surse.

Odrade se destinse. Ştia că Sheeana nu-i va lăsa pe preoţi s-

o mai întârzie mult. Dacă ea însăşi îşi simţea răbdarea pusă la încercare, de bună seamă că fetiţei îi era şi mai greu.

Deveniseră conspiratoare acum, ea şi Sheeana. Era un prim pas. Pentru Sheeana, era ca un joc minunat. Se născuse şi fusese crescută într-o atmosferă de neîncredere în preoţi. Ce plăcere, să găsească în sfârşit un aliat!

Sub fereastră, mulţimea părea să se agite altfel decât până atunci. Curioasă, Odrade se aplecă să vadă ce se întâmpla. Cinci bărbaţi goi formaseră un cerc, înlănţuindu-şi braţele. Mantiile şi distraiele lor zăceau grămadă alături, păzite de o fetiţă cu pielea tuciurie, înveşmântată într-o lungă rochie brună din fibră de mirodenie. Părul fetiţei era legat cu o cârpă roşie.

Dansatori!

Odrade citise mai multe rapoarte despre acest fenomen, dar era pentru prima oară când avea prilejul să-l observe cu ochii ei, de când sosise pe Rakis. Printre oamenii adunaţi să privească se aflau şi trei gardieni înalţi purtând coifurile galbene, cu creastă, ale Gărzii Preoţeşti. Gardienii erau îmbrăcaţi în robe scurte, care le lăsau întreaga libertate de mişcare a picioarelor, şi ţineau în mâini toiege ghintuite.

În timp ce dansatorii se roteau, mulţimea din jur devenea din ce în ce mai agitată. Odrade ştia ce avea să urmeze. Curând, oamenii aveau să înceapă să psalmodieze, apoi avea să se dezlănţuie o încăierare generală. Aveau să se spargă capete, avea să curgă sânge. Lumea avea să urle şi să alerge în toate părţile. În cele din urmă, totul avea să se liniştească de la sine. Unii aveau să plece plângând, alţii râzând. Iar gărzile sacerdotale n-aveau să intervină.

De secole, Bene Gesseritul era fascinat de demenţa inutilă a acestui dans şi a consecinţelor sale. Acum, Odrade era cea care-l observa, captivată. Lenta degradare a acestui ritual fusese urmărită îndeaproape de Missionaria Protectiva. Rakienii îl numeau, de obicei, "Dansul Stricat". Dar îi mai dădeau şi alte nume, dintre care cel mai semnificativ era "Siaynoq". Pentru că dansul acesta era ceea ce devenise cel mai grandios ritual al Tiranului, ceremonia împărtăşaniei cu Păstrăvăresele sale.

Odrade recunoştea şi respecta energia conţinută în acest fenomen. Nici o Cucernică Maică n-ar fi putut să nu observe asta. Ceea ce o intriga însă era risipa de energie. Asemenea forţe ar fi trebuit să fie canalizate, concentrate. Acest ritual,

căruia i s-ar fi putut găsi o întrebuinţare utilă, nu servea în clipa de faţă decât la secătuirea unor energii care, de bună seamă, s-ar fi putut dovedi periculoase pentru preoţi, dacă n-ar fi avut această supapă de evacuare.

O aromă dulceagă de fructe ajunse la nările ei. Odrade adulmecă şi aruncă o privire spre grilajele de ventilaţie de lângă fereastră. Căldura mulţimii şi a pământului încins de dogoarea soarelui crea un curent de aer ascendent care aducea mirosurile până la ventilatoarele ixiene. Odrade îşi lipi fruntea de plaz pentru a privi direct sub fereastră. Ahh! Dansatorii sau spectatorii răsturnaseră taraba unui negustor. Cei cinci dansatori frământau sub tălpi fructele împrăştiate pe jos, împroşcându-se cu terci galben până la coapse.

Odrade îl recunoscu pe negustorul de fructe printre privitori. Faţa lui zbârcită îi era familiară, căci trecuse de mai multe ori prin faţa tarabei sale pentru a intra în clădire. Omul nu părea deloc afectat de pagubă. Ca şi ceilalţi din jurul lui, n-avea ochi decât pentru dansatori. Cei cinci bărbaţi goi se învârteau sărind de pe-un picior pe altul, cu mişcări aritmice şi aparent lipsite de coordonare, care însă sfârşeau, la intervale regulate, prin una şi aceeaşi figură: trei dansatori cu ambele picioare pe pământ, ceilalţi doi menţinuţi în aer de tovarăşii lor.

Odrade desluşi brusc modelul ciudatei coregrafii. Era inspirat de străvechiul mod fremen de a străbate nisipurile. Acest dans curios, fosilizat, îşi avea rădăcinile în necesitatea vitală de a păşi în aşa fel pe nisip, încât viermii să nu poată detecta prezenţa umană.

Din toate colţurile pieţei, oamenii începuseră — acum să se bulucească spre locul în care se produceau dansatorii, cei aflaţi mai în spate săltând ca nişte marionete, cu gâturile întinse, pentru a încerca să-i zărească, pe deasupra mulţimii compacte, pe cei cinci bărbaţi goi.

În clipa aceea Odrade zări cortegiul Sheeanei, departe, în dreapta, înaintând prin mijlocul bulevardului larg ce dădea în piaţă. Simbolurile desenate pe faţada uneia dintre clădirile de pe colţ anunţau că bulevardul se numea Calea Zeului. Din punct de vedere istoric, larga arteră era locul prin care Leto II îşi făcea intrarea în oraş când părăsea zidurile înalte ale Sareerului său, aflat mai la sud. Pentru cineva atent la detalii, Keenul dezvăluia încă structuri şi elemente ale vechiului Onn, Oraşul Festiv al

Tiranului, construit în jurul şi mai vechiului Arrakeen. Onnul ştersese multe dintre urmele Arrakeenului, dar unele artere de circulaţie dăinuiseră. Existau clădiri prea utile pentru a fi demolate şi înlocuite. Iar clădirile defineau străzi.

Cortegiul Sheeanei se opri în locul unde bulevardul sfârşea în piaţă. Gardieni cu coifuri galbene porniră înainte, deschizând un drum cu toiegele. Aveau, cu toţii, o înălţime impresionantă. Sprijinit pe sol, toiagul de doi metri abia dacă ajungea la umărul celui mai scund dintre ei. Chiar şi în mijlocul mulţimii celei mai heteroclite, nu puteai să nu remarci imediat un membru al Gărzii Preoţeşti. Iar cei din garda Sheeanei erau cei mai înalţi dintre toţi.

Cortegiul se puse din nou în mişcare, în direcţia lui Odrade. Poalele robelor scurte fluturau la fiecare pas viguros al gardienilor, dând la iveală griul lucios al celor mai bune distraie. Gărzile, cincisprezece la număr, formau un V protector, care trecea razant pe lângă şirurile tarabelor, despicând mulţimea pe drumul cel mai direct.

Un grup de preotese, în centrul căruia se afla Sheeana, mergea dezordonat în spatele gărzilor. Odrade întrezărea în răstimpuri capul cu semeţie ridicat al Sheeanei şi părul ei bălţat de soare. Dar cei care-i atrăgeau mai mult atenţia erau gardienii cu coifuri galbene. Înaintau cu o aroganţă ce le fusese inoculată din copilărie. Se ştiau superiori oamenilor obişnuiţi. Iar oamenii obişnuiţi reacţionau în mod previzibil, trăgându-se în lături pentru a lăsa cale liberă cortegiului.

Totul se petrecea într-un mod atât de firesc, încât Odrade, urmărind înaintarea grupului, avea impresia că asistă la un alt dans ritual, rămas neschimbat de milenii.

Ca şi cu alte numeroase ocazii, Odrade se considera în acest moment un arheolog, dar nu unul care scotoceşte printre rămăşiţele prăfuite ale timpurilor apuse, ci unul care se concentrează asupra lucrului ce făcea în mod frecvent obiectul atenţiei Surorilor, şi anume felul în care oamenii îşi poartă în ei trecutul. În cazul de faţă, modelul creat de Tiran era evident. Apropierea Sheeanei era un spectacol regizat cândva de însuşi Împăratul-Zeu.

Sub fereastra ei, cei cinci bărbaţi goi continuau să danseze. Mulţimea din jur însă, observă Odrade, dădea semne de nervozitate. Deşi nici un cap nu se întorcea împreună cu altele

spre falanga Gărzii Preoţeşti care înainta, oamenii *ştiau.*

Turma ştie întotdeauna când se apropie păstorii.

Agitaţia oamenilor crescu dintr-o dată. N-aveau de gând să se lase privaţi de haos! Un bulgăre de pământ azvârlit de departe se sparse la picioarele dansatorilor. Cei cinci nu ratară nici un pas din suita figurilor, dar mişcările lor se accelerară. Durata intervalelor dintre repetiţii dovedea că aveau o memorie remarcabilă.

Un alt bulgăre de pământ zbură din mulţime şi izbi umărul unui dansator. Nici unul dintre cei cinci nu păru să se sinchisească.

În piaţă izbucniră strigăte, care fură reluate în cor, transformându-se repede într-un soi de incantaţie. Ici şi colo, glasuri disparate răcneau ocări şi blesteme. Incantaţia era însoţită de bătăi ritmice din palme ce păreau a vrea să contracareze mişcările dansatorilor. Prestaţia acestora însă rămânea neschimbată.

Psalmodia mulţimii deveni un vacarm ritmic, al cărui ecou se răsfrângea în zidurile clădirilor din apropiere. Oamenii încercau să-i distragă pe dansatori de la dansul lor, să rupă înlănţuirea mişcărilor. Odrade simţea că scena la care asista avea o semnificaţie profundă.

Alaiul Sheeanei trecuse între timp de mijlocul pieţei şi îşi continua drumul spre grosul mulţimii, care se afla la vreo cincizeci de metri de V-ul Gărzii Preoţeşti. Gardienii avansau cu acelaşi pas hotărât, nepăsători la cei ce se retrăgeau în pripă din calea lor. Sub coifurile galbene, ochii lor priveau drept înainte, pe deasupra oamenilor. S-ar fi zis că nu vedeau nici gloata, nici dansatorii, nici vreun alt obstacol care ar fi putut să le împiedice înaintarea.

Incantaţia mulţimii încetă brusc, ca şi când ar fi fost curmată de semnul unui dirijor invizibil. Cei cinci bărbaţi continuau să danseze. Tăcerea din piaţă era atât de tensionată, încât Odrade simţi cum i se ridică perii de pe ceafă. Sub ochii ei, cei trei gardieni aflaţi printre spectatorii din faţă se întoarseră ca un singur om şi se îndreptară spre intrarea imobilului, ieşind din câmpul ei vizual.

Din puhoiul de oameni, un glas strident de femeie zbieră o sudalmă.

Dansatorii nu dădură nici un semn c-ar fi auzit.

Mulţimea strânse cercul în jurul lor. Fetiţa care le păzea hainele nu se mai vedea nicăieri.

Falanga Sheeanei mărşăluia mai departe, urmată de preotese şi de protejata lor.

În dreapta ferestrei lui Odrade erupse subit violenţa. Oamenii se loveau unii pe alţii. Proiectilele reîncepură să zboare spre dansatori. Mulţimea îşi reluă incantaţia, într-un ritm mai rapid.

În acelaşi timp, oamenii aflaţi în rândurile din spate se dădeau la o parte pentru a lăsa să treacă gardienii. Fără să-şi ia ochii de la dansatori, fără să-şi întrerupă contribuţia la haosul care creştea, făceau loc cortegiului.

Odrade privea fascinată spectacolul. Totul se petrecea în acelaşi timp: învălmăşeala, încăierările, înjurăturile, litania neîntreruptă, înaintarea implacabilă a gărzilor şi a cortegiului.

Înlăuntrul coconului protector al preoteselor, Sheeana îşi răsucea capul în toate părţile pentru a încerca să vadă ce se întâmpla.

În mulţime îşi făcuseră apariţia ciomege care izbeau în stânga şi-n dreapta, dar nimeni nu atacă vreun gardian sau alt membru din alaiul Sheeanei.

Dansatorii continuau să ţopăie în interiorul unui cerc ce se strângea tot mai mult în jurul lor. Îmbulzeala împingea încetul cu încetul oamenii înspre clădirea de unde-i privea Odrade, care era nevoită să-şi lipească fruntea de plaz pentru a vedea ce se petrece dedesubt.

Gărzile din fruntea cortegiului înaintau prin coridorul creat în mijlocul haosului. Preotesele nu se uitau nici într-o parte, nici în alta. Gardienii cu coifuri galbene priveau drept înainte.

Cuvântul dispreţ era prea slab pentru a descrie atitudinea lor, îşi spunea Odrade. Pe de altă parte, nu s-ar fi putut zice nici că mulţimea ignora trecerea cortegiului. Fiecare dintre grupuri era conştient de existenţa celuilalt, însă trăiau în lumi separate, ale căror reguli distincte le respectau cu stricteţe, fiecare de partea lui. Doar Sheeana părea să nu cunoască acest protocol secret. Sărea întruna pe vârful picioarelor, încercând să vadă dincolo de trupurile care stăteau pavăză în jurul ei.

Sub fereastra lui Odrade, mulţimea se năpusti dintr-o dată în faţă. Dansatorii fură luaţi pe sus, ca nişte corăbii înşfăcate de un val gigantic. Odrade întrezări frânturi de piele goală burduşite şi

aruncate de colo-colo, într-un vacarm infernal. Trebuia să facă un efort de concentrare pentru a izbuti să separe zgomotele care urcau până la ea.

Era curată demenţă!

Nici unul dintre dansatori nu încercase să opună rezistenţă. Aveau să fie ucişi? Era vorba de un sacrificiu? Analizele Bene Gesserit nu dădeau nici măcar o idee despre ceea ce se întâmpla în realitate.

Sub privirile lui Odrade, coifurile galbene se despărţiră în două şiruri, creând un culoar prin care Sheeana şi preotesele ei trecură spre intrarea clădirii. Apoi gardienii strânseră rândurile, se întoarseră şi formară un arc protector în faţa intrării, ţinându-şi toiegele în poziţie orizontală la nivelul taliei.

Haosul din piaţă începu să se potolească. Nu se zărea nici unul dintre cei cinci dansatori, în schimb răniţi erau cu duiumul, unii zăcând la pământ, alţii ridicându-se ameţiţi. Mulţi aveau capul însângerat.

Odrade îşi îndreptă spatele, încercând să pună puţină ordine în cele văzute.

De necrezut!

Nici unul dintre rapoarte, nici una dintre holo-imaginile aflate în posesia Comunităţii nu reuşea să redea realitatea acestui fenomen! În bună parte, era vorba şi de mirosuri — mirosul de praf, de transpiraţie, intensa concentrare de feromoni umani... Odrade inspiră adânc. Îşi simţi tremurul lăuntric. În piaţă, mulţimea redevenise un mozaic de indivizi diferiţi, care se preumblau printre tarabele bazarului. Unii dintre ei plângeau, unii blestemau. Alţii râdeau.

Uşa din spatele lui Odrade se deschise brusc. Sheeana intră râzând. Odrade se răsuci şi observă, pe culoar, gărzile ei şi câteva preotese, înainte ca Sheeana să închidă uşa.

Ochii fetiţei străluceau de însufleţire. Faţa ei îngustă, pe care se conturau deja viitoarele trăsături de femeie, era încordată sub efectul emoţiei înăbuşite. Încordarea dispăru când Sheeana o privi pe Odrade.

Foarte bine, gândi Odrade observând schimbarea. *Lecţia întâi a legăturii noastre a şi început.*

— Ai văzut dansatorii? întrebă Sheeana, făcând o piruetă şi sărind de pe un picior pe altul până ce ajunse în faţa lui Odrade. Nu-i aşa că-s grozavi? Mie mi se par formidabili! Cania nu voia

să mă lase nici măcar să mă uit. Spune că-i prea periculos pentru mine să particip la Siaynoq. Dar mie nu-mi pasă! Shaitan nu i-ar mânca niciodată pe aceşti dansatori!

Într-o revărsare de înţelegere subită, comparabilă doar cu ceea ce resimţise în timpul agoniei mirodeniei, Odrade avu revelaţia fenomenului pe care-l văzuse în piaţă. Fusese nevoie doar de prezenţa şi de cuvintele Sheeanei pentru ca totul să devină deodată limpede.

Un limbaj!

Profund ancorat în conştiinţa lor colectivă, aceşti oameni purtau în ei, în mod inconştient, un limbaj ce le spunea lucruri pe care ei nu voiau să le audă. Dansatorii îl vorbeau. Sheeana, de asemenea. Era un limbaj alcătuit din intonaţii, din mişcări şi din feromoni, o combinaţie subtilă şi complexă ce luase naştere aşa cum luau naştere toate limbajele.

Din necesitate.

Odrade îi zâmbi fetiţei voioase din faţa ei. Acum, ştia cum să-i prindă în laţ pe tleilaxu. Acum, înţelegea mai bine planurile lui Taraza.

Trebuie s-o însoţesc pe Sheeana în deşert cu prima ocazie. Vom aştepta doar să-şi facă apariţia acel Maestru tleilaxu, acel Waff. Îl vom lua cu noi!

Independenţa şi libertatea sunt concepte complexe. Ele îşi au originea în noţiunea religioasă de liber arbitru şi sunt înrudite cu mistica suveranului, care stă la baza oricărei monarhii absolute. Fără monarhii absoluţi, calchiaţi după zeii antici şi domnind prin graţia credinţei într-o constrângere religioasă, independenţa şi libertatea nu ar fi dobândit niciodată semnificaţia pe care o au în prezent. Acestea sunt idealuri care îşi datorează existenţa opresiunilor din trecut iar forţele care le menţin sunt, în mod ineluctabil, condamnate să se uzeze dacă nu sunt

periodic revigorate prin lecţii spectaculoase sau prin noi opresiuni. Este cheia de boltă a existenţei mele.
Leto II, Împăratul-Zeu al Dunei
Înregistrările de la Dar-es-Balat

DUPĂ CE PARCURSESERĂ vreo treizeci de kilometri prin pădurea deasă care se întindea la nord-vest de Citadela Gammu, Teg îi ţinu în aşteptare, sub protecţia unei prelate de biocamuflaj, până ce soarele asfinţi în spatele înălţimilor ce se zăreau la vest.

— În noaptea asta schimbăm direcţia, spuse el.

Trei nopţi la rând îi condusese fără şovăială printre copacii cufundaţi în beznă, făcând o magistrală demonstraţie a posibilităţilor memoriei lui de mentat. Fiecare pas corespunsese întocmai traseului pe care i-l indicase Patrin.

— Am înţepenit de atâta stat jos, se plânse Lucilla. Şi va urma iarăşi o noapte friguroasă.

Teg împături prelata şi o repuse în raniţă.

— Puteţi să vă mişcaţi puţin pe-aici ca să vă dezmorţiţi picioarele, dacă vreţi, zise el. Dar n-o să plecăm decât când va fi deplin întuneric.

Rămase aşezat, cu spatele sprijinit de trunchiul unui conifer cu crengi dese, şi-i privi din umbră pe Lucilla şi Duncan, care făcură câţiva paşi înspre luminiş. Cei doi rămaseră o clipă pe loc, zgribulindu-se, în vreme ce ultimele resturi ale căldurii de peste zi se risipeau în frigul care începea să se lase. Da, avea să fie iarăşi o noapte rece, îşi spuse Teg, dar cu siguranţă că nu vor avea timp să se gândească la asta.

Imprevizibilul.

Schwangyu nu s-ar fi aşteptat în nici un caz ca ei să se mai afle încă atât de aproape de Citadelă, şi mergând pe jos.

Taraza ar fi trebuit să apese mai mult pe avertismentul ei în legătură cu Schwangyu, gândi el.

Nesupunerea violentă şi flagrantă a lui Schwangyu faţă de autoritatea unei Maici Superioare era o sfidare a tradiţiei. Logica mentatică nu putea să accepte o astfel de situaţie fără a dispune de informaţii suplimentare.

Un aforism pe care îl învăţase în cursul studiilor sale îi reveni

în memorie. Era unul dintre acele îndemnuri la prudenţă menite să-l obişnuiască pe un mentat să-şi strunească judecăţile logice.

"Confruntat cu o pistă logică, perfect definită de tăişul briciului lui Occam, mentatul riscă să urmărească firul logicii până la propria lui nimicire."

Cu alte cuvinte, logica putea să dea greş.

Se întoarse cu gândul la felul în care se comportase Taraza pe nava Ghildei şi imediat după aceea. *A vrut să-mi dea de înţeles că va trebui să acţionez absolut pe cont propriu. Trebuie să examinez problema din punctul meu de vedere, nu dintr-al ei.*

De aceea fusese nevoie ca ameninţarea lui Schwangyu să fie o ameninţare reală, pe care el s-o descopere, s-o înfrunte şi s-o rezolve de unul singur.

Taraza nu se gândise însă care ar putea fi consecinţele pentru Patrin.

De fapt, lui Taraza puţin îi pasă de ceea ce s-ar putea întâmpla cu Patrin. Sau cu mine. Ori cu Lucilla.

Dar cu ghola-ul?

De el sigur că-i pasă!

Nu era logic ca ea să...

Abandonă acest făgaş de raţionament. Taraza nu voia ca el să acţioneze în mod logic. Ea voia ca el să facă exact ce făcea acum, ce făcuse întotdeauna în situaţii critice.

Imprevizibilul.

Exista un soi de logică şi în asta, dar care avea darul de a-i proiecta pe protagonişti în plin haos.

Din care trebuie să restabilim apoi propria noastră ordine.

Durerea îl năpădi dintr-o dată. *Patrin! Bătrâne Patrin! Tu ştiai, pe când eu nu înţelesesem încă nimic! Ce-o să mă fac fără tine?*

Aproape că putea să audă răspunsul credinciosului aghiotant, pe tonul acela strict oficial pe care îl folosea ori de câte ori voia să-i reproşeze ceva comandantului său.

"Sunt sigur că veţi face tot ce va stă în puteri, Bashare".

Raţionamentul cel mai rece îi spunea că n-avea să mai audă niciodată sunetul acelei voci venind de la un Patrin în carne şi oase. Vocea însă... vocea rămânea. Omul trăia încă în memoria lui.

— N-ar trebui să pornim?

Era Lucilla, care se apropiase de copacul la rădăcina căruia

şedea el. Duncan aştepta lângă ea. Amândoi aveau raniţele în spate.

În timp ce el medita sub copac, se înnoptase de-a binelea. Lumina rece a stelelor crea umbre vagi în luminiş. Se ridică în picioare, îşi luă raniţa şi, aplecându-se pentru a evita ramurile joase, ieşi la marginea rariştei. Duncan îl ajută să-şi pună raniţa.

— Schwangyu se va gândi până la urmă şi la această posibilitate, spuse Lucilla. Cercetaşii ei vor veni să ne caute şi pe aici. Ştii asta.

— Tot ce se poate, dar nu înainte de a fi urmărit pista falsă până la capăt, zise Teg. La drum!

Pătrunse primul în desişul pădurii, apucând înspre vest.

Timp de trei nopţi îi călăuzise de-a lungul a ceea ce numise "itinerarul memorizat al lui Patrin". Acum, în cea de-a patra noapte, îşi reproşa faptul că nu fusese în stare să proiecteze consecinţele logice ale comportării lui Patrin.

Cunoşteam foarte bine profunzimea loialităţii sale, dar nu m-am gândit să proiectez consecinţele evidente ale acestei loialităţi. După atâţia ani petrecuţi împreună, credeam că-i cunosc gândurile la fel de bine ca pe ale mele. Patrin, afurisitule! Nu era nevoie să mori!

Îşi dădea seama, acum, că sacrificiul lui Patrin corespunsese unei necesităţi reale, Patrin o întrevăzuse. Mentatul nu-şi îngăduise s-o vadă. Logica putea fi la fel de oarbă ca orice altă facultate.

După cum Bene Gesseritul o spusese *şi o demonstrase* de atâtea ori.

Iată de ce mergem pe jos. Schwangyu nu se aşteaptă la asta.

Teg se vedea nevoit să admită că parcurgerea cu piciorul a ţinuturilor nelocuite de pe Gammu îi deschidea o perspectivă cu totul nouă. Toată această regiune fusese lăsată în paragină şi redevenise sălbatică în epocile Foametei şi Dispersiei. Ulterior, fusese reîmpădurită, dar în aşa fel încât să rămână un ţinut sălbatic. Pentru a te orienta în acest ţinut, trebuia să-i cunoşti potecile tainice şi reperele naturale. Teg şi-l imagina pe Patrin adolescent, învăţând pe de rost configuraţia terenului — movila aceea stâncoasă, vizibilă printr-o rarişte, la lumina stelelor, piscul acela ascuţit, cărăruia asta întortocheată, şerpuind pe sub copacii uriaşi...

"Se vor aştepta să încercăm s-ajungem la o non-navă", căzuseră de acord el şi Patrin când puseseră la punct planul. *"Ţinta falsă va trebui să-i atragă în această direcţie."*

Patrin nu precizase că *el* avea să fie acea ţintă falsă.

Teg îşi înghiţi anevoie nodul din gât.

Lui Duncan nu i se mai putea asigura protecţia în Citadelă, îşi spuse el pentru a se justifica.

Dar acesta era adevărul.

Lucilla îşi manifestase nemulţumirea încă din prima zi, când se ghemuiseră sub prelata de biocamuflaj care-i proteja contra instrumentelor de detecţie ale patrulelor aeriene.

— Trebuie s-o încunoştiinţăm pe Taraza!

— De îndată ce va fi cu putinţă.

— Şi dacă păţeşti ceva? Trebuie să ştiu şi eu în ce constă planul dumitale de salvare.

— Dacă păţesc ceva, nu vei putea să urmezi itinerarul lui Patrin. N-avem timp să ţi-l imprimi în memorie.

Duncan nu vorbise aproape deloc în ziua aceea. Îi observa în tăcere şi, din când în când, moţăia, pentru a se trezi înviorat, dar cu o scânteiere mânioasă în privire.

În cursul celei de-a doua zile petrecute sub prelată, îl întrebă brusc pe Teg:

— De ce vor să mă omoare?

— Ca să zădărnicească planul Comunităţii în ceea ce te priveşte, răspunse Teg.

— Şi care-i acest plan? întrebă Duncan ţintuind-o cu o privire aprigă pe Lucilla.

Apoi, văzând că ea nu-i răspunde:

— Îl cunoaşte. Sunt sigur că îl cunoaşte, pentru că trebuie să mă facă să devin dependent de ea. S-o iubesc!

Teg găsi că Lucilla îşi ascundea destul de bine exasperarea. Era limpede că toată cronologia programului ei în legătură cu ghola-ul fusese dată peste cap de această fugă neprevăzută.

Pe de altă parte, reacţia lui Duncan dezvăluia o altă posibilitate. Era ghola-ul un Dreptvorbitor în stare latentă? Cu ce talente ascunse îl mai înzestraseră viclenii tleilaxu pe acest ghola?

La căderea celei de-a doua nopţi, Lucilla îl interpelase:

— Taraza ţi-a ordonat să-i restabileşti memoria originală! Cum ai să poţi face asta aici?

— Când vom ajunge la adăpost.

În noaptea aceea, Duncan mersese între ei fără să scoată o vorbă, dar cu un pas sprinten, energic. Era plin de o nouă vitalitate. Auzise!

Teg nu trebuie să păţească nimic, gândea el. Oriunde şi oricare era acel adăpost, Teg trebuia să ajungă acolo viu şi nevătămat. *Atunci, voi afla!*

Duncan nu ştia *ce* anume avea să afle, dar acum era convins că exista ceva pentru care merita să lupte. Această pădure virgină trebuia să-l conducă spre acea ţintă. Îşi amintea de momentele în care contemplase, de la Ferestrele Interzise ale Citadelei, aceste ţinuturi sălbatice, spunându-şi că aici ar fi putut să se simtă liber. Dar, acum, acea impresie de libertate departe de lume se evaporase. Pădurea virgină nu mai era decât o cale către ceva mult mai important.

Lucilla, în ariergardă, se forţa să fie calmă şi vigilentă. Nu-i rămânea decât să accepte ceea ce nu putea să schimbe. O parte a atenţiei sale se acroşa ferm de instrucţiunile lui Taraza:

"Ţine-te scai de ghola şi, la momentul oportun, îndeplineşte-ţi misiunea".

Pas cu pas, Teg măsura kilometrii. Erau în cea de-a patra noapte de marş. Patrin estimase că le vor trebui patru nopţi pentru a ajunge la destinaţie.

Şi ce destinaţie!

Întregul lor plan de salvare în caz de pericol se baza pe descoperirea de către Patrin, în anii adolescenţei, a unuia dintre numeroasele mistere ale Gammu-ului. Teg îşi amintea cuvintele lui Patrin:

— Am fost din nou acolo acum două zile, sub pretextul unei misiuni personale de recunoaştere. Locul a rămas neatins. Sunt încă absolut singurul care ştie de existenţa lui.

— Cum poţi să fii sigur?

— Am luat câteva măsuri de precauţie când am părăsit Gammu-ul, cu ani în urmă. Semne imperceptibilele care oricine altcineva le-ar fi deranjat. Nimic n-a fost mişcat din loc.

— Un non-glob Harkonnen, zici?

— Foarte vechi, dar cu toate instalaţiile încă intacte şi în perfectă stare de funcţionare.

— Dar proviziile? Apă, alimente...

— Tot ce e necesar se află stocat în containerele anentropice

din centru.

Teg şi Patrin puseseră la punct planul, sperând să nu fie niciodată nevoiţi să recurgă la acel refugiu despre care ştiau numai ei, iar Patrin îl ajutase pe Teg să-şi graveze în memorie itinerarul secret către descoperirea lui din tinereţe.

În spatele lui Duncan, Lucilla scoase o exclamaţie înăbuşită împiedicându-se de o rădăcină.

Trebuia s-o fac atentă, gândi Teg. Era clar că Duncan îl urma cu urechea ciulită, în vreme ce Lucilla mergea cufundată în gânduri.

Asemănarea dintre fizionomia ei şi cea a lui Darwi Odrade era remarcabilă, cugetă Teg. Când stătuseră una lângă alta, la Citadelă, le observase pe îndelete. Fireşte, diferenţa de vârstă era net perceptibilă. Tinereţea lui Lucilla se manifesta prin trăsături mai rotunjite, mai bogate în grăsime subcutanată. Vocile însă! Timbrul, accentul, subtilitatea inflexiunilor atonale, particularităţile specifice limbajului Bene Gesserit... erau identice. Pe întuneric, ar fi fost cu neputinţă să le deosebeşti.

Pentru cineva care cunoştea Bene Gesseritul aşa cum îl cunoştea el, nu putea exista dubiu. Această asemănare nu era accidentală. Dată fiind propensiunea Comunităţii de a dubla şi redubla liniile sale genetice de valoare pentru a-şi proteja cât mai bine investiţiile, exista cu certitudine o origine ancestrală comună.

Suntem, cu toţii, Atreizi, gândi el.

Taraza nu-i dezvăluise planul ei în legătură cu ghola-ul, dar propria lui includere în acest plan îi dădea acces la o tramă în curs de formare. Structura era incompletă, însă liniile principale începeau să se contureze.

Generaţie după generaţie, Surorile încheiaseră acelaşi târg cu tleilaxu, cumpărând de la ei ghola-ii Idaho, pe care-i formau aici, pe Gammu, doar pentru a-i vedea în cele din urmă asasinaţi. Bene Gesseritul aştepta un moment prielnic. Era un fel de joc sinistru care, după toate aparenţele, ajunsese la punctul său culminant numai pentru că o fetiţă capabilă să le comande viermilor de nisip îşi făcuse apariţia pe Rakis.

Gammu însuşi făcea parte din plan. Planeta era plină de semne caladaniene. Subtilitatea daniană se suprapunea vechilor cutume mai brutale. Nu doar populaţia Gammu-ului prevenise din sanctuarul danian unde bunica Tiranului, Doamna Jessica, îşi

sfârşise zilele.

Teg văzuse semnele descoperite sau ascunse, încă de la primul său tur de recunoaştere efectuat pe Gammu.

Bogăţia!

Semnele existau, pentru cine voia să le vadă. Bogăţia se prelingea în universul lor ca o amibă în căutarea unui loc capabil s-o găzduiască. Teg ştia că pe Gammu exista o bogăţie provenită din Dispersie. O bogăţie atât de mare, încât puţini erau cei ce bănuiau (sau erau în stare să îşi imagineze) întreaga ei amploare şi adevărata ei putere.

Se opri brusc. Elemente ale peisajului din imediata apropiere îi solicitau toată atenţia. În faţa lor se întindea un platou de stâncă goală, complet expus, cu reperele pe care Patrin le implantase în memoria lui. Era, poate, porţiunea de traseu a cărei traversare prezenta cel mai mare pericol.

"Nu există nici grote, nici vegetaţie destul de deasă pentru a vă ascunde. Să ţineţi prelata la îndemână".

Teg scoase prelata de biocamuflaj din raniţă şi şi-o puse pe braţ. Apoi le făcu semn celorlalţi că puteau să-l urmeze. Ţesătura neagră a prelatei foşnea atingându-i coapsa la fiecare pas.

Lucilla era din ce în ce mai puţin o enigmă, gândi el. Aspira la titlul de Doamnă în faţa numelui ei, Doamna Lucilla. Asta probabil că-i suna foarte plăcut la ureche. Câteva Doamne reapăruseră printre Cucernicele Maici de când Casele Mari începuseră să iasă din lunga perioadă de obscuritate pe care le-o impusese Poteca de Aur a Tiranului.

Lucilla, Seducătoare-Impregnatoare.

Toate femeile cu această calificare în Comunitatea Surorilor erau experte în tehnicile sexuale. Teg fusese iniţiat în tainele funcţionării acestor tehnici de propria sa mamă, care îl trimisese încă de foarte tânăr la femei localnice alese cu grijă, pentru a învăţa să recunoască semnele relevante, atât la el însuşi, cât şi la femei. Acest gen de învăţătură era strict interzis în afara Canonicatului, dar mama lui Teg fusese una dintre *ereticele* Bene Gesseritului.

"Vei avea nevoie de asta cândva, Miles."

Fără îndoială că mama sa fusese înzestrată într-o mică măsură cu darul preştiinţei. Îl înarmase cum se cuvine împotriva Impregnatoarelor antrenate să amplifice semnalele orgasmice

pentru a obţine fixarea legăturilor inconştiente între mascul şi femelă.

Lucilla şi Duncan. O impregnare de către ea ar echivala cu o impregnare de către Odrade.

Teg aproape că auzea ţăcănitul pieselor potrivite care se îmbucau unele într-altele în mintea lui. Dar ce era cu fata aceea de pe Rakis? Voia Lucilla ca, după ce-l va fi impregnat pe Duncan, să-l înveţe tehnicile de seducţie pentru ca el s-o subjuge, la rândul lui, pe cea care le comanda viermilor?

N-am încă suficiente date pentru un Calcul Primar.

După ce traversară periculoasa zonă descoperită, Teg se opri. Puse la loc prelata de biocamuflaj şi închise raniţa în timp ce Duncan şi Lucilla aşteptau în tăcere. Oftă adânc. Prelata asta îl nelinişte a ori de câte ori trebuia să o folosească. Nu avea puterea de deflexiune a unui adevărat ecran de luptă, dar dacă ar fi fost atinsă de un fascicul laser, scurta deflagraţie care-ar fi rezultat ar fi putut să le fie fatală.

O jucărie periculoasă!

Teg fusese dintotdeauna suspicios faţă de asemenea invenţii sofisticate. Prefera să se bizuie pe propria lui inteligenţă, pe reflexele lui şi pe cele Cinci Poziţii ale Manierei Bene Gesserit pe care le învăţase de la mama sa.

Nu folosi instrumente, decât când sunt absolut necesare pentru a-ţi amplifica puterile trupului. Era unul dintre preceptele Bene Gesserit cele mai importante.

— De ce te-ai oprit? întrebă Lucilla.

— Ascult noaptea, răspunse Teg.

Duncan, a cărui faţă avea un aer spectral în lumina astrală filtrată de frunzişul copacilor, îl privi lung. Trăsăturile lui Teg aveau, cumva, darul să-l liniştească. De parcă s-ar fi aflat gravate, undeva, într-o memorie inaccesibilă. *Pot să am deplină încredere în omul acesta.*

Lucilla îşi zicea că motivul acestui popas era faptul că trupul bătrân al lui Teg avea nevoie de un răgaz de odihnă, dar nu se putea hotărî să-şi exprime cu voce tare părerea. Teg spusese că planul său de fugă includea şi o soluţie pentru a ajunge împreună cu Duncan pe Rakis. Foarte bine. Asta era tot ce conta deocamdată.

Era convinsă că adăpostul spre care îi conducea Teg nu putea fi decât o non-navă sau un non-spaţiu. Nimic altceva n-ar

fi fost suficient. Şi, după cum dedusese din cele câteva vorbe aruncate de Teg, cheia întregului plan de salvare era Patrin.

Lucilla fusese prima care înţelesese în ce fel avea să plătească Patrin fuga lor. Patrin era veriga cea mai slabă. Rămânea în spate, prizonierul lui Schwangyu. Capturarea ţintei false era inevitabilă. Şi numai un neghiob ar fi putut să-şi închipuie că unei Cucernice Maici cu puterile lui Schwangyu i-ar fi fost greu să smulgă secretele unui biet mascul. Schwangyu nici măcar n-ar fi trebuit să recurgă la mijloacele de persuasiune radicale. Subtilităţile Glasului şi metodele de interogare ce constituiau încă monopolul Bene Gesseritului — cutia cu durere şi presiunile neuronale — ar fi fost mai mult decât suficiente.

În aceste condiţii, singura formă pe care putea s-o ia loialitatea lui Patrin faţă de Basharul său era clară. Cum putuse Teg să fie atât de orb?

Dragostea!

Acea legătură veche şi puternică între cei doi bărbaţi. Schwangyu avea să acţioneze rapid şi fără menajamente. Patrin ştia asta. O ştia cu siguranţă şi Teg, dar nu-şi pusese problema.

Vocea lui Duncan o smulse cu brutalitate din gândurile în care se cufundase.

— Un topter! În spatele nostru!

— Iute!

Teg trase prelata din raniţă şi o aruncă peste ei. Ghemuiţi în bezna impregnată de mirosul de pământ reavăn, ascultară zgomotul ornitopterului care trecu pe deasupra lor fără a se opri şi fără a face cale întoarsă.

După ce se încredinţară că nu fuseseră detectaţi, porniră iarăşi la drum, călăuziţi de Teg pe *itinerarul memorizat* al lui Patrin.

— Era un aparat de recunoaştere, spuse Lucilla. Încep să bănuiască... sau Patrin...

— Economiseşte-ţi energia pentru mers, îi tăie vorba Teg.

Lucilla nu insistă. Ştiau amândoi că Patrin era mort. Orice discuţie era inutilă.

Nu-i un mentat oarecare, gândi ea.

Mama lui Teg fusese o Cucernică Maică Bene Gesserit care îşi învăţase fiul lucruri ce depăşeau limitele autorizate, deja înainte ca Bene Gesseritul să-l ia oficial în primire. Ghola-ul nu era singurul de aici care dispunea de resurse necunoscute.

Traseul pe care-l urmau părea a fi o potecă de animale ce urca şerpuind panta abruptă a unei coline acoperite de o pădure deasă. Lumina stelelor nu izbutea să străpungă frunzişul copacilor. Doar memoria extraordinară a mentatului îi menţinea pe drumul cel bun.

Lucilla simţea sub tălpi un sol spongios. Se ghida doar după auz, urmărind sunetul paşilor lui Teg.

Duncan e neobişnuit de tăcut, observă ea. *Parcă s-a închis în el însuşi.* Desigur, se supunea ordinelor. Îl urma pe Teg. Dar ea simţea că această obedienţă avea caracterul unei strategii de moment. Duncan îşi păstra gândurile doar pentru el. Se supunea fiindcă asta îi convenea momentan. Răzvrătirea lui Schwangyu implantase în el germenul unei independenţe sălbatice. Dar tleilaxu? Ce vor fi implantat *ei* în acest ghola?

Teg se opri pe prima porţiune plată de sub copacii uriaşi, pentru a-şi trage sufletul. Lucilla îl auzi respirând zgomotos. Asta îi aminti din nou că mentatul era foarte bătrân, mult prea bătrân pentru acest gen de efort. Îl întrebă cu blândeţe:

— Totul e-n regulă, Miles?

— Când n-o să fie, te anunţ eu.

— Cât mai avem? întrebă Duncan.

— Puţin.

Teg reluă urcuşul.

— Trebuie să iuţim pasul, spuse el după o clipă. Şaua asta de deal e ultima etapă.

Acum, când acceptase moartea lui Patrin ca pe o certitudine, gândurile lui reveneau neîncetat, ca acul unei busole, la Schwangyu şi la ceea ce trebuie că se petrecea în cugetul ei. Schwangyu simţea, probabil, că-i fuge pământul de sub picioare. Trecuseră patru zile şi patru nopţi fără a se da de urma fugarilor! Nişte inşi care puteau să-i scape astfel unei Cucernice Maici erau capabili de orice! Cu siguranţă că părăsiseră deja planeta. Cu o non-navă, fără doar şi poate. Dar dacă...

Raţionamentele lui Schwangyu vor fi fost pline de *dar dacă.*

Patrin fusese veriga fragilă, însă Patrin fusese învăţat să elimine orice verigă fragilă. Fusese învăţat de un maestru — Basharul Miles Teg.

Teg îşi scutură lacrimile cu o mişcare bruscă a capului. Necesităţile imediate cereau un fond de onestitate pe care nu-l putea evita. Nu fusese niciodată un bun mincinos, nici măcar cu

el însuşi. Încă din primele stadii ale formaţiei sale de mentat, îşi dăduse seama că mama sa, precum şi toate celelalte persoane care se ocupaseră de educaţia lui, implantaseră în el un profund simţ al onestităţii personale.

Aderarea la un cod al onoarei.

Acest cod, aşa cum putea să-l identifice în fiinţa lui, îl fascinase dintotdeauna pe Teg. El începea cu recunoaşterea faptului că oamenii nu erau creaţi cu toţii egali, că posedau aptitudini înnăscute diferite şi că trăiau evenimente diferite în cursul existenţei lor. Toate acestea produceau oameni cu înzestrări diferite, oameni diferiţi ca valoare.

Pentru a se conforma acestui cod, Teg înţelesese de timpuriu că trebuia să se situeze pe el însuşi cu precizie în fluxul ierarhiilor observabile şi să accepte ideea că poate va veni un moment din care nu va putea evolua mai mult.

Condiţionarea era profundă. Teg nu reuşise niciodată să-i descopere adevăratele rădăcini. În mod cert, era legată de ceva inerent umanităţii sale. Ea dicta, cu o forţă invincibilă, limitele comportamentului permis celor aflaţi deasupra lui ca şi celor aflaţi dedesubtul lui în piramida ierarhiei.

Iar cheia acestei relaţii este loialitatea.

Loialitatea circula de jos în sus şi de sus în jos, fixându-se oriunde găsea un punct de ancorare meritoriu. Teg ştia că suscitase el însuşi asemenea loialităţi. Şi nu se îndoia că Taraza l-ar fi susţinut în toate situaţiile, cu excepţia uneia singure: cea în care sacrificiul persoanei lui ar fi devenit necesar pentru supravieţuirea Comunităţii Surorilor. Lucru, de altfel, cu totul îndreptăţit. La asta se rezuma în ultimă instanţă loialitatea lor, a tuturor.

Sunt Basharul lui Taraza. Asta spune codul.

Şi acesta era codul care îl ucisese pe Patrin.

Sper că n-ai suferit, bătrânul meu prieten.

Din nou, Teg se opri sub plafonul înalt al copacilor. Scoţând din teaca cizmei pumnalul de luptă, crestă un mic semn în trunchiul cel mai apropiat.

— Ce faci? îl întrebă Lucilla.

— Un semn secret, răspunse el. Îl cunosc numai oamenii pe care i-am instruit eu. Şi Taraza, fireşte.

— Dar de ce...

— Am să-ţi explic mai târziu.

Porni mai departe şi se opri lângă un alt arbore, pe trunchiul căruia gravă acelaşi semn — o crestătură infimă care, în această pădure virgină, ar fi putut foarte bine să fie urma lăsată de gheara unui animal sălbatic.

În timp ce-şi continuau drumul, Teg îşi dădu seama că luase deja o decizie în privinţa lui Lucilla. Nu trebuia s-o lase să-şi ducă la îndeplinire planul în legătură cu ghola-ul. Toate proiecţiile sale mentatice referitoare la siguranţa şi integritatea psihică a ghola-ului ajungeau la aceeaşi concluzie. Trezirea amintirilor din epoca pre-ghola ale lui Duncan trebuia să aibă prioritate asupra oricărei Impregnări de către Lucilla. Teg era conştient că nu-i va fi uşor s-o contracareze. Pentru a înşela o Cucernică Maică era nevoie să fii mai bun mincinos decât se străduise el vreodată să fie.

Totul trebuia să pară cât mai firesc, rezultatul normal al împrejurărilor. Lucilla nu trebuia să bănuiască nici un moment că el o obstrucţiona. Teg nu-şi făcea prea multe iluzii în legătură cu şansele sale în faţa unei Cucernice Maici întărâtate. Soluţia optimă ar fi fost s-o ucidă. Asta i-ar fi fost, cu siguranţă, mult mai uşor. Dar consecinţele! Niciodată n-ar fi putut s-o convingă pe Taraza că recursese la o măsură atât de sângeroasă din necesitatea de a-i executa ordinele.

Nu. Trebuia să aştepte, observând şi ascultând, pentru a acţiona la momentul potrivit.

Ieşiră într-o poieniţă la capătul căreia se înălţa un perete de rocă vulcanică. La baza lui se zărea, în lumina stelelor, un hăţiş de tufe şi arbuşti spinoşi — pete întunecate pe fondul albicios al stâncii.

Teg reperă gaura şi mai întunecată de la rădăcina unei tufe.

— De aici încolo vom merge târâş, spuse el.

— Simt un miros de ars, zise Lucilla.

— Aici s-a oprit ţinta falsă, explică Teg. Ceva mai încolo, în stânga, a lăsat o zonă carbonizată, simulând urmele decolării unei non-nave.

Exclamaţia înăbuşită a lui Lucilla se auzi desluşit. *Ce cutezanţă!* Dacă Schwangyu s-ar fi încumetat să pună un preştient pe urma lui Duncan (care era singurul reperabil, Teg şi ea fiind protejaţi ca toţi descendenţii Sionei), toate semnele ar fi confirmat că ajunseseră până în acest loc, de unde părăsiseră planeta la bordul unei non-nave. Dar asta numai dacă...

— Unde ne duci? întrebă ea.
— Într-un non-glob Harkonnen, răspunse Teg. Se află aici de milenii şi nu ne aşteaptă decât pe noi.

În mod cu totul firesc, cei ce deţin puterea caută să împiedice dezvoltarea cercetării "sălbatice". Căutarea neîngrădită a cunoaşterii a produs, de când lumea, concurenţi indezirabili. Cei puternici nu doresc decât "cercetări restrânse", menite să dea naştere doar unor produse şi idei controlabile şi, mai cu seamă, permiţând ca majoritatea beneficiilor să revină investitorilor care aparţin sistemului. Din nefericire, un univers al hazardului, plin de variabile relative, nu poate oferi garanţia unor asemenea "cercetări restrânse".
Consideraţii referitoare la Ix
Arhivele Bene Gesserit

HEDLEY TUEK, Mare Preot şi conducător legitim al Rakisului, nu se simţea la înălţimea sarcinii ce-i era impusă în momentul de faţă.
Noaptea înnegurată de praf învăluia oraşul Keen, dar aici, în sala sa de audienţe, lumina numeroaselor licurigloburi alunga umbrele. Însă, până şi în acest loc din inima Templului răzbătea clar geamătul vântului, acel supliciu la care era supusă periodic planeta.
Sala de audienţe avea forma unui patrulater neregulat, de şapte metri lungime, cu un perete de patru metri la capătul mai lat. Peretele opus era doar cu puţin mai îngust. Tavanul, de asemenea, se înclina aproape imperceptibil în aceeaşi direcţie. Draperii din fibră de mirodenie şi combinaţii subtile ale zugrăvelii în galbenuri şi griuri deschise disimulau aceste iregularităţi. Una din draperii masca un cornet acustic al cărui rol era de a purta chiar şi sunetele cele mai slabe până la

urechile celor ce ascultau în odaia învecinată.

Darwi Odrade, noua comandanta a Citadelei Bene Gesserit de pe Rakis, era singură cu Tuek în sala de audienţe. Doar un spaţiu îngust separa cele două perne verzi pe care şedeau, faţă în faţă.

Tuek încercă să ascundă o strâmbătură. Efortul îi crispă trăsăturile, altminteri impozante, într-o mască revelatoare. Se pregătise cu cea mai mare grijă pentru confruntarea din seara aceasta. Costumierii ajustaseră îndelung roba pe trupul lui înalt şi solid. Sandale împletite din fir de aur îi împodobeau picioarele lungi. Distraiul de sub robă era un veşmânt de paradă — nu avea nici pompe, nici buzunare colectoare, nici reglaje dintre acelea care consumau timp şi răbdare pentru a fi puse la punct. Părul său sur şi mătăsos, lung până la umeri, era pieptănat îngrijit, încadrându-i perfect faţa pătrată, gura cu buze cărnoase şi bărbia masivă. Ochii lui căpătară brusc un aer de bunăvoinţă afabilă, o expresie pe care o copiase de la bunicul său. Cu această expresie îşi făcuse intrarea în sala de audienţe pentru a se întâlni cu Odrade. Se simţise foarte demn şi impunător în clipa aceea, dar acum avea impresia că era gol şi ciufulit.

Adevărul e că nu prea are mare lucru în cap, îşi spunea Odrade.

Cât despre Tuek, el gândea: *Nu pot să discut cu ea despre Manifestul ăla îngrozitor! Nu când un Maestru tleilaxu înconjurat de Dansatori-Feţe ascultă în camera de alături. Ce m-o fi apucat să mă pun într-o situaţie ca asta?*

— Este erezie, pur şi simplu, spuse cu voce tare.

— Dar voi nu reprezentaţi decât o religie printre atâtea altele, replică Odrade. Şi, cu cei care se întorc din Dispersie, proliferarea schismelor şi a credinţelor de tot felul va...

— Singura credinţă adevărată este a noastră! decretă Tuek.

Odrade îşi reprimă un zâmbet. *A zis-o tocmai la ţanc. Iar Waff l-a auzit, cu siguranţă.* Tuek era mai mult decât uşor de manipulat. Dacă Surorile nu se înşelau în privinţa lui Waff, cuvintele pe care le pronunţase Marele Preot aveau să-i provoace o furie turbată Maestrului tleilaxu. Pe un ton grav şi rău prevestitor, Odrade spuse:

— Manifestul ridică probleme care interesează pe toată lumea, pe credincioşi la fel ca şi pe necredincioşi.

— Ce au toate astea de-a face cu Copila Sfântă? făcu Tuek.

Mi-aţi trimis vorbă că trebuie să ne întâlnim pentru a discuta probleme referitoare la...

— Exact! Ştiţi foarte bine — şi nu încercaţi să negaţi acest lucru — că tot mai mulţi oameni încep să manifeste un adevărat cult pentru Sheeana. Manifestul dă de înţeles...

— Manifestul! Manifestul! E un document eretic care trebuie să dispară! Cât despre Sheeana, cerem să fie repusă sub tutela noastră, şi numai a noastră!

— Exclus, rosti cu voce blândă Odrade.

Ce agitat e, observă ea. Gâtul lui Tuek rămânea aproape ţeapăn în timp ce capul se mişca ba într-o parte, ba în alta. Toate mişcările indicau o draperie murală din dreapta lui Odrade, cu tot atâta discreţie ca şi când Tuek ar fi aţintit asupra locului respectiv un proiector. Cât de transparent era acest Mare Preot! La fel de bine ar fi putut să anunţe că Waff trăgea cu urechea, undeva, în spatele acelei draperii.....

— Aveţi de gând s-o luaţi de pe Rakis, o acuză Tuek.

— V-am promis că va rămâne aici, spuse Odrade.

— Dar de ce să nu...

— Ştiţi foarte bine! Sheeana şi-a exprimat cât se poate de clar dorinţele şi acest lucru vi s-a adus, cu siguranţă, la cunoştinţă. Vrea să devină Cucernică Maică.

— Dar ea e deja...

— Mare Preot Tuek! Nu vă mai prefaceţi. Sheeana a spus ce anume doreşte iar noi suntem bucuroase să-i facem pe plac. Ce obiecţii aţi putea ridica? Pe vremea fremenilor existau Cucernice Maici care-l slujeau pe Zeul Fracţionat. De ce n-ar exista şi în zilele noastre?

— Dumneavoastră, Surorile Bene Gesserit, vă pricepeţi a-i face pe oameni să spună ceea ce n-ar vrea să spună, declară acuzator Tuek. N-ar trebui să discutăm lucrurile acestea în particular. Consilierii mei...

— Consilierii dumneavoastră n-ar face decât sa ne tulbure discuţia. Implicaţiile Manifestului Atreides...

— Nu vreau să discut decât despre Sheeana!

Tuek îşi îndreptă umerii, adoptând ceea ce i se părea lui a fi postura sa de Mare Preot neînduplecat.

— Despre ea discutăm, replică Odrade.

— Atunci daţi-mi voie să vă spun răspicat că pretindem prezenţa mai multor preoţi în anturajul ei. Trebuie păzită de...

— Aşa cum a fost păzită pe terasa aceea?

— Cucernică Maică Odrade, vă aflaţi pe Planeta Sfântă Rakis! Nu aveţi, aici, nici un fel de drepturi fără îngăduinţa noastră!

— Drepturi? Sheeana a devenit ţinta — da, ţinta! — nenumăratelor ambiţii, iar dumneavoastră vorbiţi despre drepturi?

— Datoria mea de Mare Preot e clară. Sfânta Biserică a Zeului Fracţionat va...

— Mare Preot Tuek! Mă străduiesc din răsputeri să rămân în limitele decente ale politeţii. Ceea ce fac este atât în interesul dumneavoastră, cât şi în al nostru. Măsurile pe care le-am luat...

— Măsurile? Ce măsuri?

Cuvintele ieşiseră din gura lui Tuek ca o mârâială răguşită. Vrăjitoarele astea Bene Gesserit erau îngrozitoare! Cu tleilaxu în spatele lui şi cu o Cucernică Maică în faţa lui, Tuek se simţea ca o minge aruncată dintr-o parte într-alta, în jocul cumplit dintre două energii terifiante. Paşnicul Rakis, locul netulburat al activităţilor sale cotidiene, dispăruse, iar el fusese proiectat într-o arenă ale cărei reguli nici micar nu-i erau pe de-a-ntregul lămurite.

— Am cerut să vină aici Basharul Miles Teg, răspunse Odrade. Atâta tot. Primele sale detaşamente vor sosi curând. O să întărim apărările planetare ale Rakisului.

— Îndrăzniţi să ne impuneţi...

— Nu vă impunem nimic. Sistemul defensiv al Rakisului a fost reorganizat de statul-major al lui Teg la cererea propriului dumneavoastră tată. Acordul semnat cu acea ocazie a inclus, la insistenţele tatălui dumneavoastră, o clauză care prevede efectuarea de către noi a unor revizii periodice.

Tuek amuţi, năucit. Waff, acel sinistru pitic tleilaxu, auzise tot! Conflictul era inevitabil! Tleilaxu voiau să încheie un acord secret pentru stabilirea preţurilor melanjului. N-aveau să îngăduie amestecul Bene Gessaritului.

Odrade pomenise de tatăl lui, mort de mult. Tuek şi-ar fi dorit ca tatăl lui să fi fost acum în această sală. Tatăl lui fusese un om dârz. El ar fi ştiut cum s-o scoată la capăt cu aceste forţe potrivnice. Întotdeauna ştiuse să-i ţină la respect pe tleilaxu. Tuek îşi amintea de ziua în care ascultase (exact cum asculta Waff acum!) discuţia cu un trimis tleilaxu, pe nume Wose...

Însoţit de un altul, pe care-l chema Pook. Ledden Pook. Ce nume imposibile aveau cu toţii!

În gândurile încâlcite ale lui Tuek se ivi brusc un alt nume. Odrade îl pronunţase mai înainte: *Teg!* Monstrul ăla bătrân mai era încă în activitate?

Odrade vorbea din nou. Tuek, cu gâtlejul uscat, înghiţi anevoie şi se aplecă înainte pentru a asculta ce spunea.

— Teg va examina, cu această ocazie, şi starea securităţii voastre interne. După cele întâmplate pe acoperişul...

— Interzic în mod oficial acest amestec în afacerile noastre interne, protestă Tuek. De altfel, nici nu e necesar. Garda Preoţească este întru totul la înălţimea...

— La înălţimea? repetă Odrade, clătinând cu tristeţe din cap. Expresia nu mi se pare deloc la înălţimea noii situaţii de pe Rakis.

— Care nouă situaţie? întrebă Tuek cu o voce în care răzbătu spaima.

Odrade se mulţumi să-l privească în tăcere.

Tuek încercă să-şi pună puţină rânduiala în gânduri. Era cu putinţă ca Odrade să ştie de tleilaxu care ascultau în cealaltă cameră? Imposibil! Inspiră adânc, tremurat. Ce era cu povestea asta despre apărările Rakisului? Sistemul lor defensiv era excelent. Dispuneau de cele mai bune monitoare şi non-nave ixiene. În plus, toate marile puteri aveau interesul ca Rakisul să rămână independent, ca sursă suplimentară de mirodenie.

Toate, în afară de Bene Tleilax, cu supraproducţia blestematelor sale cuve axlotl!

Gândul ăsta îl făcu să se cutremure dintr-o dată. Tot ce spusese Cucernica Maică fusese auzit de un Maestru tleilaxu!

Tuek se rugă în gând lui Shai-Hulud, Zeul Fracţionat, să-l apere. Omuleţul înfiorător din încăperea alăturată pretindea că vorbeşte şi în numele ixienilor şi al Păstrăvăreselor. Îi dovedise cu documente. Asta era "noua situaţie" la care făcuse aluzie Odrade? Nimic nu le putea rămâne prea mult timp ascuns vrăjitoarelor Bene Gesserit!

Marele Preot nu-şi putea împiedica un fior ori de câte ori se gândea la Waff: capul ăla mic şi rotund, ochii scânteietori, nasul cârn şi dinţii aceia ascuţiţi pe care-i dezvelea într-un zâmbet crispat. Waff arăta ca un copil la o scară puţin mai mare, până ce-i întâlneai scânteierea aceea din ochi şi-l auzeai vorbind cu

glasul acela piţigăiat. Tuek îşi amintea ce-i spusese cândva tatăl său despre felul în care vorbeau cei de pe Tleilax: "Cu glăscioarele lor de copii, rostesc lucruri de-a dreptul monstruoase!"

Odrade se foi, schimbându-şi poziţia pe pernă. Se gândea la Waff, care trăgea cu urechea. Auzise îndeajuns? Surorile care, la rândul lor, ascultau în secret conversaţia îşi puneau, desigur, aceeaşi întrebare. Cucernicele Maici obişnuiau să analizeze în amănunţime înregistrările unor asemenea competiţii verbale, în vederea îmbunătăţirii lor, precum şi a descoperirii de noi avantaje pentru Comunitatea Surorilor.

Cred că Waff a auzit destul, îşi spuse în cele din urmă Odrade. *E momentul să schimbăm jocul.*

Pe tonul cel mai firesc cu putinţă, spuse:

— Mare Preot Tuek, o persoană importantă ascultă ce vorbim noi aici. E oare politicos să lăsaţi o asemenea persoană să tragă cu urechea pe furiş?

Tuek închise ochii. *Ştie!*

Redeschise ochii şi întâlni privirea impasibilă a Cucernicei Maici. Părea pregătită să aştepte astfel o veşnicie, până ce el avea să-i răspundă.

— Politicos? Eu...

— Invitaţi-l să vină să ia loc alături de noi.

Tuek îşi trecu dosul mâinii peste fruntea îmbrobonită. Tatăl său şi bunicul său, care fuseseră Mari Preoţi înaintea lui, stabiliseră răspunsuri rituale pentru o mulţime de situaţii, dar nici unul pentru un moment ca acesta. Să-l invite pe tleilaxu să vină să ia loc aici? În aceeaşi încăpere cu... Tuek îşi aminti deodată că avea oroare de mirosul Maeştrilor tleilaxu. Şi tatăl lui se plânsese adesea: "Oamenii ăştia miros a mâncăruri greţoase".

Odrade se ridică în picioare.

— Când cineva mă ascultă, rosti ea, prefer să-l privesc în ochi. E oare nevoie să mă duc să-l invit eu însămi pe...

— Nu, vă rog! spuse Tuek, oprind-o cu un gest al mâinii, dar fără a se ridica de pe pernă. N-am avut de ales. A venit cu documente semnate de Păstrăvărese şi de ixieni. A spus c-o să ne ajute s-o readucem pe Sheeana sub...

— Să vă ajute?

Odrade îl privi pe preotul scăldat în sudoare cu o expresie ce

aducea a milă. Şi unul ca ăsta îşi închipuia că guvernează Rakisul?

— E un conducător al Bene Tleilaxului, zise Tuek. Numele său este Waff şi…

— Ştiu cum îl cheamă şi ştiu pentru ce se află aici, Mare Preot Tuek. Ceea ce mă surprinde însă este că i-aţi îngăduit să ne spioneze şi...

— Nu-i vorba de spionaj! Purtăm negocieri. Vreau să zic… au apărut noi forţe de care trebuie să ţinem seamă în…

— Noi forţe? Ah, da! Târfele din Dispersie. Nu cumva acest Waff a şi adus câteva cu el?

Înainte ca Tuek să poată răspunde, uşa laterală a sălii de audienţe se deschise şi Waff îşi făcu intrarea ca la teatru, urmat de doi Dansatori-Feţe.

I s-a spus să nu aducă Dansatori-Feţe! gândi Odrade.

— Numai dumneavoastră singur, rosti ea întinzând degetul. Ceilalţi n-au fost invitaţi, nu-i aşa, Mare Preot Tuek?

Marele Preot se ridică greoi în picioare, conştient de faptul că era mult prea aproape de Odrade, amintindu-şi de toate poveştile înfricoşătoare care circulau pe seama isprăvilor fizice ale Cucernicelor Maici. Prezenţa Dansatorilor-Feţe nu făcea decât să-i sporească zăpăceala. Polimorfii îi inspiraseră dintotdeauna o panică nedefinită. Întorcându-se către uşă şi chinuindu-se să-şi compună o expresie amabilă, bolborosi:

— Numai... numai ambasadorul Waff, vă rog.

Cuvintele îi ardeau gâtlejul. Era mai mult decât groaznic! Se simţea ca şi când ar fi stat gol puşcă în faţa acestor oameni!

Odrade arătă o pernă din apropierea ei.

— Sunteţi Waff, nu? Poftiţi, vă rog, luaţi loc.

Waff înclină din cap de parcă atunci o vedea pentru prima oară. *Câtă politeţe!* Făcându-le semn Dansatorilor-Feţe să rămână afară, merse până la perna indicată, dar rămase în picioare.

Odrade observă tensiunile care clocoteau în piticul tleilaxu. Un soi de mârâit surd părea să-i joace pe buze. Tot mai purta armele acelea ascunse în mâneci. Avea de gând să încalce înţelegerea lor?

Era timpul, îşi spuse ea, ca suspiciunile lui Waff să-şi recapete acuitatea dintru început, ba chiar mai mult. Probabil că se simţea prins în laţ de manevrele lui Taraza. Avea nevoie de

acele Surori reproducătoare! Izul feromonilor îi dădea în vileag temerile profunde. Se gândea, aşadar, la partea lui din tranzacţie sau, cel puţin, la o *formă* oarecare de schimb. Taraza nu se aştepta, fireşte, ca Waff să împărtăşească toate informaţiile pe care le avea despre Onoratele Matres.

— Marele Preot Tuek îmi spune că sunteţi pe cale să purtaţi... ăăă, negocieri, zise Odrade.

Şi gândi: *Să-şi amintească acest cuvânt!* Waff ştia cu cine trebuiau purtate adevăratele negocieri. În timp ce vorbea, Odrade se lăsase în genunchi, apoi se reaşezase pe pernă, dar poziţionându-şi picioarele în aşa fel, încât să poată evita dintr-un salt orice atac din partea lui Waff.

Tleilaxul o privi un moment, apoi se întoarse spre perna pe care i-o arătase. Încet, se lăsă jos şi se aşeză, dar antebraţele sale rămaseră pe genunchi, cu mânecile robei îndreptate spre Tuek.

Ce-are de gând? se întrebă Odrade. Toate mişcările lui Waff indicau că pusese la cale ceva pe cont propriu. I se adresă din nou:

— Încercam să-l fac pe Marele Preot să înţeleagă importanţa pe care o are Manifestul Atreides pentru...

— Atreides! izbucni Tuek, mai degrabă prăbuşindu-se, decât aşezându-se pe perna sa. Aşa ceva nu poate proveni de la Atreizi.

— E un document cât se poate de elocvent, spuse Waff, întărind astfel temerile evidente ale Marelui Preot.

Asta, cel puţin, era conform planului, gândi Odrade.

— Promisiunea s'tori-ului nu poate fi ignorată, rosti ea. Mulţi confundă s'tori-ul cu prezenţa Dumnezeului sau zeului lor.

Waff îi aruncă o privire surprinsă şi mânioasă.

Tuek spuse:

— Ambasadorul Waff mi-a adus la cunoştinţă faptul că ixienii şi Păstrăvăresele sunt alarmaţi de această broşură, dar eu l-am asigurat că...

— Pe Păstrăvărese cred că putem să le ignorăm, interveni Odrade. Ele aud larma divină în tot locul.

Waff percepu ironia din cuvintele ei. Lui îi era adresată? Odrade avea dreptate în privinţa Păstrăvăreselor, bineînţeles. Se aflau atât de departe de vechea lor devoţiune, încât nu mai jucau decât un rol minor; iar în acest rol, puteau fi dirijate de

noii Dansatori-Feţe aflaţi acum la conducerea lor.
Tuek încercă să-i zâmbească lui Waff:
— Spuneaţi că ne-aţi putea ajuta să...
— Aveţi timp mai târziu pentru asta, îl întrerupse Odrade: Trebuia să menţină atenţia lui Tuek la documentul care îl tulbura într-atât. Continuă, parafrazând un pasaj din Manifest: Voinţa ta şi crezul tău — Întregul tău sistem de credinţă — Îţi domină universul.
Tuek recunoscu formularea. Citise oribilul document. Manifestul insinua că Zeul şi toate creaţiile Lui nu erau altceva decât plăsmuiri umane. Şovăi, întrebându-se cum ar fi trebuit să reacţioneze. Nici un Mare Preot nu putea trece cu vederea o asemenea erezie.
Înainte ca Tuek să-şi poată găsi cuvintele potrivite, Waff o ţintui pe Odrade cu privirea şi răspunse într-un mod pe care aceasta, fiind ce era, nu putea să nu-l interpreteze corect.
— Păcatul preştiinţei. Parcă aşa-i spune în documentul acela, nu? Şi nu tot acolo se spune că mintea credinciosului e o minte care stagnează?
— Întocmai! se repezi să întărească Tuek.
Se simţea recunoscător faţă de tleilaxu pentru intervenţia lui. Punctase exact esenţa acestei periculoase erezii!
Waff nu-i acordă nici o atenţie. Continua s-o privească fix pe Odrade. Bene Gesseritul chiar credea că scopurile sale erau de nepătruns? Ei bine, să se lovească, atunci, de o putere şi mai mare. Această Cucernică Maică se simţea atât de tare pe poziţie! Dar Bene Gesseritul era departe de a bănui modul în care Atotputernicul păzea viitorul Shariatului!
Tuek nu se lăsă. Reluă pe acelaşi ton surescitat:
— Manifestul ala atacă tot ce avem noi mai sfânt! Şi e pe cale de a fi răspândit pretutindeni!
— De către tleilaxu, preciză Odrade.
Waff ridică uşor antebraţele, aţintind armele spre Tuek. Ezita doar fiindcă îşi dădea seama că Odrade îi intuise în parte intenţiile.
Tuek îşi plimba privirea de la unul la celălalt. Acuzaţia lui Odrade era întemeiată? Sau era doar un alt vicleşug Bene Gesserit?
Odrade văzu şovăiala lui Waff şi-i ghici temeiul. Căuta însă cheia motivaţiilor sale. Ce avantaj ar fi putut să obţină tleilaxul

ucigându-l pe Tuek? De bună seamă, voia să-l înlocuiască pe Marele Preot cu unul dintre Dansatorii săi polimorfi. Dar ce urmărea să realizeze cu asta?

Pentru a câştiga timp, spuse:

— Ar trebui să fiţi mai prudent, domnule *ambasador* Waff.

— De când guvernează prudenţa necesităţile absolute? replică Waff.

Tuek se ridică în picioare şi se deplasă câţiva paşi, frângându-şi mâinile.

— Vă rog! rosti el. Ne aflăm într-un loc sfânt. Nu se cuvine să discutăm aici de erezii, decât ca să găsim o cale pentru a le combate. (Se întoarse spre Waff.) Nu e adevărat, nu-i aşa? Nu sunteţi autorii acelui document odios.

— Nu l-am conceput noi, admise Waff.

Afurisit de preot! Se fâţâia de colo-colo!

— Eram sigur! făcu Tuek, trecând în spatele lui Waff şi Odrade.

Odrade nu-l scăpa din ochi pe tleilaxu. Avea intenţii ucigaşe! Era absolut sigură. În spatele ei, Tuek zise:

— Nu vă puteţi închipui câte neajunsuri ne pricinuiţi, Cucernică Maică. Ser Waff ne-a propus să constituim un cartel al melanjului. I-am explicat că n-am putea să vă vindem mirodenie la un preţ mai mare fiindcă una dintre dumneavoastră a fost bunica Zeului.

Waff lăsă capul în jos, aşteptând. Preotul avea să revină în bătaia armelor sale. Dumnezeu nu va îngădui un eşec.

Tuek făcu doi paşi şi se opri în spatele lui Odrade, privindu-l pe Waff. Un fior de dezgust îi scutură trupul. Tleilaxu erau atât de abjecţi, atât de... amorali. Nu se putea avea nici o încredere în ei. Cum să ia de bună dezminţirea lui Waff?

Fără a-şi lua privirea de la tleilaxu, Odrade spuse:

— Sunteţi sigur, Mare Preot Tuek, că perspectiva unui venit mai mare nu v-a ispitit?

Văzu cum braţul drept al lui Waff se deplasează uşor în direcţia ei. Intenţiile lui erau acum limpezi.

— Mare Preot Tuek, rosti ea, acest tleilaxu vrea să ne asasineze pe amândoi.

La cuvintele ei, Waff întinse brusc braţele spre cele două ţinte separate, greu de atins. Mai înainte însă ca muşchii săi să poată reacţiona, Odrade sărise asupra lui. Auzi şuierul scurt al

lansatoarelor de săgeţi, dar nu simţi nici o înţepătură. Mâna ei stângă despică aerul, rupând braţul drept al lui Waff, în timp ce piciorul ei drept îi frângea braţul stâng.

Waff scoase un urlet.

Nu şi-ar fi închipuit niciodată că o Bene Gesserit era capabilă de asemenea rapiditate, aproape egală cu cea a Onoratei Matres de pe nava de conferinţe ixiană. În pofida durerii, nu se gândea decât că trebuia să transmită neapărat această informaţie la Bandalong. Cucernicele Maici erau capabile de derivaţii sinaptice în situaţii limită!

Uşa din spatele lui Odrade se deschise brusc şi Dansatorii-Feţe ai lui Waff dădură buzna în cameră. Dar Odrade era deja în spatele micuţului tleilaxu, cu ambele mâini încleştate de beregata lui.

— Rămâneţi pe loc sau s-a zis cu el! strigă ea.

Cei doi înlemniră.

Waff se zbătu, încercând să scape.

— Stai liniştit! porunci ea.

Apoi aruncă o privire către Tuek, care zăcea întins pe podea, în dreapta. Una dintre săgeţi îşi atinsese ţinta.

— Waff l-a ucis pe Marele Preot, spuse ea, vorbind pentru cei ce ascultau în secret.

Dansatorii-Feţe continuau să se holbeze la ea. Nehotărârea lor era uşor de desluşit. Nu încăpea îndoială că nici unul dintre ei nu-şi dădea seama în ce măsură cele petrecute făceau jocul Bene Gesseritului. Tleilaxu căzuseră în propria lor capcană!

— Luaţi cadavrul, ieşiţi pe culoar şi închideţi uşa; le spuse ea celor doi Dansatori-Feţe. Stăpânul vostru a făcut o prostie. Va avea nevoie de voi ceva mai târziu. (Apoi, adresându-i-se lui Waff:) Pe moment, ai mai multă nevoie de mine decât de ei. Spune-le să plece.

— Plecaţi, scheună Waff.

Cum polimorfii continuau s-o fixeze nemişcaţi, Odrade zise:

— Dacă nu ieşiţi imediat, îl omor şi pe urmă mă ocup şi de voi.

— Executarea! zbieră Waff.

De data aceasta, Dansatorii-Feţe hotărâră că era vorba de un ordin al Stăpânului lor şi se supuseră. Dar Odrade percepuse şi altceva în vocea lui Waff. Îşi dădu seama că va avea de lucru ca să-l smulgă din starea de isterie sinucigaşă.

De cum rămase singura cu el, extrase lansatoarele goale din mânecile lui şi le vârî în buzunar. Avea să le examineze mai târziu, pe îndelete, în privinţa braţelor rupte, tot ce putea face era să-l aducă pe Waff pentru câteva clipe în stare de inconştienţă şi să imobilizeze fracturile. Improviză atele din pernele Marelui Preot şi fâşii de pânză verde rupte dintr-o draperie.

Waff îşi recăpătă repede cunoştinţa. Gemu când dădu cu ochii de Odrade.

— Acum, dumneata şi cu mine suntem aliaţi, spuse ea. Evenimentele care s-au petrecut în această sală au fost urmărite de reprezentante ale Bene Gesseritului şi de membri ai unei facţiuni clericale care doreşte înlocuirea lui Tuek.

Totul mergea prea repede pentru Waff. Îi trebui un moment ca să priceapă ce-i spusese Odrade. Se concentră, totuşi, asupra aspectului celui mai important.

— Aliaţi?

— Îmi închipui ce partener dificil va fi fost Tuek, spuse Odrade. Mereu şovăitor, în pofida ofertei evident avantajoase. Le-ai făcut un serviciu anumitor preoţi eliminându-l.

— Ne ascultă şi-n clipa asta? scânci Waff.

— Bineînţeles. Dar să discutăm despre acel monopol al mirodeniei. Defunctul şi regretatul Mare Preot zicea că i-ai făcut o propunere. Să vedem dacă sunt în stare să ghicesc amploarea ofertei voastre.

— Braţele mele...gemu Waff.

— Bucură-te că mai eşti în viaţă. Dacă n-aveam prezenţa de spirit să mă reţin, puteam să te omor.

— Ar fi fost mai bine pentru mine, zise Waff punând capul în piept.

— Nu însă şi pentru Bene Tleilax, şi cu siguranţă nu pentru Comunitatea mea, replică Odrade, Ia să vedem... Da; ai promis să dotaţi Raki-sul cu noile tipuri de combine aeropurtate, cele care permit recoltarea mirodeniei atingând deşertul doar cu gurile de aspirare.

— Ai tras cu urechea! o acuză Waff.

— Câtuşi de puţin. E o ofertă foarte îmbietoare. Şi sunt sigură că ixienii vi le furnizează pe gratis, motivaţi de propriik lor interese. Să continui?

— Ai spus că suntem aliaţi.

— Existenţa unui cartel ar sili Ghilda să cumpere şi mai multe maşini de navigaţie ixiene, urmă netulburată Odrade. Ghilda ar ajunge, astfel, între fălcile concasorului vostru.

Waff ridică brusc capul pentru a o fulgera cu privirea. Mişcarea îi provocă junghiuri crâncene în braţele rupte şi-i smulse un geamăt. În ciuda durerii, o cercetă atent pe Odrade printre pleoapele întredeschise. Vrăjitoarele credeau că la asta se reducea tot planul tleilaxu? Nu îndrăznea să spere că Bene Gesseritul se amăgea până într-atât.

— Bineînţeles, nu în asta consta planul vostru de căpetenie, spuse Odrade.

Waff făcu ochii mari. Îi citea gândurile!

— Sunt dezonorat, zise el. Cruţându-mi viaţa, ai cruţat ceva inutil.

Se lăsă, moale, pe pernă.

Odrade inspiră adânc. *E timpul să folosesc rezultatele analizelor elaborate de Casa Canonicatului.* Se aplecă la urechea lui Waff şi şopti:

— Shariatul are încă nevoie de dumneata.

Waff îşi înăbuşi o exclamaţie.

Odrade îşi îndreptă spatele. Reacţia lui Waff spunea totul. Analizele erau confirmate.

— Credeaţi că veţi putea găsi aliaţi mai buni printre Rătăcitele din Dispersie, reluă ea. Onoratele Matres şi alte curtezane de teapa lor. Dar te întreb: face limorcul alianţă cu gunoiul lui?

Waff nu auzise rostindu-se această întrebare decât în cercul tainic al kehlului. Albindu-se la faţă, începu să respire mărunt, sacadat. Ce implicaţii aveau cuvintele ei! Se sili să ignore durerea care îi străpungea braţele. *Aliaţi,* spusese ea. Şi ştia de Shariat! Cum de ştia?

— Ar putea vreunul din noi să rămână nepăsător la numeroasele avantaje pe care le-ar prezenta o alianţă între Bene Tleilax şi Bene Gesseiît? întrebă Odrade.

O alianţă cu vrăjitoarele powindah? Gândurile se învârtejeau în capul lui Waff. Iar durerea vie din braţe… Abia dacă izbutea s-o ţină în şah. Momentul acesta părea atât de fragil! Simţi sub limbă gustul acid al fierii.

— Ahh! făcu Odrade. Auzi? Preotul Krutansik şi cei din facţiunea sa au sosit la uşa noastră. Or să propună ca unul

dintre Dansatorii dumitale să se substituie defunctului Hedley Tuek. Orice altă soluţie ar cauza prea multă zarvă. Krutansik e un om destul de înţelept, care s-a ţinut în umbră până acum. Unchiul său, Stiros, l-a instruit bine.

— Ce are de câştigat Bene Gesseritul dintr-o alianţă cu noi? izbuti Waff să întrebe.

Odrade zâmbi. Acum putea spune adevărul. Ceea ce era întotdeauna mult mai uşor şi, adesea, constituia cel mai convingător argument.

— Supravieţuirea sa în faţa furtunii ce se apropie dinspre Dispersie, răspunse. Şi supravieţuirea Bene Tleilaxului. Ultimul lucru pe care l-am putea dori ar fi pieirea celor ce sunt păstrătorii *Marii Credinţe.*

Waff se înfundă în pernă. Femeia o spusese pe faţă! Apoi înţelese. Ce dacă auziseră şi alţii? Oricum, n-ar fi fost în stare să pătrundă înţelesul tainic al cuvintelor ei.

— Maicile noastre reproducătoare sunt la dispoziţia dumitale, rosti Odrade.

Waff avu senzaţia că un cerc de fier îi eliberează deodată pieptul. Lucrul de neaşteptat, lucrul de neînchipuit, lucrul *de necrezut* era adevărat! Bene Gesseritul nu era powindah! Curând, întregul univers avea să urmeze Bene Tleilaxul întru slava Adevăratei Credinţe! Dumnezeu n-avea să îngăduie altă cale. Mai cu seamă nu aici, pe planeta Profetului!

Birocraţia ucide iniţiativa. Nimic nu urăsc birocraţii mai mult decât inovaţia, îndeosebi inovaţia care produce rezultate mai bune decât vechile rutine tradiţionale. Îmbunătăţirile îi fac întotdeauna să pară inepţi pe cei aflaţi în vârful piramidei. Şi cui îi face plăcere să pară inept?

Aplicarea procedurii prin eliminare în arta guvernării

RAPOARTELE, rezumatele şi consemnările de tot felul se înşirau de la un capăt la altul al mesei lungi la care stătea Taraza. Cu excepţia gărzii de noapte şi a serviciilor esenţiale, întreaga Casă a Canonicatului era cufundată în somn. Doar sunetele familiare ale maşinilor care asigurau funcţionarea instalaţiilor răzbăteau până la apartamentele ei private. Două 1icurigloburi pluteau deasupra mesei, scăldând într-o lumină galbenă suprafaţa lemnului închis la culoare şi teancurile de hârtie riduliană. Fereastra din faţa mesei era o oglindă întunecată ce reflecta încăperea.

Arhive!

Holoproiectorul continua să debiteze, deasupra tăbliei mesei, fluxul pâlpâitor al informaţiilor pe care le ceruse Taraza. Maica Superioară le trata cu destulă mefienţă pe Arhiviste. Era o atitudine contradictorie, în măsura în care recunoştea, totuşi, necesitatea clasificării informaţiilor. Dar Arhivele Canonicatului erau, pentru ea, o junglă de abrevieri, sisteme de notaţie specializate, trimiteri şi referinţe codificate care necesitau deseori, spre a putea fi înţelese, recurgerea la serviciile unui mentat sau, mai rău, în momentele de extremă oboseală, la scotocirea printre Celelalte Memorii. Toate Arhivistele erau şi mentaţi, fireşte, dar asta n-o încălzea cu nimic pe Taraza. Arhivele nu puteau fi niciodată consultate direct. O bună parte a informaţiilor obţinute din această sursă depindea de interpretarea dată de persoana care le furniza. Altminteri (lucru şi mai nesuferit!), trebuia să te bizui pe căutarea automată efectuată de holosisteme. Ceea ce, iarăşi, implica o dependenţă de persoanele ce serveau sistemele. Toate astea confereau unor funcţionare mai multă autoritate decât ar fi dorit Taraza să le delege.

Dependenţe!

Taraza ura dependenţa. Era o recunoaştere amară, care-i amintea că puţine evenimente din realitate se desfăşurau aşa cum îţi închipuiai că vor trebui să se desfăşoare. Chiar şi cele mai bune proiecţii mentatice acumulau erori… dacă li se lăsa destul timp.

Totuşi, fiecare iniţiativă a Comunităţii cerea în mod imperativ

consultarea Arhivelor şi elaborarea unor analize aparent nesfârşite. Până şi operaţiile comerciale cele mai banale pretindeau acest lucru. Pentru Taraza, era o cauză frecventă de iritare. Trebuia să semneze cutare contract? Era bine să încheie cutare tranzacţie?

Întotdeauna venea clipa când, în cursul unei şedinţe, se vedea nevoită să tranşeze:

"Se aprobă analiza Arhivistei Hesterion."

Sau, cum se întâmpla deseori: "Raportul Arhivistelor se respinge din lipsă de pertinenţă".

Taraza se aplecă în faţă pentru a studia holoproiecţia: "Studiu de program genetic referitor la subiectul Waff'.

Examină parametrii stabiliţi pe baza eşantioanelor celulare trimise de Odrade. Se întâmpla destul de rar ca o simplă zgâriere cu unghia să furnizeze suficient material pentru o analiză sigură, dar Odrade se descurcase destul de bine sub pretextul imobilizării braţelor fracturate ale tleilaxului. Taraza clătină din cap la vederea datelor. Eventualele progenituri s-ar fi dovedit cu siguranţă aidoma tuturor celorlalte obţinute în urma încercărilor de încrucişare efectuate de Bene Gesserit cu tleilaxu. Femelele ar fi fost refractare la orice sondaj de memorie; masculii, evident, n-ar fi oferit decât un haos impenetrabil şi respingător.

Taraza se lăsă pe spate şi suspină. De îndată ce era vorba de date genetice, referinţele şi contrareferinţele căpătau proporţii copleşitoare. Oficial, banca de date se numea "Fişierul Apartenenţelor Ancestrale", FAA pentru Arhiviste. Surorile îi spuneau, de obicei, "Registrul armăsarilor de prăsilă", denumire care, deşi justificată, nu evoca nici pe departe incredibila complexitate a detaliilor ce figurau în sistemul de clasificare al Arhivelor. Ceruse proiecţia parametrilor lui Waff pe trei sute de generaţii, un calcul simplu şi relativ rapid, suficient pentru formarea unei imagini de ansamblu. Liniile principale de tip 300G (bunăoară, cea a lui Teg, cu toţi fraţii, surorile şi colateralii) se dovediseră fiabile de milenii. Instinctul îi spunea lui Taraza că ar fi fost zadarnic să-şi piardă timpul împingând mai mult de atât proiecţia referitoare la Waff.

Simţi cum o răzbeşte oboseala. Îşi lăsă pentru o clipă capul pe braţele sprijinite de tăblia rece a mesei.

Şi dacă mă înşel cu privire la Rakis ?

Argumentele opoziţiei nu puteau fi aruncate în praful Arhivelor.

Blestemată fie dependenţa asta de calculatoare!

Bene Gesseritul îşi prelucrase pe calculator liniile genetice principale încă din Zilele Întunecate de după Jihadul Butlerian care nimicise "maşinile gânditoare". În zilele "mai luminate" de astăzi, tendinţa era de a da uitării motivaţiile inconştiente care duseseră la acea orgie a distrugerii din trecutul îndepărtat.

Uneori, ni se întâmplă să luăm decizii perfect responsabile din motive de care nu suntem conştienţi. O cercetare conştientă şi minuţioasă a Arhivelor sau a Celorlalte Memorii nu oferă, din acest punct de vedere, nici o garanţie.

Taraza îşi smuci o mână de sub frunte şi izbi cu palma suprafaţa mesei. Nu-i plăcea să aibă de-a face cu Arhivistele astea care aduceau, în pas alergător, *răspunsuri* la întrebările ei. Arhivistele alcătuiau o coterie dispreţuitoare, vehiculând glume pe care le gustau numai ele. Le auzise comparându-şi lucrul la FAA cu activitatea crescătorilor de vite, auto-intitulându-se ba Asociaţia Zootehnistelor, ba Societatea pentru Protecţia Animalelor. Fire-ar afurisite cu bancurile lor stupide! Miza deciziei din clipa de faţă era mai importantă decât ar fi fost ele capabile să-şi imagineze. Subordonatele astea, care doar executau nişte ordine, nu aveau responsabilităţile ei.

Înălţă capul şi privi, la celălalt capăt al camerei, nişa unde se afla bustul Surorii Chenoeh, ilustra înaintaşă care îl întâlnise pe Tiran şi-i consemnase spusele pentru posteritate.

Tu ai ştiut. Deşi n-ai fost niciodată Cucernică Maică, ai ştiut. O demonstrează raportul tău. Cum de-ai ştiut să iei hotărârea cea bună?

Cererii de sprijin militar a lui Odrade trebuia să i se dea curs imediat. Marja de timp era prea îngustă. Dar acum, când Teg, Lucilla şi ghola-ul dispăruseră fără urmă, trebuia pus în aplicare planul pentru situaţii neprevăzute.

Afurisitul de Teg!

Încă una din acţiunile lui imprevizibile. Nu putea să-l lase pe ghola expus pericolului, bineînţeles. Intenţiile lui Schwangyu erau cât se poate de evidente.

Ce făcuse Teg? Se refugiase la Ysai sau într-unul dintre celelalte mari oraşe de pe Gammu? Nu. Dacă acesta ar fi fost cazul, până acum i-ar fi dat de ştire printr-unul din contactele

secrete pe care le pregătiseră. Poseda o listă completă a acelor contacte, iar pe unele dintre ele se îngrijise să le verifice personal.

Era limpede că Teg nu avea încredere deplină în aceste contacte. Remarcase ceva, în cursul turului său de inspecţie, ceva ce nu comunicase prin intermediul lui Bellonda.

Trebuia convocat Burzmali pentru a fi pus la curent cu evenimentele. Burzmali era cel mai competent. Format de Teg însuşi, era principalul candidat la titlul de Bashar Suprem. Burzmali trebuia trimis pe Gammu.

Sunt pe cale să mizez pe o intuiţie, îşi spuse Taraza.

Dar dacă Teg hotărâse să se ascundă în gaură de şarpe, urma pornea de pe Gammu. Şi poate că tot acolo sfârşea. Da, Burzmali trebuia trimis pe Gammu. Rakisul trebuia să mai aştepte, nu exista altă soluţie. Avantajele acestei mutări erau evidente. Ghilda n-avea să se alarmeze. Tleilaxu şi cele din Dispersie, în schimb, aveau să muşte cu siguranţă din momeală. Dacă Odrade nu izbutea să-i prindă în capcană pe tleilaxu... dar nu, Odrade n-avea cum să dea greş. Lucrul acesta era acum aproape o certitudine.

Imprevizibilul.

Vezi, Miles? Am învăţat câte ceva de la dumneata.

Nimic din toate acestea însă nu rezolva problema opoziţiei dinlăuntrul Comunităţii.

Taraza îşi lipi palmele de tăblia mesei şi apăsă cu putere, ca şi când ar fi încercat să ia pulsul celor de aici, din Casa Canonicatului, care împărtăşeau opiniile lui Schwangyu. Împotrivirea verbală se domolise, dar asta însemna întotdeauna că se pregătea o izbucnire violentă.

Ce trebuie să fac?

O Maică Superioară era, în principiu, imună la indecizie în momente de criză. Dar noile relaţii stabilite cu Tleilaxul răvăşiseră datele problemei. Unele recomandări pentru Odrade păreau evidente şi fuseseră deja transmise. Această fracţiune a planului era plauzibilă şi simplă.

Waff trebuia dus în deşert, cât mai departe de orice priviri indiscrete. Trebuia pusă la cale o situaţie limită care să se soldeze cu o experienţă religioasă după vechiul şi încercatul tipar stabilit de Missionaria Protectiva. Trebuia determinat dacă tleilaxu foloseau procesul de creare a ghola-ilor pentru a dobândi

propriul lor gen de nemurire. Odrade era perfect capabilă să ducă la bun sfârşit această parte a planului remaniat. Dar totul depindea, în bună măsură, de fata aceea, Sheeana.

Viermii sunt, de fapt, marea necunoscută.

Taraza îşi reaminti sieşi că viermii de astăzi nu mai erau cei din trecutul Rakisului. Chiar dacă Sheeana făcuse dovada puterii pe care o avea asupra lor, viermii aceştia rămâneau creaturi imprevizibile. Cum ar fi spus Arhivistele, n-aveau dosar. Taraza nu se îndoia de corectitudinea deducţiei lui Odrade cu privire la rakieni şi dansurile lor. Era un punct pozitiv.

Un limbaj.

Dar pe care noi încă nu-l vorbim. Era un punct negativ.

Trebuie să iau o hotărâre în noaptea asta!

Taraza îşi lăsă spiritul conştient să rătăcească pentru o clipă de-a lungul şirului neîntrerupt de Maici Superioare ale căror amintiri se aflau ferecate în lăcaşul fragil care era conştiinţa ei şi cea a doar altor două Cucernice Maici: Bellonda şi Hesterion. Era o potecă întortocheată printre Celelalte Memorii şi se simţea prea obosită acum pentru a o parcurge până la capăt. Chiar pe marginea potecii, ar fi dat de observaţii asupra lui Muad'Dib, bastardul Atreides care zguduise de două ori universul — mai întâi îngenunchind Imperiul cu hoardele lui de fremeni, apoi zămislindu-l pe Tiran.

Dacă suntem înfrânte de data asta, s-ar putea să se termine cu noi, gândi ea. *Riscăm să fim înghiţite cu totul de aceste femele-demoni din Dispersie.*

Exista o soluţie de rezervă: copila de pe Rakis putea fi evacuată spre planetele centrale ale Comunităţii Surorilor pentru a-şi petrece restul vieţii, undeva, la capătul unui lung voiaj la bordul unei non-nave. O retragere deloc onorabilă.

Atâtea lucruri depindeau de Teg. Oare înşelase, pentru prima oară, aşteptările Bene Gesseritului, sau găsise un mod imprevizibil de a pune la adăpost ghola-ul?

Trebuie să câştigăm timp, îşi spuse Taraza. *Trebuie să-i lăsăm lui Teg posibilitatea de a intra în legătură cu noi. Odrade va trebui să tergiverseze cât mai mult lucrurile pe Rakis.*

Era o tactică periculoasă, dar evenimentele o impuneau.

Cu spatele ţeapăn, Taraza se ridică din caniscaun şi se apropie de fereastra întunecată. Planeta Canonicatului era învăluită în beznă presărată cu stele. Un refugiu. Planeta

Canonicatului. Asemenea planete nici măcar nu primeau nume; aveau doar un număr, undeva, în Arhive. Aceasta cunoscuse paisprezece secole de ocupaţie Bene Gesserit, dar ce însemnau paisprezece secole în faţa eternităţii? Se gândi la non-navele care făceau de strajă pe orbită. Chintesenţa sistemului defensiv al lui Teg. Şi totuşi, Planeta Canonicatului rămânea vulnerabilă.

Problema purta un nume: "descoperirea întâmplătoare".

Era o deficienţă care existase dintotdeauna. Acolo, în Dispersie, omenirea cunoştea o expansiune în formă de curbă exponenţială, răspândindu-se într-un spaţiu nemărginit. Poteca de Aur a Tiranului era, în sfârşit, asigurată. Sau nu? Cu siguranţă că viermele Atreides plănuise mai mult decât doar supravieţuirea speciei.

Ne-a făcut ceva ce încă n-am reuşit să dăm la iveală, nici măcar după atâtea milenii. Eu cred că ştiu ce-a făcut. Opoziţia însă este de altă părere.

Nu era niciodată uşor, pentru Cucernicele Maici, să privească înapoi la robia pe care o înduraseră sub Leto II în decursul celor trei mii cinci sute de ani în care acesta îşi mânase cu biciul Imperiul pe Poteca sa de Aur.

Ne blocăm când privim retrospectiv la acea epocă.

Observându-şi propria imagine oglindită în plazul întunecat al ferestrei, Taraza se încruntă. Avea o faţă mohorâtă, pe care se citeau cu uşurinţă semnele oboselii.

Am toate motivele să fiu obosită şi mohorâtă!

Ştia că formaţia ei o orientase în mod deliberat spre configuraţiile negative. Acestea constituiau apărările şi forţele ei. Rămăsese întotdeauna distantă în toate relaţiile sale umane, chiar şi în misiunile de seducţie pe care le îndeplinise cândva în folosul Maestrelor Geneticiene. Taraza fusese dintotdeauna avocata diavolului şi această componentă devenise predominantă în întreaga Comunitate, ca o consecinţă firească a ridicării ei la rangul de Maică Superioară. Asemenea condiţii erau prielnice dezvoltării opoziţiei.

Cum spuneau sufii: *Putregaiul din centru se propagă către periferie.*

Ceea ce nu spuneau, însă, era că existau şi putregaiuri utile, preţioase.

Avea, pentru a se linişti, câteva date pe care putea să se bizuie. În migraţiile sale umane, Dispersia dusese cu ea lecţiile

Tiranului, modificate de o manieră sau alta, dar, în ultimă instanţă, recognoscibile. Şi într-o zi avea să se descopere o cale de anulare a invizibilităţii non-navelor. Taraza nu credea că Rătăciţii din Dispersie făcuseră deja această descoperire. Cel puţin, nu Rătăcitele ce reveneau acum să dea târcoale regiunilor din univers care le zămisliseră.

Nu exista absolut nici o rută sigură printre forţele ce se înfruntau, dar Taraza considera că Bene Gesseritul se înarmase cât de bine îi stătuse în puteri. Problema Comunităţii era oarecum asemănătoare cu cea a Navigatorilor Ghildei care-şi strecurau navele printre pliurile spaţiului, evitând coliziunile şi capcanele.

Capcanele. Asta era cheia. Şi, chiar în acest moment, Odrade arma capcanele pe care Comunitatea Surorilor le pregătise pentru tleilaxu.

Ori de câte ori Taraza se gândea la Odrade, şi asta se întâmpla deseori în aceste vremuri de criză, vechea lor legătură părea să se strângă. Era ca şi când ar fi contemplat o tapiserie decolorată, unde doar unele trăsături îşi mai păstrau strălucirea. Iar trăsătura cea mai strălucitoare, cea care îi asigura lui Odrade o poziţie trainică în preajma posturilor de comandă ale Comunităţii, era aptitudinea ei de a trece peste detalii pentru a ajunge direct la miezul adesea surprinzător al unui conflict. Era o formă a acelei periculoase preştiinţe a Atreizilor ce lucra în secret înlăuntrul ei. Folosirea acestui talent ascuns constituia punctul care ridicase cele mai multe critici din partea opoziţiei şi singurul argument căruia Taraza se vedea nevoită să-i recunoască valabilitatea. Acest fenomen insidios, ale cărui mişcări profunde nu răzbăteau la suprafaţă decât sub forma unor turbulenţe ocazionale, *acesta* era adevărata problemă!

"Trebuie să ne folosim de Odrade, dar să nu şovăim s-o eliminăm dacă va fi necesar", pledase Taraza. "Ne vor rămâne, oricum, cele mai multe dintre progeniturile ei."

Taraza ştia că putea conta pe Lucilla... presupunând că Lucilla se adăpostise pe undeva împreună cu Teg şi cu ghola-ul. Desigur, mai existau şi alţi asasini de rezervă în Citadela de pe Rakis. Era o armă pe care poate că avea să fie ne voie s-o amorseze curând.

Simţi, dintr-o dată, un puternic tumult lăuntric. Celelalte Memorii îi recomandau extremă prudenţă. Niciodată nu trebuia

să se mai întâmple să piardă controlul liniilor genetice! Da, dacă Odrade ar fi scăpat cu viaţă în urma unei tentative de eliminare, s-ar fi înstrăinat de Bene Gesserit pentru totdeauna. Odrade era o Cucernică Maică desăvârşită. Şi asemenea Cucernice Maici vor mai fi dăinuit şi în Dispersie. Nu printre Onoratele Matres pe care Comunitatea avusese prilejul să le observe... dar...

Niciodată! Aceasta era deviza operaţională. Niciodată un alt Kwisatz Haderach sau un alt Tiran!

Trebuiau supravegheate reproducătoarele. Trebuiau supravegheate progeniturile lor.

Cucernicele Maici nu mureau când le murea carnea. Ele se cufundau tot mai adânc şi mai adânc în miezul viu al Bene Gesseritului, până ce recomandările lor ocazionale şi chiar observaţiile lor inconştiente deveneau parte integrantă a continuităţii Ordinului.

Nu trebuie comisă nici o greşeală în privinţa lui Odrade!

Protecţia contra lui Odrade necesita măsuri specifice, adaptate cu cea mai mare minuţiozitate. Odrade, care îngăduia o afectivitate limitată — "un pic de căldură umană", după cum se exprima ea —, susţinea că emoţiile puteau fi sursa unor intuiţii preţioase, cu condiţia să nu te laşi guvernată de ele. Taraza vedea în această *căldură umană* o portiţă spre inima lui Odrade, o deschidere care o făcea vulnerabilă.

Ştiu foarte bine ce gândeşti tu despre mine, Dar, cu căldura ta umană faţă de o veche colegă de şcoală. Consideri că reprezint un pericol potenţial pentru Comunitate, dar că pot fi salvată, chiar împotriva voinţei mele, de "prietene" vigilente.

Taraza nu ignora faptul că unele dintre consilierele ei împărtăşeau părerea lui Odrade, deşi se mulţumeau să asculte în tăcere şi să-şi păstreze judecăţile pentru ele. Cele mai multe se conduceau încă după indicaţiile lui Taraza, dar destule ştiau de talentul eratic al lui Odrade şi sesizaseră îndoielile ei. Un singur lucru continua să asigure coeziunea Surorilor şi Taraza nu încerca să se amăgească în această privinţă.

Fiecare Maică Superioară acţiona în temeiul unei profunde şi absolute loialităţi faţă de Comunitatea Surorilor. Nimic nu trebuia să pună în pericol continuitatea Bene Gesseritului, şi în nici un caz propriile ei decizii. Cu scrupulozitatea şi asprimea ei autocritică, Taraza îşi examina tot timpul propria-i relaţie cu perenitatea Ordinului.

În mod cert, nu exista nici o necesitate imediată de a o elimina pe Odrade. Totuşi, Odrade se afla în prezent atât de aproape de esenţa proiectului ghola, încât mai nimic din ceea ce se petrecea acolo n-ar fi putut scăpa observaţiei sale pătrunzătoare. Avea să sfârşească prin a deduce o bună parte din ceea ce nu i se dezvăluise. Manifestul Atreides fusese aproape un joc de noroc. Odrade, persoana cea mai indicată pentru a-l elabora, nu putuse decât să-şi aprofundeze intuiţiile atunci când îl redactase, însă cuvintele înseşi constituiau bariera cea mai puternică împotriva oricărei revelaţii.

Waff avea să aprecieze acest lucru, îşi spuse Taraza.

Plecă de lângă fereastra întunecată şi se duse să se reaşeze în caniscaun. Momentul deciziei cruciale — punctul din care nu mai exista întoarcere — putea fi amânat, dar trebuiau luate măsuri tranzitorii. Redactă mental o ciornă de mesaj şi o examină cu minuţiozitate în timp ce transmitea ordinul convocării lui Burzmali. Da, elevul preferat al Basharului avea să intre în acţiune, dar nu aşa cum voia Odrade.

Mesajul adresat lui Odrade era cât se poate de simplu:

"Ajutoarele sunt pe drum. Deocamdată, tu eşti la faţa locului, Dar. În ceea ce priveşte securitatea Sheeanei, fă cum crezi. În rest, şi în măsura în care nimic nu contravine ordinelor mele, execută planul stabilit."

Gata. Asta era. Odrade avea deja instrucţiunile ei, liniile generale care însemnau, pentru ea, "planul stabilit", chiar dacă sesiza caracterul incomplet al ansamblului.

Odrade avea să se execute. Acel "Dar" cădea bine, îşi spuse Taraza. *Dar şi Tar...* Breşa pe care o reprezenta în *căldura umană* a lui Odrade era cea mai bună supapă de siguranţă.

Masa lungă din dreapta este aşternută pentru un ospăţ cu friptură de iepure de deşert cu sos cepeda. Celelalte feluri, începând de la capătul îndepărtat al mesei, în sensul acelor de ceasornic, sunt: aplomaj de Sirius, chukka sub clopot de sticlă, cafea cu melanj (de remarcat

emblema şoimului Atreides de pe filtru), pot-à-oie şi, în clondirul din cristal de Balut, vin spumos de Caladan. De remarcat şi anticul detector de otrăvuri disimulat în braţele candelabrului.

Dar-es-Balat

Descrierea unei diorame din Muzeu

TEG îl găsi pe Duncan în micul refectoriu de lângă bucătăria sclipitoare a non-globului. Oprindu-se în pragul odăii, îl studie cu atenţie pe ghola. Trecuseră opt zile de la sosirea lor în acest loc şi băiatul părea să-şi fi depăşit furia ciudată care pusese stăpânire pe el când pătrunseseră în tubul de acces al globului.

Mai întâi traversaseră o grotă cu tavanul jos, care mirosea puternic a urs. Stânca din fundul bârlogului nu era deloc stâncă, deşi ar fi putut să înşele o examinare cu instrumentele cele mai sofisticate. O uşoară protuberanţă din "stâncă" se putea roti, dacă ştiai sau descopereai din întâmplare codul secret. Manevra făcea să se deschidă întregul perete din spate al grotei.

Tubul de acces, care se ilumină automat de îndată ce peretele se reînchise în spatele lor, avea pereţii şi tavanul ornamentaţi cu grifonul Harkonnenilor. Teg şi-l imaginase dintr-o dată pe adolescentul Patrin dând peste acest loc pentru prima oară *(Şocul! Emoţia! Exaltarea!)* şi nu observă reacţia lui Duncan decât în momentul în care percepu un mârâit surd care umplea spaţiul închis din jurul lor.

Duncan era cel ce mârâia (sau gemea) astfel, cu pumnii strânşi, cu privirea aţintită la un grifon Harkonnen de pe peretele din dreapta. Pe chipul lui, furia şi buimăceala luptau pentru supremaţie. Ridică brusc amândoi pumnii şi izbi basorelieful care îl domina, însângerându-şi mâinile.

— Fie ei blestemaţi în hăurile din fundul iadului! strigă.

Era o imprecaţie curios de matură într-o gură atât de tânără.

De cum pronunţă aceste cuvinte, Duncan fu năpădit de un tremur necontrolat. Lucilla îl cuprinse pe după umeri şi-i mângâie ceafa cu mişcări alinătoare, aproape senzuale, până ce tremurul se potoli.

— Ce m-a apucat să fac asta? întrebă el în şoaptă.

— Vei şti când ţi se va restabili memoria originală, răspunse

ea.
— Harkonnenii... murmură Duncan, aprinzându-se la faţă şi ridicând ochii spre Lucilla. De ce îi urăsc într-atât?
— Nu se poate explica în cuvinte. Trebuie să aştepţi până ce îţi vei recăpăta amintirile.
— Nu vreau amintirile alea! izbucni Duncan. Apoi, tresărind, îşi întoarse privirea spre Teg şi spuse: Ba le vreau! Da, le vreau.
Iar acum, în timp ce înălţa ochii spre Teg, care-l observa din pragul refectorului, gândurile lui se întoarseră de asemenea la momentul acela, căci întrebă:
— Când, Bashare?
— Curând.
Teg privi în jur. Duncan şedea singur la masa autocurăţătoare pe care se afla un bol cu lichid de culoare brună. Basharul recunoscu mirosul unuia dintre numeroasele preparate cu adaos de melanj stocate în containerele anentropice. Containerele reprezentau un adevărat tezaur de alimente exotice, veşminte, arme şi obiecte de tot felul — un muzeu de o valoare inestimabilă. Un strat fin de praf acoperea totul când pătrunseseră în non-glob, dar nimic din ceea ce se afla aici nu suferise vreo deteriorare. Toate proviziile conţineau melanj. Nu în doze de natură a crea dependenţă, dacă nu erai un gurmand, însă îndeajuns pentru a se face simţit. Până şi fructele conservate erau presărate cu mirodenie.
Lichidul brun din bolul lui Duncan făcea parte din stocul pe care Lucilla îl gustase şi-l decretase comestibil. Teg nu ştia exact cum izbuteau Cucernicele Maici acest lucru, dar şi mama sa avusese acelaşi talent. Era suficient să guste dintr-un aliment sau dintr-o băutură pentru a-i cunoaşte compoziţia.
O privire aruncată spre orologiul ornamental de pe peretele opus al odăii îi spuse lui Teg că era mai târziu decât crezuse — trecuse de cea de-a treia oră a după-amiezei lor arbitrare. Duncan ar fi trebuit să se mai afle încă în bine utilată sală de antrenament, însă amândoi o văzuseră pe Lucilla urcând spre nivelurile superioare ale globului şi Teg hotărâse să profite de ocazie pentru a discuta între patru ochi cu ghola-ul.
Trăgându-şi un scaun, se aşeză în faţa lui Duncan.
— Mi-e silă de orologiile astea! mormăi acesta.
— Ţi-e silă de tot ce se află aici, observă Teg.
Privi din nou spre orologiul încastrat în perete. Era o altă

antichitate, un cadran rotund cu două arătătoare analogice şi un secundar numeric. Cele două arătătoare, priapice, reprezentau trupuri goale: minutarul era un bărbat cu un falus enorm iar limba mică, o femeie cu picioarele depărtate. Ori de câte ori cele două ace se suprapuneau, bărbatul părea să penetreze femeia.

— Obscen, recunoscu Teg, apoi, arătând spre bolul lui Duncan: Îţi place?

— Nu-i rea. Lucilla zice că face bine după antrenament.

— Maică-mea îmi pregătea o băutură asemănătoare după ce terminam o şedinţă de exerciţii intensive.

Teg se aplecă în faţă şi adulmecă lichidul. Îşi amintea încă gustul săţios şi mirosul persistent de melanj care rămâneau pe limbă şi-n nări.

— Până când o să rămânem aici, Bashare? întrebă Duncan.

— Până când vom fi găsiţi de cei care trebuie sau până când vom fi siguri că nu putem fi descoperiţi.

— Dar... stând claustraţi aici, cum vom şti?

— Când voi considera că e timpul, voi lua prelata de biocamuflaj şrvoi începe să fac de strajă afară.

— *Urăsc* locul ăsta!

— Se vede. Dar n-ai învăţat încă ce-nseamnă răbdarea?

Duncan schiţă o strâmbătură.

— Bashare, de ce ai grijă mereu să nu rămân singur cu Lucilla? întrebă el brusc.

Teg rămase o clipă cu răsuflarea tăiată, apoi inspiră adânc. Aşadar, băiatul observase. Dar, dacă Duncan era conştient, însemna că-şi dăduse seama şi Lucilla!

— Nu cred că Lucilla a remarcat ce faci, Bashare, reluă Duncan, dar faptul începe să devină destul de evident. (Făcu ochii roată.) Dacă atenţia ei n-ar fi atât de captivată de locul acesta... Unde se duce când dispare aşa?

— Cred că e sus, în bibliotecă.

— Bibliotecă!

— Primitivă, de acord cu tine, dar, cu toate astea, fascinantă.

Teg ridică ochii spre tavanul ornamentat al bucătăriei învecinate. Momentul deciziei sosise. Nu putea conta pe faptul că Lucilla va mai rămâne mult timp distrasă. Deşi, ce-i drept, el însuşi împărtăşea fascinaţia ei. Nu era greu să te laşi furat de toate aceste minuni. Întregul complex al non-globului, cu un

diametru de vreo două sute de metri, era o fosilă păstrată intactă din epoca Tiranului.

Când vorbea despre asta, vocea lui Lucilla devenea surdă, aproape o şoaptă.

— Sunt sigură că Tiranul ştia de existenţa acestui loc, spusese ea la un moment dat.

Ideea stârnise imediat reacţia de mentat a lui Teg. *De ce a îngăduit Leto II Familiei Harkonnen să risipească o parte atât de mare a ultimelor ei bogăţii într-o asemenea întreprindere ?*

Poate că tocmai de asta — pentru a grăbi ruinarea Harkonnenilor.

Mitele şi cheltuielile de transport cu navele Ghildei al materialelor de pe Ix se vor fi ridicat la sume astronomice.

— Să fi ştiut Tiranul că într-o zi vom avea nevoie de locul acesta? întrebase Lucilla.

Facultăţile preştiente de care Leto II făcuse dovadă în repetate rânduri nu puteau fi nesocotite, recunoştea în sinea lui Teg.

În timp ce-l privea pe Duncan, care şedea în faţa lui, Basharul simţi cum i se ridică perii de pe ceafă. Exista ceva supranatural la această ascunzătoare Harkonnen, de parcă Tiranul însuşi s-ar fi aflat cândva aici. Ce se întâmplase cu Harkonnenii care o construiseră? Teg şi Lucilla nu găsiseră nici o relatare a circumstanţelor în care fusese abandonat non-globul.

Nici unul din ei nu putea face un pas în acest loc fără a se simţi strivit de apăsarea istoriei. Teg se lovea neîncetat de întrebări cărora nu le afla răspuns.

Aceleaşi lucruri o frământau şi pe Lucilla.

— Unde se vor fi dus? Celelalte Memorii nu-mi oferă nici măcar un singur indiciu.

— Să-i fi ademenit Tiranul afară pentru a-i ucide?

— Mă întorc în bibliotecă. Poate că astăzi am să descopăr ceva.

În primele două zile, Teg şi Lucilla exploraseră globul cu de-amănuntul. Un Duncan taciturn şi posomorât îi urmase îndeaproape, ca şi când s-ar fi temut să rămână singur. Fiecare nouă descoperire îi tulburase sau îi şocase.

Douăzeci şi unu de schelete conservate în racle de plaz transparent, înşirate de-a lungul peretelui care înconjura centrul globului! Observatori macabri ai celor ce treceau prin acel loc

pentru a ajunge la sala maşinilor sau la containerele anentropice.

Patrin îl prevenise pe Teg de prezenţa lor. În cursul uneia dintre primele sale explorări ale globului, tânărul Patrin descoperise un document, ce menţiona că scheletele aparţineau tehnicienilor care amenajaseră ascunzătoarea şi pe care Harkonnenii îi masacraseră pentru a asigura păstrarea secretului.

În ansamblu, non-globul era o realizare remarcabilă, o enclavă în Timp, complet izolată de lumea înconjurătoare. După atâtea milenii, maşinile sale fără fricţiune continuau să creeze o proiecţie mimetică pe care nici cele mai moderne instrumente de detecţie n-ar fi putut s-o distingă de solul şi roca mediului natural.

— Locul ăsta trebuie să ajungă intact în stăpânirea Comunităţii! nu contenea să repete Lucilla. E un adevărat tezaur! Au păstrat până şi dosarele genetice ale familiei lor!

Nu numai atât păstraseră aici Harkonnenii. Teg desluşea tot timpul amănunte subtile sau grosolane care-i provocau repulsie. Ca acel orologiu! Obiectele de îmbrăcăminte, aparatele ce serveau la menţinerea condiţiilor de viaţă, feluritele ustensile destinate învăţământului sau confortului — totul fusese marcat de acea predispoziţie patologică a Harkonnenilor de a-şi etala cu aroganţă superioritatea autoproclamată faţă de orice alţi oameni şi orice alte criterii valorice.

Din nou, Teg se gândi la Patrin, care dăduse peste acestioc la o vârstă probabil nu mai înaintată decât cea pe care-o avea acum ghola-ul. Ce îl determinase să păstreze secretul, chiar şi faţă de soţia sa, atâţia şi-atâţia ani? Patrin nu-i vorbise niciodată lui Teg despre motivele sale, dar mentatul extrapolase. O copilărie nefericită. Nevoia de a avea un refugiu al lui, neştiut de nimeni. Prieteni care nu erau prieteni, ci doar inşi care abia aşteptau un prilej pentru a râde de el. Nici unul dintre aceştia nu merita să cunoască o asemenea minune. Era numai a lui! Şi însemna mai mult decât un refugiu solitar. Era simbolul tainic al victoriei sale asupra celorlalţi.

"Am petrecut acolo multe ore fericite, Bashare. Totul este încă în perfectă stare de funcţionare. Arhivele sunt străvechi, dar extrem de instructive, o dată ce ajungi să stăpâneşti limbajul arhaic. Sunt multe cunoştinţe depozitate în locul acela.

Dar veţi înţelege când veţi ajunge acolo. Veţi înţelege o sumedenie de lucruri despre care nu v-am vorbit niciodată."

Antica sală de antrenament purta urmele unei utilizări frecvente de către Patrin. Acesta modificase codificarea armelor la unele automate, de o manieră pe care Teg o recunoscuse cu uşurinţă. Contoarele demonstrau că Patrin petrecuse nenumărate ore torturându-şi muşchii în exerciţii complexe. Globul acesta explica multe dintre calităţile remarcabile pe care Teg fusese uimit să le descopere la Patrin. O mulţime de talente naturale fuseseră cizelate aici.

Automatele non-globului erau o altă problemă.

Majoritatea reprezentau încălcări flagrante ale vechilor interdicţii privitoare la acest gen de maşini. Mai mult, unele dintre ele fuseseră concepute anume pentru satisfacerea anumitor plăceri, confirmând cele mai revoltătoare poveşti pe care Teg le auzise despre Harkonneni. Durerea ca sursă de plăcere! În felul lor, aceste obiecte ofereau explicaţia moralităţii austere şi inflexibile pe care Patrin o dobândise pe Gammu.

Repulsia crea propriile ei modele de comportament.

Duncan bău o înghiţitură lungă din lichidul brun şi-l privi pe Bashar pe deasupra bolului.

— De ce ai coborât singur aici, când eu ţi-am cerut să-ţi termini mai întâi acea ultimă serie de exerciţii? întrebă Teg.

— Exerciţiile alea n-aveau nici un rost, răspunse Duncan lăsând bolul pe masă.

Ei bine, Taraza, te-ai înşelat, gândi Teg. *Îşi face criza de independenţă mai devreme decât ai prevăzut tu.*

Observase şi faptul că Duncan nu i se mai adresase cu respectuosul "Bashare".

— Îmi nesocoteşti ordinele?

— Nu tocmai.

— Atunci ce *tocmai* faci?

— Trebuie să *ştiu!*

— N-o să-ţi mai fiu prea simpatic când ai să ştii.

Duncan păru surprins.

— Bashare?

Ah, a reapărut "Bashare"!

— Te-am pregătit pentru un anumit gen de durere intensă, spuse Teg. E necesară ca să-ţi putem restabili memoria originală.

— Durere, Bashare?
— Nu cunoaştem altă metodă pentru a-l redeştepta pe adevăratul Duncan Idaho — cel care a murit.
— Bashare, dacă vei face asta, nu-ţi voi putea fi decât recunoscător.
— Aşa spui acum. Dar, pe urmă, poate că nu vei mai vedea în mine decât un alt bici în mâinile celor ce te-au readus la viaţă.
— Nu e mai bine pentru mine să ştiu, Bashare?
Teg îşi trecu dosul mâinii peste gură.
— Dac-ai să mă deteşti... n-o să-ţi găsesc nici o vină.
— Bashare, crezi că asta ai simţi dacă ai fi în locul meu?
Totul, în atitudinea lui Duncan, de la poziţia trupului până la expresia feţei şi tremurul din glas, denota cea mai mare perplexitate.
Până aici e bine, îşi spuse Teg.
Diferitele etape ale procesului erau reglate cu o precizie care cerea ca fiecare reacţie a ghola-ului să fie interpretată cu băgare de seamă. Duncan era acum descumpănit. Dorea cu ardoare un lucru de care, în acelaşi timp, se temea.
— Sunt doar instructorul tău, nu tatăl tău! zise Teg.
Duncan avu o mişcare de recul la asprimea tonului.
— Nu eşti şi prietenul meu?
— Asta nu-i o stradă cu sens unic. La întrebarea asta va trebui să-şi dea singur răspuns adevăratul Duncan Idaho.
Ochii lui Duncan se voalară.
— O să păstrez şi amintirea acestui loc? Îmi voi aminti şi de Citadelă, de Schwangyu şi de...
— Îţi vei aminti tot. O bucată de vreme, vei avea un fel de memorie dublă, ca o dublă vedere, dar nu vei uita nimic din întâmplările recente.
O expresie cinică se întipări pentru o clipă pe chipul de adolescent şi, când Duncan vorbi, în glasul lui răzbătu o notă sarcastică:
— Aşadar, dumneata şi cu mine vom deveni camarazi.
Punându-şi în voce toată demnitatea şi autoritatea gradului de Bashar, Teg se conformă întocmai instrucţiunilor de redeşteptare a ghola-ului.
— Nu ţin neapărat să devin camaradul tău, rosti el ţintuindu-l pe Duncan cu o privire sfredelitoare. S-ar putea să ajungi Bashar într-o zi. Cred că ai stofă. Dar, până atunci, eu voi fi mort de

mult.

— Nu-i consideri camarazi decât pe alţi Bashari?

— Patrin mi-a fost camarad şi n-a depăşit niciodată gradul de comandant de detaşament,

Duncan privi bolul gol, apoi ridică ochii spre Teg.

— De ce n-ai comandat ceva de băut? Ai trudit şi dumneata din greu, acolo sus.

Perspicace întrebare. Puştiul ăsta nu trebuia subestimat nici o clipă. Ştia că împărtăşirea hranei era unul dintre ritualurile de tovărăşie cele mai vechi.

— Mirosul băuturii tale mi-a fost de-ajuns. Îmi trezeşte amintiri de care nu am nevoie în momentul de faţă.

— Atunci, de ce-ai coborât aici?

Acesta era — dezvăluit de inflexiunile vocii tinere a ghola-ului — amestecul de speranţă şi teamă aşteptat. Duncan voia să-l audă pe Teg spunând un anumit lucru.

— Aveam nevoie de o evaluare exactă a progreselor pe care le-ai realizat după toate aceste antrenamente, răspunse Teg. Pentru asta a trebuit să vin să te văd.

— De ce o evaluare *exactă?*

Speranţă şi teamă! Era momentul schimbării de optică.

— N-am mai antrenat niciodată un ghola.

Ghola... Cuvântul rămase suspendat între ei, atârnând în mirosul de bucătărie pe care filtrele globului nu-l absorbiseră încă din aer. *Ghola!* Îl învăluia şi aroma pătrunzătoare de mirodenie pe care-o degaja bolul gol al lui Duncan.

Băiatul se aplecă în faţă, fără să spună nimic, cu o expresie avidă. Teg îşi aminti observaţia lui Lucilla: *"Ştie să folosească tăcerea".*

Când deveni limpede că Teg nu avea de gând să dezvolte lapidara sa declaraţie, Duncan se lăsă pe spate, cu un aer dezamăgit. Colţul stâng al gurii sale coborî, într-o expresie posomorâtă, de frământare lăuntrică. Totul era orientat spre interior, întocmai cum trebuia să fie.

— N-ai coborât aici ca să fii singur, spuse Teg. Ai venit ca să te ascunzi. Continui să te ascunzi şi acolo, înlăuntrul tău, crezând că nimeni nu te va găsi niciodată.

Duncan îşi duse o mână la gură. Era un gest-semnal pe care Ţeg îl aşteptase. Instrucţiunile referitoare la acest moment erau clare: *"Ghola-ul doreşte să-şi recapete memoria originală şi, în*

acelaşi timp, se teme îngrozitor de acest lucru. Este principala barieră pe care va trebui s-o înlături."

— Ia mâna de la gură! ordonă Teg.

Duncan coborî mâna ca ars. Îndreptă spre Teg o privire de animal prins în cursă.

"Să spui adevărul", recomandau instrucţiunile lui Teg. *"În această clipă, cu toate simţurile sale puse pe jar, ghola-ul va vedea până în adâncul inimii dumitale".*

— Vreau să ştii, declară Teg, că ceea ce Surorile mi-au ordonat să-ţi fac îmi displace profund.

Duncan păru să se ghemuiască în el însuşi.

— Ce ţi-au ordonat să faci?

— Dexterităţile pe care mi-au cerut să ţi le formez sunt trunchiate.

— T... trunchiate?

— În parte a fost vorba de o formaţie cu caracter general, partea intelectuală. În această privinţă, s-ar putea spune că ai ajuns la nivelul unui comandant de batalion.

— Superior lui Patrin?

— De ce-ar trebui să-i fii superior lui Patrin?

— Nu ţi-a fost camarad?

— Ba da.

— Ai spus că n-a depăşit niciodată gradul de comandant de detaşament.

— Patrin era perfect capabil să-şi asume comanda unei armate multiplanetare. Era un adevărat magician în materie de tactică, a cărui înţelepciune mi-a fost de folos cu nenumărate prilejuri.

— Dar ai spus că el n-a...

— A fost alegerea lui. Gradul inferior îi permitea să păstreze o simplitate care s-a dovedit utilă în repetate rânduri, atât pentru el cât şi pentru mine.

— Comandant de batalion? murmură abia auzit Duncan, privind fix suprafaţa mesei.

— Posezi bagajul intelectual corespunzător funcţiei, spuse Teg. Eşti un pic prea impetuos, dar asta dispare de obicei pe măsură ce se câştiga experienţă. În ceea ce priveşte iscusinţa în materie de arme, te situezi pe o treaptă superioară vârstei tale.

Continuând să privească în jos, Duncan întrebă:

— Ce vârstă am eu... Bashare?

Exact cum avertizau instrucţiunile: *"Ghola-ul nu va înceta să dea târcoale întrebării centrale. «Ce vârstă am?» Care e vârsta reală a unui ghola."*

Cu voce glacială, acuzatoare, Teg replică:

— Dacă vrei să ştii care e vârsta ta de ghola, de ce nu întrebi aşa?

— Care... care-i această vârstă, Bashare?

Era atâta nefericire în vocea de copil a ghola-ului, încât Teg simţi că-i dau lacrimile. Dar instrucţiunile îl puseseră în gardă şi în această privinţă: *"Nu arăta prea multă compasiune!"* Îşi disimulă tulburarea dregându-şi glasul.

— E o întrebare la care numai tu poţi răspunde, zise.

Instrucţiunile erau categorice: *"Retrimite-i tot timpul mingea. Obligă-l să privească în el însuşi. Într-un proces ca acesta, suferinţa morală joacă un rol la fel de important ca durerea fizică".*

Un suspin adânc îl cutremură pe Duncan. Închise ochii, strângând cu putere din pleoape. Când Teg se aşezase la masă, în faţa lui, gândise: *Acesta-i momentul? Acum o va face?* Dar tonul aspru al Basharului, atacurile sale verbale, fuseseră cu totul neaşteptate. Iar acum îl trata cu condescendenţă.

Mă ia de sus!

O mânie rece puse stăpânire pe Duncan. Îl credea Teg atât de idiot, încât să se lase impresionat de cel mai banal mod de influenţare folosit de un comandant? *Tonul şi atitudinea pot fi suficiente pentru a supune voinţa altora.* Simţea, totuşi, şi altceva în condescendenţa lui Teg: un miez de plastoţel care nu putea fi străpuns. Integritate... dârzenie. Observase şi lacrimile născânde în ochii Basharului, gestul menit să le-ascundă... Deschizând ochii şi aţintindu-i asupra lui Teg, spuse:

— N-aş vrea să fiu nici nerespectuos, nici nerecunoscător, nici nepoliticos, Bashare, dar nu mai pot să continui în necunoştinţă de cauză.

Instrucţiunile lui Teg precizau: *"Vei şti în ce moment ghola-ul va fi ajuns în pragul desperării. Nici un ghola nu încearcă să ascundă acest lucru. Face parte integrantă din psihismul lor. O vei recunoaşte în vocea şi în atitudinea lui".*

Era neîndoios că Duncan se afla foarte aproape de punctul critic. Teg trebuia să se închidă, acum, într-o tăcere desăvârşită. Să-l forţeze pe Duncan să dea glas întrebărilor sale, să apuce pe

propriu-i făgaş.

— Ştii că, la un moment dat, m-am gândit s-o ucid pe Schwangyu? întrebă Duncan.

Teg deschise gura, dar o închise la loc, fără să scoată un sunet. *Tăcere!* Dar băiatul vorbise serios!

— Îmi era frică de ea, urmă Duncan. Nu-mi place să-mi fie frică. (Lăsă ochii în jos.) Mi-ai spus, odată, că nu urâm decât ceea ce este într-adevăr periculos pentru noi.

"Se va apropia, apoi va da înapoi, pentru a se apropia din nou şi a da iar înapoi. Aşteaptă până ce va face pasul hotărâtor."

— Pe dumneata nu te urăsc, reluă Duncan, privind din nou în ochii lui Teg. Nu mi-a căzut bine când mi-ai spus în faţă *ghola.* Dar Lucilla are dreptate. N-ar trebui să ne supere niciodată adevărul, chiar dacă ne răneşte.

Teg îşi frecă buzele. Dorinţa de a vorbi îi dădea ghes, dar nu era încă momentul pasului hotărâtor.

— Nu te surprinde că mi-a dat în gând s-o omor pe Schwangyu? întrebă Duncan.

Teg nu se clinti. Chiar şi o mişcare a capului ar fi fost interpretată drept răspuns.

— M-am gândit să-i strecor ceva în pahar, zise Duncan. Dar asta-i o treabă de laş iar eu nu sunt un laş. Orice alta aş fi, laş nu sunt.

Teg rămase mut, nemişcat.

— Cred că dumitale îţi pasă cu adevărat de soarta mea, Bashare, continuă Duncan. Dar ai dreptate: nu vom fi niciodată camarazi. Dac-am să supravieţuiesc, te voi depăşi. Iar atunci... va fi prea târziu ca să mai fim camarazi. Ai spus adevărul.

Teg nu-şi putu împiedica o inspiraţie adâncă în clipa în care percepţia sa de mentat îi dezvălui realitatea. Ghola-ul devenise o forţă. Recent, undeva, poate chiar în această odaie şi în acest moment, copilul încetase a mai fi un copil, pentru a se transforma în bărbat. Constatarea îl întristă pe Teg. Se întâmplase atât de iute! Fără o evoluţie normală, treptată.

— Lucilla nu e preocupată, ca dumneata, de ceea ce se întâmplă cu mine, zise Duncan. Pe ea n-o interesează decât să ducă la îndeplinire ordinele pe care le-a primit de la Maica ei Superioară, acea Taraza.

Încă nu! gândi Teg. Îşi umezi buzele cu vârful limbii.

— Ai obstrucţionat ordinele lui Lucilla, spuse Duncan. Ce i s-a poruncit să-mi facă?

Teg socoti că sosise momentul.

— Ce crezi tu că i s-a poruncit să-ţi facă? întrebă.

— Nu ştiu!

— Adevăratul Duncan Idaho ar şti.

— Şi dumneata ştii. De ce nu vrei să-mi spui?

— Rolul meu este doar de a te ajuta să-ţi recapeţi memoria originală.

— Atunci fă-o!

— Numai tu poţi s-o faci cu adevărat.

— Eu nu ştiu cum!

Teg avansă spre marginea scaunului, dar nu spuse nimic. *Pasul hotărâtor?* Simţea că desperării lui Duncan încă îi mai lipsea ceva.

— Ştii că mă pricep să citesc mişcările buzelor, Bashare, reluă Duncan. Într-o zi, când mă aflam în observatorul din turn, le-am văzut pe Lucilla şi pe Schwangyu discutând, jos în curte. Schwangyu i-a spus: "N-are a face că-i prea tânăr! Ai primit un ordin".

Cufundându-se din nou într-o tăcere prudentă, Teg îl privi lung pe Duncan. Nu-i era greu să şi-l imagineze pătrunzând pe furiş în toate cotloanele Citadelei, spionând, căutând informaţii. În aceeaşi stare de spirit se afla şi acum, fără însă a-şi da seama că iar spiona şi căuta... dar altfel.

— Nu cred că i s-a ordonat să mă ucidă, zise Duncan. Dumneata însă ştii care-i misiunea ei, fiindcă i-ai pus beţe-n roate. (Lovi brusc cu pumnul în masă.) Răspunde-mi, la dracu'!

Ahhh! Iată-l, în sfârşit, în culmea desperării!

— Tot ce pot să-ţi spun este că ceea ce intenţionează să facă intră în conflict cu propriile mele ordine. Taraza m-a însărcinat personal să te oţelesc şi să te apăr.

— Dar ai spus că dexterităţile mele au... au fost trunchiate!

— Asta era necesar pentru a te pregăti să-ţi regăseşti memoria originală.

— Ce trebuie să fac?

— Ştii deja.

— Îţi jur că nu ştiu! Te rog, învaţă-mă dumneata!

— Ştii să faci o mulţime de lucruri pe care n-a fost nevoie să le înveţi de la cineva. Te-a învăţat vreunul din noi să fii

neascultător?

— Te rog să mă ajuţi!

Era un geamăt deznădăjduit. Teg se sili să vorbească glacial:

— Pe toate genunile iadului, ce crezi că fac chiar în clipa asta?

Duncan încleştă pumnii şi izbi cu ei în tăblia mesei, făcând să salte bolul. Ochii săi îl fulgerară pe Teg. Apoi, brusc, o expresie stranie i se întipări pe faţă. Un fel de comprehensiune subită.

— Cine eşti? murmură el.

Întrebarea cheie!

Cu o voce ca şfichiul unui bici abătându-se asupra unei victime dintr-o dată lipsite de apărare, Teg întrebă:

— Cine crezi tu că sunt?

Trăsăturile lui Duncan se schimonosiră într-o mască de desperare atroce. Glasul său abia izbuti să bolborosească:

— Eşti... eşti...

— Duncan! Nu mai fă pe prostul!

Teg sări în picioare şi-l privi pe Duncan, simulând un acces de furie.

— Eşti...

Mâna dreaptă a Basharului descrise un arc fulgerător. Palma deschisă izbi cu putere obrazul lui Duncan.

— Cum îndrăzneşti să nu-mi dai ascultare? *Cum îndrăzneşti?*

Şi mâna stângă aplică o altă palmă zguduitoare.

Reacţia lui Duncan fu atât de rapidă, încât Teg o resimţi cu intensitatea absolută a unui şoc electric. *Ce viteză!* Deşi existau clemente separate în atacul lui, el se petrecu într-o singură mişcare fluidă şi nedesluşită: un salt în sus, ambele picioare pe scaun, scaunul aruncat înapoi şi, din acelaşi elan, braţul drept proiectat spre încheietura vulnerabilă dintre umărul şi gâtul lui Teg.

Antrenat să reacţioneze instinctiv, Teg se eschivă lateral şi-şi lansă piciorul stâng, pe deasupra mesei, spre burta lui Duncan. Nu reuşi însă să scape cu totul. Muchia mâinii lui Duncan, continuând să coboare, îi întâlni piciorul în dreptul genunchiului şi, chiar dacă nu reuşi să-l oprească, îi provocă o durere violentă care-i amorţi toată gamba.

Duncan se prăvăli de-a curmezişul mesei, dar încercă să se retragă, în pofida loviturii crâncene pe care o încasase. Teg, sprijinindu-se de masă cu mâna stângă; izbi cu cealaltă mână la

baza şirei spinării lui Duncan, direct în plexul anume slăbit de exerciţiile din zilele precedente.

Duncan scoase un icnet în timp ce o durere cumplită şi paralizantă i se răspândea în tot corpul. Un altul ar fi rămas imobilizat, urlând, dar ghola-ul nu făcu decât să geamă şi încercă din nou să-l atace pe Teg.

Neîndurător, date fiind necesităţile momentului, Teg se apucă să-i aplice lovituri şi mai dureroase, având de fiecare dată grijă ca Duncan să-i vadă faţa în clipele de durere chinuitoare.

"Urmăreşte-i ochii!" cereau instrucţiunile. Iar Bellonda, detaliind procesul, îl prevenise şi ea: *"Ochii săi vor părea să privească prin dumneata, dar te va numi Leto".*

Mai târziu, Teg n-avea să-şi amintească decât cu mare greutate fiecare amănunt al procesului de redeşteptare pe care îl aplicase dând ascultare ordinelor primite. Ştia că acţionase în continuare conform instrucţiunilor, în timp ce memoria sa plecase altundeva, lăsând corpului libertatea să execute automat dispoziţiile. În mod bizar, amintirile i se fixaseră asupra unui alt episod legat de un act de nesupunere: revolta de pe Cerbol. Era în floarea vârstei pe atunci, dar deja un Bashar căruia i se dusese vestea. Îmbrăcase uniforma sa cea mai bună, fără nici o medalie (intenţia era simbolică), şi înaintase de unul singur, sub soarele torid ce pârjolea câmpia răscolită de urmele luptelor. Mersese singur şi neînarmat în întâmpinarea răzvrătiţilor.

Destui dintre răsculaţi îi datorau viaţa, într-un fel sau altul. Cei mai mulţi îi juraseră cândva credinţă. Acum, se aflau într-o stare de nesupunere ostilă. Iar prezenţa lui Teg în calea acestor soldaţi gata de violenţă voia să spună: "Nu vreau să port medaliile care vorbesc de ceea ce am făcut pentru voi când eram camarazi. Nu vreau să am asupra mea nimic care să spună că sunt de-ai voştri. Port doar uniforma care proclamă că sunt încă Bashar. Ucideţi-mă, dacă sunteţi în stare să împingeţi până aici nesupunerea voastră."

Când cei mai mulţi dintre luptători îşi aruncară armele şi veniră spre el, câţiva comandanţi puseră un genunchi în pământ în faţa vechiului lor Bashar, care îi dojeni, spunându-le: "Nu vi s-a cerut niciodată să vă înclinaţi sau să îngenuncheaţi înaintea mea! Noii voştri conducători v-au învăţat obiceiuri proaste".

Mai târziu, avea să le mărturisească rebelilor că împărtăşea

unele dintre nemulţumirile lor. Cei de pe Cerbol fuseseră supuşi unor grave abuzuri. Dar îi şi avertizase:

"Unul dintre lucrurile cele mai periculoase din univers este un popor ignorant înarmat cu revendicări reale. Dar asta încă nu-i nimic pe lângă pericolul pe care îl reprezintă o societate informată şi inteligentă vrând să-şi ducă la îndeplinire revendicările. Calamităţile pe care le poate cauza o inteligenţă vindicativă nici măcar nu puteţi să vi le închipuiţi. Tiranul ar părea o figură părintească şi binevoitoare pe lângă ceea ce aţi fi putut să dezlănţuiţi voi!"

Totul era adevărat, fireşte, dar într-un context Bene Gesserit, şi nu-i era de cine ştie ce ajutor pentru ceea ce i se ordonase să-i facă ghola-ului Duncan Idaho: schingiuirea mentală şi fizică a unei victime aproape neputincioase.

Cel mai puţin uşor de uitat era privirea lui Duncan, care-l fixase tot timpul cu aceeaşi intensitate, chiar şi în clipa în care ghola-ul dăduse glas urletului său de pe urmă:

— Afurisit de Leto! Ce faci?

Mi-a spus Leto.

Teg se retrase doi paşi, şchiopătând. Piciorul stâng îi zvâcnea şi-l durea de pe urma loviturii lui Duncan. Îşi dădu seama că gâfâia, la capătul puterilor. Era mult prea bătrân pentru asemenea eforturi, fără a mai pune la socoteală faptul că n-avea nici un motiv să fie mândru de el. Recunoştea, totuşi, necesitatea procesului. Ştia că, într-o vreme, redeşteptarea ghola-ilor se făcea condiţionându-i, fără ştiinţa lor, să încerce asasinarea unei fiinţe care le era dragă. Psihismul ghola-ului, spulberat şi apoi forţat să se reconstituie, păstra întotdeauna această cicatrice psihologică. Noua tehnică îi lăsa cicatrice celui care administra tratamentul.

Încet, mişcându-se în pofida protestului muşchilor şi nervilor săi torturaţi, Duncan se lăsă să alunece de pe masă şi se sprijini tremurând de spătarul scaunului, fixându-l pe Bashar cu o privire scormonitoare.

Instrucţiunile lui Teg spuneau: *"Vei aştepta în tăcere şi fără a face nici o mişcare. Îl vei lăsa să se uite la dumneata cât va vrea."*

Teg se conformă, rămânând imobil. Amintirea revoltei de pe Cerbol îi ieşise din minte. Ştia ce făcuse atunci, după cum ştia ce făcea acum. Într-un fel, cele două situaţii erau similare. Nu le

servise răzvrătiţilor nici un adevăr de pe urmă (dacă exista aşa ceva); le spusese doar atât cât să-i readucă la matcă. Suferinţa şi consecinţele previzibile. *"E spre binele vostru".*

Era, într-adevăr, spre binele lui, ceea ce îi făceau ei acestui ghola Duncan Idaho?

Teg se întreba ce se petrecea în această clipă în conştiinţa lui Duncan. Deşi i se dăduseră toate explicaţiile cunoscute cu privire la desfăşurarea procesului, îşi dădea seama că numai cuvintele nu erau îndeajuns. Faţa şi ochii lui Duncan dovedeau cu prisosinţă zbuciumul său lăuntric — gura şi obrajii erau crispaţi într-o grimasă hidoasă, privirile săgetau dintr-o parte în alta.

Cu o încetineală subtilă şi calculată, chipul ghola-ului se destinse. Corpul însă continua să-i tremure.

Duncan îşi simţea tremurul trupului ca pe ceva îndepărtat, ecoul unor dureri şi chinuri la care fusese supus altcineva. Şi totuşi, el se afla aici, în această realitate imediată — oricare şi oriunde va fi fost ea. Dar amintirile sale nu voiau să se anclanşeze. Se simţea transpus dintr-o dată într-un înveliş de carne prea tânăr, incompatibil cu existenţa sa anterioară. Crispările şi grimasele se situau acum înlăuntrul lui, pe măsura eforturilor sale de a înţelege ce i se întâmpla.

Instructoarele îi spuseseră lui Teg: *"În mod inconştient, ghola-ul va pune bariere în calea amintirilor sale anterioare. Unele vor reuşi să străbată cu uşurinţă. Altele vor reveni mai încet. Dar anclanşarea nu se va produce decât în momentul în care îşi va reaminti împrejurările morţii sale."* Bellonda îi relataselui Teg toate amănuntele cunoscute ale acelei clipe fatale.

— Sardaukarii... murmură deodată Duncan, privind în jurul său simbolurile Harkonnen ce împânzeau non-globul. Trupele de elită ale Împăratului-Padişah purtând uniforma Harkonnen! (Un rânjet de lup îi schimonosi gura.) Cât trebuie că vor fi urât ideea!

Teg rămase tăcut, cu atenţia încordată.

— Ei m-au ucis, zise Duncan.

Vocea sa era cu atât mai îngheţată cu cât făcuse afirmaţia pe un ton sec, lipsit de orice încărcătură afectivă. O tresărire violentă îi zgudui trupul, curmându-i subit tremurul.

— Erau cel puţin zece, pe coridorul acela, reluă el ridicând

ochii spre Teg. Unul dintre ei m-a nimerit cu o lovitură ca de satâr, drept în moalele capului. (Şovăi, cu nodul gâtului zbătându-i-se, cu ochii aţintiţi la Teg.) Am izbutit să-i dau destul timp lui Paul ca să scape?

"*Vei răspunde sincer la toate întrebările lui.*"

— *A* scăpat.

Ajunseseră, acum, la un moment al adevărului, o piatră de încercare. De unde procuraseră tleilaxu celulele Idaho? Testele efectuate de Bene Gesserit le confirmau originalitatea, dar încă mai rămâneau îndoieli. Tleilaxu îl supuseseră pe acest ghola unui tratament particular. Amintirile lui puteau constitui o cheie preţioasă în această privinţă.

— Dar Harkonnenii... începu Duncan şi, în clipa următoare, amintirile sale din Citadelă se anclanşară. O, da! O, da!

Un hohot de râs feroce îi scutură trupul. Apoi scoase un strigăt răsunător, de victorie asupra Baronului Vladimir Harkonnen, cel ce murise cu milenii în urmă:

— Ţi-am plătit-o, Baroane! Ţi-am plătit cu vârf şi-ndesat pentru toate ticăloşiile tale!

— Îţi aminteşti de Citadelă şi de tot ce te-am învăţat noi? întrebă Teg.

O expresie de perplexitate săpă cute adânci pe fruntea lui Duncan. Suferinţa psihică se războia cu durerea fizică. Dădu din cap în semn de răspuns la întrebarea lui Teg. Existau două vieţi: una ce rămăsese ferecată dincolo de cuvele axlotl şi alta... alta... Duncan se simţea incomplet. Ceva rămânea înăbuşit înlăuntrul lui. Redeşteptarea nu era încă desăvârşită. Îl privi cu mânie pe Teg. Mai urma şi-altceva? Teg fusese brutal. Era neapărat necesară brutalitatea? Numai aşa putea fi restabilită memoria unui ghola?

— Eu...

Duncan clătină capul dintr-o parte în alta, ca un animal rănit, în faţa vânătorului.

— Ai toate amintirile? insistă Teg.

— Toate? Oh, da. Îmi amintesc de Gammu pe vremea când se mai numea încă Giedi Prim... gaura de iad scăldată în ulei şi sânge a Imperiului! Da, Bashare. Am fost elevul dumitale silitor. Comandant de batalion!

Din nou, izbucni în râs, dând capul pe spate într-un gest de adult ciudat pentru corpul lui de adolescent.

Teg se simţi deodată năpădit de o satisfacţie profundă, mult mai profundă decât un simplu simţământ de uşurare. Totul se petrecuse exact după cum îi spuseseră Surorile.

— Mă deteşti ? întrebă el.

— Să te detest? Nu ţi-am spus că, dimpotrivă, îţi voi fi recunoscător?

Brusc, Duncan îşi ridică mâinile în dreptul feţei şi le privi. Apoi coborî ochii spre trupul său juvenil.

— Ce ispită! murmură el.

Lăsă mâinile jos şi-l privi lung pe Teg, studiindu-i trăsăturile feţei.

— Atreides... Sunteţi cu toţii afurisit de aceiaşi!

— Nu chiar cu toţii, zise Teg.

— Nu m-am referit la fizionomie, Bashare.

Privirea lui Duncan se pierdu în gol.

— Am întrebat de vârsta mea...

Tăcu preţ de câteva clipe lungi, apoi:

— Zei din adâncuri! A trecut atât de mult timp!

Teg spuse ceea ce i se ordonase să spună:

— Bene Gesseritul are nevoie de tine.

— În acest trup imatur? Ce se aşteaptă să fac?

— Ca să fiu sincer, nu ştiu, Duncan. Dar trupul se va maturiza şi presupun că o Cucernică Maică îţi va da curând toate explicaţiile necesare.

— Lucilla?

Duncan ridică brusc capul spre tavanul ornamentat, apoi privi orologiul baroc din perete. Îşi amintea că venise aici cu Teg şi Lucilla. Locul era acelaşi, dar totul părea diferit.

— Harkonnenii, şopti el şi-i aruncă o privire aprigă lui Teg. Ştii pe câţi din familia mea i-au schingiuit şi i-au ucis Harkonnenii?

— Una dintre Arhivistele lui Taraza mi-a arătat un raport.

— Un raport? Crezi că asemenea lucruri pot fi descrise în cuvinte?

— Nu. Dar e singurul răspuns pe care-l puteam da la întrebarea ta.

— La dracu', Bashare! De ce toţi Atreizii trebuie să fie întotdeauna atât de sinceri şi de corecţi?

— Cred că-i o trăsătură ereditară, răspunse Teg.

— Exact!

Glasul era al lui Lucilla şi răsunase în spatele său.

Teg nu se-întoarse. De cât timp se afla ea acolo, ascultând ce vorbeau?

Lucilla se apropie de Teg, dar privirea ei rămase îndreptată spre Duncan.

— Vad că ţi-ai făcut treaba, Miles, spuse ea.

— Am executat întocmai ordinele lui Taraza.

— Ai fost foarte abil, Miles. Mult mai abil decât mi-am închipuit c-ai putea fi. Mama dumitale ar fi trebuit să fie aspru pedepsită pentru cunoştinţele pe care ţi le-a inoculat.

— Ahhh! Lucilla, seducătoarea! făcu Duncan. Îi aruncă o privire scurtă lui Teg înainte de a-şi întoarce ochii la ea. Ei da, acum pot să-mi dau singur răspuns la cealaltă întrebare a mea — care-i misiunea ei.

— Li se spune Impregnatoare, rosti Teg.

— Miles, zise Lucilla, dacă mi-ai complicat sarcina până într-atât încât să nu-mi pot duce la îndeplinire ordinele, voi avea grijă să fii prăjit la proţap.

Vocea ei complet lipsită de inflexiuni emotive îl făcu pe Teg să simtă un fior pe şira spinării. Ştia că ameninţarea era o metaforă, dar implicaţiile rămâneau reale.

— Un ospăţ de pedeapsă! exclamă Duncan. Straşnic!

— Nu există nimic romantic în ceea ce ţi-am făcut noi, Duncan, i se adresă Teg. Am îndeplinit pentru Bene Gesserit destule misiuni care m-au făcut să-mi fie silă de mine, dar nici una nu mi s-a părut mai respingătoare ca asta.

— Gura! ordonă Lucilla, folosind întreaga putere a Glasului.

Teg lăsă unda de şoc să treacă prin el şi pe lângă el, aşa cum îl învăţase mama sa, apoi declară calm:

— Acei dintre noi care sunt devotaţi trup şi suflet Comunităţii Surorilor nu au decât o singură preocupare: supravieţuirea Bene Gesseri-tului. Nu supravieţuirea unui individ, oricare-ar fi el, ci a Comunităţii în sine. Maşinaţiile, înşelăciunile... toate acestea devin vorbe goale când se pune problema supravieţuirii Ordinului.

— Fi-ţi-ar mama afurisită, Miles! mârâi Lucilla, făcându-i complimentul de a nu-şi ascunde furia turbată.

Duncan o privi lung. Cine era femeia asta? Lucilla? Îşi simţi, amintirile punându-se în mişcare de unele singure. Lucilla nu era aceeaşi persoană... nu era deloc aceeaşi, şi totuşi... frânturi, ici

şi colo, erau aceleaşi. Vocea. Trăsăturile feţei. Brusc, revăzu acel chip de femeie pe care-l întrezărise pe peretele camerei lui, la Citadelă.

"Duncan, scumpul meu Duncan..."

Lacrimile îi împăienjeniră ochii. Propria lui mamă... o altă victimă a Harkonnenilor... torturată... supusă la cine ştie ce cazne oribile... Fără ca "scumpul ei Duncan" s-o mai revadă vreodată.

— O, zei, de-aş avea unul să-i pot face de petrecanie în clipa asta! scrâşni el.

Din nou, îşi concentră atenţia asupra lui Lucilla. Lacrimile, înceţoşând trăsăturile, înlesneau comparaţia. Faţa ei deveni cea a Doamnei Jessica, iubita lui Leto Atreides. Duncan întoarse capul spre Teg, apoi iar spre Lucilla, folosind mişcarea pentru a-şi scutura lacrimile. Chipurile suprapuse peste cel al adevăratei Lucilla, dispărură. Asemănări... Dar nu acelaşi. Niciodată n-avea să fie acelaşi.

Impregnatoare.

Îşi închipuia cam ce însemna asta. Într-o izbucnire tipică Duncan Idaho, o interpelă pe Lucilla:

— Copilul meu vrei să-l porţi în pântec, Impregnatoarco? Ştiu că nu degeaba vă spune Maici.

— Vom discuta despre asta altă dată, răspunse cu răceală Lucilla.

— Şi într-o ambianţă mai plăcută, de bună seamă, făcu Duncan. Poate că am să-ţi susur şi-un cântecel. Nu cu talentul bătrânului Gurriey Halleck, desigur, dar mulţumitor pentru a crea o atmosferă prielnică unei mici aventuri la pat.

— Crezi că eşti amuzant?

— Amuzant? Nu, dar chiar mi-am adus aminte de Gurney. Spune-mi, Bashare, l-aţi înviat şi pe el din morţi?

— După câte ştiu eu, nu, răspunse Teg.

— Ahhh, ce mai cântăreţ era! râse Duncan. Putea să cânte şi să-ţi vâre cuţitul în burtă fără să greşească o singură notă.

Fără a-şi abandona atitudinea glacială, Lucilla spuse:

— În Bene Gesserit, am învăţat să ne ferim de muzică. Evocă prea multe emoţii derutante. Emoţii legate de memorie, fireşte.

Voise să-l impresioneze printr-o aluzie la Celelalte Memorii şi la puterile Bene Gesserit pe care le implicau, dar Duncan nu făcu decât să izbucnească într-un nou hohot de râs, şi mai

zgomotos.

— Mare păcat! zise apoi. Pierdeţi unul dintre cele mai frumoase lucruri din viaţă.

Şi începu să fredoneze refrenul unei vechi balade a lui Gurney Halleck:

— "Aduceţi-v-aminte, prieteni, de ostile care-au pierit demult aduceţi-v-aminte..."

Dar gândurile sale învârtejite îl purtară degrabă într-o altă direcţie, mânate de noua savoare a acestor clipe de revenire la viaţă, şi, încă o dată, simţi atingerea lacomă a acelui ceva, neştiut şi puternic, ce rămânea îngropat înlăuntrul lui. Orice-ar fi fost, era ceva violent şi legat de Lucilla, Impregnatoarea. Imaginaţia i-o înfăţişa moartă, scăldată în sânge.

Oamenii vor întotdeauna ceva mai mult decât o bucurie imediată sau decât acel simţământ mai profund numit fericire. Acesta-i unul dintre secretele care ne ajută să ducem la îndeplinire proiectele noastre. Acest "ceva mai mult" exercită o putere sporită asupra celor ce nu-i pot da nume sau (cum se întâmplă şi mai adesea) nici măcar nu-i bănuiesc existenţa. Majoritatea oamenilor nu reacţionează decât inconştient la asemenea forţe ascunse. De aceea, e suficient să concepem un "ceva mai mult" bine gândit, să-l definim şi să-i dăm o formă, pentru ca oamenii să ne urmeze.

Secretele exercitării rolului conducător al Bene Gesseritului

CU UN WAFF tăcut la vreo douăzeci de paşi în faţa lor, Odrade şi Sheeana coborau drumeagul mărginit de buruieni care se întindea de-a lungul unui antrepozit de mirodenie. Toţi

trei purtau mantii de deşert şi distraie nou-nouţe. Gardul gri de nulplaz ce delimita perimetrul antrepozitului reţinea între ochiurile grilajului său fire de iarbă şi seminţe pufoase. Odrade vedea în ele simbolul vieţii încercând să biruie o intervenţie umană.

În spatele ei, clădirile masive care fuseseră construite în jurul Dar-es-Balatului se coceau în soarele arzător al începutului de după-amiază. Aerul fierbinte şi uscat îi ardea gâtlejul când inspira prea repede. Se simţea ameţită şi în război cu ea însăşi. Setea o hărţuia. Mergea ca şi când ar fi făcut echilibristică pe marginea unei prăpăstii. Situaţia pe care o crease la ordinul lui Taraza putea să explodeze în orice moment.

O construcţie atât de fragilă!

Trei forţe se aflau în cumpănă, fără a se susţine realmente între ele, dar rămânând reunite din motive ce puteau să se schimbe într-o clipită şi să năruie întreaga alianţă. Militarii trimişi de Taraza nu o linişteau câtuşi de puţin pe Odrade. Unde era Teg? Unde era Burzmali? Şi, de fapt, unde era ghola-ul? Ar fi trebuit să se afle deja aici. De ce i se transmisese ei ordinul de a face să tărăgăneze lucrurile?

Aventura de astăzi avea să le tărăgăneze, asta era sigur! Deşi primise binecuvântarea lui Taraza, această excursie în deşertul viermilor uriaşi risca, după părerea lui Odrade, să prilejuiască o tărăgănare permanentă şi definitivă! Iar Waff se afla aici. Dacă el supravieţuia, aveau să-i mai rămână fărâmituri de cules?

În ciuda terapiei intensive cu cele mai bune amplificatoare de osteosutură ale Bene Gesseritului, Waff spunea că mai simţea încă dureri în braţele pe care i le fracturase Odrade. Nu se plângea. Furniza, pur şi simplu, o informaţie. Părea să fi acceptat fragila lor alianţă, chiar cu modificările impuse de încorporarea cabalei preoţilor rakieni. Fără îndoială, era liniştit de faptul că unul dintre proprii săi Dansatori-Feţe ocupa banca Marelui Preot, deghizat în Tuek. Waff reclama însă cu tărie "maicile reproducătoare" promise de Bene Gesserit şi, ca atare, refuza să execute partea ce-i revenea din tranzacţie până ce Comunitatea Surorilor nu-şi va fi onorat-o pe-a ei.

— Nu e decât o mică întârziere datorată examinării noului nostru acord de către Casa Canonicatului, îi explicase Odrade. Între timp...

Astăzi era "între timp".

Lăsându-şi deoparte temerile, Odrade se concentră asupra expediţiei prezente. Comportamentul lui Waff continua s-o fascineze, mai cu seamă după ce-i văzuse reacţia la prima întâlnire cu Sheeana: un amestec de frică şi veneraţie mistică.

Protejata Profetului său.

Odrade îi aruncă o privire piezişă fetiţei care mergea cuminte alături de ea. Da, copila aceasta era adevărata pârghie menită să îndrepte evenimentele pe făgaşul dorit de Bene Gesserit.

Breşa izbutită de Comunitatea Surorilor în carapacea tleilaxu o înflăcăra pe Odrade. "Adevărata Credinţă" fanatică a lui Waff se contura tot mai clar cu fiecare nouă reacţie a lui. Se considera norocoasă doar pentru faptul că avea prilejul de a studia un Maestru tleilaxu într-un context religios. Până şi scrâşnetul nisipului sub tălpile lui îi declanşa lui Waff manifestări comportamentale pe care ea era antrenată să le identifice.

Ar fi trebuit să ne dăm seama de mult. Manipulările propriei noastre Missionaria Proiectiva ar fi trebuit să ne sugereze modul în care au procedat tleilaxu: ferindu-se de toată lumea, blocând orice influenţă exterioară, cu preţul unei trude de milenii.

Tleilaxu nu păreau să fi copiat structurile Bene Gesseritului. Şi ce altă forţă putea înfăptui asemenea lucruri? O religie, de bună seamă. Marea Credinţă!

Doar dacă tleilaxu nu folosesc procedeul ghola ca mijloc de acces la un gen aparte de nemurire.

Era posibil ca Taraza să aibă dreptate. Maeştrii tleilaxu reincarnaţi n-ar fi dispus, asemenea Cucernicelor Maici, de Alte Memorii, ci doar de memoriile personale. Dar prelungite!

Fascinant!

Odrade privi spatele încovoiat al lui Waff. *Truda...* Părea a fi ceva natural pentru el. Îşi aminti că Waff o numise pe Sheeana "Alyama". O altă cheie lingvistică grăitoare pentru Marea Credinţă a Maestrului tleilaxu. Însemna: "Binecuvântata". Tleilaxu păstraseră vechea limbă nu doar vie, ci şi neschimbată.

Să nu fi ştiut Waff că numai forţe extraordinare, cum sunt religiile, pot face asta?

Rădăcinile obsesiei tale sunt în mâinile noastre, Waff! Nu sunt prea diferite de unele dintre cele pe care le-am creat noi însene. Ştim cum să manipulăm asemenea lucruri pentru a le

face să servească propriilor noastre scopuri.

Ultimul mesaj al lui Taraza era încă proaspăt în cugetul lui Odrade: "Intenţiile Bene Tleilaxului sunt clare: Hegemonia. Universul uman trebuie transformat într-un univers tleilaxu. Iar Tleilaxul n-ar putea spera la atingerea unui asemenea obiectiv fără ajutorul Dispersiei. Q.E.D."

Raţionamentul Maicii Superioare era greu de contestat. Până şi opoziţia dinlăuntrul profundei schisme care ameninţa să distrugă Comunitatea Surorilor îl admitea. Dar gândul la acele mase umane care constituiau Dispersia, la numărul lor ce exploda exponenţial, îi dădea lui Odrade un sentiment de iremediabilă deznădejde.

Suntem atât de puţini în comparaţie cu ei.

Sheeana se aplecă pentru a culege o pietricică. O contemplă câteva clipe, apoi o aruncă spre gardul de la marginea drumului. Piatra trecu printr-un ochi al grilajului, fără a-l atinge.

Odrade se trezi din reverie. Sunetul paşilor lor pe nisipul cărat de vânt de-a curmezişul acestui drumeag puţin folosit i se păru deodată anormal de zgomotos. Îngusta şosea supraînălţată care trecea peste vechiul qanat circular de apărare al Dar-es-Balatului se afla la mai puţin de două sute de paşi în faţa lor, la capătul drumeagului.

Sheeana rupse tăcerea:

— Fac asta pentru că aşa ai poruncit, Cucernică Maică. Dar tot nu ştiu de ce.

Fiindcă este încercarea ce ne va permite să-l evaluăm pe Waff şi, prin intermediullui, să-i remodelăm pe tleilaxu!

— E vorba de-o demonstraţie, spuse Odrade cu voce tare.

Era adevărul. Nu întregul adevăr, dar suficient pentru un răspuns convenabil.

Sheeana mergea cu capul plecat, atentă la fiecare pas. Oare aşa aborda orice întâlnire cu Shaitan al ei? se întrebă Odrade. Îngândurată şi distantă?

Auzi pe cer, departe în spatele ei, un *tfoc-tfoc* înfundat. Soseau ornitopterele de supraveghere. Aveau să rămână la distanţă, însă mulţi urmau să asiste la *demonstraţie.*

— O să dansez, spuse Sheeana. De obicei, asta atrage un uriaş.

Odrade îşi simţi bătăile inimii iuţindu-se. "Uriaşul" avea să i se mai supună Sheeanei şi în prezenţa altor două persoane?

E o nebunie! Curată sinucidere!

Dar trebuia să meargă până la capăt. Ordinul lui Taraza.

Îşi îndreptă privirile spre terenul împrejmuit al antrepozitului de mirodenie pe lângă care continuau să treacă. Locul i se părea în mod ciudat familiar. Mai mult decât o senzaţie de *déjà vu.* O certitudine interioară alimentată de Celelalte Memorii îi spunea că zona aceasta rămăsese neschimbată de milenii. Modelul silozurilor de mirodenie aflate dincolo de gard era, cu siguranţă, la fel de vechi ca şi Rakisul: mari containere ovale cocoţate pe picioare înalte, ca nişte monstruoase insecte aşteptând încremenite să se repeadă asupra unei prăzi. Odrade avea impresia că proiectanţii din vremurile apuse transmiseseră în mod inconştient un mesaj: *Melanjul este, deopotrivă, binecuvântare şi blestem.*

Sub silozuri, terenul arid şi nisipos, complet curăţat de vegetaţie, se întindea, mărginit de construcţii cu pereţi de chirpici, ca un tentacul al Dar-es-Balatului, până aproape de marginea qanatului. Non-globul vreme îndelungată ascuns al Tiranului dăduse naştere unei comunităţi religioase supraaglomerate care-şi disimula majoritatea activităţilor îndărătul unor ziduri fără ferestre sau în subsoluri.

Asemenea mecanismelor secrete ale dorinţelor noastre inconştiente!

Sheeana glăsui din nou:

— Tuek nu mai e acelaşi.

Odrade îl văzu pe Waff săltându-şi brusc capul. Auzise. Pesemne că îşi spunea: *I se poate ascunde ceva trimisei Profetului?*

Prea multă lume ştia deja că un Dansator-Faţă luase locul lui Tuek. Cabala preoţilor, fireşte, credea că le dădea astfel celor de pe Tleilax suficiente chezăşii pentru a prinde în cursă nu numai Bene Tleilaxul, ci şi Comunitatea Surorilor.

Odrade simţi mirosul caustic al chimicalelor folosite pentru stârpirea vegetaţiei de pe terenul antrepozitului. Senzaţia olfactivă avu darul să-i readucă atenţia la necesităţile momentului. Nu îşi putea permite să-şi lase gândurile să rătăcească aiurea acum! Ar fi fost atât de uşor ca Bene Gesseritul să cadă în propria-i capcană.

Sheeana se împiedică şi scoase un ţipăt scurt, mai mult de iritare decât de durere. Waff întoarse brusc capul şi o privi

înainte de a-şi strămuta din nou atenţia la drum. Copila se poticnise într-o crăpătură a solului. Nisipul adus de vânt masca gropile şi neregularităţile drumeagului. Structura supraînălţată a vechii şosele, pe care o vedea ceva mai departe în faţa lui, părea a fi, totuşi, într-o stare mai bună. Nu destul de solidă pentru a susţine greutatea unuia dintre descendenţii Profetului, desigur, dar mai mult decât suficientă pentru a îngădui unui umil suplicant uman s-o traverseze pentru a coborî în deşert.

Waff se considera, în esenţă, ca un suplicant.

Vin ca un cerşetor pe tărâmul trimisei Tale, Doamne.

Avea bănuielile lui în ceea ce o privea pe Odrade. Cucernica Maică îl adusese aici pentru a-l stoarce de tot ce ştia înainte de a-l ucide.

Cu ajutorul lui Dumnezeu, poate că eu voi fi cel care o voi surprinde.

Ştia trupul său era imun la efectele unei sonde ixiene, deşi se vedea că Odrade nu avea asupra ei un dispozitiv atât de voluminos. Dar ceea ce-i dădea încredere lui Waff era mai ales forţa voinţei sale şi credinţa în graţia lui Dumnezeu.

Dar dacă mâna pe care ne-o întind ele se dovedeşte *a fi sinceră?*

Şi asta ar fi fost tot opera Domnului.

O alianţă cu Bene Gesseritul, controlul deplin asupra Rakisului... ce vis extraordinar! Supremaţia universală a Shariatului, în sfârşit, cu Surorile Bene Gesserit ca misionare...

Când Sheeana călcă încă o dată greşit, lăsând să-i scape o altă văităturâ, Odrade o mustră:

— Nu te mai răsfăţa atâta, copilă.

Văzu înţepeneala bruscă a umerilor lui Waff. Maestrului tleilaxu nu-i plăcea să i se vorbească astfel "Binecuvântatei" sale. Tăria de caracter a omuleţului nu putea fi pusă la îndoială. Odrade recunoştea în ea forţa fanatismului. Chiar dacă un vierme uriaş s-ar fi năpustit asupra lui să-l înghită, Waff n-ar fi rupt-o la fugă. Credinţa sa în voinţa lui Dumnezeu l-ar fi dus direct la pierzanie — dacă nimic nu l-ar fi smuls din siguranţa lui religioasă.

Odrade îşi reprimă un zâmbet. Nu-i era greu să-şi imagineze ce gândea tleilaxul în clipa aceasta: *Dumnezeu va dezvălui curând Vrerea Sa.*

În realitate, însă, Waff se gândea la celulele sale care-şi

îndeplineau lentul lor proces de reînnoire, la Bandalong. Indiferent ce s-ar fi putut întâmpla aici, celulele sale ar fi continuat să slujească Bene Tleilaxul... şi pe Dumnezeu — un Waff în serie, veşnic devotat Marii Credinţe.

— Pot să-l adulmec pe Shaitan, ştii? zise Sheeana.

— Acum?

Odrade ridică ochii spre şoseaua care începea la câţiva metri în faţă. Waff începuse deja să urce rambleul.

— Nu; doar când vine, răspunse Sheeana.

— Ei, sigur că poţi, fata mea. Poate oricine.

— Eu pot să-l adulmec când e încă foarte departe.

Odrade inspiră adânc pe nas, sortând mirosurile pe care le simţea pe fondul de cremene arsă: izuri vagi de melanj... ozon, ceva acid. Îi făcu semn Sheeanei s-o ia înainte, pe şosea. Waff continua să-şi păstreze avansul de douăzeci de paşi. Şoseaua cobora la nivelul deşertului la vreo şaizeci de metri în faţa lui.

Va trebui să gust nisipul cu prima ocazie, gândi Odrade. *Aşa o să aflu* o *mulţime de lucruri.*

În timp ce urca pe şoseaua ce traversa qanatul, privi spre sud-vest şi zări o structură joasă care bara orizontul. Pe neaşteptate, fu confruntată cu intervenţia irezistibilă a unei Alte Memorii. Viziunea nu era la fel de limpede ca şi când ar fi avut-o cu adevărat înaintea ochilor, dar o recunoscu — un amestec de imagini provenite din sursele aflate înlăuntrul ei.

La naiba! gândi. *Nu acum!*

Dar n-avea scăpare. Ştia că asemenea intruziuni se iveau întotdeauna cu un anumit scop, impunându-se în mod inevitabil spiritului ei conştient.

Un avertisment!

Privind cu ochii întredeschişi în direcţia orizontului, lăsă viziunea Celeilalte Memorii să se suprapună. Bariera înaltă din timpurile de odinioară se preciză în depărtare. Pe creasta ei mergeau oameni. Exista, în acea depărtare-amintire, un magnific pod suspendat, feeric şi parcă insubstanţial, care lega o parte a vechii şosele de alta, şi Odrade ştia, fără a avea nevoie să-l vadă, că un fluviu curgea pe sub podul de mult dispărut. Fluviul Idaho! Acum, imaginea suprapusă se afla în mişcare. Obiecte cădeau de pe pod. Erau prea departe ca Odrade să le poată identifica, dar avea deja destule elemente pentru a recunoaşte această scenă istorică. Un sentiment de oroare

amestecată cu exaltare o năpădi dintr-o dată.

Podul feeric se năruia! Se prăvălea în fluviul de dedesubt!

Nu era viziunea unei catastrofe oarecare. Era o scenă clasică, înregistrată de o multitudine de memorii, care se contopiseră cu a ei în clipele agoniei mirodeniei. Odrade ar fi putut să trieze diferitele componente ale imaginii. Mii de străbune ale ei reconstituiseră această scenă în imaginaţie. Nu era o amintire vizuală reală, ci un montaj alcătuit din mărturii şi relatări exacte.

Acolo s-a întâmplat totul!

Odrade se opri, lăsând imaginile suprapuse să se amestece în voie cu gândurile ei conştiente. *Avertisment!* Ceva periculos fusese detectat. Nu încercă să extragă substanţa avertismentului. Ştia că, dacă ar fi făcut asta, ar fi riscat ca totul să se destrame în firicele, desigur valabile, dar care ar fi voalat definitiv certitudinea originală.

Scena din depărtare era gravată pentru totdeauna în istoria Atreizilor. Leto II, Tiranul, se dezintegrase, căzând din înaltul acelui pod feeric. Marele Vierme al Rakisului, Împăratul-Zeu însuşi, fusese aruncat de pe podul acela cu prilejul călătoriei sale de nuntă.

Acolo, da! Acolo, în fluviul Idaho de sub acel pod distrus, Tiranul fusese înghiţit de ape, în suferinţe cumplite. Acolo avusese loc trans-substanţierea din care luase naştere Zeul Fracţionat.

De ce e acesta un a vertisment?

Podul şi fluviul dispăruseră astăzi. Înaltul zid ce înconjurase cândva Sareerul arid al Tiranului se preschimbase, sub acţiunea eroziunii, într-o linie frântă, abia vizibilă la orizontul tremurând sub arşiţă.

Dacă un vierme şi-ar fi făcut apariţia acum, purtător al uneia dintre acele perle din memoria pierdută în visul fără sfârşit a Tiranului, acest fragment de memorie ar fi putut să fie periculos? În Comunitatea Surorilor, opozantele lui Taraza aşa susţineau.

"El se va trezi!"

Taraza şi consilierele ei negau până şi posibilitatea unui asemenea lucru.

Totuşi, Odrade era obligată să ţină cont de semnalul de alarmă al Celorlalte Memorii.

— Cucernică Maică, de ce ne-am oprit?

Odrade se simţi brusc readusă la un prezent care-i solicita întreaga atenţie. Acolo, departe, în acea viziune pe care-o considera ca o punere în gardă, începuse visul fără sfârşit al Tiranului, dar ea trebuia să se ferească de un alt fel de reverie. Sheeana stătea în faţa ei şi o privea cu un aer nedumerit.

— Mă uitam într-acolo, spuse Odrade şi arătă cu mâna. Acolo a fost obârşia lui Shai-Hulud, Sheeana.

Waff se opri la capătul şoselei, la un pas de locul în care începea s-o acopere nisipul şi la vreo patruzeci de metri, acum, de Odrade şi de Sheeana.Vocea Cucernicei Maiei îl făcuse să ciulească urechea, dar nu se întoarse. Odrade îi ghici nemulţumirea după poziţia corpului. Lui Waff nu-i plăcea nici măcar umbra vreunei aluzii cinice la adresa Profetului său. Le suspecta tot timpul pe Cucernicele Maici de cinism, mai cu seamă în chestiunile religioase. Waff nu era încă pregătit să accepte ideea că Bene Gesseritul vreme atât de îndelungată temut şi urât ar fi putut să împărtăşească Marea lui Credinţă. Era un teren ce trebuia plantat cu cea mai mare grijă, aşa cum era cazul cu tot ce ţinea de Missionaria Protectiva.

— Se zice c-ar fi existat un râu mare, zise Sheeana,

Odrade percepu nota uşoară de zeflemea din glasul ei. Copila învăţa repede!

Waff se întoarse şi le privi încruntat. Auzise şi el. Oare ce gândea acum despre Sheeana?

Lăsându-şi o mână pe umărul fetiţef, Odrade arătă cu cealaltă orizontul.

— Era un pod, acolo. Marele zid al Sareerului se întrerupea pentru a lăsa să treacă fluviul Idaho, pe care-l traversa podul.

— Un fluviu adevărat... şopti cu un suspin Sheeana.

— Nu un qanat, şi mult mai larg decât un simplu canal.

— N-am văzut niciodată un fluviu.

— În locul acela l-au aruncat pe Shai-Hulud în apă, spuse Odrade. Apoi, întinzând braţul spre stânga: Iar în direcţia aceea, la kilometri distanţă, se afla palatul pe care şi l-a construit.

— Acolo nu există decât nisip, zise Sheeana.

— Palatul a fost dărâmat în Epoca Foametei, îi explică Odrade. Oamenii credeau că ascundea între zidurile sale o uriaşă rezervă de mirodenie. Se înşelau, fireşte. Tiranul era mult prea înţelept ca să facă una ca asta.

Sheeana se dădu mai aproape de ea şi şopti:

— Dar e adevărat că există o mare comoară de mirodenie. Cântecele vorbesc despre ea. Ta... Se zice că-i ascunsă într-o cavernă.

Odrade surâse. Sheeana se referea, desigur, la Istoria Orală. Şi fusese cât pe ce să spună "tatăl meu", cu gândul la adevăratul ei tată, cel ce murise în deşert. Odrade o descususe deja pe Sheeana îndeajuns pentru a reconstitui povestea ei.

Cu aceeaşi voce şoptită, fetiţa adăugă:

— De ce l-ai luat cu noi pe omuleţul ăsta? Nu-mi place de el.

— E necesar pentru demonstraţie.

Waff se hotărî să coboare de pe şosea pe nisipul uşor în pantă, înaintă cu prudenţă, dar fără a da semne de şovăială. După câţiva paşi, se întoarse, cu ochii sclipind în lumina arzătoare a soarelui, pentru a privi mai întâi spre Sheeana, apoi spre Odrade.

Mereu acel licăr de veneraţie când se uită la Sheeana, gândi Odrade. *E încredinţat că va avea parte, aici, de o revelaţie măreaţă. Care-l va repune în drepturi. Şi-i va conferi un enorm prestigiu!*

Sheeana duse o mână pavăză la ochi şi cercetă deşertul.

— Lui Shaitan îi place căldura, zise ea. Oamenii se ascund în case când e caniculă, dar Shaitan tocmai atunci iese.

Nu Shai-Hulud, ci Shaitan! îşi spuse Odrade. *Tiranul a prezis corect. Ce altceva va mai fi ştiut despre epoca noastră?*

Să fi fost oare adevărat că o fărâmă din conştiinţa lui dormita încă în fiecare dintre descendenţii săi vermiformi?

Nici una din analizele Bene Gesseritului pe care le studiase Odrade nu oferea o explicaţie convingătoare în legătură cu ceea ce va fi putut determina o fiinţă umană să intre în simbioză cu viermele original al Arrakisului. Ce se va fi petrecut în capul acelei fiinţe de-a lungul mileniilor cât durase cumplita metamorfoză? Şi mai rămăsese vreo părticică, oricât de infimă, în memoria viermilor rakieni din ziua de astăzi?

— E pe-aproape, Cucernică Maică, spuse Sheeana. Îi simţi mirosul?

Waff îi aruncă fetiţei o privire temătoare.

Odrade inhală adânc. Un miros pătrunzător de scorţişoară se suprapunea peste izul de cremene arsă. Foc, pucioasă — infernul mărginit de dinţi de cristal al viermelui uriaş. Se aplecă,

luă puţin nisip între degete şi-l puse pe limbă. Cele câteva fire de nisip înglobau totul: Dune, cea din Celelalte Memorii, şi Rakisul de azi.

Sheeana întinse oblic braţul spre stânga, în direcţia din care sufla briza uşoară a deşertului.

— Într-acolo. Să ne grăbim.

Fără a mai aştepta permisiunea lui Odrade, o luă la fugă spre capătul şoselei, trecu pe lângă Waff şi urcă prima dună. Se opri şi aşteptă până când Odrade şi Waff o ajunseră din urmă, apoi coborî pe versantul celălalt. Luptând cu nisipul care le stânjenea înaintarea, traversară astfel o altă dună, apoi continuară pe creasta unui lung barracan curb, unde vântul ridica vârtejuri minuscule de nisip. Nu peste mult timp, puseră aproape un kilometru între ei şi adăpostul protejat de apă al Dar-es-Balatului.

Din nou, Sheeana rămase pe loc.

Waff se opri, gâfâind, în spatele ei. Transpiraţia îi îmbrobonea fruntea sub marginea strânsă a glugii distraiului.

Odrade se opri la un pas de Waff. Respirând adânc şi rar pentru a-şi recăpăta suflul, privi, peste umărul tleilaxului, locul spre care era îndreptată atenţia Sheeanei.

O maree de nisip provocată de vântul unei furtuni se revărsase cu furie în deşertul din faţa dunei pe care se aflau. Roca de bază rămăsese descoperită pe o porţiune formând o lungă şi îngustă alee mărginită de bolovani gigantici, împrăştiaţi de-a valma, ca şi când un titan abandonase acolo sfărâmăturile unei construcţii smintite. Prin acest labirint haotic, nisipul se scursese ca un torent, lăsându-şi semnătura în crăpături şi fisuri adânci, înainte de a se prăvăli, peste marginea unui mic povârniş, într-o nouă serie de dune ce ondulau deşertul la nesfârşit.

— Pe acolo, spuse Sheeana, arătând aleea dintre bolovani.

Coborî în fugă panta dunei, alunecând şi derapând pe nisipul fin. Ajunsă jos, rămase nemişcată lângă un bloc de piatră având de cel puţin două ori înălţimea ei.

Waff şi Odrade se opriră alături de ea.

Versanul abrupt al unui alt barracan uriaş, arcuit ca spinarea unei balene zburdalnice, se înălţa, în faţa lor, spre cerul albastru-argintiu.

Odrade profită de răgaz pentru a-şi restabili schimburile

normale de oxigen. Cursa aceasta nebună solicitase trupurile din greu. Observă că Waff avea faţa roşie şi respira zgomotos. Mirosul de scorţişoară şi de silice era apăsător în această trecătoare îngustă. Waff adulmecă şi-şi frecă nasul cu dosul mâinii. Sheeana se răsuci pe vârful picioarelor şi alergă spre capătul aleii stâncoase. După vreo zece paşi se opri şi, punând un picior pe panta următoarei dune, ridică ambele braţe spre cer. Încet mai întâi, apoi într-un ritm din ce în ce mai rapid, începu să danseze, urcând versantul nisipos.

Deasupra capetelor lor, zgomotul topterelor deveni mai puternic.

— Ascultaţi! strigă Sheeana, fără a-şi întrerupe dansul.

Nu asupra topterelor le atrăsese atenţia. Odrade întoarse capul pentru a avea amândouă urechile orientate în direcţia unui nou zgomot care pătrundea în labirintul lor de sfărâmături.

Era un şuierat surd, subteran, înfundat de nisip, dar care creştea cu o repeziciune stupefiantă. Îl însoţea un val de căldură, o înfierbântare perceptibilă a brizei ce răzbătea în defileul stâncos. Şuieratul se transformă într-un muget năvalnic. Brusc, văgăuna impresurată de cristale a unei guri gigantice se ivi din spatele dunei pe care-o urca Sheeana.

— Shaitan! ţipă fetiţa, continuând să frământe nisipul cu tălpile. Aici sunt, Shaitan!

Gura monstrului depăşi creasta dunei şi se înclină spre Sheeana. O cascadă de nisip se prăvăli peste picioarele copilei, silind-o să-şi curme dansul. Mirosul de scorţişoară invadă defileul. Viermele se opri.

— Vestitorul lui Dumnezeu! şopti abia auzit Waff.

Căldura zvântă sudoarea de pe porţiunea descoperită a feţei lui Odrade. Izolaţiile automate ale distraiului se ajustară instantaneu, umflându-se în mod vizibil la exterior. Odrade inspiră adânc, sortând componentele din spatele asaltului de scorţişoară. Aerul din jur era saturat de ozon şi de oxigen. Cu toate simţurile în alertă, Odrade înregistra cât mai multe impresii.

Pentru cazul că voi supravieţui, îşi spunea.

Erau informaţii extrem de preţioase. Dacă izbutea să le transmită, poate că într-o zi aveau să le fie de folos altora.

Sheeana coborî de-a-ndăratelea panta dunei până ajunse pe stânca goală. Apoi reîncepu să danseze, într-un ritm şi mai

îndrăcit, sucindu-şi violent capul la fiecare mişcare. Părul îi biciuia obrajii. Se rotea şi, de fiecare dată când ajunge cu faţa spre vierme, striga: "Shaitan!"

Încetişor, ca un copil care se aventurează într-un loc necunoscut, viermele îşi reluă înaintarea. Traversă creasta, se lăsă să alunece până la roca expusă şi-şi îndreptă gura arzătoare către Sheeana, dominând-o de la o distanţă de doar doi paşi.

Din locul în care se afla, Odrade auzea limpede vuietul de furnal care venea din adâncul viermelui. Nu era în stare să-şi desprindă privirile de la pâlpâirea portocalie a flăcărilor dinlăuntrul creaturii. Gura era o cavernă în care ardea un foc misterios.

Sheeana se opri din dans şi, cu pumnii lipiţi de coapse, ridică ochii spre monstrul pe care-l chemase.

Odrade începu să-şi cronometreze respiraţiile, în cadenţa controlată a unei Cucernice Maici care-şi adună toate puterile. Dacă acesta era sfârşitul... ei bine, se supusese ordinelor lui Taraza. Maicii Superioare nu-i rămânea decât să afle ce va putea de la observatorii care se roteau pe cer.

— Salut, Shaitan, spuse Sheeana. Am venit cu o Cucernică Maică şi cu un om de pe Tleilax.

Waff căzu în genunchi şi puse capul în piept.

Odrade trecu pe lângă el şi se opri alături de Sheeana.

Sheeana respira adânc. Avea faţa congestionată.

Odrade auzi păcăniturile şi ţiuiturile discrete ale distraielor suprasolicitate. Aerul încins, suprasaturat de mirosul de scorţişoară, vibra de zgomotele acestei întâlniri, dominate de vuietul lăuntric al viermelui care stătea neclintit.

Waff se ridică şi veni lângă Odrade, privind ca hipnotizat viermele.

— Iată-mă, şopti el.

Odrade îl sudui în gând. Orice zgomot neavenit risca să atragă asupra lor furia monstrului. Înţelegea, totuşi, ce simţea Waff. Nici un alt tleilaxu nu se mai aflase vreodată atât de aproape de un descendent al Profetului. Nici măcar preoţii rakieni nu reuşiseră o asemenea ispravă!

Cu mâna dreaptă, Sheeana făcu deodată un gest poruncitor, arătând în jos.

— Culcat, în faţa noastră, Shaitan! ordonă ea.

Viermele îşi coborî gura căscată până ce furnalul lăuntric umplu defileul din faţa lor.

Într-o şoaptă abia desluşită, Sheeana rosti:

— Vezi cum mă ascultă Shaitan, Cucernică Maică?

Odrade percepea puterea copilei asupra monstrului ca pe o pulsaţie codificată, un limbaj secret. Era ceva mai mult decât straniu.

Ridicând glasul cu o obrăznicie arogantă, Sheeana spuse:

— Am să-i cer lui Shaitan să ne lase să-l călărim!

Începu să escaladeze faţa abruptă a dunei, pe lângă vierme.

Imediat, uriaşa gură se înălţă, urmărindu-i mişcarea.

— Stai pe loc! porunci Sheeana.

Viermele încremeni.

Nu cuvintele ei îi comandă, gândi Qdrade. *E altceva... altceva...*

— Haide, Cucernică Maică! strigă Sheeana.

Împingându-l pe Waff înainte, Odrade îi dădu ascultare. Se căţărară, la rândul lor, pe versantul dunei, în urma Sheeanei. Nisipul dislocat se rostogolea la vale, adunându-se în defileu. În faţa lor, coada lungă şi fusiformă a viermelui se curba urmărind creasta dunei. Sheeana, alergând şi poticnindu-se în nisip, îi conduse spre extremitatea acelei cozi. Ajunsă la capăt, se agăţă de unul dintre inelele ce formau suprafaţa segmentată a monstrului şi se căţără pe spinarea lui.

Ceva mai încet, Odrade şi Waff o urmară. Suprafaţa caldă a viermelui îi dădea lui Odrade impresia unui corp anorganic, ca şi când ar fi fost vorba de un soi de maşină ixiană.

Sheeana parcurse cu paşi sprinteni spinarea monstrului şi se ghemui chiar în spatele gurii, unde inelele erau cele mai largi şi proeminente.

— Faceţi ca mine, le spuse ea.

Se aplecă înainte şi prinse cu putere marginea frontală a unui inel, ridicându-l uşor până ce dădu la iveală dedesubtul trandafiriu şi moale.

Waff o imită numaidecât, dar Odrade procedă cu mai mare băgare de seamă, având grijă să înregistreze cât mai multe amănunte. Suprafaţa inelului era dură ca plaztonul şi acoperită de incrustaţii mărunte. Degetele lui Odrade pipăiră ţesutul moale de dedesubt şi simţiră o pulsaţie slabă. Întreaga spinare a viermelui se înălţa şi cobora într-un ritm aproape imperceptibil.

Odrade desluşea un vag zgomot de frecare la fiecare dintre aceste mişcări.

Sheeana lovi cu piciorul înapoia ei şi strigă:

— Porneşte, Shaitan!

Viermele nu reacţionă în nici un fel.

— Te rog, Shaitan! stărui Sheeana.

Odrade auzi nota de desperare din glasul ei. Copila părea atât de sigură de puterile ei asupra monstrului, dar Odrade ştia că nu-i fusese dat să-l călărească decât cu acel prim prilej. Cunoştea acum întreaga poveste, de la impulsul sinucigaş până la zăpăceala inoculată de superstiţiile preoţilor, însă asta nu-i spunea deloc ce avea să se întâmple în continuare.

Brusc, viermele se puse în mişcare. Se înălţă scurt, îşi răsuci trupul spre stânga, ieşi din defileu luând un viraj strâns, apoi se îndreptă direct spre inima deşertului, în sens opus Dar-es-Balatului.

— Mergem cu Domnul! strigă Waff.

Intensitatea glasului său o şocă pe Odrade. Câtă patimă! Avu senzaţia palpabilă a puterii credinţei lui. Din înaltul cerului îi ajunse la urechi *tfoc-tfoc*-ul ornitopteielor care-i urmăreau. Deplasarea aerului cauzată de trecerea viermelui îi aducea iz de ozon amestecat cu mirosurile de furnal încins exalate de monstru.

Privind peste umăr, către toptere, Odrade se gândi cât de uşor le-ar fi fost unor duşmani să descotorosească dintr-o dată planeta de o copilă jenantă, de o Cucernică Maică nu mai puţin stânjenitoare şi de un tleilaxu demn de dispreţ — totul, într-un singur moment de violenţă dezlănţuită în mijlocul deşertului. Cabala preoţilor ar fi putut încerca s-o facă, în nădejdea că proprii observatori ai lui Odrade, aflaţi în văzduh, ar fi intervenit prea târziu pentru a-i împiedica.

Curiozitatea şi frica aveau să fie îndeajuns pentru a-i reţine?

Odrade trebuia să admită că era ea însăşi pradă unei imense curiozităţi.

Unde ne duce creatura aceasta?

Cu siguranţă nu înspre Keen. Înălţă capul pentru a privi pe deasupra Sheeanei. La orizont, drept în faţă, desluşi linia zimţată ce marca locul în care Tiranul fusese azvârlit de pe tablierul rupt al podului suspendat.

Locul din avertismentul Celeilalte Memorii!

Gândurile lui Odrade încremeniră la această revelaţie subită. Acum înţelegea valoarea avertismentului. Tiranul murise într-un loc pe care el însuşi îl alesese. Multe morţi îşi lăsaseră amprenta asupra acelui loc, însă a lui era cea mai puternică. Tiranul îşi alesese anume şi itinerarul peregrinării sale nupţiale. Creatura luase această cale din proprie iniţiativă. Puterea de atracţie a visului fără sfârşit al Tiranului o făcuse să pornească spre locul unde începea visul.

Zice-se că un locuitor din ţinuturile uscate ar fi fost întrebat odată: "Ce-i mai de preţ pentru tine, o litrugeană cu apă sau un întreg bazin ?" Omul a chibzuit o cllpă, apoi a răspuns; "Litrugeană, de bună seamă. Un singur om n-ar putea poseda un bazin întreg. Litrugeană însă poţi s-o ascunzi sub mantie şi să fugi cu ea. N-ar observa nimeni".

Vorbe de duh ale vechii Dune

Arhivele Bene Gesserit

ŞEDINŢA din sala de antrenament a non-globului dura deja de foarte mult timp. Duncan, în cuşca sa mobilă, conducea exerciţiul, ferm hotărât să nu acorde nici un răgaz noului său trup până ce aceste nu va fi stăpânit la perfecţie cele şapte poziţii centrale de ripostă la atacuri venite din opt direcţii diferite. Combinezonul său verde era leoarcă de sudoare. De douăzeci de zile trudeau la această lecţie!

Teg cunoştea vechile tehnici pe care le reînvia aici Duncan, dar sub alte nume şi cu o altă ordine de desfăşurare. După vreo cinci zile, începuseră pună la îndoială superioritatea metodelor moderne. Iar în clipa de faţă era convins că Duncan inventa ceva cu totul nou, combinând vechile sale cunoştinţe cu cele dobândjle la Citadelă.

Basharul era instalat la pupitrul de comandă, unde juca dublul rol de observator şi participant. Circuitele care controlau

mişcările periculoaselor arme teleghidate utilizate pentru acest exerciţiu necesitaseră o oarecare adaptare din partea sa, dar acum se familiarizase cu ele şi conducea atacul cu dexteritate şi, deseori, cu inspiraţie.

Lucilla, ursuză, venea din când în când să-şi arunce ochii în sală. Privea câteva clipe, apoi se retrăgea fără nici un comentariu. Teg ignora intenţiile reale ale lui Duncan în privinţa Impregnatoarei, dar avea impresia că ghola-ul, cu memoria proaspăt restabilită, se juca de-a pisica şi soarele cu "seducătoarea" sa. Basharul era încredinţat că Lucilla nu va îngădui ca acest joc să mai continue mult, însă povestea asta nu-l mai privea pe el. Duncan nu mai era "prea tânăr" pentru Impregnatoare. Trupul său juvenil adăpostea acum mintea unui bărbat matur, cu o experienţă de natură a-i permite să ia propriile sale decizii.

Duncan şi Teg îşi petrecuseră toată dimineaţa cu antrenamentul, acordându-şi doar o singură pauză. Foamea începea să-l sâcâie pe Bashar, dar el tot nu se îndura încă să pună capăt şedinţei. Performanţele lui Duncan atinseseră astăzi noi culmi şi nu încetau să se îmbunătăţească,

Aşezat în scaunul-colivie al unui pupitru fix, Teg dispuse forţele de atac într-o manevră complexă cu lovituri din stânga, din dreapta şi de sus.

Arsenalul Harkonnen din interiorul non-globului era înţesat cu arme şi maşini de antrenament exotice, dintre care unele îi erau cunoscute lui Teg doar din relatările istorice. Duncan însă părea să le cunoască pe toate îndeaproape şi se servea de ele cu o îndemânare admirabilă. Programul pe care-l foloseau în acest moment includea vânători-căutători reglaţi pentru a penetra câmpul de forţă al unui scut defensiv.

— Îşi încetinesc automat mişcarea pentru a trece prin scut, explică Duncan cu vocea lui tinerească-matură. Dacă lovesc cu viteză prea mare, evident, scutul îi respinge.

— Scuturile de tipul acela au ieşit aproape cu totul din uz, spuse Teg. Câteva societăţi îl mai folosesc la competiţii sportive, în rest...

Duncan execută o ripostă fulgerătoare care doborî trei vânători-căutători, avariindu-i îndeajuns pentru a face necesară recondiţionarea lor în atelierul de întreţinere al non-globului. Apoi, deschizând cuşca de protecţie şi trecând sistemul pe

repaus, fără însă a-l opri, se apropie de Teg respirând adânc, dar fără nici o dificultate. Privind pe lângă Bashar, zâmbi şi schiţă un gest vag cu capul. Teg se răsuci, dar nu apucă să vadă decât un fald al robei lui Lucilla dispărând după colţ.

— E ca un duel, comentă Duncan. Ea încearcă să-mi străpungă garda iar eu contraatac.

— Fii cu băgare de seamă, zise Teg. Ai de-a face cu o Cucernică Maică desăvârşită.

— Am mai avut eu de-a face cu câteva şi pe vremea mea, Bashare.

Nu pentru prima oară, Teg rămase descumpănit. Fusese avertizat că va trebui să se readapteze la un Duncan Idaho cu totul schimbat, dar nu se aşteptase ca această readaptare să-l supună la atâtea eforturi. Expresia pe care o desluşea în această clipă în privirea lui Duncan îl lăsa perplex.

— Rolurile noastre s-au modificat un pic, Bashare, spuse Duncan, aplecându-se pentru a lua de pe podea un prosop cu care-şi tampona faţa.

— Nu prea sunt sigur ce aş mai putea să te-nvăţ, recunoscu Teg.

Ar fi dorit, totuşi, ca Duncan să ia în serios avertismenul lui cu privire la Lucilla. Îşi închipuia, poate, că acele Cucernice Maici din trecutul îndepărtat erau la fel cu cele din ziua de azi?

În ceea ce-l privea, Teg considera că acest lucru era cât se poate de improbabil. Ca orice alt aspect al vieţii, Bene Gesseritul evolua şi se schimba neîncetat.

Era limpede că Duncan ajunsese la o anumită decizie în legătură cu locul său în maşinaţiile lui Taraza. Duncan nu aştepta, pur şi simplu, să treacă vremea. Îşi antrena corpul pentru a-l face să corespundă unor criterii pe care şi le fixase el însuşi, şi-şi formase o opinie personală în ceea ce privea Bene Gesseritul.

Şi-a format o opinie pe baza unor date insuficiente, gândi Teg.

Duncan lăsă să cadă prosopul şi rămase câteva clipe cu privirea la el.

— Dă-mi voie să judec eu ce-ai mai putea să mă-nveţi, Bashare.

Întoarse capul spre Teg şi-l privi cu atenţie.

Teg inspiră adânc. Simţi vagul miros de ozon pe care-l

emana trainicul echipament Harkonnen ce aştepta, zumzăind discret, ca Duncan să-l repună în acţiune. Iar transpiraţia ghola-ului avea o dominantă amară.

Duncan strănută.

Din nou, Teg adulmecă, detectând praful omniprezent al activităţilor lor zilnice. Uneori se simţea mai degrabă pe limbă decât în nări. Alcalin. Şi pretutindeni plutea parfumul eporatoarelor de aer şi al regeneratoarelor de oxigen. Aroma florală încorporată în sistemul de ventilaţie era desluşită, însă Teg nu reuşea să identifice floarea. În cursul lunii de când îl ocupau, globul se impregnase şi de mirosuri umane, strecurate pe nesimţite în complexul original: sudoare, mirosuri de bucătărie, izul acru, niciodată eliminat pe de-a-ntregul, al reciclării deşeurilor. Pentru Teg, aceste reziduuri ce evocau prea mult prezenţa lor aveau un caracter în mod straniu agresiv. Nu rareori se pomenea amuşinând sau trăgând cu urechea pentru a surprinde vreun zgomot străin — altceva decât ecoul propriilor lor paşi sau zăngănitul surd al ustensilelor metalice din bucătărie.

Vocea lui Duncan îl smulse din meditaţie:

— Eşti un om ciudat, Bashare.

— Cum adică?

— Asemănarea asta a dumitale cu Ducele Leto. Exact aceeaşi fizionomie — e straniu. Era un pic mai scund decât dumneata, dar trăsăturile, feţei…

Clătină din cap, speculând asupra responsabilităţii Bene Gesseritului în prezenţa acelor semnături genetice de pe chipul lui Teg: profilul de şoim, cutele adânci şi, mai cu seamă, acel ceva lăuntric, acea siguranţă a superiorităţii morale.

Câtă superioritate şi cât de morală?

Conform documentaţiei pe care putuse s-o consulte la Citadelă (şi Duncan era convins că fusese lăsată anume la îndemâna curiozităţii sale), faima lui Teg era aproape universală în societatea umană a acestei epoci. În Bătălia de pe Markon fusese suficient să se afle că Teg însuşi se pregătea să intre în luptă pentru ca inamicul să ceară tratative. Era, oare, adevărat?

Duncan îşi îndreptă privirea spre Teg şi-i puse această întrebare.

— Renumele poate fi o armă minunată, răspunse Basharul. Îngăduie deseori evitarea unor vărsări de sânge.

— Pe Arbelough, de ce te-ai dus în prima linie cu trupele dumitale de elită?

— De unde ştii? făcu Teg, surprins.

— De la Citadelă. Ai fi putut să-ţi pierzi viaţa. La ce ar fi servit asta?

Teg îşi reaminti sieşi că în acel corp tânăr din faţa sa se aflau o mulţime de cunoştinţe imposibil de determinat şi care trebuie că-l ghidau pe Duncan în căutarea lui neostoită de informaţii. Probabil că în această zonă necunoscută, îşi spunea Teg, consta cea mai mare utilitate a ghola-ului pentru Bene Gesserit.

— Pe Arbelough am suferit pierderi grele în primele două zile, răspunse el. N-am făcut o evaluare corectă a fricii şi a fanatismului care motivau inamicul.

— Dar riscul asumat prin...

— Prezenţa mea în prima linie le spunea soldaţilor mei: "Iată, împart riscurile cu voi!"

— Documentele de la Citadelă menţionau că Arbelough fusese complet coruptă de Dansatorii-Feţe. Patrin mi-a povestit că ai opus vetoul dumitale consilierilor care recomandaseră sterilizarea întregii planete şi...

— Tu n-ai fost acolo, Duncan.

— Dar încerc să gândesc ca şi când aş fi fost. Vasăzică ai cruţat inamicul în pofida părerii statului dumitale major.

— Pe Dansatbrii-Feţe nu i-am cruţat.

— Iar, pe urmă, ai circulat neînarmat printre rândurile inamicilor, înainte ca aceştia să fi depus armele.

— Ca să-i asigur că vor fi bine trataţi.

— O iniţiativă foarte periculoasă.

— Crezi? Mulţi dintre ei ni s-au raliat pentru a participa la asaltul final de pe Kroinin, unde am nimicit forţele potrivnice Comunităţii Surorilor.

Duncan îl privi pe Teg cu intensitate. Bătrânul Bashar nu numai că semăna fizic cu Ducele Leto, dar poseda şi aceeaşi charismă proprie tuturor Atreizilor. Era o figură legendară până şi printre vechii săi duşmani. Teg îi spusese într-o zi că descindea din Ghanima Atreides, însă cu siguranţă că mai era şi altceva. Duncan simţea că-l ia ameţeala când se gândea la realizările Bene Gesseritului în materie de genetică.

— Să reluăm antrenamentul, spuse el brusc.

— Nu-i nevoie să te surmenezi.

— Uiţi ceva, Bashare. Îmi amintesc de un trup la fel de tânăr ca ăsta, şi chiar aici, pe Giedi Prim.

— Gammu!

— Foarte bine că i s-a dat alt nume, dar trupul meu şi-l aminteşte pe cel dintâi. De-asta am şi fost adus aici. Ştiu lucrul ăsta.

Fireşte că-l ştie, gândi Teg.

Întremat de scurtul răgaz, introduse un nou element în programul de atac şi lansă pe neaşteptate o linie-de-foc în flancul stâng al lui Duncan.

Cu câtă uşurinţă pară ghola-ul!

Folosea o variantă heteroclită a primelor cinci poziţii, fiecare reacţie părând inventată înainte chiar de-a fi necesară.

— Fiecare atac e o pană plutind pe un drum infinit, rosti Duncan cu o voce care nu trăda nici cel mai mic semn de oboseală. Când pana se apropie, e deviată, apoi îndepărtată.

În timp ce vorbea, se eschivă şi contră un nou asalt.

Logica de mentat a lui Teg îi urmărea mişcările pe un teren pe care-l recunoştea clar drept periculos.

Dependenţe şi buşteni hotărâtori!

Duncan părea să facă parte din atac. Îl preceda, aliniindu-şi mişcările după cele ale Basharului conform unui ritm mai degrabă paralel decât decalat. Teg era obligat să facă apel la toate resursele lui în timp ce energiile simulatorului fulgerau şi scăpărau deasupra planşeului sălii de antrenament. Silueta înceţoşată a lui Duncan în cuşca sa mobilă părea a fi pretutindeni deodată. Nici un vânător-căutător, nici o linie-de-foc nu reuşeau s-o atingă. Duncan era când deasupra, când dedesubtul lor, ca şi când nu i-ar fi păsat câtuşi de puţin de durerile reale pe care aceste arme de antrenament ar fi putut să i le cauzeze.

Din nou, Duncan acceleră ritmul atacului.

O durere ascuţită săgetă braţul stâng al lui Teg, de la mâna aflată pe comenzi până la umăr.

Cu o exclamaţie scurtă, Duncan deconectă instalaţia.

— Îmi pare rău, Bashare. Te-ai apărat excelent, dar mă tem că te-a învins povara anilor.

Ieşi din cuşcă şi, din nou, veni în faţa lui Teg.

— O mică durere ca să-mi amintească de cele pe care ţi le-am pricinuit eu ţie, comentă Basharul frecându-şi braţul.

— Fierbinţeala momentului e de vină, zise Duncan. Cred că-i de ajuns pentru astăzi.

— Nu tocmai, replică Teg. Nu-i de ajuns să-ţi oţeleşti doar muşchii.

La aceste cuvinte, Duncan resimţi în tot trupul o stranie senzaţie de alertă. Percepea atingerea dezlânată a acelui ceva nedesăvârşit pe care redeşteptarea memoriei sale nu izbutise să-l scoată la suprafaţă. Ceva care, i se părea, stătea încordat înlăuntrul lui. Ca un arc comprimat, aşteptând să fie slobozit.

— Ce altceva ar mai fi de făcut? întrebă el cu glas dintr-o dată răguşit.

— E în cumpănă supravieţuirea ta, spuse Teg. Tot ce facem aici este menit să te protejeze ca să poţi ajunge pe Rakis.

— Pentru că aşa vrea Bene Gesseritul, din motive pe care spui că nu le cunoşti!

— Nu le cunosc, Duncan.

— Dar eşti mentat.

— Mentaţii nu pot elabora proiecţii dacă nu au date.

— Crezi că Lucilla ştie mai mult?

— Nu sunt sigur, dar dă-mi voie să te previn încă o dată în ceea ce o priveşte. Are ordin să te ducă pe Rakis *pregătit* pentru ce trebuie să faci acolo.

— *Trebuie?* repetă Duncan clătinând din cap dintr-o parte în alta. Nu eu am dreptul să aleg singur ce vreau să fac? Ce-ţi închipui că ai redeşteptat în mine? Un nenorocit de Dansator-Faţă capabil doar să se supună ordinelor?

— Vrei să spui că vei refuza să mergi pe Rakis?

— Vreau să spun că voi hotărî eu însumi, când voi şti exact despre ce este vorba. Nu sunt un asasin plătit.

— Crezi că eu sunt, Duncan?

— Cred că eşti un om de onoare, demn de respect şi de admiraţie. Acordă-mi dreptul de a avea propriile mede criterii în materie de datorie şi de onoare.

— Ţi s-a dat o nouă şansă de a trăi şi...

— Dar dumneata nu eşti tatăl meu iar Lucilla nu-i mama mea. Impregnatoare...! Pentru ce anume speră să *mă pregătească?*

— S-ar putea să nu ştie nici ea, Duncan. Poate că, la fel ca şi mine, nu deţine decât o parte din chei. După câte cunosc eu Comunitatea Surorilor, este chiar foarte probabil.

— Aşadar, voi doi aveţi doar sarcina de a mă pregăti şi a mă livra pe Arrakis. Poftiţi coletul pe care l-aţi comandat!

— Universul acesta este cu mult diferit de cel în care te-ai născut pentru prima oară, Duncan, spuse Teg. Ca şi pe vremea ta, suntem încă legaţi de Marea Convenţie care interzice armele atomice şi efectele pseudoatomice ale interacţiunii laser-scut. Respectăm încă interdicţia atacurilor prin surprindere. Foi de hârtie, răspândite cam prin tot locul, poartă semnăturile noastre, prin care ne...

— Dar non-navele au schimbat temeiul tuturor acestor tratate, îl întrerupse Duncan. Cred că mi-am însuşit destul de corect lecţiile de istorie, la Citadelă. Spune-mi, Bashare, pentru ce fiul lui Paul a cerut Tleilaxului să mă furnizeze sub formă de ghola, în sute de exemplare, timp de milenii?

— Fiul lui Paul?

— Documentele de la Citadelă îl numesc Împăratul-Zeu. Dumneata îi spui Tiranul.

— Ah! Nu cred că ştim care au fost adevăratelelui motive. Poate că, în singurătatea lui, simţea lipsa cuiva din...

— M-aţi readus la viaţă pentru a mă confrunta cu viermele! zise brusc Duncan.

Oare aşa să fie? se întrebă Teg. Luase de mai multe ori în considerare această posibilitate. Dar nu era decât o ipoteză, nu o proiecţie. Chiar şi aşa, intenţiile lui Taraza nu se puteau limita doar la asta. Teg simţea acest lucru în fiecare fibră a intuiţiei lui de mentat. Cunoştea Lucilla răspunsul? Teg nu se iluziona că ar fi putut să smulgă dezvăluiri de la o Cucernică Maică desăvârşită. Nu... trebuia să lase timpul să treacă — să aştepte, să observe şi să asculte. Era limpede că aceasta era atitudinea pentru care, în felul său, optase şi Duncan. Ar fi fost prea periculos să se împotrivească făţiş lui Lucilla!

— Cinstit, Duncan, haban n-am, spuse Teg scuturând din cap.

— Dar execuţi ordinele.

— În virtutea jurământului care mă leagă de Comunitatea Surorilor.

— "Maşinaţiile, înşelăciunile... toate acestea devin vorbe goale când se pune problema supravieţuirii Ordinului", murmură Duncan, citându-l.

— Da, am spus într-adevăr asta, recunoscu Teg.

— Tocmai fiindcă ai spus-o am acum încredere în dumneata, zise Duncan. Dar în Lucilla nu am încredere.

Teg puse capul în piept. *Periculos... foarte periculos...*

Mult mai încet şi mai anevoios decât cu vreme în urmă, Teg îşi abătu atenţia de la asemenea gânduri şi se supuse procesului de purificare mentală, concentrându-se asupra priorităţilor pe care i le stabilise Taraza.

"Eşti Basharul meu."

Duncan îl privi lung pe Teg. Cute de oboseală brăzdau chipul acestuia. Îşi aminti subit vârsta înaintată a Basharului şi se întrebă dacă oameni ca Teg nu erau câteodată tentaţi să facă apel la tleilaxu pentru a-i transforma în ghola. Probabil că nu. Ştiau că ar fi putut să devină simple marionete ale Bene Tleilaxului.

Gândul acesta puse deodată stăpânire pe cugetul lui, făcându-l să încremenească atât de brusc, încât Teg, ridicând ochii, observă numaidecât.

— Ce-i cu tine?

— Tleilaxu mi-au facut ceva, ceva ce n-a fost încă scos la iveală, rosti Duncan cu voce înfundată.

— Exact de ce ne-am temut!

Era Lucilla, care stătea în pragul uşii, în spatele lui Teg. Înaintă şi se opri la doi paşi de Duncan.

— Am auzit tot, spuse ea. Sunteţi o adevărată mină de informaţii, voi doi.

Teg vorbi repede, sperând să domolească mânia pe care o simţea în ea.

— A reuşit să stăpânească cele şapte poziţii, astăzi.

— Loveşte ca fulgerul, zise Lucilla, dar nu uita că noi, Surorile Bene Gesserit, ţâşnim ca apa şi suntem în tot locul deodată. Nu vezi, adăugă ea întorcând ochii spre Teg, că ghola-ul nostru a depăşit deja nivelul poziţiilor?

— Fără punct fix nu există poziţie, rosti Duncan.

Teg îl privi ţintă. Duncan ţinea capul sus, avea fruntea senină, şi ochii săi îi susţineau netulburaţi privirea. Se maturizase uimitor în scurtul răgaz de când îi fusese redată memoria originală.

— Fire-ai afurisit, Miles! mârâi Lucilla.

Dar atenţia lui Teg rămase fixată asupra lui Duncan. Tot corpul ghola-ului părea impulsionat de o vigoare nouă. Emana

un echilibru lăuntric care nu existase mai înainte.

Duncan se întoarse spre Lucilla:

— Te temi că nu-ţi vei putea îndeplini misiunea?

— Câtuşi de puţin, răspunse ea. Eşti tot doar un mascul.

Şi gândi: *Da, trupul acesta tânăr va fi mustind de seva fierbinte a procreării. Detonatorii săi hormonali sunt intacţi şi nu cer decât să fie declanşaţi.* Atitudinea lui din această clipă, însă, şi felul în care-o privea o sileau să-şi ridice percepţiile la noi niveluri, consumatoare de energie:

— Ce ţi-au făcut tleilaxu? întrebă ea.

Duncan răspunse cu o nonşalanţă care nu corespundea adevăratei sale stări de spirit:

— O, Slăvită Impregnatoare, dacă aş şti, n-aş pregeta să-ţi spun.

— Crezi că ne jucăm?

— Nu ştiu *de-a ce* ne jucăm!

— La ora asta, mulţi au aflat că nu suntem pe Rakis, unde era de aşteptat să fugim.

— Iar Gammu mişună de oamenii Dispersiei, interveni Teg. Sunt destul de numeroşi pentru a explora toate pistele locale.

— Cine ar putea bănui existenţa unui non-glob rămas din epoca Harkonnenilor? întrebă Duncan.

— Oricine ar fi în stare să facă legătura dintre Rakis şi Dar-es-Balat, răspunse Teg.

— Dacă crezi că-i vorba de un joc, trebuie să recunoşti că partida nu se anunţă prea strălucită pentru noi, îi spuse Lucilla lui Duncan. Apoi, întorcându-se brusc către Teg, adăugă: Cât despre *dumneata,* ai nesocotit ordinele lui Taraza!

— Te înşeli! Am făcut exact ce mi-a ordonat să fac. Sunt Basharul ei şi uiţi cât de bine mă cunoaşte.

Cu un şoc care o făcu să amuţească, Lucilla înţelese deodată subtilitatea manevrelor lui Taraza.

Suntem simpli pioni!

Dar cu câtă artă ştia Taraza să-şi deplaseze pionii… Lucilla nu se simţea câtuşi de puţin diminuată la gândul că nu reprezenta decât un pion pe o tablă de şah. Era o noţiune ce se inocula de la bun început tuturor Cucernicelor Maiei Bene Gesserit. O ştia până şi Teg. Nu, *câtuşi de puţin diminuată.* Situaţia în care se aflau, însă, căpătase dintr-o dată amploare în conştiinţa ei. Cuvintele lui Teg fuseseră ca o adevărată

revelaţie. Era uluită de superficialitatea cu care privise până acum diferitele forţe ce se înfruntau în jurul lor. Totul se petrecea ca şi când n-ar fi văzut, mai întâi, decât suprafaţa unui fluviu cu ape învolburate pentru ca, abia mai apoi, să întrevadă curenţii năvalnici de dedesubt. Acum însă simţea tumultul şuvoiului ce se scurgea împrejurul ei şi înţelegerea acestui lucru o înspăimânta.

Pionii sunt piese de sacrificiu.

Prin credinţa voastră în singularităţi, în absoluturi granulare, negaţi mişcarea, inclusiv pe aceea a evoluţiei! Lăsând să dăinuie, în percepţia voastră asupra lumii, imaginea unui univers granular, deveniţi orbi la mişcare. Când lucrurile se schimbă, universul vostru absolut dispare, nemaifiind accesibil percepţiilor voastre autolimitate. Universul a trecut dincolo de voi.

Prima ciornă a Manifestului Atreides

Arhivele Bene Gesserit

TARAZA îşi lipi palmele de tâmple şi apăsă cu putere. Până şi degetele simţeau oboseala din interior — acolo, chiar între cele două mâini. Extenuarea... Cu o scurtă clipire a pleoapelor, se cufundă în transa de relaxare. Mâinile apăsate de-o parte şi de alta a capului era singurele puncte focale de percepţie senzorială.

O sută de bătăi de inimă.

Se obişnuise să recurgă la acest exerciţiu încă de la cea mai fragedă vârstă. Era unul dintre primele lucruri pe care le învăţase de la Bene Gesserit. Exact o sută de pulsaţii ale inimii. După atâţia ani de practică, nici nu mai avea nevoie să le numere. Organismul ei îndeplinea în mod inconştient funcţia de metronom.

Când redeschise ochii, îşi simţi capul mai limpede. Spera să dispună de cel puţin încă două ceasuri de muncă suplimentare înainte de a fi din nou copleşită de osteneală. De-a lungul întregii ei vieţi, aceste şedinţe de o sută de pulsaţii îi

prelungiseră orele de veghe cu câţiva ani buni.

În această noapte, însă, gândul la vechea tehnică îi purtă amintirile înapoi pe spirala timpului, la copilărie, la dormitorul unde Sora Supraveghetoare îşi făcea rondul de noapte pentru a se asigura că toate fetele dormeau, în paturile lor.

Sora Baram, Supraveghetoarea de noapte.

Erau ani de când Taraza nu mai evocase acest nume. Sora Baram, scundă şi grasă, nu putuse deveni Cucernică Maică desăvârşită. Motivul nu era imediat vizibil, dar Surorile-Medici şi doctorii lor Suk îi găsiseră ceva. Baram nu fusese autorizată să încerce agonia mirodeniei. De altfel, nici nu făcuse un secret din deficienţele ei, în măsura în care îi fuseseră dezvăluite. Simptomele se manifestaseră în adolescenţă: tremure nervoase periodice, care apăreau de obicei în momentul în care începea să se cufunde în somn. Erau semnele unui rău mai profund, din care cauză fusese nevoie să fie sterilizată. Insomnia cronică de care suferea Baram dusese, în mod logic, la atribuirea postului de Supraveghetoare de noapte.

Baram avea însă şi alte slăbiciuni, pe care superioarele ei nu le descoperiseră. Câteodată, când una dintre fete se ducea, în vârful picioarelor, la spălător, putea s-o atragă pe Supraveghetoarea de noapte în conversaţii cu voce scăzută. Cel mai adesea, întrebări naive obţineau răspunsuri naive, dar, uneori, Baram împărtăşea cunoştinţe folositoare. Ea o învăţase pe Taraza exerciţiul de relaxare.

Într-o dimineaţă, una din fetele mai mari o găsise pe sora Baram moartă, în spălător. Tremurele nervoase ale Supraveghetoarei de noapte ascundeau o maladie fatală, care prezenta interes în special pentru Maestrele Geneticiene şi arhivele lor infinite.

Cum programul de învăţământ al Bene Gesseritului nu aborda problema "morţii personale" decât după trecerea la stadiul de acolită, Sora Baram reprezentase primul contact vizual al lui Taraza cu moartea. Corpul fusese descoperit sub o chiuvetă, cu obrazul drept lipit de pardoseală şi mâna stângă agăţată de una dintre ţevile de canalizare. Probabil că Sora Baram încercase să se ridice, iar moartea o surprinsese în mijlocul mişcării, lăsând-o încremenită, ca o insectă prinsă într-o picătură de chihlimbar.

Când cadavrul fusese scos pentru a fi depus pe o targă,

Taraza observase pata roşie de pe obrazul care se aflase în contact cu pardoseala. Supraveghetoarea de zi dăduse, cu rigoare ştiinţifică, explicaţia acelei pete. Orice experienţă era bună spre a servi drept lecţie potenţialelor Cucernice Maici care, mai târziu, puteau încorpora datele astfel obţinute în "conversaţiile cu moartea" din cadrul stagiului de acolite.

Lividitate cadaverică.

Aşezată la masa ei de lucru din Casa Canonicatului, la atâţia ani de la acel eveniment, Taraza trebui să facă apel la întreaga sa putere de concentrare pentru a risipi aceste amintiri care o împiedicau să-şi reia munca. Atâtea lecţii! Atâtea date înmagazinate în memoria ei! Echivalentul atâtor vieţi! Dar acest nou şir al gândurilor avu darul să-i reafirme sentimentul că era în viaţă pentru a executa lucrarea la care se înhămase. Avea de lucru. Era nevoie de ea. Cuprinsă de o nouă ardoare, se aplecă deasupra mesei şi-şi îndreptă atenţia la ceea ce avea de făcut.

Necesitatea aceea afurisită de a forma ghola-ul pe Gammu!

Dar personalitatea însăşi a ghola-ului cerea acest lucru. Pentru a i se putea restabili memoria originală, trebuia ca până şi solul pe care călca să-i fie familiar.

Hotărârea ei de a-l trimite pe Burzmali la faţa locului fusese înţeleaptă. Dacă Miles reuşise într-adevăr să găsească o ascunzătoare... Şi dacă se hotăra să iasă la iveală acum, avea să aibă nevoie de tot ajutorul ce i se putea acorda. Din nou, Taraza se întrebă dacă nu era momentul să joace cartea preştiinţeî. Prea periculos! Iar tleilaxu fuseseră deja încunoştiinţaţi că ar putea fi nevoie să trimită ghola-ul de schimb.

"Pregătiţi-l de livrare."

Gândurile ei se întoarseră dintr-o dată la problema Rakisului. Neghiobul ăla de Tuek ar fi trebuit supravegheat cu mai multă atenţie. Cât timp putea să i se substituie un Dansator-Faţă fără a fi descoperit? Pe de altă parte, nu se putea reproşa nimic deciziei de moment pe care o luase Odrade. Îi pusese pe tleilaxu într-o situaţie imposibilă. Impostorul putea fi demascat, ceea ce ar fi expus Bene Tleilaxul unui potop de ură.

În privinţa politicii Bene Gesseritului, partida devenise extrem de delicată. Generaţii în şir, Surorile ademeniseră clerul rakian cu perspectiva unei alianţe. Acum însă lucrurile luaseră o altă întorsătură! Tleilaxu considerau, de bună seamă, că ei

fuseseră aleşi în locul preoţilor. Alianţa tripartită a lui Odrade putea da preoţimii impresia că fiecare Cucernică Maică era gata să jure supunere Zeului Fracţionat. Consiliul sacerdotal se pierdea, probabil, în bâlbâieli exaltate la această idee. Tleilaxu, fireşte, vedeau în asta prilejul de a stabili un monopol absolut asupra melanjului, ajungând în sfârşit să controleze unica sursă nedependentă de ei.

Un ciocănit în uşă o anunţă pe Taraza că sosise acolita cu ceaiul. Era o regulă permanentă, când Maica Superioară lucra noaptea. Taraza aruncă o privire spre ceasul de pe masă, un cronometru ixian cu o precizie de plus-minus o secundă la un secol. Cadranul indica 1:23:11 A.M.

Îi strigă acolitei să intre. Fata, o blondă palidă cu privirea calmă şi respectuoasă, se aplecă pentru a dispune conţinutul tăvii la îndemâna Maicii Superioare.

Ignorând-o, Taraza privi hârtiile împrăştiate pe masă. Rămâneau încă atâtea de făcut. Munca era mai importantă ca somnul, desigur, dar simţea o durere surdă în ceafă şi avea acea senzaţie de ameţeală, ca o amorţire a creierului, care-i spunea că, în momentul acesta, ceaiul n-avea să fie de vreun ajutor. Se afla într-o asemenea stare de epuizare mentală, încât trebuia făcut ceva înainte de-a încerca măcar să se ridice în picioare. Umerii şi spatele îi zvâcneau:

Acolita dădu să plece, dar Taraza îi făcu semn să aştepte.

— Masează-mi puţin spatele, te rog, spuse ea.

Mâinile experte ale acolitei resorbiră încetul cu încetul contracţiile supărătoare. *Pricepută fată!* Gândul o făcu să surâdă în sinea ei. Bineînţeles că era pricepută. Cineva mai puţin competent n-ar fi fost afectat serviciului Maicii Superioare.

După plecarea acolitei, Ţaraza rămase nemişcată, adâncită în gânduri. *Atât de puţin timp.* Îşi reproşa fiecare minut de somn pe care şi-l acorda. Dar nu era nimic de făcut. Organismul îşj avea cerinţele sale, care sfârşeau întotdeauna prin a se impune. De mai multe zile se extenua pur şi simplu, încât nu mai putea spera să se refacă prin mijlocirea artificiilor obişnuite. Lăsând neatinsă ceaşca de ceai, se ridică şi ieşi pe culoarul ce ducea spre chilia strâmtă care-i servea drept dormitor. După ce transmise gărzii de noapte mesajul de a fi trezită la ora unsprezece, se întinse, îmbrăcată, pe patul tare.

Cu calm, îşi regulariză ritmul respiraţiei, îşi izolă simţurile

faţă de orice stimul din exterior şi se cufundă în starea intermediară.

Somnul însă nu vru să vină.

Făcu apel la întregul ei repertoriu, dar somnul continua să o ocolească.

Rămase astfel o bucată lungă de vreme, până ce fu nevoită să recunoască ineficacitatea tehnicilor de care dispunea pentru a sili somnul să se supună voinţei sale. Starea intermediară trebuia să-şi îndeplinească mai întâi lenta sa funcţie reparatorie. Între timp, gândurile ei continuau să se frământe.

Clerul rakian nu constituise niciodată, pentru ea, o problemă centrală. Deja prizonieri ai religiei, preoţii puteau fi cu uşurinţă manipulaţi prin intermediul acesteia. Ei vedeau în Bene Gesserit în primul rînd o forţă capabilă să impună dogma lor. N-aveau decât să creadă asta în continuare. Era o momeală care-i orbea.

Afurisitul de Miles Teg! Trei luni de tăcere; şi nici raportul lui Burzmali nu era mai încurajator. Solul calcinat, urmele decolării unei non-nave... Unde să se fi dus Teg? Poate că ghola-ul era mort. Teg nu acţionase niciodată aşa, în trecut. Atâţia ani de încredere deplină... Asta o făcuse să-l aleagă. Asta, plus talentul său militar, şi asemănarea cu Ducele Leto — toate lucrurile pe care Bene Gesseritul le pregătise în el.

Teg şi Lucilla. O echipă perfectă.

Dacă nu murise, mai era ghola-ul recuperabil? Să-l fi capturat tleilaxu? Sau agresori din Dispersie? Multe ar fi fost cu putinţă. Am de încredere deplină... Iar, acum, tăcere. Să fi fost tăcerea lui Teg un mesaj? Dacă da, ce încerca să comunice?

Cu moartea lui Schwangyu şi a lui Patrin, o atmosferă de conspiraţie învăluia evenimentele de pe Gammu. Să fi fost Teg un agent implantat cu vreme în urmă de inamicii Bene Gesseritului? Imposibil! Propria sa familie făcea dovada absurdităţii unei asemenea ipoteze. Fiica lui, aflată în casa părintească, era la fel de mistificată ca toată lumea.

Trei luni fără nici o veste.

Prudenţa. Îi ceruse lui Teg să dea dovadă de cea mai mare prudenţă în măsurile pe care avea să le ia pentru a asigura protecţia ghola-ului. Teg sesizase marele pericol care-l pândea pe Gammu. Ultimele rapoarte transmise de Schwangyu stabileau cât se poate de clar acest lucru.

Unde vor fi putut să-l ducă Teg şi Lucilla pe ghola?

Cum de reuşiseră să-şi procure o non-navă? Altă conspiraţie?
Gândurile lui Taraza nu încetau să se învârtă în jurul acestei bănuieli profunde. Era opera lui Odrade? În cazul ăsta, cine conspira cu Odrade? Lucilla? Odrade şi Lucilla nu se văzuseră niciodată înaintea acelei scurte întâlniri de pe Gammu. Sigur? Parcă, la un moment dat, avuseseră timp să schimbe câteva şoapte... Odrade nu se trădase cu nimic, dar putea fi asta o dovadă? Loialitatea lui Lucilla nu fusese niciodată pusă la îndoială. Amândouă Cucernicele Maici executau întocmai ordinele pe care le primiseră. Dar exact la fel ar fi procedat şi nişte conspiratoare!

Fapte! Avea nevoie de fapte. Patul foşni sub trupul ei şi-i spulberă izolaţia senzorială. Se pomeni năpădită nu doar de griji, ci şi de zgomotul propriilor sale mişcări. Resemnată, se pregăti pentru un nou efort de relaxare.

Mai întâi relaxarea, apoi somnul.

Nave din Dispersie se iviră în imaginaţia ei înceţoşată de oboseală. Rătăciţii se întorceau cu nenumăratele lor non-nave. De la ei şi-o procurase Teg pe a sa? Ipoteza aceasta făcea în momentul de faţă obiectul unor investigaţii discrete pe Gammu şi pe alte lumi. Încercă să numere nave imaginare, dar acestea refuzau să se alinieze ascultătoare în şirul propice inducerii somnului. Fără a face nici o mişcare în pat, Taraza îşi recăpătă brusc luciditatea.

Subconştientul încerca să-i dezvăluie ceva. Starea de oboseală blocase până atunci această cale de comunicară, dar acum... Se ridică în capul oaselor, perfect trează.

Tleilaxu stabiliseră contacte cu oamenii întorşi din Dispersie. Nu numai cu târfele care-şi ziceau Onorate Matres, ci şi cu descendenţi ai Bene Tleilaxului. Taraza avea clar sentimentul existenţei unui ţel unic îndărătul acestor evenimente. Rătăciţii nu se întorceau doar pentru a-şi satisface curiozitatea în legătură cu originile lor. Dorinţa gregară de a reuni întreaga omenire nu era suficientă în sine pentru a explica această întoarcere. Era limpede că Onoratele Matres nutreau visuri de cucerire.

Dar dacă tleilaxu care plecaseră în Dispersie nu duseseră cu ei secretul cuvelor axlotl? Ce s-ar fi putut întâmpla, în acest caz?

Melanjul.

Târfele cu ochi portocalii foloseau, în mod evident, un

substitut inadecvat al mirodeniei. Cei din Dispersie nu rezolvaseră misterul cuvelor tleilaxu. Ştiuseră de existenţa lor, fără doar şi poate, şi încercaseră să le recreeze, dar, nereuşind, singura lor speranţă rămăsese... melanjul!

Taraza începu să exploreze această proiecţie.

Rătăciţii epuizaseră rezervele de melanj veritabil pe care strămoşii lor le luaseră cu ei în Dispersie. Ce surse le rămâneau, aşadar? Viermii de pe Rakis şi Bene Tleilaxul original. Târfele nu se încumetau să-şi dezvăluie adevăratele interese. Străbunele lor credeau că viermii uriaşi nu puteau fi transplantaţi. Era cu putinţă ca Rătăcitele să fi descoperit o planetă prielnică viermilor? Bineînţeles că era cu putinţă. În acest caz, tentativa lor de negociere cu Tleilaxul nu era decât o simplă diversiune. Adevărata lor ţintă era Rakisul. Sau invers.

Bogăţii care pot fi schimbate.

Văzuse rapoartele lui Teg referitoare la concentrarea anormală de averi de provenienţă străină pe Gammu. Unii dintre cei reîntorşi deţineau titluri monetare şi alte jetoane negociabile. Faptul reieşea cu claritate din activitatea bancară.

Dar ce monedă de schimb mai puternică decât mirodenia putea să existe?

Bogăţia. Asta era cheia, fireşte. Şi, oricare va fi fost moneda, tranzacţiile începuseră.

Taraza auzi voci în spatele uşii. Acolita din straja de noapte discuta cu cineva care insista. Vorbeau cu voce scăzută, dar Taraza desluşi destul pentru a-şi pune simţurile în alertă.

— Nu vrea să fie trezită decât spre sfârşitul dimineţii, protesta acolita.

Cealaltă voce replică în şoaptă:

— A cerut să fie anunţată în clipa în care mă voi întoarce.

— Vă spun că e foarte obosită. Are nevoie...

— Are nevoie să i se dea ascultare! Anunţ-o că m-am întors!

Taraza îşi trecu picioarele peste marginea patului. Tălpile îi atinseră podeaua. O, Zei! Cum o dureau genunchii! Dar o durea şi faptul oă nu izbutea să identifice glasul şoptit care se ciondănea cu straja de noapte. *A cui întoarcere am cerut să-mi fie... Burzmali!*

— Sunt trează, strigă ea.

Uşa se întredeschise şi acolita îşi vârî capul în odaie.

— Maică Superioară, Burzmali s-a întors de pe Gammu.

— Să intre.

Taraza activă un licuriglob la căpătâiul patului. Lumina galbenă împrăştie întunericul chiliei.

Burzmali intră şi închise uşa în spatele lui. Fără a aştepta, apăsă pe butonul de izolare fonică de lângă uşă şi toate zgomotele exterioare dispărură.

Aduce veşti rele, îşi spuse Taraza.

Ridică ochii spre Burzmali. Mic de statură şi uscăţiv, avea o faţă triunghiulară, cu o bărbie îngustă şi ascuţită. O claie de păr blond i se revărsa peste fruntea înaltă. Ochii săi verzi, depărtaţi, dădeau impresia de vigilenţă şi perspicacitate. Părea mult prea tânăr pentru responsabilităţile unui Bashar, dar Teg arătase chiar şi mai tânăr pe vremea conflictului de pe Arbelough. *Noi suntem cei care am îmbătrânit, fne-ar să fie!* Se strădui să se relaxeze şi să se pătrundă de faptul că Teg era cel care îl formase pe omul acesta şi-şi exprimase încrederea deplină în el.

— Care-s veştile rele? întrebă ea.

Burzmali îşi drese glasul.

— Tot nici urmă de Bashar şi de ceilalţi doi pe Gammu, Maică Superioară.

Avea o voce gravă, bărbătească.

Încă n-a spus ce-i mai rău, gândi Taraza, observând semnele evidente ale nervozităţii pe chipul lui.

— Vreau toate amănuntele, spuse ea. Presupun că ai examinat minuţios ruinele Citadelei.

— Nici un supravieţuitor. Agresorii n-au lăsat nimic la voia întâmplării.

— Tleilaxu?

— Posibil.

— Ai îndoieli?

— Au utilizat acel nou exploziv ixian, Uri-12. Cred… cred că au făcut-o pentru a ne lansa pe o pistă falsă. Craniul lui Schwangyu purta şi urmele de trepanaţie ale unei sonde cerebrale.

— Ce s-a întâmplat cu Patrin?

— Exact ce a raportat Schwangyu. S-a aruncat în aer cu nava-momeală. A fost identificat după două fragmente de degete şi un glob ocular intact. N-a rămas nimic care să poată fi sondat.

— Dar ai îndoieli! Exprimă-le!

— Schwangyu a lăsat un mesaj pe care nu-l puteam descoperi decât noi.

— În urmele de uzură de pe mobilier?

— Da, Maică Superioară, şi...

— Înseamnă că ştia că va fi atacată, dar a avut timp să lase un mesaj. Am citit primul dumitale raport cu privire la caracterul devastator al atacului.

— A fost rapid şi nimicitor. Agresorii nici măcar n-au încercat să ia prizonieri.

— Ce spunea mesajul?

— Târfele.

Taraza luptă pentru a-şi stăpâni şocul, deşi aproape că se aşteptase să audă acest cuvânt. Efortul de a rămâne calmă îi secătui şi mai mult energiile. Situaţia era cât se poate de gravă. Îşi îngădui un suspin adânc.

Schwangyu rămăsese în opoziţie până în ultimul moment, dar, în faţa dezastrului, luase decizia corectă. Ştiind că avea să moară fără a putea să-şi transfere vieţile-memorii unei alte Cucernice Maici, reacţionase în virtutea celei mai profunde loialităţi. Când nu-ţi mai rămâne nimic de făcut, înarmează-ţi Surorile pentru a încerca să zădărniceşti planurile inamicului.

Aşadar, Onoratele Matres au trecut la acţiune!

— Raportează-mi cum au decurs cercetările în căutarea ghola-ului, ordonă ea.

— N-am fost primii care au investigat terenul, Maică Superioară. Mai erau şi alte urme de carbonizare pe stâncile, copacii şi vegetaţia din jur.

— Dar a fost o non-navă, nu-i aşa?

— *Urmele* unei non-nave.

Taraza dădu din cap, în tăcere. *Ani de încredere...* Lăsase Teg un mesaj mut?

— Cât de amănunţit ai examinat zona? întrebă ea.

— Am survolat-o doar în cursul unui zbor de rutină cu o altă destinaţie, răspunse Burzmali.

Taraza îi arătă un scaun aflat la capătul patului ei.

— Ia loc şi încearcă să te destinzi. Vreau să ne jucăm puţin de-a ghicitul.

Burzmali se aşeză cu băgare de seamă.

— De-a ghicitul?

— Ai fost elevul lui preferat. Imaginează-ţi că dumneata ai fi

Miles Teg. Eşti convins că trebuie să-l evacuezi pe ghola din Citadelă. N-ai încredere în nimeni din anturajul dumitale, nici măcar în Lucilla. Ce faci?

— Ceva imprevizibil, fireşte.

— Fireşte.

Burzmali îşi frecă bărbia. Apoi declară:

— Am încredere în Patrin. Încredere deplină.

— Foarte bine. Dumneata şi Patrin. Ce faceţi?

— Patrin e născut pe Gammu.

— M-am gândit şi eu la aspectul ăsta, spuse Taraza.

Burzmali urmă, privind ţintă podeaua din faţa lui:

— Patrin şi cu mine am pus la punct un plan de urgenţă, cu mult timp înainte. Îmi pregătesc întotdeauna soluţii de rezervă pentru a-mi rezolva problemele.

— Pefect. Să vedem ce-i cu planul acela. Cam în ce ar consta el?

— Pentru ce s-a sacrificat Patrin? întrebă Burzmali.

— Eşti convins că asta a făcut?

— Aţi văzut şi dumneavoastră rapoartele. Schwangyu şi mulţi alţii au admis această concluzie. O admit şi eu. Patrin era destul de loial spre a-şi da astfel viaţa pentru Basharul său.

— Pentru dumneata! Acum eşti Miles Teg. Ce plan ai elaborat împreună cu Patrin?

— În nici un caz nu l-aş trimite, în mod deliberat, pe Patrin la moarte sigură.

— Atunci?

— Patrin a făcut-o din proprie iniţiativă. E foarte posibil, mai ales dacă ideea planului a fost a lui şi nu a... a mea. S-ar putea s-o fi făcut ca să mă protejeze, ca să fie sigur că nimeni nu va descoperi planul.

— Cum ar fi putut Patrin să cheme o non-navă fără ştiinţă noastră?

— Patrin s-a născut pe Gammu. Familia sa exista acolo încă de pe vremea când planeta se numea Giedi Prim.

Taraza întoarse capul şi închise ochii. Vasăzică Burzmali urmărea aceleaşi linii directoare ca şi cele pe care i le sugerase ei subconştientul. *Cunoşteam originea lui Patrin.* Care era semnificaţia acestei asocieri cu Gammu? Mintea ei refuza să conjectureze asupra acestui aspect. Iată ce se întâmpla când îţi îngăduiai să te extenuezi peste măsură! Deschise ochi şi-l privi

din nou pe Burzmali.

— Să fi descoperit Patrin vree cale de a stabili contacte secrete cu membri ai familiei sale sau cu vechi prieteni?

— Am investigat fiecare pistă pe care am găsit-o.

— Poţi să fii sigur că nu le-ai găsit pe toate.

Burzmali ridică din umeri.

— Fireşte că nu. Nici n-am acţionat în baza unei asemenea presupuneri.

Taraza trase adânc aer în piept.

— Ai să te întorci pe Gammu. Vei lua cu dumneata toate ajutoarele pe care ţi le va putea pune la dispoziţie Securitatea. Să-i spui lui Bellonda că ăsta e ordinul meu. Trebuie să-ţi infiltrezi agenţi în toate sectoarele vieţii. Află ce relaţii avea Patrin. Descoperă-i pe toţi membrii familiei sale care mai sunt în viaţă. La fel, prietenii. Găseşte-i şi-n gaură de şarpe.

— Treaba asta va face valuri, oricât am fi de discreţi. Vor prinde de veste şi alţii.

— Ştiu, dar n-avem ce face. Şi... Burzmali!

Basharul se ridicase în picioare.

— Da, Maică Superioară?

— În privinţa celorlalţi... investigatori: trebuie să păstrezi un avans faţă de ei.

— Pot să recurg la serviciile unui Navigator al Ghildei?

— Nu!

— Atunci cum să...

— Burzmali... Dacă Miles, Lucilla şi ghola-ul se află încă pe Gammu?

— V-am sugerat deja că nu accept ideea c-ar fi părăsit planeta cu o non-navă!

Timp de câteva clipe lungi de tăcere, Taraza îl studie pe bărbatul care stătea nemişcat la capătul patului ei. Fusese format de Miles Teg. Fusese discipolul preferat al bătrânului Bashar. Ce-i şoptea lui Burzmali instinctul lui versat?

Cu voce joasă, îl îmboldi:

— Ei, Burzmali?

— Gammu este fostul Giedi Prim, domeniul Harkonnenilor.

— Ce-ţi sugerează asta?

— Harkonnenii erau bogaţi, Maică Superioară. Foarte bogaţi.

— Şi?

— Destul de bogaţi pentru a-şi putea permite amenajarea în

secret a unui non-spaţiu... chiar a unui non-glob mărişor.

— Nici un document nu menţionează aşa ceva! Ix nici măcar n-a pomenit în mod vag vreodată de un asemenea lucru. N-au mai avut de-a face cu Gammu de...

— Multe achiziţii prin intermediari, livrări prin transbordări repetate... Epoca Foametei a şters multe urme, iar înainte au fost mileniile de domnie a Tiranului.

— În cursul cărora Harkonnenii au trebuit să ţină capul plecat ca sabia să nu-l taie. Dar, mă rog, admit posibilitatea.

— Referinţele documentare ar fi putut să se piardă.

— Nu de către noi sau de celelalte guverne care au supravieţuit. De fapt, ce te îndeamnă să faci astfel de speculaţii?

— Patrin.

— Ahhh!

Burzmali se grăbi să continue:

— Dacă un asemenea lucru a fost descoperit, e imposibil ca nici un locuitor de pe Gammu să nu fi prins, de veste.

— Şi câţi ar fi putut să ştie? Crezi c-ar fi fost cu putinţă să se păstreze secretul vreme de... Ah! Înţeleg ce vrei să spui. Dacă secretul ar fi fost deţinut doar de familia lui Patrin...

— Nu m-am încumetat să-i întreb de-a dreptul pe nici unii dintre cei cu care am vorbit.

— Fireşte că nu! Dar unde ai putea să cauţi... fără să atragi atenţia...

— În locul acela din munţi, unde au fost lăsate urmele unei non-nave.

— Pentru asta, ar trebui să te duci dumneata însuţi acolo!

— Treabă greu de făcut fără ca spionii să afle, recunoscu Burzmali. Doar dacă m-aş duce însoţit numai de un detaşament puţin numeros, şi cu un scop aparent diferit.

— Ce scop?

— Înălţarea unei stele funerare în memoria fostului meu Bashar.

— Lăsând, cu acelaşi prilej, să se creadă că suntem siguri de moartea lui. Excelent!

— Aţi cerut deja Tleilaxului să pregătească un nou ghola.

— Simplă măsură de precauţie, care nu implică nici o... Burzmali, ceea ce vrei să faci este, totuşi, extrem de periculos. Mă îndoiesc că vom putea induce în eroare agenţi de genul celor

care-ţi urmăresc fiecare mişcare, pe Gammu.

— Doliul pe care-l vom afişa eu şi cei ce mă vor însoţi va fi desăvârşit şi perfect credibil.

— Ceea ce este credibil nu e neapărat şi convingător pentru un observator suspicios.

— Nu vă încredeţi în loialitatea mea şi a celor pe care-i voi lua cu mine?

Taraza îşi ţuguie buzele, chibzuind. Îşi aminti sieşi că loialitalea de neclintit era o trăsătură de caracter pe care Bene Gesseritul învăţase să o cultive pornind de la modelul Atreides. Producerea unor indivizi în stare să inspire un devotament absolut. Burzmali şi Teg erau exemple grăitoare.

— S-ar putea să meargă, recunoscu ea.

Îl privi pe Burzmali cu un aer meditativ. Da, existau toate şansele ca elevul preferat al lui Teg să nu se înşele!

— Atunci, aşa vom face, rosti Burzmali, şi se îndreptă spre uşă.

— O clipă, zise Taraza.

Burzmali întoarse capul.

— Veţi absorbi cu toţii *shere,* până la saturaţie. Dacă veţi fi capturaţi de Dansatori-Feţe — cei noi! — va trebui să vă ardeţi creierii sau să vi-i zburaţi, în adevăratul sens al cuvântului. Luaţi-vă toate măsurile necesare.

Expresia dintr-o dată întunecată a lui Burzmali o linişti pe Taraza. Pentru o clipă, Basharul se arătase un pic prea mândru de sine. Mai bine să i se tempereze orgoliul. Nu era nevoie să facă exces de temeritate.

Ştim de multă vreme că obiectele experienţei noastre senzoriale palpabile pot fi influenţate de opţiunile noastre, atât conştiente cât şi inconştiente. Acesta este un fapt demonstrat, care nu ne obligă să credem că ar exista în noi o forţă ce se proiectează în exterior pentru a atinge universul. Eu mă refer la existenţa unei relaţii pragmatice între credinţă şi ceea ce

identificăm noi drept "real". Toate judecăţile noastre poartă povara grea a unui ansamblu de credinţe ancestrale, la care noi, cele din Bene Gesserit, suntem mai sensibile decât alţii. Nu este îndeajuns să fim conştiente de aceste lucru şi să ne luărti măsuri de protecţie. Diferitele posibilităţi de interpretare trebuie să facă tot timpul obiectul atenţiei noastre.

Maica Superioară Taraza

Dezbatere în Consiliu

— DUMNEZEU ne va judeca aici, glăsui exaltat Waff.

Nu încetase să se manifeste astfel în momentele cele mai neaşteptate ale acestei lungi curse pe întinsul deşertului. Sheeana nu părea să-i acorde prea multă atenţie, dar vocea şi comentariile lui începeau s-o irite pe Odrade.

Soarele Rakisului pornise să coboare spre vest, însă viermele care îi purta părea neobosit în înaintarea lui prin vechiul Sareer către înălţimile ce marcau, la orizont, vestigiile fostului zid al Tiranului.

Pentru ce această direcţie? nu înceta să se întrebe Odrade.

Nici un răspuns nu era mulţumitor. Fanatismul lui Waff, însă, şi pericolul reînnoit pe care îl prezenta impuneau o reacţie imediată. Odrade recurse la jargonul Shariatului, ştiind ce înrâurire avea asupra lui.

— Dumnezeu este cel care judecă şi nu oamenii.

Waff se încruntă la nota sarcastică din glasul ei. Scrută orizontul din faţa lor, apoi ridică ochii spre topterele care-i urmăreau.

— Oamenii trebuie să facă lucrarea lui Dumnezeu, murmură el.

Odrade nu răspunse. Waff începuse să aibă din nou îndoieli şi probabil că se întreba iarăşi dacă vrăjitoarele Bene Gesserit împărtăşeau cu adevărat Marea Credinţă.

Gândurile ei se întoarseră iar la întrebările fără răspuns, la tot ce ştia despre viermii uriaşi ai Rakisului. Amintirile personale se împleteau cu cele ale Celorlalte Memorii, într-un montaj haotic. Vedea fremeni înveşmântaţi în mantii largi, călărind un

vierme mai mare decât acesta. Fiecare călăreţ era lăsat pe spate, ţinându-se de o tijă lungă la capătul căreia un cârlig se înfigea în inelele viermelui, la fel cum mâinile ei se încleştau acum de un inel al acestuia. Simţea vântul în obraji şi poalele mantiei biciuindu-i picioarele. Goana aceasta, şi altele, se contopeau, dând impresia unei vechi şi îndelungate deprinderi.

De mult n-a mai călărit un Atreides aşa.

Cheia destinaţiei lor se afla, oare, în spate, la Dar-es-Balat? Cum ar fi fost cu putinţă? Dar ziua fusese atât de toridă iar mintea ei atât de preocupată de perspectiva acestei aventuri în deşert, încât gândurile nu-i rămăseseră pe cât de limpezi ar fi trebuit.

La fel ca oricare altă comunitate de pe Rakis, Dar-es-Balatul se retrăgea în el însuşi, de la margini spre centru, în orele fierbinţi de la începutul după-amiezei. Odrade îşi amintea cum se încinsese distraiul ei nou în timp ce aştepta în umbra unei clădiri de la periferia de vest, unde escorte separate trebuiau să-i aducă pe Sheeana şi Waff de la reşedinţele bine păzite în care îi instalase.

Ce ţintă ispititoare reprezentase! Dar Bene Gesseritul trebuia să fie sigur de obedienţa rakienilor. Escortele Comunităţii prelungiseră în mod intenţionat aşteptarea.

"Lui Shaitan îi place căldura", spusese Sheeana.

Rakienii se ascundeau în orele de caniculă, pe când viermii tocmai atunci ieşeau. Era acesta un fapt semnificativ, de natură să dezvăluie motivul pentru care acest vierme îi ducea într-o anumită direcţie?

Îmi sar gândurile de colo-colo, ca mingea unui copil!

Ce putea să însemne faptul că rakienii se ascundeau de soare, în timp ce un pitic tleilaxu, o Cucernică Maică şi o fetiţă exaltată goneau prin deşert pe spinarea unui vierme? Era ceva cunoscut din vremuri străvechi pe Rakis. Nimic surprinzător. Singura diferenţă era că vechii fremeni avuseseră obiceiuri cu precumpănire nocturne, în vreme ce descendenţii lor moderni se bizuiau mai mult pe umbră pentru a se feri de arşiţa soarelui.

Cât de bine apăraţi se simţeau preoţii îndărătul qanatelor lor protectoare!

Fiecare locuitor al unui centru urban de pe Rakis ştia că la periferie exista un qanat şi că apa lui se prelingea molcom printre maluri umbroase, alimentând, din loc în loc, reţeaua de

canale înguste a căror evaporare era recuperată în capcanele eoliene.

"Rugăciunile noastre ne apără", spuneau ei, deşi ştiau foarte bine ce-i apăra în realitate.

"Prezenţa Lui sfinţeşte deşertul."

Viermele Sacru.

Zeul Fracţionat.

Odrade coborî ochii spre inelul de care se ţinea.

Şi iată-l, purtându-ne pe spinarea lui!

Se gândea la preoţii care-i observau din topterele de deasupra. Cum le marplăcea să-şi spioneze semenii! La Dar-es-Balat, în timp ce aştepta să sosească Sheeana şi Waff, le simţise fără încetare privirile — ochi la pândă între grilajele înalte ale balcoanelor mascate, ochi aţintiţi prin ambrazurile înguste din zidurile groase, ochi ascunşi îndărătul unor geamuri-oglindă din plaz sau în umbra gangurilor.

Odrade se silise să ignore pericolele, pe când măsura trecerea timpului după mişcarea umbrei unui zid din apropiere — cel mai bun ceas pe aceste meleaguri îndepărtate, unde se folosea rareori altceva decât timpul solar.

Tensiunile se acumulaseră în ea, amplificate de necesitatea afişării unei atitudini nepăsătoare. Aveau să atace? Aveau să se încumete, ştiind că-şi luase propriile ei măsuri de precauţie? Cât de furioşi erau, de fapt, preoţii fiindcă fuseseră forţaţi să se alieze cu tleilaxu în această troică secretă? Consilierele ei de la Citadelă nu agreaseră deloc ideea acestui mod periculos de momire a preoţilor.

"Ar fi mai bine ca una dintre noi să joace rolul momelii!"

Odrade fusese categorică: "Nu s-ar lăsa înşelaţi. Bănuielile i-ar împiedica să acţioneze. In plus, mai mult ca sigur că-l vor trimite pe Albertus".

Aşa că Odrade aşteptase în acea curte interioară din Dar-es-Balat, în umbra unui frunzar, de unde putea să vadă, dacă înălţa capul, cu şase etaje mai sus, dreptunghiul argintiu al cerului ce domina balcoanele mascate de grilaje cu arabescuri şi plante decorative cu flori stacojii, portocalii şi albastre.

Plus ochi la pândă.

În cele din urmă, ceva se mişcase sub arcada porţii mari dinspre stradă, aflată în dreapta ei. O siluetă înveşmântată în purpuriul, albul şi auriul straielor sacerdotale se strecură în

atrium. Odrade o examină cu atenţie, în căutarea semnelor care ar fi trădat o încercare a Bene Tleilaxului de a-şi extinde influenţa prin infiltrarea unui nou Dansator-Faţă. Dar nu, acesta era un om obişnuit, un preot pe care-l recunoscu: Albertus, decanul de vârstă al Dar-es-Balatului.

Exact cum m-am aşteptat.

Albertus traversă atriumul, apoi curtea, păşind cu o demnitate solemnă. Era vreun semn prevestitor de pericol în mersul lui? Avea să le dea vreun semnal asasinilor care aşteptau în umbră? Odrade îşi aruncă ochii spre balcoanele de deasupra ei. Mişcări furişate, rapide, la etajele superioare. Preotul care venea către ea nu era singur.

Dar nici eu!

Albertus se opri la doi paşi de Odrade şi-şi luă în sfârşit ochii, pentru a o privi, din locul în care şi-i ţinuse până atunci: desenul complicat al dalelor aurii şi purpurii ce alcătuiau pardoseala curţii.

Are oase plăpânde, gândi Odrade.

Nu dădu nici un semn că l-ar fi recunoscut. Albertus făcea parte din grupul care ştia că Marele Preot fusese înlocuit de un Dansator-Faţă.

Preotul îşi drese glasul şi inspiră tremurat.

Nu numai oasele, ci tot trupul!

În timp ce se amuza la acest gând, atenţia ei nu slăbea nici o clipă. Cucernicele Maici observau în mod automat asemenea lucruri. Trebuiau reperate caracterele genetice. Dramul de selectivitate existent în linia de obârşie a lui Albertus era viciat de imperfecţiuni, chestiuni elementare pe care Comunitatea Surorilor ar fi încercat să le corecteze la descendenţii săi în eventualitatea în care cultivarea acestei linii ar fi putut să fie utilă. Posibilitatea trebuia luată în considerare, fireşte, întrucât Albertus urcase încet, dar sigur, eşaloanele puterii, şi rămânea de determinat dacă asta implica existenţa unui material genetic de vreo oarecare valoare. Din păcate, Albertus nu beneficiase decât de o educaţie mediocră. O acolită din anul întâi ar fi putut să-l joace pe degete. Condiţionarea preoţilor rakieni regresase enorm din vremurile de demult ale Păstrăvăreselor.

— Ce cauţi aici? îl interpelă Odrade, amestecând în tonul interogaţiei o notă acuzatoare.

Albertus răspunse tremurând:

— Aduc un mesaj din partea grupului dumneavoastră, Cucernică Maică.

— Atunci dă-i drumul!

— A apărut o mică întârziere, pare-se din cauza itinerarului până în acest loc, de care ştie prea multă lume.

Era, într-adevăr, povestea asupra căreia se convenise să fie servită preoţilor. Dar Odrade citea cu uşurinţă şi altceva pe chipul lui Albertus. Secretele ce i se încredinţau erau periculos de accesibile altora.

— Aproape regret că n-am dat ordin să fii lichidat, spuse ea.

Albertus se trase doi paşi înapoi. Privirea lui deveni sticloasă, ca şi când preotul şi-ar fi dat duhul chiar în momentul acela, sub ochii ei. Odrade recunoscu reacţia. Albertus intrase în acea fază pe deplin revelatoare în care spaima îi strângea scrotul. Ştia că această teribilă Cucernică Maică Odrade putea să-l condamne la moarte din simplu capriciu, ba chiar să execute sentinţa cu mâinile ei. Nimic din ce avea să spună ori să facă n-ar fi putut scăpa atenţiei ei necruţătoare.

— Ai luat în considerare posibilitatea asasinării mele şi distrugerea Citadelei noastre din Keen, rosti ea.

Albertus începu să tremure violent.

— De ce spuneţi asemenea lucruri, Cucernică Maică?

Scâncetul care-i răzbătu în glas era mai mult decât grăitor.

— Nu încerca să tăgăduieşti, zise Odrade. Mă întreb câţi alţii pot citi în dumneata la fel de uşor ca şi mine. Ar trebui să fii un păstrător de secrete, nu să te preumbli cu ele înscrise pe frunte!

Albertus căzu în genunchi. Odrade se aşteptă să-l vadă târându-se la picioarele ei.

— Dar Surorile dumneavoastră sunt cele ce m-au trimis!

— Iar dumneata ai fost încântat de prilejul ce-ţi era oferit pentru a veni să vezi dacă nu cumva ar fi cu putinţă să-mi faceţi de petrecanie.

— Ce motive ne-ar putea…

— Taci! Nu vă place c-am luat-o pe Sheeana sub oblăduirea noastră. Vă temeţi de tleilaxu. Prea multe lucruri au fost luate din mâinile voastre *sacerdotale,* iar altele au apucat pe un făgaş care vă îngrozeşte.

— Cucernică Maică! Ce să facem? Ce trebuie să facem?

— Trebuie să ne daţi ascultare! Mai mult, trebuie să-i daţi ascultare Sheeanei! Vă e frică de ceea ce vom face astăzi? Ar

trebui să vă fie frică de-lucruri şi mai cumplite!

Odrade clătină din cap cu prefăcută oroare, ştiind ce efect aveau toate astea asupra nefericitului Albertus. Preotul se făcuse mic sub povara mâniei ei.

— Ridică-te! ordonă ea. Şi nu uita că eşti preot şi că trebuie să spui adevărul!

Albertus se ridică anevoios în picioare şi rămase cu capul plecat. Odrade îl văzu reacţionând cu tot corpul la hotărârea de a abandona orice subterfugiu. Grea încercare va fi fost pentru el! Supus Cucernicei Maici care citea cu atâta uşurinţă în sufletul lui, trebuia să rămână supus şi religiei sale. Avea de înfruntat paradoxul de pe urmă al tuturor religiilor:

Dumnezeu ştie totul, Dumnezeu vede totul!

— Nu poţi să-mi ascunzi nimic, după cum nu poţi sa le ascunzi nimic nici Sheeanei, nici Zeului, rosti Odrade.

— Iertare, Cucernică Maicăr

— Iertare? Nu stă în puterea mea să-ţi acord iertare şi nici nu trebuie s-o ceri de la mine. Eşti preot!

Albertus se încumetă să ridice ochii spre chipul aprig al lui Odrade.

Se afla, în această clipă, cu desăvârşire sub imperiul paradoxului. Zeul era, cu siguranţă, prezent! Dar Zeul rămânea, de obicei, foarte departe, iar confruntările puteau fi amânate. Mâine avea să fie o altă zi. Nu încăpea îndoială. Şi era acceptabil să-ţi îngădui câteva păcate mărunte, eventual o minciună sau două. Doar pentru moment. Poate chiar şi un păcat mai mare, dacă tentaţiile erau foarte puternice. Zeii se arătau, îndeobşte, mai înţelegători cu marii păcătoşi. Şi apoi rămânea oricând timp pentru căinţă.

Odrade îl studie pe Albertus prin prisma analitică oferită de Missionaria Protectiva.

Ahhh, sărmane Albertus! gândi ea. *Dar acum te afli în prezenţa unei simple fiinţe umane, care cunoaşte toate secretele pe care credeai că le împărtăşeşti doar cu zeul tău.*

Pentru Albertus, situaţia cu care era confruntat în clipa de faţă nu se deosebea prea mult de momentul morţii şi al înfăţişării la judecata cea de pe urmă a zeului său. Numai aşa se putea explica modul inconştient în care era pe cale să-şi abandoneze ultimele fărâme de voinţă. Toate spaimele lui religioase fuseseră invocate pentru a fi concentrate asupra

persoanei unei *Cucernice* Maici.

Cu tonul cel mai sec, fără măcar a recurge la puterea constrângătoare a Glasului, Odrade rosti:

— Trebuie ca această farsă să ia sfârşit numaidecât.

Albertus se strădui în zadar să înghită. Îşi dădu seama că nu putea să mintă. Chiar dacă avea în cap posibilitatea îndepărtată a unei minciuni, era incapabil să o concretizeze. Cu un aer supus, ridică ochii spre fruntea lui Odrade, privind fix locul în care gluga distraiului era strânsă deasupra sprâncenelor. Vocea lui abia dacă depăşi nivelul unei şoapte:

— Cucernică Maică, toate astea-s numai pentru că ne simţim văduviţi. Dumneavoastră şi tleilaxul o veţi însoţi în deşert pe Sheeana *noastră.* Veţi învăţa de la ea, în timp ce noi... (Umerii i se încovoiară). De ce-l luaţi cu dumneavoastră pe tleilaxu?

— Aşa vrea Sheeana, minţi Odrade.

Albertus deschise gura, apoi o închise fără să spună nimic. Odrade citi pe chipul lui acceptarea.

— Te vei întoarce şi vei transmite tovarăşilor dumitale avertismentul meu, spuse ea. Supravieţuirea Rakisului şi a tagmei voastre preoţeşti depinde în cea mai mare măsură de felul în care ne veţi da ascultare. Să nu ne mai stingheriţi cu nimic! Cât despre comploturile astea copilăreşti pe care le urziţi împotriva noastră... Sheeana ne dezvăluie fiecare gând ticălos care vă trece prin minte!

Albertus avu o recţie care o surprinse. Scutură din cap şi emise un râset scurt. Odrade avusese prilejul să constate că mulţi dintre preoţi se bucurau de necazul altora, dar nu-şi închipuise că s-ar putea amuza şi pe seama propriilor lor eşecuri.

— Râsul dumitale mi se pare cam găunos, zise ea.

Albertus strânse din umeri şi o parte a măştii sale îşi reluă locul. Odrade remarcase deja alte câteva asemenea măşti pe chipul lui. Faţade! Le purta în straturi suprapuse. Dar dedesubt, îndărătul întregului său sistem defensiv, se afla cel care-şi făcea griji, cel pe care ea îl descoperise preţ de o clipă mai înainte. Din nefericire, însă, toţi preoţii aveau o tendinţă periculoasă de a se lansa în explicaţii volubile când erau pistonaţi cu prea multe întrebări.

Trebuie să-l readuc la suprafaţă pe cel care-şi face griji, îşi spuse Odrade. Îi tăie vorba, în clipa în care-l văzu că dădea să

deschidă gura:

— Nu mai vreau să aud nimic! Ai să te prezinţi la mine după întoarcerea mea din deşert. Deocamdată, eşti mesagerul *meu.* Ai grijă să-mi transmiţi cum se cuvine mesajul şi vei avea parte de o răsplată mai mare decât ai putea să-ţi închipui. Înşeală-mi aşteptările şi vei avea parte de toate chinurile lui Shaitan!

Îl urmări cu privirea pe Albertus, care părăsea în pripă curtea, cu umerii cocârjaţi şi gâtul întins înainte, de parcă astfel ar fi putut să ajungă mai degrabă cu gura la urechile ciracilor săi clericali.

În ansamblu, îşi spuse ea, totul mersese bine. Cu preţul unui risc calculat şi expunându-se unui mare pericol. Era sigură că în balcoanele de deasupra curţii pândiseră asasini care nu aşteptau decât un semnal din partea lui Albertus. Acum însă, teroarea cu care acesta se întorcea la ai săi era ceva bine cunoscut Bene Gesseritului, după milenii şi milenii de manipulări. Un virus la fel de contagios ca al oricărei molime. În sistemul de învăţământ al Comunităţii Surorilor, fenomenul era numit "isterie dirijată". Arma era acum dirijată (mai bine zis, *aţintită)* spre inima clerului rakian. Se putea avea toată încrederea în ea, mai cu seamă că urma să fie întărită de evenimentele pe cale de a se declanşa. Preoţii aveau să se supună. Nu mai erau de temut, acum, decât cei câţiva eretici refractari.

Mirificul univers al magiei este constituit nu din atomi, ci doar din mişcări şi vibraţii. În acestunivers trebuie abandonata orice credinţă în bariere care ar împiedica înţelegerea. Noţiunea însăşi de înţelegere trebuie să fie înlăturată, căci acest univers nu poate fi nici văzut, nici auzit, nici detectat pe căile obişnuite ale percepţiei. Este vidul ultim, unde nu există nici un ecran prealabil, pe care să poată fi proiectate forme. El nu cunoaşte decât un singur mod de conştiinţă, şi acesta este

ecranul magilor: imaginaţia! În acest univers înveţi cu adevărat ce înseamnă să fii o fiinţă umană. Aici eşti făuritor de ordine, de forme şi de sisteme armonioase, organizator al haosului.

Manifestul Atreides

Arhivele Bene Gesserit

— CEEA CE FACI e mult prea periculos, spuse Teg. Am ordin să te protejez şi să te oţelesc. Nu-ţi mai pot îngădui să continui aşa.

Teg şi Duncan se aflau în lungul culoar lambrisat de la intrarea sălii de antrenament a non-globului. Era sfârşitul după-amiezei, după orarul pe care şi-l stabiliseră în mod arbitrar, şi Lucilla tocmai plecase furioasă, în urma unei înfruntări vehemente.

Fiecare întâlnire dintre Duncan şi ea luase, în ultima vreme, aspectul unei bătălii. Cu doar câteva minute mai înainte, Lucilla stătuse în pragul sălii de antrenament, siluetă impunătoare, îndulcită de rotunjimi evidente şi de atitudinea de seducţie pe care cei doi masculi n-ar fi putut să nu o remarce.

— Încetează, Lucilla! se răstise Duncan.

Doar vocea trădase furia ei:

— Până când crezi c-am să mai aştept să-mi execut ordinele?

— Până când o să-mi spui sau o să-mi spună cineva ce anume...

— Taraza aşteaptă de la tine lucruri pe care nici unul dintre noi nu le cunoaşte!

Teg încercase să liniştească spiritele:

— Vă rog. Nu-i suficient, deocamdată, că Duncan continuă să-şi îmbunătăţească performanţele? Peste câteva zile voi începe să fac cu regularitate de strajă afară. N-am putea să...

— Ai putea să încetezi dracului să te mai amesteci în treburile mele! strigase Lucilla, după care se răsucise şi plecase mânioasă.

Văzând, în clipa aceasta, expresia de hotărâre neclintită de pe chipul lui Duncan, Teg se simţi brusc agasat. Era încorsetat de izolarea în care se aflau. Intelectul său, acel instrument

mentatic perfect calibrat, era rupt, aici, de rumoarea mentală la care se acoţda, de obicei, în exterior. Dacă ar fi putut, măcar pentru o clipă, să facă linişte în cugetul său, să restaureze calmul, toate lucrurile ar fi devenit clare.

— De ce-ţi ţii răsuflarea, Bashare?

Vocea lui Duncan îl străpunse ca o lance pe Teg. Cu preţul unui enorm efort de voinţă, reîncepu să respire normal. Percepea emoţiile celor doi tovarăşi ai săi din interiorul non-globului ca pe un fel de flux şi reflux, pentru moment departe de alte forţe.

Alte forţe.

Percepţiile mentatice s-ar fi putut dovedi debile în confruntarea cu alte forţe care măturau universul. S-ar fi putut să existe, în cosmos, fiinţe cărora viaţa le insufla puteri pe care el nu era în stare să şi le imagineze. Puteri pe lângă care el n-ar fi fost decât un pai purtat de apele înspumate ale unui torent năvalnic.

Cine ar fi putut să se scufunde într-un asemenea tumult şi să răzbată la suprafaţă nevătămat?

— Ce ar putea face Lucilla, dacă voi continua să-i rezist? întrebă Duncan.

— A încercat să folosească Glasul cu tine? îi întoarse Teg întrebarea, cu o voce care i se păru că aparţinea altcuiva.

— O singură dată.

— Şi ai rezistat?

Uimirea, îndepărtată, izbuti să-şi croiască drum până la el şi să-i redea luciditatea.

— Paul Muad'Dib însuşi m-a învăţat asta.

— E capabilă să te paralizeze cu o singură...

— Cred că are ordine care interzic violenţa.

— Ce este violenţa, Duncan?

— Mă duc la duş, Bashare. Vii?

— Imediat.

Teg trase aer în piept. Se simţea în pragul epuizării. După-amiaza petrecută în sala de antrenament şi ceea ce urmase îl secătuiseră. Privi în urma lui Duncan. Unde era Lucilla? Ce punea la cale? Cât timp avea să mai aştepte? Această ultimă întrebare era crucială şi punea accentul particular al non-globului pe noţiunea izolării lor în Timp.

Din nou, percepu acel flux şi reflux asupra căruia se exercita

influenţa celor trei vieţi ale lor.

Trebuie să vorbesc cu Lucilla! Unde s-o fi dus? În bibliotecă? Nu... mai întâi am altceva de făcut.

Lucilla se afla în odaia pe care şi-o alesese drept locuinţă personală. Era un spaţiu restrâns, cu un pat bogat ornamentat, instalat într-un alcov. Semne mai mult sau mai puţin subtile arătau ca încăperea aparţinuse unei curtezane favorite pe vremea Harkonnenilor. Nuanţe de azuriu şi albastru închis dominau decoraţia. În pofida ornamentaţiilor baroce care împodobeau patul, pereţii, tavanul şi toate obiectele funcţionale, Lucilla putea să facă abstracţie de decor când voia să se odihnească sau să se relaxeze.

Stătea întinsă pe spate, în pat, cu ochii închişi, pentru a nu vedea imaginile ostentativ erotice de pe plafonul alcovului.

Trebuie să mă ocup de Teg.

Era însă necesar să procedeze în aşa fel, încât să nu o nemulţumească pe Taraza şi să nu slăbească forţele ghola-ului. Teg reprezenta o problemă serioasă în mai multe privinţe, în special din cauza modului în care procesele sale mentale puteau recurge la surse profunde, oarecum înrudite cu cele ale Bene Gesseritului.

Din cauza acelei Cucernice Maici care l-a zămislit, fireşte!

Ceva trecea de la o asemenea mamă la un asemenea copil. Fenomenul începea în uter şi probabil că nu lua sfârşit nici măcar după ce se producea separarea celor două fiinţe. Teg nu suferise transmutaţia nimicitoare ce dădea naştere la Monstruozităţi... nu, desigur. Dar, în mod cert, era înzestrat cu puteri subtile şi cât se poate de reale. Cei născuţi din pântecul unei Cucernice Maici învăţau lucruri imposibile altora.

Teg ştia, cu siguranţă, cum considera ea dragostea, sub toate manifestările ei. Citise acest lucru pe chipul lui chiar de la prima lor întâlnire, la Citadelă.

"*Vrăjitoare calculată!*"

Ar fi putut la fel de bine să i-o spună în faţă.

Îşi amintea şi de zâmbetul ei senin, de privirea superioară cu care-l învrednicise. Fusese o greşeală, umilitoare pentru amândoi. Recunoscu brusc, în aceste gânduri, existenţa unei simpatii latente faţă de Teg. Undeva înlăuntrul ei, în pofida puternicei condiţionări Bene Gesserit, armura prezenta fisuri. Instructoarele o avertizaseră de nenumărate ori:

"Pentru a fi capabilă să insufli o dragoste adevărată, trebuie s-o simţi tu însăţi, dar numai în treacăt. O singură dată e de ajuns!"

În această privinţă, relaţia lui Teg cu ghola-ul Duncan Idaho era grăitoare. Teg se simţea, deopotrivă, atras şi respins de cel ce fusese lăsat în grija lor.

Ca şi mine, de altfel.

Poate că fusese o greşeală să nu-l seducă pe Teg mai întâi.

La cursurile de educaţie sexuală, care o învăţase să extragă energie din raporturile fizice, în loc să se lase covârşită de ele, instructoarele ei insistaseră asupra analizei şi comparaţiilor istorice, bazate pe nenumăratele exemple oferite de Celelalte Memorii ale oricărei Cucernice Maici.

Lucilla îşi concentră gândurile asupra prezenţei masculine a lui Teg. Aproape instantaneu, simţi o reacţie feminină. Carnea ei îl dorea pe Teg strâns lipit de ea, în culmea excitaţiei sexuale, gata pentru momentul de mister.

Un amuzament vag îşi făcu loc în cugetul lui Lucilla. Nu *orgasm.* Nu denumirea ştiinţifică! Pur jargon Bene Gesserit: *momentul de mister,* specialitatea esenţială a Impregnatoarei. Imersiunea în lunga continuitate a Comunităţii Surorilor făcea indispensabilă recurgerea la acest concept. Lucilla fusese învăţată să creadă cu tărie în această dualitate: pe de o parte, cunoaşterea ştiinţifică după care se călăuzeau şi le călăuzeau Maestrele Geneticiene, şi, pe de alta, dar în acelaşi timp, momentul de mister care depăşea orice cunoaştere. Istoria şi ştiinţa Bene Gesserit învăţau că instinctul de procreare trebuia să rămână în mod irevocabil îngropat în psihism. El nu putea fi dislocat fără a se risca distrugerea speciei.

Plasa de siguranţă.

Lucilla începu să-şi adune toate energiile sale sexuale, aşa cum numai o Impregnatoare Bene Gesserit putea să o facă. Îşi concentră cu intensitate gândurile asupra lui Duncan. În momentul de faţă trebuie că se afla sub duş, gândindu-se la apropiata şedinţă de instrucţie serală cu profesoara sa Cucernică Maică.

Voi *merge chiar acum la elevul meu,* îşi spuse ea. *Lecţia crucială trebuie administrată neîntârziat, altminteri nu va fi pe deplin pregătit pentru Rakis.*

Acestea erau ordinele lui Taraza.

În focarul gânduriter lui Lucilla nu se mai afla acum decât Duncan. Aproape că-l vedea, gol, sub duş.

Cât de puţine ştia despre ce ar fi putut avea de învăţat!

Duncan şedea singur în vestiarul duşurilor de lângă sala de antrenament. Era cufundat într-o adâncă tristeţe, care-i redeştepta amintirea unor vechi suferinţe provocate de răni pe care carnea sa tânără nu le cunoscuse.

Unele lucruri nu se schimbau niciodată! Comunitatea Surorilor făcea şi astăzi acelaşi joc ca odinioară.

Privi, de jur-împrejurul lui, lambriurile întunecate ale acestei încăperi ce aparţinuse Harkonnenilor. Tavanul şi pereţii erau încrustaţi cu arabescuri. Mozaicul pardoselii înfăţişa desene stranii. Monştri şi corpuri omeneşti cu proporţii armonioase se contopeau în imagini întrepătrunse, pe care doar o licărire a atenţiei putea să le separe.

Duncan coborî ochii spre corpul pe care tleilaxu şi cuvele lor axlotl îl realizaseră pentru el. Încă i se părea străin în anumite momente. În ultima clipă a vieţii sale pre-ghola de care-şi amintea, fusese un bărbat adult cu o experienţă vastă, luptând cu un puhoi de războinici sardaukafi pentru a-i da tânărului său Duce o şansă de salvare.

Tânărul său Duce! Paul nu fusese, pe atunci, mai vârstnic decât corpul actual al lui Duncan. Dar era deja condiţionat asemenea tuturor Atreizilor: onoarea şi loialitatea mai presus de orice.

Aşa *cum m-au condiţionat şi pe mine după ce m-au salvat din ghearele Harkonnenilor.*

Ceva dinlăuntrul lui nu putea scăpa de această veche datorie. Îi cunoştea sursa. Era în stare să retraseze întocmai procesul prin intermediul căruia fusese implantată în el.

Şi rămăsese în el.

Privi din nou pardoseala. O înlănţuire de cuvinte împodobea plăcile de faianţă ce alcătuiau soclul vestiarului. Era o scriere pe care o parte a fiinţei sale o identificase ca arhaică, datând din epoca străveche a Harkonnenilor, dar pe care o altă parte o cunoştea prea bine sub denumirea familiară de limba galach.

"...CURĂŢENIE CLARITATE CURĂŢENIE STRĂLUCIRE CURĂŢENIE PURITATE CURĂŢENIE..."

Vechea inscripţie se repeta de jur-împrejurul micii încăperi, ca şi când cuvintele ar fi avut de unele singure puterea de a

crea ceva ce Duncan ştia că era cu totul străin Harkonnenilor din amintirile sale.

Deasupra intrării la duşuri, o altă inscripţie spunea:

"MĂRTURISEŞTE CE AI ÎN SUFLET ŞI TE VEI PURIFICA"

O povaţă religioasă într-un bârlog Harkonnen? Să se fi schimbat Harkonnenii în decursul secolelor care urmaseră morţii sale? Lui Duncan îi venea greu să creadă una ca asta. Mai degrabă constructorul era cel ce considerase potrivite aceste cuvinte.

Simţi, mai mult decât auzi, când Lucilla intră în vestiar. În spatele lui.

Se ridică şi-şi încheie tunica pe care şi-o însuşise (dar numai după ce îndepărtase toate însemnele Harkonnen!) din containerele anentropice ale non-globului. Fără a se întoarce, întrebă:

— Ce mai vrei, Lucilla?

Ea mângâie stofa tunicii, de-a lungul braţului său stâng.

— Harkonnenii aveau gusturi luxoase.

— Lucilla, rosti cu voce calmă Duncan, dacă mă mai atingi încă o dată fără îngăduinţa mea, voi *încerca* să te ucid. Şi voi încerca atât de serios, încât probabil că vei fi nevoită să mă omori ca să te aperi.

Lucilla se trase înapoi. Privind-o în ochi, Duncan adăugă:

— Nu sunt animalul de prăsilă al afurisitelor tale de vrăjitoare!

— Crezi că asta ne interesează?

— Nu mi-a spus nimeni ce vă interesează, dar acţiunile voastre vorbesc de la sine!

Se balansă, încordat, pe vârful picioarelor. Lucrul acela din el, care nu fusese deşteptat, fremăta şi-i făcea pulsul să gonească.

Lucilla îl observă cu atenţie. *Blestematul de Miles Teg!* Nu se aşteptase ca rezistenţa lui Duncan să ia această formă. Hotărârea lui nu lăsa loc de îndoială. Cuvintele, singure, n-ar mai fi fost de folos. Era imun la Glas.

Adevărul.

Era singura armă care-i mai rămânea.

— Duncan, nu ştiu exact ce vrea Taraza să faci tu pe Rakis. Pot încerca să ghicesc, dar s-ar putea să mă înşel.

— Încearcă totuşi.

— Există pe Rakis o fată, încă aproape un copil. O cheamă Sheeana. Viermii deşertului îi dau ascultare. Într-un fel sau altul, trebuie ca acest talent, această putere, să ajungă şi în stăpânirea Bene Gesseritului.

— Şi ce aş putea eu să...

— Dacă aş şti, fii sigur că, în clipa asta, ţi-aş spune.

El îi percepu sinceritatea dezvăluită de desperare.

— Ce legătură are propriul tău "talent" cu povestea asta? o întrebă.

— Numai Taraza şi consilierele ei ştiu.

— Vor să mă agaţe cu ceva ca să fie sigure că n-o să le scap!

Lucilla ajunsese deja la această deducţie, dar nu s-ar fi aşteptat ca el s-o întrevadă atât de repede. Înfăţişarea juvenilă a lui Duncan ascundea o inteligenţă ce funcţiona de o manieră căreia ea nu-i sesizase încă întreaga amploare. Gândurile i se învârtejiră.

— Cine va domina viermii va putea face să renască vechea religie.

Era vocea lui Teg, din pragul uşii aflate în spatele lui Lucilla.

Nu l-am auzit venind!

Lucilla se răsuci brusc. Teg sprijinea pe încheietura braţului stâng unul din anticele lasere Harkonnen, a cărui ţeavă era îndreptată neglijent către ea.

— Asta ca să fiu sigur că mă vei asculta, spuse el.

— De cât timp tragi cu urechea?

Fulgerele din ochii ei nu avură nici un efect asupra minei lui Teg.

— Din momentul în care ai recunoscut că nu ştii ce aşteaptă Taraza de la Duncan, răspunse el. Nici eu nu ştiu, însă pot elabora câteva proiecţii mentatice. Nimic bine definit, deocamdată, totuşi de natură a deschide unele perspective. Să-mi spui dacă mă înşel.

— Cu privire la ce?

Teg îşi aruncă ochii spre Duncan.

— Unul dintre ordinele pe care le-ai primit este de a-l face irezistibil pentru mai toate femeile.

Lucilla se strădui să-şi disimuleze exasperarea. Taraza îi pusese în vedere să-i ascundă acest lucru lui Teg cât mai mult timp cu putinţă. Îşi dădu seama că acum nu mai putea s-o facă. Înţelese că Teg îi interpretase deja reacţia, graţie acelor

aptitudini afurisite pe care i le formase afurisita de maică-sa!

— Cantităţi uriaşe de energie sunt pe cale să fie acumulate şi aţintite spre Rakis, spuse Teg continuând să-l privească pe Duncan. Indiferent ce vor fi îngropat tleilaxu în el, genele sale poartă amprenta vechii omeniri. Asta e ceea ce vor Maestrele Geneticiene?

— Un nenorocit de armăsar pentru Bene Gesserit! mârâi Duncan.

— Ce al de gând cu arma aia? întrebă Lucilla arătând cu capul spre laserul antic din mâinile lui Teg.

— Ăsta? Nici măcar nu l-am încărcat.

Lăsă jos laserul, sprijinindu-l de perete.

— Miles Teg, vei fi pedepsit! rosti printre dinţi Lucilla.

— Poate, mai târziu, replică el. Afară-i aproape noapte. Am ieşit adineaori, cu prelata de camuflaj. Burzmali a trecut pe aici. Şi-a lăsat semnul, ca să-mi arate că a citit mesajul ne care l-am zgâriat în scoarţa copacilor sub forma acelor urme de gheare.

Ochii lui Duncan se însufleţiră brusc

— Am scrijelit un alt mesaj şi am stabilit o întâlnire. Deocamdată o să mergem cu toţii în bibliotecă. Vom studia hărţile existente acolo şi le vom memoriza. Dacă trebuie să fugim, cel puţin să ştim unde ne aflăm.

Lucilla se învrednici să încuviinţeze cu o mişcare scurtă a capului.

Duncan îi înregistră gestul doar cu o părticică a atenţiei sale. Gândurile îi zburaseră deja la echipamentul arhaic din biblioteca Harkonnenilor. El fusese cel care le arătase lui Teg şi Lucilla cum să utilizeze corect aparatele, făcând să apară pe un ecran o hartă a planetei Giedi Prim, datând din epoca în care fusese construit non-globul.

Ghidat de amintirile pre-ghola ale lui Duncan şi de cunoştinţele sale recente despre planetă, Teg încercase o actualizare a hărţii. "Staţia Forestieră" devenise "Citadela Bene Gesserit".

— La început a fost o "cabană de vânătoare" a Harkonnenilor, le explicase Duncan. Se distrau cu vânătoarea de oameni, pe care-i creşteau şi-i condiţionau anume în acest scop.

Actualizarea lui Teg făcuse să dispară o mulţime de localităţi. Câteva oraşe rămăseseră, dar căpătaseră nume noi. "Ysai", cel mai apropiat de locul în care se aflau, figura pe harta

veche sub denumirea "Baronia".

Privirea lui Duncan căpătase o duritate de cremene când le arătase Jocul.

— Aici m-au schingiuit.

După ce Teg epuizase tot ce ştia despre Gammu, multe locuri rămăseseră marcate *"necunoscut"*, dar apăruseră şi numeroase simboluri înflorate ale Bene Gesseritului, identificând locurile în care agenţii lui Taraza îi spuseseră că ar putea găsi temporar adăpost.

Acestea erau punctele pe care Teg voia ca ei să şi le fixeze în memorie.

În timp ce o lua înainte, spre bibliotecă, Teg spuse:

— Am să şterg harta aceea veche după ce vom fi învăţat-o pe dinafară. Nu se ştie cine ar putea da peste locul ăsta după plecarea noastră.

Lucilla îl depăşi cu paşi repeziţi:

— Dumneata ai să porţi răspunderea pentru toate, Miles!

Teg strigă după spatele ei ce se depărta:

— Un mentat îţi declară că a făcut ceea ce i s-a cerut să facă.

— Logic, nu? replică ea fără să se întoarcă.

În această sală puteţi vedea reconstituirea unei frânturi din deşertul Dunei. Şenila aflată chiar în faţa dumneavoastră datează din epoca Atreizilor. Grupate în jurul ei, în sensul acelor de ceasornic, începând din stânga, se află o mică maşină de recoltat, un aerotransporţor, o fabrică rudimentară de mirodenie şi câteva utilaje de întreţinere. Veţi primi explicaţii amă-. nunţite în dreptul fiecărui exponat. Observaţi inscripţia luminoasă de deasupra dioramei: "CĂCI EI VOR ÎNGHIŢI BOGĂŢIILE MĂRII ŞI COMORILE ASCUNSE ÎN NISIP". Acest străvechi citat de inspiraţie religioasă era deseori repetat de

celebrul Gurney Halleck.

Comentariul ghidului

Muzeul de la Dar-es-Balat

VIERMELE nu-şi încetini înaintarea implacabilă decât cu puţin înainte de asfinţit. În momentul acela, Odrade trecuse mental în revistă toate întrebările care o frământau, fără a găsi vreun răspuns. Cum izbutea Sheeana să le comande viermilor? Susţinea că nu ea îl conducea pe "Shaitan" în această direcţie. Care era limbajul ascuns la care răspundea monstrul deşertului? Odrade ştia că Surorile de strajă în topterele din înaltul cerului îşi puneau aceeaşi întrebare plus încă una:

"De ce nu face Odrade nimic pentru apune capăt acestei aventuri?"

Poate că se hazardau şi la unele răspunsuri: "*Nu ne cheamă în ajutor fiindcă asta ar putea irita monstrul. Nu ne crede în stare să-i culegem pe toţi trei de pe spinarea lui".*

Adevărul era mult mai simplu: Odrade era stăpânită de curiozitate.

Deplasarea şuierătoare a viermelui ducea cu gândul la o navă despicând valurile. Dar mirosul de silex, pe care vântul suflând din spate îl ridica de pe nisipul încins, dezminţea această impresie. Se aflau în plin deşert, înconjuraţi de kilometri după kilometri de dune ca nişte spinări de balenă, succedându-se cu regularitatea valurilor unui ocean.

Waff era cufundat în tăcere de o bună bucată de vreme. Stătea ghemuit — o reproducere în miniatură a poziţiei lui Odrade —, cu privirea aţintită drept înainte, cu chipul lipsit de orice expresie. Ultima lui declaraţie fusese: "Dumnezeu să se îndure de cel credincios la ceasul judecăţii!"

Odrade vedea în el pilda vie a faptului că un fanatism suficient de puternic putea să dăinuie veşnic. Crezul zensunnit şi sufismul încă şi mai străvechi supravieţuiau în tradiţia tleilaxu asemenea unui virus mortal aflat în stare latentă timp de milenii, în aşteptarea gazdei ideale pentru a-i alimenta virulenţa.

Ce va rezulta din ceea ce am implantat în clerul rakian? se întrebă ea.

Sfânta Sheeana... Asta, cu siguranţă.

Fetiţa călărea inelul lui Shaitan al ei, cu mantia ridicată

dezvelindu-i gambele firave. Se ţinea de marginea inelului cu ambele mâini trecute printre genunchi.

Spusese că prima ei călătorie pe spinarea unui vierme o dusese direct la Keen. De ce tocmai acolo? Voise acel vierme, pur şi simplu, s-o ducă la semenii ei?

Cel pe care-l călăreau în clipa de faţă avea, în orice caz, altă ţintă. Sheeana încetase cu întrebările. Ce-i drept, Odrade fusese cea care-i ceruse se păstreze tăcerea şi să treacă în starea de transă redusă. Asta, cel puţin, ar fi avut drept efect să-i întipărească în memorie cele mai infime detalii ale experienţei de astăzi, în aşa fel încât ele să poată fi scoase la iveală cu uşurinţă, mai târziu. Dacă exista un limbaj ascuns între Sheeana şi vierme, acesta trebuia descoperit ulterior.

Odrade scrută orizontul. Rămăşiţele vechiului zid din jurul Sareerului se aflau la doar câţiva kilometri în faţă. Ruinele proiectau umbre lungi peste dune, indicându-i lui Odrade că erau mai înalte decât le crezuse la început. Prezentau acum un profil neregulat, la baza căruia zăceau de-a valma blocuri uriaşe de piatră. Defileul unde Tiranul se prăbuşise de pe pod în Fluviul Idaho se contura mai departe, spre dreapta, la vreo trei kilometri buni de ruta lor. Nici o apă nu mai curgea acum pe acolo.

Lângă ea, Waff dădu brusc semne de viaţă.

— Dau ascultare chemării Tale, Doamne, glăsui el. Waff, din neamul lui Entio, e cel ce vine să se roage în ţinutul Tau Sfânt.

Odrade îl privi pieziş, fără să-şi mişte capul. *Entio?* Celelalte Memorii ale ei cunoşteau un Entio, o căpetenie de clan din epoca Marilor Migraţii zensunnite, cu mult înainte de Dune. Ce însemna asta? Ce amintiri din vremuri imemoriale întreţineau aceşti tleilaxu?

Sheeana îşi întrerupse şi ea tăcerea:

— Shaitan încetineşte.

Ruinele vechiului zid le blocau calea. Dominau cu cel puţin cincizeci de metri crestele celor mai înalte dune. Viermele se abătu uşor către dreapta şi trecu printre doi bolovani gigantici, mai înalţi decât ei. Apoi se opri. Lunga spinare segmentată era paralelă cu o porţiune aproape intactă a bazei zidului.

Sheeana se ridcă în picioare şi privi obstacolul.

— Ce este locul acesta? întrebă Waff, ridicând vocea pentru a acoperi zgomotul topterelor care se roteau deasupra lor.

Odrade îşi descleştă mâinile de pe inelul viermelui şi începu să-şi îndoaie şi să-şi dezdoaie degetele amorţite. Rămase îngenuncheată în timp ce examina terenul. Umbra uriaşilor bolovani prăvăliţi trasa o linie de demarcaţie netă pe limbile de nisip şi porţiunile acoperite cu pietre şi grohotiş ale solului. Văzut de aproape, la mai puţin de douăzeci de metri de ei, zidul dezvăluia crăpături şi crevase, găuri întunecate în vechea fundaţie.

Waff se ridică şi se apucă să-şi maseze mâinile.

— De ce am fost aduşi aici? întrebă el pe un ton uşor plângăreţ.

Un zvâcnet făcu să tresară spinarea viermelui.

— Shaitan vrea să coborâm, zise Sheeana.

De unde ştie? se întrebă Odrade. Mişcarea viermelui nu fusese destul de puternică pentru a-i dezechilibra. Poate că nu era decât un simplu reflex, la capătul unşi curse îndelungate.

Dar Sheeana se întoarse cu faţă spre temelia vechiului zid, se lăsă în şezut pe flancul curb al viermelui şi-şi dădu drumul să lunece. Ateriză cu genunchii îndoiţi, pe nisipul moale.

Odrade şi Waff se aplecară în faţă şi o priviră fascinaţi pe fetiţă, care, poticnindu-se prin nisip, merse până în faţa monstrului pentru a se posta, cu mâinile în şolduri şi capul ridicat, înaintea gurii căscate al cărei furnal lăuntric proiecta reflexele flăcărilor sale portocalii pe chipul ei de copil.

— Shaitan, pentru ce suntem aici? întrebă Sheeana.

Din nou, trupul viermelui zvâcni.

— Vrea să vă daţi jos şi voi, strigă Sheeana.

Waff se uită la Odrade.

— Dacă Dumnezeu vrea să mori, îţi îndreaptă paşii spre locul în care ţi-e dat să mori.

Odrade replică printr-o parafrază din jargonul Shariatului:

— Să-l asculţi întru toate pe trimisul Domnului.

Waff scoase un suspin. Îndoiala i se citea limpede pe chip, dar se întoarse şi se lăsă să alunece de pe spinarea viermelui, urmat numaidecât de Odrade. Aşa cum făcuse Sheeana, dădură ocol creaturii şi veniră în faţa ei. Odrade, cu toate simţurile în alertă, o privi ţintă pe Sheeana.

Dogoarea era şi mai mare în faţa gurii deschise. Mirosul înţepător şi familiar al mirodeniei impregna aerul.

— Iată-ne, Doamne, rosti Waff.

Odrade, mai mult decât sătulă de efuziunile lui mistice, îşi îngădui o privire fugară în jur: stânci sfărâmate, meterezele ruinate ale zidului înălţându-se spre cerul întunecat al amurgului, mormane de nisip îngrămădite de vânt printre bolovani roşi de trecerea timpului. Singurul zgomot care se auzea era vuietul surd al focurilor lăuntrice ale viermelui.

Iată-ne... unde? se întrebă ea. *Ce are deosebit locul acesta, de l-a ales viermele drept destinaţie?*

Patru toptere de strajă trecură în linie pe deasupra lor. Vâjâitul aripilor şi şuierul reactoarelor acoperi pentru câteva clipe zgomotul de fond pe care-l emitea viermele.

Să le cer să coboare? se întrebă Odrade. Un singur gest ar fi fost suficient. Dar, în loc să-l facă, ridică amândouă braţele pentru a le semnala străjilor să rămână sus.

Frigul crepusculului se lăsă peste deşert. Odrade se zgribuli şi-şi ajustă metabolismul la noile cerinţe. Era încredinţată, acum, că monstrul n-avea să-i înghită atâta vreme cât Sheeana se afla alături de ei.

Întorcându-i brusc spatele viermelui, Sheeana spuse:

— El vrea să fim aici.

Ca şi când cuvintele ei ar fi fost o comandă, viermele îşi încovoie lateral partea din faţă a trupului şi o luă din loc, strecurându-se printre uriaşii bolovani răzleţiţi. O clipă mai târziu, îl auzîră depărtându-se cu repeziciune în deşert.

Odrade se întoarse spre baza vechiului zid. Întunericul avea să-i învăluie curând, dar mai rămânea încă destulă lumină pentru a încerca să descopere ce motiv îl îndemnase pe vierme să-i aducă aici. O crăpătură înaltă în peretele stâncos din dreapta părea a fi un loc la fel de bun ca oricare altul pentru un început de investigaţie. Păstrându-şi o parte a atenţiei fixată asupra zgomotelor ce veneau dinspre Waff, Odrade începu să urce un povârniş de nisip în direcţia deschizăturii întunecate. Sheeana se luă după ea.

— Ce-o să facem aici, Cucernică Maică?

Odrade scutură din cap. Îl auzi pe Waff urmându-le.

Fisura din faţa lor era o poartă deschisă spre beznă, Odrade se opri şi o reţinu pe Sheeana lângă ea. Estimă că deschiderea avea cam un metru lărgime şi de vreo patru ori mai mult în înălţime. Pereţii care o mărgineau erau ciudat de netezi, ca şi când fuseseră lustruiţi de mâini umane. Nisipul adus de vânt se

îngrămădise la intrare. Razele soarelui ce asfinţea se reflectau în el, scăldând o parte a peretelui interior într-o lumină aurie.

Din spatele lor, Waff întrebă:

— Ce e locul acesta?

— Sunt multe caverne vechi în deşert, spuse Sheeana. Fremenii îşi ascundeau în ele rezervele de mirodenii. (Inspiră adânc pe nas.) Simţi, Cucernică Maică?

Locul degaja, într-adevăr, un miros desluşit de melanj, recunoscu Odrade.

Waff trecu pe lângă ea şi pătrunse în grotă. De cum trecu de intrare, se răsuci, ridicând capul pentru a privi locul în care pereţii de piatră se împreunau într-un unghi ascuţit. Continuând să rămână cu faţa spre Odrade şi Sheeana, înaintă de-a-ndăratelea spre interiorul cavernei, cu ochii aţintiţi la pereţi. Odrade şi Sheeana se apropiară de el. În şuierul brusc al unei alunecări de nisip, Waff dispăru din văzul lor. În aceeaşi clipă, nisipul de sub tălpile lui Odrade şi ale Sheeanei fu aspirat în crevasă, trăgându-le pe amândouă în jos. Odrade înşfăcă mâna Sheeanei.

— Cucernică Maică! ţipă fetiţa.

Ecoul ţipătului fu răsfrânt de pereţi invizibili în timp ce ele alunecau pe un tobogan lung de nisip în mişcare, cufundate în beznă. Câteva clipe mai târziu, căderea le fu frânată, într-o ultimă şiroire lină. Odrade se ridică din nisipul care-i ajungea până la genunchi şi o trase după ea pe Sheeana, călcând pe o suprafaţă solidă.

Fetiţa dădu să spună ceva, dar Odrade o întrerupse:

— Ş'st! Ascultă!

Din stânga se auzea un fel de râcâit.

— Waff?

— Sunt îngropat până la brâu! răsună vocea înspăimântată a tleilaxului.

— Aşa va fi fiind vrerea Domnului, replică sec Odrade. Ridică-te fără să faci mişcări bruşte. Solul de sub tălpile noastre pare să fie de piatră. Fără mişcări bruşte, ţi-am spus! N-avem nevoie de încă o avalanşă.

În timp ce vederea i se adapta la obscuritate, Odrade ridcă ochii spre panta de nisip pe care se prăvăliseră. Sus de tot, deschiderea prin care pătrunseseră în cavernă nu mai era decât o fantă îndepărtată şi inaccesibilă, în care mijea o geană de

lumină palidă, aurie.

— Cucernică Maică, şopti Sheeana. Mi-e frică.

— Recită Litania împotriva Fricii, îi ordonă Odrade. Şi stai liniştită. Ai noştri ştiu că suntem aici. Ne vor ajuta să ieşim.

— Dumnezeu ne-a adus în locul acesta, murmură Waff.

Odrade nu-i răspunse. În liniştea desăvârşită care-i împresura, îşi ţuguie buzele şi emise un fluierat ascuţit, ascultând ecourile. Urechile o încunoştiinţară că se aflau într-un spaţiu vast, cu un obstacol de mică înălţime, undeva, în spatele lor. Se întoarse într-acolo şi scoase un alt fluierat.

Obstacolul se situa la vreo sută de metri.

Odrade dădu drumul mâinii lui Sheeana.

— Te rog să nu te mişti de aici. Waff?

— Aud topterele, zise tleilaxul.

— Le auzim cu toţii. Aterizează. Vom primi ajutor în câteva clipe. Până atunci, rămâi, te rog, unde eşti şi nu fă nici un zgomot. Am nevoie de linişte.

Fluierând şi trăgând cu urechea la ecouri, tatonând, la fiecare pas, unde punea piciorul, Odrade înaintă în beznă. Mâna întinsă întâlni curând o suprafaţă rugoasă, de piatră. Pipăind în toate părţile, descoperi că nu-i ajungea mai sus de talie. Era un fel de parapet, în spatele căruia mâna ei nu simţea nimic. Ecourile fluierăturilor îi spuseră că de partea cealaltă se afla un spaţiu mai mic, parţial închis.

O voce îndepărtată, venind de sus, din spatele ei, strigă:

— Cucernică Maică! Eşti acolo?

Odrade se întoarse, puse mâinile pâlnie la gură şi răspunse:

— Rămâneţi pe loc! Am căzut într-o grotă adâncă. Aduceţi o lanternă şi o frânghie lungă.

Minuscula siluetă întunecată care se profilase sus, la intrarea cavernei, se retrase. Lumina crepusculului scăzuse simţitor. Odrade luă mâinile de la gură şi vorbi în întuneric:

— Sheeana! Waff! Înaintaţi vreo zece paşi înspre mine şi aşteptaţi acolo.

— Unde suntem, Cucernică Maică? întrebă Sheeana.

— Răbdare, copilă.

Un murmur monoton, ca o litanie, îi ajunse la urechi dinspre locul în care se afla Waff. Odrade recunoscu străvechiul limbaj al Islamiyatului. Waff se ruga. Renunţase deodată la orice încercare de a-i ascunde originile sale. Foarte bine. Credinciosul

era un receptacul pe care ea putea să-l umple cu delicatesele oferite de Missionaria Protectiva.

Până una alta însă, promisiunile acestui loc unde-i adusese viermele îi trezeau lui Odrade emoţii puternice. Ghidându-se cu o mână pe marginea micului zid de piatră, înaintă încet de-a lungul lui, către stânga. Suprafaţa de deasupra era, pe alocuri, perfect netedă. De partea cealaltă, peretele avea o uşoară înclinaţie. Celelalte Memorii îi oferiră o proiecţie neaşteptată:

Un bazin Colector!

Se afla în faţa unui rezervor de apă fremen. Odrade adulmecă îndelung, în căutarea vreunei urme de umiditate. Aerul era la fel de uscat ca praful deşertului.

O lumină vie se revărsă dinspre fanta de la intrarea grotei, alungând întunericul. O voce pe care Odrade o recunoscu imediat ca fiind cea a uneia dintre Surori strigă de sus:

— Vă vedem!

Odrade se retrase de lângă peretele bazinului şi, întorcându-se, privi de jur-împrejur. Waff şi Sheeana stăteau la vreo şaizeci de metri de ea, cu ochii holbaţi la spectacolul înconjurător. Caverna era aproximativ circulară, cu un diametru de vreo două sute de metri. Tavanul în formă de dom se arcuia la o înălţime apreciabilă. Odrade se reîntoarse către bariera joasă de lângă ea: da, era un bazin colector fremen. Desluşi, în centrul său, mica insulă de piatră pe care un vierme putea fi ţinut prizonier până în momentul în care urma să fie dezintegrat în apă. Celelalte Memorii îi înfăţişară cumplita agonie spasmodică a creaturii prin uciderea căreia se obţinea mirodenia-otravă necesară orgiilor fremene.

O arcadă joasă delimita o altă zonă de întuneric, de partea cealaltă a bazinului. Odrade distinse canalul deversor care aducea, cândva, apa de la capcanele de vânt. Cu siguranţă că mai departe se aflau alte bazine, un întreg ansamblu menit să păstreze tezaurul de umiditate al unui bogat trib din vechime. Era sigură că ştia acum numele acestui loc.

— Sietch Tabr, murmură ea.

Cuvintele deschiseră calea unui şuvoi de amintiri utile. Locul acesta fusese sălaşul lui Stilgar, pe vremea lui Muad'Dib.

Pentru ce ne-a adus viermele la Sietch Tabr?

Un vierme o purtase pe Sheeana până la Keen. Pentru ca alţii să afle de existanţa ei? Să fi trăit oameni, undeva, în

adâncurile cufundate în beznă ale cavernei? Odrade nu percepea nici o prezenţă vie în direcţia aceea.

Sora de la intrare îi întrerupse reflecţiile:

— A trebuit să trimitem după frânghie la Dar-es-Balat! Cei de la muzeu spun că locul ăsta trebuie să fie Sietch Tabr. Credeau că a fost în întregime distrus.

— Aruncă-mi o lanternă ca să-l pot explora, strigă Odrade.

— Preoţii cer să nu ne atingem de nimic!

— Lanterna! porunci Odrade.

O clipă mai târziu, un obiect întunecat se rostogoli pe pantă, într-o cascadă fină de nisip. Odrade o trimise pe Sheeana să-l culeagă. O apăsare pe buton şi un fascicul puternic de lumină ţâşni în direcţia arcadei obscure din spatele bazinului colector.

După cum mi-am închipuit. Alte bazine.

Iar pe o latură a bazinului din faţa ei, o scară îngustă, tăiată în stâncă. Treptele urcau, dispărând după un cot.

Odrade se aplecă şi şopti în urechea Sheeanei:

— Fii cu ochii pe Waff. Dacă încearcă să ne urmeze, atrage-mi atenţia.

— Da, Cucernică Maică. Unde mergem?

— Trebuie să explorez locul. Eu sunt cea care a fost adusă aici cu un scop anume. (Ridică glasul şi i se adresă tleilaxului:) Waff, te rog să aştepţi unde eşti până vine frânghia.

— Ce tot şuşoteai adineaori? întrebă el. De ce trebuie să aştept? Ce faci acolo?

— M-am rugat, răspunse Odrade. Acum, trebuie să continui acest pelerinaj singură.

— De ce singură?

În vechiul limbaj al Islamiyatului, ea rosti:

— Aşa e scris.

L-am blocat!

Odrade se îndreptă cu paşi grăbiţi spre treptele de piatră. Sheeana, luându-se după ea, zise:

— Trebuie să le spunem oamenilor de locul ăsta. Vechile caverne fremene sunt cel mai sigur adăpost împotriva lui Shaitan.

— Linişte, fata mea, spuse Odrade.

Îndreptă fasciculul de lumină în susul scărilor. Treptele coteau la dreapta, pătrunzând în stâncă. Odrade şovăi. Senzaţia de pericol pe care o avusese la începutul acestei expediţii o

încerca din nou, intensificată. Era ceva aproape palpabil înlăuntrul ei.

Ce e acolo sus?

— Aşteaptă aici, Sheeana, zise ea. Nu-l lăsa pe Waff să mă urmărească.

— Dar cum aş putea să-l opresc? întrebă Sheeana, întorcând temătoare capul spre locul în care stătea tleilaxul.

— Spune-i că e vrerea Domnului să nu meargă mai departe. Spune-i aşa... (Odrade se aplecă la urechea Sheeanei şi-i şopti aceleaşi cuvinte în străvechiul limbaj al lui Waff.) Să nu-i spui nimic altceva. Stai în calea lui şi repetă-i fraza dacă încearcă să treacă.

Sheeana recită cu voce joasă formula. O reţinuse întocmai, observă Odrade. Fetiţa ştia să înveţe.

— Îi e frică de tine, adăugă Odrade. Nu va încerca să-ţi facă vreun rău.

— Da, Cucernică Maică.

Sheeana se răsuci, îşi încrucişă braţele pe piept şi rămase cu privirea aţintită spre centrul cavernei, unde se afla Waff.

Orientând lumina în sus, Odrade începu să urce treptele.

Sietch Tabr! Ce surpriză ne-ai rezervat aici, bătrâne vierme?

La capătul scărilor, într-un lung culoar cu tavanul jos, descoperi primele cadavre mumificate de aerul uscat al deşertului.

Erau cinci la număr. Doi bărbaţi şi trei femei, lipsiţi de orice veşminte sau semne de identificare. Fuseseră lăsaţi goi acolo şi se deshidrataseră lent, carnea şi pielea întinzându-se strâns pe oase. Trupurile se înşirau proptite de-a lungul peretelui, cu picioarele întinse de-a curmezişul pasajului. Odrade fu nevoită să calce pe deasupra fiecăruia dintre aceste obstacole macabre.

În timp ce trecea, examină mumiile la lumina lanternei. Purtau, toate, aceeaşi urmă de înjunghiere. Lama pătrunsese de jos în sus, chiar sub arcul sternului.

Omoruri rituale?

Carnea încreţită de uscăciune se răsfrânsese în jurul rănilor, marcându-le locul printr-o gaură întunecată. Cadavrele acestea nu datau din epoca fremenilor, îşi spuse Odrade. Alambicurile fremene ale morţii transformau orice morţi în cenuşă, pentru a recupera apa dm corpuri.

Sondând întunericul din faţă cu raza lanternei, Odrade se

opri ca să chibzuiască la situaţia în care se afla. Descoperirea trupurilor mumificate îi amplificase senzaţia de pericol. *Trebuia să fi luat o armă.* Dar asta ar fi trezit bănuielile lui Waff.

Semnalul de alarmă ce persista înlăuntrul ei nu putea fi trecut cu vederea. Cu siguranţă că aceste vestigii ale sietchului Tabr prezentau un pericol.

Lumina lanternei îi dezvălui prezenţa unei alte scări la capătul culoarului. Odrade înaintă cu băgare de seamă. De cum puse piciorul pe prima treaptă, îndreptă lumina în sus. Scara era mult mai scurtă decât cea dinainte, cu trepte joase. Dincolo de ea se desluşeau pereţi de stâncă — un spaţiu mai vast. Odrade se întoarse şi plimbă fasciculul pe zidurile culoarului prin care trecuse. Stânca purta numeroase urme de lovituri şi de calcinare. Din nou, Odrade ridică ochii spre capătul scării din faţă.

Ce se află deasupra ?

Sentimentul primejdiei era puternic.

Încet, oprindu-se aproape la fiecare treaptă, Odrade urcă scara. La capătul ei dădu de un coridor larg, săpa) în roca de bază. Alte cadavre o întâmpinară. Acestea fuseseră abandonate în poziţiile groteşti ale clipelor lor de pe urmă. Din nou, văzu doar trupuri mumificate, lipsite de orice îmbrăcăminte. Erau vreo douăzeci; împrăştiate prin toată galeria. Îşi croi drum, ocolindu-le. Unii fuseseră înjunghiaţi la fel ca şi cei de jos. Alţii fuseseră ciopârţiţi şi arşi de fascicule laser. Un trup era decapitat şi capul, acoperit de o mască pergamentoasă, zăcea lângă perete, ca o minge abandonată la terminarea unui joc sinistru.

Coridorul se întindea în linie dreaptă, mărginit, de-o parte şi de alta, de deschideri spre, cămăruţe strâmte. Nu zări nimic preţios în cele pe care le mătură cu raza lanternei: bucăţele rupte de fibră de mirodenie, scursuri filiforme de rocă topită iar din loc în loc, pe tavane, pereţi sau pe sol, umflăturile caracteristice pietrei lichefiate şi resolidificate.

Ce fel de violenţe au avut loc aici ?

Pete evocatoare erau vizibile pe solul unora dintre odăi. Sânge? O chilie îi dezvălui o grămăjoară de zdrenţe cafenii zăcând într-un colţ. Observă bucăţi sfâşiate de material textil şi sub tălpile ei.

Şi praf. Pretutindeni, praf. Picioarele ei îl ridicau la fiecare

pas.

Galeria sfârşea cu o arcadă care dădea într-o cornişă lată. Proiectă fasciculul lămpii dincolo de cornişă: o grotă enormă, mult mai vastfe decât cea în care căzuseră, şi a cărei boltă se înălţa atât de sus, încât trebuie că ajungea până la fundaţiile marelui zid de la suprafaţă. Trepte late şi joase coborau de pe cornişă până pe solul cavernei. Şovăitoare, Odrade coborî şi înaintă câţiva paşi către centru. Plimbă lumina lanternei de jur-împrejur. Alte galerii se deschideau în pereţii uriaşei caverne. Unele, observă ea, fuseseră astupate cu pietre iar pietrele fuseseră ulterior dislocate şi aruncate pe solul grotei sau pe cornişa care o înconjura.

Odrade adulmecă aerul. În praful ridicat de paşii ei se simţea un miros distinct de melanj. Mirosul era strâns legat de intuiţia pericolului. Totul o îndemna să părăsească acest loc şi să se întoarcă degrabă la ceilalţi. Dar pericolul era un semnal. Trebuia să descopere de unde venea acest semnal.

Ştia, acum, unde se afla. Această grotă era marea sală de adunare a sietchului Tabr, locul în care avuseseră loc nenumărate orgii de mirodenie şi întruniri tribale. Aici cuvântase Naibul Stilgar. Gurney Halleck fusese aici. La fel, Doamna Jessica, Paul Muad'Dib şi Chani, mama Ghanimei. Aici îşi instruise Muad'Dib fedaykmii. Pe solul acestei caverne păşise primul Duncan Idaho... ca şi cel dintâi ghola Idaho!

De ce am fost conduşi aici? Şi care-i pericolul?

Pericolul exista, chiar în locul acesta! Îl simţea.

Aici, Tiranul ascunsese o imensă rezervă de mirodenie. Arhivele Bene Gesserit spuneau că melanjul umplea această grotă până la tavan, precum şi multe dintre galeriile înconjurătoare.

Odrade se învârti încet, urmărind cu privirea raza lanternei. Iată Cornişa Naibilor. Şi, în partea cealaltă, pragul mai înalt al Cornişei Regale ce fusese amenajată din porunca lui Muad'Dib.

Iar acolo, arcada prin care am intrat eu.

Examină solul, observând locurile în care piatra fusese spartă sau arsă de cei ce căutaseră alte tainiţe ale Tiranului. Păstrăvăresele fuseseră cele care îşi însuşiseră aproape întregul tezaur, al cărui amplasament le fusese dezvăluit de ghola-ul Idaho consort al faimoasei Siona. Arhivele menţionau că alte ascunzători fuseseră descoperite mai târziu, sub false planşee

sau în spatele unor ziduri false. Existau numeroase mărturii autentificate, coroborate de Celelalte Memorii. În Epoca Foametei, locurile acestea cunoscuseră destule dezlănţuiri de violenţă provocate de desperaţii veniţi să-şi încerce norocul. Poate că asta era explicaţia cadavrelor de la nivelurile superioare. Mulţi făcuseră moarte de om doar pentru a avea şansa să scotocească prin Sietch Tabr.

Aşa cum fusese învăţată să procedeze, Odrade încercă să se ghideze după senzaţia ei de pericol. Mai păstra oare piatra miasma violenţelor din trecut, după atâtea milenii? Nu, nu asta era sursa premoniţiei sale. Avertismentul viza ceva foarte apropiat, ceva imediat.

Piciorul ei stâng întâlni o denivelare a solului. Lumina lanternei sdădu la iveală o linie întunecată, în praf. Îndepărtă praful cu vârful piciorului, dezvelind mai întâi o literă, apoi un întreg cuvânt, gravat cu o scriere cursivă.

Citi cuvântul în tăcere, pe urmă cu voce tare:

— Arafel.

Cuvântul nu îi era necunoscut. Cucernicele Maici din epoca Tiranului îl încorporaseră în conştiinţa colectivă a Bene Gesseritului, găsindu-i originile în negura vremii.

"Arafel: norul care întunecă sfârşitul universului."

Odrade simţi crescând năvalnic presimţirea pericolului. Totul era concentrat asupra acestui singur cuvânt.

"Judecata sfântă a Tiranului", era interpretarea pe care i-o dădeau preoţii. "Norul care întunecă judecata sfântă!"

Dădu încet ocol cuvântului gravat în piatră, fără a-şi lua ochii de La el, şi observă că bucla de la capătul ultimei litere se prelungea într-o mică săgeată. Privi spre cornişă, în direcţia indicată de vârful săgeţii. Altcineva trebuie că remarcase acelaşi lucru, căci peretele cornişei era parţial distrus în locul cu pricina. Odrade merse până în punctul în care arzătorul cu plasmă al unui vânător de comori lăsase pe solul grotei o pată mare şi neagră de rocă lichefiată. Scursuri de piatră topită se prelingeau ca nişte degete dinspre baza comişei; fiecare deget cobora dintr-o gaură adâncă perforată în stâncă.

Aplecându-se, Odrade lumină rând pe rând interiorul orificiilor. Nimic. I se păru că simte înfrigurarea vânătorului de comori amestecându-se cu propriile ei temeri inspirate de premoniţie. Bogăţiile ascunse cândva de această cavernă

fuseseră de natură să năucească imaginaţia. În cele mai nefaste perioade din vremurile străvechi, o valijoară plină cu mirodenii reprezenta preţul unei planete. Iar Păstrăvăresele irosiseră tot acest tezaur, pierzându-l în conflicte interne, decizii dezastruoase şi neghiobii prea mărunte ca istoria să le mai înregistreze. Fuseseră mai mult decât fericite să accepte o alianţă cu ixienii, când tleilaxu spărseseră monopolul melanjului.

Găsiseră oare vânătorii de comori totul? Tiranul era de o ingeniozitate fără seamăn.

Arafel.

Sfârşitul universului.

Să fi trimis Tiranul un mesaj, peste milenii, către Bene Gesseritul de astăzi?

Odrade purtă încă o dată fasciculul lămpii de jur-împrejur, apoi îl ridică spre tavan.

Bolta grotei forma un semiglob aproape perfect, deasupra capului ei. Iniţial — ştia asta —, bolta reprezentase cerul nopţii aşa cum se vedea el de la intrarea sietchului Tabr. Dar, deja pe vremea lui Liet Kynes, primul planetolog al Dunei, stelele pictate cândva pe tavanul cavernei dispăruseră, fărâmiţându-se o dată cu stratul superficial al rocii în urma măruntelor vibraţii seismice şi a eroziunii inerente vieţii de zi cu zi.

Pulsul lui Odrade se acceleră. În nici un moment de până acum senzaţia de pericol nu fusese atât de intensă. Semnalul de alarmă răsuna în toată fiinţa ei! Cu paşi repezi, se duse până la baza scării pe care coborâse. Oprindu-se pe prima treaptă, se întoarse şi se concentră asupra Celorlalte Memorii pentru a obţine înfăţişarea de demult a acestui loc. Imaginea se închegă încetul cu încetul, croindu-şi anevoie drum prin angoasa premoniţiei. Îndreptând lumina spre bolta cavernei şi privind drept în sus, Odrade suprapuse imaginea de odinioară peste realitatea aflată în faţa ochilor ei.

Mici puncte scânteietoare! ...

Celelalte Memorii le poziţionară. Erau reprezentări ale stelelor de pe un cer de mult dispărut. Le vedea ca şi când s-ar mai fi aflat încă acolo! Şi semicercul galben-argintiu al soarelui arrakian. Odrade ştia că era simbolul soarelui care asfinţeşte.

Ziua fremenilor începe la căderea nopţii.

Arafel!

Păstrând fasciculul lanternei aţintit asupra acelui simbol,

Odrade urcă de-a-ndăratelea treptele şi merse, pe cornişa ce înconjura grota, exact până în locul indicat de Celelalte Memorii.

Nu mai rămăsese nici urmă din acel străvechi arc solar.

Vânătorii de comori atacaseră şi peretele pe care fusese pictat. Băşici sclipitoare acopereau porţiunea unde plasma unui arzător măturase sistematic stânca. Nici o fisură însă nu străpunsese roca originară.

Senzaţia de apăsare din piept îi spunea lui Odrade că se afla în pragul unei descoperiri periculoase. Aici o adusese semnalul lăuntric!

Arafel... sfârşitul universului. Dincolo de soarele care asfinţeşte!

Plimbă lumina spre dreapta, apoi spre stânga. Un alt pasaj se deschidea în stânga. Pietrele care îi astupaseră intrarea erau răspândite mai departe, de-a lungul cornişei. Cu inima bătând năvalnic, Odrade se strecură prin deschidere şi se pomeni într-un culoar scurt al cărui capăt era obturat de piatră topită. În dreapta ei, chiar în spatele locului unde fusese pictată jumătatea de soare, descoperi o încăpere mică în care domnea un miros puternic de mirodenie. În interior, pereţii şi tavanul purtau aceleaşi cicatrice lăsate de arzătoarele căutătorilor de comori. Impresia de pericol devenise insuportabilă. Odrade recită în gând Litania împotriva Fricii în timp ce scotocea odaia cu raza lanternei. Solul de piatră forma un pătrat cu latura de vreo doi metri. Tavanul se afla la mai puţin de o jumătate de metru deasupra capului ei. Izul de scorţişoară părea să-i pulseze în nări. Strănută. Cu ochii înlăcrimaţi, reperă un loc, lângă prag, unde solul prezenta o mică porţiune mai închisă la culoare.

Altă urmă a acelor căutări de demult?

Aplecându-se şi ţinând oblic laterna, observă că ceea ce zărise era de fapt o frântură dintr-o inscripţie gravată adânc în piatră şi pe care praful o-acoperea aproape în întregime. Se lăsă în genunchi şi îndepărtă stratul de praf. Gravura era extrem de fină şi foarte adâncă. Cel care o executase voise ca ea să dăinuie. Ultimul mesaj al unei Cucernice Maici aflate într-o situaţie critică? Era un procedeu la care Surorile Bene Gesserit recurgeau câteodată. Urmări cu vârful degetelor traseul inscripţiei şi-l reconstitui într-un arabesc mental.

După o clipă de ezitare, îl identifică brusc. Era un singur cuvânt, în vechea scriere chakobsa. Însemna: "Aici".

Dar nu era cuvântul obişnuit pentru a desemna un loc oarecare, ci un "aici" accentuat şi imperativ, care voia să spună: "M-ai descoperit!" şi pe care bătăile inimii lui Odrade îl accentuau şi mai mult.

Depuse lanterna pe sol, lângă genunchiul ei drept, şi îşi lăsă degetele să exploreze pragul din faţa acelei vechi injoncţiuni. Piatra părea perfect uniformă când o priveai, dar degetele detectară o uşoară discontinuitate. Odrade exercită o apăsare în locul acela, apoi o răsucire, apoi o serie de alte apăsări, din unghiuri diferite.

Nici un rezultat.

Lăsându-se pe călcâie, reflectă asupra situaţiei.

"Aici."

Premoriiţia ei era mai pregnantă decât oricând. O resimţea fizic ca pe o greutate care-i împiedica respiraţia.

Schimbându-şi poziţia, trase lanterna mai înapoi şi se întinse pe burtă pentru a privi de foarte aproape baza pragului aflată în spatele inscripţiei. — *Aici!*

Trebuia să încerce să introducă un levier sub linia pragului pentru a încerca să ridice blocul de piatră? Nu... o unealtă n-ar fi servit la nimic. Treaba asta purta marca Tiranului, nu a unei Cucernice Maiei.

Încercă să împingă pragul într-o parte şi-n alta. Nu se clintea.

Simţământul pericolului şi tensiunile acumulate nu făceau decât să-i accentueze frustrarea. Se ridică brusc şi lovi înciudată cu piciorul în pragul de piatră, chiar lângă inscripţia gravată. Piatra se mişcă! Şi, deasupra capului ei, ceva scrâşni în nisip.

Odrade făcu un salt înapoi în clipa în care o cataractă de nisip se prăvăli pe solul de la picioarele ei. Un huruit surd făcu să vibreze întreaga încăpere. Podeaua se cutremură scurt, apoi se înclină dintr-o dată în faţă, deschizând un spaţiu pe sub pragul şi peretele camerei.

Încă o dată, Odrade se pomeni alunecând şi prăbuşindu-se în necunoscut. Lanterna se rostogoli pe lângă ea, proiectându-şi fasciculul încoace şi-ncolo. Desluşi nişte mormane brun-roşietice, în faţă. Mirosul de scorţişoară îi umplu nările.

Ateriză, lângă lanternă, pe o grămadă moale de melanj. Deschiderea prin care alunecase se afla, inaccesibilă, la vreo cinci metri deasupra ei. Ridică înfrigurată lanterna. Lumina îi dezvălui o scară cu trepte late, tăiate în stânca de sub o latură a

deschizăturii. Pe feţele verticale ale treptelor se zăreau nişte inscripţii, dar singurul lucru pe care-l vedea ea acum era că exista o ieşire. Primul val de panică se domoli, însă senzaţia de pericol aproape că îi tăia respiraţia, strivindu-i cu greutatea sa muşchii pieptului.

Lumină cu lanterna în stânga şi în dreapta. Locul în care căzuse era o sală lungă, situată exact sub culoarul în care pătrunsese din grota cea mare. Sala era ticsită, de la un capăt la altul, cu mormane înalte de melanj, vârâte unele într-altele!

Plimbând fasciculul de lumină pe tavan, înţelese de ce nimeni nu putuse descoperi existenţa acestei încăperi lovind în solul galeriei de deasupra. Grinzi masive de piatră, încrucişate, transferau întregul efort în pereţii de stâncă. Orice lovitură aplicată deasupra n-ar fi repercutat decât sunetul plin al rocii masive.

Odrade contemplă din nou melanjul din jurul ei. Chiar şi la cursurile depreciate de astăzi, şedea pe o adevărată comoară, de câteva mii de tone!

Acesta să fie pericolul?

Semnalul interior de alarmă nu-şi pierduse nimic din intensitate. Nu de melanjul Tiranului trebuia să se teamă. Tripla alianţă avea să procedeze la o împărţire echitabilă şi totul avea să fie în regulă. Simplă tantiemă în cadrul proiectului ghola.

Altul era pericolul. Odrade nu putea să ignore persistenţa avertismentului .

Din nou, exploră cu fasciculul lămpii grămezile de melanj. Atenţia îi fu brusc atrasă de o porţiune a peretului de deasupra uneia dintre ele. O altă inscripţie! Tot în chakobsa, gravată cu litere cursive, caligrafice. Mesajul era următorul:

O CUCERNICĂ MAICĂ VA CITI CUVINTELE MELE!

Un sloi de gheaţă strânse stomacul lui Odrade. Înaintă cu lumina spre dreapta, călcând în picioare destul melanj pentru a răscumpăra un imperiu. Mesajul continua:

VĂ LAS MOŞTENIRE FRICA MEA ŞI SINGURĂTATEA MEA. VĂ ÎNCREDINŢEZ CĂ TRUPUL ŞI SUFLETUL BENE GESSERITULUI VOR CUNOAŞTE ACEEAŞI SOARTĂ CA TOATE CELELALTE TRUPURI ŞI TOATE CELELALTE SUFLETE.

Un alt paragraf al mesajului se întrezărea ceva mai departe spre dreapta. Avansând cu paşi poticniţi prin melanj, Odrade se opri şi citi:

CE ESTE SUPRAVIEŢUIREA, DACĂ NU SUPRAVIEŢUIŢI CA UN ÎNTREG? ÎNTREBAŢI BENE TLEILAXUL DESPRE ĂSTA! CE SE POATE ÎNTÂMPLĂ DACĂ NU MAI AUZIŢI MUZICA EXISTENŢEI? MEMORIILE NU SUNT ÎNDEAJUNS DACĂ NU AU PUTEREA DE A INSPIRA ŢELURI NOBILE!

Mai era o inscripţie, pe peretele îngust de la capătul încăperii. Odrade îşi croi drum prin mormanele de melanj şi se lăsă în genunchi pentru a o descifra:

PENTRU CE NU A REALIZAT COMUNITATEA VOASTRĂ POTECA DE AUR? ÎI CUNOŞTEAŢI NECESITATEA. NEPĂSAREA VOASTRĂ M-A CONDAMNAT PE MINE, ÎMPĂRATUL-ZEU, LA MILENII DE DEZNĂDEJDE SOLITARĂ.

Cuvintele "Împăratul-Zeu" nu erau scrise în chakobsa, ci în limbajul Islamiyatului, unde aveau o conotaţie cunoscută oricărui vorbitor al străvechiului idiom:

"Împăratul vostru şi Zeul vostru pentru că aşa a fost vrerea voastră."

Odrade nu-şi putu împiedica un surâs sumbru. Amănuntul acesta avea să-i provoace lui Waff o adevărată frenezie religioasă! Cu cât avea să fie mai exaltat, cu atât mai uşor avea să-i poată fi spulberată siguranţa.

Nu punea la îndoială justeţea acuzaţiei Tiranului, nici potenţialul conţinut în predicţia sa referitoare la sfârşitul Bene Gesseritului. Simţământul pericolului o condusese fără greş până în locul acesta. Dar mai acţionase şi altceva. Viermii de pe Rakis evoluau încă în vechiul ritm al Tiranului. Poate că el era cufundat în visul lui nesfârşit, însă existenţa sa monstruoasă, sub forma unei minuscule perle de memorie în fiecare vierme, continua întocmai cum prezisese el.

Care erau cuvintele pe care le adresase, când mai era încă în viaţă, Comunităţii Surorilor? Celelalte Memorii i le reamintiră:

"Când nu voi mai fi, vor trebui să mă numească Shaitan, împăratul Gheenei. Roata va trebui să se învârtă mereu şi mereu de-a lungul Potecii de Aur."

Da... la asta se gândise Taraza când spusese: *"Dar nu înţelegeţi? Oamenii de rând de pe Rakis îl numesc Shaitan de peste o mie de ani!"*

Aşadar, Taraza ştia. Fără a fi văzut vreodată cuvintele gravate aici, ştia.

Acum înţeleg intenţiile tale, Taraza. Şi acum cunosc povara

fricii pe care o porţi în tine de atâţia ani. Îi simt greutatea cu exact aceeaşi intensitate ca şi tine.

Odrade pricepu, în clipa aceea, că semnalul de alarmă din ea n-o va mai părăsi decât când va muri, sau când Comunitatea Surorilor îşi va afla sfârşitul, sau când pericolul ce le ameninţa va fi anihilat.

Apucă strâns lanterna, se ridică în picioare şi merse, înotând prin melanj, până la treptele largi ce duceau spre ieşirea din această sală. Ajunsă în faţa scării, tresări violent. Alte fraze ale Tiranului erau gravate pe feţele verticale ale treptelor. Le citi, tremurând, în succesiunea lor, de la baza scării spre capătul ei:

CUVINTELE MELE REPREZINTĂ TRECUTUL VOSTRU.

ÎNTREBĂRILE MELE SUNT SIMPLE:

CU CINE VĂ ALIAŢI?

CU AUTOIDOLATRII BENE TLEILAXULUI?

CU BIROCRAŢIA PĂSTRĂVĂRESELOR MELE?

CU GHILDA RĂTĂCITOARE PRIN COSMOS?

CU HARKONNENII VĂRSĂTORI DE SÂNGE?

CU O CLOACĂ DOGMATICĂ CREATĂ DE VOI ÎNSEVĂ?

CUM VEŢI FACE FAŢĂ PROPRIULUI VOSTRU SFÂRŞIT?

CA O SIMPLĂ SOCIETATE SECRETĂ ŞI NIMIC ALTCEVA?

Odrade urcă scara, recitind întrebările pe măsură ce depăşea treptele.

Ţeluri nobile? Ce noţiune fragilă fusese aceasta dintotdeauna! Şi ce uşor de denaturat! Dar forţa ei era prezentă, împresurată de un pericol constant. Era întipărită pe pereţii şi pe treptele acestei încăperi. Taraza o ştia fără a fi fost nevoie să i se explice. Ceea ce voia să spună Tiranul era limpede:

"Alăturaţi-vă mie!"

După ce ajunse în mica odaie de sus şi găsi un punct de sprijin pentru a se sălta peste prag, Odrade privi în jos, spre comoara pe care-o descoperise. Dădu încet din cap, minunându-se iarăşi de perspicacitatea lui Taraza. Prin urmare, aşa risca să sfârşească Bene Gesseritul. Intenţiile Maicii Superioare erau acum clare. Toate piesele jocului se îmbinau perfect. Nimic sigur, însă. Bogăţia, puterea... erau acelaşi lucru la urma urmei. Ţelul nobil fusese stabilit şi se pornise spre el. Trebuia atins, chiar dacă asta avea sa însemne moartea Comunităţii Surorilor.

Şi ce unelte şubrede ne-am ales!

Fetiţa aceea, care aştepta în caverna de sub nisipurile

deşertului. Fetiţa aceea, şi ghola-ul care fusese pregătit pentru Rakis.

Acum vorbesc şi eu limbajul tău, bătrâne vierme. E un limbaj fără cuvinte, dar îi cunosc esenţa.

Părinţii noştri au mâncat mană în deşert.
În ţinutul fierbinte unde se-ncrâncenă vântu-n vârtejuri.
Izbăveşte-ne, Doamne, de ţara cea hâdă!
Izbăveşte-ne... o, izbăveşte-ne
De setea şi uscăciunea deşertului.
Cântecele lui Gumey Halleck
Muzeul de la Dar-es-Balat

TEG şi Duncan, amândoi bine înarmaţi, ieşiră din non-glob, cu Lucilla, pentru a înfrunta partea cea mai rece a nopţii. Stelele păreau vârfuri de ace deasupra. Aerul fusese încremenit înainte de a-l tulbura prezenţa lor.

Mirosul dominant care ajungea la nările lui Teg era cel de zăpadă acoperită cu o pojghiţă de gheaţă. Un iz vag de mucezeală se simţea la fiecare inspiraţie, iar când expirau, nori groşi de aburi le învăluiau feţele.

Frigul îl făcu pe Duncan să lăcrimeze. Se gândise mult la Gurney pe când se pregăteau să părăsească non-globul. Bunul şi credinciosul Gurney, cu obrazul lui brăzdat de cicatricea biciului de viţă neagră al Harkonnenilor. De asemenea tovarăşi de încredere ar fi avut nevoie acum, îşi spunea Duncan. În Lucilla nu avea mare încredere iar Teg era bătrân, prea bătrân. Vedea scânteierea metalică a ochilor lui în lumina stelelor.

Schimbând greutatea anticului laser de campanie ce-i atârna pe umăr, Duncan îşi vârî adânc mâinile în buzunare, în căutarea unui pic de căldură. Uitase cât de frig putea să fie pe această planetă. Gerul nu părea s-o afecteze câtuşi de puţin pe Lucilla. Cu siguranţă că recurgea la vreunul din trucurile ei Bene Gesserit pentru a se încălzi.

Privind-o, Duncan îşi dădu seamacă, de fapt, nu avusese niciodată totală încredere în vrăjitoarele Bene Gesserit, nici măcar în Doamna Jessica. Era destul de uşor să vezi în ele posibile trădătoare, incapabile de vreo altă loialitate în afara celei faţă de Comunitatea lor. Şi făceau uz de *prea multe* afurisite de trucuri secrete! Oricum, Lucilla renunţase la manevrele ei de seducţie. Îşi dăduse seama că nu era vorbă goală ceea ce îi spusese atunci, în vestiar. Simţea însă mânia ce clocotea în ea. *Lasă să clocotească!*

Teg stătea nemişcat, cu atenţia încordată, ascultând. Era bine să se încreadă în unicul plan pe care-l pusese la punct împreună cu Burzmali? N-aveau nici o soluţie de rezervă. Trecuseră, într-adevăr, doar opt zile de când stabiliseră totul? Avea impresia, în pofida grabei ultimelor pregătiri dinaintea plecării, că se scursese mult mai mult timp.

Îşi aruncă privirea spre Duncan şi Lucilla. Duncan purta un vechi laser Harkonnen, modelul greu, de război. Pînă şi încărcătoarele de schimb erau grele. Lucilla refuzase să ia altceva decât un laser mic, pe care şi-l strecurase în corsaj. Arma nu putea trage decât un singur snop scurt. O jucărie de asasin.

— Surorile Bene Gesserit au faima de a porni la luptă înarmate doar cu talentele lor individuale, declarase ea. A proceda altfel ar fi înjositor pentru noi.

Ceea ce n-o împiedica sa poarte două pumnale, în teci prinse de picior. Teg le văzuse. Şi le bănuia otrăvite.

Cântări arma pe care-o ţinea el însuşi în mâini: un laser de campanie modern, pe care-l luase cu el de la Citadelă. Iar pe umăr îi atârna un frate geamăn al laserului lui Duncan.

Trebuie să am încredere în Burzmali, îşi spuse Teg. *Eu însumi l-am format. Îi cunosc calităţile. Dacă el spune că putem să ne bizuim pe aceşti noi aliaţi, trebuie că are dreptate.*

Bucuria lui Burzmali fusese mai mult decât evidentă când îşi regăsise vechiul comandant viu şi nevătămat.

Dar de la ultima lor întâlnire ninsese şi zăpada aşternută pretutindeni în jur era o *tabula rasa* pe care aveau să se întipărească orice urme. Nu luaseră în calcul zăpada când îşi elaboraseră planul. Să fi existat trădători printre cei ce lucrau în reţeaua de Control Meteorologic?

Teg se zgribuli. Aerul era îngheţat. Avea o subţirime

stratosferică, lăsând cale liberă luminii stelare care scălda rariştea din jurul lor. Lumina diafană era răsfrântă de covorul de omăt ce acoperea solul şi de neaua fină depusă pe stânci. Un tiv argintiu de chiciură contura formele întunecate ale coniferelor şi crengile desfrunzite ale foioaselor. În rest, totul era umbră neagră.

Lucilla îşi suflă în mâini şi se aplecă spre Teg pentru a şopti:

— Nu trebuia să fie deja aici?

Nu asta îl întreba, de fapt. Adevărata ei întrebare era: *Se poate avea încredere în Burzmali?* şi i-o pusese deja de mai multe ori, sub o formă sau alta, de când îi explicase planul, în urmă cu opt zile.

Tot ce putu să-i răspundă fu:

— Am pus la bătaie propria mea viaţă.

— Şi pe a noastră! replică Lucilla.

Nici lui Teg nu-i plăcea cuantumul de incertitudine, dar eficacitatea oricărui plan depindea, în ultimă instanţă, de priceperea celor ce trebuiau să-l ducă la îndeplinire.

— Dumneata eşti cea care a insistat să plecăm de aici pentru a ajunge cât mai curând pe Rakis, îi reaminti el lui Lucilla, sperând ca ea să-i observe zâmbetul menit să atenueze agresivitatea vorbelor.

Lucilla nu păru împăcată. Teg nu mai văzuse niciodată o Cucernică Maică afişând atâta nervozitate. Se întrebă cum ar fi reacţionat Lucilla dacă ar fi ştiut cine erau noii lor aliaţi! Fireşte, la nervozitatea ei contribuia şi faptul că până acum nu izbutise să îndeplinească pe de-a-ntregul misiunea pe care i-o încredinţase Taraza. Probabil că asta o irita mai muit decât orice.

— Am jurat să protejăm ghola-ul, îi aminti ea.

— Burzmali a jurat acelaşi lucru.

Teg îl privi pieziş pe Duncan, care stătea tăcut între ei. Nimic din atitudinea lui nu arăta că ar fi auzit schimbul lor de cuvinte sau că împărtăşea starea lor de nervozitate. Trăsăturile lui erau încremenite într-o mască a impasibilităţii — o mască străveche. Asculta noaptea, îşi dădu seama Teg, adică exact ce ar fi trebuit să facă toţi trei în aceste clipe. Chipul lui adolescentin avea aerul straniu al unei maturităţi fără vârstă.

Dacă am avut vreodată nevoie de tovarăşi de nădeje, acum am nevoie, îşi spunea iarăşi Duncan. Gândurile i se întorseseră

încă o dată la acel Giedi Prim al originilor sale pre-ghola. Din cauza acestei nopţi. Era ceea ce se numea, pe atunci, "o noapte Harkonnen". La adăpostul căldurii din interiorul armurilor lor flotante, pe suspensii, Harkonnenii se distrau vânându-şi supuşii în nopţi ca aceasta. Un fugar rănit avea toate şansele să moară de frig. *Şi Harkonnenii ştiau asta! Fi-le-ar sufletele blestemate în vecii vecilor!*

Cum era de aşteptat, Lucilla îi atrase atenţia cu o privire care spunea: *"Încă n-am terminat, tu şi cu mine."*

Duncan îşi întoarse faţa în lumina stelelor, pentru a fi sigur că ea o să-i vadă zâmbetul — un zâmbet persiflant şi provocator, care o făcu pe Lucilla să se încordeze lăuntric. Apoi îşi desprinse de pe umăr laserul şi-l examină cu atenţie. Lucilla remarcă volutele ce ornau crosa şi ţeava armei. Era o antichitate care, totuşi, dădea impresia unei eficiente mortale. Duncan sprijini arma pe încheietura braţului stâng, ţinând mâna dreaptă pe crosă şi degetul pe trăgaci, exact cum îşi ţinea Teg laserul său modern.

Lucilla le întoarse celor doi spatele şi se pregăti să exploreze cu toate simţurile versantul colinei, deasupra şi dedesubtul lor. Exact în clipa în care făcea această mişcare, zgomotul unei deflagraţii violente sfâşie noaptea, urmat de o avalanşă de explozii mai scurte. O serie de bubuituri îndepărtate erupse în dreapta, apoi se făcu linişte. O nouă explozie puternică răsună dinspre poalele versantului. Linişte. Alte detunături, sus! Şi altele! Din toate părţile!

La prima deflagraţie, toţi trei se aruncaseră la adăpostul stâncilor de la intrarea cavernei ce ducea spre non-glob.

Zgomotele care umpleau noaptea erau greu de izolat unele de altele. Formau un vacarm puternic, cu componente mecanice, la care se adăugau chemări, urlete şi şuierături sinistre. Din când în când, un bubuit subteran făcea să vibreze soiul.

Teg cunoştea aceste zgomote. În apropiere se purta o bătălie. Auzea clar şuierul arzătoarelor cu plasmă, ca un zgomot de fond, şi, din înaltul cerului, vuietul intermitent al tunurilor-laser.

Ceva fulgeră deasupra lor, lăsând o dâră de scântei albastre şi roşii. Apoi încă o dată, şi încă o dată! Pământul se cutremură. Teg adulmecă aerul: acid efervescent şi un iz vag Usturoiat.

Non-nave! Multe!

Aterizau în valea de la poalele versantului ce urca spre străvechiul non-glob.

— Înapoi, înăuntru! ordonă el.

Dar chiar în timp ce vorbea văzu că era prea târziu. Umbre înaintau către ei din toate părţile. Ridică laserul şi-l aţinti în josul pantei, în direcţia unde auzea cel mai mult zgomot şi distingea cele mai apropiate mişcări. Strigăte înfundate răzbăteau dintr-acolo. Licurigloburi flotante se iviră brusc printre trunchiurile copacilor, lansate de cei ce escaladau dealul. Sferele luminoase urcau dansând dezordonat, purtate de curentul ascendent.

Lumina lor jucăuşă dădu la iveală siluete întunecate ce se mişcau printre arbori.

— Dansatori-Feţe! mârâi Teg, recunoscându-le.

Luminile plutitoare aveau să depăşească vârfurile copacilor în câteva secunde şi să ajungă deasupra poziţiei lor în mai puţin de-un minut.

— Am fost trădaţi! spuse Lucilla.

Un strigăt puternic răsună dinspre vârful colinei de deasupra lor: "Bashare!"'Erau mai multe voci!

Burzmali? se întrebă Teg. Privi repede peste umăr, în direcţia din care venise strigătul, apoi, din nou, în jos, la Dansatorii-Feţe, care continuau să escaladeze panta. Nu era timp de nazuri. Se aplecă spre Lucilla.

— Burzmali e deasupra noastră. Ia-l pe Duncan şi fugi!

— Dar dacă...

— E singura voastră şansă!

— Dobitocule! şuieră ea acuzator în momentul în care se ridica pentru a-i da ascultare.

"Da"-ul lui Teg nu-i uşura cu nimic temerile. Iată ce se întâmpla când te bizuiai pe planurile altora!

Duncan însă gândea cu totul altceva. Înţelesese intenţia lui Teg: voia să se sacrifice pentru a le da lor timp să fugă. Ezită, cu ochii aţintiţi la inamicul care urca dealul.

Văzându-i şovăiala, Teg lătră:

— E un ordin de luptă! Sunt comandantul tău!

Lucilla îl privi uluită. Nu mai auzise niciodată un bărbat folosind inflexiuni atât de apropiate de cele ale Glasului.

Duncan nu vedea decât un lucru: chipul bătrânului său Duce, poruncindu-i să se supună. Era prea mult pentru el. O înşfăcă de

braţ pe Lucilla, dar înainte de a o tragem susul dealului, îi spuse lui Teg:

— Te vom acoperi de îndată ce ajungem la adăpost!

Teg nu răspunse. Se ghemui în spatele unei stânci acoperite de promoroacă, în timp ce Lucilla şi Duncan se depărtau, căţărându-se în patru labe. Ştia că venise momentul să-şi vândă scump pielea. Însă mai trebuia ceva: *imprevizibilul.* O ultimă semnătură a bătrânului Bashar.

Atacatorii se apropiau cu repeziciune, schimbând strigăte întărâtate.

Reglând puterea laserului la maximum, Teg apăsă pe trăgaci. Un arc incandescent mătură panta de dedesubt. Copacii din calea lui se aprinseră şi se prăbuşiră în flăcări. Izbucniră urlete. Arma n-avea să funcţioneze prea mult la acest regim, dar, cât timp funcţiona, prăpădul pe care-l făcea producea efectul scontat.

În liniştea care se aşternu brusc după această primă descărcătură. Teg îşi schimbă poziţia, adăpostindu-se îndărătul unei alte stânci, din stânga, şi lansă un al doilea fulger nimicitor înspre umbra pădurii. Doar câteva licuriglobi flotante supravieţuiseră primei erupţii de violenţă, cu arborii ei doborâţi şi trupurile făcute bucăţi.

Noi urlete se ridicară în urma celui de-al doilea contraatac. Teg se întoarse şi, strecurându-se în salturi scurte printre stânci, trecu în partea cealaltă a bârlogului de urs de la intrarea non-globului. De acolo, mătură cu foc celălalt versant al coîinei. Din nou, urlete. Din nou, flăcări şi copaci retezaţi.

Nici o clipă, însă, inamicul nu răspunse la tirul său.

Vor să ne prindă vii!

Tleilaxu erau dispuşi să sacrifice oricâţi Dansatori-Feţe era nevoie pentru a-l face să-şi epuizeze muniţia!

Teg schimbă poziţia bretelei anticului laser Harkonnen de pe umărul său, astfel încât să poată degaja arma dintr-o mişcare. Apoi ejectă încărcătorul aproape gol al laserului modern, puse un încărcător nou şi aşeză arma pe o piatră. Se îndoia că va avea şansa s-o reîncarce şi pe cealaltă. Oricum, trebuia să-i facă pe cei de jos să creadă că rămăsese fără încărcătoare. La o adică, avea două pistoale Harkonnen la centură. Eficiente la mică distanţă, fără doar şi poate. Câţiva dintre Maeştrii tleilaxu, cei răspunzători de acest masacru, numai să se apropie un pic!

Prudent, luă laserul de pe piatră şi începu să urce spre vârful dealului, abătându-se mai întâi spre stânga, apoi spre dreapta. De două ori, se opri şi trimise descărcaturi scurte în josul pantei, ca şi când ar fi vrut să-şi economisească muniţia. Era inutil să încerce să-şi disimuleze mişcările. Cu siguranţă că acum îl urmăreau cu un biodetector şi, oricum, rămâneau urmele pe care le lăsa în zăpadă.

Imprevizibilul! Va reuşi să-i atragă destul de aproape?

Cu mult mai sus de grota de la intrarea non-globului, găsi o adâncitură printre stânci, pe fundul căreia era aşternut un strat gros de omăt. Se strecură în aceasta poziţie, observând imediat admirabilul punct de tragere pe care îl oferea: în spate, era apărat de tancuri mai înalte, iar dedesubt versantul era degajat pe trei laturi. Ridică prudent capul şi scrută stâncile ce mascau vârful pantei, încărcând să observe vrea mişcare.

Nimic. Linişte desăvârşită.

Strigătul acela venise într-adevăr de la oamenii lui Burzmali? Chiar şi aşa, nu exista nici o certitudine că Duncan şi Lucilla puteau să scape în actualele circumstanţe. Totul depindea acum de Burzmali.

Este atât de iscusit pe cât l-am considerat dintotdeauna?

Nu era timp pentru a examina diferitele posibilităţi sau pentru a schimba vreun clement al situaţiei. Lupta fusese angajată. Iar el nu avea de jucat decât un singur rol. Inspiră adânc şi iscodi, printre stânci, panta de dedesubt.

Da, se regrupaseră şi îşi reluaseră înaintarea. Dar, de această dată, fără licurigloburi şi în linişte. Nu se mai auzeau strigăte de încurajare. Teg propti ţeava laserului într-o crăpătură a stâncii şi seceră tot versantul, de la stânga la dreapta, cu un fascicul incandescent prelungit, pe care-l lăsă să se stingă de la sine pentru a arăta limpede că-şi epuizase încărcătura.

Lăsând să-i alunece de pe umăr laserul Harkonnen, îl armă şi aşteptă liniştit. Ştia că, mai jos, avea să se creadă că bătuse în retragere spre vârful colinei. Se ghemui mai adânc la adăpostul stâncilor, sperând că era suficientă mişcare, acolo sus, pentru a înşela biodetectoarele. Auzi din nou zgomotele celor ce reluaseră escaladarea versantului pârjolit, începu să numere în gând, evaluând distanţa, ştiind dintr-o îndelungată experienţă cât timp era necesar pentru ca inamicul să ajungă în bătaia ucigătoare a focului. Şi, pândi mai ales un alt zgomot, pe care-l

auzise de multe ori în cursul confruntărilor din trecut cu trupe tleilaxu: scheunăturile scurte ale comenzilor lansate de voci piţigăiate.

Le auzi!

Maeştrii erau răzleţiţi mult mai în spate decât se aşteptase. Nişte laşi! Reglă străvechiul laser la puterea maximă şi se ridică brusc din cuibul său protector.

În lumina copacilor şi-a tufişurilor în flăcări, văzu primii Dansatori-Feţe care înaintau desfăşuraţi într-un arc de cerc. Vocile ascuţite ale Maeştrilor veneau de undeva din spatele lor, unde lumina portocalie, tremurătoare, nu ajungea.

Ridicând ţeava laserului, Teg viză o linie situată dincolo de primul val de atac şi lansă două descărcaturi lungi care măturară terenul încoace şi-ncolo. Pentru o clipă, fu surprins de energia distrugătoare a armei antice din mâinile sale. Nu încăpea îndoială că era produsul unei tehnologii de vârf, pe care însă nu avusese nici o posibilitate să-l încerce în interiorul non-globului.

De data asta, urletele care urmară avură o altă tonalitate: acută şi isterică!

Teg coborî ţeava armei şi curăţă panta de prima linie a Dansatorilor-Feţe, abătând asupra lor întreaga urgie a fasciculului şi dezvăluind faptul că nu poseda doar o singură armă. Plimbă arcul de incandescenţă ucigătoare dintr-o parte în alta, înainte şi înapoi, dându-le atacatorilor destul timp pentru a vedea încărcătura epuizându-se cu o ultimă scuipătură scurtă.

Acum! Se lăsaseră păcăliţi o dată şi aveau să fie ceva mai prudenţi. Dacă voia să li se alăture lui Duncan şi Lucilla, acum i se oferea o şansă. Cu acest singur gând în minte, sări afară din mica lui cazemată şi porni în goană, printre stâncile din spatele ei, spre vârful pantei. La al cincilea pas i se păru că se izbeşte de un zid fierbinte. Avu timp să-şi dea seama ce se întâmplase: primise în plină faţă şi-n piept şocul năprasnic al descărcăturii unui paralizator! Venise direct din susul pantei, unde îi trimisese pe Lucilla şi Duncan. O mâhnire adâncă îl năpădi pe Teg înainte de a se scufunda într-un hău negru.

Erau şi alţii capabili să producă imprevizibilul!

Toate religiile organizate au de făcut faţă unei probleme comune, ce reprezintă punctul slab prin care putem să pătrundem şi să le orientăm conform propriilor noastre scopuri. Această problemă este: cum să deosebească închipuirea de revelaţie?

Missionaria Protectiva

Învăţăturile Ezoterice

ODRADE evita cu grijă să privească patrulaterul de verdeaţă umbrită a micii curţi interioare de dedesubt, unde Sheeana şedea în compania uneia dintre Surorile instructoare. Sora aceasta era cea mai bună îndrumătoare pentru abordarea următoarei faze din educaţia Sheeanei. Taraza le alesese pe toate cu luare-aminte.

Procedăm în continuare conform planului, gândi Odrade. *Însă ai prevăzut tu, Maică Superioară Taraza, cum am putea fi marcate de o descoperire întâmplătoare făcută aici, pe Rakis ?*

Dar fusese, într-adevăr, întâmplătoare?

Îşi lăsă privirea să rătăcească, pe deasupra acoperişurilor joase, spre vastul cartier care era domeniul central al Comunităţii Surorilor pe Rakis. Ţigle în toate culorile curcubeului se coceau, până departe, în arşiţa nemiloasă a soarelui de amiază.

Tot ce se vede ne aparţine.

Era, de bună seamă, cea mai mare Ambasadă autorizată de preoţi în oraşul lor sfânt, Keen. Iar propria ei prezenţă în această cetate Bene Gesserit era o sfidare a acordurilor încheiate cu Tuek. Dar acestea datau dinaintea descoperirii de la Sietch Tabr şi, oricum, Tuek nu mai exista. Marele Preot ce se plimba grav prin aşezămintele sacerdotale nu era decât un Dansator-marionetă cu o carieră precară

Odrade se reîntoarse cu gândul la Waff, care, însoţit de două Surori din Gardă, aştepta în spatele ei. lângă uşa acestei mansarde-sanctuar, impresionantă prin priveliştea oferită de ferestrele mari, din plaz blindat, şi mobilierul negru, cu fondul căruia o Cucernică Maică înveşmântată în aba putea uşor să se contopească, nelăsând vizibile unui oaspete decât trăsăturile

palide aîe feţei.

Îl evaluase bine pe Waff? Totul fusese făcut exact conform regulilor stabilite de Mrssionaria Proiectiva. Lărgise îndeajuns fisura din armura lui psihică? Încă puţin, şi-l va obliga să vorbească. Atunci va şti cum stăteau lucrurile.

Waff aştepta cu un aer destul de calm. Îi vedea imaginea oglindită în plaz. Nimic din atitudinea sa nu arăta c-ar fi înţeles că misiunea celor două Surori înalte, cu părul negru, care îl încadrau, era de a-i împiedica o eventală tentativă de violenţă. Dar desigur că înţelesese.

Sunt îngerii mei păzitori, mi ai lui.

Tleilaxul ţinea capul plecat pentru a-şi ascunde expresia feţei, dar ea ştia că era dezorientat. În privinţa asta, nu avea nici un dubiu. Îndoielile puteau fi, câteodată, ca nişte animale flămânde, iar ea avusese grijă să le hrănească din plin. Waff fusese încredinţat că acea aventură în deşert avea să-i aducă moartea. Acum, credinţele lui zensunnite şi sufice îi spuneau că fusese vrerea lui Dumnezeu să rămână în viaţă.

Pe de altă parte, cu siguranţă că era pe cale să reconsidere şi înţelegerea pe care o stabilise cu Bene Gesscritul, dându-şi în sfârşit seama în ce măsură îşi compromisese poporul şi pusese scumpa sa civilizaţie tleilaxu într-o cumplită primejdie. Da, echilibrul omuleţului începea să devină din ce în ce mai precar, dar numai o privire Bene Gesserit putea observa acest lucra. Curând avea să fie timpul să i se remodeleze concepţiile, conform unei scheme mai favorabile necesităţilor Comunităţii. Deocamdată însă putea fi lăsat să mai fiarbă puţin în suc propriu.

Odrade îşi strămută din nou atenţia la priveliştea de afară, ştiind că încărca astfel şi mai mult atmosfera apăsătoare a aşteptării. Bene Gesseritul alesese acest loc pentru Ambasada sa datorită importantelor lucrări de renovare ce schimbaseră aspectul întregului sector nord-estic al străvechiului oraş. Surorile putuseră să clădească aici după pofta inimii, reconstruind cartierul în conformitate cu propriile tor nevoi. Vechile structuri concepute pentru a facilita accesul pietonilor, arterele largi rezervate vehiculelor de sol oficiale şi cele câteva scuaruri amenajate pentru aterizarea ornitopterelor — toate astea se schimbaseră.

Pentru a fi în pas cu vremea.

Noile clădiri se aflau mai aproape de bulevardele mărginite de înalţi arbori exotici, a căror splendoare era întreţinută cu preţul unui enorm consum de apă. Platformele de aterizare pentru toptere fuseseră strămutate pe terasele de pe acoperişurile anumitor edificii. Trotuarele erau pasarele supraînălţate, prinse cu armături solide de zidurile imobilelor. La exteriorul clădirilor recente se instalaseră liftuburi acţionate cu monede, cu chei sau cu sisteme de identificare a amprentei palmare. Câmpurile lor energetice luminiscente erau mascate de panouri cilindrice cafenii, translucide. Liftuburile păreau nişte coloane vertebrale întunecate, susţinând griul tern al plaztonului şi al plazului. Siluetele umane nedesluşite ce se întrezăreau în tuburi dădeau impresia unor impurităţi animate de o necontenită mişcare verticală de du-te-vino în interiorul unor cârnaţi mecanici.

Toate astea în numele modernizării.

În spatele ei, Waff se foi şi-şi drese glasul.

Odrade nu se întoarse. Cele două Surori din Gardă ştiau ce urmărea ea şi rămaseră impasibile. Nervozitatea crescândă a lui Waff nu făcea decât să confirme că totul mergea bine.

Odrade însă nu avea sentimentul că totul mergea într-adevăr bine.

Interpreta ceea ce vedea pe fereastră ca pe un alt simptom neliniştitor al acestei planete neliniştitoare. Îşi aminti că nici lui Tuek nu-i plăcea această modernizare a oraşului său. Considera că trebuia găsită o cale pentru a pune capăt acestei tendinţe şi a păstra vechile forme. Dansatorul-Faţă care-l înlocuise susţinea aceleaşi argumente.

Cât de identic cu Tuek era acest Dansalor-Faţă de tip nou! Oare creaturile astea aveau o autonomie de gândire sau îşi jucau pur şi simplu rolul conform instrucţiunilor unui Maestru? Cei noi erau, şi ei, sterili? Cât de mult se deosebeau de fiinţele umane obişnuite?

Multe lucruri legate de această substituire o îngrijorau pe Odrade.

Consilierii falsului Tuek, cei care erau la curent cu ceea ce numeau între ei "complotul tleilaxu", făceau caz de existenţa unui larg sprijin public pentru politica lor de modernizare şi nu-şi ascundeau bucuria triumfătoare de a-şi fi impus în sfârşit vederile. Albertus o informa cu regularitate pe Odrade despre

tot ce se întâmpla. Dar fiecare nou raport o îngrijora şi mai mult. Până şi atitudinea vădit slugarnică a lui Albertus o intriga.

— Fireşte, consilierii nu se referă la un larg sprijin public *popular,* precizase Albertus.

Odrade nu putuse decât să încuviinţeze. Comportamentul consilierilor dădea de înţeles că beneficiau de sprijinul puternic al păturii mijlocii a clerului, al carieriştilor care îşi permiteau să facă glume pe seama Zeului lor Fracţionat la petrecerile de sfârşit de săptămână... Şi, bineînţeles, al celor momiţi de imensul stoc de melanj descoperit de Odrade la Sietch Tabr!

Nouăzeci de mii de tone! Echivalentul a şase luni de recoltare în deşerturile Rakisului. Chiar şi o treime din această cantitate reprezenta un levier de negociere deloc neglijabil în noile echilibre pe cale de a fi stabilite.

Mai bine nu te-aş fi cunoscut, Albertus.

Voise să-l readucă la suprafaţă pe *cel care-şi face griji.* Ceea ce realizase nu era greu de desluşit pentru cineva care cunoştea procedeele întrebuinţate de Missionaria Protectiva.

Un sicofant abject!

Faptul că servilismul lui era motivat de o credinţă nestrămutată în legătura sacră dintre ea şi Sheeanânu schimba cu nimic lucrurile. Odrade nu reflectase niciodată atât de serios la modul în care învăţăturile împărtăşite de Missionaria Protectiva puteau să distrugă independenţa personalităţii umane. Dar, fireşte, acesta era întotdeauna obiectivul final: *Faceţi din ei adepţi obedienţi, utili scopurilor noastre.*

Cuvintele Tiranului, din acea încăpere secretă, făcuseră mai mult decât să-i stârnească temerile cu privire la viitorul Bene Gesseritului.

"*Vă las moştenire frica mea şi singurătatea mea.*"

De la acea distanţă de milenii, implantase în ea îndoiala, cu aceeaşi siguranţă cu care o făcuse ea în cazul lui Waff.

Vedea întrebările Tiranului ca şi când ar fi fost înscrise cu litere de lumină în văzul ei lăuntric.

"CU CINE VĂ ALIAŢI?"

Nu suntem nimic altceva decât o societate secretă? Cum vom face faţă propriului nostru sfârşit? Într-o cloacă dogmatică creată de noi înşene?

Cuvintele Tiranului fuseseră imprimate cu fierul roşu în conştiinţa ei. Unde era "ţelul nobil" în ceea ce făcea

Comunitatea Surorilor? Odrade aproape că putea să audă răspunsul sarcastic al lui Taraza la o asemenea întrebare.

"Supravieţuirea, Dar! Acesta e singurul ţel nobil de care avem nevoie. Supravieţuirea! Până şi Tiranul ştia asta!"

Poate că o ştia şi Tuek. Dar la ce-i folosise în cele din urmă?

Odrade era bântuită de un soi de simpatie pentru defunctul Mare Preot. Tuek reprezentase un exemplu admirabil de ceea ce putea să producă o familie unită prin legături tainice. Chiar şi numele era un simbol. Rămăsese neschimbat din epoca venirii Atreizilor pe această planetă, întemeietorul neamului fusese un traficant, confident al primului Leto. Marele Preot Tuek era descendentul unei familii ce rămăsese strâns legată de rădăcinile ei şi care-şi spusese tot timpul: "În trecutul nostru există ceva ce merită să fie păstrat". Exemplul pe care-l reprezenta acest lucru pentru descendenţi nu-i putea scăpa din vedere unei Cucernice Maici.

Dar tu ai eşuat, Tuek

Modernizările pe care le vedea de la fereastra ei erau o concretizare a acestui eşec — concesii făcute anumitor elemente ale societăţii rakiene, care deţineau din ce în ce mai multă putere; mai exact, a acelor elemente pe care Comunitatea Surorilor se străduise atâta amar de vreme să le susţină şi să le favorizeze. Tuek văzuse în asta semnul prevestitor al unei epoci în care avea să devină prea slab din punct de vedere politic pentru a mai putea să împiedice tot ce implicau aceste modernizări:

Un ritual mai scurt şi mai colorat, de pildă.

Cânturi noi, într-o manieră mai modernă.

Dansuri simplificate. ("Dansurile astea tradiţionale durează prea mult!").

Şi, îndeosebi, mai puţine incursiuni periculoase în deşert pentru tinerii postulanţi proveniţi din familiile înstărite.

Odrade suspină şi-şi aruncă ochii peste umăr, spre Waff. Micul Tleilaxu îşi ronţăia buza inferioară. Perfect!

Afurisit de Albertus! Măcar de te-ai revolta un pic!

În spatele uşilor închise ale Templului, succesiunea Marelui Preot făcea deja obiectul unor dezbateri aprinse. Noua generaţie rakiană vorbea despre nevoia de "a fi în pas cu vremea". De fapt, ceea ce voia să spună era: "Vrem mai multă putere!"

Aşa a fost dintotdeauna, gândi Odrade. *Chiar şi în interiorul*

Bene Gesseritului.

Şi totuşi, nu putea alunga acest gând: *Sărmanul Tuek!*

Albertus îi raportase că, doar cu puţin timp înaintea morţii sale şi a înlocuirii cu Dansatorul-Faţă, Tuek îi avertizase pe ai săi că s-ar putea să piardă controlul familial al demnităţii de Mare Preot după ce el nu va mai fi printre cei vii. Hedley Tuek se dovedise mai iscusit şi mai subtil decât îşi imaginau duşmanii săi. Deja, familia lui îşi soma debitorii şi-şi aduna resursele pentru a încerca să păstreze un bastion de putere.

Pe de altă parte, Dansatorul-Faţă care luase locul Marelui Preot dădea în vileag o mulţime de lucruri prin modul în care îşi interpreta rolul. Familia Tuek nu era la curent cu substituirea, actorul fiind atât de bun, încât cu greu ar fi putut cineva să creadă că nu era adevăratul Tuek. Dar observarea atentă a personajului le oferea Cucernicelor Maici informaţii preţioase. Era şi acesta, fără îndoială, unu! dintre motivele care-l făceau atât de nervos pe Waff în clipa de faţă.

Odrade se răsuci brusc pe călcâie şi se apropie cu paşi hotărâţi de Maestrul tleilaxu.

E momentul să mă ocup de el!

Se opri la doi paşi de Waff şi-l fixă cu o privire severă. El îi susţinu privirea, cu un aer sfidător.

— Ai avut sficient timp pentru a reflecta la poziţia dumitale, rosti ea acuzator. De ce te încăpăţânezi să taci?

— Poziţia mea? Ai impresia că ne daţi de ales?

— Omul nu e decât o pietricică aruncată într-un iaz, spuse ea, citându-i din propriile lui credinţe.

Waff inspiră adânc, tremurat. Vorbele erau potrivite, dar ce se ascundea îndărătul vorbelor? Ele nu mai sunau deloc bine venind din gura unei femei powindah.

Văzând că nu primeşte nici un răspuns, Odrade completă citatul:

— Iar dacă omul nu e decât o pietricică, nici tot ce face el nu poate să însemne mai mult.

Un frison involuntar o parcurse deodată, atrăgându-i o privire de mirare bine mascată din partea celor două Surori de pază. Frisonul nu fusese prevăzut în scenariul destinat lui Waff.

De ce îmi vin în minte cuvintele Tiranului tocmai în clipa asta? se întrebă Odrade.

"TRUPUL ŞI SUFLETUL BENE GESSERITULUI VOR CUNOAŞTE

ACEEAŞI SOARTĂ CA TOATE CELELALTE TRUPURI ŞI TOATE CELELALTE SUFLETE."

Săgeata Tiranului se înfipsese adânc în ea.

Ce m-a făcut să devin atât de vulnerabilă?

Răspunsul i se impuse dintr-o dată:

Manifestul Atreides!

Elaborarea acelui text, sub îndrumarea atentă a lui Taraza, amorsase o fisură în ea.

Acesta să fi fost scopul Maicii Superioare când îi încredinţase această misiune?! S-o facă vulnerabilă? Dar cum ar fi putut şti dinainte Taraza ce avea să se descopere aici, pe Rakis? Nu numai că nu avea darul preştiinţei, dar se ferea până şi să apeleze la cei ce-l aveau. În cele câteva rânduri când îi ceruse lui Odrade să-şi folosească talentul, o făcuse cu o reticenţă asupra căreia privirea exersată a unei Surori nu se putea înşela.

Şi totuşi, m-a făcut vulnerabilă.

Fusese un accident?

Recită repede în gând Litania împotriva Fricii. Nu dură decât o clipită, dar, în acest timp, Waff păru să fi luat o decizie.

— Vreţi să ne forţaţi mâna, rosti el, dar nu ştiţi ce puteri avem în rezervă. (Îşi suflecă mânecile pentru a arăta locul unde fuseseră ascunse mai înainte lansatoarele de săgeţi.) N-au fost decât nişte jucării prăpădite în comparaţie cu adevăratele noastre arme.

— Comunitatea Surorilor nu s-a îndoit niciodată de asta, zise Odrade.

— E necesar să izbucnească un conflict violent între noi?

— Rămâne la alegerea voastră.

— De ce căutaţi violenţa cu lumânarea?

— Mulţi ar fi încântaţi să vadă Bene Gesseritul şi Bene Tleilaxul sfâşiindu-se între ele, spuse Odrade. Duşmanii noştri s-ar da în vânt să poată culege resturile după ce ne vom fi secătuit unii altora forţele.

— Pledaţi în favoarea unui acord, dar nu ne lăsaţi nici o marjă de negociere! Poate că Maica dumitale Superioară nu ţi-a conferit puteri depline pentru a negocia!

Cât de ispititor era să lase totul în seama lui Taraza, aşa cum şi dorea Taraza! Odrade aruncă o privire spre cele două Surori din Gardă. Feţele lor erau măşti impenetrabile. Ce ştiau ele, de fapt? Şi-ar fi dat seama, dacă ea ar fi acţionat împotriva

ordinelor lui Taraza?

— Ai aceste puteri depline? insistă Waff.

Un ţel nobil... gândi Odrade. *În orice caz, Poteca de Aur a Tiranului a demonstrat cel puţin o calitate a unui asemenea ţel.* Optă brusc pentru un adevăr creator.

— Am puteri depline, declară ea.

Propriile ei cuvinte făceau ca lucrul să fie adevărat. Asumându-şi autoritatea, o punea pe Taraza în imposibilitatea de a o dezminţi. Ştia însă că aceste cuvinte o angajau pe un făgaş care se depărta simţitor de etapele succesive prevăzute de Taraza.

Acţiunea independentă. Exact ceea ce voise ea însăşi de la Albertus.

Dar eu mă aflu la faţa locului şi ştiu ce trebuie făcut.

Le privi pe cele două Surori şi spuse:

— Rămâneţi pe loc, vă rog, şi aveţi grijă să nu fim deranjaţi.

Apoi i se adresă lui Waff:

— Să stăm jos şi să discutăm în linişte.

Arătă două caniscaune dispuse în unghi drept, la celălalt capăt al camerei. După ce se aşezară amândoi, spuse:

— Discuţia asta pretinde un grad de sinceritate pe care diplomaţia obişnuită îl îngăduie rareori. Sunt prea multe lucruri în cumpănă pentru a ne permite să recurgem la subterfugii şi ocolişuri.

Waff o privi într-un mod ciudat. Apoi zise:

— Suntem la curent cu disensiunile existente la cele mai înalte niveluri ale Bene Gesseritului. Câteva demersuri subtile au fost întreprinse în direcţia noastră. Dacă asta face parte din...

— Sunt devotată Comunităţilor Surorilor, îl întrerupse Odrade. Chiar şi cele care v-au contactat îi sunt loiale.

— Dacă-i vorba de un alt vicleşug de-al vostru pentru...

— Nu-i nici un vicleşug!

— Cu Bene Gesseritul, trebuie să te aştepţi întotdeauna la vicleşuguri, rosti acuzator Waff.

— De ce te-ai putea teme din partea noastră? Spune-mi deschis.

— Poate că am aflat prea multe de la dumneata pentru a-mi mai permite să rămân în viaţă.

— N-aş putea spune şi eu acelaşi lucru în ceea ce te priveşte? replică Odrade. Cine altcineva mai cunoaşte afinităţile

noastre secrete? Cea care îţi vorbeşte în clipa asta nu este o femelă *powindah!*

Lansase cuvântul cu o oarecare aprehensiune, dar efectul pe care-l produse asupra lui Waff fu mai mult decât revelator. Tleilaxul era, în mod vizibil, zdruncinat. Îi trebui aproape un minut ca să-şi vină în fire. Îndoielile însă îi rămaseră, pentru că ea le implantase în el.

— Ce pot să dovedească nişte cuvinte? întrebă el. Nimic nu te împiedică să profiţi de tot ce-ai aflat de la mine fără a oferi nimic în schimb poporului meu. Tot voi rămâneţi cu biciul pe noi.

— Eu nu am arme ascunse în mâneci.

— În schimb, ai în minte informaţii care ar putea să ducă Tleilaxul la pierzanie!

Spunând acestea, Waff întoarse privirea spre Surorile de strajă în faţa uşii.

— Fac parte din arsenalul meu, recunoscu Odrade. Vrei să le fac vânt?

— După ce au înregistrat tot ce au auzit aici? replică Waff şi-şi întoarse din nou privirea bănuitoare către Odrade. Mai bine aţi face vânt, toate, memoriilor voastre!

Odrade vorbi pe cel mai rezonabil ton cu putinţă:

— Ce-am avea de câştigat dând în vileag zelul vostru de misionari înainte de-a vă vedea pregătiţi să treceţi la acţiune? Ne-ar folosi la ceva să vă terfelim reputaţia dezvăluind locurile în care v-aţi infiltrat noii Dansatori-Feţe? O, da, ştim şi de Ix, şi de Păstrăvărese. O dată ce i-am studiat pe cei noi, nu ne-a fost greu să-i descoperim cam prin tot locul.

— Vezi? făcu Waff pe un ton care era sinonim cu pericolul.

— Cred că singura modalitate de a-ţi dovedi buna noastră credinţă ar fi să-ţi dezvălui ceva care ne-ar face la fel de vulnerabile, spuse Odrade.

Waff rămase fără grai.

— Intenţionăm să transplantăm viermii Profetului pe nenumărate planete din Dispersie, urmă ea. Ce crezi c-ar zice sau face preoţimea rakiană dacă ar afla asta?

Cele două Surori postate în faţa uşii o priviră cu un amuzament abia mascat. Erau încredinţate că minte.

— Eu n-am gărzi în preajmă, spuse Waff. Când doar o singură persoană cunoaşte un secret periculos, nu-i mare lucru să te asiguri că nu va vorbi niciodată.

Odrade ridică braţele, arătând mânecile. Waff se uită la Surori.

— Foarte bine, zise Odrade îndreptând ochii spre ele şi arătându-le, printr-un semnal de mână discret, că totul era în ordine. Vă rog să aşteptaţi afară.

După ce uşa se închise în spatele lor, Waff dădu glas unei noi îndoieli:

— Oamenii mei n-au examinat încăperea asta. Ce garanţie am că nu-i ticistă cu aparate de înregistrare?

Odrade îi răspunse în limbajul Islamiyaiului:

— Atunci să vorbim într-o limbă pe care n-o cunoaştem decât noi doi. .

Ochii lui Waff scânteiară. Folosind acelaşi grai, spuse:

— Fie! Îmi asum riscul. Şi, pentru început, îţi cer sa mă lămureşti asupra adevăratei cauze a disensiunilor dintre… Surorile Bene Gesserit.

Odrade îşi îngădui un surâs. O dată cu schimbarea idiomului, întreaga personalitate a lui Waff, întreaga sa atitudine, se schimbaseră. Se comporta întocmai cum era de aşteptat. Nici una dintre îndoielile care-l frământau nu fusese întărită în *acest* grai!

Îi răspunse cu aceeaşi siguranţă de sine:

— Unii se tem prosteşte că am putea face să apară un nou Kwisatz Haderach! E argumentul susţinut de câteva, puţine la număr, dintre Surorile mele.

— Nu mai este nevoie de aşa ceva, rosti Waff. Cel ce putea fi în mai multe locuri deodată a venit şi s-a dus. Menirea lui a fost doar de a-l aduce pe Profet.

— Dumnezeu n-ar trimite de două ori acelaşi mesaj, întări Odrade.

Era exact genul de remarcă pe care Waff avusese nenumărate prilejuri să-l audă în această limbă. Nu mai găsea deloc straniu faptul că o femeie putea rosti asemenea vorbe. Limbajul şi cuvintele familiare îi erau de ajuns.

— Moartea lui Schwangyu a restabilit unitatea în rândurile voastre? întrebă el.

— Avem un inamic comun.

— Onoratele Matres!

— Ai făcut un lucru înţelept ucigând două pentru a afla cât mai multe despre ele.

Waff se aplecă în faţă, cu totul captivat de cursul acestei conversaţii într-o limbă pe care o cunoştea la perfecţie.

— Puterea lor e sexul! rosti el exultat. Stăpânesc tehnici cu totul remarcabile de amplificare a orgasmului! Am...

Puţin prea târziu, îşi dădu seama cui îi spunea toate astea.

— Cunoaştem şi noi asemenea tehnici, zise Odrade pentru a-l linişti. Va fi interesant să facem comparaţii, dar există motive evidente pentru care n-am încercat niciodată să dobândim puterea recurgând la un vector atât de periculos. Târfele, în schimb, sunt destul de nesocotite pentru a comite exact această greşeală.

— Greşeală? făcu nedumerit Waff.

— Ţin hăţurile în propriile lor mâini! Pe măsură ce puterea creşte, trebuie să crească şi controlul lor asupra ei. Totul se va duce de râpă, nimicit de propriul avânt!

— Puterea, mereu puterea... murmură Waff. Un alt gând îl fugeră deodată: vrei să spui că asta a dus la căderea Profetului?

— El ştia ce făcea. Milenii de pace forţată, urmate de Epoca Foametei şi de Dispersie. A existat o relaţie directă. Nu uita că el n-a distrus nici Bene Tleilaxul, nici Bene Gesseritul.

— Ce speraţi de la o alianţă între popoarele noastre?

— Una-i speranţa, alta e supravieţuirea.

— Mereu acelaşi pragmatism. Aşadar, unele dintre voi se tem ca Profetul să nu fie restaurat pe Rakis, cu toate puterile lui dinainte?

— Nu asta am spus?

Limbajul Islamiyatului căpăta o forţă deosebită sub această formă interogativă. Strămuta povara dovezilor asupra lui Waff.

— Cu alte cuvinte, se îndoiesc de intervenţia lui Dumnezeu în zămislirea Kwisatz Haderachului vostru, spuse el. Nu cumva se îndoiesc şi de Profet?

— Foarte bine, să vorbim fără înconjur, zise Odrade şi se lansă în fabulaţia pregătită dinainte: Schwangyu şi cele care o susţineau s-au abătut de la Marea Credinţă. Nu purtăm câtuşi de puţin pică Bene Tleilaxului pentru că le-a eliminat. Ne-a scutit de o treabă.

Waff acceptă această explicaţie fără să clipească. Date fiind împrejurările, era exact ceea ce se putea aştepta. Ştia că dezvăluise deja multe lucruri pe care ar fi făcut mai bine să le păstreze în rezervă, dar mai erau încă destule despre care Bene

Gesseritul n-avea habar. Cât despre cele aflate de el...

În clipa aceea, Odrade îi provocă un şoc cumplit, spunându-i:

— Waff, dacă voi vă închipuiţi că descendenţii voştri s-au întors neschimbaţi din Dispersie, înseamnă că neghiobia a devenit modul vostru de viaţă.

Waff nu scoase nici o vorbă.

— Aveţi toate elementele la îndemână, continuă ea. Descendenţii voştri aparţin târfelor din Dispersie. Iar dacă voi credeţi că ei sau *ele* vor respecta vreo înţelegere, atunci stupiditatea voastră întrece orice închipuire!

Reacţiile lui Waff îi indicară, fără tăgadă, că îl prinsese în plasă. Toate piesele se potriveau unele într-altele. Îi spusese adevărul ori de câte ori fusese necesar. Îndoielile implantate în el fuseseră reorientate în direcţia utilă: împotriva celor din Dispersie. Şi totul fusese făcut folosind limbajul lui sfânt.

Waff încercă să vorbească, în pofida nodului ce i se pusese în gât, dar trebui să-şi maseze grumazul înainte de a putea să articuleze:

— Ce putem face?

— E limpede. Rătăcitele au pus ochii pe noi ca pe o simplă cucerire de adăugat la altele. De altfel, consideră asta ca pe o acţiune de curăţenie în spatele lor. Chestiune de prudenţă.

— Dar sunt atât de multe!

— Dacă nu ne unim forţele pentru a le înfrânge, ne vor înghiţi cum îşi înghite un limorc lăturile.

— Nu ne putem supune murdăriei powindah! Dumnezeu n-ar îngădui!

— Cine a vorbit de supunere?

— Dar Bene Gesseritul invocă mereu acel vechi pretext: "Dacă nu poţi să-ţi învingi duşmanul, alătură-i-te".

Odrade arboră un zâmbet sumbru.

— Dumnezeu n-ar îngădui să vă supuneţi! Vrei să spui că nouă ne-ar îngădui?

— Atunci, ce planuri aveţi? Ce vreţi să faceţi contra unui inamic atât de numeros?

— Exact ce plănuiţi voi: să-l convertim. Nu trebuie să spuneţi decât un singur cuvânt şi Comunitatea Surorilor va adopta oficial Marea Credinţă.

Waff rămase încremenit. Prin urmare cunoştea esenţa planului tleilaxu. Ştia şi modul în care voia Bene Tleilaxul să-l

ducă la îndeplinire?

Odrade îl privi lung, cu un aer vădit meditativ.

Trebuie să apuci fiara de coadă, dacă e nevoie, îşi spuse.

Dar dacă proiecţiile elaborate de analistele Comunităţii erau eronate? În cazul ăsta, toată această *negociere* n-ar mai fi fost decât o glumă. Şi mai era şi acea sclipire ciudată din privirea lui Waff, acea impresie de înţelepciune a unei vârste înaintate... mult mai înaintate decât cea a trupului său. Cu o siguranţă pe care nu o simţea cu adevărat, spuse:

— Ceea ce aţi izbutit voi să faceţi cu ghola-ii proveniţi din cuvele voastre şi păstraţi în secret exclusiv pentru uzul vostru, alţii ar fi gata să plătească oricât pentru a putea face şi ei.

Cuvintele ei erau în bună parte obscure (Îi asculta cineva?), dar Waff nu se îndoi nici o clipă că Bene Gesseritul cunoştea până şi acest lucru.

— Veţi cere să împărţim şi asta? întrebă el cu glas răguşit.

— Totul! Vom împărţi totul.

— Cu ce veţi veni voi la acest mare partaj?

— Cere.

— Totalitatea arhivelor voastre genetice.

— Vă aparţin.

— Maici reproducătoare la alegerea noastră.

— Numeşte-le.

Waff simţi că i se taie răsuflarea. Ceea ce-i oferea ea acum depăşea cu mult tot ce-i propusese deja Maica Superioară. Un adevărat foc de artificii părea să fi erupt deodată în cugetul lui. Şi această Odrade avea dreptate, fireşte, în privinţa Onoratelor Matres... Şi a descendenţilor tleilaxu reîntorşi din Dispersie. Nu avusese niciodată încredere deplină în ei. Niciodată!

— Ne veţi cere să vă furnizăm şi melanj fără nici o restricţie, de bună seamă, spuse el.

— De bună seamă.

O privi fix, abia venindu-i să creadă în imensitatea norocului ce dăduse peste el. Cuvele axlotl n-aveau să ofere nemurirea decât adepţilor Marii Credinţe. Nimeni n-avea să-ndrăznească vreodată să atace şi să încerce să dobândească prin forţă un lucru despre care se ştia că tleilaxu ar fi preferat să-l distrugă, decât să-l vadă căzând în mâini străine. Iar acum... acum recrutase serviciile celei mai puternice şi mai trainice armate misionare din câte se cunoşteau. Nu încăpea nici o îndoială că la

mijloc era mâna lui Dumnezeu. Mai întâi cuprins de evlavie, apoi inspirat, i se adresă lui Odrade cu voce domoală:

— Şi dumneata. Cucernică Maică, cum ai numi acordul nostru?

— Ţelul nobil, răspunse Odrade. Cunoşti deja cuvintele Profetului gravate în piatra de la Sietch Tabr. Te îndoieşti de el?

— Nici mort! Dar... ar mai fi ceva. Ce intenţionaţi să faceţi cu acel ghola al lui Duncan Idaho şi cu fata aceea, Sheeana?

— Să-i împerechem, desigur. Iar descendenţii lor vor vorbi în numele nostru tuturor descendenţilor Profetului.

— Pe toate planetele unde aveţi intenţia să-i implantaţi!

— Pe toate acele planete, încuviinţă Odrade.

Waff se înfundă în caniscaun, satisfăcut. *Te-am prins. Cucernică Maică!* gândi el. *Noi vom conduce această alianţă, nu voi. Ghola-ul este creatura noastră, nu a voastră!*

Odrade văzu licărul ascuns din ochii lui Waff, dar ştia că împinsese lucrurile atât de departe pe cât îi stătuse în putinţă s-o facă fără a-i redeştepta îndoielile. Orice avea să se întâmple în continuare, angajase Comunitatea Surorilor pe acest făgaş. Acum, Taraza nu mai putea dezavua această alianţă.

Waff îşi săltă umerii, într-un gest curios de tineresc, care contrasta cu expresia de înţelepciune bătrânească a ochilor.

— Ahhh, şi mai e ceva, rosti el, exprimându-se în limbajul sfânt, cu intonaţia unui adevărat Maestru al Maeştrilor obişnuit să comande celor din anturajul lui. Ne veţi ajuta şi să răspândim acel... acel Manifest Atreides?

— De ce nu? Eu sunt autoarea.

Waff se aplecă brusc în faţă.

— Dumneata?

— Credeai că l-ar fi putut concepe cineva mai puţin înzestrat?

Waff dădu încet din cap, convins fără a mai avea nevoie de alte argumente. Această nouă revelaţie venea să-i confirme un lucru la care se gândise deja şi care desăvârşea alianţa lor: minţile redutabile ale Cucernicelor Maici aveau să îndrume Bene Tleilaxul la fiecare mişcare! Ce mai conta că erau depăşiţi numericeşte de târfele din Dispersie? Cine putea rezista unei asemenea combinaţii de înţelepciune şi arme de nebiruit?

— Titlul Manifestului este, şi el, îndreptăţit, adăugă Odrade. Sunt într-adevăr o descendentă a Atreizilor.

— Vei accepta să fii una dintre maicile noastre reproducătoare? se încumetă să întrebe Waff.

— Aproape că am trecut de vârsta favorabilă procreării, dar vă stau la dispoziţie.

Ţin minte camarazii cu care am lucrat în bătălii pe care azi lumea le-a uitat. Sunt distilaţi cu toţii în rănile primite Iar rănile sunt locuri de agonii cumplite, în războaie-n care nu ştim ce-am căutat. Cât am cheltuit şi ce am cumpărat?

Cântecele Dispersiei

BURZMALI îşi întemeie strategia pe tot ce putuse afla de la vechiul său Bashar. Nu dezvălui însă nimănui opţiunile multiple şi poziţiile de repliere. Asta era prerogativa comandantului! Bineînţeles, mai întâi avu grijă să se asigure de o cunoaştere cât mai amănunţită a terenului.

În epoca Vechiului Imperiu, şi chiar sub domnia lui Muad'Dib, regiunea din jurul actualei Citadele Gammu fusese o rezervaţie forestieră, situată pe înălţimi izolate de reziduurile oleifere prezente cam pe tot teritoriul Harkonnenilor. În aceste ţinuturi, Harkonnenii plantaseră câteva dintre cele mai fine esenţe de pilingitam, un lemn al cărui curs fusese întotdeauna foarte ridicat şi pe care bogătaşii puneau mare preţ. Încă din cele mai vechi timpuri, rafinaţii preferau să se înconjure cu lemn preţios, evitând materialele artificiale fabricate în serie şi cunoscute, pe atunci, sub denumirile polastin, polaz şi pormabat (devenite, mai târziu: tin, laz şi bat). Deja, sub Vechiul Imperiu, existase un anumit dispreţ pentru chivernisiţii mărunţi şi Casele Mici, care ignorau valoarea esenţelor rare.

"E un po-po-po", se spunea despre o persoană care se înconjura cu tot felul de copii ieftine realizate din materiale populare. Chiar şi când nababii erau nevoiţi să folosească una dintre cele trei nefericite substanţe cu prefixul "po", se străduiau s-o ascundă, ori de câte ori era cu putinţă, sub un

placaj de pilingitam veritabil.
Burzmali cunoştea toate astea, şi multe altele, când le ceruse Cercetaşilor săi să caute un pilingitam situat, din punct de vedere strategic, în apropierea poziţiei non-globului. Lemnul acestui arbore poseda numeroase calităţi apreciate de maeştrii artizani. Proaspăt tăiat, putea fi prelucrat ca un lemn de esenţă moale; uscat şi bătrân, era la fel de rezistent ca un lemn de esenţă tare. Absorbea cea mai mare parte a pigmenţilor iar băiţuirea şi lăcuirea dădeau impresia că făceau în mod natural parte din fibră. Mai mult, pilingitamul avea proprietăţi fungistatice, şi nici una dintre insectele cunoscute nu-l găsiseră vreodată bun de mâncat. În sfârşit, era ignifug, iar la specimenele foarte bătrâne, dar încă vii, coroana şi trunchiul continuau să se lărgească fără măsură în jurul unui mare tub central găunos.
— Trebuie să pregătim ceva imprevizibil, le spusese Burzmali Cercetaşilor.
În cursul primei sale recunoaşteri aeriene a regiunii, remarcase culoarea de lămâie verde a frunzişului de pilingitam. În Epoca Foametei, toate pădurile planetei fuseseră prădate şi supuse la vandalisme de tot felul, dar câţiva pilingitami venerabili supravieţuiseră printre esenţele tari şi speciile cu frunze persistente replantate sub îndrumarea Comunităţii Surorilor.
Cercetaşii lui Burzmali descoperiră un astfel de specimen în vârful unui povârniş ce domina amplasamentul non-globului. Coroana sa se întindea peste aproape trei hectare de teren. În după-amiaza zilei Z, Burzmali, după ce plasase ţinte false la diferite distanţe de această poziţie şi pusese să fie săpat un tunel, dintr-o depresiune a terenului până în miezul spaţios al pilingitamului, îşi instalase în trunchiul copacului postul de comandă şi întregul dispozitiv necesar pentru retragere.
— Copacul ăsta este o formă de viaţă, le explicase oamenilor săi. Biodetectoarele nu ne vor putea depista.
Imprevizibilul.
Burzmali nu-şi imaginase nici un moment că toate preparativele sale vor rămâne neobservate. Tot ce spera însă era să-şi dilueze cât mai mult vulnerabilitatea.
Când se dezlănţui atacul, văzu că părea să se desfăşoare conform unei scheme pe care o prevăzuse. Se aşteptase ca

agresorii să se bizuie pe non-nave şi pe superioritatea numerică, la fel ca în atacul asupra Citadelei Gammu. Analistele Bene Gesserit îl asiguraseră că ameninţarea cea mai mare o constituiau forţele aparţinând Dispersiei — descendenţi tleilaxu manipulaţi de furiile care-şi spuneau Onorate Matres.

Burzmali vedea în toate astea mai degrabă un exces de încredere, decât cutezanţă. Adevărata cutezanţă făcea parte din arsenalul fiecărui discipol al Basharului Miles Teg. Iar Burzmali ştia că putea conta şi pe faptul că Teg se va pricepe să improvizeze, la nevoie, în limitele planului de acţiune stabilit.

Prin intermediul releelor sale, Burzmali urmări fuga de-a buşilea a lui Duncan şi Lucilla, în timp ce soldaţi de-ai lui, echipaţi cu căşti corn şi ochelari de vedere nocturnă, creau diversiuni în poziţiile alese drept ţinte false. Fără a interveni în nici un moment, Burzmali şi rezervele sale de elită urmăreau fiecare mişcare a inamicului. Manevrele lui Teg erau şi mai uşor de detectat, datorită ravagiilor pe care le făceau printre atacatori.

Burzmali observă cu satisfacţie că Lucilla nu se opri când vacarmul luptei crescu în intensitate. Duncan, în schimb, vru să rămână pe loc şi fu cât pe ce să compromită tot planul. Lucilla salvă situaţia, înfigându-i cu brutalitate pumnul într-un punct sensibil al sistemului nervos central şi strigând:

— N-ai cum să-l ajuţi!

Burzmali înjură în gând auzind vocea lui Lucilla amplificată în receptoarele din cască. Cu siguranţă c-o auziseră şi-alţii! Pe de altă parte, era foarte posibil ca inamicul să le fi luat deja urma.

Burzmali emise o comandă subvocală prin intermediul microfonului implantat în laringe şi se pregăti să-şi abandoneze postul. Îşi concentra cea mai mare parte a atenţiei asupra apropierii lui Lucilla şi Duncan. Dacă totul se petrecea după cum plănuise, oamenii săi aveau să aducă perechea aici, în vreme ce doi soldaţi fără căşti şi îmbrăcaţi astfel încât să inducă în eroare de la distanţă aveau să continue fuga, în locul lor, îndreptându-se către poziţiile-momeli situate mai departe.

În tot acest timp, Teg era pe cale să creeze un excelent făgaş de distrugeri, prin care un vehicul de sol avea toate şansele să-şi poată croi drum.

Un aghiotant îi atrase atenţia lui Burzmali:

— Doi inamici sunt pe punctul să-l surprindă pe Bashar din

spate!

Burzmali îi făcu semn să-l lase în pace. Nu avea timp să cântărească şansele lui Teg. Totul trebuia să se concentreze, în primul rând, asupra salvării ghola-ului. Burzmali urmărea încordat imaginea de pe ecranul din faţa sa.

Hai! Fugi! Fugi mai repede, afurisitule!

Lucilla gândea cam la fel în timp ce-l îmboldea pe Duncan înainte, pregătită să facă tot ce i-ar fi stat în puteri pentru a rămâne scut în spatele lui. Era hotărâtă să reziste până la ultima limită a capacităţilor ei. Întreaga sa condiţionare Bene Gesserit trecuse pe primul plan. *Nu renunţa niciodată!* A renunţa însemna a-ţi transvaza memoria conştientă în Celelalte Memorii ale unei Surori ori, pur şi simplu, în uitare. Până şi Schwangyu îşi răscumpărase în cele din urmă toate păcatele, rezistând până la ultima fibră a fiinţei sale şi dându-şi viaţa în adevărata tradiţie Bene Gesserit. Teg îi dăduse toate amănuntele pe care i le raportase Burzmali. Iar Lucilla, adunând nenumăratele vieţi dinlăuntrul ei, îşi spunea: *Nu pot să mă arăt mai prejos!*

Îl urmă pe Duncan într-o depresiune îngustă a terenului din apropierea trunchiului unui lingitam uriaş şi, în clipa în care mai multe siluete ţâşniră din umbră pentru a-i trânti la pământ, fu pe punctul de a reacţiona ca o furie, dar o voce îi şuieră repede, în chakobsa: "Prieteni!" Cuvântul o opri preţ de-o bătaie de inimă şi-i îngădui să vadă nălucile care o zbughiră din râpă, continuând fuga spre vârful pantei. Asta, mai mult decât dialectul chakobsa, îi dezvălui planul şi identitatea celor care-i ţineau lipiţi de solul cu miros de frunze ude şi pământ răscolit. Când oamenii îi împinseră, mai întâi pe Duncan, apoi pe ea, într-un tunel orientat spre arborele gigant şi le cerură (tot în chakobsa) să se grăbească, Lucilla nu mai avu nici o îndoială că erau antrenaţi într-o acţiune temerară în stilul specific lui Teg.

Duncan înţelese şi el. În bezna de nepătruns, de la ieşirea tunelului, o identifică după miros şi bătu pe braţul ei un mesaj în vechiul grai de luptă mut al Atreizilor:

"Să ne lăsăm conduşi."

Forma mesajului o surprinse pentru o clipă, apoi îşi dădu seama că era firesc ca ghola-ul, cu noua lui personalitate, să cunoască acest mijloc de comunicaţie.

Fără să scoată nici un cuvânt, cei care-i înconjurau îl debarasară pe Duncan de povara anticului laser Harkonnen şi-i

împinseră pe fugari în interiorul unui vehicul pe care Lucilla nu izbuti să-l identifice. O lumină roşie fulgeră scurt în noapte.

Burzmali se adresă oamenilor lui în mod subvocal:

— Au pornit!

Douăzeci şi opt de vehicule de sol şi unsprezece ornitoptere cu aripi batante părăsiră în viteză poziţiile-momeli. *Excelentă diversiune!* se felicită Burzmali.

După presiunea pe care o simţi brusc în urechi, Lucilla îşi dădu seama că se închisese uşa etanşă a unei ecluze. Din nou, lumina roşie fulgeră şi se stinse.

Explozive spulberară uriaşul arbore din jurul lor şi vehiculul, pe care Lucilla îl identifică acum ca fiind un transportor blindat, se înălţă uşor şi ţâşni înainte, propulsat de suspensii şi reactoare. Lucilla nu putea urmări ruta pe care o parcurgeau decât după străfulgerările exploziilor şi constelaţiile întrezărite sporadic prin micile hublouri ovale din plaz. Câmpul suspensor care-i purta făcea mişcarea ireală, în măsura în care nu era percepută decât de ochi. Erau cufuridaţi în scaune-căuş din plastoţel, în timp ere maşina gonea spre poalele dealului, peste terenul devastat de Teg, făcând ocoluri bruşte şi schimbându-şi tot timpul direcţia. Nici una dintre aceste mişcări violente nu era resimţită de pasageri. Aceştia vedeau doar frânturi de copaci şi tufişuri, adesea în flăcări, defilând şi basculând în toate părţile pe un fond de stele scânteietoare.

Zburau razant pe deasupra porţiunii de pădure doborâte de laserele lui Teg! Abia în clipa aceea îndrăzni Lucilla să spere că s-ar putea să iasă la liman. Brusc, vehiculul începu să vibreze, semn că încetinea. Stelele vizibile, delimitate de cadrul oval al hublourilor, alunecară în sus şi fură eclipsate de un obstacol întunecat. Gravitaţia se făcu din nou simţită şi o lumină difuză se aprinse în cabină. Lucilla îl văzu pe Burzmali deschizând o uşă etanşă, în stânga ei.

— Coborâţi repede! şuieră el. N-avem nici o secundă de pierdut!

Precedată de Duncan, Lucilla sări pe un sol moale şi umed. Burzmali o împinse din spate, îl apucă pe Duncan de braţ şi îi îndepărtă de transportor.

— Pe aici! Iute!

Alergară de-a dreptul printr-un hăţiş de tufe înalte şi ieşiră pe marginea unei şosele înguste, pavate. Burzmali, ţinându-i

acum pe amândoi de braţ, traversă în goană şoseaua şi-i forţă să se arunce pe burtă în şanţ. Cu o mişcare scurtă, aruncă peste ei o prelată de biocamuflaj, apoi ridică uşor capul şi se uită înapoi, în direcţia din care veniseră.

Lucilla privi pe lângă umărul lui şi văzu lumina stelelor răsfrângându-se pe o pantă înzăpezită. Îl simţi pe Duncan foindu-se lângă ea.

Pe versantul acoperit de omăt îşi făcu apariţia în viteză un vehicul blindat. Ajutajele de coadă, modificate, erau vizibile în licărul stelelor. Maşina urca pieptiş panta, scuipând o scurtă flacără roşie. Urcă, urcă... apoi viră brusc spre dreapta.

— A noastră? întrebă în şoaptă Duncan.

— Da.

— Dar cum a ajuns acolo sus fără să...

— Printr-un apeduct subteran abandonat, şopti Burzmali. E programată pe pilot automat.

Continuă să privească flacăra roşie care se depărta. Brusc, un gigantic glob de lumină albastră înconjură tot locul acela, urmat numaidecât de detunătura surdă a unei explozii.

— Ahhh! răsuflă uşurat Burzmali.

Duncan murmură:

— Or să creadă că ai suprasolicitat reactoarele.

Burzmali întoarse o privire surprinsă spre chipul adolescentin, de un cenuşiu fantomatic în lumina rece a stelelor.

— Duncan Idaho era unul dintre cei mai buni piloţi ai Atreizilor, spuse Lucilla.

Comentariul ei ezoteric nu fusese lansat într-o doară. Burzmali înţelese imediat că nu era doar protectorul a doi fugari. Cei cărora trebuia să le poarte de grijă posedau aptitudini la care putea face apel în caz de nevoie.

Scânteieri albastre şi roşii brăzdau cerul deasupra locului în care explodase maşina-capcană. Non-navele adulmecau urmele globului de gaze fierbinţi. Ce aveau să decidă detectoarele? După o clipă, scânteierile albastre şi roşii dispărură în spatele crestei versantului argintat de stele.

Burzmali se răsuci brusc la auzul unor paşi pe şosea. Duncan scoase de undeva un pistol, atât de repede încât Lucilla îşi înăbuşi o exclamaţie. Puse o mână pe braţul lui pentru a-l opri, dar el se eliberă cu o smucitură. Nu vedea că Burzmali aştepta intruziunea?

O voce şopti de pe şoseaua aflată deasupra lor:

— Urmaţi-mă. Iute.

Cel ce vorbise, umbră abia desluşită în întuneric, sări în şanţ, lângă ei, şi dispăru printr-o spărtură din tufişurile ce mărgineau şoseaua. Puncte negre, pe versantul nins care cobora în spatele tufelor, se transformară într-o duzină de soldaţi înarmaţi. Cinci dintre ei se regrupară tăcuţi în jurul lui Duncan şi Lucilla, conducându-i într-o direcţie ce se depărta uşor de şosea. Restul detaşamentului alergă direct la vale, dispărând repede în umbra ce marca liziera unei păduri.

După ce parcurseră vreo sută de metri, cei cinci oameni care îi escortau se răsfirară în şir indian, doi în faţă, trei în spate, cu Burzmali în mijloc, urmat de Duncan, apoi de Lucilla. Câteva clipe mai târziu ajunseră în dreptul unei crăpături de la baza unui perete stâncos, unde se opriră şi ascultară vuietul altor vehicule de sol modificate umplând noaptea în spatele lor.

— Ţinte false peste ţinte false, şopti Burzmali. Încurcăm toate urmele. Sunt *convinşi* că ne retragem în panică, fugind care-ncotro. Noi însă ne vom ascunde şi vom aştepta în apropiere. Mai târziu, vom porni încet mai departe... pe jos.

— Imprevizibilul... murmură Lucilla.

— Şi Teg?

Vocea lui Duncan abia dacă se auzise.

Burzmali se aplecă la urechea lui.

— Cred că a căzut, şopti el, şi o mâhnire adâncă îi răzbătu în şoaptă.

— Să coborâm repede, rosti una dintre umbrele care-i însoţeau.

Se strecurară în crăpătura îngustă. Ceva scârţâi în apropiere. Mâini grăbite îi călăuziră printr-un pasaj cufundat în beznă. Scârţâitul se auzi din nou, în spatele lor.

— Reparaţi uşa aia, zise cineva.

În jur se făcu brusc lumină.

Duncan şi Lucilla văzură o încăpere vastă, bogat decorată şi, după toate aparenţele, tăiată direct în stâncă. Covoare groase acopereau podeaua. Aveau tonuri de vişiniu şi auriu, cu motive de culoare verde deschis, sub forma unor creneluri înlănţuite. Nişte haine zăceau de-a valma pe o masă lângă care Burzmali discuta în şoaptă cu un om din escortă — un blond cu fruntea înaltă şi ochi verzi, pătrunzători.

Lucilla trase cu urechea. Cuvintele erau inteligibile (raportau poziţiile unor posturi de gardă), dar accentul bărbatului cu ochi verzi era cu totul nou pentru ea, o cascadă de sunete guturale şi consoane velare întrepătrunse cu o repezeală uimitoare.

— Suntem într-un non-spaţiu? întrebă ea.

— Nu, răspunse din spatele ei o voce cu acelaşi accent. Dar suntem protejaţi de alge.

Fără a se întoarce către cel ce vorbise, Lucilla ridică ochii spre învelişul gros de alge galben-verzui care acoperea tavanul şi pereţii. Culoarea întunecată a rocii nu se zărea decât în câteva locuri de deasupra,podelei.

Burzmali îşi întrerupse conversaţia pentru a i se adresa:

— Suntem în siguranţă aici. Algele sunt cultivate anume pentru această utilizare. Biodetectoarele nu pot semnala decât prezenţa vieţii vegetale care ne înconjoară.

Lucilla se răsuci încet pe călcâie, examinând amănuntele încăperii. Remarcă mai cu seamă grifonul Harkonnen încrustat în tăblia de cristal a unei măsuţe, ţesăturile exotice cu care erau tapiţate scaunele şi canapelele, şi rastelul de arme de lângă un perete, garnisit cu două rânduri de lasere lungi de campanie, având o formă pe care n-o mai văzuse niciodată. Ţevile erau evazate la capăt iar garda trăgaciului, aurită, se termina în spirală.

Burzmali îşi reluase discuţia cu blondul. Vorbeau despre modul în care trebuiau să fie deghizaţi ei. Lucilla continuă să asculte, acordându-le o parte a atenţiei, în timp ce examina pe cei doi membri ai escortei rămaşi în odaie. Ceilalţi trei se eclipsaseră discret printr-un pasaj situat lângă un rastel şi mascat de o perdea deasă alcătuită din fire argintii, sclipitoare. Observă că Duncan o privea atent, pândindu-i reacţiile, cu o mână pe micul pistol-laser înfipt în centură.

Oameni din Dispersie! se întrebă-Lucilla. *Cui le sunt loiali?*

Cu mişcări fireşti, se apropie de Duncan şi, apucându-i braţul, folosi limbajul degetelor pentru a-i împărtăşi bănuielile ei. Amândoi se uitară la Burzmali.

Trădare?

Lucilla reluă studiul camerei. Erau observaţi de ochi invizibili? Nouă liouriglobturi, fiecare înconjurat de un halou strălucitor, contribuiau la crearea unei lumini puternice, uniforme, ce ajungea până la locul unde Burzmali continua să

discute cu omul cu ochi verzi. O parte a acestei lumini venea direct de la globurile flotante, reglate, toate, pe auriu, iar o parte era reflectată, cu o intensitate mai atenuată, de alge. Rezultatul era o lipsă aproape totală de umbre, chiar şi sub mobile.

Firele de argint scânteietoare ale perdelei de lângă rastel se dădură în lături, lăsând să treacă o femeie bătrână. Lucilla o privi lung. Femeia avea o faţă ridată şi la fel de închisă la culoare ca lemnul vechi de trandafir. Trăsăturile prelungi erau perfect încadrate de un păr lins şi sur care-i ajungea aproape până la umeri. Purta o robă neagră, brodată cu fireturi aurii întruchipând dragoni mitologici. Se opri lângă o canapea şi-şi sprijini de spătarul acesteia mâinile străbătute de vene proeminente.

Burzmali şi interlocutorul său îşi curmară conversaţia.

Lucilla îşi plimbă privirea de la roba bătrânei la propria robă. Cu excepţia dragonilor de aur, ambele veşminte păreau identice, cu glugile lor drapate pe umeri. Croiala robei cu dragoni se deosebea doar prin fanta laterală şi modul în care se deschidea în faţă.

Cum femeia nu scotea nici o vorbă, Lucilla se uită la Burzmali în aşteptarea unei explicaţii. Burzmali îi întoarse privirea, cu o expresie de intensă concentrare. Bătrâna continua s-o studieze pe Lucilla în tăcere.

Privirea ei fixă o umplu deodată pe Lucilla de nelinişte. Observă că Duncan avea aceeaşi reacţie. Rămânea în continuare cu mâna pe patul laserului. Tăcerea care se prelungea şi ochii pe care-i simţea sfredelind-o amplificară tensiunea lui Lucilla. Era ceva aproape Bene Gesserit în modul în care bătrâna se mulţumea să stea nemişcată şi s-o privească.

Duncan fu primul care rupse tăcerea, întrebându-l pe Burzmali:

— Cine e?

— Sunt cea care vă va ajuta să vă salvaţi pielea, spuse bătrâna.

Avea o voce slabă şi spartă, dar cu acelaşi accent străin. Celelalte Memorii îi sugerară lui Lucilla un indiciu legat de veşmântul bătrânei: *Similar cu cel al curtezanelor de demult.*

Lucilla aproape că scutură din cap la acest gând. Femeia era cu siguranţă prea bătrână pentru a jucă un asemenea rol. Iar

forma dragonilor legendari brodaţi pe stofă se deosebea mult de cea pe care i-o evocau memoriile. Lucilla privi din nou faţa ridată. Ochii erau lăcrimoşi, marcaţi de maladiile vârstei. Cruste ca nişte solzi mărunţi se formaseră în locurile unde colţurile pleoapelor atingeau rădăcina zbârcită atlasului. Categoric, mult prea bătrână pentru o curtezană!

Femeia i se adresă lui Burzmali:

— Cred c-o să-i meargă perfect.

Începu să-şi descheie roba cu dragoni, apoi îi spuse lui Lucilla:

— E pentru dumneata. S-o porţi cu respect. A trebuit să ucidem ca să ţi-o procurăm.

— Pe cine a trebuit să ucideţi? întrebă Lucilla.

— O postulantă a Onoratelor Matres! răspunse bătrâna şi în glasul ei răguşit răzbătu o notă de mândrie.

— De ce trebuie să port eu roba dumitale?

— Vom schimba între noi veşmintele.

— Nu înainte de a avea o explicaţie, replică Lucilla refuzând să ia roba care i se întindea.

Burzmali făcu un pas înainte.

— Poţi să ai toată încrederea în ea.

— Sunt prietena prietenilor voştri, spuse bătrâna, agitând roba către Lucilla. Hai, ia-o!

Lucilla se întoarse spre Burzmali.

— Mai întâi vreau să ştiu ce planuri ai.

— Şi eu, interveni Duncan. În numele cărei autorităţi ne ceri să avem încredere în oamenii aceştia?

— A lui Teg, răspunse Burzmali. Şi a mea, adăugă el, apoi, întorcându-se spre bătrână: Poţi să le spui, Sirafa. Avem timp.

— Vei purta roba asta pentru a-l însoţi pe Burzmali până la Ysai, îi spuse femeia lui Lucilla.

Sirafa, repetă în gând Lucilla. Numele suna aproape identic cu cel al uneia dintre Variantele Liniare ale Bene Gesseritului.

Sirafa îl măsură cu privirea pe Duncan.

— Da, e încă destul de mic, zise ea. Va fi deghizat şi condus separat.

— Nici gând! protestă Lucilla. Am ordin să-l protejez personal!

— Nu fi caraghioasă, replică Sirafa. Or să caute o femeie şi un băiat cu semnalmentele voastre. Nu vor da însă atenţie unei

curtezane din societatea Onoratelor Matres, însoţită de amantul ei de o noapte… Şi nici unui Maestru tleilaxu întovărăşit de escorta sa.

Lucilla îşi umezi buzele cu vârful limbii. Sirafa se exprima cu siguranţa calmă a unei Maici Intendente.

Bătrâna aşternu roba cu dragoni pe spătarul canapelei. Rămăsese îmbrăcată într-un colant negru care nu-i ascundea câtuşi de puţin formele încă zvelte şi suple, ba chiar cu unele rotunjimi. Corpul arăta mult mai tânăr decât faţa. În timp ce Lucilla o privea lung, Sirafa îşi trecu palmele peste frunte şi obraji, apăsând. Ridurile dispărută aproape cu totul şi chipul deveni, la rândul lui, mult mai tânăr.

Un Dansator-Faţă?

Lucilla o sfredeli cu privirea pe femeie, căutând semnele cunoscute. Nu desluşi nici unul. Şi totuşi…

— Scoate-ţi roba! ordonă Sirafa.

Vocea întinerise şi ea, devenind şi mai poruncitoare.

— Trebuie, pledă Burzmali. Sirafa îţi va lua locul pentru a încurca şi mai mult urmele. Numai aşa vom putea să răzbatem.

— Să răzbatem încotro? întrebă Duncan.

— Până la non-nava care ne aşteaptă, răspunse Burzmali.

— Pentru a ne duce unde? vru să ştie Lucilla.

— Într-un loc sigur. Vom fi îndopaţi cu shere, dar prefer să nu spun mai mult. Efectul shere-ului se atenuează cu timpul.

— Cum o să mă puteţi deghiza în tleilaxu? întrebă Duncan.

— Lasă-te în grija noastră, spuse Burzmali fără a-şi lua ochii de la Lucilla. Cucernică Maică?

— Nu-mi dai de ales, rosti ea.

Desfăcu repede copcile robei şi lăsă veşmântul să alunece pe podea. Scoase micul laser din corsaj şi-l azvârli pe canapea. O văzu pe Sirafa ridicând uşor din sprâncene la vederea colantului ei gri deschis şi a pumnalelor din tecile prinse de gambe.

— Uneori purtăm şi colanţi negri, spuse ea în timp ce îmbrăca roba cu dragoni.

Stofa i se păruse grea, dar constată că era foarte uşoară. Îşi mişcă trupul în interiorul veşmântului şi-l simţi drapându-i perfect formele, ca şi când ar fi fost croit exact pe măsura ei. Doar un punct aspru părea s-o jeneze la ceafă. Ridică mâna şi pipăi locul cu degetul.

— Pe acolo a pătruns mica săgeată, spuse Sirafa. Ne-am grăbit, dar acidul a apucat să atace un pic ţesătura. Nu se vede cu ochiul liber.
— Arată cum trebuie? o întrebă Burzmali indicând cu capul către Lucilla.
— Perfect. Dar va trebui s-o învăţ câte ceva. N-are voie să comită nici cea mai mică greşeală, altminteri or să vă înhaţe pe amândoi uite-aşa!
Sirafa îşi lovi palmele una de alta pentru a-şi sublinia spusele.
Unde-am mai văzut gestul ăsta? se întrebă Lucilla.
În aceeaşi clipă, Duncan îi atinse cotul, transmiţându-i discret cu degetele: *"Bătaia asta din palme! Era un obicei pe Giedi Prim".*
Celelalte Memorii confirmară informaţia. Făcea parte această femeie dintr-o comunitate izolată care prezerva cutumele arhaice?
— Băiatul trebuie să plece numaidecât, zise Sirafa şi le făcu semn celor doi bărbaţi din escortă. Duceţi-l la locul stabilit.
— Nu-mi place povestea asta, spuse Lucilla.
— N-avem de ales! făcu Burzmali.
Lucilla nu putu decât să se învoiască. Trebuia să se încreadă în jurământul de credinţă al lui Burzmali faţă de Comunitate. Iar Duncan nu mai era un copil, încercă ea să se liniştească. Antrenamentul lui prana-bindu fusese perfecţionat de bătrânul Bashar şi de ea însăşi. Ghola-ul poseda aptitudini pe care puţini oameni din afara Bene Gesseritului le puteau egala. Privi fără să spună nimic când Duncan şi cei doi dispărură după perdeaua argintie.
Sirafa dădu ocol canapelei şi se opri în faţa lui Lucilla, cu mâinile în şold. Privirile li se întâlniră, la acelaşi nivel.
Burzmali îşi drese glasul, făcându-şi de lucru cu grămada de haine de pe masa din faţa lui.
Chipul Sirafei, şi mai cu seamă ochii, aveau ceva aproape irezistibil. Pupilele de un verde pal păreau să sclipească pe albul strălucitor, fără lentile de contact sau vreun alt artificiu.
— În ceea ce priveşte înfăţişarea exterioară, arăţi exact cum trebuie, spuse Sirafa. Ţine minte tot timpul că eşti o curtezană de un soi aparte şi că Burzmali e clientul dumitale. Nici o persoană obişnuită nu se va lega de voi.

Lucilla desluşi o punere în gardă voalată.
— Dar există şi unii care s-ar putea lega?
— Trimişi ai unor mari religii se află în momentul de faţă pe Gammu, răspunse Sirafa. Religii despre care s-ar putea să nu fi auzit până acum. Îşi au originea în ceea ce voi numiţi Dispersia.
— Iar voi cum o numiţi?
— Căutarea, răspunse Sirafa şi ridică o mână pentru a o împiedica să vorbească. Nu te teme! Avem un inamic comun.
— Onoratele Matres?
Sirafa întoarse scurt capul şi scuipă pe podea.
— Uită-te bine la mine, femeie Bene Gesserit! Nu trăiesc decât pentru a le ucide. Este singurul lucru pe care am fost învăţată să-l fac, unicul meu ţel!
— Din câte pot să-mi dau seama, rosti prudentă Lucilla, trebuie să fii foarte pricepută.
— În unele privinţe, poate că sunt mai pricepută decât dumneata. Şi acum, ascultă-mă! Eşti o expertă în materie de sex. Pricepi?
— Cu ce i-ar deranja pe preoţi?
— Preoţi? Aşa vrei să le spui? Mă rog... În nici un caz nu i-ar deranja vreun motiv dintre cele pe care poate că ţi le imaginezi dumneata. Sexul de dragul plăcerii, ca inamic al religiei şi aşa mai departe.
— Să nu accepţi alte extazuri decât cele sfinte, rosti Lucilla.
— Tantrus să te aibă în paza lui, femeie! Există multe feluri de "preoţi" printre oamenii din Căutare, inclusiv dintre aceia care nu şovăie să propună extazul aici şi acum, în locul celui promis pe lumea cealaltă.
Lucilla fu cât pe ce să zâmbească. Această autoproclamată ucigaşă de Onorate Matres credea că poate da lecţii despre religii unei Cucernice Maici?
— Există tot felul de oameni care umblă deghizaţi în "preoţi", urmă Sirafa. Sunt foarte periculoşi. Iar cei mai periculoşi dintre toţi sunt adepţii lui Tantrus, care proclamă că sexul este unica formă de adorare a zeului lor.
— Cum pot să-i recunosc? întrebă Lucilla, care percepuse sinceritatea, dar şi uşoara aprehensiune din vocea Sirafei.
— Nu-ţi bate capul cu asta. Nu trebuie să laşi nici o clipă impresia că ai face astfel de distincţii. Preocuparea dumitale de căpetenie este să-ţi primeşti plata. În ceea ce te priveşte, cred

că cincizeci de solari reprezintă un tarif rezonabil.

— Nu mi-ai spus pentru ce motiv s-ar putea lega de noi, zise Lucilla.

Întoarse capul spre Burzmali, care etalase în faţa lui nişte veşminte ponosite şi era pe cale să-şi dezbrace combinezonul de luptă. Apoi o privi din nou pe Sirafa.

— Unii se prevalează de o veche convenţie care le dă dreptul să întrerupă tranzacţia dumitale cu Burzmali. În realitate însă vor vrea doar să vă pună la încercare.

— Ascult-o cu atenţie, interveni din spate Burzmali. E foarte important.

— Burzmali se va deghiza în agricultor, continuă Sirafa. E singura modalitate pentru a justifica bătăturile mâinilor lui de soldat. O să-i spui Skar. E un nume foarte răspândit prin partea locului.

— Dar ce-am să fac dacă intervine vreun preot?

Sirafa scoase din sân o pungă mică şi i-o întinse lui Lucilla, care o cântări în palmă.

— Conţine două sute optzeci şi trei de solari. Dacă cineva ţi se recomandă drept divin... Ai reţinut? Divin...

— Cum să nu reţin?

Lucilla vorbise pe un ton aproape sarcastic, dar Sirafa nu păru să se sinchisească.

— Aşadar, dacă cineva ţi se va prezenta cu acest titlu,îi vei restitui lui Burzmali cincizeci de solari, cu scuzele tale. În pungă ai şi legitimaţia de curtezană, pe numele Pira. Se te aud pronunţând numele.

— Pira.

— Nu! Cu accent mai apăsat pe "a".

— Pirà!

— E ceva mai bine. Şi acum fii foarte atentă. Dumneata şi cu Burzmali veţi umbla pe străzi noaptea, târziu. Va fi de aşteptat ca dumneata să fi avut şi alţi clienţi, înaintea lui. Faptul va trebui să poată fi dovedit. Ca atare, te vei... ăăă, distra puţin cu Burzmali înainte de a pleca de aici. Pricepi?

— Câtă preocupare pentru detaliu! făcu Lucilla.

Sirafa îi luă observaţia drept compliment şi zâmbi, dar expresia ei rămase perfect controlată. Avea reacţii extrem de stranii! îşi spuse Lucilla.

— Mai e un lucru pe care vreau să-l ştiu, adăugă ea. Dacă

trebuie să mă *distrez* cu unul dintre acei divini, cum îl voi găsi pe Burzmali după aceea?

— Skar!

— Da. Cum îl voi găsi pe Skar?

— Te va aştepta el, oriunde te-ai duce. O să te găsească Skar după ce vei fi terminat.

— Perfect. Deci, dacă un divin intervine, îi restitui lui Skar suta de solari şi...

— Cincizeci!

— Nu, Sirafa, zise Lucilla clătinând încet capul dintr-o parte în alta. După ce mă voi fi *distrat* cu el, divinul îşi va spune că cincizeci de solari e o sumă prea mică.

Sirafa îşi răsfrânse buza inferioară şi-şi aruncă ochii spre Burzmali.

— Mi-ai spus câte ceva despre ele, dar n-am presupus că...

Recurgând doar foarte puţin la Glas, Lucilla îi tăie vorba:

— Nu trebuie să presupui *nimic* până ce nu-ţi voi fi spus eu!

Sirafa se încruntă. Era în mod evident derutată de Glas, dar tonul ei rămase la fel de arogant ca şi înainte, când întrebă:

— Să înţeleg că n-ai nevoie de nici o explicaţie referitoare la variantele sexuale?

— E o concluzie judicioasă, făcu Lucilla.

— Nu-i nevoie să-ţi precizez nici că roba dumitale te identifică drept o adeptă de gradul al cincilea a Ordinului lui Hormu?

Fu rândul lui Lucilla să se încrunte.

— Şi dacă dau dovadă de talente superioare celui de-al cincilea grad?

— Ahhh! exclamă Sirafa. Deci eşti dispusă să mă asculţi în continuare?

Lucilla dădu scurt din cap.

— Bun, zise Sirafa. Pot să presupun că eşti în măsură să produci pulsaţii vaginale?

— Pot.

— În orice poziţie?

— Sunt în stare să-mi controlez fiecare muşchi!

Sirafa privi din nou peste umărul lui Lucilla.

— E adevărat?

Burzmali răspunse din spatele Cucernicei Maici:

— Altfel n-ar spune-o.

Sirafa păru să cadă pe gânduri, cu ochii la bărbia lui Lucilla.
— Asta-i o complicaţie, cred, rosti ea în cele din urmă.
— Ca să nu-ţi faci idei greşite, îi spuse Lucilla, te informez că aptitudinile care mi-au fost formate nu sunt destinate comercializării. Ele au o cu totul altă funcţie.
— O, nu mă-ndoiesc, spuse Sirafa. Dar agilitatea sexuală este una, pe când...
— Agilitatea! izbucni Lucilla, lăsând să-i răzbată în voce toată indignarea de care era în stare o Cucernică Maică. Chiar dacă Sirafa tocmai asta urmărise, trebuia pusă la punct! Agilitatea, zici? repetă ea. Pot să-mi controlez şi să-mi modific temperatura organelor genitale. Cunosc şi ştiu să stimulez toate cele cincizeci şi unu de puncte erogene. Am...
— Cincizeci şi unu? Dar nu sunt decât...
— Cincizeci şi unu! i-o reteză Lucilla. Iar cu secvenţele şi combinaţiile se ridică la exact două mii opt. Asociate la cele două sute cinci poziţii sexuale...
— Două sute cinci? repetă Sirafa, în mod vădit consternată. Doar nu vrei să spui că...
— Mai multe, de fapt, dacă punem la socoteală şi variantele minore. Sunt o Impregnatoare, ceea ce înseamnă că stăpânesc la perfecţie cele trei sute de stadii ale amplificării orgasmice!
Sirafa îşi drese glasul şi-şi trecu vîrful limbii peste buze.
— În cazul acesta, te sfătuiesc să te reţii. Nu-ţi da în vileag toate talentele, ca să nu...
Din nou, se uită spre Burzmali.
— De ce nu m-ai prevenit?
— Te-am prevenit.
Lucilla percepu amuzamentul din glasul lui, dar nu se întoarse pentru a avea confirmarea.
Sirafa inspiră şi expiră adânc, de două ori.
— Dacă ţi se vor pune întrebări, să spui că eşti pe cale să dai examenul de avansare în grad. În principiu, asta ar fi de natură să risipească eventualele suspiciuni.
— Şi dacă sunt întrebată în ce constă examenul?
— A, nici o problema. Arborezi un surâs misterios şi nu spui nimic.
— Dar dacă mi se pun întrebări despre acel Ordin al lui Hormu?
— Ameninţi că vei raporta superioarelor dumitale. Orice

întrebări indiscrete ar trebui să înceteze.

— Şi dacă nu încetează?

Sirafa ridică din umeri.

— Inventează orice poveste. Până şi o Dreptvorbitoare s-ar distra auzindu-te cum te eschivezi.

Lucilla păstra o expresie impasibilă în timp ce reflecta asupra situaţiei. Îl auzi pe Burzmali — Skar! — mişcându-se în spatele ei. Nu credea să întâmpine vreo dificultate serioasă în rolul pe care urma să-l interpreteze. Ba, dimpotrivă, considera că ar fi putut să constituie chiar un interludiu amuzant, despre care va putea povesti, mai târziu, la o şuetă în Casa Canonicatului. Observă că Sirafa îi zâmbea din colţul gurii lui Burz... Skar! Se întoarse să-şi privească "clientul".

Burzmali stătea, gol puşcă, lângă masa pe care aranjase în două stive ordonate efectele militare şi hainele ţărăneşti.

— Văd că Skar n-are nimic împotriva preliminariilor acestei misiuni, zise Sirafa arătând cu un gest al mâinii penisul lui în stare de semierecţie. Ei, atunci vă las singuri.

Lucilla o auzi trecând printre firele perdelei argintii. Apoi o podidi dintr-o dată un gând mânios:

Ghola-ul este cel care ar fi trebuit să fie, acum, aici!

Uitarea... aceasta este ursita voastră. Toate vechile lecţii ale vieţii le pierdeţi, le câştigaţi, apoi iarăşi le pierdeţi şi iar le câştigaţi.

LetoII

Vocea de la Dar-es-Balat

"ÎN NUMELE SFÂNTULUI ORDIN şi al indisolubilei sale Comunităţi a Surorilor, prezenta dare de seamă a fost considerată demnă de încredere şi putând să figureze în Cronicile Canonicatului."

Taraza contemplă aceste cuvinte, afişate pe sistemul ei de proiecţie, cu o expresie de lehamite. Lumina dimineţii amesteca reflexe galbene în proiecţie, înceţoşând vag literele şi dând

cuvintelor un aer misterios.

Cu o mişcare furioasă, Maica Superioară îşi împinse scaunul înapoi, se ridică de la masa de lucru şi merse până la o fereastră orientată spre sud. Soarele se afla încă jos şi umbrele erau lungi în curtea interioară.

Va trebui să mă duc acolo eu însămi ?

Era reticentă la acest gând. Locurile acestea îi dădeau atât de mult impresia de... securitate. Era o neghiobie, desigur, ştia asta. Chiar dacă Bene Gesseritul se afla aici de peste paisprezece secole, Planeta Canonicatului nu trebuia considerată niciodată altceva decât un adăpost temporar.

Lăsă mâna stângă pe pervazul lucios al ferestrei. Fiecare geam al acestei încăperi fusese poziţionat astfel, încât să îndrepte atenţia asupra unei privelişti splendide. Prin proporţiile, mobilierul, decoraţia ei, camera reflecta eforturile reunite ale arhitecţilor şi constructorilor, care conlucraseră pentru a le da ocupanţilor un sentiment de confort şi de siguranţă.

Taraza încercă să se scufunde în această impresie de siguranţă, dar nu izbuti.

Discuţiile care tocmai se încheiaseră lăsaseră în odaie un iz de înverşunare, în pofida tonului moderat pe care fuseseră purtate. Consilierele ei se arătaseră de neînduplecat şi (aşa cum era nevoită să recunoască) pe bună dreptate.

Să ne transformăm în misionare ? Şi, pentru tleilaxu ?

Apăsă pe plăcuţa care comanda deschiderea ferestrei. O adiere caldă, înmiresmată de parfumul merilor în floare din livezile învecinate, pătrunse în odaie. Comunitatea Surorilor era mândră de fructele pe care le producea aici, în centrul strategic al imensei sale puteri. Nu existau livezi mai frumoase în nici una dintre Citadelele şi sucursalele Canonicatului ce constituiau vasta reţea întinsă de Bene Gesserit peste majoritatea planetelor ocupate de oameni sub Vechiul Imperiu.

"După roadele lor, îi vei cunoaşte."

Unele vechi religii mai sunt încă izvor de înţelepciune, gândi Taraza.

De la înălţimea ferestrei, putea să vadă întregul cartier sudic al Cetăţii Canonicatului. Umbra oblică a unui turn de pază din apropiere îşi profila contururile neregulate pe terasele şi acoperişurile de dedesubt.

Ori de câte ori se gândea la lumea aceasta, îşi spunea că era

o comunitate incredibil de mică pentru o asemenea concentrare de putere. Dincolo de livezi şi grădini se întindea un eşichier de rezidenţe private, fiecare înconjurată de terenul ei cultivabil, perfect delimitat. Aceste domenii privilegiate aparţineau fie Surorilor pensionare, fie unor familii loiale, alese pe sprânceană. La apus, orizontul era închis de crestele zimţate şi adesea încununate de zăpadă ale munţilor. Spaţioportul se afla la douăzeci de kilometri spre est. În jurul acestui nucleu central al Canonicatului se aşterneau cîmpii întinse, unde păşteau vite dintr-o rasă specială, vite atât de sensibile la mirosurile străine, încât cirezile intrau în panică şi alergau ca lovite de streche la cea mai mică intruziune a unei fiinţe căreia nu-i cunoşteau mirosul.

Conacele centrale, cu terenurile lor împrejmuite, fuseseră amplasate de un Bashar din vremurile de demult în aşa fel încât nimeni nu putea să circule, nici ziua, nici noaptea, pe căile de comunicaţie plate şi sinuoase, fără a fi imediat reperat.

Deşi totul părea dispus la întâmplare, fără vreun plan prestabilit, ordinea era desăvârşită. Ansamblul, îşi spunea Taraza, oglindea întocmai imaginea Bene Gesseritului.

O tuse discretă în spatele ei îi aminti brusc că una dintre Surorile ce ridicaseră în Consiliu argumentele cele mai vehemente aştepta răbdătoare în pragul uşii rămase deschisă.

Aşteaptă decizia mea.

Cucernica Maică Bellonda ceruse "eliminarea fizică imediată a Cucernicei Maici Odrade". Nu se ajunsese la nici o decizie.

De data asta chiar mi-ai făcut-o, Dar. Mă aşteptam să-ţi manifeşti din plin independenţa. Ba chiar doream acest lucru. Dar nu până într-atât!

Bellonda, bătrâna şi grasa Bellonda cea roşie la faţă şi cu privirea glacială, Bellonda cea vestită pentru răutatea ei naturală, voia condamnarea lui Odrade pentru trădare.

"Tiranul ar fi lichidat-o pe loc!" proclamase ea.

Asta să fie tot ce-am reţinut din lecţia lui? se întrebă Taraza.

Bellonda avansase ca argument faptul că Odrade nu era doar o Atreides, ci şi o Corrino. Linia obârşiei sale număra o mulţime de împăraţi, viceregenţi şi guvernanţi puternici.

Cu toată setea de putere pe care o implică asta.

"Strămoşii ei au supravieţuit pe Salusa Secundus!" nu încetase să repete Bellonda. "Oare n-am învăţat nimic din

experienţele noastre genetice?"

Am învăţat să creăm fiinţe ca Odrade, îşi spuse Taraza.

După ce supravieţuise agoniei mirodeniei, Odrade fusese trimisă pe Al Dhanab, un echivalent al Salusei Secundus, pentru a fi condiţionată într-un mediu dintre cele mai severe. Întreaga planetă nu era făcută decât din faleze înalte şi canioane aride, vânturi fierbinţi şi furtuni îngheţate, uscăciune şi umiditate excesive. Locul ideal pentru pregătirea unei persoane menite, poate, să ajungă cândva pe Rakis. În urma unei astfel de condiţionări nu puteau rezulta decât supravieţuitori dârji. Înalta, mlădioasa şi atletica Odrade se număra printre cei mai dârji.

Ce aş putea să fac pentru a salva situaţia?

Cel mai recent mesaj al lui Odrade spunea că orice pace, chiar şi cea milenară pe care o impusese Tiranul, era înconjurată de o aură înşelătoare, ce putea să se dovedească fatală pentru cei care-i acordau prea multă încredere. Aici se aflau, în acelaşi timp, forţa şi slăbiciunea argumentelor invocate de Bellonda.

Taraza întoarse capul spre Bellonda, care aştepta în cadrul uşii.

E mult prea grasă! Parcă ar vrea să ne sfideze cu grăsimea ei!

— Nu putem s-o eliminăm nici pe Odrade, după cum nu putem să eliminăm ghola-ul, spuse Taraza.

Vocea lui Bellonda îi parveni, măsurată şi plină de siguranţă:

— Amândoi au devenit prea periculoşi pentru noi. Uite cum le subminează Odrade prin modul în care îţi relatează despre inscripţiile alea de laSietchTabr!

— Crezi că mesajul Tiranului e de natură să mă submineze, Bell?

— Ştii foarte bine ce vreau să spun. Bene Tleilaxul e lipsit de orice principii morale.

— Nu schimba vorba, Bell. Eşti ca o insectă care zboară din floare în floare. A ce-ţi miroase, la urma urmei?

— A tleilaxu! Au fabricat ghola-ul ăla pentru a sluji propriilor lor scopuri. Iar acum Odrade vrea ca noi să...

— Te repeţi, Bell.

— Tleilaxu folosesc scurtăturile. Punctul lor de vedere asupra geneticii nu are nimic comun cu al nostru. Nu este un punct de vedere uman. Ei *creează* monştri.

— Eşti sigură?

Bellonda înaintă în cameră, ocoli masa şi se opri lângă Taraza, ascunzându-i Maicii Superioare vederea nişei în care se afla bustul lui Chenoeh.

— O alianţă cu preoţii Rakisului, de acord; dar nu cu tleilaxu!

Roba foşni sec când Bellonda gesticulă cu pumnul strâns.

— Bell! Marele Preot eâte acum un Dansator-Faţă. Cu el, adică, eşti dispusă sa faci alianţă?

Bellonda scutură furioasă din cap.

— Cei care cred în Shai-Hulud sunt legiune! Îi găseşte pretutindeni. Care va fi atitudinea lor faţă de noi dacă într-o zi vor afla ce rol am jucat în această farsă?

— Te înşeli, Bell! Am făcut în aşa fel încât doar tleilaxu să fie vulnerabili în afacerea asta. În această privinţă, cel puţin, Odrade are dreptate.

— Nu-i adevărat! Dacă încheiem o alianţă cu ei, suntem la fel de vulnerabile. Vom fi silite să servim interesele Tleilaxului. Va fi mai rău chiar decât lunga subjugare la care ne-a supus Tiranul.

Scânteierea de ură din ochii ei nu-i scăpă lui Taraza. Îi înţelegea însă reacţia. Nici o Cucernică Maică nu putea evoca robia de un fel cu totul aparte pe care o îndurase Comunitatea Surorilor sub domnia împăratului-Zeu, fără a simţi măcar un fior rece. Niciodată Bene Gesseritul, mânat din urmă cu biciul, nu fusese mai puţin sigur de supravieţuirea sa de la o zi la alta.

— Crezi că ne asigurăm aprovizionarea cu mirodenie încheind o alianţă atât de stupidă? întrebă Bellonda.

Mereu acelaşi vechi argument, constata iarăşi Taraza. Fără melanj, fără agonia transformării şale, n-ar fi putut exista Cucernice Maici. Unul dintre obiectivele vizate de târfele din Dispersie era, cu siguranţă, melanjul — mai exact, mirodenia plus modul în care o folosea Bene Gesseritul.

Taraza se întoarse la masa de lucru şi se afundă în caniscaun, lăsându-se pe spate până ce obiectul însufleţit se mulă după formele ei. Era, totuşi, o problemă. O problemă aparte a Bene Gesseritului. În ciuda cercetărilor şi a experimentărilor lor neîncetate, Surorile nu reuşiseră niciodată să descopere un înlocuitor pentru mirodenie. Ghilda Spaţială avea, poate, nevoie de melanj pentru "transă-formarea" Navigatorilor ei, dar aceştia nu erau de neînlocuit. Maşinile ixiene puteau îndeplini funcţia lor. Ixienii şi asociaţii lor erau

competitivi pe pieţele Ghildei. Pentru Ghildă exista o alternativă.

Pe când pentru noi nu există nici una.

Bellonda veni în faţa biroului lui Taraza, îşi sprijini amândoi pumnii pe tăblia lucioasă şi se aplecă pentru a o privi pe Maica Superioară în ochi,

— Şi încă tot nu ştim ce i-au făcut tleilaxu ghola-ului nostru!

— Va descoperi Odrade.

— Ăsta nu e un motiv suficient pentru a-i trece cu vederea trădarea!

Taraza vorbi cu glas liniştit:

— Am aşteptat momentul acesta generaţii după generaţii, şi tu vrei să abandonăm proiectul ăsta uite-aşa!

Taraza lovi uşor cu palma în tăblia biroului.

— Preţiosul proiect rakian nu mai este-proiectul nostru, replică Bellonda. Şi poate că nici n-a fost vreodată.

Concentrându-şi toată puterea facultăţilor sale mintale, Taraza reexamină implicaţiile acestui argument familiar. Problema fusese adusă de mai multe ori pe tapet în cursul disputei aprinse care se încheiase.

Planul referitor la ghola fusese iniţiat, de fapt, de Tiran? În cazul acesta, ce mai puteau face ele acum? Ce *trebuiau* să facă?

Pe tot parcursul lungii dezbateri, raportul prezentat de Minoritate rămăsese prezent în minţile tuturor. Chiar dacă Schwangyu murise, facţiunea ei supravieţuia şi, aşa cum stăteau lucrurile în clipa de faţă, se părea că Bellonda trecuse de acea părete a baricadei. Era cu putinţă ca Bene Gesseritul să fie atât de orb la posibilitatea unui deznodământ fatal? Raportul lui Odrade despre acel mesaj ascuns de pe Rakis putea fi interpretat ca un avertisment rău prevestitor. Odrade subliniase acest lucru descriind felul în care semnalul ei de alarmă lăuntric o pusese în gardă. Nici o Cucernică Maică nu putea să trateze un asemenea lucru cu uşurinţă.

Bellonda îşi îndreptă trupul şi-şi încrucişă braţele pe piept.

— Nu scăpăm niciodată cu totul de învăţăturile pe care le-am primit în copilărie şi nici de vreuna dintre configuraţiile care ne-au format, nu-i aşa?

Era un argument specific conflictelor interne ale Bene Gesseritului. Le reamintea Surorilor de vulnerabilitatea lor particulară.

Suntem o aristocraţie secretă şi descendenţa noastră este

cea care moşteneşte puterea. Da, suntem vulnerabile în această privinţă, iar cel mai bun exemplu este Miles Teg.

Bellonda trase un scaun obişnuit şi se aşeză, pentru a-şi aduce ochii la acelaşi nivel cu ai Maicii Superioare.

— La momentul de apogeu al Dispersiei, rosti ea, am pierdut aproximativ douăzeci la sută din Surorile deficiente.

— Nu nişte deficiente se întorc înspre noi în momentul de faţă!

— Dar Tiranul a prevăzut cu siguranţă că se va întâmpla acest lucru!

— Dispersia a fost obiectivul urmărit de el, Bell. A fost Poteca lui de Aur, supravieţuirea omenirii!

— Dar ştim ce gândea el despre tleilaxu. Ar fi putut să-i extermine şi, totuşi, nu a făcut-o.

— Voia diversitatea.

Bellonda lovi cu pumnul în masă.

— Asta e clar că a obţinut-o!

— Am discutat de o mie de ori toate aceste argumente, Bell, dar tot nu văd nici o cale pentru a scăpa de ceea ce a făcut Odrade.

— Aservirea!

— Nici pomeneală! Am fost noi vreodată total aservite vreunuia dintre împăraţii dinaintea Tiranului? Nici măcar lui Muad'Dib!

— Suntem încă în capcana Tiranului, declară Bellonda. Poţi să-mi spui pentru ce tleilaxu n-au încetat nici o clipă să producă în serie ghola-ul său preferat? Sunt milenii de când ghola-ul ăsta continuă-să iasă din cuvele lor, ca o păpuşă mecanică.

— Crezi că tleilaxu dau şi acum ascultare unei directive secrete a Tiranului? Dacă da, atunci pledezi în favoarea lui Odrade. Situaţia pe care a creat-o ne oferă condiţiile optime pentru elucidarea acestei probleme.

— N-a fost nevoie să le dea nici o directivă! L-a făcut, pur şi simplu, pe acest ghola să devină extrem de atrăgător pentru Bene Tleilax.

— Şi nu pentru noi?

— Maică Superioară, trebuie să ieşim din capcana Tiranului. Fără zăbavă! Şi în modul cel mai radical!

— Eu hotărăsc, Bell. Şi continui să înclin pentru o alianţă prudentă.

— Atunci, măcar să ucidem ghola-ul. Sheeana o să aibă copii. Vom putea...

— Proiectul acesta nu este şi n-a fost niciodată doar un proiect genetic !

— Dar ar putea să devină. Dacă te înşeli în privinţa puterilor preştiente ale Atreizilor?

— Toate sugestiile tale tind să ne îndepărteze de Rakis şi de Bene Tleilax, Bell.

— Comunitatea poate rezista cincizeci de generaţii cu actualele ei rezerve de melanj. Mai mult, chiar, dacă le raţionalizăm.

— Crezi că cincizeci de generaţii înseamnă un timp îndelungat, Bell? Nu-ţi dai seama că tocmai acest gen de atitudine te împiedică să ocupi locul pe care-l ocup eu acum?

Bellonda se ridică împingându-şi în spate scaunul, care scârţâi strident pe podea. Taraza îşi dădu seama că n-o convinsese de nimic. Dacă cineva trebuia eliminat, poate că Bellonda era aceea. Şi unde era ţelul nobil în asta?

— Aşa n-ajungem la nici un rezultat, spuse Taraza. Lasă-mă, te rog.

Rămasă singură, Taraza medită din nou la mesajul lui Odrade. De rău augur. Nu era greu de înţeles de ce Bellonda şi celelalte reacţionau atât de violent. Dar asta dovedea o periculoasă lipsă de control.

Încă n-a venit clipa ca Bene Gesseritul să-şi facă testamentul şi să-şi dicteze ultimele dorinţe.

În mod ciudat, Odrade şi Bellonda împărtăşeau aceleaşi temeri, dar ajunseseră la concluzii radical diferite. În interpretarea dată de Odrade, mesajul găsit în ruinele de pe Rakis conţinea un avertisment vechi de când lumea:

Toate au un sfârşit, odată şi odată.

Îl vom cunoaşte acum şi noi, strivite de hoardele lacome din Dispersie?

Dar secretul cuvelor axlotl era aproape la îndemâna Comunităţii Surorilor.

Dacă izbutim asta, nimic nu ne va mai putea opri!

Privi roată prin încăpere. Întreaga putere a Bene Gesseritului era încă aici. Cetatea Canonicatului rămânea protejată de un zid de non-nave, a cărui poziţie nu figura decât în minţile apărătorilor. Invizibilitatea.

Invizibilitatea temporară! Se mai întâmplau şi accidente.
Taraza îşi îndreptă umerii. *Ia-ţi măsuri de precauţie, dar nu trăi tot timpul în umbra lor, veşnic în defensivă.* Litania împotriva Fricii era un mijloc eficient în lupta cu umbrele.
Dacă ar fi venit din partea oricui altcuiva decât Odrade, mesajul de punere în gardă, cu modul său tulburător de a sugera că Tiranul controla încă Poteca de Aur, ar fi fost mult mai puţin de temut.
Afuristul ăla de talent Atreides!
"O simplă societate secretă şi nimic altceva ?"
Taraza scrâşni din dinţi, înciudată.
"Memoriile nu sunt îndeajuns dacă nu au puterea de a inspira ţeluri nobile!"
Şi dacă era adevărat că sfântul Ordin devenise incapabil să mai audă muzica existenţei?
Blestematul! Tiranul era încă în măsură să ajungă la ele.
Dar ce încearcă să ne spună?
Poteca lui de Aur nu mai putea fi în pericol. Dispersia rezolvase definitiv problema. Specia umană se răspândise în toate direcţiile, ca ţepii unui arici.
Avusese viziunea întoarcerii celor din Dispersie? Fusese în stare să anticipeze ivirea acestui mărăciniş în calea Potecii sale de Aur?
Ştia că vom ajunge să ne îndoim de puterile lui. Ştia!
Taraza se gândi la rapoartele din ce în ce mai numeroase ce semnalau Rătăciţi care se întorceau la obârşie. O uluitoare diversitate de oameni şi de tehnici, precum şi o pregnantă tendinţă spre ezoteric şi impresia vădită de conspiraţie. Non-nave de concepţie originală, arme şi realizări tehnologice de o complexitate stupefiantă. Popoare diferite, moduri de viaţă diferite.
Unele, uimitor de primitive. La suprafaţă, cel puţin.
Şi urmăreau mult mai mult decât melanjul. Lui Taraza nu-i era greu să identifice forma aparte de misticism care-i mâna pe Rătăciţi să revină: "*Vrem să aflăm tainele voastre ancestrale!*"
Cât despre mesajul Onoratelor Matres, acesta era şi mai clar: "*Vom lua ceea ce vrem".*
Şi totul se află în mâinile lui Odrade, gândi Taraza. O avea pe Sheeana. Curând, dacă Burzmali izbândea, avea să-l aibă pe ghola. Îl avea pe Maestrul Maeştrilor tleilaxu. Ar fi putut avea

până şi Rakisul!

Măcar de n-ar fi fost o Atreides!

Taraza aruncă o privire cuvintelor care continuau să danseze deasupra biroului. Era un tabel comparativ între ultimul Duncan Idaho şi toţi cei ucişi, dinaintea lui. Fiecare nou ghola fusese uşor diferit de predecesorii săi. Concluzia era limpede. Tleilaxu încercau să perfecţioneze ceva. Dar ce? Cheia era oare în noul model de Dansatori-Feţe? Nu încăpea nici o îndoială că tleilaxu voiau să pună la punct creaturi polimorfe nedetectabile, imitatori perfecţi, fiinţe mimetice capabile să copieze nu doar înfăţişarea şi amintirile superficiale ale victimelor lor, ci şi identitatea şi gândurile lor cele mai profunde. Ar fi însemnat o formă de nemurire şi mai ispititoare decât cea la care recurseseră până acum Maeştrii tleilaxu. Căci acesta era, fără doar şi poate, obiectivul lor principal.

Propria ei analiză coincidea cu cele ale majorităţii consilierelor ei: un asemenea duplicat ar fi *devenit* cu adevărat persoana pe care ar fi copiat-o. Rapoartele lui Odrade despre Dansatorul-Faţă Tuek erau revelatoare din acest punct de vedere. Nici măcar un Maestru tleilaxu n-ar mai fi fost, probabil, în măsură să-l clintească pe un astfel de polimorf din forma şi comportamentul lui de împrumut.

Şi nici din credinţele lui.

Afurisită Odrade! Îşi adusese Surorile cu spatele la zid. Nu mai aveau altă alegere decât s-o urmeze, iar Odrade ştia asta!

Cum de ştia? Tot graţie acelui talent eratic?

Nu pot să acţionez orbeşte. Trebuie să ştiu ce fac.

Taraza efectuă seria familiară de exerciţii psihosomatice menite să-i reconfere calmul. Nu îndrăznea să ia decizii capitale într-o stare de spirit dominată de sentimentul zădărniciei. Contemplă îndelung bustul lui Chenoeh şi asta o ajută. Se ridică din caniscaun şi reveni la fereastra ei preferată.

Peisajul pe care-l avea în faţa ochilor exercita adesea un efect alinător asupra ei. Distanţele păreau să se schimbe o dată cu mişcarea diurnă a soarelui şi variaţiile cu grijă controlate ale condiţiilor meteorologice.

Simţi cum îi dădea ghes foamea.

Astăzi am să mănânc cu acolitele şi cu Surorile din servicii.

Îi făcea bine, câteodată, să adune în jurul ei tinerele şi să le vadă perpetuând tradiţia meselor în comun, cu orarele lor

imuabile — dimineaţa, amiaza, seara... Era un liant trainic. Da, îi plăcea să le privească. O duceau cu gândul la o maree... evocatoare a unor mişcări profunde, a unor forţe invizibile şi a unor imense puteri, care dăinuiau pentru că Bene Gesseritul găsise căile de contopire cu scurgerea eternă a timpului.

Gândurile acestea avură darul să-i redea echilibrul. Putu să se distanţeze un pic de întrebările care nu-i dădeau pace şi să le examineze fără patimă.

Odrade şi Tiranul aveau dreptate. *Fără un ţel nobil, nu suntem nimic.*

Totuşi, nu se putea trece cu vederea faptul că, pe Rakis, decizii critice erau luate de o persoană marcată de imperfecţiunile genetice recurente care caracterizau neamul Atreides. Odrade manifestase dintotdeauna slăbiciunile tipice ale Atreizilor. De pildă, se arătase mereu extrem de indulgentă faţă de greşelile acolitelor. Era genul de comportament susceptibil să genereze afecţiune.

O afecţiune primejdioasă, de natură a întuneca judecata!

Îi slăbea pe alţii, cărora trebuia mai apoi să li se ceară să-şi răscumpere greşelile. Surori mai severe erau nevoite să se ocupe de acolite şi să le corecteze slăbiciunile. Ce-i drept, atitudinea lui Odrade contribuia la evidenţierea unor astfel de slăbiciuni. Asta nu se putea tăgădui. Poate că aşa judeca şi Odrade.

Când medita în felul acesta, ceva subtil şi profund se schimba în percepţiile lui Taraza. Era forţată să-şi reprime un pregnant sentiment de singurătate. Şi asta o rodea. Melancolia putea să întunece la fel de mult judecata ca şi afecţiunea... sau chiar dragostea. Taraza şi Surorile atente din Celelalte Memorii ale ei atribuiau asemenea reacţii emoţionale unei conştiinţe acute a proprieilor vremelnicii, a propriului lor caracter muritor. Se vedea silită să înfrunte faptul că, într-o zi, nu va mai fi decât un şirag de amintiri în cugetul viu al unei alte persoane.

Amintirile, dar şi descoperirile accidentale, o făcuseră vulnerabilă.. Şi asta, tocmai într-un moment în care avea nevoie de totalitatea resurselor ei!

Dar încă nu-s moartă.

Ştia ce avea de făcut pentru a-şi aduna resursele. Şi cunoştea consecinţele, întotdeauna, după aceste accese de melancolie, redobândea şi mai multă siguranţă asupra vieţii ei şi

a ţelurilor pe care le urmărea. Imperfecţiunile din comportamentul lui Odrade erau o sursă a forţei Maicii ei Superioare.

Odrade ştia asta. Taraza avu un surâs sumbru. Autoritatea Maicii Superioare asupra Surorilor devenea întotdeauna mai puternică după un acces de melancolie. Observaseră şi altele acest lucru, dar numai Odrade ştia şi de furia care punea stăpânire pe Maica Superioară în asemenea momente.

Ca acum!

Taraza îşi dădu seama că se lupta cu germenii chinuitori ai frustrărilor ei.

Odrade avusese mai multe prilejuri să recunoască fără greş adevărata esenţă a comportamentului Maicii Superioare. Acel crâncen urlet de furie împotriva întrebuinţărilor pe care alţii le dăduseră vieţii sale. Puterea acestei furii înăbuşite era redutabilă, chiar dacă nu putea fi niciodată exprimată de o manieră eliberatoare. Această furie nu trebuia lăsată cu nici un chip să se stingă. Dar câtă durere îi provoca! Iar faptul că Odrade ştia făcea durerea şi mai intensă.

Lucrurile acestea îndeplineau, fireşte, oficiul pe care trebuiau să-l îndeplinească. Handicapurile impuse de Bene Gesserit ajutau la dezvoltarea anumitor muşchi mentali. Ele aşterneau, strat după strat, calozităţi ce nu trebuiau niciodată dezvăluite persoanelor din afara Comunităţii . Dragostea era una dintre forţele cele mai periculoase din univers. Trebuiau să se apere de ea cu orice preţ. O Cucernică Maică nu avea voie să se implice în relaţii personale, nici măcar în interiorul Bene Gesse-ritului.

Simulare: Jucăm acel rol care e necesar pentru a ne salva. Bene Gesseritul va dăinui!

Cât timp aveau să rămână aservite, de data aceasta? Încă treizeci şi cinci de secole? Ei bine, ducă-se dracului! Chiar şi treizeci şi cinci de secole nu însemnau decât un provizorat!

Taraza se întoarse cu spatele la fereastră şi la priveliştea ei revigorantă. Se simţea *realmente* revigorată. Forţe noi urcau în ea. Forţa îndestulătoare pentru a o ajuta să depăşească reticenţa insidioasă care o împiedicase să ia decizia esenţială.

Voi merge pe Rakis.

Nu mai putea să ignore sursa acelei reticenţe.

S-ar putea să fiu nevoită să fac ceea ce vrea Bellonda.

Supravieţuirea individului, a speciei şi a mediului înconjurător, iată ce motivează fiinţa umană. De remarcat că ordinea importanţei variază în decursul unei vieţi de om. Ce preocupă mai mult la o vârstă dată? Starea vremii? Digestia ? Dacă sentimentele ei (sau ale lui) sunt într-adevăr sincere? Toate acele dorinţe felurite, pe care carnea este capabilă să le resimtă şi poate spera să le satisfacă. Ce altceva ar putea avea importanţă?

Leto II către Hwi Noree **Vocea de la Dar-es-Balat**

MILES TEG se trezi în întuneric pentru a constata că era purtat pe o targă suplă, împinsă pe suspensii. Strălucirea palidă a câmpului energetic dezvăluia prezenţa micilor globuri de suspensie din jurul trupului său.

Avea un căluş în gură. Mâinile îi erau strâns legate la spate. Nu fusese legat la ochi.

Aşadar, nu le pasă de ce aş putea să văd.

Cine erau cei care-l capturaseră nu-şi putea încă da seama. Mişcările săltăreţe ale siluetelor întunecate din preajma lui sugerau că erau pe cale să coboare o pantă denivelată. O potecă de munte? Targa aluneca lin pe suspensii. Le auzea bâzâitul discret ori de câte ori cei care-l escortau se opreau pentru a depăşi un obstacol mai dificil.

Din când în când, la câte o cotitură, întrezărea licărul unei lumini, în faţă. Într-un târziu, pătrunseră într-o zonă luminată şi se opriră. Teg văzu un licuriglob izolat, la vreo trei metri deasupra solului; era ancorat de un stâlp şi se legăna uşor în briza îngheţată a nopţii. La lumina lui galbenă, desluşi contururile unei barăci în mijlocul unei poieniţe unde zăpada, murdară şi înnoroiată, era plină de urme de paşi. Poieniţa era înconjurată de tufe şi de copaci răzleţi. Cineva trecu fasciculul puternic al unei lanterne peste faţa lui. Nu se auzi nici o vorbă,

dar o mână arătă spre baracă. Teg avusese rareori ocazia să vadă o construcţie atât de dărăpănată. Părea pe punctul de a se prăvăli la cea mai mică atingere. Ar fi pariat că acoperişul era numai găuri.

Din nou, cei care-l însoţeau se puseră în mişcare, împingând targă către baracă. Le examină siluetele în lumina difuză. Feţele erau înfofolite până la ochi în fulare care nu lăsau la vedere nici gura, nici bărbia. Glugi bine strânse ascundeau părul. Hainele, groase şi largi, mascau formele corpului, mai puţin articulaţiile braţelor şi ale picioarelor.

Licuriglobul ancorat de stâlp se stinse.

Cineva deschise uşa barăcii, inundând poiana cu un spot de lumină strălucitoare. Escorta îi făcu vânt înăuntru şi-l lăsă singur. Auzi uşa închizându-se.

După întunericul de afară, lumina din interior era de-a dreptul orbitoare. Teg clipi de mai multe ori până ce ochii i se adaptară. Cu o ciudată senzaţie de dislocare, privi în jurul lui. Se aşteptase ca interiorul barăcii să corespundă înfăţişării ei exterioare, dar se afla într-o încăpere impecabilă; aproape lipsită de mobilier. Nu văzu decât trei scaune, o măsuţă şi... (tresări) o sondă ixiană! Nu-i simţiseră mirosul de shere al răsuflării?

Dacă erau atât de ignoranţi, n-aveau decât să recurgă la sondă. Îi vor provoca suferinţe atroce, dar nu vor scoate nimic din creierul lui.

Ceva ţăcăni în spatele său, apoi auzi mişcare. Trei persoane îşi făcură apariţia în câmpul lui vizual şi se postară la capătul tărgii. Îl priviră în tăcere. Teg îi observă rând pe rând. Cel din stânga sa purta un combinezon închis la culoare, cu revere largi. Era un bărbat cu faţa pătrată pe care Teg o remarcase la mulţi dintre cei născuţi pe Gammu. Ochii, rotunzi şi mici, păreau să privească direct prin Teg. Chipul acela era chipul unui inchizitor, al unui individ pe care suferinţa altora îl lăsa cu totul indiferent. Harkonnenii importaseră, la vremea lor, o mulţime de asemenea indivizi. Erau fiinţe animate de un singur scop, capabile să schingiuiască fără cea mai infimă schimbare a expresiei.

Cel care se afla direct la picioarele lui Teg avea veşminte groase, în negru şi gri, asemănătoare cu cele ale inşilor din escortă, dar gluga era dată pe spate, lăsând la vedere o faţă netedă, sub un păr sur, tuns scurt. Nici faţa, nici hainele nu

dezvăluiau mare lucru. Nu s-ar fi putut spune nici măcar dacă era vorba de un bărbat sau de o femeie. Teg înregistră mental trăsăturile chipului: frunte înaltă, bărbie pătrată, ochi mari, verzi, deasupra unui nas ca o muchie de cuţit, gură mică, strânsă într-o strâmbătură de dispreţ.

Al treilea personaj îi reţinu cel mai mult atenţia. Înalt, era îmbrăcat într-un combinezon negru, elegant, peste care purta o tunică sobră, de asemenea neagră. Hainele aveau o croială impecabilă iar materialul era dintre cele mai scumpe. Nici un ornament, nici un însemn. Bărbat, fără doar şi poate. Arbora un aer plictisit, şi asta îi îngădui lui Teg să-l eticheteze. Faţă îngustă, trufaşă, ochi căprui, buze subţiri. Şi expresia de plictiseală, de cumplită plictiseală! Povestea asta îi răpea din timpul său preţios. Treburi mult mai importante solicitau prezenţa lui altundeva iar ceilalţi doi, aceşti *subalterni,* trebuiau făcuţi să înţeleagă bine acest lucru.

Ăsta, gândi Teg, e *observatorul oficial.*

Fusese trimis aici de stăpânii acestui loc pentru a observa şi a raporta tot ce vede. Unde îi era valijoara? Ahh, da: iat-o, lângă peretele din spatele lui. Valijoarele acestea erau adevărate insigne pentru funcţionarii de felul său. În cursul turului de inspecţie pe Gammu, Teg remarcase funcţionarii şi valijoarele lor, atât la Ysai cât şi în celelalte oraşe ale planetei. Valijoarele erau mici şi înguste. Cu cât funcţionarul era mai important, cu atât mai mică şi mai îngustă era valijoara sa. Cea de aici, de lângă perete, abia dacă ar fi conţinut câteva bobine şi un minuscul ochi com. Un funcţionar ca acesta nu se deplasa nici un pas fără ochiul care îi permitea să comunice cu superiorii săi. Valijoara era foarte mică. Stăpânul ei nu putea fi decât un funcţionar de vază.

Teg se pomeni întrebându-se cum ar fi reacţionat observatorul dacă l-ar fi interpelat în clipa aceasta: "Ce le vei raporta despre calmul meu?"

Dar reacţia era deja înscrisă pe mutra plictisită. Omul n-ar fi catadicsit să răspundă. Nu se afla aici pentru a răspunde. Când tipul ăsta va părăsi încăperea, îşi spuse Teg, va merge cu paşi mari, grăbiţi, cu gândurile deja spre locul în care numai el ştia ce puteri îl aşteptau să le dea raportul. Şi va pleca pocnindu-şi valijoara de picior, pentru a-şi aminti lui însuşi propria sa importanţă şi pentru a le atrage celorlalţi atenţia asupra acestui

simbol al autorităţii sale.

Silueta încotoşmănată de la picioarele lui Teg vorbi cu o voce sigură şi vibrantă, net feminină:

— Vedeţi cum se stăpâneşte şi ne studiază? Tăcerea n-o să-l înfrângă. V-am spus-o de la bun început. Ne pierdem vremea şi n-avem destulă ca s-o irosim cu prostii.

Teg o privi lung. Exista ceva vag familiar în glasul ei. Ceva din tonul constrângător al unei Cucernice Maici. Cum era cu putinţă? Cel ce părea a fi original de pe Gammu dădu din cap.

— Aveţi dreptate, Mater. Dar nu eu sunt cel care ordonă aici.

Mater? repetă în gând Teg. *E un nume sau un titlu?*

Cei doi care vorbiseră se uitară la funcţionar. Acesta se aplecă spre valijoara. din care scoase un mic ochi com. Se întoarse în aşa fel încât ecranul să nu poată fi văzut nici de însoţitorii săi, nici de Teg. Ochiul se aprinse, emiţând o lumină verde care făcu să joace reflexe livide pe chipul observatorului. Zâmbetul său arogant dispăru. Începu să-şi mişte pe tăcute buzele, formând cuvinte doar pentru cel cu care comunica prin intermediul ochiului.

Teg nu lăsă să se vadă că ştia să citească pe buze. Toţi cei formaţi de Bene Gesserit erau capabili să citească după mişcările buzelor, din orice unghi puteau fi ele văzute. Funcţionarul se exprima într-o variantă a vechii limbi galach.

— E într-adevăr Basharul Miles Teg, spunea el. L-am identificat în mod cert.

Lumina verde dansă pe chipul lui în timp ce privea fix ochiul. Cel cu care comunica trebuie că se agita de zor, judecând după jocul luminii. Din nou, buzele funcţionarului se mişcară muteşte:

— Nimeni de aici nu se îndoieşte că a fost condiţionat să reziste la durere şi răsuflarea îi miroase a shere. O să...

Se întrerupse când lumina verde reîncepu să-i danseze pe faţă.

— Nu caut scuze, reluă el, modelând cu grijă cuvintele în vechea galach. Ştiţi foarte bine că vom face tot ce ne stă în putinţă, dar sunt de părere că trebuie folosite în continuare toate celelalte mijloace de descoperire şi capturare a gholâ-ului.

Lumina Verde se stinse.

Funcţionarul agrafă ochiul la centură, se întoarse spre tovarăşii săi şi înclină scurt din cap.

— Sonda T, spuse femeia.

Traseră aparatul deasupra capului lui Teg.

Ei îi spun sondă T, gândi Teg examinând casca pe care o coborau spre capul lui. Obiectul nu purta nici o marcă ixiană.

Teg fu năpădit brusc de o stranie senzaţie de *déjà-vu.* Avea impresia că toate acestea i se întâmplaseră deja de mai multe ori. Senzaţia de *déjà-vu* nu se raporta la un episod unic, ci la recunoaşterea unei situaţii profund familiare: prizonierul şi cei care-l interogau — aceştia trei... sonda... Se simţea năucit. De unde ar fi putut să cunoască un moment ca acesta? Nu folosise personal niciodată o sondă, deşi studiase în amănunţime modul lor de utilizare. Bene Gesseritul recurgea deseori la durere, dar, în asemenea situaţii, prefera să se bizuie pe Dreptvorbitoare. Surorile se fereau să întrebuinţeze echipamente care ar fi putut să le facă prea dependente de furnizorii ixieni. Ar fi fost un semn de slăbiciune din partea lor, o mărturisire a faptului că nu se puteau dispensa de nişte maşini vrednice de dispreţ. Teg bănuise chiar, în atitudinea lor, un fel de efecte întârziate ale Jihadului Butlerian, o revoltă împotriva maşinilor care puteau copia esenţa gândurilor şi a amintirilor unei fiinţe umane.

Déjà-vu!

Logica mentatică nu-i dădea pace: *Cum de mi-e cunoscut momentul acesta*? Ştia foarte bine că nu fusese prizonier niciodată. Până şi ideea era ridicolă, prin inversarea de roluri pe care o sugera. Marele Bashar Miles Teg, prizonier? Aproape că-i venea să zâmbească. Dar impresia pregnantă că toate astea îi erau familiare persista.

După ce-i fixară casca deasupra capului, cei doi începură să-i aplice pe craniu, unul după altul, firele ce făceau ca aparatul să semene cu o meduză. Funcţionarul îi privea cum lucrează, lăsând să se întrevadă doar vagi semne de nerăbdare pe o faţă altminteri imperturbabilă.

Teg continuă să-i observe. Care dintre cei trei avea să joace rolul celui "cumsecade"? Ahhh, da: cea căreia i se spunea Mater, de bună seamă. Fascinant. Era o altă variantă a titlului de Onorată Matre? Dar nici unul din ceilalţi doi nu-i arăta respectul care, după câte ştia Teg despre Rătăciţi, i s-ar fi cuvenit.

Oamenii aceştia erau, totuşi, originari din Dispersie — exceptându-l, poate, pe bărbatul cu faţa pătrată, îmbrăcat în combinezon cafeniu. Teg îşi concentră atenţia asupra femeii. Părul cărunt, tuns perie, privirea calmă şi sigură a ochilor verzi,

depărtaţi, bărbia uşor proeminentă, toate acestea dădeau o impresie de fermitate, de persoană demnă de încredere. Fusese bine aleasă pentru întruchiparea "cumsecădeniei". Chipul ei inspira respectabilitate, dar — remarcă Teg — ascundea şi un fel de rezervă. Era sigur că Mater avea să-l observe cu atenţie pentru a interveni exact la momentul oportun. Fără îndoială, poseda cel puţin nivelul de pregătire al linei Surori Bene Gesserit.

Sau al unei Onorate Matre.

Terminaseră de conectat casca la craniul lui. Cel ce părea originar de pe Gammu trase consola sondei într-un loc în care-i puteau vedea toţi trei ecranul. Teg nu-l vedea.

Femeia îi scoase căluşul. Aşadar, nu se înşelase. Ea avea să-i aducă "alinare" la momentul potrivit. Îşi plimbă limba prin toată gura pentru a-şi regăsi senzaţiile normale. Faţa şi pieptul mai erau încă un pic amorţite de pe urma şocului provocat de paralizatorul care îl doborâse. Cât timp trecuse de atunci? Din fericire, dacă putea să se ia după comunicaţia mută a funcţionarului, Duncan izbutise să scape.

Omul de pe Gammu se întoarse către observator.

— Poţi să începi, Yar, zise funcţionarul.

Yar? se miră Teg. *Curios nume.* Avea aproape p consonanţă tleilaxu. Dar Yar nu era un Dansator-Faţă... nici un Maestru tleilaxu. Era prea înalt pentru un Maestru, şi n-avea stigmatele celuilalt. Formaţia sa Bene Gesserit îl făcea pe Teg să fie sigur de asta.

Yar atinse o clapă de pe consola sondei.

Teg se auzi gemând de durere. Nimic nu-l pregătise pentru ceva atât de intens. Trebuie că-şi reglaseră maşina drăcească la maximum încă de la prima încercare. Neîndoios! Ştiau că aveau de-a face cu un mentat. Un mentat era capabil să facă abstracţie de anumite constrângeri exercitate de carne. Dar asta era prea mult! N-avea scăpare. Durerea îi vibra în tot corpul, ameninţând să-i obnubileze conştiinţa. Cum ar fi putut shere-ul să-l protejeze de aşa ceva?

Durerea se estompă treptat, apoi dispăru, lăsând doar o impresie de palpitaţie.

Şi iar!

Îi dădu brusc în gând că agonia mirodeniei prin care trecea o Cucernică Maică va fi fost o cazană asemănătoare. Cu siguranţă

că nu putea exista durere mai crâncenă. Luptă pentru a rămâne tăcut, dar se auzi iarăşi icnind şi gemând. Toate talentele pe care le dobândise vreodată, atât ca mentat cât şi ca adept Bene Gesserit, intrară în acţiune pentru a-l împiedica să articuleze cuvinte, să implore îndurare, să promită că va spune orice, numai să înceteze supliciul.

Încă o dată, durerea se retrase şi reveni în forţă.

— Destul!

Era glasul femeii. Teg se căzni să-şi aducă aminte numele ei... *Mater?*

Yar vorbi cu voce posacă:

— E îndopat cu shere, cât să-i ajungă pe un an. (Gesticulă spre consolă.) Nimic.

Teg respira sacadat. Durerea era cumplită! Continua să crească, în pofida intervenţiei lui Mater.

— Am spus destul! repetă aceasta ridicând tonul.

Câtă sinceritate! observă uluit Teg. Simţi cum suferinţa dă îndărăt, retrăgându-se încet, ca şi când fiecare nerv i-ar fi fost smuls din trup, ducând cu el o fărâmă din amintirea agoniei.

— Nu facem bine ce facem, spuse Mater. Omul ăsta e...

— E ca orice alt om, zise Yar. Să-i fixez conexiunea specială pe penis?

— Nu atât timp cât mă voi afla eu aici! replică Mater.

Teg aproape că s-ar fi putut lăsa înşelat de sinceritatea ei. Când ultimul firicel de durere îi părăsi carnea, rămase cu impresia că plutea undeva între tavan şi podea. Senzaţia de *déjà-vu* nu dispăruse. El era aici, dar nu aici. Fusese aici, dar nu fusese.

— N-o să le placă dacă dăm greş, spuse Yar. Sunteţi pregătită să le aduceţi la cunoştinţă un nou eşec?

Mater scutură din cap. Se aplecă pentru a-şi aduce faţa în câmpul vizualal lui Teg, printre conductorii încâlciţi ai sondei.

— Bashare, îmi pare rău pentru ceea ce suntem nevoiţi să facem, crede-mă, spuse ea. Eu m-am opus. Te rog. Am oroare de tot ce se întâmplă aici. Spune-ne ceea ce trebuie să aflăm şi dă-mi voie să-ţi uşurez situaţia.

Teg se strădui să-i adreseze un zâmbet. Era, într-adevăr, remarcabilă! Întoarse ochii spre funcţionarul care-l fixa cu privirea.

— Să le spui stăpânilor dumitale, din partea mea, că e foarte

convingătoare în rolul ăsta.
Funcţionarul se făcu negru la faţă.
— Dă-i maximum, Yar, rosti el cu o voce seacă, de tenor, care, spre deosebire de cea a lui Mater, nu denota nici o formaţie specială.
— Vă rog! făcu Mater.
Îşi îndreptă corpul, fără însă a-şi lua ochii de la Teg.
Instructoarele Bene Gesserit îl învăţaseră pe Bashar: "Urmăreşte întotdeauna ochii. Observă cum se modifică distanţa focală. Cu cât aceasta se depărtează, cu atât atenţia se întoarce spre interior."
Teg fixă în mod deliberat nasul lui Mater. Faţa ei nu era urâtă. Mai degrabă distinsă. Se întrebă cum arăta corpul de sub hainele acelea voluminoase.
— Yar! se auzi vocea funcţionarului.
Cel interpelat ajustă comenzile consolei şi apăsă pe un buton.
Durerea care îl năpădi pe Teg eră atât de crâncenă, încât Basharul trebui să admită că, într-adevăr, cea dinainte fusese cu mult inferioară. Dar, cu acest nou val de suferinţă, veni o stranie senzaţie de claritate. Aproape că era în măsură să-şi ia gândurile de la agresiune. Ca şi când durerea ar fi fost pricinuită altcuiva. Descoperise brusc un liman unde puţine lucruri puteau să-l atingă. Durerea exista, atroce chiar. Îi parvenea ca un raport asupra stării senzaţiilor sale. În parte, faptul se datora shere-ului, desigur. O ştia şi era recunoscător.
Vocea lui Mater se amestecă în universul lui interior:
— Cred că riscăm să-l pierdem. Las-o mai moale.
O altă voce îi răspunse, dar sunetul pieri înainte ca Teg să poată distinge cuvintele. Realiză dintr-o dată că percepţiile sale nu mai aveau nici un punct de ancorare. Totul se oprise! Crezu că-şi aude inima bătând nebuneşte de frică, dar nu fu prea sigur. Totul încremenise în nemişcare şi în tăcere, fără nimic împrejur.
Mai sunt încă viu?
Percepu atunci o bătaie de inimă, însă fără a,avea certitudinea că era a lui. *Tum-tum! Tum-tum!* Era o impresie de mişcare, nu de sunet. Nu putea să-i localizeze sursa.
Ce se *întâmplă cu mine?*
Cuvinte înscrise cu alb strălucitor pe fond negru îi apărură în

centrii vizuali:
— Am revenit la o treime.
— Las-o aşa. Să vedem dacă putem să-l citim prin intermediul reacţiilor fizice.
— Poate încă să ne audă?
— Nu în mod conştient.
Nici unul din instructajele la care participase Teg nu menţionase că o sondă putea să-şi îndeplinească funcţia infamă în prezenţa shere-ului. Dar ei numeau asta o sondă T. Ar fi putut reacţiile corpului să-i trădeze gândurile neformulate? Exista un mijloc fizic de a-i fi smulse contra voinţei sale?
Din nou, cuvinte se înscriseră în centrii săi vizuali:
— E încă izolat?
— Absolut.
— Mai bine să fim siguri. Afundă-1 încă un pic.
Teg se sili să-şi înalţe percepţiile deasupra terorii. *Trebuie să rămân stăpân pe mine însumi!*
Ce-ar fi putut să dezvăluie corpul său dacă pierdea contactul cu el? Începea să-şi imagineze cam ce erau pe cale să-i facă şi în mintea lui îşi făcu loc panica. Dar carnea nu o simţea.
Subiectul trebuie izolat. Nu trebuie să găsească nici un loc în care să-şi stabilească identitatea.
Cine spusese asta? Cineva. Senzaţia de *déjà-vu* reveni cu toată intensitatea.
Sunt un mentat, îşi reaminti sieşi. *Mintea mea şi mecanismele ei constituie centrul fiinţei mele.* Poseda amintiri şi o experienţă pe care putea să se sprijine acest centru.
Durerea reveni dintr-o dată. Apoi sunetele. Puternice! Mult prea puternice!
— Aude din nou, făcu vocea lui Yar.
— Cum aşa? se miră funcţionarul.
— Poate c-ai coborât la un nivel prea mic, opină Mater.
Teg încercă să deschidă ochii. Pleoapele nu vrură să-i dea ascultare. Apoi îşi aminti. O numeau sondă T. Nu era un aparat ixian. Era ceva construit în Dispersie. Putea să identifice modul în care îi stăpânea muşchii şi simţurile. Era ca şi când o alta persoană ar fi sălăşluit în trupul lui, cu drept de control asupra reacţiilor sale. Urmări traseele procesului de intruziune mecanică. Era într-adevăr o maşină diavolească! Îi putea ordona să clipească, să gâfâie, să urineze, să tragă vânturi, să

defecheze... Îi putea ordona orice. Putea să comande corpului său ca şi cum gândurile lui n-ar fi jucat nici un rol în propria sa comportare. Era redus la condiţia de simplu observator.

Mirosuri îl asaltară deodată, Duhori pestilenţiale. Nu vru să-şi comande să strâmbe din nas, dar avu acest gând. Era suficient. Miasmele fuseseră produse de sondă. Maşina se juca stimulându-i simţurile, pentru a le învăţa reacţiile.

— Ai destul pentru a-l citi? (Vocea de tenor a funcţionarului.)

— Încă ne aude! (Yar.)

— Darcu' să-i ia de mentaţi! (Mater.)

— Dit, Dat şi Dot, făcu Teg, numind marionetele din spectacolele Circului de Iarna la care asistase în îndepărtata sa copilărie, pe Lernaeus.

— Vorbeşte! (Funcţionarul.)

Teg simţi că maşina îi blochează percepţiile. Yar moşmondea ceva la consola sa. Teg însă ştia că logica sa mentatică îi dezvăluise un lucru vital: cei trei erau marionete. Numai mânuitorii aveau importanţă. După cum se mişcau marionetele, se putea spune ce făceau mânuitorii.

Sonda îşi continua intruziunea. În pofida forţei exercitate, Teg îşi simţi percepţiile ajustându-se după maşină. Maşina învăţa despre el, dar şi el învăţa despre ea.

Acum înţelegea. Întregul său spectru senzorial putea fi copiat în sonda T şi pus la păstrare, la dispoziţia lui Yar. În Teg exista un lanţ de reacţii organice. Maşina era capabilă să le calchieze, ca şi când ar fi fabricat o dublură a lui. Shere-ul şi rezistenţa sa de mentat le interziceau scotocitorilor accesul în memoria lui, dar orice altceva putea fi reprodus.

Maşina nu va gândi la fel ca mine, se linişti Teg.

Ea nu va avea nici nervii, nici carnea lui. Nu va avea amintirile şi experienţele lui. Maşina nu se născuse dintr-o femeie. Nu părăsise căldura unui pântec uman pentru a ieşi la iveală în acest univers mirific.

Într-un colţişor al spiritului său conştient, Teg înfipse un steguleţ, menit să-i atragă atenţia că această observaţie dezvăluia ceva despre ghola.

Duncan a fost decantat într-o cuvă axlotl.

Observaţia aceasta îi parveni împreună cu o subită muşcătură acidă pe vârful limbii.

Iar sonda?!

Teg se lăsă purtat printr-o mulţime de percepţii simultane. Urmărea procesele sondei T, continua să exploreze observaţia cu privire la ghola şi, în acelaşi timp, era atent la Dit, Dat şi Dot. Cele trei marionete erau ciudat de tăcute. Da; aşteptau ca sonda lor T să-şi termine treaba.

Ghola-ul: Duncan era o extensie realizată pe baza unor celule care se născuseră *cu adevărat* dintr-o femeie impregnată de un bărbat.

Maşină şi ghola!

Observaţie: *Maşina nu poate să împărtăşească această experienţă a naşterii, decât într-un mod îndepărtat şi indirect, care pierde, în mod inevitabil, nuanţele personale importante.*

Exact cum pierdea, în clipa de faţă, multe alte lucruri din el.

Sonda T reîncepu să-i-inducă mirosuri. Cu fiecare nouă senzaţie olfactivă indusă, amintirile îşi dezvăluiau prezenţa în memoria lui Teg. Era conştient de viteza ameţitoare cu care opera sonda T, însă propriile sale percepţii rămâneau undeva în afara acestei explorări năvalnice, îngăduindu-i să se refugieze, oricât de mult ar fi dorit, înlăuntrul amintirilor astfel evocate.

Iată!

Asta era ceara fierbinte care-i stropise mâna stângă pe când avea doar paisprezece ani şi era elev la şcoala Bene Gesserit. Îşi amintea sălile de cursuri şi laboratoarele ca şi când unica existenţă pe care o cunoscuse se desfăşura acolo chiar în clipa asta. *Şcoala de pe lângă Casa Canonicatului.* Simplul fapt că fusese admis aici îi spunea lui Teg că în venele lui curgea sîngele Sionei. Nici un preştient nu-i putea lua urma.

Vedea laboratoarele şi simţea mirosul de ceară, un compus de esteri artificiali şi produsul natural al albinelor pe care le creşteau Surorile ratate şi ajutoarele lor. Îşi concentră amintirile asupra unui moment în care stătuse să observe albinele şi apicultoarele la lucru în livezile de meri.

Mecanismele structurii sociale a Bene Gesseritului păreau atât de complicate, până ce ajungeai să vezi necesităţile vitale: hrana, îmbrăcămintea, căldura, comunicarea, educaţia, apărarea împotriva duşmanilor (ca anexă a instinctului de supravieţuire). Continuitatea Bene Gesseritului cerea, pentru a fi înţeleasă, o anumită adaptare. Comunitatea nu procrea pentru binele omenirii în general. Nu exista implicare rasială nesupravegheată! Comunitatea procrea pentru a-şi extinde

propriile sale puteri, pentru a asigura dăinuirea Bene Gesseritului, considerând că acesta era un serviciu suficient pe care îl făceau umanităţii. Poate că şi era. Motivaţia reproducerii avea rădăcini adânci iar Comunitatea Surorilor nu lăsa nimic nedesăvârşit.

Un nou miros îl asalta.

Recunoscu izul de lână udă al hainelor sale în clipa în care intra în modulul de comandă, după Bătălia de pe Ponciard. Mirosul îi umplea nările, amestecându-se cu cel de ozon al instrumentelor şi cu transpiraţia celorlalţi ocupanţi ai modulului. *Lâna!* Surorile găsiseră întotdeauna un pic ciudată această preferinţă a lui pentru materialele naturale, în detrimentul fibrelor sintetice produse în fabricile captive.

După cum nu-i plăceau nici caniscaunele.

Detest mirosurile asupririi de orice fel.

Marionetele astea — Dit, Dat şi Dot — îşi dădeau seama cât de asuprite erau?

Logica mentatică îi adresă un rânjet batjocoritor. Hainele de lână nu erau produse, şi ele, în fabrici captive?

Nu era acelaşi lucru.

O părticică din el apăra argumente contrare. Materialele sintetice puteau fi stocate pe o perioadă de timp aproape nelimitată. Câtă vreme se păstraseră ele, de pildă, în containerele anentropice din non-globul Harkonnen?

"Prefer, totuşi, lâna şi bumbacul!"

N-ai decât.

"Dar de unde această preferinţă?"

E o prejudecată Atreides. Ai moştenit-o.

Teg alungă diversele mirosuri şi se concentră asupra mişcării globale a sondei agresive. Constată dintr-o dată că era capabil să devanseze maşina. De parcă şi-ar fi descoperit un nou muşchi. Începu să-l exerseze, încordându-l, pe când continua să exploreze amintirile induse, în căutarea unor informaţii utile.

Stau aşezat în pragul casei mamei mele, pe Lernaeus.

Teg făcu abstracţie de o parte a percepţiilor sale pentru a observa scena. Vârsta: doisprezece ani. Stă de vorbă cu o tânără acolită Bene Gesserit care face parte din suita unei Persoane Importante. Acolita e o fată mărunţică. Are părul blond-roşcat şi o faţă de păpuşă. Nas cârn, ochi verzi-cenuşii. P.I. este o Cucernică Maică în robă neagră şi, după toate

aparenţele, foarte bătrână. A dispărut în interiorul casei, împreună cu mama lui. Acolita, pe care o cheamă Carlana, îşi încearcă talentele precare pe mezinul casei.

Înainte de a apuca să spună douăzeci de vorbe, Miles Teg i-a şi ghicit intenţiile. Carlana încearcă să-i stoarcă informaţii! Era una dintre primele lecţii de prefăcătorie delicată pe care le învăţase de la mama lui. Pentru că existau, într-adevăr, destui inşi care ar fi putut trage de limbă un băieţel ce trăia în casa unei Cucernice Maici, în nădejdea să obţină vreo informaţie vandabilă. Se putea conta întotdeauna pe o piaţă pentru informaţii despre Cucernicele Maici.

Mama sa îi explicase: "Începe prin a-i cântări pe cei ce te iscodesc, apoi acordează-ţi răspunsurile la slăbiciunile lor". Treaba asta n-ar fi dat nici un rezultat, fireşte, cu o Cucernică Maică desăvârşită. Însă cu o acolită, şi mai ales cu asta...

De ochii lui Carlana, afişează o atitudine de reticenţă timidă. Carlana are o părere exagerat de bună despre propriul ei şarm. El îi îngăduie să-i înfrângă reticenţa, după ce a lăsat-o să-şi etaleze toate talentele în materie de convingere. Apoi îi serveşte o porţie de minciuni de pe urma cărora, dacă le va repeta vreodată venerabilei P.I. din spatele uşii închise, se va alege la sigur cu o săpuneală zdravănă, dacă nu cumva cu ceva şi mai usturător.

Cuvinte dinspre Dit, Dat şi Dot.

— Cred că-l avem acum.

Teg a recunoscut vocea lui Yar, care l-a smuls din vechile amintiri.

"Acordează-ţi răspunsurile la slăbiciunile lor".

Cuvintele răsună în mintea lui Teg cu vocea mamei sale.

Marionete.

Mânuitori de marionete.

Funcţionarul:

— Întreabă simularea unde l-au dus pe ghola.

Linişte, apoi un bâzâit slab.

— Nu recepţionez nimic. (Glasul lui Yar.)

Teg le aude vocile cu o acuitate dureroasă. Îşi sileşte ochii să se deschidă, în pofida comenzii contrare a sondei.

— Atenţie! exclamă panicat Yar.

Trei perechi de ochi îl fixează pe Teg. Ce lente le sunt mişcările! Dit, Dat şi Dot... Pleoapele lor clipesc... clipesc... cu un

interval de cel puţin un minut între două clipeli. Yar începe să întindă mâna spre consola lui. Degetelor sale le va trebui o săptămână ca să ajungă la destinaţie.

Teg pipăie legăturile care-i strîng braţele şi încheieturile mâinilor. Frânghie obişnuită! Fără să se pripească, îşi răsuceşte degetele până ajung în contact cu nodurile. Acestea se desfac, mai întâi încet, apoi desprinzându-se dintr-o dată. Teg trece la chingile late care-l ţin prins de targă. Cu ele e şi mai uşor. Simple închizătoare cu arc. Mâna lui Yar n-a parcurs nici măcar un sfert din drumul către consolă.

Dit... Dat... Dot.

Cele trei perechi de ochi încep să manifeste o uşoară surprindere.

Teg se eliberează de firele de meduză ale sondei. *Pop-pop-pop!* Ventuzele conductorilor zboară cât colo. Cu mirare, observă un început lent de sângerare pe dosul mâinii drepte, în locul în care s-a zgâriat când a măturat contactele sondei.

Proiecţie mentat: *Mă mişc cu o viteză periculoasă.*

Dar a şi sărit de pe targă. Funcţionarul face un gest lent... foarte lent... spre un buzunar al tunicii unde se observă o umflătură. Muchia mâinii lui Teg îi zdrobeşte gâtul. Funcţionarul nu se va mai atinge niciodată de micul laser pe care-l poartă întotdeauna asupra sa. Mâna lui Yar încă tot n-a depăşit o treime din distanţa care o desparte de consolă. În ochii lui însă se citeşte acum clar surprinderea. Teg se îndoieşte că omul apucă să zărească măcar mâna care îi rupe vertebra cervicală. Mater este ceva mai rapidă. Piciorul ei stâng se îndreaptă spre locul unde s-a aflat Teg cu o fracţiune de secundă mai înainte. Prea încet! Capul lui Mater e dat pe spate, expunând beregata loviturii ca de satâr a mâinii lui Teg.

Ce încet se prăbuşesc cele trei trupuri!

Ţeg deveni brusc conştient că era lac de sudoare. Dar n-avea timp să-şi bată capul cu asta.

Am ştiut exact ce mişcări au de gând să facă înainte de-a apuca să le facă! Ce mi s-a întâmplat?

Proiecţie mentat: *Agonia sondei m-a propulsat la un nou nivel de capacitate.*

O senzaţie acută de foame îl făcu să-şi dea seama de energia pe care o cheltuise. Alungă senzaţia şi se simţi revenind la o cadenţă normală. Trei bufnituri surde succesive: trupuri

căzând pe podea.

Teg examină consola sondei. Categoric nu era vorba de un produs ixian. Comenzile însă erau similare. Scurtcircuită sistemul de memorizare, ştergându-i conţinutul.

Iluminatul încăperii?

Întrerupătoarele erau lângă uşa de la intrare. Stinse toate luminile şi inspiră adânc de trei ori. Un vârtej înceţoşat ţâşni în noaptea care învăluia baraca.

Cei care-l aduseseră aici, vârâţi în veşmintele lor groase menite să-i apere de gerul iernii, abia dacă apucară să se întoarcă în direcţia ciudatului zgomot înainte ca vârtejul să-i culce la pământ.

De data aceasta, Teg izbuti să revină la cadenţa normală ceva mai repede. Lumina stelelor îi îngădui să observe o potecă îngustă ce cobora printr-un hăţiş de tufe. Alunecând şi derapând prin zăpada amestecată cu noroi, găsi destul de iute mijlocul de a-şi menţine echilibrul anticipând terenul. Fiecare pas atingea exact locul pe care voia el să-l atingă. Curând ajunse într-un spaţiu degajat, de unde priveliştea se deschidea asupra unei văi largi.

Văzu luminile unui oraş, cu marele dreptunghi negru al unei construcţii gigantice în apropierea zonei centrale. Cunoştea acest loc: Ysai. Acolo se aflau mânuitorii dg marionete.

Iar eu sunt liber!

Un om şedea, în fiecare zi, în dreptul unui gard înalt de lemn, privind prin îngusta crăpătură verticală din locul unde lipsea o stinghie. Zilnic, un măgar sălbatic al deşertului trecea prin faţa gardului, de partea cealaltă a crăpăturii. Mai întâi botul, apoi capul, apoi picioarele dinainte, spinarea lungă şi cafenie, picioarele dinapoi şi, în sfârşit, coada. Într-o bună zi, omul sări în picioare şi, cu ochii strălucind de bucuria descoperirii, strigă spre toţi cei ce puteau să-l audă: E limpede! Botul

pricinuieşte coada!
Snoavele Înţelepciunii Ascunse
Istoria Orală a Rakisului

ÎN MAI MULTE RÂNDURI, de când venise pe Rakis, Odrade se pomenise năpădită de amintirea acelui vechi tablou care atârna la loc de cinste pe peretele camerei lui Taraza din Casa Canonicatului. Ori de câte ori se ivea amintirea, îşi simţea degetele vibrând la contactul cu penelul. Nările i se dilatau la mirosul uleiurilor şi al pigmenţilor. Emoţiile ei asaltau pânza. Şi, de fiecare dată, Odrade îşi revenea din această evocare îndoindu-se şi mai mult că Sheeana era pânza ei.

Care dintre noi o pictează pe cealaltă?

Lucrul se întâmplase din nou în această dimineaţă. Era încă întuneric dincolo de zidurile mansardei pe care o împărţea cu Sheeana în clădirea cea mai înaltă a Citadelei Takiene. O acolită intrase în vârful picioarelor şi o trezise pe Odrade pentru a o anunţa că Taraza urma să sosească nu peste mult timp. De cum ridicase ochii spre chipul abia luminat al acolitei cu părul negru, Odrade fusese străfulgerată de obsedanta imagine-amintire.

Cine dintre noi creează cu adevărat pe altcineva ?

— Pe Sheeana mai las-o să doarmă un pic, spuse Odrade înainte de a-i îngădui acolitei să se retragă.

— Doriţi să luaţi micul dejun înainte de sosirea.Maicii Superioare? întrebă fata.

— Vom aştepta să vedem care e şi dorinţa ei.

Odrade se sculă, îşi făcu repede toaleta şi îmbrăcă roba ei neagră cea mai bună. Apoi se duse la fereastra dinspre răsărit a salonului şi privi în direcţia spaţioportului. Mai multe lumini în mişcare proiectau un halou difuz pe cerul cenuşiu. Aprinse toate licurigloburile din încăpere pentru a îmblânzi priveliştea exterioară. Globurile tiglindite în plazul blindat al ferestrei deveniră constelaţii aurii. Îşi văzu propriul chip, translucid, cu trăsăturile marcate de oboseală.

Ştiam c-o să vină.

Chiar în clipa în care gândea asta, soarele se ivi deasupra orizontului înceţoşat de praf, ca o minge portocalie ridicată de un copil. Imediat se făcu simţit şi valul de căldură pe care atâţia observatori îl remarcaseră la Rakis. Odrade întoarse spatele ferestrei la timp pentru a vedea deschizându-se uşa salonului.

Taraza îşi făcu intrarea, în foşnetul aspru al robei. O mână închise uşa în spatele ei, lăsându-le singure. Maica Superioară înaintă spre Odrade, cu gluga neagră, ridicată, încadrându-i faţa. Nu era un spectacol prea liniştitor.

Observând tulburarea lui Odrade, Taraza se grăbi să profite.

— Ei bine, Dar, iată-ne, în cele din urmă, întâlnindu-ne ca două străine.

Efecful cuvintelor ei o surprinse pe Odrade. Interpretă corect ameninţarea, dar teama o părăsi, ca apa vărsată dintr-un urcior. Pentru prima oară în viaţa ei, Odrade identifică momentul exact în care traversa o linie de demarcaţie. Era o linie căreia puţine dintre Surorile ei, îşi spunea ea, îi bănuiau existenţa. În chiar clipa în care o depăşi, îşi dădu seama că ştiuse dintotdeauna unde se afla această linie şi ce era de partea cealaltă: un loc prin care pătrundea brusc în vid, plutind liber. Nu mai era vulnerabilă. Putea fi ucisă, dar nu înfrântă.

— Prin urmare, s-a terminat cu Dar şi Tar, spuse.

Taraza percepu tonalităţile incisive, lipsite de orice inhibiţie, din glasul lui Odrade, şi le interpretă drept siguranţă de sine.

— Poate că nici n-au existat vreodată Dar şi Tar, rosti ea cu voce glacială. Văd că eşti convinsă c-ai fost extrem de abilă.

Bătălia a început, îşi spuse Odrade, *dar nu mă aflu pe direcţia ei de atac.*

— Opţiunile diferite de alianţa cu Tleilaxul erau inacceptabile, zise ea cu voce tare. Mai cu seamă în măsura în care am reuşit să înţeleg ce urmăreai cu adevărat în ceea ce ne priveşte.

Taraza se simţi deodată foarte obosită. Călătoria fusese lungă, în pofida salturilor de la un pliu spaţial la altul ale non-navei care o adusese. Organismul ştia întotdeauna când era smuls din ritmurile sale familiare. Alese din ochi un divan moale şi se aşeză, cu un oftat de uşurare.

Odrade recunoscu starea de epuizare în care se afla Maica Superioară şi resimţi numaidecât un sentiment de simpatie. Redeveniseră, dintr-o dată, două Cucernice Maici confruntate cu aceleaşi probleme.

Taraza, evident, observă schimbarea. Bătu încetişor cu palma pe o pernă de lângă ea şi o aşteptă pe Odrade să se aşeze. Apoi spuse:

— Trebuie să apărăm Comunitatea. Este singurul lucru care

contează.

— Negreşit.

Taraza privi ţintă trăsăturile familiare ale lui Odrade. *Da, şi ea e istovită.*

— Ai fost tot timpul aici, zise. Ai avut contacte cu oamenii, cunoşti problema în amănunţime. Vreau... nu, Dar, *am nevoie* să cunosc punctul tău de vedere.

— Tleilaxu dau impresia unei cooperări depline, spuse Odrade, însă ascund ceva. Am început să-mi pun unele întrebări extrem de tulburătoare...

— De pildă?

— Dacă faimoasele lor cuve axlotl nu sunt în realitate... cuve?

— Ce vrei să spui?

— Comportamentul lui Waff mă duce cu gândul la acele familii care încearcă să ascundă un copil anormal sau un unchi mai într-o ureche. Pot să jur că e stingherit ori de câte ori vine vorba de cuve.

— Dar ce ar putea să...

— Mame-substituente.

— Dar asta ar însemna că...

Taraza tăcu brusc, năucită de perspectivele pe care le deschidea această ipoteză.

— Cine a văzut vreodată o femelă tleilaxu? întrebă Odrade.

În mintea lui Taraza se iviră o sumedenie de obiecţii.

— Bine, dar... gradul de precizie chimică... necesitatea limitării stricte a variabilelor...

Se întrerupse, îşi dădu gluga pe spate şi-şi scutură părul.

— Ai dreptate, rosti apoi. Trebuie să punem totul sub semnul întrebării. Totuşi, ceea ce-mi spui... treaba asta... e ceva monstruos!

— Waff încă tot nu spune întregul adevăr despre ghola-ul nostru.

— Ce spune?

— Nimic în plus faţă de ce am menţionat deja în raportul meu: că e o variantă a originalului Duncan Idaho, întru totul corespunzătoare cerinţelor prana-bindu specificate de noi.

— Asta nu explică motivul pentru care au ucis sau au încercat să ucidă achiziţiile noastre anterioare.

— Jură, cu jurământul sacru al Marii Credinţe, că au acţionat

astfel deoarece le-a fost ruşine că primii unsprezece ghola nu au îndreptăţit aşteptările.

— Cum puteau şti ei asta? Dă de înţeles că au spioni printre...

— Jură că nu. L-am acuzat de acelaşi lucru şi mi-a răspuns că un ghola cu adevărat izbutit ar crea cu siguranţă o agitaţie vizibilă în Comunitatea noastră.

— Ce agitaţie vizibilă? Ce vrea să...

— Refuză să spună mai mult. Se refugiază de fiecare dată în spatele declaraţiei că toate obligaţiile lor contractuale au fost respectate. Unde e ghola-ul, Tar?

— Ce?...Oh! Pe Gammu.

— Circulă zvonul că...

— Burzmalie stăpân pe situaţie.

Taraza strânse cu putere din buze. Spera ca afirmaţia ei să fie adevărul. Ultimul raport pe care-l primise nu-i dăduse prea multe motive de încredere.

— E clar că aţi dezbătut în Consiliu perspectiva necesităţii de a ucide ghola-ul, spuse Odrade.

— Nu numai ghola-ul!

Odrade zâmbi.

— Aşadar e adevărat că Bellonda vrea eliminarea mea definitivă.

— De unde ai...

— Amiciţiile pot fi un bun foarte preţios câteodată, Tar.

— Păşeşti pe un teren periculos, Cucernică Maică Odrade.

— Dar am grijă să nu mă împiedic, Maică Superioară Taraza. Şi mă frământă gânduri dintre cele mai serioase în legătură cu dezvăluirile lui Waff despre acele Onorate Matres.

— Împărtăşeşte-mi şi mie câteva dintre aceste gânduri.

Glasul lui Taraza răsună cu o fermitate implacabilă.

— Să nu ne amăgim, rosti Odrade. Talentele lor sexuale le depăşesc cu mult pe cele ale Impregnatoarelor noastre.

— Târfe!

— De bună seamă. Îşi folosesc talentele de o manieră ce se va întoarce, în mod fatal, împotriva lor şi împotriva altora. S-au lăsat orbite de propria lor putere.

— Astea sunt gândurile serioase care te frământă?

— Spune-mi, Tar, pentru ce crezi tu că au atacat şi au nimicit ele Citadela noastră de pe Gammu?

— Nu încape nici o îndoială că ţinta lor era ghola-ul. Voiau să-l captureze sau să-l ucidă.

— De ce ar fi asta atât de important pentru ele?

— Ce încerci să insinuezi?

— Nu cumva "târfele" au acţionat în temeiul unor informaţii obţinute de la tleilaxu? Tar, dacă modificarea secretă pe care Waff şi ai săi au introdus-o în ghola-ul nostru este de natură să facă din el echivalentul masculin al unei Onorate Matre?

Taraza duse brusc mâna la gură, apoi o coborî repede, dându-şi seama ce dezvăluia gestul ei. Prea târziu, desigur. Dar nu conta. Erau, încă, două Cucernice Maici aflate de aceeaşi parte a baricadei.

— Iar noi, reluă Odrade, i-am ordonat lui Lucilla să-l facă irezistibil majorităţii femeilor.

— De cât timp tratează tleilaxu cu târfele? întrebă Taraza.

Odrade ridică din umeri, apoi spuse:

— Mai degrabă ar fi de întrebat de cât timp tratează cu propriii lor Rătăciţi întorşi din Dispersie. Vorbind de la tleilaxu la tleilaxu, se pot dezvălui multe secrete.

— E o proiecţie pentru care meriţi felicitări, spuse Taraza. Ce coeficient de probabilitate îi acorzi?

— Ştii asta la fel de bine ca mine. Aşa s-ar explica multe lucruri.

Taraza tăcu o clipă, apoi întrebă:

— Şi cum consideri acum alianţa pe care ai încheiat-o cu tleilaxu?

— Mai necesară decât oricând. Trebuie să ne aflăm în interiorul conflictului, acolo unde putem să influenţăm părţile adverse.

— E o monstruozitate! izbucni Taraza.

— Poftim?

— Ghola-ul ăsta e ca un dispozitiv de înregistrare sub formă umană, pe care l-au implantat în mijlocul nostru. Dacă tleilaxu reuşesc să pună mâna pe el, vor afla o grămadă de lucruri despre noi.

— Ar fi o stângăcie din partea lor.

— Dar tipică modului lor de a acţiona!

— Sunt de acord că există şi alte implicaţii în ceea ce priveşte situaţia noastră, zise Odrade. Dar considerentele acestea nu fac decât să mă convingă şi mai mult că nu ne

putem încumeta să ucidem ghola-ul până ce nu-l vom fi supus unui examen amănunţit.

— S-ar putea să fie deja prea târziu! Fi-ţi-ar afurisită alianţa asta, Dar! Ne-ai legat de ei... Şi pe ei de noi, iar acum nimeni nu îndrăzneşte să se desprindă.

— Nu asta-i alianţa perfectă?

Taraza oftă.

— Când ar urma să le dăm acces la arhivele noastre genetice?

— Cât mai curând. Waff mă zoreşte.

— Deci, vom avea şi noi acces la... cuvele lor axlotl?

— Bineînţeles; e condiţia pe care am pus-o. Deşi cu reticenţă, a căzut de acord.

— Fiecare îşi vâră mâna tot mai adânc şi mai adânc în buzunarul celuilalt, mormăi Taraza.

— O alianţă perfectă, cum bine am spus, rosti Odrade cu tonul cel mai inocent.

— Fire-ar să fie afurisită de treabă! mârâi Taraza. Şi Teg care i-a redeşteptat ghola-ului memoria originală!

— Dar a reuşit Lucilla să...

— Nu ştiu!

Cu un aer mohorât, Taraza îi rezumă lui Odrade conţinutul ultimelor rapoarte primite de pe Gammu: Teg şi ceilalţi fuseseră descoperiţi, dar nu se ştia mare lucru despre ei, iar Lucilla nu transmisese nici un mesaj; se lucra la recuperarea şi scoaterea lor de pe planetă.

Propriile ei cuvinte produseră în cugetul lui Taraza o imagine neliniştitoare. Ce era, de fapt, ghola-ul ăsta? Ştiuseră dintotdeauna că Duncanii nu erau ghola obişnuiţi. Dar acum, cu performanţe neuromusculare mult îmbunătăţite, plus acel factor necunoscut introdus de tleilaxu... Era ca şi când ai fi mânuit un ciomag aprins. Ştiai că ar putea fi nevoie să foloseşti ciomagul pentru a-ţi apăra viaţa, dar flăcările se apropiau cu o iuţeală înspăimântătoare.

Odrade întrebă pe un ton meditativ:

— Ai încercat vreodată să-ţi imaginezi ce va fi simţind un ghola când se trezeşte dintr-o dată într-un corp nou-nouţ?

— Cum? Ce vrei să...

— Să-ţi dai seama că trupul tău a renăscut din celulele unui cadavru... Să-ţi aminteşti de propria ta moarte...

— Duncanii n-au fost niciodată oameni obişnuiţi.
— Acelaşi lucru s-ar putea spune şi despre Maeştrii tleilaxu.
— Ce insinuezi iarăşi?
Odrade îşi scărpină fruntea, îngăduindu-şi un răgaz pentru a-şi revizui gândurile. Era atât de greu, cu cineva care refuza orice formă de afecţiune, cu cineva care respingea totul dintr-o furie profund înrădăcinată. Taraza n-avea nici un fel de simţ al... al *empatiei.* Nu era în stare să se transpună în carnea şi simţămintele altora, decât, poate, dacă ar fi fost vorba de un exerciţiu de logică abstractă.
— Deşteptarea unui ghola trebuie să fie o experienţă cutremurătoare, spuse Odrade lăsând mâna jos. Cu siguranţă că numai cei dotaţi cu o extraordinară rezilienţă mentală îi pot supravieţui.
— Am presupus dintotdeauna că Maeştrii tleilaxu sunt mai mult decât ceea ce par a fi.
— Şi Duncanii?
— Şi ei, de bună seamă. Altminteri de ce ar fi continuat Tiranul să-i cumpere, unul după altul, de la tleilaxu?
Înţelegând că discuţia nu duce nicăieri, Odrade spuse:
— Duncanii le-au fost întotdeauna cu desăvârşire loiali Atreizilor, şi nu trebuie să uităm că eu sunt o Atreides.
— Crezi că loialitatea îl va ataşa de tine?
— Mai ales dacă Lucilla a...
— Asta ar putea să fie mult prea periculos!
Odrade se afundă în colţul divanului. Taraza voia certitudini. Iar diferitele vieţi ale acestui ghola în serie erau ca melanjul — prezentau gusturi diferite, în funcţie de contextul lor. Cum puteau fi sigure de ghola-ul lor?
— Tleilaxu vor să ajungă la forţele care au produs Kwisatz Haderachul nostru, murmură Taraza.
— Crezi că ăsta-i motivul pentru care îi interesează arhivele noastre genetice?
— Nu ştiu! Fire-ai afurisită, Dar! Nu-ţi dai seama ce ai făcut?
— Cred că nu aveam de ales.
Taraza arboră un surâs rece. Odrade jucă admirabil, dar trebuia pusă la locul ei.
— Crezi că eu aş fi procedat la fel? întrebă.
Tot nu înţelege ce mi s-a întâmplat, gândi Odrade. Taraza se aşteptase, ce-i drept, ca docila ei Dar să dea dovadă de

independenţă, însă amploarea acestei independenţe zdruncinase Consiliul. Maica Superioară refuza însă să vadă propria ei contribuţie la ceea ce se întâmplase.

— Practica obişnuită, rosti Odrade.

Cuvintele ei avură asupra lui Taraza efectul unei palme în plină figură. Numai antrenamentul sever al unei întregi vieţi petrecute în slujba Bene Gesseritului o împiedică s-o lovească violent pe Odrade.

Practica obişnuită!

De câte ori nu denunţase Taraza însăşi acest lucru ca o permanentă sursă de iritare, ca o întărâtare constantă a furiei sale cu atâta trudă înfrânate! Odrade o auzise de nenumărate ori.

Odrade o cită, în clipa aceea, pe Maica Superioară:

— "Nu există nimic mai periculos decât o practică obişnuită. Duşmanii pot desluşi în ea o schemă de comportament pe care s-o folosească împotriva voastră."

— Este o slăbiciune, într-adevăr, spuse Taraza de parcă vorbele i-ar fi fost smulse.

— Duşmanii noştri credeau că ne cunosc dinainte reacţiile, zise Odrade. Tu însăţi, *Maică Superioară,* ai crezut că ştii în ce limite voi acţiona. Ţi-ai închipuit că sunt ca Bellonda, despre care ştii ce are să spună înainte chiar de-a deschide gura.

— A comis oare Comunitatea o greşeală că nu te-a plasat mai sus decât mine în ierarhie? întrebă Taraza, cu toată sinceritatea motivată de loialitatea ei faţă de Bene Gesserit.

— Nu, Maică Superioară. Poteca pe care păşim este delicată, dar amândouă vedem încotro trebuie să mergem.

— Unde se află Waff în momentul acesta?

— Doarme în apartamentele lui, bine păzit.

— Trimite după Sheeana. Trebuie să hotărâm dacă e necesar sau nu să renunţăm la această parte a proiectului.

— Şi să înghiţim hapul?

— Cum vrei să-i zici, Dar.

Sheeana era încă somnoroasă când intră, frecându-se la ochi, în salonul mansardei. Apucase, totuşi, să-şi dea cu puţină apă pe faţă şi să îmbrace o robă albă, curată. Părul îi era încă umed.

Taraza şi Odrade stăteau lângă fereastra dinspre est, cu spatele la lumina zilei.

— Ţi-o prezint pe Sheeana, Maică Superioară, spuse Odrade.

Sheeana îşi îndreptă brusc capul şi umerii. Auzise de această femeie atotputernică, această Taraza care conducea Comunitatea Surorilor dintr-o citadelă îndepărtată, numită Casa Canonicatului. Lumina strălucitoare a soarelui se revărsa prin fereastra din spatele celor două femei, căzând direct pe chipul Sheeanei, orbind-o. Feţele Cucernicelor Maici abia dacă se distingeau iar contururile siluetelor lor întunecate erau neclare.

Acolitele instructoare o pregătiseră în pripă pentru această întâlnire:

— Să stai drepţi în faţa Maicii Superioare şi să-i vorbeşti cu cel mai mare respect, dar numai când ţi se va adresa ea.

Sheeana stătea dreaptă şi nemişcată, după cum i se spusese.

— Aflu că s-ar putea ca într-o zi să faci parte din rândurile noastre, spuse Taraza.

Amândouă femeile putură observa efectul acestor cuvinte asupra fetiţei. Sheeana ajunsese acum să-şi dea seama mai bine de ceea ce reprezenta o Cucernică Maică Bene Gesserit. Puternicul fascicul de lumină al adevărului fusese proiectat asupra ei. Începuse să-şi facă o idee despre enormul volum de cunoaştere pe care Comunitatea Surorilor îl acumulase în cursul mileniilor. I se vorbise de transmiterea selectivă a amintirilor, de funcţionarea Celorlalte Memorii, de agonia mirodeniei. Iar în momentul acesta o avea înaintea ei pe cea mai puternică dintre toate Cucernicele Maici, cea căreia nimic nu i se putea ascunde.

Văzând că Sheeana nu răspunde, Taraza o îmboldi:

— N-ai nimic de spus, copilă?

— Ce aş mai putea spune, Maică Superioară? Dumneavoastră aţi spus deja totul.

Taraza îi aruncă lui Odrade o privire sfredelitoare.

— Mi-ai mai rezervat şi alte surprize de felul ăsta, Dar?

— Ţi-am spus că este o fiinţă superioară.

Taraza îşi reîndreptă atenţia către Sheeana.

— Eşti mândră de această părere în ceea ce te priveşte, copilă?

— Mă înspăimântă, Maică Superioară.

Continuând să-şi păstreze chipul pe cât de impasibil îi stătea în puteri, Sheeana respiră ceva mai uşurată. *Nu rosti decât adevărul cel mai profund pe care eşti în stare să-l simţi,* îşi

reaminti sieşi. Aceste cuvinte de avertisment, pronunţate de una dintre învăţătoarele ei, căpătau acum şi mai multă greutate. Privea vag în gol, cu ochii aţintiţi într-un punct situat chiar la picioarele celor două femei, evitând astfel în bună parte lumina orbitoare a soarelui. Îşi simţea încă inima bătând un pic prea repede şi ştia că lucrul acesta era detectat de Cucernicele Maici. Odrade îi dăduse nu o dată dovada.

— Are şi de ce să te înspăimânte, zise Taraza.

— Înţelegi ce ţi se spune, Sheeana? întrebă Odrade.

— Maica Superioară vrea să ştie dacă sunt pe de-a-ntregul devotată Comunităţii Surorilor, răspunse Sheeana.

Odrade se uită la Taraza şi strânse din umeri. Nu aveau nevoie să mai discute despre asta între eie. Aşa era când făceai parte din aceeaşi familie, cum se considera Bene Gesseritul.

Taraza continua s-o privească în tăcere pe Sheeana. Era o privire apăsătoare, istovitoare pentru fetiţă, care ştia că trebuia să îndure acest examen chinuitor fără să scoată nici un cuvânt.

Odrade îşi reprimă simţământul de simpatie. Sheeana semăna în atât de multe privinţe cu ea, pe vremea când avea aproape aceeaşi vârstă. Poseda acel intelect globular, care îşi extindea simultan întreaga suprafaţă, întocmai ca un balon în care se introduce aer. Odrade îşi amintea că propriile ei profesoare admiraseră aceeaşi calitate în ceea ce o privea, dar nu fără o oarecare doză de circumspecţie, exact ca Taraza în clipa aceasta. Odrade ştiuse să recunoască această circumspecţie pe când era încă şi mai tânără decât Sheeana, şi nu se îndoia nici o clipă că o recunoştea acum şi Sheeana. Inteligenţa îşi avea foloasele ei.

— Mmmmm... făcu Taraza.

Odrade percepu murmurul reflecţiilor lăuntrice ale Maicii Superioare pe fondul unui flux simultan. Propria ei memorie făcuse un salt înapoi. Surorile care îi aduceau lui Odrade cina, când studia până noaptea târziu, aveau obiceiul să zăbovească prin preajmă pentru a o observa în acea manieră aparte, în care era acum observată şi supravegheată tot timpul Sheeana. Odrade ştiuse despre aceste tehnici speciale de observaţie încă de la cea mai fragedă vârstă. În definitiv, era una dintre marile atracţii ale Bene Gesseritului, genul de lucru care te făcea să-ţi doreşti să stăpâneşti şi tu asemenea talente ezoterice. Nu încăpea îndoială că Sheeana nutrea, şi ea, aceeaşi dorinţă. Era

visul oricărei postulante: *Astfel de lucruri mi-ar putea fi accesibile!*

Taraza se hotărî să vorbească:

— Şi cam ce crezi tu c-ai dori de la noi, copilă?

— Aceleaşi lucruri pe care credeaţi dumneavoastră că le-aţi dori când aveaţi vârsta mea, Maică Superioară.

Odrade îşi înăbuşi un zâmbet. Simţul de nestăvilit al independenţei care o caracteriza pe Sheeana alunecase la un pas de obrăznicie, lucru care nu-i putea scăpa lui Taraza.

— Crezi că asta-i cea mai bună utilitate pe care ai putea s-o dai darului vieţii?

— Alta nu cunosc, Maică Superioară.

— Îţi apreciez sinceritatea, dar te sfătuiesc să fii cu luare-aminte la felul în care o foloseşti.

— Da, Maică Superioară.

— Ne datorezi deja foarte mult şi ai să ne datorezi şi mai mult, spuse Taraza. Să nu uiţi asta. Darurile noastre nu revin tocmai ieftin.

Biata Sheeana n-are nici cea mai mică idee de preţul pe care va trebui să-l plătească pentru aceste daruri, gândi Odrade.

Comunitatea Surorilor nu-şi lăsa niciodată adeptele să uite ce-i datorau şi trebuiau să restituie. Şi nu cu dragoste puteai să te achiţi. Dragostea, afecţiunea... erau periculoase, iar Sheeana începea deja să înveţe acest lucru. *Darul vieţii?* Odrade simţi începutul unui fior pe şira spinării. Se grăbi să-l contracareze, dregându-şi glasul.

Mai sunt eu, oare, în viaţă? Poate că am murit, atunci, când m-au luat de la Mama Sibia. Eram în viaţă acolo, în casa aceea, dar am continuat să trăiesc şi după ce Surorile au venit să mă ia?

— Poţi să te retragi acum, Sheeana, spuse Taraza.

Sheeana se răsuci pe călcâie şi părăsi odaia, nu însă fără a-i da timp lui Odrade să observe zâmbetul reţinut care-i înflorise pe buze. Sheeana înţelesese că reuşise la examenul Maicii Superioare.

După ce uşa se închise în urma fetiţei, Taraza spuse:

— Ai semnalat talentul ei înnăscut în folosirea Glasului. Acum am auzit şi eu, fireşte. E, într-adevăr, remarcabil.

— Se controlează însă cu grijă. A învăţat să nu şi-l încerce pe noi.

— Ce perspective întrevezi, Dar?
— Poate, cândva, o Maică Superioară cu aptitudini extraordinare.
— Nu *prea* extraordinare?
— Asta rămâne de văzut.
— Crezi că ar fi în stare să ucidă pentru noi?
Odrade nu-şi ascunse surprinderea.
— Acum?
— Evident.
— Ghola-ul?
— Teg ar refuza să o facă, spuse Taraza. Chiar şi în ceea ce-o priveşte pe Lucilla am îndoieli. Rapoartele lor demonstrează fără tăgadă că ghola-ul e capabil să făurească legături puternice de... de afinitate.
— Cam ca şi mine?
— Nici măcar Schwangyu nu s-a dovedit total imună.
— Unde e ţelul nobil dintr-un asemenea act? întrebă Odrade. Nu tocmai în legătură cu astfel de lucruri ne-a pus în gardă Tiranul prin...
— Tiranul? Nu s-a sfiit sa ucidă el însuşi, de multe ori!
— Şi a plătit pentru asta.
— Plătim pentru tot ce luăm, Dar.
— Chiar şi pentru o viaţă?
— Nu uita nici o clipă, Dar, că o Maică Superioară poate lua orice decizie care se impune pentru a asigura supravieţuirea Comunităţii.
— Prea bine, rosti Odrade. Ia ce vrei şi pregăteşte-te să plăteşti.
Era singurul răspuns potrivit, dar el fu de natură să întărească acea nouă vigoare pe care o resimţea înlăuntrul ei, acea libertate de a reacţiona aşa cum credea ea de cuviinţă, într-un nou univers, independent. Care era obârşia acestei tenacităţi? Cruda condiţionare impusă de Bene Gesserit? Propriile ei origini Atreides? Nu încerca să se amăgească spunându-şi că era vorba de hotărârea subită de a nu mai urma niciodată preceptele morale inoculate de altcineva decât ea însăşi. Stabilitatea interioară pe care se sprijinea în clipa de faţă nu avea nimic de-a face cu morala. Nici cu vreo formă oarecare de vitejie. Acestea nu erau niciodată motive suficiente în sine.
— Semeni uimitor cu tatăl tău, spuse Taraza. De obicei,

mama e cea care insuflă curajul, dar cred că în cazul tău este meritul tatălui.

— Miles Teg este un bărbat de un curaj exemplar, însă am senzaţia că simplifici lucrurile în mod excesiv.

— Tot ce se poate. Până acum însă, nu m-am înşelat niciodată în ceea ce te priveşte, Dar, şi asta încă de pe vremea când eram amândouă simple postulante, pe băncile şcolii.

Ştie! îşi spuse Gdrade.

— N-are nici un rost să intrăm în detalii, zise cu voce tare.

Şi gândi: *Totul se datorează, deopotrivă, caracterului înnăscut şi modului în care am fost educată, formată, condiţionată... exact ca şi ea, de altfel. Dar şi Tar...*

— E vorba de o caracteristică a liniei Atreides, pe care n-am analizat-o încă în întregime, spuse Taraza.

— Nu de un accident genetic?

— Câteodată mă întreb dacă am înregistrat măcar un singur asemenea accident, de la Tiran încoace.

— Crezi că a fost capabil să privească, din citadela sa, peste milenii, pentru a ne vedea în acest moment? întrebă Odrade.

— Cât de departe trebuie să te întorci în timp pentru a găsi rădăcinile? replică Taraza.

— Mi-ar plăcea să ştiu, spuse Odrade, ce se întâmplă, de fapt, când o Maică Superioară îi ordonă unei Maestre Geneticiene: "Aranjează astfel încât persoana cutare să se împerecheze cu persoana cutare".

Taraza o privi cu un surâs îngheţat.

Odrade se simţi brusc ridicată pe creasta unui val, împinsă cu violenţă în noul univers ce se deschidea înaintea ei.

Taraza vrea răzvrătirea mea! Vrea ca eu să-i fiu adversară!

— Doreşti să stai de vorbă cu Waff, acum? întrebă.

— Mai întâi aş vrea să cunosc părerea ta despre el.

— Vede în noi mijlocul suprem de realizare a "succesiunii tleilaxu". Suntem darul făcut de Dumnezeu poporului său.

— Au aşteptat vreme îndelungată să se întâmple asta, murmură Taraza. Au fost în stare să se ascundă atâtea şi atâtea milenii!

— Tleilaxu au aceeaşi concepţie despre timp ca şi noi, încuviinţă Odrade. Mai ales asta m-a ajutat să-l conving pe Waff că împărtăşim Marea lor Credinţă.

— Dar de ce toate stângăciile lor? Nu sunt proşti.

— Ca să ne abată atenţia de la modul în care foloseau în realitate procesul de creare a ghola-ilor. Cine şi-ar fi închipuit că nişte proşti sunt capabili de aşa ceva?

— Şi ce au creat până la urmă? Numai *imaginea* prostiei malefice?

— Cine face prea mult timp pe prostul ajunge să se prostească de-a binelea. După cum, perfecţionând neîncetat puterea de imitaţie a Dansatorilor-Feţe, în final...

— Orice-ar fi, trebuie să-i pedepsim. Asta e cât se poate de clar. Poţi să trimiţi după el acum.

Odrade dădu ordinul necesar. În timp ce aşteptau, Taraza declară:

— Planul de educaţie a ghola-ului luase deja o întorsătură proastă înainte de fuga lor din Citadela de pe Gammu. Ghola-ul şi-a devansat toţi instructorii, învăţând lucruri care nu-i erau decât sugerate, şi asta într-un ritm care n-a încetat să se accelereze în mod alarmant. Cine ştie la ce nivel va fi ajuns până acum?

Istoricii exercită o mare putere şi unii dintre ei ştiu asta. Ei recreează trecutul, modelându-l după propriile lor interpretări. Astfel, modifică şi viitorul.

LetoII

Vocea de la Dar-es-Balat

ÎN LUMINA CENUŞIE A ZORILOR, Duncan îşi urma călăuza aproape în fuga. Omul părea, poate, în etate, dar era la fel de sprinten ca o gazelă şi s-ar fi zis că nu ştia ce-i oboseala.

Nu trecuseră decât câteva minute de când îşi scoseseră ochelarii de vedere nocturnă. Duncan se descotorosise de ei cu plăcere. Tot ce nu intra în câmpul ochelarilor era negru sub lumina plăpândă a stelelor, ce se filtra prin rămurişul de deasupra lor. De o parte şi de alta, peisajul defila parcă în mod sacadat — când un hăţiş de tufe galbene, când doi copaci cu scoarţa argintie, când un zid de piatră cu o poartă din plastoţel

protejată de scintilaţia albăstruie a unui scut energetic... Apoi un pod arcuit, din rocă nativă, numai verde şi negru sub tălpile lor. Şi, în cele din urmă, o intrare în formă de arcadă, din piatră albă, şlefuită. Toate aceste construcţii păreau foarte vechi şi costisitoare, întreţinute cu preţul unor reparaţii manuale la fel de costisitoare.

Duncan n-avea nici cea mai mică idee unde se afla. Era un teren care nu-i evoca nici una din amintirile despre vechiul Giedi Prim.

Zorii îi găsiră străbătând o potecă de animale, ascunsă sub arborii şi tufişurile de pe versantul unei coline. Urcuşul devenea din ce în ce mai abrupt. Din vreme în vreme, câte o spărtură printre copacii din stânga lor îngăduia să se întrevadă o vale. Un plafon gros de ceaţă stătea de strajă în faţa cerului, disimulând distanţele şi împresurându-i tot mai îndeaproape, pe măsură ce urcau. Treptat, lumea lor devenea un loc din ce în ce mai restrâns, rupt de mai vastul univers exterior.

Când se opriră pentmcâteva clipe — nu pentru a se odihni, ci ca să asculte pădurea din jurul lor —, Duncan examină cu atenţie peisajul încununat de ceaţă care-i înconjura. Se simţea dislocat, smuls dintr-o lume care poseda un cer şi o deschidere spre alte planete.

Deghizarea lui era cât se poate de simplă: haine groase de iarnă, croite după moda tleilaxu, şi perniţe de plastic aplicate pe obraji pentru a-i rotunji faţa. Părul negru şi cârlionţat îi fusese întins cu ajutorul unui produs chimic aplicat la cald, apoi vopsit blond şi ascuns sub o bonetă neagră cu cozoroc. Cei care se ocupaseră de el îi răseseră pubisul. Când se privise în oglinda pe care i-o puseseră în faţă, abia dacă se recunoscuse.

Un mârşav tleilaxu!

Persoana care dirijase această transformare era o femeie bătrână cu ochi verzi-cenuşii, strălucitosi.

— Acum eşti un Maestru tleilaxu, îl instruise ea. Numele tău e Wose. O călăuză te va conduce până la următoarea etapă. Poartă-te cu ea ca şi când ar fi un Dansator-Faţă, dacă vă întâlniţi cu persoane străine. În rest, fă exact ce-ţi va spune.

Îl scoseseră din refugiul subteran printr-o galerie întortocheată, cu tavanul şi pereţii acoperiţi de alge verzi, mirosind înţepător. Când îl împinseseră în noaptea îngheţată şi spuzită de stele, se pomenise în braţele întinse ale unui om cu

faţa invizibilă, încotoşmănat în haine vătuite. În spatele lui Duncan, o voce şoptise:

— Uite-l, Ambitorm. Condu-l mai departe.

Călăuza rostise cu un accent gutural:

— Să te ţii după mine.

Apoi agrafase o coardă de centura lui Duncan, îi dăduse ochelarii de noapte şi, întorcându-se, o luase din loc, smucind o singură dată coarda.

Duncan înţelesese imediat la ce servea legătura. Nu era menită să-l ţină aproape de călăuza sa. Putea să-l vadă foarte bine pe acest Ambitorm, cu ochelarii speciali. Nu, coarda avea rostul de a-l culca repede la pământ în caz de pericol. Prevenea întârzierea executării unei comenzi.

O bună bucată de vreme, în noapte, traversară, când într-o parte, când în alta, o mulţime de mici cursuri de apă cu malurile tivite de gheaţă. Lumina lunilor lui Gammu nu răzbătea decât în răstimpuri printre coroanele arborilor. Într-un târziu ajunseră pe coama unui muncel de unde vederea cuprindea o regiune pustie, presărată cu tufe pe care stratul de chiciură le făcea să scânteieze stins sub clarul de lună.

Coborâră într-acolo. Tufele, care aveau aproape de două ori înălţimea călăuzei, formau bolţi deasupra unor poteci noroioase, croite de animale, doar cu puţin mai largi decât galeria prin care trecuse Duncan la începutul acestui periplu. Era ceva mai cald aici, ca şi când sub picioarele lor s-ar fi aflat un strat gros de compost. Aproape nici un pic de lumină nu ajungea pe solul spongios, aşternut cu vegetaţie în descompunere. Duncan respira un aer înăbuşitor, cu un miros pregnant de mucegai. Ochelarii nu-i dezvăluiau, de o parte şi de alta, decât un zid de vegetaţie, aparent nesfârşit. Coarda care-l unea cu Ambitorm era o legătură fragilă, într-o lume străină.

Ghidul lui refuza orice conversaţie. Răspunsese "da" când Duncan îl întrebase dacă Ambitorm era numele său adevărat, apoi adăugase: "Nu mai vorbi."

Drumul prin noapte era un prilej de frământări pentru Duncan. Nu-i plăcea să rămână claustrat cu propriile lui gânduri. Amintirile despre Giedi Prim erau persistente. Locurile pe care le străbăteau nu semănau câtuşi de puţin cu cele pe care le cunoscuse în tinereţea sa pre-ghola. Se întreba cum făcea Ambitonn pentru a găsi calea în acest labirint. Cărările deschise

de animale prin hăţiş păreau, toate, la fel.

Ritmul susţinut, dar monoton, al înaintării lor lăsa timp gândurilor lui Duncan să rătăcească.

Trebuie să le îngădui Surorilor să se folosească de mine? Am vreo datorie faţă de ele?

Şi se gândi la Teg, al cărui ultim act de rezistenţă eroică le îngăduise, Cucernicei Maici Lucilla şi lui, să se salveze.

Acelaşi lucru l-am făcut şi eu pentru Paul şi Jessica.

Se simţea legat de Teg şi, de aceea, acum îl încerca o mare mâhnire. Teg era leal trup şi suflet Comunităţii Surorilor.

A cumpărat propria mea lealitate prin acel ultim act vitejesc?

Atreizi blestemaţi!

Solicitarea fizică a acestui marş nocturn îi îngăduia să dobândească o mai mare familiaritate cu noul său trup. Ce tânăr era acest trup! Un simplu efort de aducere aminte şi putea să retrăiască acea ultimă clipă a vieţii sale pre-ghola. Simţea sabia sardaukarului izbindu-l în creştet — o explozie de lumină şi durere. Certitudinea morţii lui iminente, apoi... nimic, până în momentul când se pomenise în faţa lui Teg, în non-globul Harkonnen.

Darul unei noi existenţe. Era mai mult decât un dar, sau mai puţin? Atreizii îi cereau din nou plată.

Câtva timp, înainte de-a se crăpa de ziuă, Ambitorm îl conduse prin albia unui pârâu îngust care îi îngheţă picioarele, în ciuda cizmelor impermeabile şi termoizolate ale costumaţiei sale tleilaxu. Oglinda uleioasă a apei reflecta lumina argintie, cernută de tufe, a lunii care apunea în faţa lor.

Prima geană de lumină a zilei îi surprinse în clipa în care apucau pe poteca mai largă, ce urca panta colinei sub acoperământul copacilor. Cărarea îi scoase pe o cornişă stâncoasă, la poalele unei creste cu piscuri zimţate. Ambitorm îl trase pe Duncan îndărătul unui paravan de tufe uscate, cu vârfurile năclăite de zăpadă murdară, adusă de vânt, şi desprinse coarda care-i unea. Chiar în faţa lor se vedea o adâncitură în peretele stâncii. Nu era tocmai o grotă, dar Duncan observă că ar fi putut oferi oarece adăpost dacă vântul nu se apuca să sufle prea tare pe deasupra tufelor din spatele lor. Oricum, sub bolta acelui intrând pământul nu era acoperit de zăpadă.

Ambitorm intră în văgăună şi, aplecându-se, îndepărtă cu

mişcări precaute un strat de pământ îngheţat şi câteva pietre plate care astupau o gaură. Vârî mâna şi scoase un obiect negru, de formă cilindrică, deasupra căruia începu să trebăluiască.

Duncan se lăsă pe vine lângă peretele adăpostului şi-l privi cu atenţie pe cel care-l călăuzise toată noaptea. Ambitorm avea o faţă scofâlcită, cu pielea smeadă şi tăbăcită. Da, trăsăturile lui ar fi putut să fie cele ale unui Dansator-Faţă. Riduri mărunte se răsfirau în evantai din colţurile ochilor săi căprui. Cute adânci îi marcau comisurile buzelor subţiri şi-i brăzdau fruntea lată. Două pliuri coborau de o parte şi de alta a nasului plat, încadrând o bărbie îngustă, despicată. Toată faţa sa era încreţită şi zbârcită de timp.

Mirosuri apetisante începură să se ridice din cilindrul negru aflat în faţa lui.

— O să mâncăm aici şi o să aşteptăm un pic înainte de a porni mai departe, spuse Ambitorm.

Se exprima într-o galach arhaică, dar cu pronunţie guturală pe care Duncan n-o mai auzise niciodată, accentuând în mod ciudat vocalele adiacente. Venea Ambitorm din Dispersie sau era originar de pe Gammu? Fără doar şi poate că se produseseră multe modificări lingvistice în imensul interval de timp scurs din epoca Dunei şi a lui Muad'Dib. De altfel, Duncan îşi dădea seama acum că toţi cei cu care avusese de-a face la Citadela Gammu, inclusiv Teg şi Lucilla, vorbeau o limbă galach simţitor diferită de cea pe care o învăţase el în copilăria sa pre-ghola.

— Ambitorm, murmura el. E un nume de pe Gammu?

— Tu să-mi spui Tormsa, răspunse călăuza.

— E un diminutiv?

— Este numele cu care trebuie să mi te adresezi tu.

— Dar ceilalţi de ce te-au numit Ambitorm?

— Pentru că aşa le-am spus eu că mă cheamă.

— De ce să...

— Ai trăit sub Harkonneni şi n-ai învăţat niciodată să-ţi schimbi identitatea?

Duncan rămase tăcut. Asta era? O altă formă de deghizare? Ambi... Tormsa nu-şi schimbase înfăţişarea. Tormsa... Era un nume tleilaxu? Ghidul îi întinse o cană aburindă.

— O băutură care o să te întremeze, *Wose.* Dă-o pe gât

repede. Îţi va ţine de cald.

Duncan luă cana şi o strânse în ambele mâini. *Wose...Wose şi Tormsa. Un Maestru tleilaxu şi însoţitorul său Dansator-Faţă.*

Înălţă cana spre Tormsa, într-un gest străvechi al camarazilor de arme Atreides, apoi o duse la buze. Ardea! Dar lichidul îl încălzi instantaneu, de la prima sorbitură. Avea un gust uşor dulceag, cu o puternică aromă vegetală. Suflă în el şi, imitându-i pe Tormsa, bău restul din câteva înghiţituri.

Ciudat că nu mă tem de-o otravă sau de vreun drog, gândi el. Dar acest Tormsa şi tovarăşii lui din ajun păreau să poarte, cumva, pecetea Basharului. Gestul frăţesc adresat unui camarad de luptă îi venise spontan.

— Pentru ce îţi rişti viaţa în felul ăsta? întrebă el.

— Îl Cunoşti pe Bashar şi mai pui o asemenea întrebare?

Duncan amuţi, stingherit.

Tormsa se apleca în faţă şi luă cana din mâinile lui. O clipă mai târziu, orice urmă a micului lor dejun dispăruse sub camuflajul de pietre şi pământ îngheţat.

Prezenţa acestor provizii, aici, făcea dovada unei pregătiri minuţioase, îşi spuse Duncan. Se răsuci, rămânând ghemuit, şi privi ceaţa care plutea încă dincolo de tufele ce mascau ascunzătoarea lor. Ramuri desfrunzite întretăiau peisajul cu formele lor bizare. Sub ochii lui Duncan, negura începu să se ridice şi să se destrame încet, dezvăluind contururile neclare ale unui oraş, la capătul îndepărtat al văii.

Tormsa se apropie şi, ghemuindu-se lângă el, spuse:

— Un oraş foarte vechi. Fostă fortăreaţă Harkonnen. Priveşte-l bine. La noapte vom fi acolo.

Îi strecură lui Duncan un mic monoscop. Duncan duse instrumentul la ochiul stâng şi încercă să-i focalizeze oleobiectivul. Mecanismul de reglaj însă nu-i era deloc familiar, nu semăna câtuşi de puţin cu cele pe care le cunoscuse în tinereţea sa pre-ghola sau cu cele pe care avusese prilejul să le vadă la Citadelă. Luă monoscopul de la ochi şi-l examină pe toate părţile.

— Ixian? întrebă el.

— Nu. Fabricat de noi.

Tormsa întinse mâna şi arătă două butoane minuscule la un capăt al cilindrului negru.

— Mod lent, mod rapid. Apasă la stânga pentru apropiere, la

dreapta pentru a reveni.
Duncan ridică din nou monoscopul în dreptul ochiului.
Fabricat de noi... Care "noi"?
O apăsare pe butonul "rapid" şi imaginea se clarifică dintr-o dată. Punctuleţe negre se mişcau în oraş. Oameni! Mări grosismentul. Punctele deveniră păpuşi mititele. Acum, când avea scara, Duncan îşi dădu seama că oraşul de la capătul văii era gigantic... Şi mult mai îndepărtat decât crezuse. Un enorm edificiu paralelipipedic se înălţa, izolat, în centrul oraşului. Vârful construcţiei se pierdea în pâclă. Dar...
Duncan recunoscu brusc locul. Împrejurimile se schimbaseră, însă acea uriaşă structură centrală era întipărită pentru totdeauna în memoria lui.
Câţi dintre noi au pierit în gaura aia de iad?
— Nouă sute cincizeci de etaje, rosti Tormsa văzând ce captase atenţia lui Duncan. Patruzeci şi cinci de kilometri lungime, treizeci de kilometri lăţime. Totul din plastoţel şi plaz blindat.
— Ştiu, făcu Duncan luând instrumentul de la ochi şi înapoindu-i-1. Se numea Baronia.
— Ysai.
— Aşa-i zice astăzi, spuse Duncan. Dar eu îl cunosc sub câteva nume diferite.
Duncan respiră adânc de mai multe ori, pentru a-şi reprima vechile simţăminte de ură. Toţi oamenii aceia erau morţi de mult. Doar edificiul rămăsese. Şi amintirile. Scrută oraşul din jurul enormei construcţii. Impresia generală era cea a unei iepurării lăbărţate peste măsură, presărate cu spaţii verzi, delimitate de ziduri înalte. Reşedinţe private înconjurate de parcuri, precizase Teg. Iar monoscopul dezvăluise prezenţa a numeroase santinele patrulând pe meterezele zidurilor.
Tormsa scuipă în faţa lui, cu obidă.
— Bârlog Harkonnen, mârâi.
— Anume construit pentru a-i face pe oameni să se simtă mărunţi, zise Duncan.
— Mărunţi şi neputincioşi, întări Tormsa.
Ghidul său devenise dintr-o dată aproape limbut, constată Duncan. De mai multe ori, în cursul nopţii, nesocotise recomandarea lui Tormsa şi încercase să înnoade o conversaţie.
— Ce fel de animale au croit potecile astea?

Era o întrebare pe care ţi-o puneai în mod logic când străbăteai cărări purtând în mod vădit urme de animale, bă chiar păstrând şi mirosul acru, de sălbăticiuni.

— Nu mai vorbi! şuierase Tormsa.

Ceva mai târziu, Duncan voise să ştie pentru ce nu puteau să-şi procure un mijloc de locomoţie oarecare, ca să se deplaseze mai repede. Chiar şi un vehicul de sol ar fi fost preferabil acestui marş obositor prin hăţişuri unde toate drumurile semănau între ele.

Tormsa se oprise brusc într-un loc în care pătrundea o rază de lună şi-l privise pe Duncan de parcă cel ce i se dăduse în grijă îşi pierduse subit minţile.

— Vehiculele pot fi urmărite!

— Şi dacă mergem pe jos nu ne poate urmări nimeni?

— Urmăritorii ar trebui să meargă şi ei pejos. Iar aici ar fi ucişi în câteva clipe. Ei ştiu asta.

Ce locuri stranii! Primitive!

La adăpostul Citadelei Bene Gesserit, Duncan nu realizase natura planetei înconjurătoare. Mai târziu, în interiorul non-globului, fusese complet rupt de lumea exterioară. Se afla în posesia tuturor amintirilor sale de ghola şi pre-ghola, dar cât de inutile i se păreau ele în actualele împrejurări! Totuşi, dacă stătea să se gândească bine, existaseră unele indicii. Era limpede că Gammu nu poseda decât un control meteorologic rudimentar. Pe de altă parte, Teg îi spusese că monitoarele orbitale care păzeau planeta de orice atac erau dintre cele mai perfecţionate.

Totul pentru protecţie, al naibii de puţin pentru o viaţă tihnită! În această privinţă, era ca pe Arrakis.

Rakis, se corectă el în gând.

Teg. Supravieţuise bătrânul Bashar? Era prizonier? Ce însemna să fii capturat, pe această planetă şi în această epocă? În vremurile de demult ale Harkonnenilor însemnase căderea în cea mai crâncenă robie. Burzmali şi Lucilla...

Brusc, se întoarse spre Tormsa.

— Îi vom regăsi pe Burzmali şi Lucilla în oraş?

— Dacă reuşesc să ajungă.

Duncan coborî privirea şi-şi examină costumaţia. Era o deghizare suficientă? Un Maestru tleilaxu şi însoţitorul său? Toată lumea avea să-l ia pe Tormsa drept Dansator-Faţă, fără

îndoială. Şi toată lumea ştia că Dansatorii-Feţe erau periculoşi.
Pantalonii bufanţi erau confecţionaţi dintr-un material pe care nu-l mai văzuse niciodată. La pipăit, dădea impresia de lână, dar Duncan îşi dădea seama că era o ţesătură artificială. Când o umezea cu salivă, aceasta nu adera, şi nici mirosul nu era cel de lână. Degetele lui detectau o uniformitate a texturii pe care n-ar fi putut s-o prezinte nici o stofă naturală. Cizmele înalte şi moi, precum şi boneta erau din acelaşi material. Hainele păreau largi şi umflate în tot locul, cu excepţia gleznelor. Dar nu erau matlasate.
Perfecta lor izolaţie se datora unui artificiu de fabricaţie care reţinea aerul între straturile materialului. Culoarea lor era un amestec marmorat de gri şi verde, excelent pentru camuflaj.
Tormsa purta veşminte identice.
— Cât vom mai zăbovi aici? întrebă Duncan.
Tormsa scutură din cap pentru a-i cere să tacă. Stătea în şezut, cu braţele împreunate în jurul picioarelor îndoite, cu bărbia sprijinită pe genunchi şi cu ochii aţintiţi în depărtarea văii.
În cursul peregrinării lor nocturne, Duncan apreciase comoditatea remarcabilă a vestimentaţiei. În afara momentului când merseseră prin apa rece ca gheaţa, picioarele îi rămăseseră calde, fără însă a se încălzi excesiv. Pantalonii, cămaşa şi jacheta lăsau întreagă libertatea mişcărilor şi nu iritau câtuşi de puţin pielea.
— Cine confecţionează îmbrăcămintea asta? întrebase el.
— Noi, mormăise Tormsa. Taci!
Răspunsurile lui îi aminteau de cele pe care le primise deseori de la Cucernicele Maici din Citadelă, înainte de a-şi redobândi memoria pre-ghola. Ele însemnau, de fapt: "Nu-i treaba ta".
Brusc, Tormsa îşi dezdoi picioarele şi-şi îndreptă spatele. Părea mult mai destins. Se întoarse spre Duncan.
— Prieteni din oraş semnalizează că sunt patrule de cercetare deasupra.
— Toptere?
— Da.
— Ce facem?
— Tu trebuie să faci ce fac eu şi nimic altceva.
— Vad că stai liniştit, aşezat în fund!

— Pentru moment. Curând însă vom coborî în vale.
— Dar cum o să...
— Pentru a traversa un teren ca ăsta trebuie să te identifici cu animalele care hălăduiesc pe cuprinsul lui. Să le observi urmele şi să vezi cum se deplasează — cum merg şi cum se întind pe pământ pentru a se odihni.
— Dar Cercetaşii nu-s în stare să deosebească...
— Dacă animalele pasc, imiţi mişcările păscutului lor. În caz că se apropie un topler, continui să faci exact ce făceai, ca orice animal. Cercetaşii zboară foarte sus. Din fericire pentru noi. Nu au cum să distingă între un animal şi un om, dacă nu coboară la mică înălţime.
— Şi n-or sa...
— Se bizuie pe aparatele lor şi pe mişcările pe care le detectează. Sunt indolenţi. Zboară la mare altitudine. În felul ăsta cercetările merg mai repede. Se bazează pe priceperea lor de a citi indicaţiile instrumentelor şi de a şti să deosebească o prezenţă umană de cea animală.
— Deci, dacă ne vor lua drept animale sălbatice, îşi vor vedea mai departe de drum?
— În cazul că vor avea îndoieli, vor mai face o trecere. Nu trebuie să ne schimbăm cu nici un chip felul de a ne mişca după ce vor fi trecut o dată pe deasupra noastră şi ne vor fi examinat.
Fusese un discurs lung pentru taciturnul Tormsa. Îl studie cu atenţie pe Duncan înainte de a întreba:
— Ai înţeles?
— Cum o să-mi dau seama că suntem examinaţi?
— O să simţi furnicături în stomac. Ca şi când ai fi băut ceva care nu-i pentru om.
Duncan dădu din cap.
— Detectoare ixiene.
— Nici o grijă, zise Tormsa. Animalele de aici sunt obişnuite cu asta. Uneori se opresc, dar numai pentru o clipă, apoi îşi văd mai departe de treabă ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic. Ceea ce, pentru ele, chiar aşa şi este. Numai nouă ni s-ar putea întâmpla ceva neplăcut.
Tormsa se ridică în picioare.
— Acum o să coborâm în vale, rosti el. Ţine-te după mine. Fă exact ce fac eu şi nimic altceva.
Duncan se luă după călăuza sa şi, curând, se aflară din nou

sub acoperămâtul copacilor. Îşi dădea seama că la un moment dat, în cursul nopţii trecute, începuse să accepte rolul pe care alţii i-l rezervaseră în planurile lor. O răbdare nouă o luase înaintea oricăror alte gânduri ale sale. Şi mai era şi un soi de excitaţie, stimulată de curiozitate.

Ce fel de univers luase naştere din epoca Atreizilor?

Gammu... Ce loc straniu devenise Giedi Prim!

Încet, dar în mod distinct, i se dezvăluiau tot mai multe lucruri şi fiecare dintre ele îi deschidea noi perspective. Începea să întrevadă formele unor scheme. Într-o zi, îşi spunea el, nu va mai fi decât o singură schemă şi atunci va şti pentru ce fusese înviat din morţi.

Da, totul era o problemă de uşi care trebuiau deschise. Deschideai o uşă şi ea te ducea într-un loc în care descopereai alte uşi. Aici, alegeai una şi examinai cu grijă tot ce îţi dezvăluia ea. Uneori, erai nevoit să încerci toate uşile; dar cu cât deschideai mai multe, cu atât mai sigur deveneai de următoarea pe care trebuia s-o deschizi. În cele din urmă, una dintre uşi te aducea într-un loc pe care-l recunoşteai. Şi, atunci, puteai să-ţi spui, uşurat: "Ahhh, asta explică totul!"

— O patrulă, şuieră Tormsa în clipa aceea. Suntem animale care pasc.

Se întinse spre un tufiş din apropiere şi rupse o rămurică. Duncan îl imită.

"*Trebuie să domnesc prin forţa privirii şi a ghearelor — asemeni şoimului printre păsările inferioare.*"

Declaraţie Atreides

(Ref. Arhivele B.G.)

ÎN REVĂRSAT DE ZORI, Teg ieşi din spatele paravânturilor ce mărgineau o mare arteră de circulaţie. Drumul era o magistrală plată şi foarte largă, cu partea carosabilă ranforsată şi curăţată de orice viaţă vegetală. Teg estimă că avea zece benzi, destinate atât vehiculelor cât şi pietonilor. La ora aceasta,

traficul era aproape în întregime pietonal.

Îşi scuturase cu grijă praful de pe haine şi se asigurase încă o dată că nu purtau nici un fel de însemne distinctive. Părul lui cărunt nu era pe cât de îngrijit ar fi vrut, dar nu avusese alt pieptene decât degetele.

Circulaţia pe şosea se făcea către Ysai, situat la câteva zeci de kilometri, în partea cealaltă a văii. Dimineaţa era senină şi o briză uşoară îi sufla în faţă lui Teg, în direcţia mării aflate departe, în spatele lui.

În cursul nopţii, ajunsese la un fel de compromis delicat cu noile sale percepţii. Informaţii scurte fulgerau în strania lui vedere secundă: cunoaşterea evenimentelor din jurul său înainte ca acestea să se producă, senzaţia de a şti întocmai unde trebuia să pună piciorul pentru a face următorul pas... Şi altele. Iar îndărătul lor, reacţia ce se putea declanşa în orice clipă pentru a-i conferi o rapiditate care, în mod normal, era incompatibilă cu o fiinţă din carne şi oase. Raţiunea nu putea să explice fenomenul. Teg avea impresia că mergea într-un echilibru precar pe tăişul unui brici.

Oricât s-ar fi străduit, nu reuşea să înţeleagă ce i se întâmplase sub influenţa sondei T. Era o experienţă similară cu cea a Cucernicelor Maici când îndurau agonia mirodeniei? Nu simţea însă nici un fel de cumul al unor Alte Memorii ivite din trecutul său ancestral. Şi nu credea că Surorile erau capabile să facă tot ce putea face el. Dubla vedere care-i îngăduia să anticipeze fiecare mişcare din raza percepţiilor lui imediate părea a fi o nouă formă de cunoaştere a realităţii.

Profesorii săi mentaţi îl asiguraseră întotdeauna că exista un gen de adevăr viu pe care recursul la faptele obişnuite nu-l putea demonstra. El se afla câteodată, spuneau ei, în fabule sau în poezie şi, deseori, era contrar dorinţelor conştiente.

"Este experienţa cea mai greu de admis pentru un mentat", susţineau ei.

Teg avusese mereu rezerve în privinţa acestei aserţiuni, dar acum se vedea obligat s-o accepte. Sonda T îl făcuse să treacă pragul unei noi realităţi.

Nu ştia de ce alesese tocmai acest moment pentru a ieşi din ascunziş, în afara faptului că putea să se insereze astfel într-un flux uman plauzibil.

Cea mai mare parte a forfotei de pe şosea era făcută de

zarzavagii care trăgeau după ei coşuri mari cu legume şi fructe. Coşurile pluteau pe suspensii rudimentare. Vederea atâtor merinde îi pricinui lui Teg junghiuri de foame, pe care însă îşi dădu silinţa să le ignore. Prin prisma experienţei dobândite pe planete şi mai primitive, în cursul îndelungatei lui cariere în slujba Bene Gesseritului, asimila activitatea acestor zarzavagii cu cea a unor ţărani ducând de căpăstru vite de povară. Traficul pedestru era însă şocant prin ciudatul său amestec de arhaic şi modern — fermieri mergând pe jos, ducându-şi spre vânzare la oraş produsele, prin intermediul unor mijloace tehnice absolut banale. Dacă făceai abstracţie de suspensii, scena aceasta evoca o zi asemănătoare din trecutul cel mai îndepărtat al omenirii. La urma urmelor, un animal de tracţiune era un animal de tracţiune, chiar dacă provenea de pe linia de montaj a unei uzine ixiene.

Făcând apel la noua sa vedere secundă, Teg alese unul dintre aceşti . fermieri, un om îndesat şi negricios, cu trăsături butucănoase şi mâini mari, pline de bătături. Omul mergea cu un aer hotărât şi sigur de sine, remorcând opt coşuri uriaşe încărcate cu pepeni galbeni al căror parfum era un supliciu pentru stomacul înfometat al lui Teg. Basharul îşi potrivi pasul după cel al ţăranului şi aşteptă câteva minute înainte de a-l întreba:

— Asta-i cel mai bun drum spre Ysai?

— E cale lungă până la Ysai, răspunse omul cu o voce guturală în care răzbătură intonaţii prudente.

Teg aruncă o privire peste umăr, către coşurile încărcate. Fermierul îl privi pieziş.

— Le ducem la un centru de comerţ cu ridicata, spuse el. Alţii le vor transporta de acolo la Ysai.

Teg observă că, în timp ce vorbeau, omul îl condusese (aproape împinsese) spre marginea şoselei. Îl văzu privind repede înapoi, pe urmă smucindu-şi uşor capul, arătând înainte. Alţi trei ţărani se adunară împrejurul lor; închizându-i dintr-o dată într-un zid de coşuri care-i ascundea de restul circulaţiei.

Teg se încordă brusc. Ce aveau de gând? Totuşi, nu simţea nici o ameninţare. Dubla vedere nu-i semnala iminenţa nici unei violenţe în imediata sa apropiere.

Un vehicul greu îi depăşi în plină viteză. Teg nu-i percepu trecerea decât după mirosul gazelor de eşapament, curentul de

aer care scutură coşurile, duduitul puternic al motorului şi încordarea subită a oamenilor care-l înconjuraseră. Zidul de coşuri nu-i îngăduia să vadă nimic.

— Vă căutam ca să vă protejăm, Bashare, spuse omul de lângă el. Vă vânează o mulţime de inşi, dar nici unul nu se află aici, printre noi.

Teg îl privi surprins.

— Am luptat cu toţii sub comanda dumneavoastră, pe Renditai, adăugă omul.

Teg înghiţi în sec. *Renditai?* Îi trebuiră câteva clipe ca să-şi amintească. Un conflict minor, în seria nesfârşită de confruntări violente şi negocieri a carierei sale.

— Îmi pare rău,dar nu-mi amintesc cum te cheamă, spuse el.

— Fiţi bucuros că nu ne cunoaşteţi numele. E mai bine aşa.

— Oricum, vă sunt recunoscător.

— Noi suntem cei fericiţi că ni se oferă prilejul să plătim o părticică din ce vă datorăm, Bashare.

— Trebuie să ajung la Ysai.

— E un loc periculos.

— Pericolu-i pretutindeni.

— Ne-am închipuit că vreţi să mergeţi la Ysai. O să apară imedit cineva care o să vă asigure transportul pe ascuns. Ah, a şi venit. Nu v-am văzut pe-aici, Bashare. N-aţi fost aici.

Unul dintre fermieri luă la remorcă şi marfa celui dintâi, în timp ce acesta îl ajuta pe Teg să treacă pe sub o frânghie de remorcaj pentru a-l împinge în interiorul întunecat al unui vehicul. Basharul abia avu timp să zărească o frântură de plastoţel lucios şi plaz în momentul în care vehiculul încetini un pic pentru a permite operaţia. Portiera fu trântită cu putere şi Teg se pomeni singur pe bancheta capitonată din spate a unui vehicul de sol. Maşina luă viteză, lăsând în urmă grupul de ţărani.

Geamurile din jurul lui Teg erau obscurizate, lăsând să se vadă doar un peisaj întunecat ce defila cu repeziciune. Şoferul era o siluetă învăluită în umbră.

Această primă ocazie, de când fusese capturat, de a se destinde într-un loc cald şi confortabil aproape că îl îndemnă pe Teg să tragă un pui de somn. Nu percepea nici o ameninţare. Trupul îl mai durea încă de pe urma caznelor la care îl supusese sonda T şi a eforturilor supraomeneşti la care îl supusese el

însuşi după aceea.
Îşi spuse, totuşi, că trebuia să rămână treaz şi pregătit de orice.
Şoferul se aplecă lateral şi vorbi peste umăr, fără să se întoarcă:
— De două zile vă tot caută, Bashare. Mulţi sunt încredinţaţi că aţi părăsit deja planeta.
Două zile?
Paralizatorul şi ce-i mai vor fi făcut pe urmă îl lăsaseră în stare de inconştienţă mai multă vreme decât îşi închipuise. Gândul nu făcu decât să-i sporească senzaţia de foame. Încercă să citească prin intermediul centrilor vizuali indicaţia crono-ului implantat în craniul său, dar acesta continua să pâlpâie în gol, la fel cum se întâmplase de fiecare dată când voise să-l consulte, după tratamentul aplicat de sonda T. Percepţia timpului şi toate referinţele lui din acest domeniu fuseseră profund alterate.
Vasăzică unii credeau că părăsise Gammu:
Nu întrebă cine erau cei care-l căutau. Tleilaxu şi oameni din Dispersie participaseră la atacul de pe munte şi la torturile ce urmaseră.
Examină cu de-amănuntul interiorul maşinii. Era unul dintre superbele vehicule de sol datând dinaintea Dispersiei. Purta toate semnele perfecţiunii tehnologice ixiene. Deşi nu călătorise încă niciodată cu astfel de maşini, auzise despre ele. Anumiţi restauratori le recuperau şi le făceau ca noi, redându-le, cumva, acea veche impresie de calitate şi rafinament. Teg auzise că asemenea vehicule erau descoperite, deseori, abandonate în locuri insolite: printre ruinele unor vechi clădiri părăsite, în tuneluri de canalizare, prin cotloane uitate ale cimitirelor de maşini sau în plin câmp.
Din nou, şoferul se aplecă uşor pentru a vorbi peste umăr:
— Aveţi vreo adresă la care vreţi să ajungeţi, în Ysai, Bashare?
Teg trecu mental în revistă punctele de contact pe care le identificase în cursul primului său tur de inspecţie pe Gammu şi numi unul dintre ele.
— Cunoşti locul?
— E un local în care lumea se adună mai mult la palavre şi băutură, Bashare. Dar am auzit că se şi mănâncă bine. Poate intra oricine, cu condiţia să aibă destui bani.

Fără a şti ce-l îndemnase să facă această alegere, Teg declară:

— O să ne încercăm norocul.

Nu consideră necesar să-i spună şoferului că existau şi saloane particulare la adresa respectivă.

Gândul mâncării îi provocă noi junghiuri în stomac. Braţele începură să-i tremure şi avu nevoie de câteva minute pentru a-şi recăpăta calmul. Activităţile din noaptea trecută îl secătuiseră aproape cu totul. Făcu ochii roată prin interiorul maşinii, întrebându-se dacă nu ascundea pe undeva ceva de mâncat şi de băut. Renovarea fusese efectuată cu toată dragostea, dar nu descoperi nici un compartiment secret în care-ar fi putut găsi ce căuta.

Maşinile de acest fel nu erau tocmai rare în anumite cartiere, ştia acest lucru, însă numai cei foarte bogaţi şi le permiteau. Cui îi aparţinea aceasta? În nici un caz celui care o conducea acum. Omul avea toate caracteristicile unui şofer profesionist. Dar dacă această maşină fusese trimisă anume pentru a-l recupera pe el, însemna că alţii ştiuseră unde se afla.

— S-ar putea să fim opriţi şi controlaţi? întrebă el.

— Nu cu maşina asta, Bashâre. E proprietatea Băncii Planetare a Gammu-ului.

Teg absorbi informaţia în tăcere. Banca Planetară era pe lista punctelor de contact. Studiase cu grijă amplasamentele principalelor ei sucursale cu prilejul turului de inspecţie. Gândul acesta îi readuse dintr-o dată în minte responsabilităţile sale legate de paza ghola-ului.

— Tovarăşii mei... rosti el şovăitor. Au reuşit să...

— Alţii se ocupă de treaba asta, Bashare. N-aş putea să vă spun.

— S-ar putea lua legătura cu...

— De îndată ce vom fi în siguranţă, Bashare.

— Normal.

Teg se înfundă în perna banchetei şi reîncepu să studieze interiorul vehiculului. Maşinile acestea erau construite, în principal, din plaz şi plastoţel cvasiindestructibile. Amenajările şi echipamentele erau, de obicei, cele ce se degradau o dată cu trecerea timpului: tapiseria, ornamentaţiile, electronica, sistemele de suspensie, învelişurile de protecţie termică ale conductelor de turbopropulsie. Şi mai cu seamă substanţele

adezive, care sfârşeau prin a se deteriora, oricât de bine ar fi fost protejate şi întreţinute. Renovatorii făcuseră acest vehicul să pară ca abia ieşit de pe poarta uzinei. Metalul avea o strălucire austeră, tapiseria se mula după forma trupului, cu un scârţâit discret, de lucru nou-nouţ. Şi mirosul! Acea fragranţă de nedefinit a noului — un amestec de lac şi piele fină, cu doar o undă de ozon provenită din funcţionarea impecabilă a electronicii. Nici urmă însă de vreo aromă de mâncare!

— Cât mai avem până la Ysai? întrebă Teg.

— Cam o jumătate de oră, Bashare. Aveţi vreun motiv să ne grăbim? N-aş vrea să atrag prea mult...

— Mi-e foarte foame.

Şoferul îşi aruncă privirea în dreapta şi-n stânga. Nu se mai vedeau fermieri prin preajmă. Şoseaua era pustie, cu excepţia a două containere grele de transport remorcate de-un tractor, pe banda din dreapta, şi un camion mare care trăgea după el o maşină înaltă de recoltat fructe.

— Ar fi periculos să întârziem prea mult, zise şoferul, dar cunosc un loc unde cred c-aţi putea mânca ceva în viteză, măcar o supă.

— Orice. N-am mâncat nimic de două zile şi am depus o grămadă de efort fizic.

După câteva minute ajunseră la o intersecţie şi şoferul coti la stânga, pe un drum îngust, mărginit de conifere înalte, la intervale regulate. Apucară apoi pe o alee cu sens unic, printre copaci, şi ajunseră în dreptul unei clădiri joase din piatră neagră, cu un acoperiş de plaz negru. Ferestrele erau înguste şi pe marginile lor scânteiau ştuţurile unui sistem de apărare cu aruncătoare de flăcări.

— O clipă, domnule, spuse şoferul.

Coborî, şi Teg îi văzu pentru prima oară faţa: prelungă şi slabă, cu un nas ascuţit şi buze subţiri. Obrajii săi purtau urmele vizibile, ca nişte arabescuri, ale unei operaţii de chirurgie plastică. Ochii aveau o strălucire argintie, vădit artificială. Omul îi întoarse spatele şi intră în clădire. O clipă mai târziu, îşi făcu din nou apariţia şi veni să deschidă portiera lui Ţeg.

— Vă rog să vă grăbiţi, domnule. Cel dinăuntru vă încălzeşte supa. I-am spus că sunteţi bancher. Nu va fi nevoie de plată.

Solul era acoperit cu o crustă subţire de gheaţă care pârâi sub paşii lui Teg. Basharul trebui să se aplece uşor pentru a

trece pragul casei. Pătrunse într-un culoar întunecos, lambrisat, la capătul căruia se afla o odaie bine luminată. Mirosul de mâncare ce venea dintr-acolo îl atrase ca un magnet. Braţele reîncepură să-i tremure. O masă mică fusese aşternută lângă o fereastră ce dădea spre o grădină împrejmuită şi acoperită. Tufe încărcate de flori roşii ascundeau aproape cu totul zidul de piatră care delimita grădina. Panourile acoperitoare din serplaz scăldau locul într-o lumină artificială de vară. Teg se lăsă, recunoscător, pe singurul scaun aflat în faţa mesei. Remarcă faţa de masă albă, cu marginile gofrate. Tacâmul era o singură lingură de supă.

O uşă scârţâi uşor în dreapta şi un bărbat scund şi îndesat pătrunse în odaie, purtând un bol aburind. Omul avu o clipă de ezitare când îl văzu pe Teg, apoi se apropie de masă şi depuse bolul în faţa Basharului. Alarmat de ezitarea lui, Teg făcu un efort pentru a ignora aroma ispititoare ce urca spre nările sale şi se concentră asupra personajului.

— E o supă bună, domnule. Am preparat-o chiar eu.

Vocea era artificială. Teg observă cicatricele de pe laturile maxilarului. Omul avea aerul unei vechi creaturi mecanice. Capul, cu un gât ca şi inexistent, părea prins direct pe umerii masivi, braţele dădeau impresia unor articulaţii nefireşti la umeri şi coate iar picioarele s-ar fi zis că se urneau doar din şolduri. Acum stătea nemişcat, dar când intrase păşise cu un mers uşor smucit, care confirma faptul că omul era făcut aproape numai din proteze. Expresia de suferinţă ce i se citea în ochi nu putea trece neobservată.

— Ştiu că nu-s prea chipeş, domnule, rosti el răguşit. Am fost nenorocit în explozia de la Alajory.

Teg nu ştia de nici o explozie de la Alajory, dar nu încăpea îndoială că interlocutorul său presupunea că ştie. Expresia "nenorocit", în schimb, era o acuzaţie interesantă împotriva Destinului.

— Tocmai mă întrebam dacă nu te cunosc de undeva, spuse Teg.

— Aici, nimeni nu cunoaşte pe nimeni. Mâncaţi-vă supa. În casa asta n-aveţi de ce vă teme.

Arătă cu capul spre extremitatea spiralată a unui detector silenţios ce atârna din tavan şi ale cărui luminiţe indicau că nu existau otrăvuri în imediata apropiere.

Teg privi lichidul cafeniu din bolul aflat în faţa sa. Conţinea şi bucăţele de carne. Luă lingura, dar mâna în care o ţinea îi tremura atât de tare, încât din două încercări nu izbuti s-o ridice nici măcar câţiva milimetri fără a-i vărsa aproape tot ctinţinutul înapoi în bol.

O mână fermă îi prinse încheietura şi vocea artificială îi şopti la ureche:

— Nu ştiu ce v-au făcut, Bashare, dar vă asigur că aici nimeni n-o să vă facă nici un rău, decât trecând peste cadavrul meu.

— Mă cunoşti?

— Mulţi ar fi gata să moară pentru dumneavoastră, Bashare. Dacă fiul meu mai este azi în viaţă, dumneavoastră v-o datorez.

Teg îl lăsă să-i conducă mâna. Altminteri n-ar fi reuşit să înghită prima lingură. Lichidul era consistent, fierbinte şi binefăcător. Curând, mâna încetă să-i mai tremure. Îi făcu semn omului să-i elibereze încheietura.

— Încă o porţie, domnule?

Teg îşi dădu abia atunci seama că golise bolul. Fu tentat să răspundă afirmativ, dar şoferul îl rugase să se grăbească.

— Mulţumesc, dar trebuie să plec.

— N-aţi fost aici, spuse omul.

Când fu din nou instalat confortabil pe bancheta moale a maşinii care rula în viteză pe şoseaua principală, Teg reflectă la curioasa impresie de ecou a cuvintelor de despărţire pe care le pronunţase omul "nenorocit". Fuseseră aceleaşi cu ale fermierului: "N-aţi fost aici". Dădeau impresia unei formule uzuale şi spuneau multe despre starea de spirit care domnea pe Gammu şi schimbările ce interveniseră de la ultimul lui tur de inspecţie.

Când intrară în cartierele periferice ale Ysaiului, Teg se întrebă dacă n-ar fi fost bine să încerce să se deghizeze în vreun fel. Omul "nenorocit" îl recunoscuse dintr-o privire.

— Unde mă caută Onoratele Matres în clipa de faţă? întrebă el.

— Peste tot, Bashare. Nu suntem încă în măsură să vă garantăm deplina securitate, dar ne organizăm. O să comunic celor în drept adresa la care am să vă las.

— Au explicat pentru ce mă vânează?

— Ele nu explică niciodată nimic, Bashare.

— De cât timp s-au infiltrat pe Gammu?

— De prea mult timp, Bashare. Se aflau deja aici când eu eram copil, şi am apucat, ca baltern, războiul de pe Renditai.

Cel puţin o sută de ani, îşi spuse Teg. *Destul timp pentru a regrupa o mulţime de forţe în mâinile lor... dacă se putea da crezare temerilor lui Taraza.*

Şi Teg le dădea crezare.

"Să nu te încrezi în nimeni care s-ar fi putut afla sub influenţa târfelor ălora", îi spusese Taraza.

Totuşi, Teg nu simţea nici o ameninţare în situaţia sa actuală. Nu constata decât atmosfera de secret care domnea, în mod evident, în jurul lui. Nu încercă însă să obţină mai multe amănunte.

Pătrunseseră, acum, în inima oraşului. Teg putea să întrevadă monolitul negru al străvechii Baronii Harkonnen printre golurile ocazionale dintre zidurile ce împrejmuiau vastele reşedinţe private. Maşina coti pe o stradă mărginită de prăvălioare heteroclite, în cea mai mare parte peticite cu materiale recuperate, care-şi trădau originea prin nepotrivirea îmbinărilor şi disparitatea culorilor. Firme şi reclame ostentative proclamau că mărfurile din interior erau de cea mai bună calitate sau că serviciile oferite nu se puteau compara cu ale altora.

Nu s-ar fi putut spune doar că Ysai se deteriorase sau, chiar, că decăzuse, gândi Teg. Dezvoltarea oraşului fusese orientată spre ceva mai rău decât urâţenia. Cineva căutase, pur şi simplu, să-l facă respingător. Asta era cheia pentru aproape tot ce vedea în jur.

Timpul nu încremenise în Ysai, ci dăduse înapoi. Spectacolul pe care Teg îl avea în faţa ochilor nu era cel al unui oraş modern, străbătut de garnituri multicolore de transport, printre imobile uziforme, cu structuri perfect izolate. Aici nu existau decât îngrămădiri dezordonate, clădiri sordide alipite unor construcţii vetuste, unele concepute după gusturi individuale fistichii, altele în scopuri a căror utilitate se pierduse de mult în negura vremii. Totul, la Ysai, era asamblat într-un vălmăşag care abia dacă reuşea să evite haosul. Ceea ce salva oraşul — şi Teg ştia asta — era persistenţa vechilor magistrale de-a lungul cărora se aglutinase tot acel talmeş-balmeş. Ele puneau stavilă haosului, deşi noile artere fuseseră tăiate fără nici cel mai infim

plan urbanistic, intersectându-se sub toate unghiurile posibile în afara celui drept. Văzut din văzduh, oraşul era o harababură dementă, unde doar uriaşul dreptunghi negru al vechii Baronii dădea o impresie de ordine geometrică. Restul era babilonie arhitecturală.

Teg înţelesese deodată că locul acesta era o minciună spoită cu alte minciuni, având la bază minciuni mai vechi, într-un asemenea ghiveci de falsităţi, încât, oricât ai fi scormonit, s-ar fi putut să nu dai niciodată de un adevăr util. Întregul Gammu era la fel. Care era obârşia unei asemenea sminteli? Fusese pusă la cale încă din zilele Harkonnenilor?

— Am ajuns, Bashare.

Şoferul trase la marginea trotuarului, în dreptul unei clădiri cu faţada lipsită de ferestre — un edificiu din plastoţel negru, cu o singură poartă la nivelul străzii. Nici urmă de materiale recuperate la această construcţie. Teg recunoscu imediat locul. Era unul dintre adăposturile pe care le selectase el însuşi. Semnale neidentificabile străfulgerară în vederea lui secundă, dar nu avu senzaţia nici unei ameninţări imediate. Şoferul îi deschise portiera şi se dădu în lături pentru a-l lăsa să trecă.

— Nu-i prea multă lume la ora asta, domnule. Aş zice să intraţi degrabă.

Fără a mai privi înapoi, Teg traversă iute trotuarul şi pătrunse în clădire, unde îl întâmpină doar un mic vestibul din plastoţel alb, lucios, punctat de câţiva ochi com. Se strecură în unicul liftub şi formă numărul pe care-l memorase. Tubul, îşi amintea, urca în diagonală până la etajul al cincizeci şi şaptelea, de partea cealaltă a imobilului, unde existau ferestre. Îşi amintea, de asemenea, de un separeu cu draperii vişinii şi mobilier masiv, de culoare cafenie, precum şi de o femeie cu ochi pătrunzători şi semnele vădite ale educaţiei Bene Gesserit, dar care nu era o Cucernică Maică.

Tubul îl transportă direct în salonul cu pricina, dar nimeni nu-i ieşi în întâmpinare. Îşi plimbă ochii peste mobilierul solid şi draperiile castanii care acopereau cele patru ferestre din fundul încăperii.

Ştia că prezenţa lui nu scăpase neobservată. Aşteptă liniştit, contând pe dubla vedere proaspăt dobândită, pentru a anticipa un eventual pericol. Deocamdată nu părea să-l ameninţe nimic. Se postă chiar lângă liftub şi examină din nou locul.

Teg avea o teorie despre relaţiile dintre încăperi şi ferestrele lor — numărul ferestrelor, amplasamentul lor, mărimea, înălţimea faţă de podea, raportul dintre dimensiunile camerei şi cele ale ferestrelor, etajul la care se afla încăperea, faptul că ferestrele aveau perdele sau draperii… Şi aşa mai departe. Toate aceste date erau comparate, în raţionamentul său mentatic, cu folosinţa dată odăii. Camerele puteau fi clasificate conform unei ierarhii foarte precise. Existau, fireşte, cazuri în care aceste consideraţii n-ar fi putut să furnizeze nici o informaţie utilă, dar, în general, ele se dovedeau demne de încredere.

Absenţa ferestrelor la o încăpere situată deasupra nivelului solului căpăta o semnificaţie particulară. Dacă o asemenea încăpere era ocupată de oameni, nu însemna neapărat că secretul constituia obiectivul lor principal. I se întâmplase să stabilească fără tăgadă că, într-un context didactic, lipsa ferestrelor la o sală de clasă era, în acelaşi timp, simbolul unei izolări faţă de lumea exterioară şi cel al unei aversiuni clare faţă de copii.

Această încăpere, însă, avea ceva deosebit: nu numai asigurarea secretului, ci şi nevoia de a menţine o supraveghere ocazională a lumii exterioare. *O izolare proteguitoare, la nevoie.* Concluzia îi fu întărită când traversă odaia şi îndepărtă puţin una din draperii. Ferestrele erau din plaz triplu-blindat. Clar! Supravegherea exteriorului însemna şi riscul provocării unui atac. Cel puţin aceasta era părerea persoanei care ordonase ca încăperea să fie astfel protejată.

Teg examină mai îndeaproape suprafaţa geamului, într-un colţ al ferestrei. Reflectoare prismatice amplificau vederea de-a lungul peretului adiacent, într-o parte şi în alta, precum şi de sus în jos.

Ia te uită!

Precedenta sa vizită nu-i lăsase timp să examineze locul atât de amănunţit, dar acum putea face o apreciere mai exactă. O încăpere foarte interesantă. Lăsă să cadă la loc draperia şi se întoarse tocmai în clipa în care din liftub îşi făcu apariţia un bărbat înalt.

Vederea secundă îi furniză lui Teg o predicţie categorică asupra noului venit. Omul acesta reprezenta o ameninţare ascunsă. Străinul era, fără nici cea mai mică îndoială, militar. Se

vedea mai ales după poziţia corpului şi după privirea vie şi atentă la amănunte pe care doar un ofiţer bine instruit şi experimentat putea să le observe. Dar în atitudinea lui se mai desluşea ceva care-l puse imediat în alertă pe Teg. Militarul acesta era un trădător de profesie! Un mercenar dispus să se vândă celui ce oferea mai mult.

— Afurisit de urât s-au purtat cu dumneata! rosti străinul în loc de salut.

Vocea sa de bariton avea o siguranţă inconştientă a puterii personale. Accentul era unul pe care Teg nu-l mai auzise niciodată. Omul venea din Dispersie! Cel puţin Bashar sau un grad echivalent, estimă Teg.

Totuşi, nu simţea nici o indicaţie a unui pericol iminent.

Văzând că Teg nu răspunde, omul spuse:

— Oh, scuze! Dă-mi voie să mă prezint, Muzzafar. Jafa Muzzafar, comandant regional al forţelor de pe Dur.

Teg nu auzise niciodată de forţele de pe Dur.

Întrebările se înghesuiau în mintea lui, dar se feri să le dea glas. Orice i-ar fi spus acestui străin risca să trădeze o slăbiciune. Unde erau oamenii pe care se aştepta să-i găsească aici?

Ce m-a făcut să aleg acest loc?

Decizia îi fusese inspirată cu atâta siguranţă lăuntrică...

— Fă-te comod, te rog, îi spuse Muzzafar, indicându-i o canapea mică în spatele unei mese joase. Te asigur că n-am avut nici un amestec în ceea ce ţi s-a întâmplat. Am încercat să opresc totul de îndată ce am aflat, dar deja... nu mai erai la faţa locului.

Teg percepea acum şi altceva în vocea acestui Muzzafar: o prudenţă care se învecina cu teama. Aşadar era la curent cu cele petrecute la baracă.

— Al naibii de iscusit din partea dumitale, continuă Muzzafar. Să-ţi păstrezi forţele de atac în rezervă până când cei ce te-au capturat au fost absorbiţi de încercarea de a-ţi smulge informaţii. Au reuşit să afle ceva?

Teg clătină încet capul dintr-o parte în alta. Simţea că era pe punctul de a trece în orice clipă la reacţia de atac în mod accelerat şi, totuşi, nu percepea încă nici o ameninţare imediată. Ce urmăreau aceşti Rătăciţi? Oricum, era limpede că Muzzafar şi ai săi trăseseră o concluzie greşită în legătură cu

ceea ce se întâmplase de fapt în baraca unde fusese examinat cu sonda T.

— Ia loc, te rog, îl invită din nou Muzzafar.

Teg se aşeză pe canapeaua indicată.

Muzzafar se instală într-un fotoliu adânc, amplasat un pic lateral, de partea cealaltă a mesei. Totul arăta că era cu ochii în patru, pregătit să facă faţă unei situaţii de violenţă.

Teg îl studie cu interes. Muzzafar nu se recomandase cu un grad adevărat, în afara titlului vag de comandant. Înalt şi spătos, avea o faţă lată şi rubicondă, nasul mare, ochi verzi-cenuşii şi un mod bizar de a fixa un punct situat chiar în spatele umărului drept al lui Teg ori de câte ori vreunul dintre ei vorbea. Teg cunoscuse cândva un spion care privea exact la fel.

— Ei bine, făcu Muzzafar, am citit şi am auzit o grămadă de lucruri despre dumneata, de când am sosit aici.

Teg continuă să-l observe în tăcere. Muzzafar avea părul tuns scurt şi o cicatrice violacee, de câţiva milimetri lungime, chiar sub linia părului, deasupra sprâncenei stângi. Purta un bluzon descheiat, de culoare verde deschis, şi pantaloni asortaţi. Nu tocmai o uniformă, dar, cumva, o ţinută ce evoca stricta disciplină militară. Pantofii, de pildă, erau lustruiţi lună. Teg ar fi jurat că, dacă s-ar fi aplecat puţin, ar fi putut să-şi vadă chipul oglindit în pielea maron.

— Nu mi-am închipuit că te voi întâlni vreodată în carne şi oase, fireşte, reluă Muzzafar. Consider că-i o mare onoare pentru mine.

— În schimb, eu nu ştiu nimic despre dumneata, în afara faptului că te afli la comanda unor forţe din Dispersie, spuse Teg.

— Mmmmm... De fapt, nu sunt prea multe de ştiut.

Pe Teg începu din nou să-l chinuie foamea. Îşi aruncă privirea spre butonul aflat lângă liftub, care, după câte îşi amintea, servea pentru a chema chelnerii. În locul acesta, oamenii erau cei ce îndeplineau serviciile încredinţate de obicei automatelor — o scuză excelentă pentru a menţine în preajmă trupe gata să intervină la nevoie.

Interpretând greşit privirea lui Teg, Muzzafar zise:

— Te rog nu te gândi să pleci. I-am cerut medicului meu personal să vină aici ca să te examineze. Trebuie să apară dintr-o clipă în alta. Ţi-aş fi recunoscător dacă ai aştepta liniştit până

soseşte.

— Mă gândeam doar să comand ceva de mâncare, spuse Teg.

— Sfatul meu este să aştepţi mai întâi părerea doctorului. Paralizatoarele provoacă uneori efecte secundare indezirabile.

— A! Eşti la curent şi cu asta.

— Sunt la curent cu tot acel, lamentabil eşec. Dumneata şi omul dumitale, Burzmali, reprezentaţi o forţă de care trebuie să se ţină seama.

Înainte ca Teg să-i poată răspunde, din tub descinse un bărbat înalt, îmbrăcat în combinezon şi jachetă roşii. Omul era atât de slab, încât hainele îi atârnau pur şi simplu pe trup, fâlfâind. Tatuajul de pe fruntea lui înaltă avea forma de romb a diamantului doctorilor Suk, dar culoarea însemnului era portocalie, nu cea neagră, obişnuită. Ochii doctorului erau acoperiţi cu lentile portocalii, sclipitoare, care le ascundeau adevărata culoare.

E dependent de vreun drog? se întrebă Teg. Nu detecta mirosul nici unuia dintre narcoticele cunoscute, nici măcar pe cel al melanjului. Simţea totuşi un parfum pătrunzător, acidulat, ca de fruct exotic.

— Ah, Solitz! făcu Muzzafar, apoi arătă cu un gest larg spre Teg. Fă-i un consult amănunţit. A fost atins de un paralizator acum două zie.

Solitz scoase la iveală un scanoscop, modelul compact, încăpând într-o mână, folosit în mod obişnuit de doctorii Suk. Câmpul analizator emitea un zumzet abia auzit.

— Aşadar eşti un doctor Suk, spuse Teg, privind ostentativ rombul portocaliu tatuat pe fruntea medicului.

— Da, Bashare. Formaţia şi condiţionarea mea sunt în spiritul celor mai bune şi mai vechi tradiţii ale noastre.

— N-am văzut niciodată însemnul de identificare cu această culoare.

Doctorul plimbă scanoscopul în jurul capului lui Teg.

— Culoarea tatuajului n-are importanţă, Bashare. Ceea ce se află în spatele lui contează.

Coborî instrumentul până la umerii lui Teg, apoi, mai jos, de-a lungul corpului.

Teg aşteptă să înceteze zumzetul.

Doctoral se dădu un pas înapoi şi i se adresă lui Muzzafar:

— E în cea mai bună formă, Feldmareşale. O formă remarcabilă, având în vedere vârsta. Dar are nevoie urgentă să-şi întremeze organismul.

— Mda... bun, e-n regulă, Solitz. Ocupă-te de treaba asta. Basharul e oaspetele nostru.

— Am să-i comand un meniu adecvat. Să mâncaţi încet, Bashare.

Solitz execută un stânga-mprejur impecabil, care făcu să-i fluture jacheta şi pantalonii, apoi dispăru în deschiderea liftubului.

— Feldmareşal? rosti întrebător Teg.

— Este un vechi grad de pe Dur.

— De pe Dur?

— Ah! Scuză-mi stupiditatea, Bashare.

Muzzafar scoase dintr-un buzunar al bluzonului un portofel şi extrase din el o cartelă. Teg recunoscu un holostat cam de felul celui pe care-l purtase mereu cu el în cursul îndelungatei lui cariere militare şi care conţinea imagini ale casei şi ale familiei sale. Muzzafar depuse cartela pe masă şi apăsă microcontactul.

Reprezentarea miniaturală, în culori, a unei porţiuni luxuriante de junglă se ivi deasupra mesei.

— Căminul meu, rosti Muzzafar, arătând cu degetul un punct din mijlocul proiecţiei. Tufa-şarpantă se află chiar aici. E prima care mi s-a supus. O grămadă de lume m-a luat peste picior, la început, fiindcă o alesesem pe cea dintâi cu care avusesem de-a face şi rămăsesem la ea.

În timp ce privea cu atenţie proiecţia, Teg desluşi o profundă tristeţe în glasul lui Muzzafar. Tufa cu pricina era un mănunchi de ramuri subţiri şi plăpânde la capătul cărora atârnau bulbi de un albastru aprins.

Tufă-şarpantă?

— Cam prizărită, ştiu, zise Muzzafar retrăgându-şi degetul din dreptul proiecţiei. Şi nu foarte sigură, evident. A trebuit să mă apăr cu străşnicie de câteva ori, în primele luni. Dar m-am ataşat de ea. După cum şti, au o sensibilitate deosebită la afecţiune. Iar acum, pe Stânca Eternă a Durului, e cel mai bun cămin din toate văile adânci!

Observând expresia consternată de pe chipul lui Teg, Muzzafar exclamă:

— La naiba! Voi n-aveţi tufe-şarpante, fireşte. Te rog să-mi

ierţi gafele astea cauzate de ignoranţă. Cred că avem multe de învăţat unul de la celălalt.

— Ai numit asta căminul dumitale.

— Desigur. Bine dirijată, şi o dată ce-a învăţat să asculte, bineînţeles, o tufă-şarpantă se dezvoltă într-o locuinţă somptuoasă. Nu-i nevoie decât de patru sau cinci standarzi.

Standarzi, repetă în gând Teg. Aşadar, Rătăciţii foloseau încă anul standard.

Tubul de acces emise un şuierat şi o femeie tânără, purtând o rochie lungă şi albastră, de chelneriţă, intră de-a-ndăratelea în odaie, trăgând o servantă caldă, montată pe suspensii, pe care veni s-o plaseze lângă masa din faţa lui Teg. Îmbrăcămintea ei era aproximativ cea de care-şi amintea Teg de la prima sa vizită, însă faţa rotundă şi plăcută pe care tânăra o întoarse spre el era cea a unei necunoscute. Craniul îi era depilat, lăsând la vedere o reţea de vene proeminente. Avea ochii sinilii şi atitudinea ei denota un fel de indiferenţă supusă. Fata deschise capacul servantei şi un şuvoi de arome picante urcă spre nările lui Teg.

Basharul îşi încordă simţurile, dar vederea secundă nu-i semnală nici acum vreo ameninţare apropiată. Se văzu pe sine consumând preparatele fără ca, după aceea, să i se întâmple ceva rău.

Fata dispuse mai multe platouri de mâncare în faţa lui, apoi aşeză alături, în perfectă ordine, un set de tacâmuri.

— N-am un detector, dar pot să gust eu mîncarea, dacă doreşti, spuse Muzzafar.

— Nu-i nevoie, zise Teg.

Ştia că asta avea să-i intrige, dar era încredinţat că-l vor crede Dreptvorbitor. Privi platourile. Fără să fi hotărât asta în mod conştient, se aplecă şi începu să mănânce. Deşi ştia ce era o adevărată foame de mentat, propria sa reacţie îl surprinse. Când funcţiona în modul mentatic, creierul său consuma caloriile într-un ritm accelerat. Dar ceea ce i se întâmpla acum depăşea tot ce cunoscuse până atunci. Avea sentimentul că instinctul de supravieţuire preluase controlul tuturor acţiunilor sale. Foamea pe care o simţea n-avea nimic în comun cu vreo experienţă trăită anterior. Când mâncase, cu oarecare băgare de seamă, supa servită de omul "nenorocit", nu avusese această reacţie.

Doctorul Suk a făcut o alegere excelentă, îşi spuse el. Meniul fusese alcătuit pe baza parametrilor furnizaţi de scanoscop.

Fata continua să aducă platouri pe care le scotea din servante fierbinţi, comandate prin intermediul liftubului.

Teg trebui să se ridice, în mijlocul mesei, pentru a se duce la toaletă. Chiar şi acolo fu conştient de prezenţa ascunsă a ochilor com care îl supravegheau în permanenţă. Îşi dădu seama că reacţiile organismului său, în special procesele digestive, suferiseră transformări radicale, pentru a se adapta la noile necesităţi metabolice. Când reveni să se aşeze la masă, îi era la fel de foame de parcă n-ar fi mâncat nimic până atunci.

Fata care-l servea începu să dea unele semne de mirare, apoi de nelinişte. Continuă totuşi să-i aducă de mâncare, la cererea lui.

Muzzafar îl privea cu o perplexitate crescândă, dar fără a scoate nici o vorbă.

Teg începu să resimtă efectele tonifiante ale aportului energetic prescris de doctorul Suk. Cantităţile însă, de bună seamă, nu fuseseră prevăzute. Fata se plimba de la liftub la masă şi înapoi într-un fel de stare de şoc.

Muzzafar sfârşi prin a declara:

— Trebuie să mărturisesc că e pentru prima oară când văd pe cineva mâncând asemenea cantităţi în cursul unei singure mese. Nu pricep cum faci. Şi nici pentru ce.

Teg se rezemă de spătarul canapelei, în sfârşit sătul. Ştia că stârnise întrebări cărora nu li se putea da un răspuns sincer.

— E o treabă de mentat, minţi el. Organismul meu a fost supus la prea multe încercări.

— Uluitor, comentă Muzzafar, ridicându-se.

Văzând că Teg dădea să se ridice la rândul lui, îi făcu semn să rămână pe loc.

— Nu-i nevoie. Ţi-am pregătit o odaie alături. E de preferat să nu părăseşti încă imobilul.

Fata dispăru cu servantele goale.

Teg îl iscodi cu privirea pe Muzzafar. Ceva se schimbase la acesta în intervalul cât el mâncase. Muzzafar îl observa acum cu un aer rece şi calculat.

— Ai un implant de comunicaţie, îi spuse Teg. Ai primit ordine noi.

— N-ar fi recomandabil pentru prietenii dumitale să încerce

un atac asupra acestui loc.
— Crezi că ăsta e planul meu?
— Care e planul dumitale, Bashare?
Teg zâmbi.
— Foarte bine, făcu Muzzafar.
Lăsă privirea să-i rătăcească în gol în timp ce-şi asculta implantul. Când îşi concentră din nou atenţia asupra lui Teg, avea aerul unui animal de pradă. Teg simţi impactul fizic al privirii sale. Înţelese că cineva avea să sosească în această încăpere şi că Feldmareşalui considera prezenţa acestei noi persoane ca fiind extrem de periculoasă pentru oaspetele său. Teg însă nu vedea ce anume ar fi fost în stare să vină de hac noilor sale aptitudini.
— Crezi că sunt prizonierul dumitale, spuse el.
— Pe Stânca Eternă, Bashare! Nu eşti deloc omul la care m-am aşteptat!
— Şi Onorata Matre care urmează să vină, ea la ce se aşteaptă?
— Bagă de seamă, Bashare. Nu adopta atitudinea asta cu ea. N-ai nici cea mai mică idee de ceea ce este pe cale să ţi se întâmple.
— Este pe cale să mi se întâmple o Onorată Matre.
— Îţi urez succes!
Muzzafar se răsuci scurt şi se făcu nevăzut în liftub.
Teg privi în urma lui. Percepea străfulgerarea vederii secunde ca o lumină pâlpâind în jurul liftubului. Onorata Matre se afla aproape, dar încă nu era pregătită să intre în cameră. Mai înainte voia să se consulte cu Muzzafar. Dar Feldmareşalui n-avea să-i poată raporta nimic cu adevărat important acelei periculoase femele.

Memoria nu recreează niciodată realitatea. Memoria doar reconstituie. Şi orice reconstituire modifică originalul, devenind ea însăşi un cadru de referinţă extern, în mod inevitabil deficitar.

Manualul Mentatului

LUCILLA ŞI BURZMALI intrară în Ysai prin cartierele sărace de la sud, ale căror străzi erau slab luminate de lampadare dispuse la intervale mari. Mai era doar o oră până la miezul nopţii şi, totuşi, trotuarele erau pîine de oameni. Unii se plimbau tăcuţi, alţii sporovăiau cu animaţia specifică celor aflaţi sub influenţa unui drog, alţii, în sfârşit, se mulţumeau să observe, ca şi când ar fi aşteptat ceva. Aglomeraţia era mai mare la colţul străzilor, atrăgând de fiecare dată atenţia fascinată a lui Lucilla.

Burzmali o zorea să meargă mai repede, ca un adevărat client arzând de nerăbdare să se vadă singur cu ea. Lucilla continua să observe pe furiş oamenii.

Ce făceau aici? Indivizii ăştia, care aşteptau la intrările imobilelor, ce aşteptau? La un moment dat, tăindu-le calea lui Lucilla şi Burzmali, mai mulţi muncitori purtând şorţuri groase de protecţie ieşiră dintr-un gang, împrăştiind în jurul lor un miros greu, de canal şi de sudoare. Aparţinând, aproape la egalitate, ambelor sexe, erau cu toţii înalţi, spătoşi şi cu braţe groase. Lucilla nu-şi putea imagina care le era ocupaţia, dar reprezentau un acelaşi tip şi asta o făcea să-şi dea seama cât de puţine lucruri ştia despre Gammu.

Ieşind în noapte, muncitorii tuşeau şi scuipau în rigola de la marginea trotuarului. *Ca să se descotorosească de vreun contaminant?* se întrebă Lucilla.

Burzmali se aplecă la urechea ei şi şopti:

— Ăştia-s Bordanos.

Lucilla riscă o privire peste umăr, spre grupul care se îndrepta către o stradă lăturalnică. *Bordanos?* Ah, da! Inşi selecţionaţi şi antrenaţi special pentru munca la maşinile de compresie care reciclau gazele de canal. Erau rezultatul unui proces genetic care le suprima simţul mirosului şi le fortifica musculatura umerilor şi a braţelor.

Burzmali o trase după un colţ şi nu-i mai văzu pe Bordanos.

Cinci copii îşi făcură apariţia de sub poarta întunecată a unei clădiri şi se luară după ei, în şir indian. Lucilla observă că ţineau ceva în pumnii strânşi. Îi urmăreau cu o hotărâre stranie. Brusc, Burzmali se opri şi se întoarse spre ei. Copiii se opriră la rândul lor şi-l fixară cu privirea. Lucilla văzu clar că erau pregătiţi pentru o demonstraţie de violenţă. Burzmali îşi împreună mâinile în faţă şi făcu o plecăciune scurtă.

— Guldur! rosti el.

Când Burzmali se răsuci pentru a-şi vedea mai departe de drum, copiii nu le mai luară urma.

— Ne-ar fi bombardat cu pietre, îi spuse el lui Lucilla.

— De ce?

— Aparţin unei secte ce se închină lui Guldur — numele local al Tiranului.

Lucilla privi înapoi, dar puştii dispăruseră. Probabil, în căutarea unor alte victime.

Burzmali o conduse pe după un colţ, într-o stradă plină de şarete pe două roţi ce serveau drept tejghele unei mulţimi de mici negustori. Se vindeau de toate: mâncare, haine, scule, cuţite... Un concert de strigăte lălăite răsuna de la un capăt la altul al străzii în timp ce vânzătorii încercau să atragă cumpărători. Vocile lor aveau acea sonoritate răguşită de la sfârşitul unei zile de lucru — o falsă strălucire, compusă din nădejdea realizării unor vechi visuri şi cunoaşterea faptului că viaţa lor n-avea cum să se schimbe. Lui Lucilla îi dădu în gând că toţi aceşti oameni ai străzii urmăreau un vis trecător, că reuşita la care năzuiau ei nu era un lucru în sine, ci un mit după care erau condiţionaţi să alerge, la fel cum un ogar de curse gonea după o nălucă mişcătoare pe ovalul fără sfârşit al pistei unui chinodrom.

Ceva mai departe, pe aceeaşi stradă, o siluetă înaltă, înfofolită într-o manta vătuită, se târguia în gura mare cu un negustor, pentru o plasă plină cu fructe vişinii ce răspândeau o aromă dulceagă. Mirosul fructelor umplea toată strada. Vânzătorul se tânguia:

— Vreţi să luaţi hrana de la gura copiilor mei!

Silueta încotoşmănată replică pe un ton piţigăiat, ale cărui sonorităţi familiare o făcură pe Lucilla să simtă un fior rece:

— Şi eu am copii!

Lucilla trebui să facă un efort pentru a se stăpâni. Când părăsiră strada comercială, îi şopti lui Burzmali:

— Individul ăla cu manta… Era un Maestru tleilaxu!

— Nu se poate, obiectă Burzmali. Prea înalt.

— Erau doi; unul cocoţat pe umerii altuia.

— Eşti sigură?

— Am mai văzut şi alţii la fel, de când am intrat în oraş, dar n-am bănuit asta.

— Străzile-s pline de indivizi suspecţi, spuse Lucilla. Indivizi care par să caute ceva.

Constată că, de fapt, nici n-o interesa viaţa de zi cu zi a locuitorilor mizerabili de pe această planetă mizerabilă. Nu mai avea încredere în explicaţiile ce-i fuseseră furnizate pentru a justifica aducerea pe Gammu a ghola-ului. Dintre toate planetele pe care preţiosul ghola ar fi putut fi educat, pentru ce o alesese Comunitatea Surorilor tocmai pe asta? Dar era, de fapt, preţios ghola-ul? Nu cumva servea doar drept momeală?

Blocând aproape cu totul intrarea unei străduţe înguste din stânga lor, un om manevra cu îndemânare o maşinărie înaltă, cu lumini rotitoare.

— Viu şi adevărat! striga el. Viu şi adevărat!

Lucilla îşi încetini paşii pentru a privi un trecător care se strecură în stradelă şi, după ce-i dădu proprietarului o monedă, se aplecă deasupra unui bazin concav, luminat de maşinărie. Proprietarul surprinse privirea ei. Avea tenul închis la culoare şi trăsăturile prelungi ale unui caladanian primitiv, pe un trup doar puţin mai înalt decât cel al unui Maestru tleilaxu. O expresie de dispreţ traversase chipul său deprimat în momentul în care luase banii clientului.

Acesta ridică brusc capul de deasupra bazinului, se cutremură, şi părăsi străduţa clătinându-se uşor, cu privirea sticloasă.

Lucilla recunoscu maşinăria. Utilizatorii ei o numeau hipnobong şi era interzisă pe mai toate lumile civilizate.

Burzmali o zori iarăşi şi lăsară în urma lor proprietarul cu chip deprimat al hipnobongului.

O clipă mai târziu apucară pe o stradă mai largă. Imobilul aflat pe trotuarul opus avea o intrare pe colţ. Pe stradă nu se vedeau decât pietoni. Nici urmă de vehicul. Un bărbat deşirat şedea pe prima treaptă a intrării de pe colţ, cu genunchii îndoiţi sub bărbie. Mâinile cu degete lungi şi subţiri erau încleştate deasupra gleznelor. Purta o pălărie neagră cu boruri late, care-i lăsa faţa în umbră, dar scânteierea ireală a ochilor săi în întuneric îi indică lui Lucilla că avea în faţă un gen de fiinţă umană pe care nu-l mai întâlnise până atunci. Era o creatură asupra existenţei căreia Bene Gesseritul nu emisese decât speculaţii.

Burzmali aşteptă până ce se aflară destul de aproape de

silueta ghemuită, înainte de a-i satisface lui Lucilla curiozitatea.

— Un Fiutar, şopti el. Ăsta-i numele pe care şi-l dau. Nu şi-au făcut apariţia decât de foarte curând pe Gammu.

— Rezultatul unui experiment tleilaxu, opină Lucilla, şi gândi: *Vreo încercare nenorocită, cu care ne-a blagoslovit Dispersia.* Apoi, cu voce tare: Ce fac aici?

— Pun bazele unei misiuni comerciale, după cum spun localnicii.

— Să nu crezi una ca asta. Sunt fiare care au fost încrucişate cu fiinţe umane.

— Ahhh, am ajuns, făcu Burzmali.

O conduse pe Lucilla, printr-o uşă îngustă, într-un birt mohorât. Lucilla ştia că treaba asta făcea parte din rolul pe care trebuiau să-l joace — să se comporte asemenea locuitorilor din acest cartier —, dar ideea de a mânca într-un loc atât de sordid, şi mai ales dacă era să se ia după mirosurile pe care le simţea, n-o încânta câtuşi de puţin.

Se vedea că localul fusese plin, dar că era pe cale să se golească.

— Ospătăria asta mi-a fost recomandată cu toată căldura, îi spuse Burzmali în timp ce se aşezau în faţa unui distribuitor liber, aşteptând să li se proiecteze meniul.

Lucilla trase cu coada ochiului la clienţii care plecau. Lucrători în schimbul de noapte, îndreptându-se spre uzinele şi birourile din apropiere, judecă ea. Păreau oarecum neliniştiţi în graba lor, ca şi când se temeau de ceea ce li s-ar fi putut întâmpla dacă întârziau.

Cât de perfect izolată fusese lâ Citadelă, îşi spunea Lucilla. Nu-i plăcea deloc ce descoperea acum pe Gammu. Un loc infect, şi birtul ăsta! Taburetele înalte de la tejgheaua din dreapta erau zgâriate şi ciobite. Tăblia mesei din faţa ei fusese de atâtea ori răzuită şi frecată cu materiale abrazive, încât nu mai putea fi curăţată de aspirotubul a cărui gură se căsca lângă cotul ei stâng. Nu se zărea nici măcar un prăpădit de dispozitiv sonic care să menţină o aparenţă de asepsie. Pete de mâncare şi alte murdării se ancrasaseră în zgârieturile mesei. Lucilla se scutură. Nu putea alunga sentimentul că făcuse o greşeală când acceptase sa se despartă de ghola.

Observă că meniul fusese proiectat şi că Burzmali îl studia.

— Am să comand eu şi pentru dumneata, spuse el.

Era felul său de a-i da de înţeles că se temea ca ea să nu facă vreo gafă cerând vreun fel pe care o adeptă a lui Hormu poate că l-ar fi evitat.

Pe Lucilla o irită această impresie de dependenţă. Era o Cucernică Maică! învăţată să comande în orice situaţie, stăpână pe soarta ei. Toată povestea asta devenea exasperantă. Făcu un gest nerăbdător în direcţia ferestrei murdare din stânga, în spatele căreia se zăreau trecând oamenii de pe stradă. .

— Pierd clienţi în timpul ăsta, Skar.

Poftim! Asta, măcar, era-n ton!

Burzmali aproape că oftă uşurat. Î*n sfârşit!* gândi el. Lucilla îşi regăsise reacţiile de Cucernică Maică. Nu înţelegea atitudinea ei absentă, modul în care privea oraşul şi locuitorii săi.

Două căni pline cu o băutură lăptoasă alunecară din deschiderea distribuitorului. Burzmali şi-o goli pe a sa dintr-o înghiţitură. Lucilla încercă lichidul cu vârful limbii pentru a-i sorta compoziţia. Un surogat cafeinic diluat într-un suc cu gust de alune.

Burzmali ridică scurt bărbia pentru a-i face semn să bea repede. Lucilla îi dădu ascultare, încercând să nu se strâmbe la aromele chimice. Observă că atenţia lui Burzmali era îndreptată spre ceva aflat în spatele ei, dar nu îndrăzni să se întoarcă. N-ar fi cadrat cu personajul pe care-l interpreta.

— Să mergem, rosti Burzmali.

Aruncă o monedă pe masă, o prinse de braţ pe Lucilla şi-o scoase repede în stradă. Surâsul său era cel al unui client nerăbdător, dar în ochi avea un licăr de nelinişte.

Ritmul străzilor se schimbase. Oamenii se împuţinaseră. Porţile întunecate păreau şi mai ameninţătoare. Lucilla îşi aminti sieşi că era de presupus a fi reprezentanta unei tagme puternice, ai cărei membri nu aveau a se teme de violenţa cotidiană a străzii. Puţinii trecători pe lângă care trecea îi făceau într-adevăr loc, îndreptând spre dragonii care-i împodobeau roba priviri în mod evident pline de un respect temător.

Burzmali se opri la intrarea unui imobil.

Era aidoma celorlalte intrări de pe această stradă, adâncită în faţadă şi înaltă, astfel încât părea mai îngustă decât era în realitate. Poarta avea un sistem optic de securitate, cu totul demodat. Pesemne că nici un fel de tehnologii moderne nu pătrunseseră în cartierele mărginaşe. De altfel, o dovadă erau

chiar străzile, concepute doar pentru circulaţia pietonilor şi a vehiculelor de sol. Lucilla se îndoia că exista măcar o platformă de aterizare în toata zona. Nu se vedea, şi nu se auzea nici un aeroglisor sau ornitopter. În schimb, răzbătea muzică — un susur discret, care ducea cu gândul la semuta. O inovaţie în modul de folosire a vechiului drog? Fără îndoială că nu de toxicomani ducea lipsă un cartier ca acesta.

Lucilla ridică ochii spre faţada imobilului în timp ce Burzmali o preceda în portalul intrării şi semnala prezenţa lor pătrunzând în fasciculul optic.

Faţada era lipsită de ferestre. Doar reflexele palide ale câtorva ochi com punctau din loc în loc luciul tern al plastoţelului vechi. Ochii erau, şi ei, un model depăşit, mult mai mari decât cei ce se fabricau în prezent.

În umbra portalului, o uşă se deschise pivotând pe şarniere silenţioase.

— Pe aici, spuse Burzmali întorcându-se şi trăgând-o pe Lucilla de braţ.

Pătrunseră într-un coridor slab luminat, mirosind puternic a mâncăruri exotice şi esenţe amare. Lui Lucilla îi trebuiră câteva clipe pentru a identifica unele dintre izurile care îi asaltau nările. Melanj. Efluviile caracteristice de scorţişoară erau inconfundabile. Da... şi semuta. Desluşi, de asemenea, miros de orez ars şi săruri de higet. Cineva încerca să camufleze un alt gen de *bucătărie.* În locul acesta se preparau explozive. Fu pe punctul de a-l avertiza pe Burzmali, dar se răzgândi. Nu era neapărat necesar ca el să ştie şi, în plus, nu era exclus ca în acest spaţiu închis să existe urechi la pândă.

Burzmaji o luă înainte, urcând un şir de trepte difuz luminate de o licuribandă anemică, paralelă cu planul înclinat. La capătul lor, pipăi cu mâna şi găsi un buton ascuns într-o cavitate a zidului tapetat şi răstapetat. Nu se auzi nici un zgomot când el apăsă pe buton, dar Lucilla percepu o schimbare infimă în atmosfera din jurul lor. Linişte. O linişte încremenită, ca un fel de pândă înaintea unei ruperi la fugă sau a unei izbucniri violente.

Era răcoare pe micul palier şi Lucilla se înfioră, dar nu din cauza frigului. Paşi răsunară în spatele uşii de lângă butonul mascat în tapetul peticit.

O babă cu părul sur, înveşmântată într-un halat galben,

deschise uşa şi -i iscodi pe sub sprâncenele zburlite.

— Voi eraţi, rosti ea cu voce tremurată, apoi se dădu deoparte pentru a-i lăsa să intre.

Lucilla privi repede de jur-împrejur în clipa în care auzi uşa închizându-se în spatele lor. Unui observator superficial încăperea i-ar fi putut părea sărăcăcioasă şi neîngrijită, dar nu era aşa. Sub aparenţele înşelătoare se ascundea o anumită clasă. Impresia de sordid era o altă mască, impusă, fără doar şi poate, de cerinţele unei persoane extrem de exigente. Cutare obiect îşi are locul aici şi nu altundeva! Cutare lucru trebuie să stea acolo şi numai acolo! Mobilierul şi decoraţiunile păreau uşor ponosite, dar asta nu deranja cu nimic persoana în cauză. Dimpotrivă, odaia era mai plăcută aşa. Pentru că aşa trebuia să arate o asemenea odaie.

A cui era această cameră? A bătrânei care, acum, se îndrepta şontâcăind spre o altă uşă, situată în stânga lor?

— Să nu ne deranjeze nimeni până în zori, spuse Burzmali.

Bătrâna se opri şi se întoarse.

Lucilla o studie cu atenţie. Alta care simula o vârstă înaintată? Nu. Vârsta era reală. Fiecare mişcare a acestei femei era şovăitoare. Începând de la tremurul gâtului şi până la mersul cu paşi poticniţi, trupul o trăda de o manieră pe care nu putea să o controleze.

— Nici dacă-i cineva important? întrebă ea.

Un tic îi agita pleoapele când vorbea. Buzele i se mişcau doar atât cât să emite sunetele necesare, tărăgănând cuvintele de parcă le-ar fi extras de undeva din adâncul ei. Umerii, deformaţi de a fi stat ani în şir încovoiaţi asupra cine ştie cărei unice îndeletniciri, nu izbuteau să se îndrepte destul pentru a-i îngădui să-l privească în ochi pe Burzmali. Din cauza asta, privea în sus pe sub sprâncene, într-o atitudine curios de furişă.

— Ce persoană importantă aştepţi? o întrebă Burzmali.

Bătrâna tresări, şi păru să aibă nevoie de un răgaz îndelungat pentru a înţelege.

— Oameni foarte importanţi vin aici, glăsui ea în cele din urmă.

Lucilla recunoscu brusc o anumită postură şi rosti dintr-o suflare, pentru că trebuia ca Burzmali să ştie:

— Femeia asta e de pe Rakis!

Bizara privire furişă a bătrânei se îndreptă spre Lucilla.

— Am fost preoteasă, Doamnă, a lui Hormu.

— Bineînţeles că-i de pe Rakis, spuse Burzmali pe un ton care îi atrăgea atenţia lui Lucilla să nu insiste.

— Nu vreau să vă fac nici un rău, vorbi cu voce tânguitoare bătrâna.

— Îl slujeşti încă pe Zeul Fracţionat? o interpelă Lucilla.

Din nou, se scurseră câteva clipe lungi până ce bătrâna răspunse:

— Mulţi îl slujesc pe Marele Guldur.

Lucilla strânse din buze şi îşi roti încă o dată ochii prin încăpere. Interesul ei pentru bătrână se redusese dintr-o dată aproape la zero.

— Mă bucur că nu trebuie să te ucid, zise ea.

Gura bătrânei se deschise, într-o parodie a perplexităţii, şi un firişor de salivă i se scurse de pe buza de jos.

Creatura asta era o descendentă a fremenilor? Lucilla îşi exterioriză dezgustul cutremurându-se. Această miloagă, această epavă umană se trăgea din poporul care, odinioară, ştiuse să meargă cu capul sus, să moară vitejeşte. Babornița asta n-ar fi putut să moară decât văicărindu-se.

— Vă rog să aveţi încredere în mine, bolborosi bătrâna înainte de a ieşi din odaie.

— Pentru ce ai făcut asta? întrebă Burzmali. Ăştia sunt oamenii care ne vor ajuta să ajungem pe Rakis!

Lucilla se mulţumi să-l privească fără să spună nimic, percepând teama din întrebarea lui. Burzmali se temea *pentru* ea.

Dar nu l-am impregnat, acolo, în refugiul acela, gândi ea.

Cu un şoc, îşi dădu seama că Burzmali sesizase ura dinlăuntrul ei.

Îi urăsc! Urăsc locuitorii acestei planete!

Era un simţământ periculos pentru o Cucernică Maică. Cu toate astea, ardea în ea. Gammu o schimbase într-un mod pe care ea nu-l accepta. Nu voia să admită că asemenea lucruri puteau să existe. Înţelegerea abstractă era una, experienţa era cu totul altceva.

Fire-ar ei blestemaţi!

Dar erau deja blestemaţi.

Simţi o durere în piept. Zădărnicia! Îi era cu neputinţă să scape de această nouă constatare. Ce li se întâmplase acestor

oameni?

Oameni?

Cochiliile erau intacte, dar nu s-ar fi putut spune că mai adăposteau mare lucru. Rămâneau însă periculoase. Periculoase în cel mai înalt grad.

— Trebuie să profităm de ocazie ca să ne odihnim, spuse Burzmali.

— Nu e nevoie să-mi câştig banii?

Burzmali se albi la faţă.

— Ceea ce am făcut acolo a fost indispensabil! Am avut noroc şi n-am fost opriţi, dar lucrul s-ar fi putut întâmpla!

— Şi aici suntem în siguranţă?

— În măsura în care pot eu garanta asta. Fiecare persoană din imobilul ăsta a fost verificată de mine sau de oamenii mei.

Lucilla se întinse pe o canapea lungă, mirosind vag a a parfumuri vechi, şi se pregăti să-şi cureţe fiinţa de acel periculos sentiment de ură. Unde răzbătea ura, dragostea putea să urmeze! Îl auzi pe Burzmali amenajându-şi un culcuş din perne lângă peretele din apropiere şi, curând după aceea, respirând adânc, regulat. Ea însă nu reuşea să adoarmă. Îi dădeau târcoale sumedenie de amintiri stârnite de Celelalte Memorii pe care le împărţea cu străbunele ei. Brusc, avu viziunea lăuntrică a unei străzi înţesate de oameni, de feţe în mişcare sub un soare strălucitor. Îi trebuiră câteva clipe până să-şi dea seama că vedea totul dintr-un unghi cu totul neobişnuit — cel al unui copil purtat în braţe de cineva. Ştiu, atunci, că era una dintre amintirile ei personale. Ştiu şi cine o purta în braţe, şi simţi bătaia caldă a inimii pe obrazul ei cald.

Lucilla gustă sarea propriilor ei lacrimi.

Şi înţelese, în momentul acela, că Gammu o afectase mai profund decât orice altă experienţă de care avusese parte din primele zile de şcoală Bene Gesserit.

Ascunsă îndărătul unor stavile de netrecut, inima devine un sloi de gheaţă.

Darwi Odrade

Dezbatere în Consiliu

TENSIUNI APRIGE stăpâneau grupul alcătuit din Taraza (purtând costum de zale sub robă şi preocupată de celelalte precauţii pe care le luase), Odrade (convinsă de posibilitatea unei înfruntări violente şi, ca atare, cu ochii în patru), Sheeana (perfect informată asupra situaţiei şi protejată de trei Cucernice Maici din Serviciul de Securitate, care îi însoţeau fiecare mişcare, asemeni unei armuri vii), Waff (obsedat de gândul ca nu cumva raţiunea să-i fi fost întunecată prin cine ştie ce ocult artificiu Bene Gesseritj, falsul Tuek (manifestând toate simptomele unei furii turbate pe punctul de a se dezlănţui) şi nouă dintre consilierii rakieni ai Marelui Preot (fiecare urmărind cu înverşunare să dobândească supremaţia sa şi a familiei sale asupra celorlalţi).

În plus, cinci acolite special selecţionate şi antrenate de comunitatea Surorilor pentru lupta corp la corp stăteau alături de Maica Superioară, iar un număr egal de Dansatori-Feţe noi îl înconjurau pe Maestrul tleilaxu.

Se adunaseră cu toţii la ultimul etaj al Muzeului de la Dar-es-Balat. Era o sală lungă, cu un întreg perete de plaz dând spre vest, pe deasupra covorului de verdeaţă al unei grădini suspendate. Interiorul era mobilat cu divane moi şi decorat cu obiecte de artă alese din legendarul non-spaţiu al Tiranului.

Odrade nu fusese de acord cu prezenţa Sheeanei, dar Taraza se arătase de neînduplecat. Influenţa pe care o exercita fata asupra lui Waff şi a celor mai mulţi dintre preoţi reprezenta un avantaj prea important pentru Bene Gesserit.

Uriaşul glasvand al sălii era ecranat de dolbane menite să atenueze strălucirea soarelui înainte de asfinţit. Orientarea înspre apus a sălii avea, pentru Odrade, o semnificaţie aparte. Apusul era deşertul unde se odihnea Shai-Hulud. Era trecutul, moartea.

Admiră dolbanele aplicate pe plaz. Erau panouri alcătuite din lamele negre de zece molecule grosime, rotindu-se neîncetat într-un fluid transparent. Prevăzute cu un sistem de reglaj automat, cele mai bune dolbane ixiene lăsau să treacă o cantitate predeterminată de lumină, fără a stânjeni simţitor vederea spre exterior. Artiştii şi anticarii le preferau sistemelor de polarizare deoarece nu modificau în nici un fel spectrul

luminii disponibile. Utilizarea lor în această sală corespundea scopului căruia îi era destinată de obicei: acela de vitrină pentru cele mai valoroase piese din tezaurul Împăratului-Zeu. De pildă, rochia aceea, care aparţinuse miresei de o zi a Tiranului.

Preoţii rakieni, grupaţi la un capăt al încăperii, erau angajaţi într-o discuţie aprinsă, ignorându-l cu totul pe falsul Tuek. Taraza, nu departe de ei, îi asculta. Expresia ei arăta limpede că-i considera neghiobi.

Waff stătea, cu escorta sa de Dansatori-Feţe, lângă uşa mare de la intrare. Atenţia lui se abătea când la Sheeana, când la Odrade, când la Taraza şi doar arar la preoţii care se ciondăneau. Fiecare mişcare îi trăda incertitudinile. Avea să-l susţină, într-adevăr, Bene Gesseritul? Vor fi în măsură, împreună, să învingă opoziţia rakiană, prin mijloace paşnice?

Sheeana şi gărzile sale de corp se apropiară de Odrade. Fata avea încă membrele subţirele, observă Odrade, dar începea să se împlinească. Musculatura ei căpătase deja aspectul specific Bene Gesserit. Pometţii înalţi se mai îndulciseră sub pielea măslinie, ochii căprui erau mai catifelaţi, dar în părul castaniu persistau încă şuviţe decolorate, roşcate. Atenţia pe care o acorda preoţilor arăta că lua în considerare ceea ce i se dezvăluise înaintea întrunirii.

— Or să se ia la bătaie? întrebă ea în şoaptă.

— Ascultă-i, îi răspunse Odrade.

— Ce va face Maica Superioară?

— Urmăreşte-o cu atenţie.

Priviră amândouă către Taraza, în mijlocul gărzii ei de acolite vânjoase. Maica Superioară părea acum amuzată de comportarea preoţilor.

Grupul rakian îşi începuse disputa afară, în grădina suspendată. Când umbrele prinseseră să se alungească, o transferaseră înăuntru. Pufneau furioşi, când mârâind, când ridicând, glasurile.

Chiar nu vedeau cum îi urmărea falsul Tuek?

Odrade îşi strămută iarăşi atenţia spre orizontul vizibil dincolo de peticul de verdeaţă al grădinii. Nu se zărea nici un alt semn de viaţă în deşert. Oriîncotro priveai, dinspre Dar-es-Balat, nu vedeai decât nisip. Cei care se născuseră şi crescuseră în acest loc aveau, despre viaţa şi despre planeta lor, un punct de vedere cu totul deosebit de cel al majorităţii clerului. Acesta nu

era Rakisul oazelor şi al zonelor verzi irigate care abundau la latitudinile mai clemente, prelungindu-se ca nişte degete înflorite înspre marile întinderi pustii. Dincolo de Dar-es-Balat începea marele deşert meridian ce împresura ca un brâu lat întreaga planetă.

— M-am săturat de discuţiile voastre stupide! explodă brusc falsul Tuek. Îmbrânci cu brutalitate un preot şi, pătrunzând în mijlociii grupului, se răsuci pentru a-i privi pe consilieri rând pe rând. Aţi înnebunit cu toţii?

Unul dintre preoţi (Era bătrânul Albertus, pe toţi zeii!) se întoarse în direcţia lui Waff şi strigă:

— Ser Waff! Vrei, te rog, să-ţi ţii în frâu Dansatorul-Faţă?

Waff şovăi, apoi se îndreptă încet către preoţi, urmat la un pas de escorta sa.

Falsul Tuek se învârti pe călcâie şi aţinti un deget spre el.

— Dumneata! Rămâi unde eşti! N-am să tolerez nici o ingerinţă tleilaxu! Conspiraţia voastră e cât se poate de strävezie!

Odrade nu-şi luase ochii de la Waff cât timp vorbise falsul Tuek. Surpriză! Maestrul Bene Tleilaxului nu auzise niciodată vreuna dintre creaturile sale vorbindu-i în felul acesta. Ce şoc! Furia îi schimonosi brusc trăsăturile feţei. Sunete ca nişte bâzâituri de insecte furioase se revarsă de pe buzele lui într-un fel de zumzet modulat — în mod evident, un limbaj. Dansatorii-Feţe din escorta sa încremeniră, dar falsul Tuek se întoarse iarăşi spre preoţi, fără a părea câtuşi de puţin impresionat.

Waff încetă să mai zumzăie. Stupoare! Dansatorul-Faţă Tuek refuza să i se supună! Porni din nou către grupul preoţilor, însă falsul Tuek îl observă şi, încă o dată, îndreptă spre el un deget tremurător.

— Ţi-am spus să nu te amesteci! Poate că eşti în stare să-mi faci de petrecanie, dar n-ai să mă pui cu botul pe labe împroşcându-mă cu murdăriile dumitale tleilaxu!

Efectul fu instantaneu. Waff înlemni, înţelegând dintr-o dată. Apoi îi aruncă o privire piezişă lui Taraza şi observă expresia ei batjocoritoare. Furia lui îşi găsi numaidecât o nouă ţintă.

— Ştiai! o acuză el.

— Bănuiam doar.

— Eşti... eşti...

— Aţi căutat prea mult perfecţiunea, spuse Taraza. V-aţi

făcut-o singuri.

Preoţii nu acordară nici o atenţie acestui schimb de cuvinte. Săriseră cu gura pe falsul Tuek, cerându-i să tacă şi să-şi ia tălpăşiţa, făcându-l "afurisit de Dansator-Faţă!"

Odrade studie cu băgare de seamă obiectul atacului lor. Până unde mergea fidelitatea copiei? Ajunsese Dansatorul-Faţă să se convingă pe sine că era adevăratul Tuek?

Calmându-se dintr-o dată, înlocuitorul Marelui Preot se postă într-o atitudine plină de demnitate şi aruncă o privire dispreţuitoare acuzatorilor săi.

— Mă cunoaşteţi cu toţii, rosti el. Ştiţi cu toţii de câţi ani îl slujesc pe Zeul Fracţionat care nu este decât Unul Singur. Sunt gata să mă duc la El, dacă asta urmăreşte conspiraţia voastră, dar ţineţi minte: El ştie ce e în sufletele voastre!

Preoţii se întoarseră ca un singur om către Waff. Nici unul dintre ei nu văzuse cu ochii lui un Dansator-Faţă luând locul Marelui lor Preot. Niciodată nu fusese găsit vreun cadavru. Singurele dovezi de care aveau cunoştinţă erau spusele unor galsuri care ar fi putut foarte bine să mintă. Câţiva îşi îndreptară privirile spre Odrade. Glasul ei se numărase printre cele ce-i convinseseră.

Waff o privea, şi el, pe Odrade.

Ea zâmbi şi i se adresă Maestrului tleilaxu:

— Pentru moment, ne convine că Marele Sacerdoţiu să nu treacă în alte mâini.

Waff sesiză imediat avantajele în ceea ce îl privea. Era o pană, înfiptă între preoţi şi Bene Gesserit, blocând una dintre pârghiile cele mai periculoase pe care le poseda Comunitatea Surorilor pentru a acţiona împotriva Bene Tleilaxului.

— Şi mie-mi convine, replică el.

Cum preoţii îşi făcură din nou auzite glasurile mânioase, Taraza interveni la ţanc:

— Care dintre voi va încălca înţelegerea noastră?

Tuek îşi făcu loc printre doi consilieri şi, traversând încăperea, se opri la numai un pas de Maica Superioară.

— Ce fel de joc e ăsta?

— Te susţinem împotriva celor ce vor înlocuirea dumitale, răspunse Taraza. Bene Tleilaxul se situează pe aceeaşi poziţie. Este modul nostru de a demonstra că avem şi noi un cuvânt de spus în alegerea Marelui Preot.

Mai multe voci sacerdotale se ridicară la unison:

— Este sau nu un Dansator-Faţă?

Taraza i se adresă cu un aer afabil celui din faţa ei:

— Eşti Dansator-Faţă?

— Bineînţeles că nu!

Taraza se uita la Odrade.

— Am impresia că a intervenit o neînţelegere, rosti aceasta.

Îl căută cu privirea pe Albertus în grupul preoţilor şi-şi aţinti ochii în ochii lui.

— Sheeana, întrebă ea cu voce răsunătoare, ce trebuie să facă acum Biserica Zeului Fracţionat?

După cum fusese instruită, Sheeana se desprinse uşor din mijlocul gărzilor ei de corp şi declară cu toată semeţia:

— Trebuie să-l slujească mai departe pe Zeu!

— Cred că obiectul acestei întruniri a fost soluţionat, conchise Taraza. Dacă ai nevoie de protecţie, Mare Preot Tuek, un detaşament din gărzile noastre aşteaptă pe coridor, la ordinele dumitale.

Citi pe chipul lui acceptarea şi înţelegerea. Devenise o creatură a Bene Gesseritului. Uitase cu totul obârşia sa de Dansator-Faţă.

După ce preoţii şi Tuek părăsiră sala, Waff îi adresă un singur cuvânt lui Taraza, în limbajul Islamiyatului:

— Explică!

Maica Superioară se depărtă câţiva paşi de gărzile ci, arătându-se astfel, în mod ostentativ, vulnerabilă. Era o mişcare calculată, pe care o dezbătuseră în prealabil, de faţă cu Sheeana. În acelaşi limbaj, îi răspunse lui Waff:

— Renunţăm la ascendentul nostru asupra Bene Tleilaxului.

Aşteptară cu toţii în timp ce el îi cântărea cuvintele. Taraza îşi aminti că numele pe care şi-l dădeau lor înşişi tleilaxu putea fi tradus: "cei ce nu pot fi numiţi". O eticheta rezervată deseori zeilor.

Era limpede că *zeul* de faţă nu extrapolase încă descoperirea pe care o făcuse aici la ceea ce li se va fi putut întâmpla Dansatorilor săi polimorfi infiltraţi printre ixieni şi Păstrăvărese. Pe maestrul tleilaxu îl mai aşteptau şi alte şocuri. Deocamdată însă părerea doar descumpănit.

Waff se lupta cu multe întrebări fără răspuns. Rapoartele pe care le primise de pe Garnmu nu-l mulţumeau. Se angajase într-

un joc dublu foarte periculos. Juca şi Comunitatea Surorilor un joc similar? Rătăciţii tleilaxu nu puteau fi înlăturaţi fără ca asta să atragă riscul declanşării unei agresiuni din partea Onoratelor Matres. Taraza însăşi avertizase asupra acestui pericol. Bătrânul Bashar de pe Gammu mai reprezenta o forţă demnă de luat în considerare?

Puse această ultimă întrebare cu voce tare.

Taraza ripostă cu o alta întrebare:

— Ce modificare i-aţi adus ghola-ului nostru? Ce aţi sperat să obţineţi?

Era încredinţată că deţinea deja răspunsul, dar era necesar să stimuleze ignoranţa.

Waff ar fi vrut să răspundă: "Moartea Bene Gesseritului şi a tuturor adepţilor săi!" Surorile erau mult prea periculoase. Totuşi, valoarea lor era inestimabilă. Se cufundă într-o tăcere posacă, privindu-le pe Cucernicele Maici cu o expresie îmbufnată care accentua aspectul copilăresc al feţei sale de elf.

Un copil mofturos, îşi spunea Taraza. Dar ştia că era periculos să-l subestimeze pe Waff. Cochilia tleilaxu, atunci când era spartă, nu făcea decât să dezvăluie prezenţa unei alte cochilii în interior. Şi asta, la infinit! Totul se învârtea, până la urmă, în jurul bănuielilor lui Odrade în legătură cu subiectul de dispută, care mai putea încă duce, în sala aceasta, la o vărsare de sânge. Dezvăluiseră tleilaxu într-adevăr tot ce aflaseră de la târfe şi de la ceilalţi Rătăciţi? Era ghola-ul doar o virtuală armă tleilaxu?

Taraza hotărî să-l mai îmboldească o dată pe Waff, folosind modul de abordare preconizat de "Analiza 9" elaborată în Consiliu. În acelaşi limbaj al Islamiyatului, rosti:

— Vrei să te dezonorezi chiar în patria Profetului? Nu ai împărtăşit totul, fără ascunzişuri, aşa cum ai făgăduit.

— V-am descris aspectul sexual al...

— N-ai împărtăşit totul! îl întrerupse Taraza. Din cauza ghola-ului. Ştim asta!

Îi văzu reacţia. Era cea a unui animal încolţit. Extrem de periculos. Taraza avusese prilejul să vadă odată un câine vagabond — un descendent corcit şi sălbăticit al vechilor ogari de pe Dan — pe care-l încolţiseră nişte puşti. Animal se năpustise deodată asupra celor ce-l hărţuiau şi, cu o ferocitate total neaşteptată, îşi croise cu colţii o cale spre libertate.

Rezultatul: doi copii schilodiţi pe viaţă, unul singur nevătămat! Waff era, în momentul acesta, ca acel animal. Îi vedea mâinile tremurând în căutarea unei arme, dar Bene Tleilaxul şi Bene Gesseritul se percheziţionaseră reciproc cu cea mai mare minuţiozitate înainte de a intra în această sală. Taraza era sigură că Waff nu avea nici o armă. Totuşi...

Waff vorbi cu o voce plină de subînţelesuri bănuitoare:

— Crezi că nu-mi dau seama în ce fel speraţi să ne impuneţi legea voastră?

— *Iată* putregaiul pe care cei din Dispersie l-au dus cu ei! rosti cu asprime Taraza. Putregaiul din centru.

Atitudinea lui Waff se schimbă subit. Nu putea să ignore implicaţiile profunde ale concluziilor Bene Gesseritului. Dar... voia Maica Superioară să semene discordia?

— Profetul a implantat un reper sonor în capul fiecărei fiinţe umane, fie ea Dispersată sau ba, urmă Taraza. Iar acum ni-i trimite pe Dispersaţi îndărăt, cu putregaiul intact.

Waff strânse din dinţi. Ce încerca să facă vrăjitoarea? Nu putea să alunge gândul înnebunitor că Surorile îi înceţoşaseră mintea prin cine ştie ce drog secret, strecurat în aerul pe care îl respira. Nu încăpea îndoială *că ştiau* lucruri la care alţii n-aveau acces! Privirea îi săgetă de la Taraza la Odrade şi înapoi la Taraza. Ştia că era bătrân, în termenii nenumăratelor reînvieri ghola, dar nu era bătrân în sensul în care puteau fi Cucernicele Maici Bene Gesserit. Ele erau bătrâne! Rareori arătau aşa, însă erau; erau mai bătrâne decât îndrăznea el să-şi imagineze.

Pe Taraza o frământau gânduri similare. Licărul de înţelegere profundă din ochii lui Waff nu-i scăpase. Necesitatea putea să deschidă noi orizonturi raţiunii. Dar până la ce adâncime era în stare să coboare tleilaxul? Ochii săi arătau atât de bătrâni! Avea sentimentul că ceea ce va fi fost cândva creierul acestor Maeştri tleilaxu era acum cu totul altceva — o înregistrare holo, din care fusese şters orice simţământ de natură a crea slăbiciuni. Taraza împărtăşea această mefienţă faţă de sentimente pe care o bănuia în el. Era ceva care putea să-i unească?

Tropismul unei gândiri comune.

— Spui că renunţaţi la ascendentul vostru asupra noastră, mârâi Waff, dar eu îţi simt degetele încleştate de beregata mea.

— Eşti sigur că sunt ale mele? replică Taraza. Unii dintre Rătăciţii de origine tleilaxu s-au întors printre voi. Nici o

Cucernică Maică nu s-a întors la noi din Dispersie.
— Dar ai spus că vă cunoaşteţi totalitatea...
— Avem alte căi de cunoaştere. După părerea dumitale, ce li se va fi întâmplat Cucernicelor Maici care au plecat în Dispersie? Au pierit într-o catastrofă comună?
Waff scutură din cap. Era o informaţie absolută inedită. Nici unul dintre tleilaxu reveniţi din Dispersie nu menţionase un asemenea eveniment. Discrepanţa îi alimentă suspiciunile. Pe cine să creadă?
— Au fost pervertite, spuse Taraza.
Odrade, auzind-o pentru prima oară pe Maica Superioară exprimând cu voce tare ceea ce bănuiau toate, avu brusc revelaţia enormei puteri pe care o sugera această simplă afirmaţie. Pentru o clipă, fu năucită. Cunoştea cum nu se poate mai bine resursele, planurile pentru împrejurări neprevăzute, capacităţile de improvizare de care dispunea o Cucernică Maică pentru a birui piedicile. Exista ceva, "acolo", în stare să neutralizeze *asta!*
Văzând că Waff nu spune nimic, Taraza declară:
— Veniţi la noi cu mâini murdare.
— Voi îndrăzniţi să spuneţi asta? se indignă Waff. Voi, care continuaţi să ne secătuiţi resursele, aşa cum v-a învăţat mama Basharului?
— Ştiam că puteaţi suporta aceste pierderi dacă dispuneaţi de resurse din Dispersie.
Waff inspiră tremurat. Aşadar, Bene Gesseritul ştia până şi asta. Îşi dădea seama, într-o oarecare măsură, cum se informaseră Surorile. Ei bine... trebuia găsit un mijloc pentru a redobândi controlul asupra falsului Tuek. Rakisul era miza pentru care luptau de fapt Dispersaţii, iar această miză putea fi pretinsă cât de curând Bene Tleilaxului.
Taraza făcu încă un pas spre Waff, singură şi vulnerabilă. Îşi văzu gărzile încordându-se. Sheeana dădu să păşească spre ea, dar fu trasă înapoi de Odrade.
Odrade îşi concentră atenţia asupra Maicii Superioare, nu asupra adversarilor potenţiali. Erau tleilaxu într-adevăr convinşi că Bene Gesseritul avea să-i servească? Taraza testase limitele întrebării, fără îndoială. Şi în limbajul Islamiyatului. Dar părea atât de singură, departe de escorta ei, prea aproape de Waff şi de gărzile acestuia. Unde aveau să-l conducă acum pe tleilaxu

bănuielile lui evidente?

Taraza avu un frison.

Odrade îl observă. Încă din copilărie, Taraza fusese anormal de slabă. Mai târziu, nu pusese pe ea nici măcar un gram de grăsime în plus. Din cauza asta era foarte sensibilă la schimbările de temperatură şi nu suporta frigul. Odrade nu sesiza însă nici o astfel de schimbare în încăpere. Însemna că Taraza luase brusc o decizie periculoasă, atât de periculoasă încât corpul ei o trăda. Şi periculoasă nu pentru ea, fireşte, ci pentru Comunitatea Surorilor. Iar aceasta era cea mai oribilă crimă pe care putea s-o comită o Soră Bene Gesserit: lipsa de loialitate faţă de propriul Ordin.

— Suntem gata să vă slujim în orice fel, cu excepţia unuia singur, spuse Taraza. Nu vom deveni niciodată receptacule pentru ghola-ii voştri!

Waff se albi la faţă.

— Nici una dintre noi, continuă Taraza, nu este în momentul de faţă şi nu va deveni niciodată… (făcu o pauză)… o cuvă axlotl.

Waff ridică mâna dreaptă pentru a începe un gest pe care îl cunoştea orice Cucernică Maică: semnalul de atac al Dansatorilor-Feţe. Taraza aţinti un deget spre braţul lui ridicat.

— Dacă vei duce până la capăt acest gest, Tleilaxul va pierde totul. Trimisa lui Dumnezeu (Taraza arătă cu capul peste umăr, spre Sheeana) vă va întoarce spatele şi cuvintele Profetului vor fi praf şi pulbere în gurile voastre.

Rostite în limbajul Islamiyatului, aceste cuvinte erau prea mult pentru Waff. Coborî braţul, dar continuă s-o fulgere cu privirea pe Taraza.

— Ambasadoarea mea v-a spus că vom împărţi cu voi tot ce ştim, urmă Taraza. Dumneata ai spus că veţi face la fel. Trimisa lui Dumnezeu ne ascultă cu urechile Profetului! Ce are de spus Abdl-ul poporului tleilaxu?

Umerii lui Waff se încovoiară!

Taraza îi întoarse spatele. Era o mişcare teatrală, dar ştia, ca şi celelalte Cucernice Maici prezente, că acum putea s-o facă în deplină siguranţă. Privind spre Odrade, aflată la celălalt capăt al sălii, Taraza îşi îngădui un surâs, convinsă că aceasta avea să-l interpreteze corect. Sosise momentul ca Bene Gesseritul să aplice o mică pedeapsă!

— Teilaxu şi-au exprimat dorinţa de a avea o Atreides ca mamă reproducătoare, rosti Maica Superioară. V-o dau pe Darwi Odrade. Veţi mai primi şi altele.

Waff se decise.

— Poate că ştiţi multe despre Onoratele Matres, dar nu…

— Târfele! îl corectă Taraza, răsucindu-se brusc către el.

— Cum doreşti. Dar există un lucru — cuvintele dumitale o dovedesc — pe care nu-l ştiţi. Pecetluiesc înţelegerea noastră dezvăluindu-vi-1. Sunt capabile să amplifice senzaţiile platformei orgasmice şi să le transmită integral partenerului masculin, căruia îi provoacă, astfel, un abandon senzual absolut. Este vorba de producerea unor unde orgasmice multiple, pe care… femeia le poate întreţine timp foarte îndelungat.

— Abandon senzual absolut, ai spus? făcu Taraza fără a încerca să-şi ascundă mirarea.

Odrade ascultase, şi ea, cu aceeaşi stupefacţie pe care o vedea acum împărtăşită de toate Surorile prezente, inclusiv acolitele. Doar Sheeana părea să nu înţeleagă.

— Te asigur, Maică Superioară Taraza, rosti Waff cu un zâmbet de satisfacţie răutăcioasă, că am reprodus acest proces cu oamenii noştri. L-am experimentat eu însumi! Efectul a fost de aşa natură, încât, în furia mea, am provocat autodistrugerea Dansatorului-Faţă care juca rolul… feminin. N-aş mai îngădui nimănui… şi repet: nimănui!… să aibă o asemenea influenţă asupra mea!

— Ce fel de influenţă?

— Dacă ar fi fost vorba de una dintre acele… târfe, cum le numeşti dumneata, aş fi ascultat-o orbeşte, orice mi-ar fi cerut să fac. (Waff se cutremură.) Abia dacă am găsit voinţa de a… de a distruge… (Îşi scutură capul ca şi când ar fi vrut să alunge o amintire sinistră.) Numai furia m-a salvat!

Taraza înghiţi anevoie, cu gâtlejul uscat.

— Cum…

— Cum procedează? Bun!… Mai înainte însă de a vă împărtăşi acest secret, vă avertizez cu toată seriozitatea: dacă vreuna dintre voi va încerca vreodată să folosească această putere împotriva vreunuia dintre noi, va urma un măcel! Am pregătit Domelul şi întregul nostru popor să răspundă prin a ucide toate Cucernicele Maici care le vor ieşi în cale, la cel mai mic semn că Bene Gesseritul ar încerca să exercite această

putere asupra noastră.
— Nici una din noi n-ar face un asemenea lucru, dar nu de teama ameninţărilor voastre, ci fiindcă ştim că asta ne-ar distruge. Măcelul de care vorbeşti n-ar mai fi necesar.
— A, da? În cazul ăsta, de ce nu le distruge şi pe aceste... pe aceste târfe?
— Le distruge! Pe ele şi pe toţi cei pe care-i ating!
— Pe mine nu m-a distrus!
— Pentru că te apără Dumnezeu, bunul meu Abdl, spuse Taraza. După cum îi apără pe toţi credincioşii.
Convins, Waff făcu ochii roată prin încăpere înainte de a i se adresa din nou lui Taraza.
— Să ia toată lumea aminte că îmi îndeplinesc legământul în patria Profetului. Veţi vedea despre ce este vorba... (Făcu un semn către doi dintre Dansatorii-Feţe.) Vom proceda la o demonstraţie.
Mult mai târziu, singură în sala de la ultimul etaj al muzeului, Odrade se întrebă dacă fusese înţelept s-o lase pe Sheeana să asiste la demonstraţie. La urma urmei, de ce nu? Sheeana era deja consacrată Comunităţii-Surorilor. Iar îndepărtarea ei ar fi trezit bănuielile lui Waff.
Sheeana avusese o reacţie senzuală cât se poate de evidentă la vederea reprezentaţiei Dansatorilor-Feţe. Maicile Instructoare însărcinate cu educaţia ei aveau să fie nevoite să facă apel la asistenţii lor de sex masculin mai devreme decât de obicei. Care avea să fie, în acel moment, atitudinea Sheeanei? Avea să-şi încerce asupra bărbaţilor cunoştinţele dobândite aici? Era neapărat necesar să i se implanteze cât mai degrabă inhibiţii care să împiedice acest lucru! Sheeana trebuia să înţeleagă pericolele la care s-ar fi putut expune.
Surorile şi acolitele prezente în sală îşi păstraseră întru totul controlul, înregistrând cu fidelitate în memorie tot ce vedeau. Educaţia Sheeanei trebuia modelată pe baza acelor observaţii. Existau persoane capabile să stăpânească asemenea forţe lăuntrice.
Dansatorii-Feţe spectatori rămăseseră perfect impasibili, însă reacţiile lui Waff fuseseră cât se poate de interesante. Spusese că-i va distruge pe cei doi polimorfi folosiţi pentru demonstraţie, dar nu cumva avea să cedeze, mai înainte, tentaţiei? Ce gânduri îi vor fi trecut prin cap în timp ce-l privea

pe Dansatorul-Faţă "mascul" zvârcolindu-se pradă unui extaz care anihila judecata?

Într-un fel, demonstraţia îi amintise lui Odrade de dansul rakian la care asistase în Piaţa Mare din Keen. Pentru scurt timp, dansul fusese în mod deliberat aritmic, dar, pe măsură ce progresase, îşi crease un ritm prelungit, care se repeta la fiecare aproximativ două sute de... paşi. Dansatorii se dovediseră capabili de a întinde execuţia lor pe o durată de timp considerabilă.

Întocmai ca Dansatorii-Feţe care executaseră demonstraţia.

Siaynoqul devenit mijloc de dominaţie sexuală asupra mulţimilor fără număr din Dispersie!

Odrade revedea şi acum dansul, ritmul interminabil, urmat de dezlănţuirea haotică de violenţă. Splendida concentrare de energii religioase a Siaynoqului degenerase într-o împărtăşanie de cu totul alt fel. Se gândi la reacţia de excitare a Sheeanei faţă de frânturile de dans pe care le întrezărise în Piaţa Mare. Îşi aminti că, mai târziu, o întrebase pe fetiţă:

— Ce împărtăşeau oamenii ăia, acolo?

— Dansatorii, e la mintea cocoşului!

Odrade nu putuse trece cu vederea obrăznicia răspunsului.

— Te-am mai avertizat în legătură cu tonul ăsta, Sheeana. Vrei neapărat să afli cum te poate pedepsi o Cucernică Maică?

Propriile ei cuvinte se derulară ca un mesaj-fantomă în memoria lui Odrade în timp ce contempla crepusculul care învăluia împrejurimile Dar-es-Balalului. Un apăsător sentiment de singurătate puse stăpânire pe ea. Toţi ceilalţi părăsiseră sala.

N-a mai rămas decât cea pedepsită!

Cât de strălucitori fuseseră ochii Sheeanei în acea încăpere de deasupra Pieţei Mari! Câte întrebări păruseră s-o frământe!

— De ce vorbeşti mereu de disciplină şi de pedepse?

— Trebuie să te înveţi cu disciplina. Cum crezi că-i vei putea stăpâni pe alţii dacă nu ştii să te stăpâneşti pe tine însăţi?

— Nu-mi place lecţia asta.

— Nici uneia dintre noi nu ne place... decât mai târziu, când experienţa ne dovedeşte cât este de valoroasă.

După cum prevăzuse, răspunsul ei avusese nevoie de câteva minute lungi pentru a-şi face efectul în cugetul Sheeanei. În cele din urmă, fetiţa îi dezvăluise tot ce ştia despre dans.

— Unii dansatori izbutesc să scape. Alţii se duc direct la

Shaitan: Preoţii zic că se duc la Shai-Hulud.
— Ce se întâmplă cu cei care supravieţuiesc?
— După ce se întremează, trebuie să participe cu toţii la un mare dans, în deşert. Dacă Shaitan vine, mor. Dacă nu vine, sunt răsplătiţi.
Odrade înţelese numaidecât despre ce era vorba. Explicaţiile ulterioare ale Sheeanei fuseseră inutile, dar o lăsase să le expună. Cât de înverşunată fusese vocea Sheeanei!
— Li se dau bani, sau un spaţiu comercial în bazar... lucruri de-astea. Preoţii zic că au dovedit că-s fiinţe umane.
— Şi cei care mor nu sunt fiinţe umane?
La această întrebare Sheeana rămăsese tăcută vreme îndelungată, cufundată în gânduri. Legătura era însă cât se poate de clară pentru Odrade: testul Bene Gesserit al umanităţii! Între timp, Sheeana fusese supusă, ca şi ea la vremea ei, ritualului de trecere la umanitatea acceptată de Comunitatea Surorilor. Cât de blândă părea acea ordalie în comparaţie cu suferinţele ulterioare!
În penumbra ce învăluise mansarda muzeului, Odrade ridică mâna dreaptă şi o privi lung, amintindu-şi de cutia cu durere şi de goni jabbarul pândind la gâtul ei, gata s-o ucidă dacă ar fi făcut vreo mişcare sau dacă ar fi lăsat să-i scape vreun strigăt.
Sheeana nu lăsase, nici ea, să-i scape vreun strigăt. Dar cunoscuse răspunsul la întrebarea lui Odrade, chiar înaintea cutiei cu durere.
— Sunt fiinţe umane, dar diferite.
Odrade vorbi deodată cu voce tare, în sala goală care adăpostea parte din tezaurul descoperit în non-spaţiul Tiranului:
— Ce ne-ai făcut, Leto? Numai Shaitan este cel ce ne vorbeşte cu glasul tău? Ce vrei să ne mai sileşti să împărtăşim acum?
Dansul-fosilă avea să devină sexualitate-fosilă?
— Cu cine vorbeşti, Cucernică Maică?
Era vocea Sheeanei, din pragul uşii deschise de la capătul sălii. Roba ei gri, de postulantă, formă nedesluşită în umbră, se contura odată cu apropierea fetiţei.
— Maica Superioară m-a trimis după tine, spuse Sheeana oprindu-se în faţa ei.
— Vorbeam singură, zise Odrade.
O privi lung pe copila neobişnuit de tăcută, amintindu-şi

brusc de momentul răscolitor în care Sheeanei i se pusese întrebarea Crucială: "*Vrei să devii Cucernică Maică?"*

— De ce vorbeşti singură, Cucernică Maică?

Glasul Sheeanei lăsa să răzbată prea multă îngrijorare. Maicile Instructoare aveau să aibă de lucru pentru a suprima aceste reacţii afective.

— Mi-am amintit de ziua în care te-am întrebat dacă vrei să devii Cucernică Maică, şi asta mi-a deşteptat alte gânduri.

— Mi-ai spus că trebuie să-ţi urmez întocmai poveţele, să nu-ţi ascund nimic şi să nu-ţi nesocotesc nici o poruncă.

— Iar tu ai întrebat: "Asta-i tot?"

— Nu ştiam mare lucru pe-atunci, nu-i aşa? Dar nici acum nu ştiu mare lucru.

— Nici noi nu ştim mare lucru, copilă. Ştim doar că suntem prinse, toate, în acelaşi dans, şi că Shaitan va veni cu siguranţă, la cel mai mic pas greşit al vreuneia dintre noi.

Când nişte străini se întâlnesc, concesiile reciproce sunt obligatorii pentru a compensa deosebirile de datini şi educaţie.

Doamna Jessica

Înţelepciunea Arrakisului.

ULTIMA GEANĂ DE LUMINĂ VERZUIE abandona orizontul în clipa în care Burzmali dădu semnalul de plecare. Era întuneric de-a binelea când ajunseră în cartierele de la celălalt capăt al Ysaiului şi la şoseaua periferică pe care trebuiau să ajungă la Duncan. Cerul acoperit reflecta luminile oraşului deasupra meghernіţelor înspre care îi îndrumaseră călăuzele lor.

Călăuzele nu conteniseră s-o neliniştească pe Lucilla. Îşi făceau apariţia de pe străzi lăturalnice sau prin uşa deschisă brusc a câte unei case, pentru a le şopti indicaţii pe măsură ce înaintau.

Prea mulţi oameni ştiau de cei doi fugari şi de proiectata lor întâlnire!

Lucilla îşi resorbise ura, dar reziduurile se manifestau încă

sub forma unei neîncrederi profunde faţă de toţi cei pe care îi întâlneau. Disimularea acestei reacţii în spatele comportamentului firesc al unei curtezane însoţindu-şi clientul devenea din ce în ce mai dificilă pentru ea.

Calea pentru pietoni care mărginea şoseaua era acoperită de zăpadă murdară şi noroioasă, în bună parte împroşcată de trecerea vehiculelor de sol. Înainte de a fi parcurs o jumătate de kilometru, Lucilla îşi simţi picioarele îngheţate şi trebui să facă apel la resurse suplimentare de energie pentru a compensa afluxul de sânge către extremităţi.

Burzmali mergea în tăcere, cu capul aplecat, aparent pierdut în propriile sale gânduri. Dar Lucilla nu se lăsa înşelată. Ştia că el trăgea cu urechea la fiecare zgomot din jurul lor. Că pândea apropierea fiecărui vehicul. Ori de câte ori venea câte o maşină, o trăgea din drum pentru a se face nevăzuţi. Maşinile treceau în viteză, şuierând şi împroşcând zloata de sub şorţurile suspensiilor peste boscheţii mărunţi de pe marginea şoselei. Burzmali o obliga să rămână ghemuită lângă el, în zăpadă, până ce era sigur că nu mai puteau fi văzuţi sau auziţi. Deşi greu s-ar fi putut crede că ocupanţii vehiculelor ar mai fi putut auzi ceva în şuieratul strident ai propriei lor treceri.

Merseseră astfel vreo două ore înainte ca Burzmali să se oprească în sfârşit pentru a scruta peisajul din faţă. Destinaţia lor era o comunitate de la periferie, care le fusese descrisă drept "absolut sigură". Lucilla avea îndoieli serioase. Nici un loc de pe Gammu nu era absolut sigur.

Lumini galbene, răsfrângându-se în plafonul jos al norilor din faţa lor, îngăduiau localizarea suburbiei. Înotând prin mocirlă, traversară un tunel care trecea pe sub şosea şi începură să urce panta unei coline domoale, plantate cu o livadă rară de pomi fructiferi, ale căror ramuri desfrunzite se profilau vag în penumbră.

Lucilla ridică ochii. Cerul începea să se degajeze. Gammu avea o sumedenie de luni mititele: non-nave — fortăreţe spaţiale. Unele dintre ele fuseseră amplasate de Teg, dar Lucilla zărea acum noi formaţii adăugate dispozitivului de apărare planetară. Păreau de vreo patru ori mai mari decât stelele cele mai strălucitoare şi se deplasau deseori grupate, astfel încât lumina pe care o reflectau era utilă, dar eratică, întrucât se mişcau repede. Traversau bolta cerească şi dispăreau sub

orizont în doar câteva ore. Lucilla observă un şirag de şase asemenea luni printr-o spărtură din nori şi se întreabă dacă aparţineau sistemului defensiv al lui Teg.

Vreme de câteva clipe, medită asupra slăbiciunilor inerente mentalităţii de asediat pe care o evocau aceste apărări. Teg avea dreptate. Mobilitatea era cheia succesului militar; dar Lucilla se îndoia că Basharul se referea la mobilitatea pedestră.

Nu exista nici un loc în care ar fi putut să se ascundă rapid, pe panta acoperită de omăt a colinei, şi Lucilla simţi nervozitatea de care era stăpânit Burzmali. Ce puteau face dacă apărea cineva?

La stânga lor, o văioagă înzăpezită cobora oblic spre locul unde se zăreau luminiţele aşezării. Lucilla nu văzu nici un drum, dar îşi spuse că poate exista o potecă.

— Pe aici, spuse Burzmali, conducând-o către văioagă.

Se înfundară în zăpadă până sub genunchi.

— Sper că se poate avea încredere în oamenii ăştia, zise Lucilla.

— Le detestă pe Onoratele Matres, răspunse Burzmali. În ceea ce mă priveşte, e suficient.

— Sper şi ca ghola-ul să fie aici! spuse ea, reţinându-şi o replică şi mai mânioasă, dar neputându-se abţine să adauge: În ceea ce mă priveşte, ura lor nu-i suficientă.

Era întotdeauna preferabil să pui răul înainte, socotea ea.

Totuşi, ajunsese la o concluzie mai degrabă liniştitoare cu privire la Burzmali. Era ca şi Teg. Nici unul, nici celălalt nu s-ar fi angajat pe un făgaş care ar fi putut să-i ducă într-o fundătură. Nu atâta timp cât le stătea în puteri să acţioneze altfel. Lucilla n-ar fi fost mirată dacă ar fi aflat că partizani de-ai lui Burzmali se ascundeau prin tufele dimprejur chiar în momentul acesta.

Văioagă înecată în omăt sfârşi într-un fel de albie plaztonată, uşor concavă şi deszăpezită graţie unui sistem de topire. Un firicel de apă se scurgea pe mijlocul ei. Abia după câţiva paşi îşi dădu seama Lucilla pe ce mergeau: un magnetobogan. Era o veche rampă de transport magnetic, care cărase cândva mărfuri şi materiale către o fabrică datând dinaintea Dispersiei.

— Ai grijă, panta devine mai abruptă, o avertiză Burzmali. Sunt nişte trepte pe margine, dar nu-s prea adânci.

Câteva minute mai târziu ajunseră la capătul magnetoboganului. Se oprea în faţa unui zid dărăpănat din

cărămizi locale, pe o fundaţie de plastoţel. Lumina palidă a stelelor de pe cerul acum aproape senin dezvăluia caracterul rudimentar al zidăriei, tipic pentru Epoca Foametei. Zidul era acoperit de plante căţărătoare şi licheni pestriţi, care nu ascundeau decât pe jumătate crăpăturile stângaci astupate cu un mortar de proastă calitate. Un şir de ferestre înguste se înălţa deasupra locului în care magnetoboganul sfârşea într-un hăţiş de mărăcini şi buruieni. Prin trei dintre ferestre răzbătea din interior pâlpâirea albastră a unui arc electric, însoţită de pârâituri înfundate.

— E o fabrică de pe vremuri, spuse Burzmali.

— Am şi ochi şi memorie, se zborşi Lucilla.

Masculul ăsta grohăitor o credea tâmpită?

Ceva scârţâi sinistru la câţiva paşi în stânga lor. Un petic de iarbă şi brusturi se ridică deasupra unei trape de beci, lăsând să ţâşnească în întuneric un spot de lumină galbenă.

— Iute!

Burzmali o precedă în fugă prin vegetaţia deasă, apoi pe treptele descoperite de uşa ridicată. Aceasta se închise în spatele lor cu un uruit mecanic.

Lucilla se pomeni într-o sală vastă, cu tavanul jos. Lumina provenea de la şiruri de licurituburi moderne fixate de-a lungul grinzilor masive de plastoţel ce susţineau plafonul. Planşeul era curat, dar plin de urme şi spărturi în locurile unde, neîndoios, fuseseră instalate cândva maşini, astăzi dispărute. Surprinse cu coada ochiului o mişcare, în capătul îndepărtat al halei. Privi într-acolo şi văzu o femeie tânără, purtând o altă variantă a robei ei cu dragoni, care venea spre locul în care se aflau.

Lucilla strâmbă din nas. În sală plutea o miasmă acidă cu un iz greţos.

— Fabrica asta a aparţinut Harkonnenilor, zise Burzmali. Mă-ntreb ce naiba făceau aici.

Tânăra femeie ajunse în faţa lui Lucilla şi se opri. Avea un corp zvelt, cu unduiri elegante sub roba care-l drapa. Un fel de strălucire lăuntrică părea să iradieze de pe chipul ei, sugerând o sănătate perfectă, întreţinută prin exerciţiu. Privirea ochilor verzi, însă, era rece şi măsura totul cu o duritate de cremene.

— Vasăzică au ajuns la concluzia că una singură dintre noi nu-i de-ajuns pentru a supraveghea locul ăsta, spuse ea.

Lucilla puse mâna pe braţul lui Burzmali pentru a-l împiedica

să vorbească. Femeia aceasta nu era ceea ce părea a fi. *Exact ca şi mine!* Îşi alese cu grijă cuvintele:

— Se pare că reuşim să ne recunoaştem destul de uşor unele pe altele.

Femeia zâmbi.

— V-am urmărit în timp ce veneaţi. Mai că nu mi-a venit să-mi cred ochilor. (Îi aruncă o privire dispreţuitoare lui Burzmali.) Ăsta era pe post de client?

— Şi călăuză, răspunse Lucilla.

Observă perplexitatea care se aşternuse pe chipul lui Burzmali şi se rugă ca bărbatul să nu scape vreo vorbă necugetată. Femeia asta era periculoasă!

— Nu eram aşteptaţi? întrebă Burzmali.

— Ahh! Cocoşelul are şi glas! râse femeia.

Râsul îi era la fel de îngheţat ca privirea.

— Aş prefera să nu-mi spui aşa, zise Burzmali.

— Lepădăturilor de pe Gammu le spun cum vreau eu, replică femeia. Doar nu crezi că-mi pasă de preferinţele tale!

— Cum ai zis?

Burzmali era obosit şi insulta neaşteptată făcu să i se urce sângele la cap.

— Cum ai auzit, lepădătură!

Era prea mult pentru Burzmali. Înainte ca Lucilla să-l poată opri, scoase un mârâit surd şi-şi repezi braţul pentru a-i aplica femeii o palmă. Nu apucă să-i atingă obrazul.

Sub privirea înmărmurită a lui Lucilla, femeia se eschivă fulgerător, înşfăcă din zbor mâneca lui Burzmali, ca şi când ar fi prins o cârpă dusă de vânt, şi, cu o piruetă a cărei viteză ameţitoare ascunse aproape cu totul graţia execuţiei, îl expedie pe Burzmali de-a rostogolul pe podea. Apoi se lăsă pe un picior, gata sa aplice o lovitură cu celălalt.

— Îl omor, şuieră ea.

Lucilla, nesigură de ce-ar fi putut să urmeze, se aplecă lateral, evitând în ultima clipă lovitura năprasnică de picior a femeii, şi contră cu un *sabard* standard Bene Gesserit, care o proiectă pe femeie înapoi, cu trupul îndoit în locul în care talpa o izbise în abdomen.

— Nu ştiu cum te cheamă, spuse Lucilla, dar nu-s de acord să-mi omori călăuza.

Tânăra înghiţi aer, apoi vorbi cu răsuflarea întretăiată:

— Mă cheamă Murbella, Preaonorată Matre. Mă faci de ruşine scoţându-mă din luptă cu o ripostă atât de lentă. Pentru ce ai făcut asta?
— Pentru a-ţi da o lecţie, răspunse Lucilla.
— Nu port decât de puţin timp roba, Preaonorată Matre. Te rog să mă ierţi. Îţi mulţumesc pentru această splendidă lecţie şi îţi voi mulţumi de fiecare dată când voi avea prilejul să folosesc riposta pe care mi-ai arătat-o şi pe care mi-o întipăresc acum în memorie.
Înclină uşor capul, apoi sări sprintenă în picioare, arborând un zâmbet drăcesc.
Cu vocea ei cea mai glacială, Lucilla întrebă:
— Ştii cine sunt?
Observă cu coada ochiului că Burzmali se ridica anevoie de pe podea. Rămase retras, privindu-le pe cele două femei, dar mânia îi ardea în obraji.
— După iscusinţa cu care mi-ai predat lecţia de adineaori, văd că eşti cea care eşti, Preonorată Matre. Sunt iertată?
Zâmbetul demonic dispăruse de pe buzele Murbellei. Stătea cu capul plecat.
— Eşti iertată. Va veni o non-navă?
— Aşa mi s-a spus aici. Suntem, oricum, pregătiţi, îi aruncă o privire scurtă lui Burzmali.
— Mi-e încă util şi e necesar să mă însoţească, spuse Lucilla.
— Cum ţi-e voia, Preaonorată Matre. Iertarea ta include şi onoarea de a-ţi cunoaşte numele?
— Nu!
Murbella oftă, apoi spuse:
— Am capturat ghola-ul. A venit dinspre sud, deghizat în tleilaxu. Eram pe punctul de a-l lua la pat când ai sosit.
Burzmali se apropie de ele, şchiopătând uşor. Lucilla observă că recunoscuse în fine pericolul. Locul acesta "absolut sigur" fusese infestat de inamici! Noroc că inamicii nu ştiau încă mare lucru.
— Ghola-ul n-a fost rănit? întrebă Burzmali.
— Încă mai are glas! făcu Murbella. Al naibii!
— N-ai să iei la pat ghola-ul, spuse Lucilla. Eu sunt cea care a fost desemnată să se ocupe în continuare de el!
— E la dispoziţia ta, Preaonorată Matre. Oricum, eu l-am marcat deja. E pe jumătate subjugat.

Murbella râse din nou, cu o nepăsare crudă care o şocă pe Lucilla, apoi adaugă:

— Pe aici. E un loc de unde poţi să vezi tot.

Fie-ţi dat să mori pe Caladan!
Toast din vechime

DUNCAN încerca să-şi amintească unde se afla. Ştia că Tormsa era mort. Sângele ţâşnise din ochii lui Tormsa. Da, de asta îşi amintea bine. Intraseră într-o clădire cufundată în întuneric şi lumina erupsese deodată în jurul lor. Simţise o durere vie în ceafă. O lovitură? Dăduse să se întoarcă, dar muşchii nu voiseră să-i dea ascultare.

Îşi aminti cum şedea la marginea unei peluze vaste pe care se desfăşura un joc complicat, cu bile excentrice care se rostogoleau şi ricoşau încolo şi încoace, aparent fără vreun rost anume. Jucătorii erau tineri purtând culorile... planetei Giedi Prim!

— Se antrenează pentru bătrâneţe, spusese el.

Îşi amintea perfect că spusese asta. Însoţitoarea sa, o femeie tânără, îl privise cu un aer inexpresiv.

— Jocurile astea în aer liber ar trebui să fie rezervate moşnegilor, adăugase el.

— Ah?

Era o întrebare la care nu se putea răspunde. Femeia îl redusese la tăcere printr-un simplu reflex verbal.

Iar câteva clipe mai târziu, m-a vândut Harkonnenilor!

Deci, asta era o amintire din vremurile pre-ghola.

Ghola!

Îşi aminti de Citadela Bene Gesserit de pe Gammu. Biblioteca: imaginile holo şi tridimensionale ale Ducelui Atreides, Leto I. Asemănarea lui Teg nu se datora întîmplării — era puţin mai înalt, dar în rest... aceeaşi faţă prelungă şi osoasă, cu nasul coroiat, aceeaşi renumită charismă Atreides...

Teg!

Îşi amintea de ultimul act de eroism al bătrânului Bashar, în noaptea Gammu-ului.

Unde mă aflu?

Tormsa îl condusese. Apucaseră pe o potecă năpădită de buruieni, de la marginile Ysaiului. *Baronia.* Nu apucaseră să parcurgă două sute de metri când începuse să ningă. O ninsoare umedă şi lipicioasă, care le îngheţă oasele şi-i făcu să clănţăne din dinţi în mai puţin de un minut. Se opriră pentru a-şi trage glugile şi a-şi încheia jachetele etanşe. Era ceva mai bine, dar curând avea să se lase noaptea şi avea să fie mult mai frig.

— E un adăpost ceva mai departe, spuse Tormsa. Ne vom petrece noaptea acolo.

Văzând că Duncan nu spune nimic, adăugă:

— N-o să ne fie prea cald, dar cel puţin vom fi feriţi de umezeală.

După vreo trei sute de paşi, Duncan desluşi forma cenuşie a unei clădiri. Se profila, înaltă cam de două etaje, prin vălul fulgilor mari de zăpadă. O recunoscu numaidecât: era un vechi post de numărare Harkonnen. La adăpostul acestor ziduri, observatori îi numărau (şi, uneori, ucideau) pe cei ce treceau. Construcţia era făcută din pământ transformat într-o singură cărămidă uriaşă printr-un expedient foarte simplu: cărămizile de argilă ale zidăriei erau arse pe loc cu ajutorul unui aruncător de flăcări de calibru, greu, de genul celor folosite de Harkonneni pentru împrăştierea mulţimilor.

Când se apropiară, Duncan observă rămăşiţele unui ecran defensiv total, cu guri de foc care acopereau tot terenul. Cineva însă distrusese de mult întregul sistem. Spărturile din reţeaua câmpului defensiv erau în parte năpădite de vegetaţie, dar gurile de foc rămăseseră degajate. Da, fireşte… pentru a permite celor din interior să supravegheze împrejurimile.

Tormsa se opri, trăgând cu urechea şi examinând cu grijă terenul.

Duncan scrută vechiul post Harkonnen. Îşi amintea foarte bine acum de aceste construcţii. Ceea ce-l nedumerea însă era excrescenţa diformă care părea grefată pe structura cilindrică de bază, a cărei suprafaţă, sub acţiunea aruncătoarelor de flăcări, căpătase un aspect sticlos.

Băşici şi cratere indicau locurile în care materialul fusese supraîncălzit. Eroziunea provocată de-a lungul mileniilor lăsase urme adânci, însă forma de bază persistase. Ridicând ochii, identifică o parte din vechiul sistem ascensor pe suspensii.

Cineva fixase pe bara principală de susţinere un palan improvizat.

Aşadar spărtura în câmpul defensiv era de dată recentă.

Tormsa se strecură prin acea spărtură.

Ca la atingerea unui comutator, scena se schimbă brusc în memoria lui Duncan. Se afla în biblioteca non-globului, împreună cu Teg. Proiectorul reda o serie de imagini ale oraşului modern Ysai. Noţiunea de *modern* avea, pentru el, rezonanţe bizare. Baronia fusese deja un oraş modern, dacă prin modern trebuia înţeles faptul că se conforma normelor tehnologice uziforme ale epocii sale. Era, de pildă, o metropolă care se baza exclusiv pe tehnica fasciculelor de ghidaj pe suspensii pentru transportul supraînălţat al persoanelor şi al mărfurilor. Nu existau artere de circulaţie la nivelul solului. Tocmai îi explica asta lui Teg.

Fireşte că acest lucru se oglindea în aspectul unui oraş în care fiecare metru pătrat de spaţiu pe orizontală sau pe verticală era extrem de preţios. Deschiderile rezervate fasciculelor de ghidaj nu aveau nevoie să depăşească gabaritul modulelor de transport universale. Restul spaţiului era eliberat de constrângerile circulaţiei.

— Forma ideală ar fi cilindrul, având în vârf o platformă pentru toptere, spuse Teg.

— Harkonnenii însă preferau cuburile şi paralelipipedele.

Era adevărat.

Duncan îşi amintea de Baronie cu o claritate care îi dădea fiori. Tuburile de transport o străpungeau ca nişte galerii săpate de viermi — drepte, curbe, oblice... în sus, în jos, în toate părţile. În afara modei rectangulare impuse de Harkonneni, Baronia nu se supunea decât unei singure reguli de urbanism: cazarea cât mai multor oameni, cu cheltuieli materiale minime.

"Terasele erau singurele spaţii cât de cât omeneşti ale blestematei ăleia de construcţii!" îşi amintea Duncan că le spusese lui Teg şi Lucilla.

În vârful edificiului se aflau somptuoasele apartamente şi terase rezervate elitelor, cu posturi de pază pretutindeni: lângă platformele pentru toptere, la intrările nivelurilor inferioare, împrejurai parcurilor şi grădinilor suspendate. Privilegiaţii care locuiau acolo puteau să uite de omenirea ce viermuia la picioarele lor. Zgomotele şi mirosurile gloatei de dedesubt nu

urcau până la ei. Servitorii erau obligaţi să se îmbăieze şi să îmbrace veşminte aseptizate înainte de a urca la etajele superioare.

Teg puse o întrebare:

— De ce toată populaţia aceea aglomerată accepta să trăiască în asemenea condiţii?

Răspunsul era evident şi Duncan îl dăduse. Pentru că exteriorul era un loc periculos. Iar administratorii oraşului aveau grijă să-l facă să pară şi mai periculos. În plus, prea puţini din cei aflaţi înăuntru îşi închipuiau cum ar putea fi o viaţă mai bună Afară. Singura viaţă mai bună despre care aveau idee era cea de pe terase. Iar singurul mod de a ajunge vreodată acolo era servilismul cel mai înjositor.

— Aşa va fi şi n-ai ce să faci!

Era o altă voce care răsuna în craniullui Duncan. O auzea cât se poate de limpede.

Paul!

Ciudat, îşi spunea Duncan. Preştienţii manifestau acelaşi gen de aroganţă Ca şi mentaţii înfipţi în logica lor atât de friabilă.

Nu l-am considerat niciodată până acum pe Paul arogant.

Duncan îşi privea propriul chip într-o oglindă. Îşi dădu seama, cu o părticică a minţii, că era vorba de o amintire pre-ghola. Brusc, se pomeni în faţa altei oglinzi. Vedea tot chipul lui, dar diferit. Faţa rotundă, cu pielea smeadă, începe să capete trăsăturile mai aspre la care ar fi putut să ajungă dacă se maturiza. Îşi privea ochii. Da, erau ochii săi. Auzise într-o zi pe cineva descriindu-i ochii drept "cavernoşi". Erau adânc îngropaţi sub arcade, îndărătul pomeţilor înalţi. Altcineva spusese că era greu de determinat dacă ochii săi aveau culoarea albastru închis sau verde închis atunci când nu se aflau în plină lumină.

O femeie spusese asta. Dar nu-şi amintea ce femeie.

Încercă să-şi aranjeze părul, dar mâinile nu-l ascultară. Îşi aminti atunci că părul îi fusese decolorat. Cine făcuse asta? O femeie bătrână. Părul său nu mai era o cuşmă de cârlionţi negri.

Ducele Leto se uita la el, din pragul sălii de mese de pe Caladan.

— Vom merge la masă acum, spuse Ducele.

Era o comandă seniorială, pe care n-o salva de aroganţă decât un surâs discret ce părea a zice: "Trebuia s-o spună cineva".

Ce se întâmplă în capul meu ?

Îşi amintea că-l urmase pe Tormsa până în locul unde acesta zicea că avea să vină să-i ia o non-navă.

Era o clădire masivă, înălţându-se în noapte, înconjurată de construcţii mai mici ce păreau, toate, ocupate. Se auzeau voci şi zgomote de maşini, dar nici o faţă nu se arătă la ferestrele înguste, nici o uşă nu se deschise. Duncan simţi miros de bucătărie când trecură pe lângă cea mai mare dintre clădirile-anexe. Asta îi aminti că în ziua aceea nu mâncaseră decât câteva fâşii pergamentoase dintr-o substanţă deshidratată pe care Tormsa o numea "hrană rece".

Intrară în clădirea cufundată în întuneric.

Lumina erupse.

Ochii lui Tormsa explodară într-un nor de sânge.

Beznă.

Duncan privea un chip de femeie. Mai văzuse cândva un chip asemănător: o imagine *tri-D* extrasă dintr-o secvenţă holo mai lungă. Dar unde se întâmplase asta? Unde văzuse acea imagine? Era o faţă aproape ovală, cu fruntea doar o idee mai largă decât restul curbei altminteri perfecte.

— Numele meu este Murbella, spuse femeia. N-ai să-ţi mai aminteşti asta, dar ţi-o spun acum, când te marchez. Eu te-am ales.

Îmi amintesc de tine, Murbella.

Ochii verzi, depărtaţi sub sprâncenele arcuite, atrăgeau privirea ca un magnet, lăsând în planul secund observarea bărbiei şi a gurii mici. Buzele erau răsfrânte şi Duncan ghicea expresia bosumflată pe care o vor fi dat-o feţei în clipele de repaus.

Ochii verzi priveau drept în ochii lui. Câtă răceală în acea privire! Câtă putere!

Ceva îi atinse obrazul.

Deschise ochii. Asta nu mai era o amintire! Era ceva care i se întâmpla chiar acum!

Murbella! Fusese aici şi plecase. Acum se reîntorsese. Îşi amintea că se trezise, gol, pe o suprafaţă moale... o saltea. O recunoscu după pipăit. Murbella începu să se dezbrace, deasupra lui. Ochii ei verzi îl fixau cu o intensitate copleşitoare. Îl atinse simultan în mai multe locuri, în timp ce buzele ei prinseră să îngâne un murmur abia auzit.

Simţi o erecţie instantanee, dureroasă în rigiditatea ei. Nici o putere de rezistenţă nu mai sălăşluia în el. Mâinile ei, limba ei se plimbau pe tot trupul său. Murmurul! Gura ei era peste tot, îl înconjurase. Sfârcurile sânilor ei îi atingeau în treacăt obrajii, pieptul. Dar când îi surprinse privirea, desluşi intenţia perfect conştientă.

Murbella se întorsese şi o luă de la capăt!

Pe după umărul ei drept, zări un geam mare de plaz. În spatele geamului stăteau Lucilla şi Burzmali. *Un vis!* Burzmali îşi ţinea palmele apăsate de suprafaţa geamului. Lucilla privea, cu braţele încrucişate, iar chipul ei exprima un amestec de furie şi curiozitate.

Murbella îi şopti în urechea dreaptă:

— Mâinile mele sunt foc.

Trupul ei ascunse feţele din spatele geamului. Simţi focul mâinilor ei oriunde îl atingeau.

Brusc, focul îi cuprinse mintea. Locuri tainice dinlăuntrul lui prinseră viaţă. Văzu capsule roşii, ca nişte şiruri de cârnăciori lucioşi defilându-i prin faţa ochilor. Se simţi arzând de febră. Era una dintre acele capsule îmbelşugate, deborda de excitaţie înflăcărată. Capsulele acelea! Le cunoştea! Erau el... Erau...

Sumedeniile de Duncani Idaho, originalul plus toţi ghola-ii în serie, năvăliră în spiritul lui conştient. Erau asemeni unor seminţe umflate ce se spărgeau, repingând orice altă existenţă în afară de a lor. Se văzu pe el însuşi strivit sub un vierme uriaş cu faţă de om.

"Fii blestemat, Leto!"

Strivit, zdrobit, stâlcit... de nenumărate ori.

"Fii blestemat! Blestemat! Blestemat!"

Murea de sabia unui sardaukar. Durerea exploda într-un fulger de lumină pe care-l înghiţea imediat întunericul.

Murea într-un accident de topter. Murea înjunghiat de pumnalul unei Păstrăvărese. Murea întruna şi-ntruna.

Şi continua să trăiască.

Afluxul amintirilor nu contenea nici o clipă, încât se întreba cum de putea să le conţină pe toate. Bucuria de a ridica în braţe o fiică nou-născută. Parfumul îmbătător al unei amante pătimaşe. Cascada de arome a unui vin bun de pe Dan. Exerciţiile epuizante din sala de antrenament.

Cuvele axlotl!

Ieşea din ele, iarăşi şi iarăşi, într-o lumină orbitoare, purtat de braţe mecanice. Manipulatoarele capitonate îl roteau şi, cu vederea lui înceţoşată de nou-născut, desluşea o masă enormă de carne femelă, monstruoasă în imensitatea ei aproape imobilă... legată printr-un labirint de tuburi negre la un şir de containere metalice gigantice.

Cuvele axlotl?

Începu să respire întretăiat, cu icnituri, sub năvala amintirilor în serie care se prăvăleau ca o cascadă înlăuntrul lui.

Toate acele vieţi! Toate acele vieţi!

Acum îşi amintea ce implantaseră tleilaxu în el, acea bombă mentală, adânc îngropată, care nu aştepta, pentru a exploda, decât această clipă a seducţiei de către o Impregnatoare Bene Gesserit.

Numai că asta era Murbella şi ea nu aparţinea Bene Gesseritului.

Se afla, totuşi, aici, la îndemâna lui, şi dispozitivul tleilaxu preluă controlul reacţiilor sale.

Duncan începu să fredoneze încetişor şi o atinse, cu un gest atât de agil, încât Murbella avu un şoc.

N-ar trebui să fie atât de activ! Şi nu în felul acesta!

Mâna dreaptă a lui Duncan vibra pe clitorisul ei în vreme ce mâna stângă îi mângâia baza coloanei vertebrale. În acelaşi timp, gura lui cobora uşor de-a lungul nasului ei, pe buzele ei, spre pliul subsuorii ei stângi...

Duncan nu înceta să fredoneze abia auzit, într-un ritm care pulsa în tot trupul ei, legănând-o... slăbindu-i puterile...

Încercă să se desprindă de el în clipa în care îl simţi accelerându-i cadenţa răspunsurilor.

Cum a ştiut să mă atingă acolo tocmai în clipa aceea? Şi acum, acolo! Şi acolo! Oh, pe Stânca Sacră din Dur, cum de ştie ?

Duncan îi observă tumefierea sânilor, congestionarea nasului. Văzu mameloanele ridicându-se, dilatate, şi areolele închizându-şi culoarea în jurul lor. Murbella gemu şi-şi depărtă larg coapsele...

Preaonorată Matre, ajută-mă!

Dar singura Preaonorată Matre la care se putea gândi era separată de această încăpere printr-o uşă zăvorâtă şi un ecran de plaz.

Energia desperării o năpădi pe Murbella. Reacţionă în singurul mod pe care îl cunoştea: atingând, mângâind — recurgând la toate tehnicile studiate cu sârguinţă în cursul lungilor ani ai uceniciei sale.

Dar la fiecare din iniţiativele ei, Duncan răspundea printr-o contra-impulsie şi mai stimulatoare.

Murbella constată că nu mai era în măsură să-şi stăpânească toate reflexele. Unele dintre reacţiile ei automate păreau să provină dintr-o sursă de cunoaştere mai profundă decât cea a educaţiei sale. Îşi simţi muşchii vaginali contractându-se. Simţi brusca revărsare de fluid lubrifiant. Când Duncan o penetră, se auzi gemând. Braţele, mâinile, picioarele, tot corpul ei... se mişcau în ritmul unui dublu automatism: cel care-şi avea obârşia într-un antrenament metodic şi altul, mai profund, mai imperios, care-o făcea să se cufunde într-un abis ameţitor.

Cum a putut să-mi facă asta ?

Unde de contracţii extatice începură să-i vălurească muşchii elastici ai pelvisului. Duncan reacţionă simultan şi ea simţi impactul ejaculării lui sacadate. Senzaţia îi intensifică propriile ei reacţii. Pulsaţii de extaz se propagară în valuri concentrice, pornind din contracţiile repetate ale vaginului ei... iarăşi şi iarăşi şi iarăşi. Plăcerea îi invadă toate simţurile. O lumină albă, strălucitoare, îi explodă în spatele pleoapelor închise. Fiecare muşchi al trupului îi vibra cu o intensitate a voluptăţii pe care nu şi-o imaginase niciodată cu putinţă pentru ea însăşi.

Din nou, valurile se răspândiră.

Din nou şi din nou...

Pierdu socoteala reînceputurilor.

Când Duncan gemea, ea gemea, şi valurile se revărsau iarăşi.

Şi iarăşi...

Pierduse noţiunea timpului şi a spaţiului. Era cufundată într-un extaz neîntrerupt.

Voia ca asta să continue veşnic şi, totodată, voia să înceteze. Nu era normal ca aşa ceva să i se întâmple unei femeii O Onorată Matre nu trebuia să aibă astfel de senzaţii. Acestea erau senzaţiile prin care erau subjugaţi bărbaţii.

Duncan ieşi din secvenţa de reacţie care fusese implantată în el. Era vag conştient că mai avea ceva de făcut. Dar nu-şi amintea ce anume.

Lucilla?

Şi-o imagina moartă în faţa lui. Dar femeia asta nu era Lucilla. Era... era Murbella.

Se simţea secătuit de puteri. Se ridică de pe Murbella şi reuşi să recadă în genunchi. Mâinile îi tremurau. Era o mişcare spasmodică pe care n-o putea controla şi nici înţelege.

Murbella încercă să-l împingă la o parte pe Duncan, dar el nu mai era deasupra ei. Deschise brusc ochii.

Duncan stătea în genunchi, lângă ea. Murbella se întrebă cât timp trecuse. Încercă să adune suficientă energie pentru a se ridica în capul oaselor, dar nu izbuti. Încetul cu încetul, judecata îi reveni.

Privi în ochii lui Duncan. Ştia, acum, cine era bărbatul acesta. Bărbatul? Nu era decât un adolescent. Dar făcuse lucruri... lucruri... Toate Onoratele Matres fuseseră puse în gardă! Exista un ghola înarmat de tleilaxu cu o cunoaştere interzisă. Acel ghola trebuia omorât!

O undă vagă de energie îi însufleţi muşchii. Se ridică în coate. Gâfâind, încercă să se rostogolească de lângă el, dar nu putu decât să recadă, ca un sac cu nisip, pe saltea.

Pe Stânca Sacră din Dur! Masculul ăsta nu trebuia lăsat în viaţă! Era un ghola şi putea face lucruri pe care numai Onoratele Matres ar fi trebuit să le facă! Voia să-l secere cu o lovitură şi, în acelaşi timp, voia să-l simtă din nou deasupra ei, în ea. *Extazul acela!* Ştia că, orice i-ar fi cerut el să facă în momentul acesta, i-ar fi dat ascultare. Ar fi făcut orice. Pentru el.

Nu! Trebuie să-l ucid!

Din nou, se saltă în coate şi, de data asta, reuşi să se ridice în şezut. Privirea ei stinsă se îndreptă spre geamul de plaz îndărătul căruia se aflau Preaonorata Matre şi călăuza ei. Faţa bărbatului era congestionată. Cea a Preaonoratei Matre era la fel de încremenită ca Stânca din Dur.

Cum de-i în stare să stea pur şi simplu acolo, după tot ce-a văzut? Preaonorata Matre trebuie să ucidă ghola-ul!

Murbella îi făcu semn femeii din spatele geamului şi se târî spre uşa zăvorâtă, aflată la câţiva paşi de saltea. Abia dacă avu putere să tragă zăvorul şi să deschidă uşa, înainte de a recădea într-o rână. Ochii ei rătăciră spre adolescentul îngenuncheat. Trupul lui lucea de sudoare. Trupul lui drag...

Nu!

Desperarea îi dădu forţa să se ridice. Mai întâi în genunchi, apoi, doar cu preţul unui enorm efort de voinţă, în picioare. Energia începea să-i revină, dar picioarele îi tremurau în timp ce se îndrepta cu paşi nesiguri către saltea.

Am s-o fac chiar eu. Nu trebuie să gândesc. Trebuie s-o fac.

Trupul i se clătina dintr-o parte în alta. Încercă să-şi stăpânească tremurul şi se pregăti să aplice o lovitură la beregată. Era o lovitură pe care-o cunoştea la perfecţie graţie orelor îndelungate de exerciţiu. Avea să zdrobească laringele. Victima urma să moară asfixiată.

Duncan evită lovitura cu uşurinţă, dar era lent... foarte lent.

Murbella fu cât pe ce să se prăbuşească lângă el, însă mâinile Preaonoratei Matre o reţinură.

— Ucide-l! îngăimă Murbella. E cel despre care am fost avertizate. Ăsta e!

Simţi mâinile care se strângeau în jurul gâtului ei, degetele ce apăsau fără milă punctele bogate în nervi de sub urechi.

Ultimul lucru pe care Murbella îl auzi înainte de a-şi pierde cunoştinţa fu răspunsul Preaonoratei Matre, care spunea:

— Nu vom ucide pe nimeni. Acest ghola trebuie să ajungă pe Rakis.

Pentiv orice individ, concurenţa cu potenţialul cel mai periculos poate fi adesea reprezentată de propria sa specie. Specia consumă obiecte de primă necesitate. Creşterea ei este limitată de acele materii vitale care sunt disponibile în cantitatea cea mai redusă. Condiţia cea mai puţin favorabilă determină copficientul de creştere. (Legea minimului)

Fragment din **Lecţiile Arrakisului**

CLĂDIREA SE ÎNĂLŢA într-un intrând adânc al marelui bulevard, în spatele unui paravan de arbori şi al unui gard viu din

boscheţi înfloriţi, tunşi îngrijit. Boscheţii fuseseră distanţaţi astfel încât să formeze un labirint jalonat de stâlpi albi, de mărimea unui stat de om, care delimitau suprafeţele plantate. Nici un vehicul nu putea intra sau ieşi altminteri decât cu o viteză redusă la limită. Formaţia de militar a lui Teg îl făcu să înregistreze automat aceste detalii în timp ce maşina blindată se îndrepta către intrare. Feldmareşalul Muzzafar, aflat împreună cu el în compartimentul din spate al vehiculului, îi observă interesul şi zise:

— Suntem protejaţi de sus printr-un sistem de fascicule în anfiladă.

Un soldat în uniformă de camuflaj, cu un laser lung în bandulieră, le deschise portiera şi luă poziţie de drepţi când Muzzafar coborî.

Teg îl urmă. Recunoştea acum locul. Era una dintre adresele "sigure" pe care i le comunicase Serviciul de Securitate Bene Gesserit. Fişierele de informaţii ale Comunităţii Surorilor erau, evident, depăşite. Dar nu de mult, deoarece Muzzafar nu părea să bănuiască faptul că Teg cunoştea deja acest loc.

În timp ce se apropiau de poartă, Teg observă că un alt dispozitiv de apărare, pe care-l văzuse cu prilejul primului său tur de inspecţie la Ysai, rămăsese neschimbat. Era vorba de diferenţe abia perceptibile ale unora dintre stâlpii albi din colţurile labirintului. Stâlpii respectivi disimulau scanalizatoare, telecomandate dintr-o cameră de supraveghere situată în interiorul imobilului. Capetele lor în formă de diamant baleiau zona dintre ele şi clădire. La simpla apăsare a unui buton din camera de observaţie, scanalizatoarele ar fi transformat în carne tocată orice organi sm viu care le traversa câmpul.

În faţa porţii, Muzzafar se opri şi se întoarse spre Teg.

— Onorata Matre pe care urmează s-o întâlneşti este cea mai puternică dintre toate cele care au venit aici. Nu tolerează nimic altceva, decât o obedienţă desăvârşită.

— Dacă înţeleg bine, e un avertisment.

— Eram sigur că vei înţelege. Să i te adresezi cu "Onorată Matre" şi nu altcumva. Acum o să intrăm. Mi-am luat libertatea de a-ţi comanda o uniformă nouă.

Încăperea în care îl conduse Muzzafar era una dintre cele pe care Teg nu le vizitase în cursul primei sale vizite. Mică şi înţesată cu cofrete negre ce ticăiau, abia dacă mai lăsa o

fărâmă de loc în jurul lor. Un singur licuriglob fixat în tavan împrăştia o lumină galbenă. Muzzafar se înghesui într-un colţ în timp ce Teg se dezbrăca de combinezonul murdar şi boţit pe care-l purtase de când părăsise non-globul.

— Regret că nu-ţi pot oferi şi o baie, spuse Muzzafar, dar nu avem timp. Deja începe să-şi piardă răbdarea.

Teg simţi că renaşte când îmbrăcă noua uniformă. Era veşmântul negru cu care se obişnuise de-a lungul anilor, reprodus în amănunţime, până la stelele aurii de pe guler. Aşadar, urma să apară înaintea acestei Onorate Matre în calitate de Bashar al Comunităţii Surorilor. Interesant. Redevenea, deci, adevăratul Bashar de odinioară. Nu că şi-ar fi pierdut vreo clipă puternicul simţ al acestei identităţi; dar uniforma îl întărea şi-l proclama în văzul oricui. În această uniformă, nu mai avea nevoie să puncteze în nici un alt fel exact cine era.

— Aşa mai merge, comentă Muzzafar.

Îl precedă pe Bashar în holul de la intrare, apoi deschise o uşă de care Teg îşi amintea. Da, aici se întâlnise cu contactele "sigure" ce-i fuseseră indicate. Recunoscuse funcţia acestei săli încă de pe atunci şi nimic nu părea să se fi schimbat între timp. Şiruri de ochi com microscopici mărgineau intersecţiile tavanului cu pereţii, camuflaţi îri rampe de ghidaj argintii pentru licurigloburile flotante.

Cel ce e observat nu observă nimic, îşi spuse Teg. *Iar observatorii au milioane de ochi.*

Vederea secundă îi indica un pericol aici, dar nimic imediat violent.

Camera, care avea vreo cinci metri pe patru, era un loc pentru tranzacţii la nivel înalt. Tranzacţii care nu se făceau niciodată în numerar, la vedere. Aici nu s-ar fi văzut decât echivalente portabile a orice putea trece drept monedă de schimb — melanj, de pildă, ori gemone lăptoase, de mărimea unui glob ocular, perfect sferice, cu un aspect în acelaşi timp sticlos şi catifelat, dar care împrăştiau irizaţii schimbătoare în funcţie de lumina ce cădea asupra lor sau de atingerea unei fiinţe vii. Era genul de loc unde spectacolul unui danikin de melanj sau al unei pungi cu gemone ar fi fost considerat cu totul banal. Preţul unei planete putea fi plătit, aici, doar cu o uşoară înclinare a capului, un semn cu ochiul sau un murmur al vocii. Niciodată n-ar fi fost deschise aici genţi burduşite cu teancuri de

bancnote. Eventual, doar o mapă subţire de translux, din al cărei interior protejat cu o otravă selectivă ar fi alunecat foi şi mai subţiri de cristal ridulian purtând, imprimate cu caractere infalsificabile, cifre astronomice.

— E o bancă, spuse Teg.

— Cum? făcu distrat Muzzafar, a cărui privire era fixată pe uşa închisă de la celălalt capăt al sălii. A, da... Trebuie să sosească dintr-o clipă în alta.

— Deocamdată ne observă; desigur.

Muzzafar nu răspunse, dar chipul i se posomorî.

Teg privi în jur. Se schimbase ceva de la ultima sa vizită: Nu remarcă nici o diferenţă notabilă. Se întrebă dacă sanctuare ca acesta se schimbaseră de fapt în vreun fel de-a lungul eonilor. Podeaua era acoperită cu un covor-de-rouă la fel de moale ca puful de brant şi la fel de alb ca pielea de pe partea ventrală a unei balene daniene. Scânteia cu o falsă impresie de ud, pe care numai ochiul o percepea. Un picior gol (dar aşa ceva nu se văzuse niciodată pe aici, de bună seamă) n-ar fi simţit decât o mângâiere uscată şi mătăsoasă.

În centrul sălii se afla o masă îngustă, de vreo doi metri lungime. Tăblia avea cel puţin douăzeci de milimetri. Teg îşi spuse că trebuia să fie din jacaranda danian veritabil. Suprafaţa de un maron închis fusese atât de perfect şlefuită, încât luciul ei absorbea vederea în adâncime, dezvăluind desenul delicat al fibrelor asemeni curenţilor dintr-un pârâu limpede. În jurul mesei nu erau decât patru scaune-amiral, piese de manufactură executate din acelaşi lemn ca şi masa, având perna şi spătarul tapisate cu piele de lyr în exact aceeaşi nuanţă ca lemnul.

Doar patru scaune. Nici nu s-ar fi cuvenit să fie mai multe. Teg nu încercase vreunul la prima vizită şi n-o făcu nici acum, dar ştia ce i-ar fi fost dat să simtă dacă s-ar fi aşezat: un confort aproape similar cu cel al vulgarelor caniscaune. Aproape, dar nu foarte mult, fireşte. Un jilţ prea moale şi capabil să se adapteze întocmai la formele trupului ar fi putut să-şi ademenească ocupantul la o relaxare periculoasă. Camera aceasta, ca şi mobilierul ei, spunea: "Simte-te în largul tău, dar rămâi vigilent."

Nu numai că trebuia să-ţi păstrezi luciditatea când te aflai aici, dar nu strica să ai în rezervă şi o mare capacitate de violenţă, îşi spunea Teg. Aşa socotise de prima dată şi aşa socotea şi acum.

Sala nu avea ferestre, însă cele pe care le văzuse de afară se unduiau în spatele unor dungi de lumină — zăbrele energetice menite să împiedice orice intruziune din exterior şi orice evadare din interior. Asemenea apărări erau redutabile, Teg nu se îndoia de acest lucru, însă mai importante i se păreau implicaţiile lor. Cheltuiala de energie necesară pentru a le păstra zi şi noapte sub tensiune echivala cu bugetul alimentar al unui mare oraş pe întreaga durată a vieţii locuitorilor săi cei mai longevivi.

Această etalare de bogăţie nu avea nimic fortuit.

Uşa pe care o privea Muzzafar se deschise cu un ţăcănit discret.

Pericol!

O femeie înveşmântată într-o robă aurie cu ape roşii-portocalii se strecură în odaie.

E bătrână!

Teg nu se aşteptase să fie atât de bătrână. Faţa ei era o mască zbârcită. Ochii erau cristale de gheaţă verde în adâncul orbitelor. Nasul era un plisc lung şi încovoiat, a cărui umbră se prelungea peste buzele subţiri şi părea să se suprapună pe bărbia îngustă şi ascuţită. O calotă neagră îi acoperea aproape în întregime părul sur.

Muzzafar se înclină.

— Lasă-ne, îi spuse ea.

Feldmareşalul ieşi, fără să rostească nici o vorbă, pe uşa prin care intrase ea. Când uşa se închise în urma lui, Teg rosti:

— Onorată Matre...

— Vasăzică ţi-ai dat seama că te afli într-o bancă.

Vocea ei era doar vag tremurată.

— Fireşte.

— Există întotdeauna mijloace de transferare a unor sume importante sau de a vinde putere, zise ea. Nu mă refer la acel gen de putere care pune în mişcare maşini, ci la acela care pune în mişcare oameni.

— Şi care poartă, în general, denumiri stranii, ca guvern sau societate sau civilizaţie.

— Bănuiam că trebuie să fii o persoană foarte inteligentă, spuse ea.

Trase un scaun şi se aşeză, fără însă a-l invita pe Teg să facă acelaşi lucru.

— Îmi place să mă consider ca un bancher, reluă ea. Asta evită o grămadă de perifraze confuze şi sâcâitoare.

Teg nu răspunse. Nu părea necesar. Continuă s-o studieze.

— Pentru ce mă priveşti aşa? întrebă ea.

— Nu mă aşteptam să fii atât de bătrână.

— He-he! Îţi rezervăm multe alte surprize, Bashare. Mai târziu, o Onorată Matre mai tânără s-ar putea să-ţi murmure numele ei pentru a te marca. Să mulţumeşti Durului dacă se va întâmpla asta.

Teg dădu din cap, fără să înţeleagă prea mult din ce-i spunea.

— Şi clădirea asta e foarte bătrână, spuse ea. Te-am observat când ai venit. Te surprinde şi asta?

— Nu.

— Imobilul ăsta a rămas practic neschimbat de milenii. E construit din materiale care vor dura cel puţin încă pe atâta.

Teg aruncă o privire spre masă.

— Oh, nu lemnul. Mă refeream la ce-i dedesubt: polastin, polaz şi pormabat. Po-po-po-urile nu-s de lepădat când necesităţile le impun.

Teg rămase tăcut.

— Necesităţile... continuă ea. Ai vreo obiecţie de formulat contra metodelor pe care necesităţile ne-au impus să le folosim în ceea ce te priveşte?

— Obiecţiile mele n-au nici o importanţă, răspunse Teg.

Ce urmărea, de fapt? Să-l studieze, probabil. La fel cum o studia el.

— Crezi că alţii au obiectat vreodată la ceea ce le-ai făcut dumneata?

— Fără-ndoială.

— Eşti un comandant înnăscut, Bashare. Cred că ne vei fi foarte preţios.

— Am considerat întotdeauna că-mi sunt preţios mai ales mie însumi.

— Bashare! Uită-te la ochii mei!

Teg îi dădu ascultare şi observă mici puncte portocalii plutind în albul din jurul irisurilor. Senzaţia de pericol deveni dintr-o dată acută.

— Dac-ai să-i vezi vreodată devenind complet portocalii, să te păzeşti! spuse ea. Ar însemna că mi-ai adus o ofensă care

depăşeşte limita toleranţei mele.

Teg înclină scurt din cap.

— E foarte bine că ştii să comanzi, dar să nu-ţi închipui că-mi poţi comanda mie! Le comanzi gunoaielor şi asta-i singura funcţie pe care-o atribuim celor ca dumneata.

— Gunoaielor?

Ea flutură o mână, într-un gest plictisit.

— Ăia de-afară. Îi cunoşti dumneata. Curiozitatea lor are ecartament îngust. Nimic măreţ nu poate pătrunde vreodată în capacitatea lor de înţelegere.

— Mi-am cam închipuit că asta voiai să spui.

— Iar noi avem grijă ca lucrurile să rămână aşa. Totul trebuie să le parvină printr-un filtru compact, al cărui rol este de a exclude tot ce nu are o valoare de supravieţuire imediată.

— Nimic măreţ.

— Te ofensează, dar n-are a face. Pentru ăia de-afară, ceva măreţ poate să-nsemne: "Voi avea ce mânca azi? Voi avea, la noapte, un adăpost unde să nu fiu atacat de tâlhari sau de păduchi?" Luxul? Luxul înseamnă posesia unui drog sau a unei persoane de sex opus, pentru a putea ţine, o vreme, fiara la distanţă.

Iar fiara eşti tu, gândi Teg.

— Dacă-mi consum timpul cu dumneata, Bashare, e fiindcă-mi dau seama că ai putea să ne fii mai util chiar decât Muzzafar. Iar el ne este extrem de util, te asigur. Chiar în clipa de faţă suntem pe cale să-l răsplătim pentru că ni te-a adus în perfectă stare de receptivitate.

Cum Teg nu spuse nimic, ea emise un râs sec:

— Nu crezi că eşti receptiv?

Teg continuă să tacă. Îi strecuraseră vreun drog în mâncare? Percepea fulgerarea vederii secunde, dar ameninţarea se estompase concomitent cu dispariţia punctelor portocalii din ochii Onoratei Matre. Totuşi, trebuia să fie foarte atent la picioarele ei. Erau arme ucigătoare.

— Problema este doar că atitudinea dumitale faţă de gloată nu e cea bună, reluă ea. Din fericire, nenorociţii ăia acţionează de aşa natură încât se limitează singuri. Ştiu asta, undeva, în străfundurile conştiinţei lor înceţoşate, dar n-au timp să se ocupe de nimic altceva în afara mizerabilei lor supravieţuiri imediate.

— Nu li s-ar putea îmbunătăţi soarta?
— Nu *trebuie* să li se îmbunătăţească soarta! A, sigur, avem grijă ca aspiraţia spre îmbunătăţire să rămână marota lor preferată, dar fără nici o legătură cu realitatea, fireşte.
— Un alt lux care trebuie să li se refuze.
— Nu e un lux! Pentru ei, e ceva care nu trebuie să existe! Ceva care trebuie să rămână de-a pururi ascuns în spatele zidului căruia noua ne place să-i spunem ignoranţă protectoare.
— Ceea ce nu cunoşti nu-ţi poate face rău.
— Nu-mi place tonul dumitale, Bashare.
Din nou, punctele portocalii jucară în ochii ei. Dar semnalul de pericol se atenua brusc când, încă o dată, ea râse scurt:
— Lucrul de care trebuie să te păzeşti este contrarul lui *ceea-ce-nu-cunoşti.* Noi propovăduim că orice cunoaştere nouă poate fi periculoasă. Cred că desluşeşti concluzia: orice extindere a cunoaşterii este contrară supravieţuirii!
Uşa din spatele Onoratei Matre se deschise brusc şi Muzzafar reapăru în sală. Era transformat. Avea faţa îmbujorată şi ochii îi străluceau. Se opri în spatele scaunului Onoratei Matre.
— Într-o zi, i se adresă aceasta lui Teg, voi fi în măsură să-ţi permit şi dumitale să stai astfel în spatele meu. Am puterea s-o fac.
Teg se întrebă ce îi făcuseră lui Muzzafar. Feldmareşalul arăta aproape de parcă s-ar fi aflat sub efectul unui drog.
— Îţi dai seama că am această putere? întrebă Onorata Matre.
Teg îşi drese glasul, apoi rosti:
— Evident.
— Ţi-am spus că mă consider ca un bancher, nu? Tocmai l-am creditat pe devotatul nostru Muzzafar. Ne eşti recunoscător, Muzzafar?
— Da, Onorată Matre.
Vocea lui Muzzafar era răguşită.
— Sunt convinsă că eşti capabil să înţelegi semnificaţia generală a unei asemenea puteri, Bashare, reluă Onorata Matre. Bene Gesseritul ţi-a dat o pregătire bună. Surorile sunt destul de talentate, însă mă tem că nu atât de talentate ca noi.
— Şi se pare că sunteţi foarte numeroase.
— Nu numărul nostru e cheia, Bashare. Genul de putere pe care-l folosim noi poate fi concentrat în aşa fel, încât să fie

exercitat şi de un număr mic de persoane.

Semăna cu o Cucernică Maică, îşi spuse Teg, prin felul în care răspundea fără a dezvălui mare lucru.

— În ultimă instanţă, continuă ea, puterea pe care o exercităm noi se reduce la a deveni substanţa necesară supravieţuirii pentru numeroşi oameni. *După* asta, ameninţarea cu suprimarea ei e suficientă pentru a ne asigura stăpânirea. (Aruncă o privire peste umăr.) Ţi-ar plăcea să-ţi retragem favorurile noastre, Muzzafar?

— Nu, Onorată Matre...

Feldmareşalul tremura de-a binelea!

— Aţi descoperit un drog nou, spuse Teg.

Râsul ei izbucni sincer şi zgomotos, aproape strident.

— Nu, Bashare! Avem unul vechi.

— Şi vreţi să-mi creaţi o dependenţă de el?

— Ca tuturor celorlalţi pe care îi stăpânim, Bashare, ai de ales: supunerea sau moartea.

— O alegere foarte veche, recunoscu Teg.

Nu sesiza încă natura ameninţării imediate. Vederea secundă nu percepea nici o violenţă. Dimpotrivă. Îl lăsa să întrevadă frânturi de senzualitate confuză. Credeau că-l vor putea impregna?

Onorata Matre îi zâmbi — un zâmbet cu înţeles şi cumva glacial.

— Ce crezi, Muzzafar, ne va sluji bine?

— Cred că da, Onorată Matre.

Teg se încruntă, frământat de gânduri. Cei doi aveau în ei ceva ca o întruchipare a răului. Ceva contrar tuturor principiilor morale după care se conducea el. Din fericire, se părea că nici unul dintre ei nu ştia de acel fenomen straniu care-i accelera reflexele.

Lăsau impresia că se bucurau de încurcătura în care-l vedeau.

Pe Teg îl îmbărbăta şi înţelegerea faptului că nici unul dintre cei aflaţi acum în faţa sa nu se bucura cu adevărat de viaţă. Vedea acest lucru cât se poate de desluşit, graţie educaţiei pe care i-o dăduse Bene Gesseritul. Onorata Matre şi Muzzafar uitaseră sau, mai degrabă, abandonaseră tot ceea ce motiva supravieţuirea unor fiinţe capabile să se bucure. Probabil că nu mai erau în stare să găsească nici cea mai mică sursă de

bucurie în propria lor fiinţă. Existenţa lor trebuie că era, în cea mai mare parte, aceea a unor voyeuri, a unor veşnici observatori, care îşi aminteau mereu cum fusese înainte de a se fi petrecut transformarea care făcuse din ei ceea ce erau acum. Chiar şi când se dedau la cine ştie ce activitate care fusese cândva sinonimă cu plăcerea, trebuie că erau nevoiţi să-şi împingă de fiecare dată şi mai departe limitele extreme ale experienţelor lor, doar pentru a ajunge la hotarele vechilor amintiri.

Zâmbetul Onoratei Matre se lărgi într-un rânjet care-i dezveli dinţii de un alb strălucitor.

— Uită-te la el, Muzzafar. Habar n-are ce suntem în stare să facem.

Teg auzi aceste cuvinte, dar percepu şi altceva cu ochii săi formaţi la şcoala Bene Gesseritului. Cei doi nu mai aveau în ei nici măcar un miligram de candoare. Nimic n-ar mai fi putut să-i mire. Nimic nu mai putea fi cu adevărat nou pentru ei. Cu toate astea, ţeseau intrigi, urzeau planuri, sperând mereu că, poate, de *această* dată, vor izbuti să se depăşească şi să redobândească senzaţiile puternice de care-şi aminteau. Ştiau că asta n-avea să se întâmple, fireşte, şi că nu se vor alege, de pe urma fiecărei noi experienţe, decât cu un surplus de furie turbată, numai bun pentru a alimenta o altă tentativă de dobândire a inaccesibilului. Aşa funcţionau minţile lor.

Folosind toate priceperile învăţate de la Bene Gesserit, Teg îşi compuse pentru ei un zâmbet. Era un zâmbet plin de compasiune, de înţelegere şi de reală bucurie a vieţii, a propriei lui vieţi. Ştia că era cea mai cumplită insultă pe care le-o putea azvârli în faţă, şi o văzu lovind ţinta în plin. Muzzafar îl fulgeră cu privirea. Onorata Matre trecu de la furia ochilor portocalii la o bruscă uimire, apoi, ceva mai încet, la o delectare incipientă. Era un lucru la care ea nu se aşteptase! Ceva nou!

— Muzzafar, rosti ea în timp ce portocaliul îi pierea din ochi, adu-o pe Onorata Matre care a fost aleasă pentru a-l marca pe Basharul nostru.

Teg, căruia vederea secundă îi semnala acum un pericol iminent, înţelese în sfârşit. Îşi percepu propria devenire depliindu-se în jurul lui, în unde concentrice, în timp ce puterea creştea în el. Metamorfoza dinlăuntrul lui continua! Simţi expansiunea energiei. Şi, o dată cu ea, veni o nouă înţelegere,

noi opţiuni. Se văzu pe el însuşi sub forma unei tornade ce devasta clădirea, lăsând în urmă cadavre (cu Muzzafar şi Onorata Matre printre ele), preschimbând întregul edificiu într-un abator, înainte de a-l părăsi.

Trebuie într-adevăr să fac asta ? se întrebă.

Pentru fiecare moarte pe care avea s-o pricinuiască, alte morţi aveau să fie cerute. Înţelegea însă necesitatea, după cum înţelegea în sfârşit planul Tiranului. Suferinţa pe care-o întrezărea pentru el însuşi aproape că-l făcu să urle de durere, dar se stăpâni.

— Da, aduceţi-mi-o pe acea Onorată Matre, spuse.

O persoană mai puţin după care să scotocească prin imobil ca s-o masacreze. Întâi şi-ntâi, trebuia să-i lichideze pe cei din camera de supraveghere a scanalizatoarelor.

"O, voi, cei care ştiţi ce îndurăm aici, nu ne uitaţi în rugile voastre!"

Inscripţie aflată deasupra intrării terenului

de debarcare de la Arrakeen

(Arhivele istorice de la Dar-es-Balat)

TARAZA CONTEMPLA petalele zburătăcind ca nişte fulgi de nea pe cerul argintiu al Rakisului. Strălucirea opalescenţă a dimineţii era un fenomen la care, în pofida numeroaselor şedinţe informative preliminare, nu se aşteptase. Rakisul era plin de surprize. Parfumul falselor flori de portocal era atât de puternic aici, la intrarea grădinii suspendate din Dar-es-Balat, încât acoperea orice alte mirosuri.

Să nu crezi niciodată că ai explorat pe de-a-ntregul adâncurile unui abis... sau ale unei fiinţe umane, îşi spuse ea.

Discuţiile se stinseseră în sala de alături, nu însă şi ecourile gândurilor exprimate cu voce tare doar cu câteva minute în urmă. Toată lumea fusese de acord, însă, ca era timpul să treacă la acţiune. Curând, Sheeana avea să execute "dansul de chemare a viermelui", demonstrându-şi încă o dată măiestria.

Waff şi un nou reprezentant al preoţimii urmau să asiste la acest "eveniment sfânt", dar Taraza era sigură că nici unul nici altul nu bănuiau adevărata natură a "evenimentului" la care aveau să participe. Waff trebuia supravegheat îndeaproape, fireşte. Afişa încă acea atitudine de neîncredere iritată faţă de tot ce vedea sau auzea. Era o amestecătură stranie cu smerenia subiacentă pe care i-o inspira faptul că se afla pe Rakis. Catalizatorul era, fără doar şi poate, mânia la gândul că planeta sfântă se găsea sub conducerea unor neisprăviţi.

Odrade ieşi din sala de şedinţe şi se apropie de Taraza.

— Rapoartele de pe Gammu sunt din ce în ce mai alarmante, spuse Maica Superioară. Ai vreo veste nouă?

— Nu. E limpede că acolo domneşte încă haosul.

— Spune-mi, Dar, după părerea ta ce ar trebui să facem?

— Nu pot să nu-mi amintesc întruna cuvintele adresate de Tiran lui Chenoeh: "Comunitatea Surorilor este atât de aproape de ceea ce ar trebui să fie şi, totuşi, atât de departe".

Taraza arătă spre deşertul ce se întindea dincolo de qanatul oraşului-muzeu.

— El se află încă acolo, Dar. Sunt sigură. (Se întoarse şi o privi în ochi pe Odrade.) Iar Sheeana îi vorbeşte.

— Tiranul a spus atâtea minciuni...

— Dar n-a minţit în legătură cu propria sa reîncarnare. Aminteşte-ţi vorbele lui: "Fiecare dintre descendenţii mei va purta închisă în el, izolată şi neputincioasă, o părticică a conştiinţei mele — perle din mine însumi, rătăcind orbeşte printre nisipuri, prizoniere ale unui vis fără sfârşit".

— Te bizui excesiv pe credinţa ta în puterea acestui vis.

— Trebuie să recuperăm planul Tiranului! întregul plan!

Odrade suspină, dar nu spuse nimic.

— Să nu subestimezi niciodată puterea unei idei, rosti Taraza. Atreizii au adoptat mereu o atitudine filosofică în modul lor de guvernare. Filosofia e întotdeauna periculoasă în măsura în care încurajează apariţia unor idei noi.

Odrade se încăpăţână să tacă.

— Viermele poartă toate astea în el, Dar! Toate forţele pe care le-a pus în mişcare sunt încă prezente în el.

— Pe mine încerci să mă convingi, Tar, sau pe tine însăţi?

— Te pedepsesc, Dar. Întocmai cum Tiranul ne pedepseşte încă pe noi toate.

— Pentru că nu suntem ce ar trebui să fim? Ahh! Vine Sheeana cu ceilalţi.

— Limbajul viermelui, Dar. Asta e tot ce contează.

— Cum spui tu, Maică Superioară.

Taraza îi aruncă o privire mânioasă în clipa în care Odrade se întoarse pentru a ieşi în întâmpinarea noilor sosiţi. Odrade arborase un aer sumbru care nu-i plăcea.

Prezenţa Sheeanei însă avu darul de a-i reda lui Taraza toată fermitatea. O fetişcană dezgheţată, această Sheeana. Avea stofă. În ajun, le făcuse o demonstraţie a dansului ei în sala mare a muzeului, având drept fundal uriaşa tapiserie din fibră de mirodenie înfăţişând deşertul şi viermii de nisip. Fetiţa păruse să facă parte din decor, ca şi când ar fi evoluat printre dunele stilizate şi viermii reprezentaţi cu un realism tulburător. Taraza îi vedea şi acum pletele castanii desfăcându-se ca un evantai, la piruetele dansului, fluturând într-un cerc înceţoşat, în care lumina oblică a licurigloburilor făcea să lucească şuviţele roşcate. Dansase tot timpul cu ochii închişi, dar expresia chipului ei nu fusese una de tihnă. Însufleţirea i se oglindea în încleştarea pătimaşă a gurii, în freamătul nărilor, în bărbia împinsă cu trufie înainte. Mişcările ei sugerau un rafinament lăuntric în totală contradicţie cu vârsta sa fragedă.

Dansul e *limbajul ei,* îşi spuse Taraza. *Odrade are dreptate. Privindu-l, vom putea să-l învăţăm.*

Waff părea retras în el însuşi în dimineaţa aceasta. Cu greu s-ar fi putut spune dacă privirea lui era îndreptată spre universul exterior sau spre cel interior.

Tleilaxul era însoţit de Tulushan, un tânăr şi chipeş preot rakian, ales să reprezinte clerul la "evenimentul sfânt". Taraza, care îl cunoscuse cu prilejul demonstraţiei de dans din ajun, găsise extraordinar faptul că Tulushan nu folosea niciodată conjuncţia "dar", deşi aceasta exista, cumva, în tot ce avea de spus. Un birocrat perfect. Plin de ambiţii, ca toţi cei de teapa sa, dar ambiţiile lui aveau să se spulbere foarte curând. Taraza, care ştia asta, nu simţea nici cel mai mic regret pentru el. Tulushan, cu figura lui angelică, număra şi prea puţini standarzi pentru a putea fi la înălţimea unei funcţii de încredere. Sigur, în anumite privinţe era mai mult decât părea a fi la prima vedere. Iar în altele, mai puţin.

Waff se retrase într-un colţ al grădinii, lăsându-le pe Odrade

şi pe Sheeana cu Tulushan.

Tânărul preot nu era de neînlocuit, evident. Asta explica în bună parte de ce fusese ales pentru această aventură. Şi-i confirma lui Taraza că ea însăşi atinsese nivelul corespunzător de violenţă virtuală. Totuşi, nu credea că vreuna dintre facţiunile sacerdotale va merge până la a cuteza să-i facă un rău Sheeanei.

Va trebui să fim tot timpul cu ochii pe ea.

Avuseseră mult de lucru în săptămâna care se scursese de la demonstraţia talentelor sexuale ale târfelor. O săptămână de activitate febrilă, cu rezultate mai degrabă tulburătoare, în ansamblu. Odrade se ocupase de Sheeana. Taraza ar fi preferat să-i încredinţeze această sarcină didactică lui Lucilla, dar trebuia să te mulţumeşti cu ce aveai la îndemână, iar Odrade era, fără îndoială, tot ce exista mai bun în acest moment pe Rakis pentru transmiterea unor asemenea învăţături.

Taraza îşi întoarse privirile către deşert. Aşteptau ornitopterele care trebuiau să vină de la Keen cu încărcătura lor de *observatori importanţi.* Observatorii importanţi nu erau încă în întârziere, însă ştiau să se lase un pic aşteptaţi, aşa cum făceau întotdeauna personalităţile de rangul lor.

Sheeana părea să reacţioneze pozitiv în domeniul educaţiei sexuale, deşi părerea lui Taraza despre masculii de care dispunea aici Comunitatea Surorilor, pentru exerciţiile practice, nu era deloc strălucită. Chiar în prima noapte de după sosirea ei pe Rakis îl convocase pe unul dintre ei. Ulterior, considerase că deranjul fusese mai mare decât bruma de plăcere şi uitare pe care i-o oferise. Şi, de altfel, ce era de uitat? A uita însemna a îngădui o slăbiciune.

Să nu uiţi niciodată!

Târfele însă tocmai asta făceau. Comerţ cu uitare. Fără a fi câtuşi de puţin conştiente de menghina în care Tiranul continua să ţină prizoniere destinele umane şi nici de necesitatea absolută de a sparge această menghină.

Taraza ascultase în secret ce vorbiseră Sheeana şi Odrade în cursul şedinţei din ajun.

Pentru ce am tras cu urechea?

Fata şi profesoara ei se aflaseră chiar aici, în grădina suspendată, şezând faţă în faţă pe două bănci amplasate sub un distorsionator ixian portativ, care făcea cuvintele lor

ininteligibile pentru oricine nu dispunea de traductorul codificat. Distorsionatorul, montat pe o suspensie, plutea deasupra lor ca o umbrelă stranie — un disc negru emiţând interferenţe ce deformau mişcările precise ale buzelor şi sunetele vocilor.

Pentru Taraza, aflată în lunga sală de şedinţe, cu minusculul traductor în ureche, lecţia se desfăşurase ca o distorsiune a propriilor ei amintiri.

Când mi-au fost predate mie aceste cunoştinţe, nu văzuserăm încă de ce erau capabile târfele din Dispersie.

— Pentru ce se vorbeşte atât de mult de complexitatea sexului? întrebase Sheeana. Bărbatul pe care mi l-ai trimis ieri seară o repeta întruna.

— Mulţi cred c-o înţeleg, Sheeana, dar poate că nimeni n-a înţeles-o niciodată, pentru că lucrurile acestea ţin mai mult de spirit decât de carne.

— De ce nu trebuie să mă folosesc de ceea ce ne-au arătat Dansatorii-Feţe?

— Sheeana, complexitatea de care ai pomenit ascunde în ea alte şi alte complexităţi. Fapte glorioase, dar şi destule ticăloşii, s-au comis sub impulsul forţelor sexuale. Se vorbeşte de "putere sexuală" sau de "energie sexuală" sau de "chemarea irezistibilă a dorinţei". Nu neg că acestea sunt lucruri observabile. Dar, în cazul de faţă, avem de-a face cu forţe atât de periculoase, încât au puterea să te distrugă, dimpreună cu toate valorile de care eşti ataşată.

— Tocmai asta încerc să-nţeleg. Care este greşeala târfelor?

— Ignoră modul în care funcţionează specia, Sheeana. Sunt sigură că eşti deja capabilă să simţi asta. Tiranul o ştia cu siguranţă. Ce este Poteca sa de Aur dacă nu o viziune a forţelor sexuale lucrând pentru a recrea la nesfârşit omenirea?

— Şi târfele nu o creează?

— Încearcă mai cu seamă să-şi stăpânească lumile prin mijlocirea acestor forţe.

— Se pare că reuşesc.

— Ahhh! Dar cu preţul căror consecinţe?

— Nu înţeleg.

— Ştii ce este Glasul şi în ce fel permite el subjugarea multor oameni.

— Da, dar nu a tuturor.

— Exact. O civilizaţie subjugată prin Glas vreme foarte

îndelungată ar sfârşi prin a găsi mijlocul de a opune rezistenţă acestei forţe şi de a împiedica orice manipulare ulterioară.

— Vrei să spui că există oameni care ştiu să le reziste târfelor?

— Am văzut semne de netăgăduit. Este unul dintre motivele pentru care ne aflăm pe Rakis.

— Vor veni târfele aici?

— Mă tem că da. Vor să cucerească centrul Vechiului Imperiu, deoarece văd în noi un adversar facil.

— Şi nu te temi că vor câştiga?

— Nu vor câştiga, Sheeana. Fii convinsă de asta. Dar ne fac un serviciu.

— Cum aşa?

Tonul Sheeanei fusese un ecou al stupefacţiei pe care o simţise Taraza însăşi auzind cuvintele rostite de Odrade. Ce ştia Odrade, de fapt? În clipa următoare, însă, înţelesese şi se întrebase dacă lecţia era la fel de clară şi în mintea Sheeanei.

— Centrul e static, Sheeana. Sunt aproape patru mii de ani de când batem pasul pe loc. Mişcarea şi viaţa sunt "acolo", cu oamenii din Dispersie care le rezistă târfelor. Indiferent ce am face, trebuie să întărim acea rezistenţă.

Zgomotul unor toptere care se apropiau o readuse brusc pe Taraza la realitatea prezentă; Soseau personalităţile de la Keen. Erau încă departe, dar zgomotele răzbăteau la distanţe mari în atmosfera limpede a deşertului.

Metoda pedagogică a lui Odrade era bună, trebuia s-o recunoască, gândi Taraza în timp ce scruta cerul în căutarea primelor puncte strălucitoare. După toate aparenţele zburau la mică altitudine şi veneau din partea opusă a clădirii. Nu era direcţia normală, dar poate că observatorii fuseseră purtaţi într-o scurtă plimbare pe deasupra ruinelor de la zidul Tiranului. Mulţi vizitatori erau curioşi să vadă locul unde Odrade descoperise stocul de mirodenie.

Sheeana, Odrade, Waff şi Tulushan reintrară în sala de şedinţe. Auziseră şi ei topterele. Sheeana ardea de nerăbdare să-şi demonstreze puterea asupra viermilor. Taraza avu o ezitare. I se părea că distinge un zgomot de suprasolicitare în reactoarele aparatelor. Erau topterele prea încărcate? Câţi observatori aduceau?

Primul topter apăru brusc deasupra acoperişului sălii de

şedinţe şi Taraza observă imediat cabina blindată. Ştiu că fuseseră trădate înainte chiar ca primul fascicul de laser să ţâşnească din botul aparatului, secerându-i picioarele sub genunchi. Se prăbuşi greu lângă un copăcel în ghiveci, cu gambele complet secţionate. Un nou fascicul îi tăie oblic şoldul. Topterul trecu pe deasupra ei, în mugetul asurzitor al reactoarelor auxiliare, şi viră la stânga.

Taraza se agăţă de trunchiul micului arbore, şuntând durerea. Reuşi să oprească aproape cu totul sângerarea rănilor, dar suferinţa era cumplită. Nu atât de cumplită ca agonia mirodeniei, totuşi, îşi aminti sieşi. Gândul acesta o ajută un pic, deşi ştia că era condamnată. Auzea acum de pretutindeni în jurul muzeului urlete şi zgomote de violenţă.

Am câştigat! gândi.

Odrade ieşi alergând din sala de şedinţe şi se aplecă deasupra ei. Taraza nu spuse nimic, dar Odrade arătă că înţelesese, lipindu-şi fruntea de tâmpla ei. Era gestul milenar al Bene Gesseritului. Taraza începu să-şi deverseze viaţa în conştiinţa lui Odrade — Celelalte Memorii, speranţele, temerile… totul.

Una dintre ele mai avea poate şansa să scape.

Sheeana privea din interior, unde Odrade îi ordonase să aştepte, înţelegea ce se petrecea în grădina de pe terasă. Era supremul mister al Bene Gesseritului, după cum bine ştia fiecare postulanlă.

Waff şi Tulushan, care părăsiseră sala în momentul atacului, nu se mai întorseseră.

Sheeana simţi un fior de spaimă.

Brusc, Odrade se ridică şi reintră în goană. Avea un licăr sălbatic în ochi, dar mişcările ei erau pline de siguranţă. Sărind pe vârfuri, începu să culeagă licurigloburi, apucându-le de cordoanele de ancorare şi formând mănunchiuri. Puse cordoanele câtorva asemenea mănunchiuri în mâinile Sheeanei, care simţi cum devine brusc mai uşoară sub efectul câmpului de suspensie. Trăgând după ea alte mănunchiuri de globuri, Odrade alergă spre capătul încăperii, unde un grilaj din perete îi indica locul pe care-l căuta. Cu ajutorul Sheeanei, scoase grilajul ce dădea acces la un puţ de aerisire. Lumina licurigloburilor dezvălui pereţii rugoşi din interior.

— Ţine globurile apropiate ca să obţii maximum de

sustentaţie, spuse Odrade. Îndepărtează-le de tine ca să cobori. Intră.

Sheeana înfăşură strâns capetele cordoanelor în jurul unei mâini umede de transpiraţie şi se strecură prin deschizătură. Îşi dădu drumul să cadă, apoi, brusc înspăimântată, trase de cordoane pentru a-şi încetini căderea. Lumina de deasupra ei îi arătă că Odrade o urma.

Ajunse jos, ieşiră într-o sală a maşinilor în care bâzâitul ventilatoarelor forma un fundal sonor pentru zgomotele violenţelor de afară.

— Trebuie să ajungem mai întâi în non-spaţiul Tiranului şi apoi în deşert, zise Odrade. Toate puţurile instalaţiei de aerisire comunică între ele. O să găsim o trecere.

— Ea a murit? întrebă în şoaptă Sheeana.

— Da.

— Sărmana Maică Superioară.

— Eu sunt acum Maica Superioară, Sheeana. Cel puţin pe moment. (Arătă în sus.) Târfele sunt cele care ne-au atacat. N-avem timp de pierdut.

Lumea-i pentru cei vii. Cine sunt ei?
Noi am luptat cu bezna ca să răzbatem către alb şi cald.
Ea a fost vântul, când vântu-mi sta în cale.
Viu la amiază, pierit-am întru ea.
Cel ce din carne se înalţă către spirit, cade:
Cuvântul trece dincolo de lume şi lumina-i tot.

Theodore Rpethke **(Citatele istorice,** Dar-es-Balat)

VOINŢA CONŞTIENTĂ a lui Teg abia dacă interveni la transformarea lui în tornadă. Recunoscuse în sfârşit natura ameninţării pe care o reprezentau Onoratele Matres. Această

recunoaştere se inseră printre impulsurile vijelioase şi imperative cu care-l bombardau noile percepţii mentatice, aliniate la viteza sporită a reacţiilor sale.

O ameninţare monstruoasă impunea contramăsuri monstruoase. Sânge îl împroşcă din toate părţile în timp ce trecea fulgerător de la un etaj la altul al clădirii, masacrându-i pe toţi cei pe care îi întâlnea.

După cum învăţase de la profesoarele sale Bene Gesserit, marea problemă a universului uman consta în modul în care se efectua procrearea. Parcă auzea vocea primei lui învăţătoare, în vreme ce făcea prăpăd prin imobil:

"Poţi numi asta pur şi simplu sexualitate, dar noi preferăm termenul mai aproape de conceptul fundamental: procreare. Este un concept cu multiple faţete şi ramificaţii, comandând o energie aparent nelimitată. Sentimentul numit «dragoste» nu e decât un aspect minor."

Teg zdrobi beregata unui bărbat care-i stătea, încremenit, în cale şi găsi în sfârşit postul de comandă al sistemelor de apărare ale clădirii, înăuntru nu se afla decât un singur om, aşezat în faţa unei console, cu arătătorul mâinii drepte la câţiva milimetri de butonul roşu pe care dădea să apese.

Teg aproape că îl decapită cu muchia mâinii stângi. Trupul se răsturnă pe spate cu încetinitorul, în timp ce un şuvoi de sânge se revărsa din gâtul căscat.

Surorile au dreptate să le numească târfe!

Puteai târî omenirea aproape oriunde prin manipularea enormelor energii ale procreării. Puteai incita oamenii să întreprindă acţiuni pe care nu le-ar fi crezut cu putinţă. Una dintre profesoarele lui o enunţase cât se poate de clar:

"Această imensă energie trebuie să aibă o supapă de evacuare, închisă ermetic devine monstruos de periculoasă. Redirecţionată, mătură totul în calea ei. Este marele secret al tuturor religiilor."

Teg era conştient că lăsase peste cincizeci de cadavre în urma lui când părăsi clădirea. Ultima victimă fu un soldat în uniformă de camuflaj, care stătea în pragul porţii, probabil pe punctul de a intra.

Pe când alerga printre pietoni şi vehicule ce păreau să stea pe loc, Teg avu timp să reflecteze, în ritmul năvalnic al gândurilor sale, la ceea ce lăsase în urmă. Era vreo consolare,

se întrebă, înfăptui că ultima expresie de pe chipul bătrânei Onorate Matre fusese una de reală surprindere? Putea să se felicite fiindcă Muzzafar n-avea să-şi mai revadă niciodată tufa-şarpantă?

Necesitatea celor pe care le înfăptuise pe durata câtorva bătăi de inimă, însă, era mai mult decât evidentă pentru cineva care fusese format de Bene Gesserit. Teg învăţase bine istoria. Existau, în Vechiul Imperiu, numeroase planete de paradis. Şi mai multe existau, probabil, la popoarele din Dispersie. Oamenii păreau capabili să încerce la nesfârşit acest soi de experienţă stupidă. Pe asemenea planete, trândăveala era la ordinea zilei. Şmecherii motivau că faptul se datora efectului molcomitor alxlimei blânde. Era o neghiobie, de bună seamă. Adevăratul motiv consta în faptul că, pe astfel de lumi, energiile sexuale circulau în deplină libertate. Era suficient ca Misionarii Zeului Fracţionat sau ai oricărei alte confesiuni să pătrundă într-unul din aceste paradisuri pentru ca violenţa să se dezlănţuie automat.

"Noi, Bene Gesseritul, o ştim cât se poate de bine", îi spusese lui Teg o învăţătoare. "Nu o dată am aprins fitilul unor asemenea butoaie cu pulbere, prin Missionaria Protectiva."

Teg nu se opri din alergat decât când ajunse pe o străduţă aflată la vreo cel puţin cinci kilometri de abatorul care fusese cartierul general al bătrânei Onorate Matre. Ştia că se scursese foarte puţin timp, însă exista ceva mult mai important care-i cerea toată atenţia. Nu-i ucisese pe toţi ocupanţii imobilului. Supravieţuitorii ştiau acum de ce era capabil. Îl văzuseră masacrând Onorate Matres. Îl văzuseră pe Muzzafar căzând răpus de mâinile sale. Muntele de cadavre şi înregistrările redate cu încetinitorul aveau să dezvăluie totul.

Teg se rezemă de un zid. Avea palma mâinii stângi zdrelită. Se lăsă să revină la cadenţa normală în timp ce privea sângele ce se scurgea din rană. Culoarea sa era aproape neagră.

Mai mult oxigen?

Gâfâia, dar nu atât cât s-ar fi cuvenit după eforturile pe care le depusese.

Ce mi s-a întâmplat?

Ceva datorat ascendenţei sale Atreides, era sigur de asta. Situaţia de criză îl îmbrâncise într-o altă dimensiune a posibilităţilor umane. Oricare era natura transformării, operase

în profunzime. Orizontul lui se lărgise, înfăţişându-i noi şi numeroase necesităţi. Iar oamenii pe lângă care trecuse în goană păruseră stane de piatră.

Am să ajung vreodată să-i consider şi eu gunoaie ?

Asta nu s-ar fi întâmplat decât dacă ar fi îngăduit el, o ştia. Dar tentaţia exista şi, pentru o clipă, avu un gând de compătimire pentru Onoratele Matres. Marea Tentaţie le aruncase în propriul lor gunoi.

Ce era de făcut acum?

Principala linie de acţiune i se deschidea, clar, în faţă. Exista aici, în Ysai, un om care-i cunoştea cu siguranţă pe toţi cei de care avea nevoie Teg. Privi de la un capăt la altul al străduţei. Da, omul acela nu era prea departe.

Arome de flori şi ierburi îi ajungeau la nări din susul străzii. Se îndreptă într-acolo, conştient că era ghidat exact către ce căuta şi că nu-l aştepta nici o agresiune. O oază de linişte temporară.

Câteva clipe mâi târziu ajunse la sursa aromelor. Era o portiţă într-un intrând, cu o marchiză albastră pe care se puteau citi două cuvinte în limba galach modernă: "Servire Personală".

Teg intră şi înţelese numaidecât peste ce dase. Existau încă pe numeroase lumi din Vechiul Imperiu: localuri în care se putea servi masa ca în vremurile apuse, automatele fiind excluse atât din bucătării cât şi din saloanele pentru clienţi. Cele mai multe erau considerate locuri "şic". Oamenii îşi încunoştiinţau prietenii despre ultima "descoperire" cerându-le să nu răspândească vestea.

"Îţi dai seama că, dacă se află, îmbulzeala o să distrugă tot şarmul."

Ideea îl amuzase întotdeauna pe Teg. Fiecare se grăbea să comunice adresa la toată lumea, cu aerul că ar apăra un secret.

Miresme ademenitoare veneau dinspre bucătăria din fundul sălii. Un chelner trecu purtând o tavă încărcată cu farfurii aburinde şi pîine de bucate cu aspect promiţător.

O fată îmbrăcată într-o rochie neagră scurtă, cu un şorţ alb, se apropie de Teg.

— Pe aici, domnule. Avem o masă liberă, în colţ.

Îi ţinu un scaun, cu spatele la perete, şi aşteptă ca Teg să se aşeze.

— Va veni imediat cineva să văia comanda, spuse apoi,

punându-i în faţă o foaie de carton ieftin, îndoită la miloc. Meniurile noastre sunt tipărite. Sper să nu vă deranjeze.

Teg o privi în timp ce se depărta. Chelnerul pe care-l văzuse mai înainte se întorcea spre bucătărie, cu tava goală.

Teg ajunsese aici ca şi când picioarele l-ar fi purtat pe o rută predeterminată. Iar omul de care avea nevoie se afla în această sală, mâncând la o masă apropiată.

Chelnerul se oprise să stea de vorbă cu acel om, despre care Teg ştia că deţinea cheile următoarelor evenimente. Cei doi râdeau. Teg examină restul salonului. Doar alte trei mese erau ocupate. O femeie între două vârste şedea în colţul opus celui în care se afla Teg, ciugulind dintr-un soi de patiserie glasată. Purta ceea ce Teg îşi spuse că trebuia să fi fost ultimul răcnet al modei actuale: o rochie roşie foarte scurtă, foarte colantă şi foarte decoltată în faţă, cu pantofi asortaţi. La o altă masă, în dreapta, era o pereche tânără. Cei doi n-aveau ochi decât unul pentru celălat. Lângă uşă, un bătrân domn distins, îmbrăcat într-o tunică maron de modă veche, strânsă pe trup, mânca sobru o salată de legume verzi, fără a-şi ridica ochii din farfurie.

Omul cu care vorbea chelnerul izbucni într-un râs răsunător.

Teg îşi aţinti privirea la ceafa chelnerului. Smocuri de păr blond stăteau zburlite ca nişte mănunchiuri retezate de iarbă uscată. Sub firele aspre de păr, gulerul era ros. Teg coborî privirea. Pantofii chelnerului aveau tocurile uzate. Tivul hainei lui negre fusese cârpit. Din spirit de economie? Sau din considerente de greutăţi materiale? Oricum, mirosurile ce veneau dinspre bucătărie nu sugerau câtuşi de puţin parcimonia. Tacâmurile şi vesela erau curate şi strălucitoare. Nici urmă de zgârieturi ori fisuri. Doar faţa de masă cu dungi albe şi roşii era, şi ea, cârpită în câteva locuri, însă cu vădită grijă pentru respectarea ţesăturii originale.

Din nou, Teg îşi concentră atenţia asupra celorlalţi clienţi. Păreau persoane cu dare de mână. Cu siguranţă că nici un sărăntoc nu intra să mănânce aici. Teg înţelese deodată despre ce era vorba. Nu numai că era un local "şic", dar aspectul său fusese anume conceput. Îndărătul acestui aspect anodin se afla o minte ingenioasă, care nu lăsa nimic la voia întâmplării. Locul acesta era genul de restaurant intim unde tinerele cadre cu perspective de viitor îşi invitau potenţialii clienţi, pentru a-i impresiona, sau superiorii, pentru a le intra în graţii. Mâncarea

era, cu siguranţă, excelentă iar porţiile, generoase. Teg îşi dădu seama că instinctul nu-l înşelase conducându-l aici. Se aplecă deasupra meniului, îngăduind abia atunci ca foamea să treacă pe primul plan al preocupărilor sale conştiente. Iar foamea era cel puţin la fel de crâncenă ca aceea care stârnise uimirea răposatului Feldmareşal Muzzafar.

Chelnerul apăru brusc lângă el, cu un platou pe care se aflau o casoletă deschisă şi un borcănaş ce răspândea mirosul pătrunzător al unui unguent novoderm.

— Văd că sunteţi rănit la mână, Bashare, rosti el aşezând platoul pe masă. Permiteţi-mi să vă pansez înainte de a vă lua comanda.

Teg îi întinse mâna zdrelită şi-l privi cum îi dădea îngrijiri cu dexteritate şi competenţă.

— Mă cunoşti? întrebă.

— Da, Bashare. Şi, după cele ce mi-au ajuns la urechi, mi se pare destul de ciudat să vă văd în uniformă. Gata.

Terminase de pansat rana.

— Ce anume ţi-a ajuns la urechi? întrebă Teg cu voce scăzută.

— Că vă vânează Onoratele Matres.

— Tocmai le-am făcut de petrecanie câtorva dintre ele şi mai multora dintre cei ce le sunt... Cum le-am putea zice?

Chelnerul păli, dar răspunse cu glas hotărât:

— Robi ar fi cuvântul potrivit, Bashare.

— Ai luptat pe Renditai, nu-i aşa?

— Da, Bashare. Mulţi dintre noi ne-am stabilit pe urmă aici.

— Am nevoie de mâncare, dar nu pot să-ţi plătesc.

— Nimeni din cei care au fost pe Renditai nu s-ar gândi să vă ceară bani, Bashare. Ele ştiu că aţi venit încoace?

— Nu cred.

— Clienţii din momentul acesta sunt obişnuiţi ai localului. N-o să vă trădeze nici unul. Voi încerca să vă avertizez dacă văd intrând vreo persoană periculoasă. Ce doriţi să serviţi?

— O mare cantitate de mâncare. Te las pe dumneata să alegi. Cam de două ori mai mulţi hidrocarbohaţi decât proteine. Fără stimulenţi.

— Ce înţelegeţi prin o mare cantitate, Bashare?

— Să-mi aduci de mâncare până când îţi spun eu să te opreşti... sau până când ai sentimentul că am depăşit limitele

generozităţii dumitale.

— În ciuda aparenţelor, Bashare, acesta nu-i un local sărac. Am lucrat destul aici ca să mă îmbogăţesc.

Era o confirmare a deducţiilor lui Teg. Aspectul oarecum auster al locului se datora unei iniţiative deliberate.

Chelnerul se îndepărtă şi se opri din nou pentru a schimba câteva vorbe cu clientul solitar de la masa centrală. Teg îl examină fără sfială după ce chelnerul intră în bucătărie. Da, era, cu siguranţă, omul pe care-l căuta. Deocamdată părea absorbit de conţinutul farfuriei sale garnisite cu un munte de paste făinoase într-un sos verde.

Numeroase semne arătau că bărbatul trăia fără femeie, observă Teg. Gulerul îi era încheiat strâmb, cu bentiţele răsucite. Pe mâneca stângă avea pete de sos verde. Mânca folosind mâna dreaptă, dar îşi ţinea stânga în faţa farfuriei şi în calea picăturilor. Manşetele pantalonilor erau uzate şi tivul uneia dintre ele, parţial descusut, atârna în dreptul călcâiului. Şosetele erau desperecheate: una albastră, cealaltă gălbuie. Asemenea detalii nu păreau să-l preocupe. Nici mama, nici vreo altă femeie nu-l întorsese vreodată din pragul uşii pe omul acesta pentru a-i atrage atenţia să-şi verifice ţinuta. Filosofia lui era afişată în aspectul său exterior: "Dacă nu vă place, puţin îmi pasă."

În timp ce Teg îl privea, omul ridică brusc capul, cu o tresărire, de parcă cineva l-ar fi înghiontit. Ochii săi căprui dădură ocol salonului, oprindu-se o clipă asupra fiecărei feţe, ca şi când ar fi căutat pe cineva, apoi se concentră din nou asupra farfuriei.

Chelnerul reveni la masa lui Teg cu o supă limpede în care înotau şuviţe de gălbenuş de ou şi bucăţele de legume verzi.

— Până vi se pregăteşte restul meniului, Bashare, spuse el.

— Ai venit direct aici după Renditai? întrebă Teg.

— Da, Bashare. Dar am servit sub ordinele dumneavoastră şi pe Acline...

— În divizia a şaizeci şi şaptea Gammu?

— Exact!

— Am cruţat o mulţime de vieţi acolo. Atât de partea lor cât şi de a noastră.

Văzând că Teg nu se grăbea să mănânce, chelnerul întrebă pe un ton mai rece:

— Doriţi un detector, Bashare?

— Nu câtă vreme mă serveşti dumneata.

Vorbise sincer, dar avu impresia că trişează un pic, deoarece vederea secundă îi confirma că mâncarea nu fusese otrăvită. Chelnerul, mulţumit, dădu să plece.

— O clipă, îi spuse Teg.

— Bashare?

— Omul acela, de la masa din centru... E unul dintre obişnuiţii localului?

— Profesorul Delnay? O, da, Bashare.

— Delnay. Mda, mi-am închipuit.

— Profesor de arte marţiale, Bashare. Şi de istoria lor.

— Ştiu. Când va veni momentul să-mi serveşti desertul, întreabă-l, te rog, pe profesorul Delnay dacă nu vrea să-mi ţină tovărăşiei

— Să-i spun cine sunteţi, Bashare?

— Nu crezi că ştie deja?

— Se prea poate, însă...

— Să nu păcătuim prin exces de prudenţă, zise Teg. Poţi să-mi aduci şi restul meniului.

Interesul lui Delnay părea să fi fost stârnit cu mult înainte de a i se fi transmis invitaţia lui Teg. Primele lui cuvinte când veni să se aşeze pe scaunul din partea cealaltă a mesei Basharului fură:

— Felicitări. E cea mai remarcabilă performanţă gastronomică la care am asistat vreodată. Eşti sigur că mai poţi mânca şi un desert?

— Cel puţin două sau trei.

— Uimitor!

Teg gustă o linguriţă din tarta cu miere, apoi decretă:

— Localul ăsta e un adevărat paradis.

— De aceea am şi avut grijă să nu-l deconspir nimănui. Cu excepţia câtorva dintre prietenii cei mai apropiaţi, desigur. Cărui fapt îi datorez onoarea invitaţiei dumitale?

— Ai fost vreodată... ăăă... *marcat de* o Onorată Matre?

— Zei milostivi, nu! Nu sunt destul de important pentru asta.

— Aveam intenţia să-ţi cer să îţi rişti viaţa, Delnay.

— Făcând ce?

Întrebarea venise fără nici o şovăială. Faptul era liniştitor.

— Există un loc în Ysai, unde obişnuiesc să se întâlnească vechii mei soldaţi. Aş vrea să ajung acolo şi să mă văd cu cât

mai mulţi dintre ei.

— Străbătând oraşul în ţinută de gală, cum eşti acum?

— De orice manieră crezi că poţi aranja dumneata.

Delnay duse un deget la buza de jos şi se lăsă pe spate, privindu-l îngândurat pe Teg.

— Nu eşti o persoană prea uşor de deghizat, cred că-ţi dai seama, rosti el după o clipă. Totuşi, s-ar putea să existe o cale... (Dădu din cap.) Da. (Zâmbi.) Dar mă tem că n-o să-ţi prea placă.

— Zi-i, totuşi.

— Cu ceva umpluturi şi alte câteva modificări... te-am putea face să treci drept şef de echipă Bordano. Bineînţeles, ai să puţi a canal. Şi va trebui să te prefaci că nici nu observi.

— Ce te face să crezi că asta va merge?

— La noapte o să fie furtună. E ceva obişnuit în âcesţ anotimp. Se pregăteşte subsolul pentru recoltele de la anul. Şi se umplu rezervoarele pentru culturile termice, fireşte.

— Nu-ţi înţeleg raţionamentul, dar, după ce mai mănânc o tartă din asta, putem pleca, declară Teg.

— Locul în care ne vom adăposti de furtună o să-ţi placă precis, zise Delnay. Sunt nebun de legat că mă bag în chestia asta, să ştii. Dar patronul restaurantului mi-a spus să te ajut sau să nu mai calc niciodată pe aici.

Se înnoptase de-o oră când Delnay îl conduse spre punctul de întâlnire. Teg, îmbrăcat în piele şi simulând un mers şchiopătat, trebui să facă apel la o bună parte din puterile lui de mentat pentru a-şi ignora propria duhoare. Prietenii lui Delnay îl tencuiseră cu scursori de canal, apoi îl spălaseră cu jetul unui furtun. Uscarea cu aer comprimat îi lăsase mai tot mirosul pestilenţial.

Un panou meteo cu afişaj telecomandat, lângă uşa localului în care îl introduse Delnay, îi indică lui Teg că temperatura din exterior scăzuse cu nouă grade în cursul orei care trecuse. Profesorul o luă înainte, îndreptându-se grăbit spre fundul unei săli aglomerate, plină de zgomotele conversaţiilor şi ale paharelor. Teg zăbovi lângă uşă, studiind panoul. Viteza vântului atinsese treizeci de kilometri. Barometrul era în scădere. Citi inscripţia de deasupra panoului: "Informaţii în interesul clientelei noastre". Şi în interesul barului, fără îndoială. Destui clienţi pe punctul de a pleca puteau arunca o privire acestor informaţii pentru ca apoi să se răzgândească, întorcându-se la căldura şi la

camarazii de care tocmai se despărţise.
În fundul sălii se afla un şemineu mare în care ardea un foc adevărat de lemne aromatice.
Delnay reapăru, strâmbă din nas la mirosul lui Teg şi-l conduse pe Bashar, ocolind centrul aglomerat al sălii, până într-o odăiţă dosnică, învecinată cu o sală de baie. Uniforma lui Teg, curăţată şi călcată, aştepta pe spătarul unui scaun.
— Mă găseşti lângă şemineu când ieşi, spuse Delnay.
— În ţinută de gală?
— Nu prezintă pericol decât pe stradă.
Delnay se întoarse în sală.
Când Teg ieşi din odăiţă şi se îndreptă spre şemineu, conversaţiile grupurilor pe lângă care trecea amuţeau pe măsură ce oamenii îl recunoşteau. Murmure parcurgeau sala de la un capăt la altul: "E bătrânul Bashar în persoană... Da, e chiar Teg... Am luptat sub comanda lui, ştii? Aş putea să-i recunosc chipul şi silueta dintr-o mie..."
O mulţime de clienţi se grupase în jurul căldurii atavice a focului de lemne. Locul era impregnat de mirosul hainelor ude şi al răsuflărilor cu iz de alcool.
Furtuna să fi fost cea care umpluse astfel taverna? Teg făcu ochii roată, privind feţele aspre, de veterani, ale oamenilor din jur. Nu, orice ar fi zis Delnay, aceasta nu putea fi o întrunire obişnuită. Oamenii ăştia se cunoşteau între ei şi veniseră aici, cu toţii, dintr-un motiv precis.
Delnay şedea pe una dintre băncile de lângă şemineu, ţinând în mână un pahar plin cu un lichid ehihlimbariu.
— Ai dat de ştire să se adune oamenii aici, îi spuse Teg.
— Nu asta voiai, Bashare?
— Cine eşti dumneata, Delnay?
— Un tip care are o fermă de iarnă la vreo câţiva kilometri spre sud şi amici bancheri dispuşi să-i împrumute ocazional câte un vehicul de sol. Dacă vrei să fiu mai precis, sunt ca toţi ceilalţi din această sală — unul care abia aşteaptă să se descotorosească de jugul Onoratelor Matres.
Cineva din spatele lui Teg întrebă:
— E adevărat că aţi ucis azi vreo sută, Bashare?
Teg răspunse cu voce seacă, fără să se întoarcă:
— Cifra este cu totul exagerată. Poate să-mi ofere şi mie cineva un pahar, vă rog?

De la înălţimea staturii sale, scrută feţele dimprejur, în vreme de unul dintre oameni se grăbi să-i îndeplinească dorinţa. După cum se aşteptase, recunoscu în paharul care îi fu întins albastrul închis al unei "marinăreşti" daniene. Aceşti vechi soldaţi nu-i uitaseră preferinţele.

Activităţile din sală continuau, dar într-un ritm mai potolit. Toată lumea aştepta să-i afle intenţiile.

Spiritul gregar al naturii umane căpăta un imbold natural în asemenea nopţi de stihie, îşi spuse Teg. Strângeţi-vă cu toţii în spatele focului de la gura cavernei, membri ai tribului! Nici un pericol nu ne paşte, mai cu seamă cât timp fiarele văd focul nostru. Oare câte alte întruniri similare aveau loc pe întregul Gammu într-o noapte ca asta? se întrebă, sorbind din pahar. Vremea rea favoriza deplasările celor ce nu se doreau observaţi. Şi, de asemenea, îi putea reţine prin case pe unii care, altminteri, n-ar fi trebuit să rămână la adăpost.

Teg începu să recunoască unele chipuri din trecut... Ofiţeri, simpli soldaţi... De tot felul. Despre mulţi dintre ei avea amintiri bune: oameni pe care te puteai bizui. Unii aveau să moară în noaptea aceasta.

Nivelul zgomotului începu să crească în timp ce oamenii se obişnuiau cu prezenţa lui. Nimeni nu-l zorea să dea explicaţii. Nici asta nu uitaseră despre *el.* Teg se conducea numai după propriu-i orar.

Sunetele râsetelor şi ale conversaţiilor, îşi spuse, trebuie că erau aidoma celor ce însoţiseră asemenea întruniri încă din epocile pierdute în negura vremii, când oamenii se strângeau laolaltă spre a se apăra unii pe alţii. Clinchetele de pahare, hohote bruşte şi zgomotoase, câteva râsete reţinute... Cele din urmă aparţinând mai cu seamă celor conştienţi de puterea lor personală, celor care voiau să arate că se puteau amuza şi fără a se da în spectacol prin hohote homerice. Delnay era dintre cei ce râdeau reţinut.

Teg ridică ochii spre tavan. Era tradiţionalul plafon jos, cu grinzi aparente, menit să dea spaţiului închis impresia de vastitate şi, în acelaşi timp, de intimitate. Faptul vădea atenţia deosebită acordată psihologiei umane. Era un lucru pe care îl remarcase în multe locuri de pe această planetă. O grijă de a înăbuşi orice trezire a unei conştiinţe sociale indizerabile. Oamenii trebuiau să se simtă mulţumiţi şi în siguranţă. Nu erau

aşa, de bună seamă, dar nu trebuiau lăsaţi să devină prea conştienţi de acest lucru.

Timp de alte câteva minute, Teg urmări du-te-vino-ul personalului care distribuia băuturile — halbe cu bere neagră locală, dar şi unele mărci de lux, importate. Pe tejgheaua lungă a barului şi pe mesele luminate difuz se zăreau boluri cu legume autohtone prăjite şi puternic sărate. Procedeul, în mod vădit destinat să sporească setea, nu părea să deranjeze pe nimeni. De altfel, era de aşteptat într-un loc ca acesta. Berile erau, şi ele, zdravăn sărate. Aşa fuseseră dintotdeauna. Berarii ştiau cum se întreţine reflexul setei.

Pe alocuri, discuţiile începuseră să devină tot mai zgomotoase. Alcoolul îşi exercita magia sa antică. Bacchus era prezent! Teg ştia că, dacă lucrurile ar fi fost lăsate să-şi urmeze cursul firesc, crescendo-ul ar fi culminat ceva mai târziu în cursul nopţii, pentru ca apoi, treptat, treptat, nivelul sonor să diminueze. Cineva s-ar fi dus să consulte panoul meteo de lângă uşă. În funcţie de ce ar fi citit, sala s-ar fi golit dintr-o dată sau ar fi continuat să palpite încă o vreme, într-un ritm tot mai molcom. Teg îşi dădu seama, în clipa aceea, că era foarte posibil ca în spatele tejghelei de bar să existe un dispozitiv menit să falsifice informaţiile meteo. O tavernă ca asta n-ar fi putut nesocoti o asemenea stratagemă de natură a-i spori câştigul.

Atrageţi-i înăuntru şi reţineţi-i prin toate mijloacele acceptabile pentru ei.

Patronii acestui local ar fi fost în stare să facă jocul Onoratei Matres fără nici cel mai mic scrupul.

Teg lăsă jos paharul şi rosti cu o voce puternică:

— Vreţi să-mi acordaţi puţină atenţie, vă rog?

Liniştea se aşternu dintr-o dată. Până şi personalul de serviciu îşi încetă orice activitate.

— Câţiva dintre dumneavoastră să păzească uşile, urmă Teg. Nimeni nu intră şi nu iese până ce nu voi fi ordonat eu. Şi uşile din spate, vă rog.

În timp ce i se executa ordinul, scrută cu băgare de seamă oamenii din sală, folosindu-se de vederea secundă şi de vechea sa experienţă militară pentru a-i alege pe cei în care putea avea cea mai multă încredere. Calea pe care trebuia s-o urmeze îi era cât se poate de limpede acum. La liziera noii sale vederi se detaşau Burzmali, Lucilla şi Duncan, ale căror urgenţe erau uşor

de desluşit.

— Presupun că vă puteţi face rost de arme relativ repede, rosti el.

— Am venit pregătiţi, Bashare! strigă o voce din sală.

Teg percepu rezonanţele băuturii, dar şi vechea infuzie de adrenalină ce le va fi fost atât de dragă acestor oameni.

— Vom captura o non-navă, spuse el.

Sala încremeni. Nici un produs al civilizaţiei moderne nu era mai bine păzit. Navele de acest fel nu aterizau decât pe terenuri special amenajate sau în locuri tăinuite şi, de obicei, decolau imediat. Învelişurile lor blindate erau înţesate de arme. Echipajele se aflau în permanentă stare de alertă, ori de câte ori se găseau în locuri vulnerabile. Un atac făţiş nu avea nici o şansă. Poate doar un vicleşug. Dar aici, în această sală, Teg atinsese brusc un alt nivel al percepţiei, împins de necesitate şi de genele eratice ale ascendenţei lui Atreides. Poziţiile tuturor non-navelor aflate pe solul planetei Gammu sau pe orbită îi deveniseră dintr-o dată vizibile. Puncte strălucitoare pâlpâiau în vederea lui secundă şi, ca un fir şerpuind printre diamante scânteietoare, vedea calea spre ieşirea din acest labirint.

O, dar eu nu vreau să ies, gândi. Impulsul care-l făcea să acţioneze, însă, era irezistibil.

— Mai exact, urmă el, vom captura o non-navă aparţinând forţelor din Dispersie. Ale lor sunt printre cele mai bune. Dumneata, dumneata, şi voi doi, adăugă, desemnându-i pe cei pe care-i alesese deja în minte. Rămâneţi aici şi aveţi grijă ca nimeni să nu iasă sau să comunice cu cineva din afara localului. E mai mult decât probabil că veţi fi atacaţi. Rezistaţi cât mai mult vă va sta în putinţă. Ceilalţi, vă luaţi armele şi veniţi cu mine.

Dreptate ? Cine pretinde dreptate ? O să ne facem singuri dreptate. Aici, pe Arrakis. Victorie sau moarte. Să nu ne plângem de nedreptate, atâta timp cât avem arme şi libertatea de a le folosi.

Leto I

NON-NAVA trecu la joasă altitudine pe deasupra deşertului rakian, stârnind în urma ei vârtejuri de nisip care o împresurară în clipa în care ateriză printre dune. Soarele galben-argintiu asfinţea îndărătul unui orizont împăienjenit de dracii-de-vânt ai unei lungi zile toride. Non-nava se imobiliză pârâind, uriaşă sferă scânteietoare din oţel, a cărei prezenţă putea fi detectată de văz şi de auz, dar nu de vederi preştiente sau de instrumente cu rază lungă de acţiune. Vederea secundă îl încredinţă pe Teg că nimeni nu observase sosirea sa.

— Toate topterele şi maşinile blindate să fie debarcate în zece minute, ordonă el.

În spatele lui, oamenii trecură la treabă.

— Sunteţi sigur că-s aici, Bashare?

Vocea era a unuia dintre clienţii barului de pe Gammu, un ofiţer de nădejde, care luptase pe Renditai, dar a cărui stare de spirit nu mai era cea a cuiva care încearcă să reînvie senzaţiile tari ale tinereţii. Omul văzuse mulţi dintre vechii săi tovarăşi de arme murind în bătălia pe care o dăduseră pe Gammu. Ca majoritatea celor ce supravieţuiseră pentru a ajunge aici, lăsase acolo o familie despre a cărei soartă nu ştia acum nimic. În glasul lui răzbătuse o urmă de înverşunare, de parcă omul ar fi încercat să se convingă pe sine că fusese amăgit să se lase antrenat în această aventură.

— Or să apară curând, răspunse Teg. Vor sosi pe spinarea unui vierme.

— De unde ştiţi?

Teg închise ochii. Nu avea nevoie de ei pentru a şti ce se întâmpla în jur. Locul acesta semăna cu nenumărate altele care-i serviseră drept posturi de comandă: o încăpere ovală, plină de instrumente, cu operatorii lor, precum şi de ofiţeri aşteptând să-i execute ordinele.

— Unde suntem? întrebă cineva.

— Stâncile alea de la nord, răspunse Teg. Le vedeţi? Odinioară făceau parte dintr-o veche faleză înaltă. Locul se numea Pasul Vânturilor. Adăposteau un vechi sietch fremen, din care azi n-a mai rămas decâl o amărâtă de cavernă în care locuiesc câţiva pionieri rakieni.

— Fremeni, murmură altcineva. Pe toţi zeii! Aş vrea să văd şi eu venind viermele ăla. Nu mi-am închipuit în viaţa mea că-mi va fi dat să asist la aşa ceva.

— Iarăşi vreuna dintre faimoasele dumneavoastră manevre imprevizibile, nu? răsună vocea îndârjită de mai înainte.

Ce-ar zice dacă i-aş dezvălui noile mele aptitudini ? se întrebă Teg. *Ar gândi, fără doar şi poale, că am motive ascunse, al căror temei n-ar rezista unei analize serioase. Şi ar avea dreptate. Omul ăsta e la un pas de adevăr. Ar rămâne loial dacă i s-ar deschide ochii ?*

Teg clătină din cap. De fapt, ofiţerul n-ar fi avut de ales. Nici unii dintre ei n-aveau altă alegere decât să lupte sau să moară.

Era perfect adevărat, reflectă el atunci, că orice proces de rezolvare a unui conflict implica amăgirea maselor. Cât de uşor era, în acest caz, să adopţi atitudinea Onoratelor Matres!

Gunoaiele!

Amăgirea nu era atât de greu de exercitat pe cât îşi închipuiau unii. Majoritatea oamenilor doresc să fie conduşi. Ofiţerul care vorbise mai înainte nu dorea altceva. Faptul se datora existenţei unor profunde instincte tribale (sau a unor puternice motivaţii inconştiente). Reacţia normală — atunci începeai să observi uşurinţa cu care erai dus de nas — era de a privi împrejur, în căutarea unui ţap ispăşitor. Asta căuta acum ofiţerul de adineaori.

— Burzmali vrea să vă vorbească, anunţă cineva din stânga lui Teg.

— Nu acum, răspunse el.

Burzmali putea să aştepte. Comanda avea să-i revină curând. Până atunci, n-ar fi putut decât să-i distragă atenţia. Va avea tot timpul, ceva mai târziu, să se apropie periculos de rolul ţapului ispăşitor.

Ce uşor era să creezi ţapi ispăşitori şi cât de uşor erau ei acceptaţi! Mai cu seamă când ştiai că alternativa consta în a te considera ori vinovat ori prost ori amândouă. Teg ar fi vrut să le strige tuturor celor din jurul lui: "Căutaţi păcăleala! Atunci veţi cunoaşte adevăratele noastre intenţii!"

Ofiţerul de transmisiuni din stânga lui Teg anunţă din nou:

— Lui Burzmali i s-a alăturat acum acea Cucernică Maică. Insistă să fie primiţi amândoi.

— Spune-i lui Burzmali că vreau să se întoarcă şi să stea cu

Duncan. Să fie cu ochii şi pe Murbella, nu cumva să le scape. Lucilla poate să intre.

Nu-i altă cale, îşi spuse el.

Lucilla se arăta din ce în ce mai bănuitoare în privinţa schimbărilor petrecute cu el. Ar fi fost de neînchipuit ca o Cucernică Maică să nu remarce deosebirea.

Lucilla îşi făcu intrarea, cu un foşnet energic al robei. Era furioasă, dar îşi ascundea bine mânia.

— Vreau o explicaţie, Miles!

Era o bună intrare în materie, îşi spuse Teg.

— În legătură cu ce? întrebă.

— De ce nu ne-am dus direct la...

— Pentru că Onoratele Matres şi amicii lor tleilaxu din Dispersie deţin majoritatea centrelor strategice de pe Rakis.

— De unde... cum poţi să...

— Au ucis-o pe Taraza, ştiai?

Asta o făcu să amuţească, dar nu pentru mult timp.

— Miles, insist să-mi spui...

— N-avem prea mult timp. Următoarea trecere de satelit ne va dezvălui prezenţa la sol.

— Dar apărările planetare...

— Sunt la fel de vulnerabile ca orice alte apărări când devin statice. Familiile apărătorilor se află aici, jos. Ia ostatici membrii familiilor şi apărătorii sunt la cheremul tău.

— Dar ce căutăm aici, în plin deşert...

— Aşteptăm s-o îmbarcăm pe Odrade şi pe fata aceea care o însoţeşte. A! Şi viermele lor, desigur.

— Ce să facem cu un...

— Odrade ştie ce trebuie făcut cu viermele. Ea e Maica ta Superioară, acum.

— Vasăzică vrei să ne faci nevăzuţi în...

— O să vă faceţi singure nevăzute! Oamenii mei şi cu mine rămânem pe loc pentru a crea o diversiune.

Ultima sa frază avu darul să aştearnă o tăcere înmărmurită în postul de comandă.

Diversiune... gândi el. *Ce termen nepotrivit...*

Genul de rezistenţă la care se gândise avea să provoace isteria Onoratelor Matres, mai ales când aveau să fie făcute să creadă că ghola-ul se afla pe Rakis. Nu numai că aveau să treacă la contraofensivă, dar aveau să sfârşească prin a proceda

la sterilizarea întregii planete. Rakisul avea să se transforme într-o ruină calcinată. Era puţin probabil că vreo făptură, fie ea om, vierme, sau păstrăv de nisip, să supravieţuiască.

— Onoratele Matres încearcă de multă vreme să captureze un vierme, spuse el. Nu pricep în ruptul capului cum de-au putut fi atât de oarbe în privinţa metodei voastre de transplantare.

— Transplantare?

Lucilla era năucită. Teg văzuse rareori o Cucernică Maică într-atât de dezorientată. Lucilla încerca să pună cap la cap lucrurile spuse de el.

Teg remarcase că Surorile posedau unele aptitudini mentatice. Un mentat era capabil să ajungă la certitudini rezonabile chiar şi în prezenţa unor date incomplete. În orice caz, era convins că el avea să fie de mult imposibil de atins de către Lucilla (sau oricare altă Cucernică Maică) în momentul în care ea va fi izbutit să pună cap la cap toate datele. Şi, atunci, Cucernicele Maici aveau să se năpustească asupra progeniturilor sale! Mai întâi aveau s-o dea pe Dimela pe mâna Maestrelor Geneticiene, fireşte. Apoi avea să vină rândul lui Odrade. Odrade n-avea să scape.

Deţineau acum şi cheia cuvelor axlotl tleilaxu. Nu avea să fie decât o chestiune de timp pentru ca Bene Gesseritul să-şi înfrângă scrupulele şi să înveţe cum să stăpânească această sursă de mirodenie. Care se baza pe un corp uman!

— Înseamnă că suntem în pericol aici, spuse Lucilla.

— Există oarece pericol, ce-i drept. Problema cu Onoratele Matres este că-s prea bogate. Comit greşelile tuturor celor avuţi.

— Nişte târfe depravate! şuieră Lucilla.

— Te-aş sfătui să cobori acum la ecluza de intrare, spuse Teg. Odrade trebuie să apară dintr-o clipă în alta.

Lucilla ieşi fără a mai adăuga vreo vorbă.

— Blindatele sunt debarcate şi desfăşurate, raportă ofiţerul de transmisiuni.

— Anunţă-i pe Burzmali să se pregătească să preia comanda la bord, zise Teg. Noi o să coborâm curând.

— Credeţi că toată lumea e dispusă să vi se alăture?

Era cel ce căuta un ţap ispăşitor.

— Eu unul am să cobor, răspunse Teg. Singur, dacă e nevoie. Cei care nu vor să mă însoţească, nu-s obligaţi.

După asta, aveau să-l urmeze cu toţii, îşi spuse el. Presiunea

unui pair era un lucru pe care puţini dintre cei ce nu erau formaţi de Bene Gesserit puteau să-l sesizeze.

În postul de comandă se aşternu o linişte pe care nu o tulburau decât zumzetul şi ţăcăniturile discrete ale instrumentelor. Teg îşi îndreptă gândurile spre "târfele depravate".

Nu era tocmai corect să le numeşti depravate, îşi spuse el. Da, uneori cei bogaţi peste măsură deveneau într-adevăr depravaţi. Asta venea din convingerea lor că banul (puterea) putea cumpăra absolut orice. Şi de ce n-ar fi avut această convingere? Li se confirma zi cu zi. Nu era defel greu să crezi în absoluturi.

Speranţa renaşte veşnic, şi alte sforăieli!

Era ca un fel de credinţă divină. Cu bani, poţi dobândi imposibilul.

În momentul acela venea depravarea.

Lucrurile nu stăteau chiar aşa în ceea ce le privea pe Onoratele Matres. Ele erau, cumva, dincolo de depravare. Depăşiseră această fază. Se aflau, acum, mai departe de depravare, atât de departe, încât Teg se întreba dacă voia cu adevărat să se gândească la asta.

Cunoaşterea exista însă, inevitabilă noii sale percepţii. Nici una dintre aceste femei şi nici unul dintre aliaţii lor n-ar fi şovăit o singură clipă să condamne o întreagă planetă la tortură, dacă asta ar fi putut să le aducă un profit personal; sau daca miza ar fi fost vreo plăcere imaginară; ori dacă tortura le-ar fi adus doar câteva zile sau chiar câteva ore de viaţă suplimentare.

Ce plăceri căutau, aşadar? Ce satisfacţii? Erau asemeni celor ce se drogau cu semuta? Oricare ar fi fost lucrul ce le ţinea loc de plăcere, aveau de fiecare dată nevoie de el în cantităţi tot mai mari.

Iar ele sunt conştiente de asta!

Cât de furioase trebuie că erau în sinea lor! Să se lase prinse într-o asemenea capcană! Văzuseră deja totul, şi nimic nu le era îndeajuns. Nici îndeajuns de bun, nici îndeajuns de rău. Pierduseră cu totul simţul moderaţiei.

Erau însă extrem de periculoase. Iar el poate că se înşela în legătură cu un anumit lucru. Poate că ele nici nu-şi mai aminteau cum fuseseră înaintea hidoasei transformări cauzate de acea stranie substanţă cu miros acidulat care le colora ochii

în portocaliu. Amintirile unor amintiri puteau deveni distorsiuni oribile. Orice mentat era sensibilizat la pericolele acestei slăbiciuni care exista în el.

— A apărut viermele!

Vocea ofiţerului de transmisiuni.

Teg îşi răsuci fotoliul pivotant şi privi proiecţia: o imagine holo în miniatură a zonei de la sud-vest de navă. Viermele, cu ai săi doi minusculi pasageri umani, era un firicel unduindu-se în depărtare.

— Pe Cucernica Maică o conduceţi aici de îndată ce vor ajunge lângă navă, ordonă Teg. Sheeana, fata care-i cu ea, va rămâne jos, cu viermele, ca să-l introducă în cală. Nu ascultă decât de ea. Burzmali să fie gata să preia comanda. N-o să avem mult timp pentru transferul sarcinilor.

Când Odrade pătrunse în postul de comandă, respira încă anevoie şi exala mirosul de deşert — un amestec de mirodenie, silice şi transpiraţie umană. Teg şedea în fotoliul său, lăsând impresia că se odihneşte. Ţinea ochii închişi.

Odrade crezu mai întâi că-l surprinsese pe Bashar într-o atitudine de abandon ce nu-l caracteriza defel. Părea pierdut în gânduri. Dar când Teg deschise ochii, observă numaidecât schimbarea despre care Lucilla abia dacă avusese timp s-o avertizeze la repezeală, după cele câteva cuvinte referitoare la transformarea ghola-ului. Ce i se întâmplase lui Teg? Aproape că poza în faţa ei, ca şi când ar fi provocat-o să citească în el. Stătea cu bărbia uşor ridicată, în obişnuita lui atitudine de observare. Faţa îngustă, cu păienjenişul ei de riduri fine, nu-şi pierduse nimic din agerime. Nasul lung şi subţire, atât de caracteristic strămoşilor săi Corrino şi Atreides, părea să devină şi mai lung o dată cu vârsta, dar părul sur rămânea des iar mica protuberanţă din mijlocul frunţii te făcea să-ţi concentrezi privirea...

La ochii lui! Acolo se vedea schimbarea...

— Cum de-ai ştiut să ne aştepţi aici? întrebă Odrade. Noi înşine habar n-aveam încotro ne duce viermele.

— Există puţine zone locuite aici, în deşertul meridian, răspunse el. Opţiunea jucătorului. Locul ăsta mi s-a părut cel mai probabil.

Opţiunea jucătorului? Odrade cunoştea această expresie pe care o foloseau uneori mentaţii, dar n-o înţelesese niciodată.

Teg se ridică din fotoliu.

— Îţi las nava astă, rosti el. Du-te în locul pe care-l cunoşti cel mai bine.

Planeta Canonicatului? Odrade fu cât pe ce s-o spună cu voce tare, dar îşi luă seama gândindu-se la străinii din jur. Cine erau, de fapt, aceşti militari pe care-i adunase Teg? Scurta explicaţie oferită de Lucilla nu o satisfăcea.

— Suntem nevoiţi să schimbăm întrucâtva planul lui Taraza. spuse Teg. Ghola-ul nu va rămâne aici. Trebuie să meargă cu voi.

Odrade înţelese. Noile talente ale lui Duncan Idaho aveau să le fie necesare pentru a le contracara pe târfe. Ghola-ul nu mai servea doar drept momeală pentru distrugerea Rakisului.

— Nu va putea să părăsească adăpostul non-navei, fireşte, adăugă Teg.

Odrade încuviinţă cu un gest al capului. Duncan nu era protejat contra căutării de către preştienţi... Navigatorii Ghildei, printre alţii.

— Bashare! se auzi vocea ofiţerului de transmisiuni. Am fost detectaţi de un satelit!

— Gata, popândăilor! strigă Teg. Toată lumea jos! Să vină Burzmali.

O uşă din capătul postului se deschise brusc şi Burzmali dădu buzna înăuntru.

— Bashare! Ce-nseamnă...

— Nu-i timp! i-o reteză Teg şi-i arătă fotoliul liber. Preiei comanda. Odrade o să-ţi spună unde trebuie să mergi.

Mânat de un imbold pe care şi-l ştia motivat în parte de un elan vindicativ, o apucă pe Odrade de braţ, se aplecă şi o sărută pe obraz.

— Fă ceea ce trebuie să faci, fiica mea, murmură el. Viermele acela din cală s-ar putea să fie, curând, singurul exemplar din univers.

Odrade pricepu: Teg cunoştea întregul plan al lui Taraza şi avea de gând să execute până la capăt ordinele Maicii sale Superioare. *"Fă ceea ce trebuie să faci".* Asta spunea totul.

Nu ne aflăm în prezenţa unei noi stări a materiei, ci a unei relaţii de puţin timp identificată între conştiinţă şi materie, care ne oferă o mai bună şi mai profundă înţelegere a mecanismului preştiinţei. Oracolul îşi proiectează un univers interior pentru a pune în evidenţă noi posibilităţi exterioare, pornind de la forţe ce nu sunt înţelese. Nu este nevoie de înţelegerea prealabilă a acestor forţe pentru a le utiliza la plăsmuirea universului fizic. Făurarii din vechime nu aveau nevoie să înţeleagă complexităţile moleculare şi submoleculare ale fierului, bronzului, cuprului, aurului sau cositorului pe care le prelucrau. Ei născoceau puteri mistice pentru a explica necunoscutul, în vreme ce continau să se slujească de forjele şi de ciocanele lor.

Maica Superioară Taraza
Dezbatere în Consiliu

STRĂVECHIUL EDIFICIU în care Comunitatea Surorilor adăpostea Casa Canonicatului, Arhivele şi birourile sacrosanctei sale conduceri supreme producea, noaptea, zgomote ce nu erau simple zgomote. Erau semnale pe care, în cursul anilor îndelunaţi petrecuţi aici, Odrade învăţase să le interpreteze fără greş. Zgomotul de adineaori, de pildă, acel pârâit înfundat, era protestul unei grinzi de lemn din podea, care nu fusese înlocuită de vreo opt sute de ani. Se contracta în timpul nopţii, făcând acest zgomot.

Odrade dispunea de memoria lui Taraza pentru a comenta aceste semnale. Amintirile nu erau încă deplin integrate; nu fusese destul timp. Dar când lucra, noaptea, aici, în vechiul birou al lui Taraza, Odrade consacra întotdeauna câteva clipe continuării acestei integrări.

Dar şi Tar, în sfârşit reunite. Comentariul acesta, uşor identificat, provenea de la Taraza.

Hălăduirea printre Celelalte Memorii echivala cu o existenţă, simultană pe mai multe planuri, unele dintre ele foarte

profunde. Taraza însă rămânea, deocamdată, aproape de suprafaţă. Odrade îşi îngădui să coboare un pic mai adânc printre vieţile multiple. Curând, recunoscu un ego cu o respiraţie distinctă, dar îndepărtată, în vreme ce altele îi cereau să se cufunde în experienţele lor totale, incluzând mirosuri, senzaţii tactile, emoţii... toate intacte şi la îndemână, în propria ei conştiinţă.

E tulburător să visezi visele altora.

Iarăşi Taraza.

Taraza, care jucase un joc atât de periculos, punând în cunîpănă viitorul întregii Comunităţi a Surorilor! Cu câtă minuţiozitate stabilise momentul "scurgerii" informaţiei care le permisese târfelor să afle că tleilaxu încorporaseră puteri miraculoase în ghola-ul lor... Iar atacul asupra Citadelei Gammu nu întârziase să confirme faptul că informaţia ajunsese la destinaţie. Natura brutală a acelui atac, însă, o făcuse pe Taraza să înţeleagă că nu-i rămânea prea mult timp. Târfele n-aveau să şovăie în a-şi concentra forţele spre distrugerea întregului Gammu... doar pentru a elimina acel ghola.

Atât de multe depinseseră de Teg încă de pe atunci.

Percepu imaginea Basharului în asamblajul Celorlalte Memorii: tatăl pe care nu-l cunoscuse niciodată cu adevărat.

Nici măcar în ultima clipă.

Scufundarea în rezervorul cu amintiri risca s-o slăbească, dar era greu să reziste chemărilor sale ispititoare.

Se gândi la cuvintele Tiranului: "Înfricoşătorul domeniu al trecutului meu! Răspunsurile se împrăştie ca un stol speriat, întunecând aerul amintirilor mele inevitabile".

Odrade se menţinea ca un înotător între două ape.

Voi fi, mai mult ca probabil, înlocuită, gândi ea. *Poate şi defăimată.* Cu siguranţă că Bellonda n-avea să accepte cu una cu două acest transfer al puterii. Dar asta nu conta. Supravieţuirea Comunităţii era singurul lucru care trebuia să le preocupe pe oricare dintre ele.

Se smulse din mrejele Celorlalte Memorii şi-şi îndreptă privirea spre nişa din perete, unde se contura, în lumina slabă a licurigloburilor din încăpere, bustul unei femei. Chipul era nedesluşit în penumbra nişei, dar Odrade îl cunoştea prea bine: Chenoeh, străjuitoarea simbolică a Casei Canonicatului.

"Aici, doar prin graţia lui Dumnezeu..."

Fiecare Soră care răzbea prin agonia mirodeniei (cum nu-i fusese dat lui Chenoeh) rostea sau gândea acelaşi lucru, dar ce însemna el, de fapt? O selecţie atentă şi un antrenament meticulos contribuiau la diminuarea considerabilă a eşecurilor. Unde era intervenţia lui Dumnezeu în toate astea? Dumnezeu nu era, în nici un caz, viermele pe care îl aduseseră de pe Rakis. Şi se făcea simţită prezenţa lui Dumnezeu doar în succesele Comunităţii Surorilor?

Cad pradă artificiilor propriei mele Missionaria Protectiva!

Ştia că aceste gânduri şi întrebări erau aidoma celor ce se făcuseră auzite în această odaie cu nenumărate prilejuri. În zadar! Totuşi, nu s-ar fi putut îndupleca să îndepărteze acel bust păzitor din nişa în care se odihnea de atâta amar de vreme.

Nu sunt superstiţioasă, îşi spuse. *Nu mă supun nici vreunei constrângeri. E o chestiune de tradiţie. Asemenea lucruri au o valoare pe care o cunoaştem prea bine.*

Cu siguranţă că niciodată vreun bust al meu nu va fi astfel onorat.

Se gândi la Waff şi la Dansatorii-Feţe, care îşi găsiseră moartea, ca şi Miles Teg, în cursul cumplitei distrugeri a Rakisului. Dar nu folosea la nimic să deplângă şirul de pierderi suferite de Vechiul Imperiu. Mai bine să se gândească la posibilităţile de represalii, create de gestul nesocotit de violenţă al Onoratelor Matres.

Teg se gândise la asta!

Şedinţa Consiliului, ce avusese loc cu puţin înainte, cedase în cele din urmă la oboseală, fără a fi ajuns la concluzii ferme. Odrade se consideră norocoasă că reuşise să abată atenţia Surorilor din Consiliu către câteva dintre aspectele imediate la care ţinea toată lumea.

În primul rând, represaliile. Asta le ocupase o bună bucată de vreme. Precedentele istorice conferiseră analizelor elaborate de Arhive o formă satisfăcătoare. Grupările heteroclite care gravitau în jurul Onoratelor Matres se puteau aştepta la câteva şocuri.

Ixienii aveau să se întindă, cu siguranţă, mai mult decât le era plapuma. N-aveau nici cea mai mică idee de felul în care urmau să fie striviţi de concurenţa Dispersiei.

Ghilda avea să fie izolată şi pusă să-şi plătească scump melanjul şi produsele tehnologice. Ghilda şi Ix, silite de

circumstanţe să se alieze, aveau să se prăbuşească împreună.

Păstrăvăresele puteau fi ignorate aproape cu totul. Transformate în sateliţi ai Ixului, începeau deja să se estompeze într-un trecut pe care oamenii erau pe cale să îl abandoneze.

Cât despre Bene Tleilax... Ah, da, tleilaxu! Waff le cedase Onoratelor Matres. Nu o recunoscuse niciodată, dar adevărul era mai presus de orice îndoială. *"Doar o singură dată, şi cu unul dintre propriii mei Dansatori-Feţe."*

Odrade avu un surâs trist, amintindu-şi de sărutul amar al tatălui ei.

Voi pune să se facă încă o nişă, gândi ea, *pentru a depune în ea un al doilea bust: cel al lui Miles Teg, Marele Eretic!*

Bănuielile lui Lucilla cu privire la Teg rămâneau, totuşi, tulburătoare. Să fi devenit într-adevăr preştient, în cele din urmă, şi să fi *văzut* non-navele? Maestrele Geneticiene erau cele care puteau încerca să elucideze această problemă.

— Ne-am închis în cerc! acuzase Bellonda.

Cunoşteau, toate, sensul acestei expresii. Însemna că se repliaseră pe o poziţie defensivă, pentru a înfrunta noaptea lungă a târfelor.

Odrade îşi dădu sema că n-o simpatiza deloc pe Bellonda, cu râsul acela al ei, care-i dezvelea dinţii mari şi pătraţi.

Discutaseră mult în legătură cu analiza efectuată pe eşantionul celular prelevat de la Sheeana. "Dovada Sionei" era prezentă. Sheeana poseda genele ancestrale care o făceau indetectabilă de către preştienţi şi-i permiteau să părăsească ecranul protector al non-navei.

Duncan, în schimb, era o necunoscută.

Odrade îşi îndreptă brusc gândurile spre ghola-ul prizonier în interiorul non-navei blocate la sol. Se ridică de pe scaun şi merse până la fereastra întunecată pentru a privi în direcţia îndepărtatului teren de debarcare.

Putau să-şi asume riscul de a-l lăsa pe Duncan să iasă din adăpostul non-navei? Examenele celulare arătau că reprezenta un amestec al mai multor ghola Idaho, dintre care unii descindeau din Siona. Dar care era influenţa originalului?

Nu. Trebuie să rămână în colivie.

Dar Murbella? Murbella, care era *gravidă!* O Onorată Matre dezonorată.

— Tleilaxu m-au condiţionat pentru a-mi ucide

Impregnatoarea, declarase Duncan.

— Vei încerca s-o ucizi pe târfă? îl întrebase Lucilla.

— Ea nu-i o Impregnatoare, răspunsese el.

Consiliul dezbătuse îndelung posibila natură a legăturii dintre Duncan şi Murbella. Lucilla susţinea că nu exista nici un fel de legătură şi că amândoi rămâneau adversari circumspecţi.

— Mai bine să nu ne asumăm riscul de a-i lăsa împreună.

Tehnicile sexuale ale târfelor trebuiau, totuşi, studiate cu deamănuntul. Poate că nu riscau foarte mult dacă aranjau o întâlnire între Murbella şi Duncan, în interiorul non-navei. Cu toate măsurile de precauţie care se impuneau, fireşte.

Se gândi, în sfârşit, şi la viermele aflat în cala non-navei — un vierme ce se apropia de momentul metamorfozei. Un bazin plin cu melanj îl aştepta. La momentul potrivit, Sheeana avea să-l atragă în baia de melanj şi apă. Păstrăvii de nisip ce aveau să rezulte puteau să-şi înceapă apoi lunga lor transformare.

Aveai dreptate, tată. E atât de simplu, când ştii să priveşti lucrurile în faţă.

Nu era nevoie de o planetă cu multe deşerturi, pentru a transplanta viermii. Păstrăvii de nisip puteau să creeze singuri habitatul indispensabil lui Shai-Hulud. Sigur, nu era prea plăcut să te gândeşti la Planeta Canonicatului transformată în bună parte într-un deşert, dar nu se putea altfel.

"Testamentul lui Miles Teg", pe care Basharul îl înregistrase în sistemele de memorie submoleculare ale non-navei, nu putea fi ignorat. O recunoştea până şi Bellonda.

Casa Canonicatului trebuia să procedeze la o revizuire completă a arhivelor sale istorice. Ceea ce aflase Teg despre Rătăcite — târfele din Dispersie — impunea o privire nouă.

"Rareori se cunosc numele celor cu adevărat bogaţi şi puternici. De obicei, sunt cunoscuţi doar mandatarii lor. Arena politică prezintă câteva excepţii, dar nu dezvăluie întreaga structură a puterii."

Filosoful mentat crease o breşă adâncă în toate ideile lor preconcepute. Concluziile lui nu cadrau cu încrederea Arhivistelor în inviolabilitatea analizelor lor.

O ştiam şi noi, Miles, dar nu voiam să admitem. Cred că, vreme de câteva generaţii de acum înainte, vom fi, toate, teribil de ocupate să scotocim printre Celelalte Memorii.

Nu se putea avea încredere într-un sistem fix de stocare a

datelor.

"Dacă distrugi cea mai mare parte a documentelor aflate în circulaţie, de rest va avea grijă timpul."

Cât de furioase fuseseră Arhivistele la auzul acestei sentinţe proferate de Bashar!

"Scrierea istoriei este, în bună parte, un proces de diversiune. Majoritatea relatărilor istorice deturnează atenţia de la influenţele secrete ce s-au exercitat asupra evenimentelor relatate."

Acesta fusese pasajul care atrăsese adeziunea lui Bellonda. Ba chiar o făcuse să întărească:

— Puţinele mărturii care scapă acestui proces restrictiv sunt repede puse pe linie moartă prin procedee mai mult decât evidente.

Teg însuşi enumerase unele dintre acest procedee: "Distrugerea unui număr cât mai mare de documente. Discreditarea mărturiilor celor mai revelatoare, prin acoperirea lor de ridicol. Ignorarea lor în centrele de învăţământ. Suprimarea citării lor în alte domenii. În unele cazuri, extreme, eliminarea autorilor".

Fără a mai pune la socoteală procedeul ţapului ispăşitor, care i-a dus la pierzanie pe destui mesageri ce veneau cu veşti nedorite, gândi Odrade. Îşi aminti de un domnitor din vremuri apuse, care ţinea întotdeauna la îndemână o lance, pentru a-i ucide pe solii aducători de veşti rele.

— Posedăm o solidă bază de informaţii pe care să întemeiem o mai bună înţelegere a trecutului nostru, argumentase Odrade. Nu am ignorat niciodată că ceea ce se află în joc cu prilejul oricărui conflict este mijlocul de a determina cine va deţine controlul avuţiei sau al echivalentului acesteia.

Poate că nu era tocmai un "ţel nobil", dar, pentru moment, îi putea ţine locul.

Evit tot timpul problema centrală, gândi ea.

Trebuia luată o hotărâre în privinţa lui Duncan Idaho, şi ştiau toate lucrul acesta.

Cu un oftat, Odrade ceru să i se aducă un topter şi se pregăti de scurtul drum până la non-navă.

Închisoarea lui Duncan era, cel puţin, confortabilă, îşi spuse ea când intră în postul de comandă pe care-l ocupase, nu demult, Miles Teg. Încă mai rămăseseră semne ale prezenţei

sale aici. Un mic proiector holostatic, cu o vedere a domeniului său de pe Lernaeus — vechiul conac maiestuos, pajiştea lungă ce cobora către râu... O trusă de cusut, pe o mescioară de lângă cuşetă...

Ghola-ul şedea într-un scaun pliant, contemplând proiecţia, când îşi făcu intrarea Odrade. Înălţă capul şi o privi cu un aer apatic.

— L-ai lăsat, pur şi simplu, să moară acolo, nu-i aşa? întrebă el.

— Facem ceea ce trebuie să facem, răspunse ea. Am executat ordinul lui.

— Ştiu pentru ce eşti aici. Dar să nu-ţi închipui că mă vei face să mă răzgândesc. Nu sunt armăsarul de prăsilă al afurisitelor tale de vrăjitoare. Ai înţeles?

Odrade îşi netezi roba şi se aşeză pe mărginea cuşetei, în faţa lui.

— Ai văzut înregistrarea pe care ne-a lăsat-o tatăl meu? întrebă ea.

— Tatăl tău?

— Miles Teg era tatăl meu. Îţi recomand să revezi ultimele sale cuvinte. Ochii săi au fost ochii noştri, acolo, în momentul cel de pe urmă. Trebuia să vadă moartea Rakisului. "Spiritul primei deşteptări." Înţelegea importanţa dependenţelor şi a buştenilor hotărâtori.

Văzându-i privirea nedumerită, îi explică:

— Am rămas prea mult timp prizonieri ai labirintului de oracole plăsmuit de Tiran.

Îi observă brusca încordare a muşchilor, tresărirea ca de felină pregătindu-se de atac.

— N-ai nici o şansă să scapi cu viaţă de pe această navă, spuse ea. Şi ştii de ce.

— Siona.

— Reprezinţi un pericol pentru noi, dar am prefera să te vedem trăind cu folos.

— În nici un caz n-am să mă împerechez cu cine vreţi voi, şi mai ales nu cu mucoasa aia de pe Rakis.

Odrade zâmbi, întrebându-se cum ar fi reacţionat Sheeana la acest calificativ.

— Ţi se pare hazliu? o interpelă Duncan.

— Nu tocmai. Oricum, vom avea copilul Murbellei, fireşte.

Presupun că va trebui să ne mulţumim cu atât.
— Am vorbit cu Murbella prin com. E convinsă că va deveni Cucernică Maică şi că o veţi primi în Bene Gesserit.
— De ce nu? Celulele ei au trecut cu succes testul Sionei. Sunt sigură că va fi o Soră excelentă.
— Chiar a reuşit să vă îmbrobodească?
— Vrei să spui: n-am fost în stare să ne dăm seama că vrea să ni se alăture doar până când ne va afla secretele, pentru ca apoi să-şi ia tălpăşiţa? Oh, dar ştim asta, Duncan.
— Şi nu credeţi c-ar putea să vă scape?
— O dată ce recrutăm pe cineva, Duncan, nu-l mai pierdem cu adevărat niciodată.
— Pe Doamna Jessica n-aţi pierdut-o?
— S-a întors la noi în cele din urmă.
— Pentru ce te-ai deplasat, de fapt, până aici?
— M-am gândit că ai dreptul la o explicaţie în legătură cu planul Maicii Superioare. Scopul final era distrugerea Rakisului. Ceea ce urmărea ea cu adevărat era exterminarea aproape în întregime a viermilor.
— Pe toţi zeii din adâncuri! Pentru ce?
— Reprezentau o forţă oraculară care ne ţinea în robie. Acele perle ale conştiinţei Tiranului amplificau menţinerea în robie. El nu prezicea evenimente, *le crea.*
Duncan arătă spre podea.
— Dar atunci ce-i cu...
— Acela? E unul singur, acum. Înainte de a apuca să se reproducă în suficiente exemplare spre a mai exercita vreo influenţă, omenirea va fi înaintat îndeajuns pe propria ei cale pentru ca el să n-o mai poată ajunge. Vom fi prea numeroşi în momentul acela, prea diversificaţi şi independenţi. Nici o forţă nu va mai putea cârmui de una singură viitorul nostru. Lucrul acesta nu se va mai întâmpla niciodată.
Odrade se ridică.
Apoi, văzând că Duncan rămâne tăcut, spuse: .
— În limitele care ne sunt impuse, şi pe care sunt sigură că le înţelegi, te-aş ruga să te gândeşti serios la modul de viaţă pe care vei vrea să-l duci. În ceea ce mă priveşte, îţi promit că te voi ajuta pe cât îmi va sta în putinţă.
— De ce ai face asta?
— Pentru că strămoşii mei te iubeau. Pentru că tatăl meu te

iubea.

— Dragoste? Vrăjitoarele ca tine nu-s în stare să simtă aşa ceva!

Odrade îl privi în tăcere timp de aproape un minut încheiat. Părul lui vopsit, observă, reîncepuse să crească negru la rădăcină şi să facă din nou cârlionţi, mai ales pe ceafă.

— Simt ceea ce simt, rosti ea în cele din urmă. Iar apa ta e a noastră, Duncan Idaho.

Văzu efectul pe care vechea admonestare fremenă îl produse asupra lui, apoi se întoarse şi trecu pragul uşii deschise de gărzi.

Înainte de a părăsi nava, coborî în cală pentru a mai privi o dată viermele ce zăcea nemişcat pe patul său de nisip rakian. Balustrada din spatele căreia îl observa se situa la vreo două sute de metri deasupra monstrului captiv. În timp ce-l măsura cu privirea, împărtăşi un râs tăcut cu Taraza, care se integra tot mai mult înlăuntrul ei.

Noi suntem cele care au avut dreptate, iar Schwangyu şi partizanele ei s-au înşelat. Noi ştiam că el dorea să plece de acolo. Nici nu putea dori altceva, după ceea ce a făcut.

Cu voce tare, adresându-se atât ei însăşi cât şi observatorilor postaţi în preajmă pentru a semnala momentul în care metamorfoza viermelui avea să înceapă, murmură:

— Acum îţi cunoaştem limbajul.

Era un limbaj fără cuvinte, un limbaj alcătuit din ritmuri şi mişcări de dans, adaptate unui univers de ritm şi de dans. Te puteai exprima în acest limbaj, însă nu-l puteai tălmăci în vorbe. Pentru a-i înţelege semnificaţia, trebuia să trăieşti experienţa, dar chiar şi atunci semnificaţia se schimba sub ochii tăi. "Ţelul nobil" era, în ultimă instanţă, o experienţă incomunicabilă. Dar în momentul acesta, când privea pielea aspră, insensibilă la dogoare, a acestui vierme din deşertul rakian, Odrade ştia ce avea înaintea ochilor: dovada de netăgăduit a ţelului nobil.

Se aplecă peste balustradă şi, cu voce blândă, strigă:

— Hei, bătrâne vierme! Ăsta a fost planul tău?

Nu primi nici un răspuns, dar, desigur, nici nu aşteptase cu adevărat să primească răspuns.
